

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ,

ΙΕΡΩΝ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

XENOPHONTIS

QUÆ EXTANT.

EX LIBRORUM SCRIPTORUM FIDE ET VIRO-
RUM DOCTORUM CONJECTURIS RECENSUIT

ET INTERPRETATUS EST

JO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMUS V.

ŒCONOM. CONVIV. HIERON. ET AGESILAUM
CONTINENS.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO,

MDCCCXIII.

Clar. Press

50. b. 43.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ,
ΙΕΡΩΝ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.

XENOPHONTIS
ŒCONOMICUS, CONVIVIUM,
HIERO, AGESILAUS.

RECENSUIT

JO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

OXONII,
Æ TYPOGRAPHÆO CLARENDONIANO.
.MDCCCXII.

EPISTOLA EDITORIS

AD

GODOFR. HENR. SCHAEFERUM,

A. L. MAGISTRUM ET PHILOS. DOCTOREM LIPSIENSEM.

LAUDO et gratus agnosco operam, Vir amicissime, quam huic Opusculorum Xenophonteorum recensionī et impressiōni gnauiter impendisti, ut, quam fieri posset, emendatissima in publicum prodiret. Cumulum etiam addidisti beneficio, perscriptis ad me annotationibus quibusdam, quas Tibi tractatio hujus meae recensionis suggerat. De quibus antequam Tecum conferam sermones, patere, ut de consilio hujus meae recensionis et de subsidiis, quibus in ea usus sum, breuiter Tibi exponam.

Zeunianae recensionis exemplaria cum essent omnia diuendita, demandatam a librario, viro honestissimo et de litteris graecis optime merito, provinciam renovandae ejus recensionis lubens adii, cum eo, ut textum meo modo retractarem, et res, sicubi opus esset interpretatione, breuiter illustrarem. Primum omnium Apologiam Socratis, quae Xenophonti adscribitur, segregavi, quoniam jam antea fuit a me adjuncta Memorabilibus Socraticis. Deinde omisi Fragmenta Epistolarum Xenophonti adscriptarum, quae in Editione Weiskiana, auctiora etiam, legi malebam, utpote Xenophontis ingenio plane indigna, et a Sophista nescio quo inepte ficta. Zeuniana quidem Editio quatuor tantum fragmenta ex Stobaei Joannis Sermonibus repetita posuit, quorum primum extat etiam in Eusebii Praepara-

tione evangelica xiv. 12. Tertia epistola ad Sotiram (Σώτηραν) scripta de morte filii Grylli consolatur eam. Quæ femina fuerit Sotira ista, nemo Interpretum dixit, uxor an amica Xenophontis? Diogenes in Vita Xenophontis refert post pugnam Lacedæmoniorum adversus Thebanos, cui Xenophon interfuit, Xenophontem Scilluntem in Eleorum ditione concessisse, addens, ἔπειτο δὲ αὐτῶν καὶ γυναῖον ὄνομα Φιλησία, καὶ δύο υἱεῖς, Γρύλλος καὶ Διοδόρος, οἱ καὶ Διόσκουροι ἐπικαλοῦντο. De femina Philefia auctorem nominat Demetrium Magnesium. Weiske ex vocabulo γυναῖον arguebat, uxorem non legitimam fuisse. Sed dubitari potest, an omnino Philefiam uxoris loco habuerit Xenophon. Potuit enim ejus opera in re domestica administranda usus esse Xenophon. Suidæ auctoritatem non curo, qui ex verbis Diogenis hæc excerpta reddidit: παῖδας ἔσχεν ἀπὸ Φιλησίας Γρύλλον καὶ Διοδόρον, οἱ καὶ Διόσκουροι ἐκαλοῦντο. Is igitur uxorem facit vel concubinam Xenophontis Philefiam; sed idem manifesto errore ibidem tradit: ὃς πρῶτος ἔγραψε βίους φιλοσόφων. Miror equidem Weiskii silentium ad locum Diogenis repetitum in primo Volumine Operum ab eo editorum.

Hic vero in postremo volumine Operum quinque præterea Epistolas Xenophonti adscriptas repetiit ex volumine Socraticarum a Leone Allatio editarum, quarum argumentum Bentleius satis falsitatis convicit, quæque ipsi adeo Weiskio propter verba et sententias spuris visæ sunt. Sunt eædem ex Codicibus admodum vitiosis derivatæ, lacunis plenæ, et verborum sententiarumque vitiis refertæ, quæ absque integrioris libri usu corrigere non licet.

Venio nunc ad apparatus criticum, quo vel ante me Zeune usus est in textu recensendo, vel quem ipse adhibui. In Œconomico igitur Zeune usus est Codice Guelferbytano, sed ita, ut multas ejus varietates, easque interdum bonas, negligeret; quod usu ejusdem libri mihi liberaliter a *Langero* transmissi cognovi. Exemplum illustre inprimis habet locus Capituli I. sect. 20. ubi in Codice περιπεπεμμένα est, supra vero scriptum πεπλεγμένα.

Camerarii interpretationem latinam Œconomici, Lipsiæ

1564. editam, ex libro scripto factam, cujus varietas interdum in annotationibus versioni additis memoratur, ideam Zeune adhibuit; quam equidem nancisci non potui, non magis quam Jac. Lod. Strebæi interpretationem ex libris manuscriptis quinque ductam, quæ exstat in Operibus Xenophontis latinis Basileæ 1551. editis, unde est in Editione Xenophontis Brylangeriana posteriore repetita.

In eodem Œconomico quatuor Codices Parisienses comparavit Gallicus libri Interpres, celeberrimus Gail, qui libro titulum hunc fecit: *Œuvres de Xénophon, traduites en français, sur les Textes imprimés et sur quatre Manuscrits de la Bibliothèque nationale. Par le Citoyen Gail. A Paris. L'An troisième.* Eisdem Codices vir humanissimus denuo rogatu meo comparavit, eorumque varietatem diligenter exscriptam liberaliter mihi donavit. Horum notæ sunt hæc: A. B. C. D.

A. vel primus numero 1643. signatus est; alter vel

B. numero 2955. signatus non longe ab initio abruptum textum, adeoque fere inutilis fuit.

C. vel tertius, numero 1646. signatus, D. numero 1647. Tres hi libri, A. C. D. ut plurimum cum Guelferbytanæ et Lipsiensi conspirant; paucas peculiare sibi varietates scripturæ habent.

Lipsiensem Codicem membranaceum in Bibliotheca Senatoria servatum, comparavit Sturz, et excerptam inde varietatem scripturæ subiecit Volumini primo Lexici Xenophontei; quam miror a Weiskio vel neglectam vel ignoratam. Ipse Weiske præter ingenii acumen non vulgare ad Xenophontis hæc opuscula interpretanda vel emendanda nihil novi subsidii comparavit vel attulit; nisi quod in extremo Operum volumine excerptas in margine libri Villoisoniani scripturas, cum quibusdam H. Valefii annotationibus, quas vir egregius sibi, non publico usui scripserat, publicavit; ex quibus si quid ad rem faceret, fideliter annotatum lectoribus præsentavi.

In Symposio vel Convivio Jo. Ribitti interpretationem adhibuisse se ait Zeune, sed contemnit, uti Gallicam Fabri, quam subinde ipse etiam inspexi forte repertam in

Bibliotheca Regia Berolinensi. Præterea I. Cornarii versionem latinam Convivii Xenophontei et Platonici a plerisque omnibus Interpretibus et Bibliographis hucusque ignoratam consului, et partem Præfationis excerpti in Disputatione de Tempore Convivii Xenophontei p. 140. seqq. Titulus libro est: *Platonis et Xenophontis Symposium, latine convertit Cornarius, Basileæ 1548.* Usus est Aldina editione valde vitiosa, ejusque menda corrigere aliquot locis conatus est.

Scripti libri, quos in Œconomico adhibui, destituunt nos omnes in Convivio; quare in tam multis libri egregii scripturæ vitiis emendandis solo ingenio committendum fuit. Minime igitur mirabitur, qui multa aliorum sagacitati tollenda menda relicta hic viderit. Post Zeunium fuerunt aliqui viri docti, qui vires ingenii in emendando Convivio periclitarentur, veluti *Mosche*, Francofurtanus, et *Lange*, Convivio hic separatim Halis Saxonum edito, ille Animadversionum libello ad Xenophontis Œconomicum et Convivium scripto ante aliquot annos. Quorum duumvirorum inventa in usum meum converti. Contra versio Beckeriana anno 1795. et Wielandiana prodita in Vol. IV. P. I. p. 65. seqq. libri vernaculi: *Attisches Museum*: auxilium vel emendanti vel interpretanti mihi nullum plane attulit, nescio an aliis plus allatura sit. Non nihil lucri feci ex Aristide rhetore comparato cum Xenophontis convivio, cujus non solum editionem Jebbianam, uti Zeune, adhibui, sed scriptum etiam Codicem ex Bibliotheca Guelferbytana obtulit humanissimus et amicissimus *Langerus*.

In Hierone Zeune adhibuit versionem Erasmi, et Leonardi Aretini ex libro scripto factam; equidem haud parum adjutus sum a Codice Lipsiensi et varietate scripturæ in margine libri Villoisoniani annotata. Præterea Zeune, in Hierone inprimis, non solum Joannis Stobæi Editionem Tigurinam anni 1559. comparavit, sed scripti etiam Codicis varietate a Brunckio oblata usus est. Ego vero in iisdem Xenophontis locis a Stobæo Joanne excerptis consului varietatem scripturæ e duobus Parisiensibus Codicibus A. et B. olim annotatam ab Hug. Grotio, quam usus

meis benevolentia venerandi præceptoris *Heynii* subministravit.

Denique in Agefilao recensendo Zeunio profuit primum Fr. Philelphi interpretatio latina e libro scripto ducta, deinde recensio Hutchinsoniana ad Codicem Harleianum facta, quam Simfon Britannus repetiit. Me vero in opera critica Agefilao adhibenda non solum Codex Guelferbytanus Aristidis adjuvit, sed multo mihi magis profuit etiam Codex membraneus ejusdem Bibliothecæ, ultro mihi oblatum ab humanissimo *Langero*, qui præter capita aliquot Ἀπομνημονευμάτων Agefilaum elegantissime ex bono libro descriptum habet. Itaque in locis plerisque omnibus cum libro Harleiano consentit, sed solus habet membrum Cap. I. sect. 24. quo addito lacunam in oratione Xenophontea interpolavi.

His fere subsidiis ad criticam faciendam usus sum; bene, an male, lectorum esto judicium. Redeo nunc ad ea, quæ Tu, Vir amicissime, nuper de locis aliquot Xenophontis ad me perscripsisti. Primum igitur in Convivii Cap. iv. sect. 33. mones καὶ περισσύνοντα τῆς δαπάνης scribendum esse, abjecto articulo τὰ, quem librarius male sedulus e præcedente participio effinxerit. Non dubito hanc Tuam emendationem conjecturis meis præferre.—Altero in loco sect. 57. verba οἷς ἂν συνῇ ita defendis, ut intelligendum censeas ὁ μαστροπούμενος, vel is ὃν ἂν μαστροπούῃ. Sed vide, Vir amicissime, ne hoc commentum Tuum a re fit alienum. Equidem putabam officium μαστροπού esse hominem antea ignotum alteri commendare, et facere, ut ei placeat. At vero si ii, οἷς ἂν συνῇ, intelliguntur, quibuscum versatur ὁ μαστροπούμενος, tum vereor, ut opus sit opera lenonis vel μαστροπού.—In eadem sectione defendis verba ἐν μὲν τι ἔστιν εἰς τὸ ἀρίσκειν ἐκ τοῦ πρίπουσαν ἔχουσιν σχίσιν καὶ τριχῶν καὶ ἐσθῆτος, ita, ut ἔστιν interpreteris *existit, oritur*. Recte corrigenti vel tentanti locum injecisti manum. Jam enim minus dubito de veritate scripturæ, postquam loca aliquot Xenophontis similia reperisse mihi videor, ubi ἐκ causam effectus continet. In Cyri disciplina i. 4, 5. est: οἷς δ' οὐκ ἀπεδίδρασκον ἐκ τοῦ ἡττῶσθαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, ἀ ἡττῶτο, i. e. cum

vero rem, in qua discesserat inferior, non defereret vel subterfugeret propterea, quoniam inferior discesserat. In Anabasi ii. 6, 9. est de Clearcho duce : ἱκανὸς δὲ καὶ ἱμποῦνται τοῖς παροῦσιν, ὡς πιστίον εἰη Κλεάρχῳ. Τοῦτο δὲ ἐποίησε ἐκ τοῦ χαλεπὸς εἶναι. Accedit tertius locus ibidem sect. 8. de eodem Clearcho : Καὶ ἀρχικὸς δὲ ἐλέγτο εἶναι, ὡς δυνατόν, ἐκ τοιούτου τρόπου, ὅλον καὶ ἑκείνος εἶχεν. Ita locum vulgo distinctum interpretantur : *Præterea ad imperitandum aptus esse dicebatur, ut potuit, pro ejusmodi, quo præditus erat, ingenio.* Distinguenda vero græca ita sunt : ὡς δυνατόν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, ὅλον—εἶχεν. intellige ἀρχικὸν εἶναι. Quæ sic interpretanda erant : *Dicebatur etiam ad imperandum aptus et idoneus esse, quantum per ejusmodi ingenium et mores licebat, quibus ille præditus erat.* Distinctio vulgaris ita fefellit interpretem germanicum haud vulgarem, Hallkart, ut a sensu loci plane aberraret. Posuit enim : *Hiermit verband er, diesem Character gemäß, die Eigenschaften eines Heerführers in einem sehr vorzüglichen Grade.*

In loco Œconomici iv. 19. non solum Heindorfii mei crisin assensu Tuo firmas, sed præterea etiam verba πλὴν γε Ἀριαίου, quæ librario interpolandi loci occasionem præbuisse videntur, plane delenda censet. Officere enim putas consilio laudatoris exceptionem hanc, quæ in Historiæ diligentia et religione merito probetur et laudetur. Accedit, quod accessio totius membri a verbis inde πλὴν γε Ἀριαίου numeros orationis, quos Xenophon in hoc elogio studiose quæsit et diligenter observavit, plane corrumpit et absfonos facit.

Addidisti in extrema Epistola conjecturam de loco Hellenicorum v. 2, 14. ἡμεῖς δὲ βουλόμεθα μὲν τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι, καὶ αὐτοὶ πολῖται εἶναι. ubi αὐτοπολῖται scribendum esse recte monuisti, comparato loco Thucydidis v. 79. ubi est in fœdere inter Lacedæmonios et Argivos pacto et dorico sermone perscripto : Ταὶ δὲ ἄλλαι πόλεις ται ἐν Πελοποννήσῳ κοινὰν ἔχοντων τὰν σπονδὰν καὶ τὰν ἐϋμμεχίαν, αὐτόνομοι καὶ αὐτοπόλεις, τὰν αὐτῶν ἔχοντες, κατὰ πάτρια δίκας διδόντες τὰς ἰσας καὶ ὁμοίας. Non dubitavi igitur admonitus a Te voca-

bulum *αὐτοπολίτης* inferere alteri Editioni Lexici græci, quæ sub prelis Jenensibus cum maxime fudat.

Utinam plures ejusmodi conjecturas Tuas et emendationes locorum Xenophonteorum elicere mihi contigisset! Sed video, quantum Tibi temporis a laboribus statis superfit, et cui merito suo omne illud, quicquid reliqui fecisti, tribuas. Herodotum loquor, ad quem, jam egregie a Te emendatum, interpretandum etiam quæ in promptu habes, ne diutius nos desiderare patiaris, vehementer rogo. In eo nuper adhæsi ad locum libri iv. cap. 36. de quo quid sentiam, si vacat, audi. Quid enim, Vir amicissime, cum par pari referre non possim, *χάλικα χρυσίων* quominus Tibi reddam, impedit? Herodotus igitur de figura telluris ita differit: *γελῶ δὲ ὁρίων γῆς περιόδους γράψαντας πολλοὺς ἦδη, καὶ οὐδὲνα νόον ἔχοντας, ἐξηγησάμενον· οἱ Ὀκεανὸν τε μέοντα γράφουσι πῆριξ, τὴν τε γῆν τοῦσαν κυκλοτερεῖα ὡς ἀπὸ τόρου, καὶ τὴν Ἀσίην τῇ Εὐρώπῃ ποιεύντων ἴσην.* In quibus primum verba *καὶ οὐδὲν*—*ἐξηγησάμενον*, quem sensum reconditum habeant, equidem conjectura plane assequi non possum, nec multum proficias *ἔχοντα* scribendo. Vides enim verba esse vitiosa; nec Codices tamen scripti auxilium subministrant. Sed gravius vulnus Herodoto infixerunt, qui verba *καὶ τὴν Ἀσίην τῇ Εὐρώπῃ ποιεύντων ἴσην* vel addiderunt alieno loco vel vitiarunt. Vitium enim demonstrat structura verborum laborans vel potius nulla. Potius alieno loco inserta censeo verba, et sedem iis propriam videor mihi posse assignare, unde huc immigrare jusserunt inepti librarii. Compara mihi locum Cap. xlii. *Θαυμάζω δὲ τῶν διουρισάντων καὶ διαλόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην· οὐ γὰρ σμικρὰ τὰ διαφέροντα αὐτῶν ἐστὶ· μήκεϊ μὲν γὰρ πᾶς ἀμφοτέρως παρήκει ἡ Εὐρώπη, εὐρεὺς δὲ πῆρι οὐδὲ συμβαλῆειν ἄξιον φαίνεται μοι εἶναι.* In quibus iterum vides sententiarum connexionem esse plane nullam, et causam reddi sententiæ alicujus, quæ non apparet. At si mecum verba ex Cap. xxxvi. *καὶ τὴν Ἀσίην τῇ Εὐρώπῃ ποιεύντων ἴσην* inferas post *Εὐρώπην*, argumentatio Herodoti recte et ordine procedet. Ita vero simul manifestior etiam fit error viri docti, *Gabr. Godofr. Bredow*, in *Geographiæ et Vranologiæ Herodoteæ Speciminibus* p. xxi.

qui locum alterum Herodoti ita vertit: *Admiror eos, qui Africam, Asiam, Europam, tamquam tres partes sibi pares, determinarunt, quæ tamen non parum differunt. Longitudine quidem præter utramque extenditur Europa, latitudine vero nequaquam cum illis comparari mihi digna videtur.* Nec in annotatione aliqua lectorem admonuit de diversitate scripturæ vel iudicii sui acerrimus alienorum errorum infectator, qui quid in vertendo loco Herodoti secutus sit, conijcere equidem non possum.

Sed tempori Tuo parcendum esse video. Nihil igitur addo, nisi ut Te orem, ut eandem diligentiam, quam in Opusculis Xenophonteis curandis amor et reverentiæ in Te meæ approbasti, etiam Vitruvio mox imprimendo representare ne dedigneris, meque amare pergas. Ita vale! Scribebam Francofurti ad Oderam Calendis ipsis Decembribus anni 1804.

XENOPHONTIS

ŒCONOMICI CAPITA.

CAPUT I.

SOCRATES de ōconomia disputaturus principia disputationis subtiliter ponit, ostenditque, esse artem, et eam quidem, quæ in administranda domo five sua five aliena cernatur: ad domum referendum esse quidquid bonorum quis possideat: in bonis vero numerandum esse, quo quis sic uti possit, ut fructus inde percipiat: scientiam autem solam rei familiaris administrandæ non sufficere ad laudem boni patrisfamilias, nisi quis sit liber a pravis cupiditatibus, quia, qui istis indulgeat, sit servus et bonorum, quæ habeat, faciat jacturam.

P. 1—8.

CAPUT II.

Festive ostendit Socrates Critobulo, homini satis lauto, se esse divitem, ipsum valde pauperem. Qua re excitatus Critobulus vehementer ab eo contendit, ut se modum augendæ rei familiaris doceat. Respondet Socrates, se istam artem non callere, sed alios ei esse monstraturum, unde eam discere possit, si velit.

P. 8—13.

CAPUT III. IV, 1—4.

Socrates auctor est Critobulo, ut vitam institutaque inspiciat eorum, qui rem vel male vel bene administrant. Esse enim, ait, qui ædes bonas sumtibus exiguis, esse qui malas multis exstruant: alios, ordine neglecto, multiplici suppellectili uti male; alios curta bene et commode: aliorum servos victos aufugere, aliorum libenter manere et opus facere sedulo: alios ab agri-

cultura pauperes fieri, alios inde locupletari : alios ob studium rei equestris ad egestatem redigi, alios inde multum lucri facere : aliorum uxores ad rem augendam conferre, aliorum ad imminuendam : se et monstrare posse homines, qui reliquas artes scienter exerceant : sellularias quidem animum et corpus frangere et repudiandas esse ; sed belli gerendi et agri colendi artes unice convenire Critobulo.

P. 13—19.

Seçt. 5. Ad commendandam rem militarem et agriculturam Socrates exemplo regis Perfarum utitur, et narrationem addit de Cyri minoris erga agriculturam studio, propter quod Lyfander aliquando eum admiratus fit.

P. 19—25.

CAPUT V. 1—17.

Laudatur agricultura, quod studium illius fit jucundum, rem augeat, corpora corroboret et ad militiam apta reddat, doceat iustitiam et liberalitatem, artesque pariat et alat.

P. 26—30.

CAPUT V. 18—20. CAPUT VI.

Opponit Socrati Critobulus calamitates, quibus cunctæ res in agro, studiose cultæ et feliciter florentes, sint obnoxix. Respondet ille, deos esse colendos et placandos, ut res in agro gerendas prospere procedere jubeant. Deinde repetitis summatim iis, quæ ante de natura et præstantia agriculturæ disputata erant, exemplum ei proponit Ischomachi, viri et patrisfamilias egregii.

P. 30—35.

CAPUT VII.

Narrato eleganter modo, quo Ischomachum convenerit et ad colloquium invitaverit Socrates, ille suum cum uxore recens nuptæ colloquium narrat, et ita officium bonæ matrisfamilias omne exponere incipit. Et prima quidem præcepta hæc sunt : Materfamilias sit temperans et casta ; perita vestis conficiendæ, lanæ tractandæ et pensî sui cuique ancillæ assignandi ; res a viro domum comportatas tueatur ac dispenset ; liberos nutriat ; instar reginæ apum servo et ancillæ suum cuique opus tribuat ; servorum valetudinem curet ; familiam domi doceat et prudenter gubernet. Commode inferitur locus communis de fine conjugii.

P. 35—46.

CAPUT VIII. IX, 1—10.

Uxori demonstrat Ischomachus ordinis ac dispositionis rerum domesticarum utilitatem et præstantiam, et (Cap. IX. 1—10.) proratione ædium et diversitate partium ædificii assignat vestibulis variis, calceis, armis, instrumentis, vasis loca idonea. P. 46—57.

Sect. 11. Ancillam penariam Ischomachus et uxor legunt probam et formant honesta et indulgenti disciplina. Sed monet Ischomachus, has curas inutiles esse, nisi ipsa materfamilias rerum ordinem servet: plura enim ipsam negotia sustinere debere, quam servos. P. 57—60.

CAPUT X.

Narrat Ischomachus, quomodo uxorem a faciei fucandæ et corporis nimium ornandi studio revocarit. P. 60—64.

CAPUT XI.

Totus hic locus est paræneticus. Nam cum Socrates audire velit, quibus factis Ischomachus perfectæ virtutis laudem sibi paraverit, exponit hic, quia felix omnium rerum successus a divino numine pendeat, se primum deos colere, deinde operam dare, ut sit corpore sanus et robustus, ut honores consequatur in civitate, benevolentiam amicorum sibi conciliet, salutem in bello tueatur et divitias honeste pariat. P. 64—71.

CAPUT XII. XIII. XIV.

Apte transitur ad boni villici virtutes. Narrat autem Ischomachus, villicos a se legi eos, quos speret sibi redditum iri benevolos et rerum agendarum studiosos; repudiari homines intemperantes, somnolentos et libidinosos; reliquos autem corrigi aut ad officium revocari oculo domini sæpe præsentis et cuncta lustrantis: (Cap. XIII.) omnes ceterum institui, quid, quando, et quomodo quæque res sit administranda, et arte adeo imbui aliis servis imperandi. Ut vero integros se præsent, (Cap. XIV.) nec bona heri subvertant, leges publicas ostendit ad hanc rem accommodari; in quibus eas, quæ ad iustitiam spe præmiorum alliciunt. P. 71—81.

CAPUT XV.

Ad ipsius agriculturæ præcepta transit Ischomachus, et hic primum ostendit, illam per se esse cognitu facilem, et a rusticis, ob mores ingenuos, quibus sint præditi, libenter tradi, quidquid interrogentur: illos enim hoc in genere præstare artificibus, qui vel invidia vel lucro ducti studiose celent, quæ in quaque arte sint præstantissima.

P. 82—85.

CAPUT XVI.

Disputatur de soli natura, et de modo illius cognoscendæ, et quando quaque ratione novalis debeat exerceri, moveri et purgari.

P. 85—88.

CAPUT XVII.

De satione traduntur hæc: frumentum esse serendum, posteaquam solum pluvia tempore auctumni satis sit irrigatum, idque variis temporibus; terræ tenuiori minus seminis mandandum esse; segeti injicienda esse sarcula, quorum usus explicatur.

P. 88—92.

CAPUT XVIII.

Agitur de frumenti præparatione, quæ cernitur in metendo, trititando per jumenta, et purgando per ventilationem.

P. 93—96.

CAPUT XIX.

De ratione arborum, imprimis vitium, ficuum et olearum plantandarum quædam traduntur, veluti de mensura scrobium, de natura soli, de planta terræ immittenda et terra aggerenda. Socrates igitur cum miraretur, quod hæc jam tenuisset, cumque suspicaretur, sibi de ceteris quoque artibus præcepta cognita esse: Ischomachus confirmat, quod ante docuerat, agriculturam esse cognitu facillimam et ab ipsa natura doceri.

P. 96—102.

CAPUT XX. XXI.

Rursus sub finem cura, solertia et diligentia in omni re rustica commendatur, doceturque, quod nonnulli detrimentum inde capiant, id fieri non incitia rei cognitu facillimæ, sed negligentia et socordia. Clausula est hujus argumenti (Cap. XXI.):

CONVIVII CAPITA.

xvii

cum agricultura ipsa facile discatur, difficillimam esse artem homines ita imperio tractandi, ut sponte et libenter imperata faciant. Ad eam auctoritatem adipiscendam, sive sis villicus, sive procurator, sive dominus, opus esse ingenio et disciplina, quinimo divino quodam bono, quod sine summa virtute nemini contingat.

P. 102—113.

XENOPHONTIS

CONVIVII CAPITA.

CAPUT I.

CONVIVIVM Athenis instituerat tempore Panathenaeorum magnorum Callias, homo ditissimus in honorem Autolyçi ab ipso amati et tum pancratio victoris. Ad illud etiam Socrates cum familiaribus nonnullis vocatur. Convivæ cum accubuisse, omnes capti forma Autolyçi vel admirationem suam vel amoris quendam sensum tacite vultu et gestu ostendebant. Eorum silentium interruptit Philippus scurra, qui intromissus a Callia, ut una cœnaret, aliquos jocos parasiticos protulit, ut convivas exhilararet; sed frustra ab initio: unde sat ridicule de fortuna sua conquestus est.

P. 133—139.

CAPUT II. 1—20.

Mensis remotis venit ad comissionem Syracusanus cum tibicina, saltatrice et puero formoso, qui scienter et cithara caneret et saltaret. Jam cum Callias, ob liberalitatem et elegantiam convivii laudatus, unguento quoque convivas delectare vellet, Socrates, qui semper e loco, tempore et personis materiam ser-

b

monis fructuosi capiebat, negat, illud sexui virili convenire, et ostendit, cujus generis odores adolescentes et viri spargere debeant. Cum porro puella mirifice saltaret, ait, muliebre ingenium non esse deterius virili, dummodo colatur disciplina. Eadem cum saltationem periculi plenam edidisset, disputare incipit cum Antisthene, virtus utrum possit doceri. Denique cum puer scite saltasset, docet saltationis utilitatem et necessitatem.

P. 139—147.

SECT. 21. Philippus pueri puellæque saltationem imitari ridicule conatur, et satis defatigatus sitiensque poscit majorem phialam. Unde Socrates mediocrem vini usum commendare aggreditur, et ut minutis poculis bibatur, suadere.

147—150.

CAPUT III.

Cum tibiæ lyraque cantu delectari viderentur convivæ, Socrates ait, honorificentius esse, si sermonibus habendis sibi ipse prodesse seque delectarent, quam si ex puellis cantantibus caperent voluptatem. Itaque singuli rogati aperuerunt, qua facultate sibi quisque excellere videretur, et qua re sibi maxime placeret.

P. 150—155.

CAPUT IV.

Convivæ hic deinceps reddunt rationem rei, ob quam quisque maxime sibi placeat. Callias jactat artem, qua homines efficiat justiores, quam dandis non præceptis, sed numis, exerceat. Niceratus prædicat, se, Homeri carmina cum teneat memoria, versibus Homeri posse res humanas fere omnes comprobare. Critobulus pulchritudinem suam jactat, cujus ope homines ad multas virtutes adducat. Charmides recenset paupertatis suæ commoda; Antisthenes contra, licet pauperrimus, divitias suas prædicat. Hermogenes amicis certis gloriatur, sub quibus intelligit deos sibi propitios. Philippus, scurræ quod agat, vehementer sibi placet; quia omnes beati se invitent ad cœnam reddantque partorum bonorum participem. Syracusanus suam felicitatem collocat in hominum stultitia, qui præstigiis et spectaculis delectati dent ei, unde commode vivere possit. Socrates denique demonstrat præstantiam et utilitatem lenocinii, h. e. artis hominum benevolentiam sibi aliisque conciliandi.

P. 155—174.

CAPUT V. VI, 1—5.

Narratur certamen lepidum plenumque facetiarum de pulchritudine inter Critobulum satis formosum et Socratem insigniter deformem, qui more suo, h. e. ironice, suam commendat formam, oculos exstantes, finum nasum, os amplum, crassa labia, et omnino similitudinem cum Silenis Naiadum filiis: atque cum victus discessisset, iudices corruptos esse jocosè queritur. Hermogenem adhuc tacentem Socrates de vi *παρρησίας* rogans non sine joco excitat ad sermocinandum. P. 174—179.

CAPUT VI. 6—10. CAPUT VII.

Syracusanus offensus Socrati convicium facere incipit. Sed partim Socratis modestia, partim Antisthenis interpellatione conviciatoris importunitas reprimatur et confutatur. P. 179—183.

CAPUT VIII.

Socrates de amore venereo disputaturus jocosè de nequitia Antisthenis et molestia, quas sibi exhibeat, conquestus honestiorem Callie amorem laudat, atque hinc docere aggreditur admirabili cum gravitate et copia, quanto præstantior sit amor pueri ortus ex ejus indole et animo, quam is, qui e pulchra corporis forma et ex obscœnis cupiditatibus oriatur. P. 183—195.

CAPUT IX.

Saltatio mimica exhibet Bacchi cum Ariadne congressum et convivium concludit. P. 195—197.

XENOPHONTIS

XENOPHONTIS

HIERONIS CAPITA.

CAPUT I.

OSTENDIT Hiero, plures voluptates per sensus percipere privatos homines, quam tyrannos. Hos enim minus interesse posse spectaculis rebusque oculos pascentibus: neque magis aurium suavi sensu delectari: laudem enim, qua vel maxime hominum aures mulceantur, tyrannis tribui suspectam: cibos potusque quamvis exquisitos parum suavitatis offerre, cum creber usus et copia afferat fastidium: odores suavissimos, quibus ungantur, magis sentiri ab aliis, quam a regibus ipsis: in re amatoria denique eosdem longe inferiores esse privatis.

P. 201—210.

CAPUT II.

Illas voluptates e sensibus captas Simonides dicit esse exiguas, et majores res commemorat, quarum fructu tyranni videantur beatiores. Sed contra Hiero docere instituit, tyrannidem esse splendidam miseriam, et maximis bonis tyrannos carere, plurima mala experiri. Foris enim et domi ab hostibus et insidiatoribus obsessos esse: atque bellorum incommoda, quæ sint, habere communia cum liberis civitatibus, sed commodis, quæ percipiuntur ex bello, non item frui.

P. 210—214.

CAPUT III. IV, 1—5.

Amicitiae veræ commoda, quæ omnium consensu maxima esse censentur, non pertinere ad tyrannos. Parum etiam fidei illos habere posse cognatis, a quibus tyranno sæpe fruuntur insidiæ. Metuendum porro illis esse, ne per cibos potusque venenatos

clam tollantur : et tantum abesse, ut tyrannicida puniatur a civitate, ut præmiis potius ornatur.

P. 214—217.

CAPUT IV. 6—11. CAPUT V.

Ob opes, quas possidere videatur tyrannus, ejus conditionem non esse meliorem : eum molestius et periculosius per vim et injuriam eas acquirere cogi : et vix tantas posse cogere, quantæ ad sumtus necessarios requirantur. A viris porro bonis eum timere : quos si tollat, ipsi relinqui homines praves et serviles. Denique et si suæ utilitatis causa patriam amare debeat, cives tamen imbelles reddere iisque milites externos mercenariosque præferre cogi.

P. 217—220.

CAPUT VI.

Vitam jucundam Hiero, quam privatus egerit, comparat cum miseria et metu, in quo versetur, postquam regnum sit adeptus.

P. 220—223.

CAPUT VII.

Cum Simonides dixisset, certe honorem, qui tam gratus et optatus vulgo videatur hominibus, tyranno haberi : ostendit Hiero, verum et gratum honorem nonnisi a benevolis haberi, cujus adeo omnino sit expertus tyrannus, quia hic ab invitis, servis et metuentibus exprimitur. Tum Simonidi miranti, cur tyrannis, si sit tale tantumque malum, non deponatur, respondet Hiero, istud malum quamvis intolerabile, tamen non sine jactura salutis posse abjici.

P. 223—226.

CAPUT VIII. IX.

Ostendit Simonides, tyrannum facilius, quam privatum, posse sibi aliorum conciliare benevolentiam. Nam cuncta benevolentiae signa gratiora proficisci a tyranno, quam a privato. Objicit Hiero, plura negotia necessario obeunda esse tyranno, quæ pariant odium. Respondet (Cap. IX.) ad hoc Simonides, isti incommodo ita occurri posse a tyranno, ut negotia vulgo grata ipse administraret ; quæ facile offendant, ea per alios gerenda curret. Atque præmiis studia et æmulationes civium debere excitari, ut res civitati utiles alacriter et libenter administrarent.

P. 226—231.

CAPUT X.

Invidiam ex mercenariis militibus ita declinari ostendit Simonides, si tyrannus eos alat ad hominum petulantium injurias coercendas, salutem non modo suam, sed omnium civium, tuendam, agricolas pecoraque contra latrones defendenda, incursiones hostium arcendas, expeditionem adversus hostes suscipiendam, amicorum res tutandas et hostium opes frangendas. Propter talem et tam multiplicem usum, quem præstant satellites, necesse esse, ut cives stipendia solvant libenter. P. 231, 232.

CAPUT XI.

Addit Simonides, tyrannum etiam de suis rebus debere ad publicos usus conferre, et omnino nulli rei parcere, ut civitatem reddat quam beatissimam. P. 233—235.

XENOPHONTIS

AGESILAI CAPITA.

CAPUT I. 1—5.

AGESILAI genus nobile; patriæ dignitas ipsiusque virtus, ob quam regio munere dignus est habitus. P. 241—243.

SECT. 6. Res ejus in Asia gestæ, in quibus præter artes militares, maximamque in bello prudentiam, pietatem adversus deos, æquitatem et clementiam adversus homines ostendit, modestiam denique adversus magistratus Lacedæmoniorum ipsum revocantium. Additur ad has laudes illud, quod concordiam in civitatibus Græcorum Asiaticis restauraverit. P. 243—255.

CAPUT II. 1—16.

Copii in Europam trajectis cum in itinere a Bœotiiis eorumque fociis lacefferetur, hos in fugam coniecit. Paulo post ad Coroneam eosdem gravi prælio vicit, et salvus rediit in patriam.

P. 256—262.

Señ. 17. Pari virtute bellum postea gessit cum Argivis et aliis Græcis civitatibus. Postea cum Lacedæmoniorum res pugna Leuctrica concidisse viderentur, tamen rursus præter opinionem hostes est ultus. Contra eosdem ipsam urbem Spartanam aggressos patriam prudenter et fortiter defendit. Cum jam propter ætatem ad militiam imbecillior videretur, legationibus maxime obeundis pecunias in subsidium patriæ collegit. Sed tamen senex 80 annorum ab Ægyptiorum rege auxilio vocatus, mox ab eodem offensus, adversarium ejus in regno constituit, atque ita socio Lacedæmoniis adjuncto et pecuniis ab eo acceptis, patriæ non parum profuit.

P. 262—269.

CAPUT III. IV. V. VI.

Maximis Agefilaus virtutibus fuit præditus, pietate adversus deos, justitia, (Cap. IV.) continentia, (Cap. V.) fortitudine et sapientia. (Cap. VI.)

P. 269—279.

CAPUT VII.

Demonstratur hic amor Agefilai erga cives suos et adversus Græcos omnes, et odium ejus adversus barbaros.

P. 279—281.

CAPUT VIII. IX. X.

Agefilai comitas, spiritus regius, frugalitas; quæ virtutes aliæque his affines comparantur cum vitiis regis Persarum, (Cap. IX.) ut Agefilaus tanto excellentior appareat. (Cap. X.)

P. 281—288.

CAPUT XI.

Sententiis brevibus quasi principia virtutis omnis Agefilai explicat, exordio a pietate sumto.

P. 288—295.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ.

CAPUT I.

ΗΚΟΥΣΑ δὲ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ οἰκονομίας τοιάδε διαλεγομένων· εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, ἀρά γε ἡ οἰκονομία ἐπιστήμης τινὸς ὀνομά ἐστιν, ὥσπερ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ χαλκευτικὴ, καὶ ἡ τεκτονικὴ; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη

[*Μεσοφώντων*] Juntina cum Lipf. libro *ῥήτορες* addit; in Guelf. est *τοῦ ῥήτορος*, sed secunda manus articulum damnavit. Deinde edd. veteres et Steph. adjungunt *λόγος* vocabulo *Οἰκονομικός*; id vero cum Guelf. omittit Zeune. Cicero de Senectute cap. xvii. *in eo libro, qui est de tuenda re familiari, qui Oeconomicus inscribitur*. Leonclavius inscripsit *Μεσοφώντων Ἀσπυρμηστουμάτων βιβλίον ὀνόματι ἡτοι οἰκονομικός λόγος*.

Cap. I. *πρὸς αὐτῷ*] Intellige *Σωκράτους*, cujus nomen cum Stephaniana priore posuit Weiske, quod eam scripturam voluminum dispositioni suae magis convenire censebat. Paris. C. D. *καὶ* omittunt. "*Ἡ. δὲ πρὸς τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν αὐτῶν*" dat margo Villosion. Cum reliquis scriptis ad Socratem defendendum pertinentibus conjunctum etiam hunc Oeconomicum a Xenophonte fuisse vel ex initio patet. Hoc jam olim monuit Galenus ad librum i. Hippocratis *ἐν* *ἁρχῇ* his verbis: *μη γινώσκοντες* (hui qui putabant se ab initio libri poni simpliciter posse) *ὅτι τὸ βιβλίον τούτου τῶν Σωκρατικῶν ἀσπυρμηστουμά-*

των ἐστὶ τὸ ἐσχάτον. quem locum priores Interpretes etiam apposuerunt. Tempora hujus libri tria diversa distinguenda sunt. Sermo cum Critobulo collatus de re familiari administranda incidit in idem fere tempus cum Convivio, ut in Disputatione de tempore Convivii Xenophonte sub nomine Critobuli demonstravi. Sed a Capite inde VII sermo antiquior narratur Socratis et Ischomachi de iisdem fere rebus, cujus tempus accuratius definire non licet. Contra tempus conscripti a Xenophonte sermonis multo recentius arguit mentio mortis Cyri junioris cap. iv. 18. quae accidit Olympiadis 94. anno 4. vel secundum Larcherum anno 3. Ipsa Socratis mors incidit in Olympiadis 95. annum 1. Cum Cyro juniore expeditionem in Asiam contra regem Persarum susceperat Xenophon, unde redux in Græciam post duos annos fuit Olympiadis 95. anno 1. vel secundum Larcherum anno 2.

ἡ χαλκευτικὴ] Male articulum omittit Cod. Lipf. Guelf. Paris. A. B. C. D. cum edd. vet.

2 ὁ Κριτόβουλος. Ἡ καὶ ὥσπερ τούτων τῶν τεχνῶν ἐχόμεν ἂν εἰπεῖν ὅ τι ἔργον ἐκάστης, οὕτω καὶ τῆς οἰκονομίας δυναίμεθ' ἂν εἰπεῖν ὅ τι ἔργον αὐτῆς ἐστί; Δοκεῖ γοῦν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οἰκονόμου ἀγαθῶ εἶναι εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Ἡ καὶ τὸν ἄλλου δὲ οἶκον, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἐπιτρέποι τις αὐτῷ, οὐκ ἂν δύνατο, εἰ βούλοιτο, εὖ οἰκεῖν, ὥσπερ καὶ τὸν ἑαυτοῦ; Ὁ μὲν γὰρ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος, ὁμοίως ἂν καὶ ἄλλω δύνατο ἐργάζεσθαι ὅ τι περ καὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὁ οἰκονομικὸς γ' ἂν ὡσαύτως.

4 Ἐμογε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. Ἔστιν ἄρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὴν τέχνην ταύτην ἐπισταμένῳ, καὶ εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων, τὸν ἄλλου οἶκον οἰκονομοῦντα, ὥσπερ καὶ οἰκοδομοῦντα, μισθοφορεῖν; Νῆ Δία· καὶ πολὺν γε μισθὸν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, φέροιτ' ἂν, εἰ δύνατο οἶκον παραλαβὼν τελεῖν τε ὅσα δεῖ, καὶ περιουσίαν ποιῶν αὐτεῖν τὸν οἶκον. Οἶκος δὲ δή τί δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; Ἄρα ὅπερ οἰκία, ἥ καὶ ὅσα τῆς οἰκίας ἔξω τις ἐκέκτητο, πάντα τοῦ οἴκου ταῦτα ἐστίν; Ἐμογ' οὖν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος,

2. δυναίμεθ' εἶ] Edd. vett. Cod. Guelf. Lipsf. lectionem *δυναίμεθ'* correxit Castalio et Steph.^o Deinde *δυναί* ed. Parif. A.

3. Ἡ καὶ τὸν ἄλλου δὲ] Difficultatem facit primo loco ἡ καὶ affirmativum subjunctum statim negatione *οὐκ ἂν δύνατο*; deinde particula δὲ. Si vera est vulgata, sic supplenda videtur: ἡ καὶ τὸν μὲν ἑαυτοῦ οἶκον εὖ οἰκεῖν δύνατο, τὸν ἄλλου δὲ οἶκον—οὐκ ἂν δύνατο—εὖ οἰκεῖν. Deinde alterum illud membrum καὶ ὁ οἰκονομικὸς γ' ἂν ὡσαύτως ἀβρῦτον pendet, et vitiosum videtur, quanquam Zeune suppleat *ἡμῖνος ἂν καὶ ἄλλω δύνατο ἐργάζεσθαι ὅ τι περ καὶ ἑαυτοῦ*. Quae ipsa repetitio verborum istorum esset ineptissima. Potius Xenophontis erat dicere καὶ ὁ οἰκονομικὸς γ' ἂν ὡσαύτως δύνατο τὸν ἄλλου οἶκον εὖ οἰκεῖν ὅσπερ καὶ τὸν ἑαυτοῦ. Sed dura est ellipsis, praesertim interrogatione negativam

subiecta altera affirmativa de eadem quidem re. In libris scriptis nullum diversitatis est vestigium, nisi quod articulus *δ* ante *οἰκονομικὸς* in edd. vett. ut in Guelf. Parif. A. et Lipsf. est omisus. Mihi igitur verba ἡ καὶ ab initio periodi removenda et ad finem ante καὶ ὁ οἰκονομικὸς transferenda videntur sic: καὶ ἑαυτοῦ· ἡ καὶ ὁ οἰκονομικὸς γ' ἂν ὡσαύτως—deinde supplebo: καὶ τὸν ἄλλου δύνατο οἶκον εὖ οἰκεῖν ὅσπερ τὸν ἑαυτοῦ;

4. φέρουσ' εἶ] Lipsf. liber φέρουσ' dat. Parif. A. C. D. φέρου, sed in A. φέρου correctum.

5. Οἶκος δὲ δὴ τί] Sic Guelf. Lipsf. Villeif. et Parif. A. C. Vulgo δὲ abest. δυναί Parif. C. Deinde ordinem verborum ex Guelf. mutavi vulgarem hunc ἡ καὶ ὅσα τῆς οἰκίας ἐκέκτητο. in Guelf. καὶ manus secunda addidit.

δοκεῖ, καὶ εἰ μὴδ' ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἴη τῷ κεκτημένῳ, πάντα τοῦ οἴκου εἶναι ὅσα τις κέκτηται. Οὐκοῦν καὶ ὁ ἐχθρὸς κέκτηται τινες; Νῆ Δία, καὶ πολλοὺς γε ἔτι. Ἡ καὶ κτήματα αὐτῶν Φήσομεν εἶναι τοὺς ἐχθρούς; Γελοῖον μὲν τ' ἂν εἴη, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, εἰ ὁ τοὺς ἐχθροὺς αὖξαν προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροισι. Ὅτι τοι ἡμῖν ἔδοκει οἶκος ἀνδρὸς εἶναι ὅπερ κτήσις. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὅ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται οὐ μὰ Δί', οὐκ, εἴτι κακὸν, τῷτο κτήμα ἐγὼ καλῶ. Σὺ δ' εἰκας τὰ ἐκάστῳ ὠφέλιμα, κτήματα καλεῖν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· τὰ δέ γε βλάπτοντα ζημίαν ἔγωγε νομίζω μᾶλλον ἢ χρήματα. Καὶ ἄρα γέ τις, ἵππον περιέρμενος, μὴ ἐπίσταιται αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ κακὰ λαμβάνη, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστὶν ὁ ἵππος; Οὐκ, εἶπερ τὰ χρήματά γ' ἐστὶν ἀγα-

6. κτήματα] Lipfienfis ita collocat verba: κτήματα φήσομεν αὐτῷ εἶναι.

15a] Verbum omisit Parif. A. In Guelf. manus secunda εἴη addidit. Deinde εἰς τοὺς ἐχθρούς Parif. C. D. sed in C. sigma damnatur.

φίροις] Vulgatum φέροις monente Zeunio correxit Weiske.

7. Ὅτι τοι] Elliptice dictum cum Zeunio Weiske interpretatur: Equidem sic putabam, ideo quod nobis videbatur etc. Contra Wytenbach ad Plutarchum de S. N. Vind. p. 89. corrigi voluit ὅτι τοι, αἴσθησι. Mihi etiam vulgata scriptura vitium contraxisse videtur. Deinde ὅτι γὰρ τούτοις Parif. D. postea ὅτι γὰρ τούτοις Parif. C. ὅτι γὰρ τοι D.

τούτοις κτήμα] Hunc ordinem verborum auribus gratiorem dedit Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. vulgo κτήματα antecedit. τούτοις τὸ καλῶ margo Villosif.

Σὺ δ' εἰκας] Suprascriptum in libro Lipfienfi ἡ addidi.

μᾶλλον] Hunc ordinem verborum ex Guelf. Parif. A. C. D. Lipf. secutus erat Zeune, antiquum

μᾶλλον νομίζω reduxit Weiske. Mihi vero prius γὰρ displicet, et delendum videbatur: nunc video alterum in Parif. C. D. omitti. Ceterum ludit Socrates ambiguitate vocabulorum κτήματα et χρήματα, quae hac quidem in disputatione idem fere valere dici possunt, et ordinem argumentationis veritatemque non pervertunt. Alibi tamen insignis est eorum diverfitas. Ilocrates Apolloniatas in Or. ad Demonicum: Περὶ τῶν πλεόντων χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζοντες ἵστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύουσιν ἐπισημαίνουσιν, κτήματα δὲ τοῖς κτῆσθαι δυναμένοις. Ita enim Augerius ex 4. Codd. recte scripsit pro vulgato χρῆσθαι, quod mirum in modum interpretatur nuperus Editor Halensis p. 9. iterumque in Addendis p. 60.

8. ἐπίσταιται] Sic Zeune vulgatam ἐπίσταιται correxit, quod in Guelf. supra scripturam ἐπίσταιται (quae etiam in Lipf. est) manus secunda addidit. Parif. D. ἐπίσταιται. Deinde τῷ αὐτῷ Guelf.

χρήματά γ' ἵστι] Ex Lipf. libro γα cum Weiskio inserui.

- Θοκ. Οὐδ' ἄρα γε ἡ γῆ ἀνθρώπῳ ἐστὶ χρήματα, ὅστις αὐτως ἐργάζεται αὐτὴν ὥστε ζημιαῖσθαι ἐργαζόμενος. Οὐδὲ ἡ γῆ μέντοι χρήματά ἐστιν, ἔπειτα, ἀντὶ τοῦ τρέφειν, 9 πεινῇ παρασκευάζει. Οὐκοῦν καὶ τὰ πρόβατα ὡσαύτως, εἴτις διὰ τὸ μὴ ἐπίστασθαι πρόβατοισι χρῆσθαι ζημιῶτο, οὐδὲ τὰ πρόβατα χρήματα τούτῳ εἴη ἄν; Οὐκοῦν ἔμοιγε δοκεῖ. Σὺ ἄρα, ὡς εἶκε, τὰ μὲν ὠφελῶντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα οὐ χρήματα.
- 10 Οὕτως. Ταῦτά ἄρα ὄντα, τῷ μὲν ἐπισταμένῳ χρῆσθαι αὐτῶν ἐκάστοις χρήματά ἐστι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐ χρήματα· ὡσπερ γε αὐλοὶ τῷ μὲν ἐπισταμένῳ ἀξίως λόγου αὐλεῖν χρήματά ἐισι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐδὲν μᾶλλον ἢ ἄχρηστοι λίθοι, εἰ μὴ ἀποδιδότῳ γε αὐτοῖς.
- 11 Ταῦτ' αὐτὸ φαίνεται ἡμῖν, ἀποδιδόμενοις μὲν οἱ αὐλοὶ χρήματα, μὴ ἀποδιδόμενοις δὲ, ἀλλὰ κεκτημένοις, οὗ, τοῖς μὴ ἐπισταμένοις αὐτοῖς χρῆσθαι. Καὶ ὁμολογουμένως γε, ὡς Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπεὶ περ εἴρηται τὰ ὠφελῶντα χρήματα εἶναι. Μὴ πωλούμενοι μὲν γὰρ οὐ χρήματά ἐισιν οἱ αὐλοὶ· (οὐδὲν γὰρ χρήσιμοι 12 εἰσι) πωλούμενοι δὲ χρήματα. Πρὸς ταῦτα δ' ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἢ ἐπίστηταί γε πωλεῖν. Εἰ δὲ πωλοῖται αὐτὸς πρὸς ταῦτον, ὅς μὴ ἐπίστηται χρῆσθαι, οὐδὲ πωλούμενοι εἰσὶ χρήματα, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον. Λέγειν εἰσας,

[ἔστιν] In Guelf. a prima manu fuit *ἔστιν* scriptum.

[μὲντοι χρήματά] Lipf. Parif. A. C. D. Guelf. *χρήματα* dant, sed Guelf. *τα* superscriptum addit.

9. τὰ μὲν ὠφ.] Male Juntina articulum omisit.

[ὀδῶν] Guelf. a prima manu *ὀδῶν* scriptum habet.

10. ἢ ἀχρηστοὶ λίθοι] Guelf. ἢ *ἀχρηστοὶ* λ. quo articulo addito, causa suspitionis Zeunianae concidit, fuisse tibias unquam ex marmore aut lapide factas. Deinde Parif. A. male dat

εἰ μὲν ἀπὸ.

11. Ταῦτ' αὐτὸ] Sic probante Weiskio scripti pro *ταῦτ' αὐτὸ*. Hoc ipsum consequitur ex his, quae antea disputavimus.

ἢ, *ταῖς* μὴ] Juntina *μὴ* omisit. Mihi vero praeterea *ταῖς* γε *μὴ* scribendum videtur.

[μὲν γὰρ] Parif. D. *μὴ* omittit, deinde *οὐδὲ* γὰρ Parif. B.

12. ἢ ἐπίστηται] Lipf. *ἐπίστηται*. Intellige *εἰ*. Deinde *μὴ* *ἐπιπῆται* Lipf.

ὡ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρέματα, εἰ μή τις ἐπίσταται χρῆσθαι αὐτῷ. Καὶ σὺ δὲ μοι δοκεῖς οὕτω¹³ συνομολογεῖν, ἀφ' ὧν τις ὠφελεῖσθαι δύναται, χρέματα εἶναι. Εἰ γοῦν τις χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥστε πριάμενος οἶον ἐταίραν, διὰ ταύτην κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχει, κάκιον δὲ τὴν ψυχὴν, κάκιον δὲ τὸν οἶκον, πῶς ἂν ἔτι τὸ ἀργύριον αὐτῷ ὠφέλιμον εἴη; Οὐδαμῶς· εἰ μὴ περ γε καὶ τὸν ὑσχύαμον καλούμενον χρέματα εἶναι φήσομεν, ὅφ' οὗ οἱ Φαιγόντες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται. Τὸ μὲν δὲ¹⁴ ἀργύριον, εἰ μή τις ἐπίστατο αὐτῷ χρῆσθαι, οὕτω πόρρω ἀπωθείσθω, ὡ Κριτόβουλε, ὥστε μηδὲ χρέματα εἶναι. Οἱ δὲ Φίλοι, ἣν τις ἐπίσταιται αὐτοῖς χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι; Χρέματα, ἢ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἢ τοὺς βούς, ἣν ὠφελιμώτεροί γε ᾧσι τῶν βοῶν. Καὶ αἱ¹⁵ ἐχθροὶ ἄρα, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, χρέματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελείσθαι. Ἐμοίγ' οὖν δοκεῖ. Οἰκονόμου ἄρα ἐστὶν ἀγαθοῦ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίστασθαι χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἰσχυρότατά γε. Καὶ γὰρ δὲ ὁρᾷς, ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, ὅσοι μὲν δὴ οἴκοι ἰδιωτῶν εἰσὶν πύξημένοι ἀπὸ πολέμου, ὅσοι δὲ τυράννων. Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς¹⁶

[ἐπίσταται] Edd. vett. ἐπίστατο, Gouff. Lipf. Parif. A. B. C. D. Castal. ἐπίσταται. Optativum dedit Stephanus.

13. εἰ μὴ τις γι] Juntina cum Parif. B. omittit μὴ, Aldina τις, Parif. D. γι. In Gouff. varietas εἰ τις γι in margine annotatur. εἰ μὴ τις margo Villois. Cf. cap. vii. sect. 17. Deinde ὑσχύαμον edd. vett. ὑσχύαται Lipf.

αὐτῷ] Pronomen cum Gouff. addit Stephanus. αὐτῷ Parif. A. D. αὐτῷ C.

14. μὴ δὲ] Parif. B. μὴται.

τις ἐπίσταται] Edd. vett. ἐπίστατο, quod in Gouff. superscriptum est.

Postea ὠφελιμώτεροι Parif. C. dat.

15. [ἐχθροὶ] Lipf. et Gouff. ἐχθροὶ γι dant cum margine Villois. et Parif. A. C. D. sed altero loco D. omittit γι.

[ἐστὶν ἀγαθόν] Hunc ipsum locum laudavit et copiosa disputatione explicuit Plutarchus.

δὲ ἔστι] Parif. A. δὲ omittit. Deinde ἔστι μόντοι οἴκοι Parif. B. πύξημένοι εἰς A. C. D.

ἔστι δὲ τυράννων] Vulgatum ἔστι δὲ ἀπὸ τυράννων sic correxit Weiske. Scripturam τυράννων probavit Camerarius et e margine Steph. recepit Bach. At sic τυράννοι in numero initium

- ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κριτόβουλος·
ἐκείνο δ' ἡμῖν τί φαίνεται, ὅπότεν ἐρῶμέν τινας. ἐπιστή-
μας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς, ἀφ' ὧν δύναται ἐργα-
ζόμενοι αὖξιν τοὺς οἴκους, αἰσθανόμεθα δὲ αὐτοὺς ταῦτα
μὴ θέλοντας ποιεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἐρῶμεν ἀνωφελεῖς αὐ-
τοῖς τὰς ἐπιστήμας; Ἄλλο τι ἢ ταῦτοις αὐτοῖς οὔτε
17 αἱ ἐπιστήμαι χρήματά εἰσιν οὔτε τὰ κτήματα; Περὶ
δούλων μοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπιχειρεῖς, ὦ Κριτόβουλα,
διαλέγεσθαι; Οὐ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε· ἀλλὰ καὶ
πάνυ εὐπατριδῶν δοκούντων γε εἰνῶν εἶναι, αὐς ἐγὼ ἐρῶ
τοὺς μὲν καὶ πολεμικὰς, τοὺς δὲ καὶ εἰρηνικὰς ἐπιστή-
μας ἔχοντας, ταύτας δὲ οὐκ ἐθέλοντας ἐργάζεσθαι, ὥς
μὲν ἐγὼ οἶμαι, δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότης οὐκ ἔχοιεν.
18 Καὶ πῶς ἂν, ἔφη ὁ Σωκράτης, δεσπότης οὐκ ἔχοιεν, εἰ
εὐχόμενοι εὐδαιμονεῖν, καὶ ποιεῖν βουλόμενοι ἀφ' ὧν ἔχουσιν
ἀγαθὰ, ἔπειτα καλύονται ποιεῖν ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀρχόν-
των; Καὶ τίνες δὴ οὗτοι εἰσιν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οὐ
19 ἀφανεῖς ὄντες ἀρχουσιν αὐτῶν; Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη ὁ
Σωκράτης, οὐκ ἀφανεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ πάνυ φανεροί,

micorum generatim habentur, qui quidem δήμη tantum invisi fuerunt et damno potius. ἀπὸ τυραννῶν prætulit Zeune, quæ est lectio Codd. Strebaei, Lips. Guelf. Paris. A. B. C. In D. τυραννῶν est a correctoris manu. Sed recte monet Weiske Xenophontem esse τυραννίδων. Deinde manifestum est verba ἔστι μὲν αἷμα βιωτῶν flagitare aliquod nomen, quod ζωτῶν opponatur. Quod nisi significare voluisset scriptor, simpliciter ἔστι μὲν αἷμα πύξματι εἶναι ἀπὸ πάλμου dixisset. Ceterum numerosior erat oratio, si ἔστι δὲ καὶ τυραννῶν scriptum esset.

16. [ἐμοιγε] Guelf. γι a secunda manu additum habet. Edd. vett. paulo ante γὰρ omittunt cum Paris. B. D.

τὰ κτήματα] Articulum ex Guelf.

marg. Villois. et Paris. A. addidit Zeune. Sunt quæ antea ἀφαιρεται dicebantur.

17. γι ἐνῶν] Guelf. Lips. ἐνῶν γι. Paris. A. C. D. ἐνῶν γι δεσποῦντων εἶναι dant. Ante πολεμικὰς Junctina copulam rectius omittitur videtur cum Paris. B. Sequens τὰς αὐτὰς omittit Paris. C.

ἔχοιεν] Tempus insolens mihi videtur in hoc loco, a librariis forte huc ex sequentibus translatum. ἔστι omisit Paris. A.

18. εἰ εὐχόμενοι] Paris. C. εἰ εὐχόμε. quod placere potest lectori.

οὐτοι εἰσιν, ἔφη] Ita cum Guelf. Lips. Paris. A. scripsi præeunte Weiskio, cum vulgo esset οὐ, ἔφη, εἰσιν οὐτοι, ὁ Ερ. Paris. A. C. D. καὶ τοῖς δὲ εἰσιν οὐτοι.

καὶ ὅτι πωηρότατοί γε εἰσὶν, οὐδέ σε λανθάνουσιν, εἴπερ
 πωηρίαν γε νομίζεις ἀργίαν τ' εἶναι καὶ μαλακίαν ψυ-
 χῆς καὶ ἀμέλειαν. Καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶν ἀπατηλαί τινες 20
 δέσποιναι προσποιούμεναι ἡδοναί εἶναι, κυβεῖαί τε καὶ
 ἀναφελεῖς ἀνθρώπων ὀμιλίας, αἱ προϊόντες τοῦ χρόνου
 καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσι καταφανεῖς γίνονται,
 ὅτι λύκαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι, αἱ διακω-
 λούσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων κραταῦσαι.
 Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐργάζεσθαι μὲν οὐ 21
 κωλύονται ὑπὸ τούτων, ἀλλὰ καὶ πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ
 ἐργάζεσθαι ἔχουσι καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους· ὅμως
 δὲ καὶ τοὺς οἴκους κατατρίβουσι, καὶ ἀμηχανία συνέ-
 χονται. Δαῦλοι γάρ εἰσι καὶ οὗτοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, 22
 καὶ πάνυ γε χαλεπῶν δεσποινῶν, οἱ μὲν λιχνηῶν, οἱ δὲ
 λαγγειῶν, οἱ δὲ οἰνοφλυγιῶν, οἱ δὲ φιλοτιμιῶν τινων μω-
 ρῶν καὶ δαπανηρῶν, αἱ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώ-
 πων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, ὥσθ', ἕως μὲν ἂν ἐρῶσιν

19. *ὅστις πωηρίαν γε*] Weiske *πωη-
 ρέος γε* scribendum censet, cui assen-
 tior. Paullo ante *πωηροί γε* ἔστιν mar-
 go Villosif.

20. *γίνονται*] Guelf. Paris. A. C.
 D. *γίνονται*. Deinde ἔστιν idem cum
 Lips. et Steph. Edd. vett. *εἰσὶν* dant.
πρωτοτιμιῶν] Ita Codd. Paris. C.
 D. Lips. et Guelf. Vulgatum ante
 Weiskio *πρωτοτιμιῶν* in Guelf.
 superscriptum est, quod annotare
 omisit Zeune. Paris. B. *πρωτοτιμιῶν*,
 A. *πρωτοτιμιῶν* dat.

21. *ὁ Σώκρατες*] Hoc pro vulgato
ὁ Σωκράτης ex Codd. Strebsæi, Came-
 rarij, Guelf. marg. Villosif. et Lips.
 dedit Zeune.

πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι] Pæne recepif-
 sem τῷ ex Aldina, Juntina et Lips.
 libro in locum τὸ vulgati, veluti pro
πρωτοτιμιῶν dictum. Aliter est in libro
 de Venatione x. 11. *ἐπὶ τῇ*
 (aper) *ἐξ ἧς πρὸς τὸ προσόντα* i. e. se
 convertat adversus accedentem. A-
 pud Thucydidem tamen v. 73. est

*ἔχον γνώμην πρὸς τὸ ἐπικρατεῖν τοῖς
 ἐπαισίοις*, et in Platonis Gorgia sect.
 60. *πρὸς τούτοις καὶ τὸν νοῦν ἔχον*, sed
 exemplum quero, ubi nomen abfit.
 Sed retinuit me locus simillimus
 cap. xii. 16. *καὶ πρὸς τὸ φιλοτιμῶν εἶ-
 ναι μετρίως ἔχουσαν*. ubi vulgatum τῷ
 cum Stephano correxit Zeune ex
 Guelf. Si *πρωτοτιμιῶν* locum haberet
 hic, tum *σφῶρα* dictum oportebat,
 non *σφοδρῶς*.

ἀμηχανία] Guelf. Paris. A. C. D.
ἀμηχανίας, Lips. *ἀμηχανίας*. Paris.
 A. *κατατρίβονται* dat.

22. *δυστοκῶν*] Cum Weiskio *δυστο-
 κῶν* scribere sum ausus ex sect. 23. et
 cap. ii. sect. 1. Ciceronis *volutates*,
blandissima domina, Offic. ii. 11. com-
 parat Weiske.

οἰνοφλυγιῶν] Edd. vett. *οἰνοφλυγιῶν*,
 in Guelf. *οἰνοφλυγιῶν* superscriptum
 est.

ἐρῶσιν] Paris. A. *ἐρῶσιν*. C. omis-
 tit *ἀν*.

ἡβῶντας αὐτοὺς καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι, ἀπαγκά-
 ζουσι φέρειν, ἃ ἂν αὐτοὶ ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς
 αὐτῶν ἐπιθυμίας· ἐπειδὴν δὲ αὐτοὺς ἀδυνάτους αἰσθάν-
 ται ὄντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, ἀπολείπουσι τούτους
 κακῶς γηράσκειν, ἄλλοις δ' αὖ πειρώνται δούλοις χρῆ-
 23 σθαι. Ἀλλὰ δεῖ, ὦ Κριτόβουλε, πρὸς ταύτας οὐχ ἥσ-
 σον διαμάχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, ἢ πρὸς τοὺς σὺν
 ὅπλοις πειρωμένους καταδουλοῦσθαι. Παλέμιοι μὲν οὖν
 ἤδη ὅταν καλοὶ καὶγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνται τινας,
 πολλοὺς δὴ βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι σωφρονίσαντες,
 καὶ ῥᾶον βιοτεύειν τὸν λοιπὸν χρόνον ἐποίησαν· αἱ δὲ τοι-
 αῦται δέσποναι αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους αὔποτε λύγυναι, ἔστ' ἂν
 ἄρχωσιν αὐτῶν.

CAPUT II.

Ὁ οὖν Κριτόβουλος ἐκ τούτων ἄδ' ὧς εἶπεν· ἀλλὰ
 περὶ μὲν τῶν τοιούτων ἀρκούντως πάνυ μοι δοκῶ τὰ λε-
 γόμενα ὑπὸ σοῦ ἀκηκοέναι· αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν ἐξετάζων
 δοκῶ μοι εὐρίσκειν ἐπεικῶς τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ ὄντα,
 ὥστ' εἰ μοι συμβούλευοις ὅ τι ἂν ποιῶν αὐξοίμι τὸν οἶκον,
 οὐκ ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ γε τούτων, ὧν σὺ δεσποινῶν καλεῖς,
 καλύεσθαι· ἀλλὰ θάρρῶν συμβούλευε ὅ τι ἔχεις ἀγα-
 θόν· ἢ κατέγνωκας ἡμῶν, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς πλου-

φίειν] Parif. A. φανερὸν—ἐργάζο-
 σαι.

23. πρὸς ταύτας] Pro vulgato ταῦ-
 τα scribere ausus sum. Sunt ἐπιθυ-
 μίας, quas antea διουσίτας vel διουσίνας
 vocaverat.

Παλέμιοι μὲν οὖν] Guelf. Lipf. πολέ-
 μιοι γυν.

σωφρονίσαντες] Cum Stephano pra-
 tuli vulgato σωφρονίσαντας.

τὸν λοιπὸν] In his verbis definit
 Codex Parif. B.

καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους] In
 his concinnitate Xenophonteam e-
 quidem defidero. Debebat enim se-
 qui καὶ ληλασμένοι τὰς ψυχὰς, καὶ
 κατατρεβέντες τοὺς οἴκους. Nec satis
 commode verbum αἰκίζομαι copu-
 latur cum οἴκους.

Cap. II. Ἰ τι ἴχους] Male Parif. A.
 ἴχους exhibet scriptum. Paulo antea
 Parif. C, D. πάνυ μοι δοκῶν, et C. συμ-
 βουλευέμενος ἀπαιτῶν, καλῶς omittit C.

ταῦς, καὶ οὐδὲν δακῶμέν σοι προσδεῖσθαι χρημάτων ;
 Οὐκ οὐν ἔγωγ', ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ καὶ περὶ ἐμοῦ λέγεις, 2
 οὐδὲν μοι δοκῶ προσδεῖσθαι χρημάτων, ἀλλ' ἱκανῶς
 πλουτεῖν· σὺ μέντοι γε, ὦ Κριτόβουλε, πάνυ μοι δοκεῖς
 πένεσθαι, καὶ, ναὶ μὰ Δί', ἔστιν ὅτε καὶ πάνυ οἰκτεῖρω
 σε ἐγώ. καὶ ὁ Κριτόβουλος γελάσας εἶπε· Καὶ πόσον 3
 ἂν πρὸς τῶν θεῶν εἴει, ὦ Σώκρατες, ἔφη, εὐρεῖν τὰ σὰ
 κτήματα πωλούμενα ; Πόσον δὲ τὰ ἐμά ; Ἐγὼ μὲν οἶ-
 μαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἀγαθῶ ἀνηταῦ ἐπιτύχοιμι, εὐ-
 ρεῖν ἂν μοι σὺν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα πάνυ ραδίως
 πέντε μνᾶς· τὰ μέντοι σὰ ἀκριβῶς οἶδα ὅτι πλέον ἂν 4
 εἴηαι ἢ ἑκατονταπλασίονα ταύτου. Κατὰ οὕτως ἐγνω-
 κώς, σὺ μὲν οὐχ ἡγῇ προσδεῖσθαι χρημάτων, ἐμὲ δὲ
 οἰκτεῖρεις ἐπὶ τῇ πενίᾳ ; Τὰ μὲν γὰρ ἐμά, ἔφη, ἱκανά
 ἔστιν ἐμοὶ παρέχειν τὰ [ἐμοὶ] ἀρκούντα· εἰς δὲ τὸ σὸν
 σχῆμα, ὃ σὺ περιβεβλησαι, καὶ τὴν σὴν δούξαν, οὐδ' εἰ
 τρεῖς ὅσα νῦν κέκτησαι προσγένοιτό σοι, οὐδ' ὥς ἂν ἱκανά
 μοι δοκεῖ εἶναι σοι. Πῶς δὴ ταῦτ' ; ἔφη ὁ Κριτόβουλος.
 Ἀπεφάνητο ὁ Σωκράτης, ὅτι πρῶτον μὲν ὀρῶ σοι ἀνάγκην 5
 εἶσαν θύειν πολλά τε καὶ μεγάλα, ἣ οὔτε θεοὺς οὔτε

2. μέντοι γε] Junt. Ald. μέντοι μοι.
 Contra γε omittunt Castal. Guelf.
 Lipf. Parif. A. C. D.

3. πένεσθαι] Vitium Stephani edd. est
 πένος; deinde ἴφην, ὃ Σώκρατες, dat
 Guelf. Paulo post πένος Guelf.

ἴφην ὁ Σωκράτης] Male Lipf. Codex
 ἴφην ὁ Σώκρατες cum Parif. A. C. D.
 Verba ἴφην ἂν μοι omisit Parif. C.

σὺν τῇ οἰκίᾳ καὶ] Copulam abesse
 malebat Weiske. Mihi usus Platonis
 et Xenophontis flagitare eam
 videbatur. Similis est formula πάλ-
 λος δι' ἱερωνδὸς σπρίς τῇ βλαβερῇ καὶ εἰς
 τὸ συνημερίον πάντων ἀπὸδύναται in
 Platonis Phædro sect. 37. p. 230. ed.
 Heindorfii; cf. Charmidem sect. 36,
 p. 98.

τάς] Omittunt edd. vett. De
 fortunis Socratis memorabilis est lo-

cus in Apologia Libanii tom. iii. p. 7.
 ed. Reiskii: ὁδοῦντα μνᾶς αὐτῇ τοῦ
 πατρὸς, ἥτις ἐστιλίοντα, παραδόντος,
 καὶ ταύτας ἡλικιοντοῦ τινοῦ ἰσ' ἱερασίᾳ
 λαβόντος, ἵκνται περὶ τὴν ἱερασίαν ἀτυ-
 χήσαντος, σιγῇ τὸ συμβᾶν ἡγοῦται Σω-
 κράτης. Plutarchus in Aristide cap. i.
 καὶ γὰρ Σωκράτης φησὶ (Demetrius
 Phalereus) ὃ μόνος γῆν οἰκίαν ὑπάρ-
 χων, ἀλλὰ καὶ μνᾶς ἰσδομένης τοιο-
 ζόμενος ὑπὸ Κρίστου, unde Libanio
 lux affulget. Crito videtur esse So-
 cratis ille discipulus, Critobuli pa-
 ter.

4. τὰ ἐμά ἀρκούντα] Liber Lipf.
 recte ἐμά omittere videtur. ἱκανά ἔστιν
 τὰ ἐμά Parif. A.

οὐδ' ὥς ἂν] Male ἂν omittunt edd.
 vett.

5. ἣ οὔτε θεοὺς] Sic cum Stephano

ἀνθρώπους οἰμαί σε ἂν ἀνασχέσθαι· ἔπειτα ξένους προσήκει σοι πολλοὺς δέχεσθαι, καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς· ἔπειτα δὲ πολίτας δειπνίζειν καὶ εὖ ποιεῖν, ἣ ἑξήμον συμμάχων εἶναι. Ἔτι δὲ καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, ἱπποτροφίας τε καὶ χορηγίας, καὶ γυμνασιαρχίας, καὶ προστατείας· ἣν δὲ δὴ πόλεμος γένηται, οἶδ' ὅτι καὶ τριηραρχίας μισθοὺς καὶ εἰσφορὰς τοσαύτας σοι προστάξουσιν, ὅσας σὺ αὐτοῖς ῥαδίως ὑποίσσεις. Ὅπου δ' ἂν ἐνδεῶς δόξης τὶ τούτων ποιεῖν, οἶδ' ὅτι σε τιμωρήσονται Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἥττον ἢ εἰ τὰ αὐτῶν λάβοιεν κλέπτοντα.

7 Πρὸς δὲ τούτοις ὁρῶ σε οἰόμενον πλουτεῖν, καὶ ἀμελῶς μὲν ἔχοντα πρὸς τὸ μηχανᾶσθαι χρήματα, παιδικοῖς δὲ πρῶγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, ὥσπερ ἔχόν σοι. Ὡς ἔνεκα οἰκτεῖρω σε, μή τι ἀνῆκεστον κακὸν πάθῃς, καὶ εἰς πολλὴν ἀπορίαν καταστῇς. Καὶ ἐμοὶ μὲν, εἴτι καὶ προσδεσθῇην, οἶδ' ὅτι καὶ σὺ γινώσκεις, ὥς εἰσὶν, οἱ καὶ ἐπαρκέσειαν, ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες, κατακλύ-

Camerarius. Edd. vett. Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. ἡ ἑρως.

ἡ πικρὴ] Ad ἑρῶς recte refert Zeune.

6. προστατείας] Patrocinia μεταίπον recte interpretatur Zeune comparato Polluce viii. 35.

γίγνεται] Weiskiana errore operatum γίνετο dedit.

τριηραρχίας μισθόν] Mercedem remigibus et militibus pendere tunc cogebantur τριηραρχίᾳ, postea ipsam navem apparare et instruere. Enarravit genera hæc λυσιτεριῶν omnia egregie Wolfius in Prolegomenis ad Leptineam. Locus hic est memorabilis propter notam temporis, quod ab initio Dialogi definire sum conatus. Onera enim τριηραρχῶν pro temporibus variis varia fuerunt.

τὰ αὐτῶν] Parif. A. C. D. et Lipf. τ' αὐτῶν dant. sed in Parif. A. τὶ αὐτῶν superscriptum.

7. παιδικοῖς ἢ πρῶγμασι] Zeune

πρῶγματα defendit contra Leonclavium delentem ita, ut interpretetur delicias, res ludicras, oblectamenta, quibus ditiores solent indulgere. Quam sententiam amplecti oportet, si volumus Xenophontem defendere a crimine chronologiæ negligentiæ. Critobulus enim πύργος vocatur in Symposio cap. ii. 3. quod pertinet ad Olymp. 89. 4. Hic vero Dialogus notas habet, ex quibus eum ad Olymp. 95. 1. referendum esse dixi. An dicendum, Critobulum etiam maritum indulgisse amoribus puerilibus? Maritum vero non ita recentem nec fatis officiorum memorem arguunt, quæ legimus infra cap. iii. sect. 12.

ἔξω] Male Parif. A. ἔξω, superscripto ἔξω.

8. εἴτι καὶ] Parif. C. D. καὶ omitunt.

κατακλύσειαν] Vulgatum κατακλύσειαν, in Guelf. superscriptum, ex eo

σαι· ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν· αἱ δὲ σοὶ φίλοι,
 παλὸν ἀρκούντα σοῦ μᾶλλον ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατα-
 σκευῇ, ἢ σὺ τῇ σῇ, ὅμως ὡς παρὰ σοῦ ὠφελησόμενοι
 ἀπαβλέπουσι. Καὶ ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἐγὼ ταύτοις, ὧ 9
 Σώκρατες, οὐκ ἔχω ἀντιλέγειν· ἀλλ' ὥρα σοι προστα-
 τέειν ἐμοῦ, ὅπως μὴ τῷ ὄντι οἰκτρὸς γένωμαι. Ἀκούσας
 οὖν ὁ Σωκράτης εἶπε, καὶ οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς, ὦ Κρι-
 τόβουλε, ταῦτο σαυτῷ ποιεῖν, ὅτι ὀλίγον μὲν πρόσθεν, ὅτε
 ἐγὼ ἔφην πλουτεῖν, ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ ὡς οὐδὲ εἰδότες, ὅ
 τι εἴη πλῆθος, καὶ πρότερον οὐκ ἐπαύσω, πρὶν ἐξήλθῃς
 με καὶ ὁμολογεῖν ἐποίησας, μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν
 σῶν κεκτήσθαι· νῦν δὲ κελύεις με προστατεύειν σοῦ καὶ
 ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἂν μὴ παντάπασιν ἀληθῶς πένης
 γένοιτο; Ὅρῳ γάρ σε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν τι πλου- 10
 τηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν. Τὸν οὖν ἀπ'
 ὀλίγων περιποιῶντα ἐλπίζω ἀπὸ πολλῶν γ' ἂν πάνυ
 ῥαδίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι. Οὐκ οὖν μέμνησαι 11
 ἀρτίως ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν
 ἐποίησας, λέγων ὅτι τῷ μὴ ἐπισταμένῳ ἵπποις χρῆσθαι
 οὐκ εἴη χρήματα αἱ ἵπποι, οὐδὲ ἡ γῆ, οὐδὲ τὰ πρόβατα,
 οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὅτῳ τις μὴ ἐπίστατο
 χρῆσθαι. Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ πρόσοδοι ἀπὸ τῶν τοιούτων

dem Guelf. Lipf. et Victorio V. L. xxxiii. 19. correxit Zeune. Similis est dictio Æschini contra Ctesiph. p. 504. τὸ βασιλεὺς χρυσὸν ἐκταίλων τοὺς δεσπότας αὐτοῦ. Paulo aliter utitur verbo Euripides Troadum versu 994. πολλὸν ἀρσένον] Guelf. suprascriptam habet πάν. male. πολλὸν enim pertinet ad μέλλον.

ἕως ἄς] Recte ἄς addendum vidit Stephanus; Weiske εἰς σὶ ἄς addi voluit; ita vero παρὰ τοῦ ingrate repetitur. Pro ἀπαβλέπουσι simplex βλέπουσι est in Parif. A.

9. οἰκτρὸς] Male Guelf. οἰκτρῶς. ῥαδίως] Margo Steph. cum Guelf.

Parif. A. C. D. et Lipf. ῥαδίως. Deinde καὶ οὐδὲ εἰδότες Juntina dat; Parif. A. ὡς οὐδ' οὐδ' εἶ, sed correctum.

με προστατεύειν σοῦ] Guelf. Lipf. προστ. με σοῦ. Pronomen me omittunt Parif. A. C. D.

10. ἐλίγων] Margo Steph. ἐλίγων dat.

11. εἶτι οὐδ'] Stephani conjecturam εἶτι (scribentis recte repudiavit Zeune. Vide dicta ad Hellenica vi. 4, 5. vi. 5, 46. et 47. et Wyttenbach ad Eclogas historicas p. 366.

οὐδὲ] Guelf. Lipf. Parif. C. D. οὐδὲ εἶ.

ἐμὲ δὲ πῶς τινὶ τούτων οἶε ἂν ἐπιστηθῆναι χρῆσθαι, ὃ
 12 τὴν ἀρχὴν οὐδὲν πῶποτε ἐγένετο τούτων; Ἄλλ' ἐδόκει
 ἡμῖν, καὶ εἰ μὴ χρήματά τις τύχοι ἔχων, ὅμως εἶναι τις
 ἐπιστήμη οἰκονομίας. Τί οὖν καλύει καὶ σὲ ἐπίστα-
 σθαι; Ὅπερ, ἢ Δία, καὶ αὐλεῖν ἂν καλύσειεν ἄνθρω-
 πον ἐπίστασθαι, εἰ μήτε αὐτὸς πῶποτε κτήσαιτο αὐ-
 λούς, μήτε ἄλλος αὐτῷ παράσχοι ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθά-
 13 νειν. Οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας. Οὔτε
 γὰρ αὐτὸς ὄργανα χρήματα ἐκεκτῆμην ὥστε μανθάνειν,
 οὔτε ἄλλος πῶποτε μοι παρέσχε τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν,
 ἀλλ' ἢ σὺ νυνὶ ἐθέλεις παρέχειν. οἱ δὲ δήπου τὸ πρῶτον
 μανθάνοντες καθαρίζουν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται· καὶ
 ἐγὼ δὴ εἰ ἐπιχειρήσαιμι ἐν τῷ σῷ οἴκῳ μανθάνειν οἰκο-
 14 νομεῖν, ἴσως ἂν καταλυμηναίμην ἂν σου τὸν οἶκον. Πρὸς
 ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπε, πρῶτόν γε, ὦ Σώκρατες,
 ἀποφεύγειν μοι πειρᾶ, μηδὲν με συναφελῆσαι εἰς τὸ ῥᾶον
 ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα. Οὐ μὰ Δί',
 ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐκ ἔγωγε, ἀλλ', ὅσα ἔχω, καὶ πάνυ
 15 προθύμως ἐξηγήσομαί σοι. Οἶμαι δ' ἂν, καὶ εἰ ἐπὶ
 πῦρ ἐλθόντος σου, καὶ μὴ ὄντος παρ' ἐμοὶ, εἰ ἄλλοτε
 ἠγησάμην, ὁπόθεν σοι εἴη λαβεῖν, οὐκ ἂν ἐμέμφου μοι.
 Καὶ εἰ ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτῶντί σοι αὐτὸς μὴ ἔχων, ἄλ-

[ἐπιστηθῆναι] Leonclavius ἐπίστα-
 σθαι malebat, forma rariore offensus.
 οὐδὲν] Edd. vett. Parif. A. C. D.
 Guelf. Lipf. οὐδὲ, Brodmī libri οὐδὲ τι,
 verum dedit Cast.

12. Οἶτω δὴ] Edd. vett. δὴ omit-
 tunt, sed addit margo etiam Villoif.

13. ἐκεκτῆμην] Margo Steph. ἐ-
 κτημαι. Male! deinceps οὐτι μανθά-
 νειν Parif. C.

νυν] Sic vulgatum νῦν ex Guelf.
 Lipf. Parif. A. C. D. correxit Zeune.
 καὶ ἰγὼ δὴ] Juntina καὶ ἰγὼ γὰρ.

ἐπιχειρήσαιμι ἐν τῷ σῷ] Hunc ver-
 borum ordinem servant Guelf. Lipf.
 Parif. A. C. cum margine Villoif.

ubi tamen est δὴ pro δέ. Vulgo ἐν-
 χ. verbum post ἀλλ' insertum legitur.

14. μηδὲν μοι] Intellige ὅτι μηδὲν,
 aut scribe μηδὲ. Infolens etiam dativus
 μοι verbo ἀποφεύγειν junctus.

15. ἂν, καὶ εἰ] Geminatum ἂν et εἰ
 negligentiam obscuritati medentem
 scriptoris arguit. Sed Parif. D. a pri-
 ma manu οἶμαι γὰρ καὶ εἰ habet:
 quod probro.

ἠγησάμην] Hoc tempus ex edd.
 antiquis et libris scriptis recte revo-
 cavit Zeune. ἠγησάμην dedit Step-
 hanus, quod est in Parif. A. C. D. et
 marg. Villoif. Deinde Parif. A. εἰ καὶ
 εἰ ἔδωκε. Margo habet εἰ καὶ εἰ.

λοσε καὶ ἐπὶ ταῦτο ἤγαγον, οἷδ' ὅτι οὐδ' ἂν ταῦτό μοι ἐμμέφου. Καὶ εἰ βυλομένου μουσικὴν μαθεῖν σου παρ' ἐμοῦ, δεῖξαιμί σοι πολὺ δεινότερους ἐμοῦ περὶ μουσικὴν, καὶ σοι χάριν εἰδότες, εἰ ἐθέλοις παρ' αὐτῶν μανθάνειν, τί ἂν ἔτι μοι ταῦτα ποιῶντι μέμφοιο; Οὐδὲν ἂν δικαίως γε, ὦ Σώκρατες. Ἐγὼ ταῦν σοι δεῖξω, ὦ Κριτόβουλε, 16 ὅσα νῦν λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μανθάνειν, πολὺ ἄλλους ἐμοῦ δεινότερους τοὺς περὶ ταῦτα. Ὁμολογῶ δὲ μεμοληκέναι μοι, οἵτινες ἕκαστα ἐπιστημονέστατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ πόλει. Καταμαθὼν γάρ ποτε ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων 17 τοὺς μὲν πάνυ ἀπόρους ὄντας, τοὺς δὲ πάνυ πλουσίους, ἀπεθαύμασα, καὶ ἔδοξε μοι ἄξιον εἶναι ἐπισκέψασθαι, ὅ τι εἴη ταῦτα. Καὶ εὗρον ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γηγνόμενα. Τοὺς μὲν γὰρ εἰκὴ ταῦτα πράττοντας, ζῆ- 18 μιουμένους ἑώρων, τοὺς δὲ γνώμῃ συνεταμένῃ ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον καὶ ῥᾶον καὶ κερδαιώτερον κατέγνωον πράττοντας. Παρ' ὧν ἂν καὶ σέ οἶμαι, εἰ βούλοιο, μαθόντα, εἰ σοι ὁ θεὸς μὴ ἐναντιόητο, πάνυ ἂν δεινὸν χρηματιστὴν γενέσθαι.

CAPUT III.

ΑΚΟΥΣΑΣ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπε, νῦν τοι, ἔφη, ἐγὼ σε οὐκέτι ἀφήσω, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν μοι, ἂ

σε παρ' ἐμοῦ] Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. παρ' ἐμοῦ. sed vera lectio in Guelf. adscripta est.

καὶ σοι χάριν] Edd. vett. excepta Aldina χάριν εἰδόντες σοὶ omiffa copula καὶ. Rectum dedit Steph. Guelf. Lipf.

[Ἱσάμης] Sic Steph. Guelf. Lipf. Ἱσάμης edd. vett. Parif. C.

δικαίως γε] Guelf. γε omiffa.

16. ἄλλους ἐμοῦ δεινότερους τοῦ] Hanc verborum ordinem ex Guelf. Lipf. et Parif. A. substitui vulgato

ἄλλους δεινότερους ἐμοῦ τοῦ. Est dictum pro ἄλλους τοῦς i. e. ἄλλους σι-
ναι, trajectione simili illi sect. 8. Nos
opus est correctione Leonclavii ἵστας
scribentis, vel Stephani et Weiskii ar-
ticulum τοῦς, quem putabant, delentium.
Parif. C. D. ἐμοῦ omittunt.

18. συνεταμένῃ] Guelf. Lipf. Caf-
tal. et margo Steph. συνεταγμένη. In
Parif. A. est γνώμης.

Cap. III. ἔφη, ἐγὼ σοι] Guelf. Lipf.
Parif. A. C. D. ἔφη. sed Parif. A. ἔ-
φη dat. deinde ἔφηγε edd. vett.

ὑπέσχησαι ἐναντίον τῶν Φίλων τούτων, ἀποδείξῃς. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ Κριτόβουλε, ἦν σοι ἀποδεικνύω πρῶτον μὲν οἰκίας τοὺς μὲν ἀπὸ πολλοῦ ἀργυρίου ἀχρήστους οἰκοδομῶντας, τοὺς δὲ ἀπὸ πολὺ ἐλάττους, πάντα ἐχούσας ὅσα δεῖ, ἣ δόξω ἐν τί σοι ταῦτο τῶν οἰκονομικῶν ἔργων ἐπιδεικνύμαι; Καὶ πάνυ γ', ἔφη ὁ Κριτόβουλος.

2 Τί δ', ἦν τὸ τούτου ἀκάλουθον μετὰ ταῦτό σοι ἐπιδεικνύω, τοὺς μὲν πάνυ πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένους ἔπιπλα, καὶ τούτοις, ὅταν δέωνται, μὴ ἔχοντας χρῆσθαι, μηδὲ εἰδότες εἰ σῶά ἐστιν αὐτοῖς, καὶ διὰ ταῦτα πολλὰ μὲν αὐτοὺς ἀνιωμένους, πολλὰ δὲ ἀνιῶντας τοὺς οἰκέτας· τοὺς δὲ, οὐδὲν πλέον, ἀλλὰ καὶ μείονα τούτων κεκτημένους,

3 ἔχοντας εὐδὺς ἔτοιμα, ὅταν αὖν δέωνται, χρῆσθαι. Ἄλλο τι οὖν τούτων ἐστίν, ὦ Σώκρατες, αἴτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κῆται; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης. Καὶ οὐδ' ἐν χώρᾳ γ', ἐν ἣ ἔτυχεν, ἀλλ' ἐνθα προσήκει, ἕκαστα διατέτακται. Λέγειν τι μοὶ δοκεῖς,

4 ἔφη, καὶ ταῦτο, ὁ Κριτόβουλος, τῶν οἰκονομικῶν. Τί οὖν ἦν σοι, ἔφη, καὶ οἰκέτας αὖ ἐπιδεικνύω ἐνθα μὲν πάντας, ὡς εἰπεῖν, δεδωμένους, καὶ τούτους θάμινά ἀποδιδράσκοντας, ἐνθα δὲ λελυμένους, καὶ ἐθέλοντάς τε ἐρ-

ἀποδείξῃς] i. e. repræsentaveris, præstiteris. Aliud est ἰσχυρίζαι.

ἦν σοι] Lipf. Parif. A. D. ἦν σου. Sequens ἀποδεικνύω mutatum malim in ἰσχυρίζω, quo in reliquis membris utitur Xenophon.

πολλοῦ] Guelf. a prima manu πολλὰ habet.

2. ὅταν δέωνται] Vitium Leonclavianæ, δέοντα, a Weiskio, Bachio et Weiskio repetitum, tolli jufferat Zeune.

ἔστιν δ'] i. e. ὁμοῦ δ'. Admissi correctionem Koëni ad Gregorium de Dialectis p. 245. temere repudiatam a Weiskio, cum exempla dupli-

cis interrogationis, τίς τί σοι, πῶς ποῦτι σοίβη, et interrogativi cum relativo juncti, ἔστιν τί ποῦναι, ἔστιν ποῦ τίς βουλόμεναι, omnia sint in interrogatione; nullum vero eundem novi vel allatum reperi, ubi duo relativa eadem in sententia sine interrogatione ponuntur. Vulgatum igitur ἔστιν δ' ἔστιν, varie a viris doctis tentatum, non ferendum censui. Junctio δ' omisit. ἔστιν δ', δ' δ' χρ. margo Villoif.

3. Ἄλλο τι δ'] Weiskii conjecturam vulgato ἀλλὰ τί δ' substitui; Zeune in vulgato ἄλλο intelligi censebat.

γάξοθαι καὶ παραμένειν, οἱ καὶ τοῦτο σοι δοῶ ἀξιο-
θέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον ἐπιδεικνύναι; Ναὶ μὰ Δί',
ἔφη ὁ Κριτόβουλος, καὶ σφόδρα γε. Ἦν δὲ καὶ παρα-⁵
πλησίους γεωργίας γεωργῶντας, τοὺς μὲν ἀπολωλέναι
φάσκοντας ὑπὸ γεωργίας, καὶ ἀποραῦντας, τοὺς δὲ
ἀφθόνας καὶ καλῶς πάντα ἔχοντας, ὅσων δέονται, ἀπὸ
τῆς γεωργίας; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος. Ἴσως
γὰρ ἀναλίσκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃ
βλάβην φέρει αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ. Εἰσὶ μὲν τινες ἴσως, ⁶
ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τοιοῦτοι. Ἄλλ' ἐγὼ οὐ τούτους
λέγω, ἀλλ' οἱ οὐδ' εἰς ἀναγκαῖα ἔχουσι δαπανᾶν, γε-
ωργεῖν φάσκοντες. Καὶ τί ἂν εἴη τούτου αἴτιον; ἔφη, ὦ
Σώκρατες. Ἐγὼ σε ἄξω καὶ ἐπὶ τούτους, ἔφη ὁ Σω-
κράτης· σὺ δὲ θεώμενος δήπου καταμαθήσῃ. Νῆ Δί',
ἔφη, ἦν δύνωμαι γε. Οὐκοῦν χρή θεώμενον σαυτοῦ
ἀποπειρᾶσθαι εἰ γνώσῃ. Νῦν δ' ἐγὼ σοι σύνοῖδα ἐπὶ
μὲν κωμωδῶν θεῶν καὶ πάντῳ πρῶτ' ἀνισταμένῳ, καὶ
πάντῳ μακρὰν ὁδὸν βαδίζοντι, καὶ ἐμὲ ἀναπέψοντι προ-
θύμως συνθεᾶσθαι· ἐπὶ δὲ τοιούτων οὐδὲν με πώποτε
ἔργον παρεκάλεσας. Οὐκοῦν γελοῖός σοι φαίνομαι εἶ-

4. δῶ] Juntina, Guelf. Lipf. Pa-
rif. A. C. D. διζμ. Verum dat mar-
go Villoif. Negationem οὐ omittit
Parif. C.

5. παραπλησίους γεωργίας] i. e. a-
gros plane similes arantes. Vulgatum
παραπλησίους ex Guelf. Parif. A. C. D.
et Lipf. correxi. Si vulgatum esset
verum, ratiocinatio Socratis non esset
contentanea vero. Peccatur enim in
modo agri colendi, cura et diligentia,
sum sint agri æque boni.

ἀπὸ γεωργίας] Guelf. ἀπὸ ἀ prima
manu habet, deinde καλέ. Postea
ἀπὸ γεωργίας absque articulo dat Pa-
rif. C. D.

αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ] αὐτῷ de domino
interpretatur Bachius, quasi sit pro
αὐτῷ; positum, cui assentitur Weiske.

αὐτῷ καὶ οἴκῳ, ipse adeo rei familiari,
interpretatur Ernefti, cum meliorem
loci vitiosi medicinam non reperif-
set.

6. ἴσως, ἴφ] Guelf. ἴφ, ἴσως. non
male, deinde οὐ τοιούτους λ. margo
Villoif.

ἀνίσταμαι] Lipf. cum Guelf. et
Parif. A. C. D. omittit ἴφ. Deinde
δύνωμαι male Guelf.

7. ἀνισταμένη—βαδίζοντι.—ἀναπί-
πτοντι] Vulgatæ ἀνισταμένη—βαδίζοντι
—ἀναπίπτοντι, quam cum Castal.
Steph. Lipf. et Guelf. dedit Zeune et
Weiske, cum in edd. vett. esset ἀν-
σταμένης, vitium sensit et correxit
Camerarius. Diversum est exem-
plum cap. i. sect. 4. comparatum a
Zeunio.

ναι, ὦ Σώκρατες. Σαυτῷ δὲ πολὺ, ἢ Δί', ἔφη, γελοῖό-
 8 τερὸς. Ἦν δὲ καὶ ἅψ' ἱππικῆς σοι ἐπιδεικνύω τοὺς μὲν
 εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας, τοὺς δὲ διὰ τὴν
 ἱππικὴν καὶ πᾶν εὐπόρους ὄντας, καὶ ἅμα ἀγαλλομέ-
 νους ἐπὶ τῷ κέρδει; Οὐκοῦν ταύτας μὲν καὶ ἐγὼ ὄρω,
 καὶ οἶδα ἐκατέρους, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τῶν κερδαινό-
 9 των γίγνομαι. Θεῶ γὰρ αὐτοὺς ἥπερ τοὺς τραγωδοῦς
 τε καὶ κωμωδοῦς, οὐχ ὅπως ποιητῆς, αἰσῶμαι, γένη, ἀλλ'
 ἅπως ἡσθῆς ἰδὼν τι ἢ ἀκούσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἴσως
 αὐτως ὁρῶντες ἔχει (οὐ γὰρ πωιητῆς βούλει γενέσθαι) ἱπ-
 πικῇ δ' ἀναγκαζόμενος χρῆσθαι, οὐ μωρὸς οἶσι εἶναι, εἰ
 μὴ σκοπεῖς, ὅπως μὴ ἰδιώτης ἔσῃ τούτου τοῦ ἔργου, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν εἰς τε τὴν χρῆσιν,
 10 καὶ κερδαλέων εἰς πώλησιν ὄντων; Πωλοδαμνέειν με κε-
 λεύεις, ὦ Σώκρατες; Οὐ μὰ Δί', οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ
 γεωργοὺς ἐκ παιδίων ἀνθόμενον κατασκευάζειν. Ἀλλ'
 εἴναι τινές μοι δοκοῦσιν ἡλικίας καὶ ἱππων καὶ ἀνθρώ-
 πων, αἱ εὐθύς τε χρήσιμοί εἰσι, καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπι-
 δίδασιν. Ἐχω δ' ἐπιδείξαι καὶ γυναῖξιν ταῖς γαμεταῖς
 τοὺς μὲν αὐτῷ χρωμένους, ὥστε συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς
 τὸ συναυξέειν τοὺς οἴκους, τοὺς δὲ, ἢ ὡς πλεῖστα λυμα-
 11 νῶνται. Καὶ τούτου πότερον χρὴ, ὦ Σώκρατες, τὸν ἀν-

8. ἐκατέρους] Guelf. ἀμφοτέρους.
 inepte! Paulo ante οὐλοῦν καὶ τούτους
 μὲν καὶ ἐγὼ Parif. A.

9. ἥπερ τοῖς] Contra librorum om-
 nium fidem Stephanus et cum eo
 Weiske ὅπως dedūt. Paulo antea διὰ
 margo Villois. dat deinde καὶ τοὺς κω-
 μωδοῖς Parif. C.

ἴσως οὕτως] Parif. C. omisso ἴσως
 dat αὐτῶς.

βούλει] Guelf. βούλη. deinde pro
 αὐτοῖς Parif. A. habet.

αὐτῶν αὐτῶν] Parif. A. αὐτῶν habet,
 et αὐτοῖς superscriptum.

εἰς πώλησιν] Articulum non addi-
 tum, ut ante χρῆσιν, excusat Zeune

ita, ut dicat τὴν χρῆσιν definite referri
 ad usum eum, de quo traditum erat
 verbis ἱππικῇ δ' ἀναγκαζόμενος χρῆ-
 σθαι.

10. οὐ μὲν τι] Parif. C. οὐ μὲν τι dat.
 χρήσιμοι] Edd. vet. Guelf. Lipf. et
 Parif. C. D. χρήσιμοι dant.

ἢ ὡς πλεῖστα] Sic cum Stephano
 edidit Zeune et Weiske. Edd. vet.
 Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. ἢ οἱ πλε-
 οντοι λυμαίνονται. Brodæus αἱ οἱ πλε-
 οντοι λυμαίνονται, Ernesti δ' ὡς πλεῖστα
 λ. inde efficiebat: neutra conjectura
 loco apta est. Ad λυμαίνονται intellige
 αἱ γυναῖκες.

11. πότερον] In Guelf. πρότερον su-

δρα αἰτιάσθαι ἢ τὴν γυναῖκα; Πρόβατον μὲν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν κακῶς ἔχει, τὸν νομέα αἰτιώμεθα· καὶ ἵππος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν κακουργῇ, τὸν ἵππεια κακίζομεν· τῆς δὲ γυναικὸς, εἰ μὲν διδασκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὰγαθὰ κακοποιῇ, ἴσως δικαίως ἂν ἡ γυνὴ τὴν αἰτίαν ἔχοι· εἰ δὲ μὴ διδάσκων τὰ καλὰ καγαθὰ, ἀνεπιστήμονι τούτων χρῶτο, ἃρ' οὐ δικαίως ἂν ὁ ἀνὴρ τὴν αἰτίαν ἔχοι; Πάντως δ', ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, 12 (φίλοι γάρ ἐσμεν οἱ παρόντες) ἀπαληθῆσαι πρὸς ἡμᾶς. Ἔστιν ὅτῳ ἄλλῳ τῶν σπουδαίων πλείω ἐπιτρέψεις ἢ τῇ γυναικί; Οὐδενί, ἔφη. Ἔστι δὲ ὅτῳ ἐλάσσονα διαλεγῇ ἢ τῇ γυναικί; Εἰ δὲ μὴ, οὐ πολλοῖς γε, ἔφη. Ἐγῆμας 13 δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα, ἢ καὶ ὡς ἡδύνατο ἐλάχιστα ἐωρακυῖαν καὶ ἀκηκοῖαν; Μάλιστα. Οὐκ αὖν πολὺ θαυμαστότερον, εἴτι ἂν δεῖ λέγειν ἢ πράττειν ἐπίστατο, ἢ εἰ ἐξαμαρτάνοι. Οἷς δὲ σὺ λέγεις ἀγαθὰς 14 εἶναι γυναῖκας, ὦ Σώκρατες, ἢ αὐτοὶ ταύτας ἐπαίδευσαν; Οὐδὲν οἶον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Συστήσω δέ σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, ἢ ἐπιστημονέστερον ἐμαῦ σοι ταῦτα

prescriptum est. Parif. A. C. D. πόντα. Deinde ἐν κακουργῇ iidem Parif. libri cum margine Villoif.

κακοποιῇ] Edd. vett. κακοποιῇ. vitium monente Brodæo correxit Castal.

ἄρα οὐ] Guelf. ἄρ' οὐ. melius, ut videtur.

12. ἀπαληθῆσαι] Intellige δι'. Stephanus tamen ἀπαλῆθισαι vel ἀπαλῆθισον scriptum malebat. Illam conjecturam probavit cum Bachtio Dorville ad Charitonem p. 51.

13. ἢ εἰ ἐξαμαρτάνω] Juntina cum Guelf. Parif. A. C. D. et Lipf. omisit u. sed habet margo Villoif.

14. ἢ αὐτοὶ] Stephanus si dedit, ἢ est in Castal. margine Stephan. Parif. A. C. D. et libro Lipsienf., ἢ in Guelf. sed in margine ἢ annotatur.

οὐδὲν αἶον τῷ] Edd. vett. αἶον τι.

Camerarius recte vertit *quid prohibet*, sed male Leoncl. conjectit scribendum οὐδὲν καλύσει τί.

Συστήσω δὲ σοι—Ἀσπασίαν] Leonclavii conjecturam δὲ σοι καὶ Ἀσπασίαν ideo repudiat Bachtius, quod nihil referat, utrum dicas: *ego tibi Aspasiam (magistram) commendabo*, an *ego te Aspasiam commendabo*. Zeune Leonclavium Camerarii versione, *atque ego te Aspasiam conciliabo*, deceptum fuisse putat. In Symposio IV. sect. 64. est καὶ πρὸς ἡμῖν ἰσχυρὸν τὸν ἡμακλώσων ἔστιν, ἰσχυρὸν μὲν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς αὐτοῦ, συνίστηναι μὲν αὐτοῦ. Sed cum *εὐσυνῆται* sit proprie perducere aliquem et conciliare alteri, non satis apte h. l. Aspasia perducere ad Critobulum eique conciliari videtur dici, utpote femina.

- 15 πάντα ἐπιδείξει. Νομίζω δὲ γυναῖκα κοινὸν ἀγαθὸν οἴκου εἶναι, πάντῃ ἀντίρροπον εἶναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθόν. Ἐρχεται μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῶν τοῦ ἀνδρός πράξεων τὰ κτήματα ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ, δαπανᾷται δὲ διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων τὰ πλεῖστα· καὶ εὖ μὲν τούτων γυγνομένων αὖξονται οἱ οἴκοι, κακῶς δὲ 16 τούτων πρᾶττομένων οἱ οἴκοι μειῶνται. Οἶμαι δὲ σοὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν τοὺς ἀξίως λόγου ἐκάστην ἐργαζομένους ἔχειν ἂν ἐπιδείξαι σοι, εἴτι προσδεῖσθαι νομίζεις.

CAPUT IV.

ΑΛΛΑ πάσας μὲν τί σε δεῖ ἐπιδεικνύναι, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κριτόβουλος. Οὔτε γὰρ κτήσασθαι πασῶν τῶν τεχνῶν ἐργάτας ῥάδιον οἴους δεῖ, οὔτε ἔμπειρον γενέσθαι αὐτῶν οἷόν τε· ἀλλ' αἱ δοκοῦσι κάλλιστα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἐμοὶ πρέποιν ἂν μάλιστα ἐπιμελαμέναι, ταύτας μοι καὶ αὐτὰς ἐπιδείκνυε, καὶ τοὺς πράττοντας αὐτάς. Καὶ αὐτὸς δὲ, ὃ τι δύνασαι, συνωφελὲς εἰς ταῦτα 2 διδάσκων. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὦ Κριτόβουλε· καὶ γὰρ αἱ γε βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπὶ ῥήτορι

16. ἀξίως λόγου] Lipf. Parif. A. C. D. et libri Stobæi cum margine Villoif. ἀξίως habent, et Guelf. a prima manu scriptum. Ceterum in editione Castal. prius *σε* tanquam inutile pronomen omiffum est, quod factum cum Weifke probo.

1. *πρίσκειν*] Edd. vett. Guelf. et Lipf. a prima manu *πρίσκει* *δ*; a secunda est in utroque libro *πρίσκει*. Parif. D. *πρίσκει* *δ*. Castalio et Camerarius *πρίσκειν* probarunt, *πρίσκει* *δ* Weifke cum Leoncl. Equidem cum Zeunio Stephani editionem alteram sequor; barbarum enim mihi videtur *πρίσκει* *δ*, in quo repetendum est *δ*. Sed græce non adeo frequenter

dicatur *πρίσκει* *μοι* *ἐπιμελεῖσθαι* *αὐτοῦ*. Deinde *ἐπιμελεῖσθαι* Parif. C. dat.

καὶ αὐτάς] Edd. vett. *αὐτὰς*, cui obstat sequens *αὐτὰς*. Igitur scripturam Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. Camerarii et marg. Villoif. præsteli cum Zeunio.

ἵ τι δύνασαι] Edd. vett. *ἵ τι δύνασαι*.

2. *αἱ γε*] Stobæus editus in Sermonibus p. 382. omittit *γε*. Sed idem *τι* post *ἐπὶ ῥήτορι* vulgo additum rectius omittit. Itaque Stobæi auctoritatem secuti sunt Steph. Leoncl. Welf. et Bach. Accedit Parif. A. 1a Lipf. est *βαναυσικαί*.

εἶσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πό-
λεων. Καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα τῶν τε ἐργα-
ζομένων καὶ τῶν ἐπιμελομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆ-
σθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, εἶναι δὲ καὶ πρὸς πῦρ ἡμε-
ρεῖν. Τῶν δὲ σωμάτων θηλυνομένων καὶ αἱ ψυχὰς
πολὺ ἀρρωστότεραι γίνονται. Καὶ ἀσχολίας δὲ μά-3
λιστα ἔχουσι καὶ φίλων καὶ πόλεως συνεπιμελεῖσθαι
αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι. Ὅποτε οἱ τοιαῦτοι δοκοῦσι
κακοὶ καὶ φίλοις χρῆσθαι, καὶ ταῖς πατρίσιν ἀλεξή-
τῃρες εἶναι. Καὶ ἐν ἐνίαις μὲν τῶν πόλεων, μάλιστα δὲ
ἐν ταῖς εὐπολίμοις δοκούσαις εἶναι, οὐδ' ἔξοστι τῶν πο-
λιτῶν οὐδενὶ βαναυσικὰς τέχνας ἐργάζεσθαι. Ἡμεῖς δὲ 4
δη ποταῖς συμβουλευεῖς, ὦ Σώκρατες, χρῆσθαι; Ἄρα;
ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλεῖα
μιμήσασθαι; Ἐκείνον γὰρ φασιν ἐν τοῖς καλλίστοις τε
καὶ ἀναγκαιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωρ-
γίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων
ισχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι.

Καὶ ὁ Κριτόβουλος ἀκούσας ταῦτα εἶπε καὶ ταῦτο, 5
ἔφη, πιστεύεις, ὦ Σώκρατες, βασιλεῖα τῶν Περσῶν γεωρ-
γίας τι συνεπιμελεῖσθαι; Ὡδ' ἂν, ἔφη ὁ Σωκράτης,

πρὸς τῶν πόλεων] Stobæus MS. ἐπὶ
dat.

τῶν τε—καὶ τῶν] Stobæus τι et τῶν
omittit, deinde ἐπιμελομένων καὶ τὰς
ψυχὰς dat. Paris. C. etiam ἐπιμελου-
μένων dat.

σκιατραφεῖσθαι] Stobæus cum Guelf.
et Paris. A. σκιατροφίεσθαι.

πολὺ] Stobæi τοι πολὺ probavit
Valckenæer ad Ammonium p. 215.

3. ἔχουσι] Ita cum Stobæo Ste-
phaniana altera. Libri Xenophontis
editi et scripti dant ineptum ἔχουσι.
Est hoc in loco affirmati, παρέχουσι,
ut est infra cap. vi. 9.

πόλεως ε. αἱ] Stobæus, omisso ar-
ticulo, πόλεων dat, quod est infra
cap. vi. 9.

οἱ τοιοῦτοι] Intellige αἱ βαναυσι
βαναυσικαί. Stobæus εἰκότως οἱ κακοὶ
ἐν habet. Vulgo deinde est κακὸν καὶ
φίλοις, Castalio κακῶς dedit. Stephani
ed. altera κακοὶ sine ἐν dedit: Sjo-
bæum et Brodæum sequimur cum
Zeunio.

εὐπολίμοις] Vulgatum ἐν πολέμοις
(ἐν πολέμῳ Paris. A.) quod Stephanus
in ἐμπολίμοις mutatum voluit, cum
Brodæo ex Stobæo correxit Zeune.

ἔξοστι—οὐδενὶ] Codex Paris. A. Sto-
bæi dat ἔξοστι—οὐδενὶ ἢ.

4. Ἄρα, ἴση] Guelf. Ἄρ', ἴση, dat.
mollius. Deinde τῶν Περσῶν Lips.
Guelf. Paris. C. D.

5. ταῦτα, ἴση] Juntina ἴση omi-
sit.

C 2

ἐπισκοποῦντες, ὧς Κριτόβουλε, ἴσως ἂν καταμάθοιμεν, εἴ τι συνεπιμελεῖται. Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι, ὅτι ἐξ ὁπόσων περ ἐθνῶν δασμοὺς λαμβάνει, τέταχε τῷ ἄρχοντι ἐκάστω, εἰς ὁπόσους δεῖ δίδοναι τροφὴν ἰππέας καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας καὶ γερρόφορους, οἳ τινες τῶν τε ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένων ἱκανοὶ ἔσονται κρατεῖν, καὶ, ἣν πολέμιοι ἐπίωσιν, ἀρῆξουσιν τῇ χώρᾳ. Χωρὶς δὲ τούτων Φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει· καὶ τὴν μὲν τροφὴν τοῖς Φρουροῖς δίδωσιν ὁ ἄρχων ὧς ταῦτο προστέτακται· βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν μισθοφόρων καὶ τῶν ἄλλων οἷς ὠπλίσθαι προστέτακται, καὶ πάντας ἅμα συνάγων, πλὴν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσιν, ἐνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, τοὺς μὲν ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ οἰκισιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικιοῦντας, πιστοὺς 7 πέμπει ἐπισκοπεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἂν φαίνονται τῶν Φρουράρχων καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν σατραπῶν τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον ἐκπλεῶν ἔχοντες, καὶ τούτους δοκίμοις ἵπποις τε καὶ ὄπλοις κατεσκευασμένους παρέχουσι, τούτους μὲν τοὺς ἄρχοντας καὶ ταῖς τιμαῖς αὖξαι,

ἐπίωσιν] Edd. vett. ἐπίωσιν. Verum est in margine etiam Villoif. deinde λαμβάνειν cum Guelf. Lipf. Eodem cum Lipf. et Paris. A. D. δασμοὺς omittunt. De re compara Cyri institutionem viii. 6, 3.

ἣν πολέμω] Paris. C. ἣν αἱ πόλιν dat. ἣν πολ. margo Villoif.

6. τρέφει] Edd. vett. Guelf. Lipf. Paris. A. τρέφει. deinde ὧς τρέφει Lipf. ὠπλίσθαι] Lipf. ὠπλίσθαι dat. De re cf. Cyrop. viii. 6, 15.

ἀκροπόλεσιν] In Guelf. ἀκρο est superscriptum. τρέφειν Paris. A. C. D.

ὁ σύλλογος καλεῖται] Inusitatum videtur verbum in hac re. Noster in Cyrop. vi. 2, 11. de urbe Thymbrara: ἔθνη καὶ οἱ ἐν τῷ σύλλογῳ τῶν ὑπὸ βασιλείᾳ βαρβάρων τῶν κάτω Συρίας.

τοῦ μὲν] Vulgo καὶ τοὺς μὲν editur, sed καὶ copula ordinem verborum turbat, nisi cum Zeunio ἐνόησιν pro ἐνόησι dictum interpreteris.

οἰκισιν αὐτὸς] In Guelf. αὐτὸν est a prima manu scriptum. Paulo antea σὺν αὐτοῦ Paris. A. C. D. Discrimen φρουράρχων, χιλιάρχων et σατραπῶν discit ex Cyrop. viii. 6, 1, et 3.

7. ἱππῶν] Edd. vett. ἱππῶν dant, ἱππῶν margo Villoif.

δοκίμοις] Sic cum Brodæo et Stephano scriptum. Vulgatum δοκίμοις descendit Zeune tanquam pro δοκίμοις dictum. Exemplum ex sect. 14. alatum et ipsum emendatione indiget.

ταῖς τιμαῖς] notis illis hominibus interpretatur cum Bachio Weiske, de quibus in Cyrop. viii. 6, 11.

καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει· οὗς δ' ἂν εὖρη τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελῶντας τῶν Φρουράρχων, ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους χαλεπῶς κολάζει, καὶ παύων τῆς ἀρχῆς, ἄλλους ἐπιμελητὰς καθίστησι. Τῶν μὲν δὴ πολεμικῶν ἔργων, ταῦτα ποιῶν, δοκεῖ ἡμῖν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι. Ἔτι δὲ ὁπόσῃ μὲν τῆς χώρας διελαύ- 8 νων ἐφορᾷ αὐτὸς, καὶ δοκιμάζει, ὁπόσῃ δὲ μὴ αὐτὸς ἐφορᾷ, πᾶσι πιστοὺς ἐπισκοπεῖται. Καὶ οὗς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην γε τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν οὔσαν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων τε ὧν ἐκάστη φέρει καὶ καρπῶν, τούτοις μὲν χώραν τὴν ἄλλην προστίθῃσι, καὶ δώροις κοσμεῖ, καὶ ἔδραις ἐντίμοις γεραίρει· οἷς δ' ἂν ὀρᾷ ἀργὸν τε τὴν χώραν οὔσαν καὶ ὀλιγάνθρωπον ἢ διὰ χαλεπότητα, ἢ δι' ὕβριν, ἢ δι' ἀμέλειαν, τούτους δὲ κολάζων καὶ παύων τῆς ἀρχῆς, ἀρχοντας ἄλλους καθίστησι. Ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ἦττον 9 ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἡ γῆ ἐνεργὸς ἔσται ὑπὸ τῶν κατοικούντων, ἢ ὅπως εὖ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν Φρουρούντων; Καὶ εἰς δ' αὐτῶν οἱ ἀρχοντες διατεταγμένοι ἐφ' ἐκάτερον, οὐχ οἱ αὐτοὶ, ἀλλ' οἱ μὲν ἀρχουσι τῶν κατοικούντων τε καὶ τῶν ἐργατῶν, καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσιν· οἱ δ' ἀρχουσι τῶν ὀπλισμένων Φρουρῶν. Καὶ μὲν ὁ 10

ωρη] Hoc ex Guelf. et Lips. pro
ἀρη dedit Zeune.

ἀναμφιλόγως] Margo Steph. ἀνα-
μφίλως dat.

8. ὁπόσῃ μὲν] Guelf. ὁπόσῃ μὲν
dat.

καὶ δοκιμάζει] Est pro ταύτην καὶ
δοκιμάζει, ut recte monuit Stephanus.
Camerarius autem καὶ αὐτὸς δοκιμά-
ζει, Leonclavio probante. Deinde
αὐτὸς μὴ ἴσχετο Parif. A.

συνοικουμένη γε] Ineptum est γε et
mutandum in εἰ. Verbo opponitur
in altero membro ὀλιγάνθρωπον.

ἐντίμοις] Parif. A. omisit: deinde
διὰ ὕβριν Parif. A. C. D.

9. δοκεῖ ἦττον] Juntina signum in-
terrogationis positum post Φρουρούντων
omisit, et Castalio οὐχ ἦττον dedit.
Mihi quidem interrogationis figura
ab hoc loco aliena videtur, ubi no-
vum exorditur argumentum Xeno-
phon, quod in sequentibus copiose
explicat. Deinde ἐπιμελεῖσθαι est in
margine Steph.

εἰς δ' αὐτῶν] Parif. D. C. αὐτῶν.
ὀπλισμένον] Lipsf. et a prima manu
Guelf. ὀπλισμένων dat.

- Φρουράρχος μὴ ἱκανῶς τῇ χώρᾳ ἀρῆγη, ὁ τῶν ἐνοικούντων ἀρχῶν καὶ τῶν ἔργων ἐπιμελούμενος κατηγορεῖ τοῦ Φρουράρχου, ὅτι οὐ δύνανται ἐργάζεσθαι διὰ τὴν ἀφυλαξίαν· ἣν δὲ παρέχοντος τοῦ Φρουράρχου εἰρήνην τοῖς ἔργοις ὁ ἀρχῶν ὀλιγάνθρωπόν τε παρέχεται καὶ ἀργὸν τὴν χώραν,
- 11 τούτου αὖ κατηγορεῖ ὁ Φρούραρχος. Καὶ γὰρ σχεδὸν τι οἱ κακῶς τὴν χώραν ἐργαζόμενοι αὔτε τοὺς Φρουροὺς τρέφουσιν, αὔτε τοὺς δασμοὺς δύνανται ἀποδίδοναι. "Οπου δ' ἂν σατράπης καθιστῇται, οὗτος ἀμφοτέρων τούτων
- 12 ἐπιμελεῖται. Ἐκ τούτων ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, οὐκ οὖν εἰ μὲν δὴ ταῦτα ποιῇ ὁ βασιλεὺς, ὧ Σώκρατες, οὐδὲν ἔμοιγε δοκεῖ ἦττον τῶν γεωργικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι
- 13 ἢ τῶν πολεμικῶν. Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐν ὅποιαις τε χώραις ἐνοικεῖ, καὶ εἰς ὅποσας ἐπιστρέφεται, ἐπιμελεῖται τούτων, ὅπως κῆποι τε ἔσονται, οἱ παρὰ δέσους καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεσσοῖ, ὅποσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει. Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς τὰ πλεῖστα διατρίβει, ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους
- 14 ἐξείργῃ. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ἀνάγκη ταῦτον, ὧ Σώκρατες, ἔνθα γε διατρίβει αὐτὸς, καὶ ὅπως ὡς κάλλιστα κατεσκευασμέναι ἔσονται οἱ παρὰ δέσους, ἐπιμελεῖ-

10. ἱκανῶς] Margo Steph. dat καλῶς.

11. Καὶ γὰρ] Juntina et Camer. γὰρ omittunt. deinde καθίσταται Guelf.

12. ὁ βασιλεὺς] Articulum addidit Bach.

13. εἰς ἑαυτοὺς] Parif. A. εἰς omittit; deinde, ἐπιμελεῖσθαι edd. vett. præter Castal. Guelf. Lipf. Parif. A. ἑαυτοὺς—1942a] Guelf. Parif. C. D. et Lipf. ἑα—Sila. Parif. A. Sila. Paulo antea ἀφγαν Parif. A. C. D.

14. ὡς κάλλιστα κατεσκευασμέναι] Cum Stephano vulgatum κάλλισται mutavi, quod cum Zeunio repetiit Weiske, quanquam mox sequatur

τοὺς κατεσκευασμένους ἀριστοὺς τὰς χώρας. Supra iv. 7. καὶ τούτους δοκίμους ἴσους τε καὶ ὅλους κατεσκευασμένους παρέχων ubi Brodæi et Stephani emendationem δοκίμους probabat Weiske. Noster Cyrop. iii. 3, 3. ὡς κάλλιστα κατεσκευασται usurpavit, et sic in reliquis locis additur, quod rationem declaret, verbum εἰς, καλῶς aut οὕτως. Unicus superest locus in Anabasi i. 9, 19. εἰ δὲ τίνα ἐρήν διπλὴν εὐκαρίαν ἴσους ἐν τοῦ δικαίου, καὶ κατεσκευασμένον τε καὶ ἔχον χώρας, καὶ προσίδειν τοιαῦτα, ubi adverbium εἰ vel καλῶς excidisse videtur, quanquam ibi Zeune ex nostro text. 16. comparat ἀριστοὺς ἴσους κατεσκευασται χώρας.

σθαι, δένδρεσι καὶ ταῖς ἄλλοις ἅπασι καλοῖς, ὅσα ἡ γῆ
 φύει. Φασὶ δὲ τινες, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ Κριτόβουλε, 15
 καὶ ὅταν δῶρα διδῷ ὁ βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν
 τοὺς πολέμῳ ἀγαθούς γεγονότας, (ὅτι οὐδὲν ὄφελος
 πολλὰ ἀραῦν, εἰ μὴ εἴεν οἱ ἀρῆζοντες). δεῦτερον δὲ, τοὺς
 κατασκευάζοντας τὰς χώρας ἀριστα καὶ ἐνεργούς ποι-
 οῦντας· λέγοντα ὅτι οὐδ' ἂν οἱ ἄλκιμοι δύναιτο ζῆν, εἰ
 μὴ εἴεν οἱ ἐργαζόμενοι. Λέγεται δὲ καὶ Κύρος ποτε, 16
 ὅσπερ εὐδοκίμωτατος δὴ βασιλεὺς γεγένηται, εἰπεῖν τοῖς
 ἐπὶ τὰ δῶρα κεκλημένοις, ὅτι αὐτὸς ἂν δικαίως τὰ ἀμ-
 φοτέρων δῶρα λαμβάνοι· κατασκευάζειν τε γὰρ ἀριστος
 εἶναι ἔφη χώραν καὶ ἀρῆγεν τοῖς κατασκευασμένοις.
 Κύρος μέντοι, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐπὶ 17
 γάλλετο οὐδὲν ἥττον, εἰ ταῦτα ἔλεγεν, ἐπὶ τῇ χώρᾳ
 ἐνεργούς ποιεῖν καὶ κατασκευάζειν, ἢ ἐπὶ τῇ πολεμικῷς
 εἶναι. Καὶ ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, Κύρος γε, εἰ 18
 ἐβίωσεν, ἀριστος ἂν δοκεῖ ἀρχὼν γενέσθαι. Καὶ τούτου
 τεκμήρια ἄλλα τε πολλὰ παρέσχηται, καὶ ὅποτε περὶ
 τῆς βασιλείας τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος· παρὰ
 μὲν Κύρου οὐδεὶς λέγεται αὐτομολῆσαι πρὸς τὸν βασι-

15. ἄριστα] Parif. C. et D. omit-
 tunt, D. præterea τὰς.

16. βασιλεὺς γεγένηται] Cyrus ju-
 nior, ut regis filius, et quia in sua
 ditione vere regis jura et honores ha-
 bebat, dicitur, uti monet Weiske.

καὶ τὰ δῶρα] In margine Guelf.
 καὶ adscriptum est; idem deinde ἀμ-
 φοτέρων dat. Postea ἀριστα Parif. A.
 C. D. dant.

17. μέντοι] Edd. vett. Guelf. Lipf.
 Parif. A. dant μὲν τούτων.

ἐπὶ γάλλετο] Est ex conjectura Ste-
 phani pro ἐπὶ γάλλετο. Sed copula
 καὶ in hac sententia plane inutilis est,
 monente etiam Weiskio.

χώρας] Male Juntina πῆς χώρας.
 Deinde πολέμικῳς vulgatum antea ex
 margine Steph. et Villoif., Guelf. et

Lipf. correxit Zeune.

18. δοκεῖ] Male Guelf. δοκῇ, quod
 temere adscivit Zeune.

καὶ ἐπὶ τῇ] Fuerunt, qui καὶ ἐπὶ
 ἐπὶ τῇ mallent, quos refellit Zeune
 ita, ut dicat, in Expeditione Cyri i.
 9, 16. eandem esse orationis frustu-
 ram. At vero in scd. 16. nihil est
 simile, sed scd. 29. est: τεκμήριον δὲ
 τούτου καὶ τοῦτο· παρὰ μὲν Κύρου, δούλου
 ὄντος, οὐδὲς ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλῆα—παρὰ
 δὲ βασιλῆα πολλοὶ πρὸς Κύρον ἀπῆλθον.
 At ita post μαχούμενος erat non com-
 ma ponendum, sed major distinctio;
 id quod feci.

πρὸς τὸν βασιλῆα] Sic cum Juntina
 Zeune; articulum cum reliquis edd.
 et Guelf. Lipf. omisit Weiske. In
 loco Anabasis ut recte omisus sit

- λέα, παρὰ δὲ τοῦ βασιλείως πολλαὶ μυριάδες πρὸς Κῦ-
 19 ρον. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἀρ-
 χοντος ἀρετῆς εἶναι, ὃ ἂν ἐκόντες ἔπωνται, καὶ ἐν τοῖς
 δεινοῖς παραμένειν ἐθέλωσιν. Ἐκείνῳ δὲ καὶ οἱ φίλοι
 ζῶντί τε συνεμάχοντο, καὶ ἀποθανόντι συναπέθανον
 πάντες περὶ τὸν νεκρὸν μαχόμενοι, πλὴν γε Ἀριαίου.
 Ἀριαῖος δ' ἔτυχεν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ κέρατι τεταγμένος.
 20 Οὗτος τοίνυν ὁ Κῦρος λέγεται Λυσάνδρῳ, ὅτε ἦλθεν ἄγων
 αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα, ἄλλα τε φιλο-
 φρονεῖσθαι, (ὥς αὐτὸς ἔφη ὁ Λύσανδρος ξένῳ ποτέ τι-
 νι ἐν Μεγάροις διηγούμενος) καὶ τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον
 21 ἐπιδεικνύναι αὐτὸν ἔφη. Ἐπεὶ δὲ ἐθαύμαζεν αὐτὸν ὁ
 Λύσανδρος, ὥς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ
 πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια
 δὲ πάντα καλῶς εἴη, ὅσμαι δὲ πολλαὶ καὶ ἡδεῖαι συμ-
 παρομαρτοῖεν αὐτοῖς περιπατοῦσι· καὶ ταῦτα θαυμάζων

articulus, facit additum membrum
 δούλον ἔναι. Igitur etiam παρὰ τοῦ
 βασιλέως tenendum est, nec eum
 Guelf. omittendus articulus, quod
 factum recte in Anabasi, ubi παρὰ τοῦ
 βασιλέως, πολλοὶ πρὸς Κύρον ita dicitur,
 ut cogitatione repetendum sit Κύρον,
 δούλον ἔναι.

19. καὶ ταῦτο] Copulam omittit
 Parif. C. D.

ἴσωνται] Stobæi hanc lectionem
 recte prætulit Zeune vulgato πείθου-
 ναι. Male neglexit Weiske; nam se-
 quens παραμένειν manifesto refertur
 ad ἴσωνται.

πλὴν γι] Guelf. Lipf. Parif. A. C.
 D. et locus Anabaseos sect. 31. omit-
 tunt γι.

Ἀριαῖος δ' ἔτυχεν] Lipf. dat Ἀρι-
 αῖος γάρ. In Anabasi est οὗτος δὲ τι-
 τεταγμένος ἰσχύχων ἰσὶ τῷ εὐωνύμῳ τοῦ
 ἰσικίου ἀρχων. Sed totum hoc mem-
 brum ex Anabasi a librario fuisse in-
 sertum Heindorfio suspicanti assenti-
 tur etiam Weiske. In Anabasi i. 8, 5.
 Codex Eton. Ἀριστῆος dat, Diodorus
 Ἀριδαῖον vocat; Datamis filium Ne-
 pos cap. vi. Arisdæum habet.

20. Λυσάνδρῳ—φιλοφρονεῖσθαι] Cy-
 rop. iii. 1, 8. Κύρος—ἄλλο μὲν οὐδὲν
 ἰφιλοφρονήσαντο αὐτῷ. quem locum te-
 mere suspexit habui. Parif. A. φι-
 λοφρονῆσαι dat.

ἰσὺ. αὐτὸν ἴση] Leoncl. et Welfi-
 ana omisso verbo ἴση præferunt αὐ-
 τῷ. Ita oratio quidem fit recta, sed
 species grata negligentie, quæ dia-
 logum imitatur, obscuratur et perdi-
 tur.

21. τὰ πεφυτευμένα] Articulus o-
 missum malim: redit enim oratio
 ad eadem δένδρα, nisi τὰ πεφυτ. sic in-
 terpreteris, ut ad utrumque mem-
 brum pertineant, quasi sit: ὥς τὰ δέν-
 δρα τὰ πεφυτευμένα καλὰ μὲν εἴη, δι'
 ἴσου δὲ πεφυτευμένα.

εὐγώνια] humum subactam atque pa-
 ram ex h. l. transtulit Cicero de Se-
 necute cap. xvii. diversam secutus
 lectionem, nisi de suo addidit. εὐγώ-
 νια enim δένδρα πάντα licet etiam de
 directis in quincuncem ordinibus arbo-
 rum interpretari, quos ex h. l. idem
 Cicero posuit.

συμπαρομαρτοῖεν] Edd. vet. συμπα-
 ρομαρτοῖσι, Castalio —ωναι dedit. Ve-

εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ τοι, ὦ Κύρε, πάντα μὲν ταῦτα θαν-
μάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ
καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων.
Ἀκούσαντα δὲ ταῦτα τὸν Κύρον ἡσθῆναί τε καὶ εἰπεῖν· 22
ταῦτα τοίνυν, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα
καὶ διέταξα· ἔστι δ' αὐτῶν, Φάναι, ἃ καὶ ἐφύτευσα
αὐτός. Καὶ ὁ Λύσανδρος ἔφη, ἀπαβλέψας εἰς αὐτὸν, 23
καὶ ἰδὼν τῶν τε ἱματίων τὸ κάλλος ὧν εἶχε, καὶ τῆς
ὀσμῆς αἰσθόμενος, καὶ τῶν στρεπτῶν καὶ τῶν ψελλίων
τὸ κάλλος, καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου οὗ εἶχεν, εἰπεῖν, τί
λέγεις; Φάναι, ὦ Κύρε· ἡ γὰρ σὺ ταῖς σαῖς χερσὶ
τούτων τί ἐφύτευσας; Καὶ τὸν Κύρον ἀποκρίνασθαι, 24
θανμάζεις ταῦτο; ἔφη, ὦ Λύσανδρε. Ὅμνυμί σοι τὸν
Μίθρην, ὅταν περ ὑγιαίνω, μὴ πώποτε δεκνῆσθαι πρὶν
ιδρῶσαι, ἢ τῶν πολεμικῶν τι ἢ τῶν γεωργικῶν ἔργων με-
λετῶν, ἀεὶ οὖν γέ τι φιλοτιμούμενος. Καὶ αὐτὸς μέντοι, 25
ἔφη ὁ Λύσανδρος, ἀκούσας ταῦτα, δεξιώσασθαι τε αὐτὸν
καὶ εἰπεῖν, δικαίως μοι δοκεῖς, ἔφη, ὦ Κύρε, εὐδαιμόνων
εἶναι· ἀγαθὸς γὰρ ὧν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς.

rum extat etiam in margine Vil-
loisf.

πάντα μὲν ταῦτα] Edd. vett. Guelf.
Lipf. Parisf. A. C. D. omittunt ταῦτα.

22. ταῦτα τοίνυν] Parisf. A. ταῦτα
μὲντοι dat.

ἐφύτευσα] Castalio ἰσὺ ἐφύτευσα do-
dit.

23. ὦ εἶχιν, ἰστίον.] Quod margo
Steph. adscriptum habet ad αἰσθόμε-
νος tanquam scripturae varietatem,
ἀγόμενος, non illo pertinere, sed po-
tius ante στρεπτῶν excidisse, vera est
Zeunii suspicio. Quin membrorum
orationis concinnitas verbum illud
plane flagitare mihi videtur vel post
κάλλος vel post εἶχιν addendum. Ce-
terum ψελλίον est in Lipf. libro. ψι-
λίον in Parisf. A. C. D.

ἡ—σοι] Lipf. 4, Castalio σοῖς
omissi.

24. Μίθρην] Compara Cyrop. vii.
5, 53. τι post πολυμυῶν omittit Parisf.
C. D.

ἀὶ ὦ γί τι] Hoc effeci ex edd.
pr. Codd. Guelf. Parisf. A. C. D. Lipf.
scriptura 4 ἀὶ ὦ γί τι, quam Casta-
lio mutavit in ἀὶ ὦ γί τι, Stephanus
in ἀὶ ἰ γί τι, Brodæus ἀὶ κα-
λῶν γί τι. Camerarii conjecturam 4
ἄλλων γί τι cum Zeunio secutus est
Weiske: sed mihi videbatur ita de-
bere esse 4 ἄλλο γί τι. Nostrum est
dictum pro ἀὶ γί τι φιλοτιμ.

25. ἰστίον, ἰστίον.] Edd. vett. ἰστίον
omittunt, quod addidit Steph. et ha-
bet Guelf. cum margine Villoisf.

ὦ ἀνὴρ] Juntina ἀν, Castalio plane
omisit ἀν, quod habet etiam margo
Villoisf. Cicero vertit: *Reste vero te,
Cyre, beatum ferunt, quoniam virtuti
tuae fortuna conjuncta est.*

CAPUT V.

- ΤΑΥΤΑ δὲ, ὦ Κριτόβουλε, ἐγὼ διηγαῖμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τῆς γεωργίας οὐδ' οἱ πάντες μακάριοι δύνανται ἀπέχεσθαι. Ἔσκε γὰρ ἡ ἐπιμέλεια αὐτῆς εἶναι ἅμα τε ἡδυνάδεά τις καὶ οἴκου αὐξήσις, καὶ σωματῶν ἀσκήσις εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει.
- 2 Πρῶτον μὲν γὰρ ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ταῦτα ἡ γῆ φέρει ἐργαζομένοις· καὶ ἀφ' ὧν τῶν ἡδυνάδεσσι, προσ-
3 ἐπιφέρει. Ἐπειτα δὲ ὅσα κοσμοῦσι βωμοὺς καὶ ἀγάλματα, καὶ οἷς αὐτοὶ κοσμοῦνται, καὶ ταῦτα μετὰ ἡδιστῶν ὀσμῶν καὶ θεαμάτων παρέχει· ἔπειτα δὲ ὅσα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ ἡ πρατευτικὴ τέχνη συνηπταί τῇ γεωργίᾳ· ὥστε ἔχειν καὶ θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας, καὶ αὐτοὺς χρῆσθαι.
- 4 Παρέχουσα δ' ἀφθονώτατ' ἀγαθὰ, οὐκ ἔα ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη τε χερμαῖνες καὶ

Cap. V. 1. *ἔτι—οὐδ' οἱ*] Stobæus p. 372. *ἔτι πλεον.* Guelf. *οὐδ' οἱ* dat. Deinde αὐτῆς ἡ ἐπιμέλεια Stobæus.

εἰς τὸ δύνασθαι] Stobæus καὶ εἰς τὸ δ., et pro *ἔσθαι* dat. δ.

2. *ἀφ' ὧν ζῶσιν*] Frugum varia genera, unde *εἰδόμενοι ἀνθρώποι* Homero dicta. ἔφα deinceps nominantur. Articulus *οἱ* ante *ἀνθρώποι* omittit Stobæus.

προσενεργεῖ] Hæc est Stobæi lectio pro *προσενεργεῖ* φέρει, quam suadente Dorvillio receperunt Zeune et Weiske. Mihi τῶν συνδύσιν, forte in *ἄνθρωποι* mutandum.

3. *ἔσθαι κοσμοῦσι*] Codex Paris. A. Stobæi habet scriptum: καὶ θεοὺς κοσμοῦσι καὶ βωμοῖς, omisso *ἔσθαι*, quod in Guelf. secunda manus adscriptit: nam in textu est *ἔσθαι*, ut in Paris. A. C. D. et margine Villois. quod ex *ἔσθαι* ortum esse videtur, quod mihi præplacet. Etiam deinceps Codex Stobæi καὶ εἰς habet. Intelliguntur flores et coronæ, quibus aræ deorum, simulacra, vicinæ et sacrificantes

redimiuntur.

πολλὰ τὰ μὲν] Codex Stobæi τὰ μὲν πολλὰ. male. deinde *προβατικὰ*, non minus inepte, quanquam nihil referre arbitrabatur Bach. *Προβατικὰ* est Straboni, Plutarcho, Æliano.

θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι] De Venat. i. 3. est *ἀρρεσκοντες θεοῖς ἔσθαι ἐκλεῖνταις*. Sed diversa est utriusque loci ratio et verbi forma. Infra tamen scilicet 19. iterum est *ἐξαρέσκεσθαι τοῖς θεοῖς*. At in Memor. iv. 3, 16. *ἱεροῖς θεοῖς ἀρρεσκοντες*. Demosthenes *ἐξαρέσκεσθαι τοῖς θεοῖς* dixit p. 1396. Contra Theognis versu 740. *σπονδὰς θεοῖς ἀρρεσκοντες* dixit pro *θεοῖς σπονδὰς*. Pro *αὐτοῖς* Paris. C. D. dant *αὐτοῖς* χρῆσθαι, et Guelf. a prima manu.

4. *ἀγαθὰ*] Omittit Codex Paris. A. Stobæi. ἢ post *σπερματικὰ* Paris. A. *ἀφθονώτατα* dant Paris. A. C. D. *ψύχη—θάλασση*] Debetur Stephano pro edd., Stobæi, Guelf. Paris. A. C. D. *ψύχη—θάλασση*. Cf. Cyropædiæ i. 2, 10. Deinde *γυμναστικὰ* διὰ τ. δ. habet Stobæus.

θάλη φέρους ἐδίξει καρτερεῖν· καὶ τοὺς μὲν αὐτουργοὺς διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα, ἰσχὺν αὐτοῖς προστίθῃσι, τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργαῦντας, ἀνδρίζει, πρῶτ' τε ἐγείρουσα, καὶ πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα. Καὶ γὰρ ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει αἰὲν ὥρα αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσίν. Ἑπτα δ' ἦν τε σὺν ἵππῳ 5 ἀρήγεν τις τῇ πόλει βούληται, τὸν ἵππον ἱκανωτάτῃ ἢ γεωργία συντρέφειν· ἦν τε πεζῇ, σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει· θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τὴν γῆν καὶ κυσὶν εὐπέτησαν τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα. Ὀφελούμενοι δὲ καὶ οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες 6 ἀπὸ τῆς γεωργίας, ἀντωφελοῦσι τὸν χῶρον, ὃ μὲν ἵππος, πρῶτ' τε κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ἔξουσίαν παρέχων ὅπως ἀπιέναι· αἱ δὲ κύνες, τὰ τε θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων, καὶ τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. Παρορμᾷ δέ 7

[ισμιλίη] Cura et inspectione, ut dominum. Sequens ἀδμή debetur Stobæo; edd. Guelf. Paris. A. C. D. Lips. ἀδείξωμαι dabant.

πρωί τι] Copulam ex Stobæo et Guelf. adjecit Zeune: ibidem χωρίον scriptum extat.

[ισικαιριώταται] Res maxime opportuna sive utiles sunt Weiskio, mihi praeferimus. Stobæus male omisso αὐτῷ habet ἱκανωτάτα. Mihi praeterea verba καὶ ἐν ἄστει ab aliena manu accessisse videntur. Si sunt a Xenophonte profecta, videtur is mihi δῶκε καὶ ἐν ἄστει dedisse. Paris. D. καὶ τῷ ἄστει dat.

ἐν ὥρᾳ] Suo, statō, certo tempore. ἄρως dat Paris. A.

5. Ἑπτα δ'] Ex Stobæo δ' adjectum Zeunio; idem St. deinceps τῷ χώρῳ βουλεύει τις. Est ἀράγων τῷ σῶμα munus civis Atheniensis; sive inter equites seu pedites nomen proficitur.

συντρέφειν] Codex Stobæi et Paris. A. simplex ερέφειν dant. Deinceps Stobæus habet: ἐν ταῖς θήραις τι φιλ. συνεπαίρει τι ἢ γῆ. sed Codex σῶμα ἐν

ταῖς θήραις φιλ. συνεπαίρειται ἢ γῆ. Vulgatum, quod est etiam in Guelf. Paris. A. C. D. Lips. συνεπαίρει τῇ γῇ correxit Steph.

6. Ὀφελούμενοι—οἱ ἵπποι] Editi et scripti libri ante Zeunium ὀφελούμενοι—αἱ ἵπποι. Paris. A. C. D. ὀφελούμενοι dant, sed A. καὶ ἵπποι, C. καὶ αἱ ἵπποι, D. καὶ οἱ ἵπποι. Zeune e Juntina et Stobæo ὀφελούμενοι, e Stobæo οἱ ἵπποι dedit, quia ἡ ἵππος equitatus dici solet.

αἱ κύνες] Guelf. a prima manu αἱ κύνεις habet scriptum: quo genere canes universim appellari solent a Graecis.

ἐν τῇ] Stobæus editus τῷ δαίλῃ, scriptus τῷ δαίλῃ dat.

ἀπερύκουσαι] Stobæus scriptus dat συνεπαίρουσαι πολύουσαι.

καὶ τῇ ἐρημίᾳ] Ita ex Stobæo scripto vulgatum καὶ τῇ τι ἴε. correxit Zeune.

7. Παρορμᾷ] Stobæus συμπαρορμᾷ dat; quod praferam. Infra enim cap. vi. 10. est συμπαρορμῶν. Paris. C. D. τι omittunt.

CAPUT V.

- ΤΑΥΤΑ δὲ, ὧ Κριτόβουλε, ἐγὼ διηγοῦμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τῆς γεωργίας οὐδ' οἱ πάνυ μακάριοι δύνανται ἀπέχεσθαι. Ἔσκει γὰρ ἡ ἐπιμέλεια αὐτῆς εἶναι ἅμα τε ἡδυπαθεῖα τις καὶ οἴκου αὔξησις, καὶ σωματῶν ἀσκήσις εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει.
- 2 Πρῶτον μὲν γὰρ ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ταῦτα ἡ γῆ φέρει ἐργαζομένους· καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἡδυπαθοῦσι, προσ-
3 ἐπιφέρει. Ἐπειτα δὲ ὅσα κοσμοῦσι βωμοὺς καὶ ἀγάλματα, καὶ οἷς αὐτοὶ κοσμοῦνται, καὶ ταῦτα μετὰ ἡδίστων ὀσμῶν καὶ θεαμάτων παρέχει· ἔπειτα δὲ ὅψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ ἡ πραβα-
τευτικὴ τέχνη συνήπται τῇ γεωργίᾳ· ὥστε ἔχεν καὶ θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας, καὶ αὐτοὺς χεῖσθαι.
- 4 Παρέχουσα δ' ἀφθονώτατ' ἀγαθὰ, οὐκ ἐὰν ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη τε χαμῶνες καὶ

Cap. V. 1. *ἴσα—οὐδ' οἱ*] Stobæus p. 372. *ἴτι τις*, Guelf. *οὐδ' οἱ* dat. Deinde αὐτῆς ἡ ἐπιμέλεια Stobæus.

εἰς τὸ δύνασθαι.] Stobæus καὶ *εἰς τὸ* δ. et pro *ἴσα* dat δ.

2. *ἀφ' ὧν ζῶσιν*] Frugum varia genera, unde *ζῆλαρος ἔσκει* Homero dicta. ἔψα deinceps nominantur. Articulus *οἱ* ante *ἀνδρῶν* omittit Stobæus.

πραστατήρη]. Hæc est Stobæi lectio pro *πρωτοῖσι φέει*, quam suadente Dorvillio receperunt Zeune et Weiske. Mihi τῶντα displicet, forte in *ἄν τινον* mutandum.

3. *ἴσα κοσμοῦσι*] Codex Paris. A. Stobæi habet scriptum: καὶ θεοὺς κοσμοῦσι καὶ βωμοῖς, omisso *ἴσα*, quod in Guelf. secunda manus adscriptit: nam in textu est *ἴσα*, ut in Paris. A. C. D. et margine Villois. quod ex *ἴσως* ortum esse videtur, quod mihi præplacet. Etiam deinceps Codex Stobæi καὶ *οἷς* habet. Intelliguntur flores et coronæ, quibus aræ decorum, simulacra, victimæ et sacrificantes

redimiuntur.

πολλὰ τὰ μὲν] Codex Stobæi τὰ μὲν πολλά. male. deinde *πραβατεία*, non minus inepte, quanquam nihil referre arbitratur Bach. *Πραβατεία* est Straboni, Plutarcho, Æliano.

θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι] De Venat. i. 3. est *ἀρίστωνος θεοὺς ἴσως ἐνελύονταν*. Sed diversa est utriusque loci ratio et verbi forma. Infra tamen sect. 19. iterum est *ἐξαριστικῶντος τοῖς θεοῖς*. At in Memor. iv. 3, 16. *ἱερῶς θεοὺς ἀρίσκεισθαι*. Demosthenes *ἐξαριστικῶντος ἱερῶς τινὰ* dixit p. 1396. Contra Theognis versu 740. *σποδὸς θεῶν ἀριστῶντος* dixit pro *θεοῖς σποδαῖς*. Pro αὐτοῖς Paris. C. D. dant αὐτοῖς χεῖσθαι, et Guelf. a prima manu.

4. *ἀγαθὰ*] Omittit Codex Paris. A. Stobæi. ἢ post *σπεύχων* Paris. A. ἀφθονώτατα dant Paris. A. C. D. *ψύχη—θάλας*] Debetur Stephano pro edd., Stobæi, Guelf. Paris. A. C. D. *ψύχη—θάλας*. Cf. Cyropædis i. 2, 10. Deinde *γαμῶνες* διὰ τ. κ. habet Stobæus.

θάλη φέρους ἐδίξει καρτερῶν· καὶ τοὺς μὲν αὐτοῦργοὺς
διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα, ἰσχὺν αὐτοῖς προστίθησι,
τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργαῦντας, ἀνδρίζει, πρῶτ' τε
ἐγείρουσα, καὶ πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα. Καὶ
γὰρ ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει αἰὲν ὥρα αἱ ἐπικαι-
ριόταται πράξεις εἰσίν. Ἑπτα δ' ἦν τε σὺν ἵππῳ⁵
ἀρήγεον τις τῇ νόλῳ βούληται, τὸν ἵππον ἱκανωτάτῃ ἢ
γεωργία συντρέφειν· ἦν τε πεζῇ, σφοδρὸν τὸ σῶμα παρ-
έχει· θήραις τε ἐπιφιλοπονέσθαι συνεπαίρει τι ἢ γῆ καὶ
κυσὶν εὐπέτῃαν τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρα-
τρέφουσα. Ὀφελούμενοι δὲ καὶ οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες⁶
ἀπὸ τῆς γεωργίας, ἀνωφελοῦσι τὸν χώρον, ὁ μὲν ἵππος,
πρῶτ' τε κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ
ἐξουσίαν παρέχων ὅψ' ἀπιέναι· αἱ δὲ κύνες, τά τε θη-
ρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων, καὶ
τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. Παρορμῆ⁷ δ'

[ἐπιμελίας] Cura et inspectione, ut dominum. Sequens ἀνδρίζω debetur Stobæo; eodd. Guelf. Paris. A. C. D. Lipf. ἀνδρίζωθαι dabant.

[πρῶτ' εἰ] Copulam ex Stobæo et Guelf. adjecit Zeune: ibidem χωρίῳ scriptum extat.

[ἐπιμαρτυρεῖται] Res maxime oppor-
tuna sive utiles sunt Weiskio, mihi
præcipuus. Stobæus male omisso αὐ
habet ἐπιμαρτυρεῖται. Mihi præterea
verba καὶ ἐν ἄστει ab aliena manu ac-
cessisse videntur. Si sunt a Xeno-
phonis profecta, videtur is mihi ἄσ-
τις καὶ ἐν ἄστει dedisse. Paris. D. καὶ
ἐν ἄστει dat.

[ἐν ὥρᾳ] Suo, stato, certo tempore.
ἄρας dat Paris. A.

5. [Ἑπτα δ'] Ex Stobæo ὃ ad-
jectum Zeunio; idem St. deinceps τῇ
χώρῳ βουλαδῶ τις. Est ἀράγειν τῇ πό-
λει munus civis Atheniensis; sive
inter equites seu pedites nomen pro-
ficiatur.

[συντρέφειν] Codex Stobæi et Paris.
A. simplex τρέφειν dant. Deinceps
Stobæus habet: ἐν ταῖς θήραις τὴν φιλ.
συνεπαίρειν τὴν γῆν. sed Codex σῶμα ἐν

ταῖς θήραις φιλ. συνεπαίρειται ἢ γῆ.
Vulgatum, quod est etiam in Guelf.
Paris. A. C. D. Lipf. συνεπαίρειν τῇ γῇ
correxuit Steph.

6. [Ὀφελούμενοι—οἱ ἵπποι] Editi et
scripti libri ante Zeunium ὀφελούμενοι
—οἱ ἵπποι. Paris. A. C. D. ὀφελούμε-
νοι dant, sed A. καὶ ἵπποι, C. καὶ αἱ
ἵπποι, D. καὶ οἱ ἵπποι. Zeune c Jun-
tina et Stobæo ὀφελούμενοι, c Stobæo
οἱ ἵπποι dedit, quia ἡ ἵππων equitatus
dici solet.

[αἱ κύνες] Guelf. a prima manu αἱ
κύνες habet scriptum: quo genere
canes universim appellari solent a
Græcis.

[ἐν] Stobæus editus ἐν δέλης,
scriptus τοῦ δέλης dat.

[ἀπερύκουσαι] Stobæus scriptus dat
συνεπαίρουσαι καλύουσαι.

[καὶ τῇ ἐρημίᾳ] Ita ex Stobæo scri-
pto vulgatum καὶ τῇ τὴν ἐρ. correxit
Zeune.

7. [Παρορμῆ] Stobæus συμπαρορμῆ
dat; quod præferam. Infra enim
cap. vi. 10. est συμπαρορμῆν. Paris.
C. D. τὴν omittunt.

τι καὶ εἰς τὸ ἀρῆγεν σὺν ὅπλοις τῇ χώρᾳ καὶ ἡ γῆ τοὺς γεωργούς, ἐν τῷ μέσῳ τοὺς καρποὺς τρέφουσα τῷ κρα-
 8 τῶντι λαμβάνειν. Καὶ δραμεῖν δὲ καὶ βαλεῖν καὶ πη-
 δῆσαι τίς ἰκανωτέρους τέχνη γεωργίας παρέχεται; τίς
 δὲ τοῖς ἐργαζομένοις πλείω τέχνη ἀντιχαρίζεται; τίς δὲ
 ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται, προτείνουσα προσιόντι
 λαβεῖν ὅ τι χήζει; τίς δὲ ξένους ἀφθονώτερον δέχεται;
 9 χαιμάσαι δὲ πυρὶ ἀφθόνῳ καὶ θερμοῖς λουτροῖς ποῦ
 πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ; ποῦ δὲ ἥδιον θερύσαι ὕδασι
 10 τε καὶ πνεύμασι καὶ σκιαῖς ἢ κατ' ἀγρόν; τίς δὲ ἄλλη
 θεοὺς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει, ἢ εὐρῶς πλη-
 ρεστέρας ἀποδεικνύει; τίς δὲ οἰκέταις προσφιλεστέρα, ἢ
 γυναικὶ ἡδίων, ἢ τέκνοις ποθεινότερα, ἢ φίλοις εὐχαρι-
 11 στοτέρα; Ἐμοὶ μὲν θαυμαστὸν δοκεῖ εἶναι, εἴ τις ἐλεύ-
 θερος ἀνδραποῖς ἢ κτῆμά τι τούτου ἥδιον κέκτηται, ἢ
 ἐπιμέλειαν ἡδίω τινὰ ταύτης εὕρηκεν ἢ ὠφελιμωτέραν εἰς

καὶ ἡ γῆ] Stobæus ἡ γεωργία καὶ
 ἡ γῆ τοὺς γεωργούς—τοῦ παρ' αὐτῷ ἐρί-
 φουσα καὶ κρατῶντι λαμβάνειν, καὶ δε-
 etc. Repetitum copulam καὶ aut
 omitti vult Weiske, aut ab initio
 scribi καὶ εἰς εἰς. Equidem subla-
 tam malim.

ἐν τῷ μέσῳ] Interpretatur ipse cap.
 vi. 10. ἔξω τῶν ἰουμάτων τὰ ἐπιπλέοντα
 φύσις καὶ τρέφουσα.

8. παρίχεται;] Stobæus παρίχη-
 ται; deinde εἰχνη πλείω. Parif. A.
 πλείων τι εἰχνη.

εἰς δὲ ἥδιον] Castalio dedit εἰς δὲ
 καὶ ἥδιον. sed vetat sequens εἰς δὲ ἔξ-
 ους etc. eam scripturam probare.
 Μοκ ἰσμελούμενοι—χήζει Stobæus
 dat. ἰσμελούμεν. etiam Parif. C. D.

ξένους] Stobæus scriptus ξένον ἥδιον
 ἢ ἀφθ. dat.

9. ποῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ] Stobæi lectionem cum Camerario,
 Leonclavio et Zeunio prætulit vulga-
 ται ποῦ πολλὰ πλείων εὐμάρεια ἐν χώρῳ
 τῷ. Languet enim nimis illud ποῦ ἐν
 χώρῳ τῷ. Stephanus etiam πολλὰ
 damnavit. Sed male Zeune εὐχίρεια

Stobæi prætulit, quanquam Xeno-
 phon alibi εὐμάρεια non usurpaverit.
 εὐχίρεστιον πρὸς βρώμα πᾶν ἔχον est
 in Lacedæmoniorum republica cap.
 ii. sect. 5. et opponitur τῷ εὐχίρεσι-
 νον, delicias facere in cibo. In Cy-
 rop. i. 4. 7. erat εὐχίρεον et εὐχί-
 ρεον, ubi cum Stephano εὐχίρεον
 dedi. Pœda sunt εὐχίρεῖ Memor. i.
 4. 6. εὐχίρεστατον δίδω infra viii. 6.
 opponitur τῷ κάλλιστον δίδω. In Hie-
 rone est i. 36. πᾶσι εὐχίρεος καὶ
 αἰσθέρ. In Xenophonte εὐχίρεον non
 reperio, sed ea est facilitas cum agi-
 litate et mobilitate conjuncta; igitur
 ab hoc loco aliena. εὐμάρεια contra
 est facilitas cum commoditate con-
 juncta, eaque hic sola habet lo-
 cum.

10. πλησιέστερας] Parif. A. C. D.
 πλησιέστερας dant.

11. εἰ τις] Stobæus scriptus: Ζεὶ δὲ
 ἡλιούθεος ἀνδραποῖς κτῆμά τι ταύτων ἥ-
 διον. Deinde editus habet πᾶσι καὶ
 ἰσμελούμενοι τὰ ταύτων εὐχίρεον ἢ
 ἀφ. Parif. D. κτῆμά τι ἥδιον dat.

τὸν βίον. Ἐτι δὲ ἡ γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους κατα-
 12 μαιθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα
 θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ. Ἐὰν 13
 δ' ἄρα καὶ ὑπὸ πλήθους ποτὲ στρατευμάτων τῶν ἐργων
 στερηθῶσιν οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι, καὶ σφο-
 δρῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι, οὗτοι εὖ παρεσκευα-
 σμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἢ μὴ θεὸς
 ἀποκαλύψῃ, δύναται ἰόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκαλυόντων
 λαμβάνειν ἀφ' ὧν θρῆσκονται. Πολλάκις δ' ἐν τῷ πο-
 14 λέμῳ καὶ ἀσφαλέστερόν ἐστι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν τροφὴν
 μαστεύειν ἢ σὺν τοῖς γεωργικαῖς ὀργάνοις. Συμπαιδεύει 14
 δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία. Ἐπὶ τε
 γὰρ τοὺς πολεμίους σὺν ἀνθρώποις δεῖ ἵεναι, τῆς τε γῆς
 σὺν ἀνθρώποις ἐστὶν ἡ ἐργασία. Τὸν οὖν μέλλοντα εὖ 15
 γεωργήσειν δεῖ τοὺς ἐργαστῆρας καὶ προθύμους παρα-
 σκευάζειν καὶ πείθεσθαι θελοντας· τὸν δὲ ἐπὶ πολε-
 μίους ἄγοντα ταῦτα δεῖ μηχανᾶσθαι, δωρούμενόν τε τοῖς
 ποιούσιν αὐτὰ δεῖ ποιεῖν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ κολάζοντα τοὺς

12. ἡ γῆ θέλουσα] Margo Steph. cum Parif. A. et N. Stobæi a Grotio olim comparato, Lipsf. et Parif. A. C. D. θέλουσα, altera in margine Steph. varietas est θῆς οὐσα, quam sequuntur Camerarius et Leoncl. In Guelf. a prima manu fuit θέλουσα, dein in θέλουσα mutatum. θέλουσι margo Villoisf. θέλουσα interpretantur ipsa, sua sponte, facile; Weiske, facile, volens, benevolens. Idem τοὺς δυναμένους καταμαιθάνειν interpretatur homines, qui vim habent aliquid observandi et animadvertendi.

τοὺς—θεραπεύοντας] Stobæus scriptus male τοὺς θεραπεύοντας dat. Mutionii similem locum comparavit Zeune ex Stobæo p. 370.

13. Ἐὰν] Guelf. ἄν, Stobæus ἄν. sequens καὶ omittit Stobæus.

στερηθῶσιν] Stobæus scriptus: στερεθῶσιν ἡ γῆ, οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ.

τὰ σώματα] Guelf. cum Parif. C.

D. articulum omittit, Stobæus τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, ἢ μὴ θῆς καλύψῃ.

εἰς τὰς] Stobæus εἰς τὰ—καλύψον. Camerarius ἀποκαλυφόντων malebat.

14. ἐπαρκεῖν] Stobæus ἄρχειν dat. Deinde πολίμους edd. vett. Guelf. Lipsf. Parif. A. C. D. sed Stephanus lectionem Stobæi dedit.

σὺν ἀνθρώποις] Stobæus μετ' ἀνθρώπων dat.

15. προθύμους] Parif. C. cum Castallione προθύμους, deinde Stobæus θέλουσας.

σὺν δὲ—ταῦτα] Vulgatum τε correxit Zeune, ταῦτα vero in ταῦτά mutatum interpretati sunt Camerarius et Leoncl. δι' μηχαν. C. δι' μηχαν. Parif. D.

τοὺς ποιῶντας δὲ δεῖ ποιεῖν] Pro his Stobæus dat scriptus. δωρούμενόν τε αὖ δῶ.

- 16 ἀτακτοῦντας. Καὶ παρακελεύεσθαι δὲ πολλάκις οὐδὲν ἦττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις· καὶ ἐλπίδων δὲ ἀγαθῶν οὐδὲν ἦττον οἱ δοῦλοι τῶν ἐλευθέρων δύνανται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ὅπως
- 17 μένειν ἐθέλωσι. Καλῶς δὲ καὶ κείνος εἶπεν, ὃς ἔφη τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν εἶναι. Εὖ μὲν γὰρ Φερομένης τῆς γεωργίας, ἔρῳνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἅπασαι· ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι σχεδὸν τι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.
- 18 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔμοιγε, ὦ Σώκρατες, καλῶς δοκεῖς λέγειν· ὅτι δὲ τῆς γεωργικῆς τὰ πλεῖστα ἐστὶν ἀνθρώπῳ ἀδύνατα προνοῆσαι. Καὶ γὰρ χάλαζαι καὶ πάχλαι ἐνίοτε καὶ αὐχμοὶ καὶ ὄμβροι ἐξαίσιτοι καὶ ἐρυσίβαι καὶ ἄλλα πολ- λάκις τὰ καλῶς ἐγνωσμένα καὶ πεποιημένα ἀφαιρῶνται· καὶ πρόβατα δ' ἐνίοτε κάλλιστα τεθραμμένα νόσος
- 19 ἐλθούσα κάκιστα ἀπώλυσεν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλ' ὦ μὴν ἐγωγέ σε, ὦ Κριτόβουλε, εἰδέναι, ὅτι οἱ θεοὶ οὐδὲν ἦττον εἰσι κύριοι τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ. Καὶ τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ὁρᾷς, οἶμαι, πρὸ τῶν πολερικῶν πράξεων ἐξαρεσκευομένους τοῖς θεοῖς, καὶ ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ
- 20 οἰωνοῖς ὅ τι τε χρὴ ποιεῖν καὶ ὅ τι μὴ. Περὶ δὲ τῶν γε-

16. Ἰσίδωσι] Sic ex Stobæo et Guelf. Zeune pro θάλασσι. Pro παρακελεύεσθαι est παρασκευάζεσθαι in Paris. C. D.

17. καὶ αἱ ἄλλαι] Articulum utroque loco omittit Stobæus, altero loco etiam Guelf. qui ἀποσβέννυνται habet.

καὶ κατὰ] Stobæus scriptus καὶ omittit.

18. ἔτι δὲ] Locum lacunofum clau- mant omnia. Stephānus ἔτι δὲ male-

bat, Camerarius τί δὲ, ἔτι vertit, quod ipsum conjecit Erneſti et Wyttenbach ad Plutarchum de S. N. V. p. 89.

19. ἐξερεσκευομένους] Margo Steph. ἐξερεσκευομένους, quæ forma est in Paris. A. Formam illam ex Plutarcho de Educatione p. 13. ed. Reiskii, et Clemente Alex. Pædag. iii. 1. vindicare studuit Zeune.

ἔτι τι χρὴ] Paris. D. τι omisit.

φυγικῶν πράξεων ἥττον οἷα δεῖν τοὺς θεοὺς ἰλάσκεσθαι; εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὅτι οἱ σώφρονες καὶ ὑπὲρ ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν, καὶ βοῶν καὶ ἵππων καὶ προβάτων, καὶ ὑπὲρ πάντων γε δὴ τῶν κτημάτων τοὺς θεοὺς θεράπεύουσιν.

CAPUT VI.

ΑΛΛΑ ταῦτα μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν, κελεύων περᾶσθαι σὺν τοῖς θεοῖς ἀρχεσθαι πάντος ἔργου, ὡς τῶν θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἥττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν παλεμικῶν ἔργων. Ταῦτα μὲν σὺν περσόμεθα οὕτω ποιεῖν. Σὺ δὲ ἡμῖν ἐνθεν λέγων περὶ τῆς οἰκονομίας ἀπέλιπες, πειρῶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν ὡς καὶ νῦν μοι δοκῶ, ἀκηκῶς ὅσα εἶπες, μᾶλλον τι ἢ δὴ διορᾶν ἢ πρόσθεν ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν. Τί σὺν; ἔφη ὁ Σωκράτης, ἄρα εἰ πρῶτον μὲν 2 ἐπανέλθοιμεν ὅσα μὲν ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν, ἴν', ἢ πως δυνώμεθα, πειραθῶμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι συνομολογοῦντες; Ἡδὺ γ' οὖν ἐστίν, ἔφη ὁ Κριτό- 3 βουλος, ὥσπερ καὶ χρημάτων κοινωνήσαντας ἀναμφιλόγως διελθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνοῦντας, περὶ ὧν αὖν διαλογώμεθα, συνομολογοῦντας διεξιέναι. Οὐκοῦν, ἔφη 4 ὁ Σωκράτης, ἐπιστήμης μὲν τινος ἔδοξεν ἡμῖν ὄνομα εἶναι ἢ οἰκονομία. Ἡ δὲ ἐπιστήμη αὕτη ἐφαίνετο ἢ οἶκος

20. τοὺς θεοὺς] Parif. C. articulum omittit.

Cap. VI. περσόμεθα] Guelf. περσόμεθα. Deinde δ' ἀπέλιπες edd. vett. et liber Lipf. cum Parif. A. D.

2. Τί σὺν—ἄρα εἰ] Camerarius malebat εἰ ἄρα vel εἰ ἄρα. Difficultatem facit additum ἄρα vel ἄρα. Solemnis est Xenophonti εἰ σὺν εἰ cum optativo.

δοκώμεθα] Aldina δοκώμεθα. Deinde περσόμεθα dedit Weiske; vul-

gatum tenent etiam Parif. A. C. D. cum reliquis libris scriptis.

3. χρημάτων κοινωνήσαντας] In Memor. ii. 6, 23. est χρημάτων κτήματα κοινωνεῖν.

διελθεῖν] Intelligo τὸν λόγον, rationes pecuniarias, non διελθεῖν χρήματα, ut Weiske, qui ἀναμφιλόγως διατιλεῖν malebat.

λόγων] Guelf. λόγῳ dat.

4. ἴδεν] Stobaeus editus et scriptus ἴδαναι dat.

- 16 ἀτακτοῦντας. Καὶ παρακελεύεσθαι δὲ πολλάκις οὐδὲν ἦττον δὲ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις· καὶ ἐλπίδων δὲ ἀγαθῶν οὐδὲν ἦττον οἱ δοῦλοι τῶν ἐλευθέρων δέονται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ὅπως
- 17 μένεν ἐθέλωσι. Καλῶς δὲ καὶ κείνος εἶπεν, ὅς ἔφη τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν εἶναι. Εὖ μὲν γὰρ Φερομένης τῆς γεωργίας, ἔρῳνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἅπασαι· ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι σχεδὸν τι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.
- 18 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔμοιγε, ὦ Σώκρατες, καλῶς δοκεῖς λέγειν· ὅτι δὲ τῆς γεωργικῆς τὰ πλεῖστα ἐστὶν ἀνθρώπῳ ἀδύνατα προσνοῆσαι. Καὶ γὰρ χάλαζαι καὶ πάχναι ἐνίοτε καὶ αὐχμοὶ καὶ ὄμβροι ἐξαίσιαι καὶ ἐρυσίβαι καὶ ἄλλα πολ- λάκις τὰ καλῶς ἐγνωσμένα καὶ πεποιημένα ἀφαιρῶνται· καὶ πρόβατα δ' ἐνίοτε κάλλιστα τεθραμμένα νόσος
- 19 ἐλθούσα κάκιον ἀπώλεσεν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλ' ὦ μὴν ἐγωγέ σε, ὦ Κριτόβουλε, εἰδέναι, ὅτι οἱ Θεοὶ οὐδὲν ἦττόν εἰσι κύριοι τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ. Καὶ τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ὁρᾷς, οἶμαι, πρὸ τῶν πολερικῶν πράξεων ἐξαρεσσευομένους τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ
- 20 οἰωνοῖς ὅ τι τε χρὴ ποιεῖν καὶ ὅ τι μὴ. Περὶ δὲ τῶν γε-

16. [ἰσχύοντι] Sic ex Stobæo et Guelf. Zeune pro θίλῳσι. Pro παρακελεύεσθαι est παρασκευάζεσθαι in Paris. C. D.

17. καὶ αἱ ἄλλαι.] Articulum utroque loco omittit Stobæus, altero loco etiam Guelf. qui ἀποσβέννυνται habet. καὶ κατὰ] Stobæus scriptus καὶ omittit.

18. ἐν τῇ] Locum lacunofum claudunt omnia. Stephanus ἐν τῇ male-

bat, Camerarius ἐν τῇ, ὅτι vertit, quod ipsum conjecit Ernesti et Wyttenbach ad Plutarchum de S. N. V. p. 89.

19. [ἐκρεσσευομένους] Margo Steph. ἐκρεσσευομένους, quæ forma est in Paris. A. Formam illam ex Plutarcho de Educatione p. 13. ed. Reiskii, et Clemente Alex. Pædag. iii. 1. vindicare studuit Zeune.

Ἰ τι τι χρὴ] Paris. D. omisit.

ωργικῶν πράξεων ἤττον οἷα δεῖν τοὺς θεοὺς ἰλάσκεισθαι; εὐ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὅτι οἱ σώφρονες καὶ ὑπὲρ ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν, καὶ βοῶν καὶ ἵππων καὶ προβάτων, καὶ ὑπὲρ πάντων γε δὴ τῶν κτημάτων τοὺς θεοὺς θεράπεύουσιν.

CAPUT VI.

ΑΛΛΑ ταῦτα μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν, κελεύων πειρᾶσθαι σὺν τοῖς θεοῖς ἀρχεσθαι πάντος ἔργου, ὡς τῶν θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἤττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν παλεμικῶν ἔργων. Ταῦτα μὲν οὖν περασόμεθα οὕτω ποιεῖν. Σὺ δὲ ἡμῖν ἔνθεν λέγων περὶ τῆς οἰκονομίας ἀπέλιπες, πειρᾶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίειν· ὡς καὶ νῦν μοι δοκῶ, ἀκηκῶς ὅσα εἶπες, μᾶλλον τι ἤδη διορᾶν ἢ πρόσθεν ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης, ἄρα εἰ πρῶτον μὲν ἐπανέλθοιμεν ὅσα μὲν ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν, ἴν', ἦν πως δυνάμεθα, πειραθῶμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι συνομολογοῦντες; Ἡδύ γ' οὖν ἐστίν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὥσπερ καὶ χρημάτων κοινωνήσαντας ἀναμφιλόγως διελθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνοῦντας, περὶ ὧν αὖν διαλεγώμεθα, συνομολογοῦντας διεξιέναι. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπιστήμης μὲν τίνος ἔδοξεν ἡμῖν ὄνομα εἶναι ἢ οἰκονομία. Ἡ δὲ ἐπιστήμη αὕτη ἐφαίνετο ἢ οἴκους

20. τοὺς θεοὺς] Parif. C. articulum omittit.

Cap. VI. περασόμεθα] Guelf. περασομένη. Deinde δ' ἀπέλιπες edd. vott. et liber Lipf. cum Parif. A. D.

2. Τί οὖν—ἴνα ἴ] Camerarius malebat ἴ ἄρα vel ἴ ἄρα. Difficultatem facit additum ἄρα vel ἄρα. Solemne est Xenophonti τί οὖν ἴ cum optativo.

δυναίμεθα] Aldina δυναίμεθα. Deinde περασομένην dedit Weiske; vul-

gatum tenent etiam Parif. A. C. D. cum reliquis libris scriptis.

3. χρημάτων κοινωνήσαντας] In Memor. ii. 6, 23. est χρημάτων κοίμωτος κοινωνῶν.

διελθεῖν] Intelligo τὸν λόγον, rationes pecuniarias, non διελθεῖν χρήματα, ut Weiske, qui ἀναμφιλόγως διελθεῖν malebat.

λόγων] Guelf. λόγῳ dat.

4. ἴδεν] Stobaeus editus et scriptus ἴδεναι dat.

δύναται αἰετὶν ἀνθρώποι. Οἶμος δὲ ἡμῶν ἐφαίνετο ἔπερ
κτῆσις ἢ σύμπασα. Κτῆσιν δὲ ταῦτο ἔφαμεν εἶναι ὅτι
ἐκάστῳ ὠφέλιμος εἴη εἰς τὸν βίον. Ὁφέλιμα δὲ ὅσα
5 εὐρίσκετο πάντα ὅποις τις ἐπίστατο χρῆσθαι. Πάσας
μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει,
συναποδοκιμάζων τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς κα-
λαυμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνε-
6 σθαι δοκῶσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγύνουσι. Τεκμή-
ριον δὲ σαφέστατον γενέσθαι ἂν τούτου ἔφαμεν, εἰ πολε-
μίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωρ-
γούς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῇ πό-
τερα δοκεῖ ἀρήγεν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφερόνους τῆς γῆς, τὰ
7 τείχη διαφυλάττων. Οὕτω γὰρ ἂν τοὺς μὲν ἀμφὶ γῆν
ἔχοντας ὁμοῦ ἂν ψηφίζεσθαι ἀρήγεν, τοὺς δὲ τεχνί-
τας, μὴ μάχεσθαι, ἀλλ', ὅπερ πεπαίδευται, καθῆ-
8 σθαι μῆτε πονοῦντας, μῆτε κινδυνεύοντας. Ἐδοκιμά-
σαμεν δὲ ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ γαδῷ ἐργασίαν εἶναι καὶ
ἐπιστήμην κρατίστην τὴν γεωργίαν, ἀφ' ἧς τὰ ἐπιτήδεια
9 ἀνθρώποι πορίζονται. Αὕτη γὰρ ἡ ἐργασία μαθεῖν τε
ράστη ἐδόκει εἶναι, καὶ ἡδίστη ἐργάζεσθαι, καὶ τὰ σώ-
ματα κάλλιστά τε καὶ εὐρωστότατα παρέχεσθαι, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡκίστα ἀσχολίαν παρέχων φίλων τε καὶ

ὠφέλιμον δὲ] Stobæus, Guelph. Pa-
rif. A. C. D. Lips. εἴη ὠφέλιμον. De-
inde Stobæus ὠφέλιμα ἢ πάντα εὐρί-
σκετο, ἰσχύοντα.

5. οἷόν τε ἡμῖν ἰδῆσαι] Stobæus edi-
tus ἡμῖν οἷόν τε ἰδῆσαι, scriptus ἰδῆσαι
οἷόν τε ἰδῆσαι. Deinde συναποδοκιμάζομεν
τε ex Stobæo malebat Stephanus.
Sed vulgata bene habet, quam latine
interpretari decet: *Omnes autem artes
nec faciles nobis nec honestæ ad discen-
dum visæ sunt.*

καταλυμαίνεσθαι] Stobæus simplex
verbum dat et deinde καταγύνουσι.

6. ἔφαμεν] Excidit igitur cap. iv.

2. seqq. pars disputationis, ad quam
Socrates respicit. Ita non opus est
cum. Porro delere ἔφαμεν (adeoque
etiam ὁμοῦ) nec cum Camerario
φαίμεν—οἰοῦμεν scribere. Zeunizans
defensio et interpretatio vulgaris est
plane absurda.

7. οὔτω] Guelph. οὕτω cum Parif.
A. C. D.

ἵνατε κατακίθονται] Margo Steph.
καθιόνται. Parif. A. C. D. ἵνατε κα-
θιόνται.

8. κρατίστην τὴν γεωργίαν] Artic-
ulum addidit Weiske.

πόλεων συνεπιμελῆσθαι· Συμπαροξύνουν δὲ τι ἰδοὺ 10
 ἡμῶν καὶ εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι ἡ γεωργία, ἔξω τῶν ἐρ-
 μάτων τὰ ἐπιτήδεια φύουσά τε καὶ τρέφουσα τοὺς ἐργα-
 ζομένους. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν
 πόλεων αὐτὴ ἡ βιοτεία, ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους καὶ
 εὐνουστάτους παρέχεται δοκεῖ τῷ κοινῷ. Καὶ ὁ Κρι- 11
 τόβουλος, ὅτι μὲν, ὦ Σώκратες, καλλιστόν τε καὶ ἀρι-
 στον καὶ ἡδιστον ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιῆσθαι, πάν-
 μοι δοκῶ πεπεισθαι ἰκανῶς· ὅτι δὲ ἔφησθα καταμα-
 θεῖν τὰ αἷτια τῶν τε αὐτῷ γεωργοῦντων ὥστε ἀπὸ τῆς
 γεωργίας ἀφθόνας ἔχειν ὡν δύνανται, καὶ τῶν αὐτῶς ἐργα-
 ζομένων ὡς μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς τὴν γεωργίαν, καὶ ταῦτα
 μοι δοκῶ ἤδη ἐκάτερα ἀκούσειν σου, ὅπως ἂ μὴ
 ἀγαθὰ ἐστὶ ποιῶμεν, ἀ δὲ βλαβερά, μὴ ποιῶμεν. Τί 12
 εἶπες, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ Κριτόβουλε, ἢν σοι ἔξαρχῆς δι-
 γήσκειαι, ὡς συνεγενέμην ποτὲ ἀνδρὶ, ὃς ἐμοὶ ἰδοὺ εἶναι
 τῷ ὅτι τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄνομα δικαίως
 ἐστίν, ἀ καλεῖται καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ; Πάνυ ἂν,

10. φησὶ τι] Malim et cum Weiskio tollere, ut inutile. Ceterum h. l. refertur Aristoteles (Econom. i. 2, πρὸς δὲ τούτων καὶ πρὸς ἀνδρῶν συμβάλλουσι (δὲ γεωργία) μεγάλα· αὐ γὰρ, ὅσους αἱ βέλονται, τὰ σῶματα ἔχουσι ποικίλα, ἀλλὰ θυμέματα θυματοῦν καὶ πικρῶν, ἵτι δὲ θυμέματα κινδυνεύουσι πρὸς τοὺς πάλαιους· μένου γὰρ τούτων τὰ σῶματα ἔξω τῶν θυμάτων ἵστι.

Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐνδοξοτάτη] Ita libri editi et scripti. Weiskiana nescio unde d. c. δὲ μὴ ἰδ. dedit. Paris. A. ἡ ταῦτα μὴ καὶ ἰδ. sed C. D. vulgatae habent.

ἰδοὺ δὲ τῶν πόλεων] Ut supra est ἀλλοιῶνται πρὸς τῶν πόλεων, ita nunc haec dicuntur, quasi esset ἰδοὺ τῶν πρὸς τ. π.

βιολίαν] Guelph. βιολία dat cum Paris. A.

11. μοι δοκῶ—ἀκούειν] Stephani coniecturam ἀκούειν repudiavit Ba-

chius. In Cyrop. vii. 3, 28. est: ὅντα τῷ Ἀπολλοῦ ἄλλα μοι δοκῶ χρησιμώτα ἰδούληται. Memorab. ii. 7, 11. πῶν δὲ μοι δοκῶ εἰς ἔργον ἐφαρμῇν ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι. ubi Stephanus similiter corrigebat ὑπομένειν. ubi vide annotata. Usus futuri exemplis Platonis, Aristophanis, Isocratis stabilivit Heindorf ad Phaedrum p. 200. Igitur vulgatum ἀκούειν corrigere non dubitavi.

ἀγαθὰ ἐστὶ ποιῶμεν] Paris. C. D. ἀγαθὰ ἰσχυόμεν dant.

12. δι—διγῆσκειαι] Juntina, Paris. A. Stobaeus scriptus διγῆσκειαι, et antea ἰδ. dat Stobaeus.

τὸ ἔπος] Ex Stobaeo τὸ ἔπος dedit Zeune. Cicero vertit: Homo ex eo numero hominum, qui ἄνθρωπος nos hoc nomen dignatur.

Πάνυ δὲ] Lips. Πάνυ, ἔφη, δὲ. Deinde βελόμην, ἡ Κριτόβουλος, ὅστις σου.

- ἔφη ὁ Κριτόβουλος, βουλοίμην ἂν οὕτως ἀκούειν, ὥς καὶ
 13 ἔγωγε ἐξῶ τούτου τοῦ ὀνόματος ἄξιός γενέσθαι. Λέξω
 τοῖνυν σοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥς καὶ ἦλθον ἐπὶ τὴν σκέψιν
 αὐτοῦ. Τοὺς μὲν γὰρ ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκίους
 ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιούς, καὶ τὰ
 ἄλλα τὰ τοιαῦτα, πάντῃ ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο ἱκανὸς
 περιελθεῖν τε, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ
 14 ἔργα αὐτοῖς εἶναι. Ὅπως δὲ δὴ καὶ τοὺς ἔχοντας τὸ
 σεμνὸν ὄνομα τούτο τὸ καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς ἐπισκεψά-
 μην, τί ποτ' ἐργαζόμενοι ταῦτ' ἀξιοῖντο καλεῖσθαι, πᾶν
 15 μου ἡ ψυχὴ ἐπεθύμει αὐτῶν τινα συγγενέσθαι. Καὶ
 πρῶτον μὲν ὅτι προσέκετο τὸ καλὸς τῷ ἀγαθῷ, ὅστις
 ἴδοιμι καλὸν, τούτῳ προσθεῖν, καὶ ἐπεκρῶμην καταμει-
 θάνειν, εἵπου ἴδοιμι προσσηρημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν.
 16 Ἀλλ' οὐκ ἄρα εἶχεν οὕτως· ἀλλ' ἐνίοις ἐδόκουν κατα-
 μειθάνειν τῶν καλῶν τὰς μορφὰς πᾶν μοχθηρὸς
 ὄντας τὰς ψυχάς. Ἐδοξεν οὖν μοι, ἀφόμενον τῆς καλῆς
 ὅψεως, ἐπ' αὐτῶν τινα ἐλθεῖν τῶν καλουμένων καλῶν τε
 17 καὶ ἀγαθῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸν Ἰσχόμαχον ἤκουον πρὸς πᾶν

13. ὥς καὶ] Stobaeus scriptus omit-
 tit καὶ, deinde Stobaeus editus: ἀγα-
 θὸς χαλκίς, ἀγαθὸς ζωγράφος, ἀ-
 γαθὸς ἀνδριαντοποιός, καὶ πάντα τὰ
 τοιαῦτα. Deinde τοὺς μὲν ἀγαθὸς
 omisso γὰρ Parif. C. D.

ἱκανός] Ita plane scriptum exhibit
 Gueif. quanquam de eo tacet Zeune,
 qui hanc Stephani conjecturam cum
 Bachio repudiavit ideo, quod vulga-
 tum ἱκανός eundem sensum efficiat.
 Quod qui potest fieri? Recte contra
 monet Weiske, ἱκανός ita pertinere
 ad περιελθεῖν καὶ θεάσασθαι, ad cir-
 cumcunda satis et perspicenda. At
 in hac verborum structura debebat
 esse ex usu Attico πᾶν ὀλίγος μοι
 χρόνος ἵκανός περιελθεῖν τε καὶ
 θεάσασθαι.

ἀντοῖς] Stobaeus αὐτῶν habet. Irga
 αὐτοῖς mss Parif. A.

14. καλὸς τε καὶ ἀγαθός] Ita ex Sto-
 baeo, qui tamen τὸ omisit, vulgatum
 accusativum verborum horum con-
 crexit Zeune. Deinde Stobaeus· οἱ
 σοὶ ἐργαζόμενοι ταῦτα ἀξιοῦντες καλε-
 ῶμαι.

πάντῃ μου] Stobaeus πάντα μοι exhibet
 eum Parif. C.

15. εὖ καλός] Gueif. Parif. C. D.
 εὖ καλός. Stobaeus ἰ καλός. Deinde
 εὖ οἱ καλὸς ἴδοιμι Stobaeorum pro-
 fero, ut magis Atticam.

τῇ καλῇ] Stobaeus τῇ καλλῇ.

16. τῆς καλῆς ὅψεως] Stobaeus τῆς
 καλῆς, τῆς ὁψῆς.

17. Ἰσχόμαχος] Hanc narrat Ep-
 ique p. 646. ed. Reiskii Iocuplatissi-
 mum esse habitum, dum vivat, et
 ei septuaginta talenta amplius esse
 vulgo creditum esse, sed eum mori-
 entem nisi viginti non reliquisset.

τῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ξένων καὶ ἀσπῶν, καλὸν τε καὶ γὰρ ἐπονομαζόμενοι, ἔδοξε μοι ταύτῃ περαιθεῖναι συγγενέσθαι.

CAPUT VII.

ΙΔΩΝ οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑλευθερίου στοᾶ καθήμενον, ἐπεὶ μοι ἔδοξε σχολάζειν, προσῆλθον αὐτῷ, καὶ παρακαλιζόμενος εἶπεν· Τί, ὦ Ἰσχόμαχε, αἷ μάλα εἰωθὼς σχολάζειν, κάθησαι; ἐπεὶ τὰ γε πλείωτ' ἢ πράττοντά τι ὁρῶ σε, ἢ οὐ πάνυ σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οὐδὲ ἂν γε νῦν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὦ 2 Σάκχατες, ἰώρας, εἰ μὴ ξένους τιμὰς συνδεμένη ἀναμένειν ἐλθάδε. Ὅταν δὲ μὴ πράττης τί τοιαῦτον, πρὸς τῶν ξένων, ἔφη ἐγώ, πῶ διατρίβεις, καὶ τί ποιεῖς; Ἐγὼ χαρὰ τοῖς πάνυ βούλομαι σου πυθέσθαι τί ποτε πρᾶττων καλὸς παῖγας κέκλησαι, ἐπεὶ οὐκ ἔνδον γε διατρίβεις, αὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἔξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάσας ἐπὶ τῷ, τί ποῖων καλὸς 3

Nescio an idem sit, de quo narrat Menandrus Pomicus apud Athenaeum ubi. p. 539. τὸ δὲ Νικίου τοῦ Περικλεῶδου αὐτοῦ ἢ τοῦ Ἰσχυομάχου εἰς ἀπολογίαὺς ὅτι Ἀποκρίσεις καὶ Ἐπικρίσεις αὐτῷ ἀλλήλους ἔχει ἀποκρίσεις καὶ πᾶσι τοῖς ἰσχυομάχοις ποιεῖται τὴν ἑκάστην; quanto narrationem pervertit Elianus V. H. iv. 23. Autocles et Epicles videntur non tam filii Niciae et Ischomachi quam generi fuisse. Apud Platonem de Curiositate p. 132. ed. Humes: extat narratio de Ischomacho ab Aristippo philosopho Socratico interrogato, τί Σακχατὴς ἀπεκρίσεις αὐτῷ τὸν Νικίου ἀπεκρίσεις καὶ περὶ αὐτοῦ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐκτελεῖται καὶ διδύματα λαμβάνει, αὐτοῦ ἰσχυομάχου ἔστιν, ὅτι τὸ σώματι αὐτοῦ καὶ τῷ πρὸς τοὺς ἀποκρίσεις αὐτοῦ καὶ διδύματα.

ἰσχυομάχου καὶ γυναικῶν] Vulgo inser-

tam post ἀνδρῶν copulam et sustuli, quam postea vidi desisse etiam in Paris. A.

Cap. VII. Διὸς τοῦ Ἑλευθερίου στοᾶ] Huic sacra facta quatuordecim memorat Lysias Orat. p. 438. ed. Taylori, Ptoarchus in Demosthene, Demosthenes Proemio 63. Eundem Σακχατὴν dictum fuisse censebant li, quos narrat Scholiastes græcus ad Aristoph. Plut. versu 1176. Porticum tetrapho adjunctam liberti dicuntur edificasse ab Hyperide apud Harpocratiem. Prope forum fuisse ex hoc loco apparet.

ἀέθουσαι] Lips. ἀέθουσαι, deinde αὐτοῦ.

2. ἔνδον γι] Ex Lips. marg. Villosi, et Paris. A. C. D. γι addidi, Pseudo antea iidem libri Paris. καλὸς τε καὶ γυναικῶν dant.

- ἔφη ὁ Κριτόβουλος, βουλοίμην ἂν οὕτως ἀκούειν, ὡς καὶ
 13 ἔγωγε ἐξῷ τούτου τοῦ ὀνόματος ἄξιός γενέσθαι. Λέξω
 τοῖνυν σοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὡς καὶ ἦλθον ἐπὶ τὴν σκέψιν
 αὐτῷ. Τοὺς μὲν γὰρ ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλπίας
 ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιούς, καὶ τὰ
 ἄλλα τὰ τοιαῦτα, πάνυ ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο ἱκανὸς
 περιελθεῖν τε, καὶ θεάσασθαι τὰ δοκιμασμένα καλά
 14 ἔργα αὐτοῖς ἔναι. Ὅπως δὲ ἦ καὶ τοὺς ἔχοντας τὸ
 σεμνὸν ὄνομα ταῦτο τὸ καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς ἐπισκεψαί-
 μην, τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' ἀξιοῖντο καλεῖσθαι, πάν-
 15 μου ἡ ψυχὴ ἐπεθύμη αὐτῶν τινι συγγενέσθαι. Καὶ
 πρῶτον μὲν ὅτι προσέκετο τὸ καλὸς τῷ ἀγαθῷ, ὅτινὰ
 ἴδοιμι καλὸν, τούτῳ προσήην, καὶ ἐπειρώμην καταμα-
 θάνειν, εἴπου ἴδοιμι προσηρημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν.
 16 Ἀλλ' οὐκ ἄρα εἶχεν οὕτως· ἀλλ' ἐνίοις ἐδόκουν κατα-
 μαθάνειν τῶν καλῶν τὰς μορφαὶς πάνυ μοχθηροῦς
 ὄντας τὰς ψυχάς. Ἐδοξεν οὖν μοι, ἀφόμενον τῆς καλῆς
 ὁψέως, ἐπ' αὐτῶν τινὰ ἐλθεῖν τῶν καλουμένων καλῶν τε
 17 καὶ ἀγαθῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸν Ἰσχόμαχον ἤκουον πρὸς πάν-

13. ἀν καὶ] Stobæus scriptus omisit καὶ, deinde Stobæus editus: ἀγαθὸς χαλπίς, ἀγαθὸς ζωγράφος, ἀγαθὸς ἀνδριαντοποιός, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Deinde τοὺς μὲν ἀγαθοὺς omisso γὰρ Parif. C. D.

ἱκανός] Ita plane scriptum exhibit Guelph. quanquam de eo tacet Zeune, qui hanc Stephani conjecturam cum Bæchio repudiavit ideo, quod vulgatum ἱκανὸς eundem sensum efficiat. Quod qui potest fieri? Recte contra monet Weiske, ἱκανός ita pertinere ad περιελθεῖν καὶ θεάσασθαι, ad circumvenienda satis et perspicienda. At in hac verborum structura debebat esse ex usu Antico πάνυ ὀλίγος μοι χρόνος ἵκανός περιελθεῖν τε καὶ θεάσασθαι.

αὐτοῖς] Stobæus αὐτῶν habet. Irgen αὐτοῖς in Parif. A.

14. καλὸς τε καὶ ἀγαθός] Ita ex Stobæo, qui tamen τὸ omisit, vulgatum accusativum verborum horum coarxavit Zeune. Deinde Stobæus: οἱ σοὶ ἐργασάμενοι τοῦτ' ἀξιοῦντες καλεῖσθαι.

πάνω μου] Stobæus πάνω μου exhibet eum Parif. C.

15. τὸ καλὸς] Guelph. Parif. C. D. τὸ καλὸς. Stobæus ὁ καλὸς. Deinde ἂν τινος καλὸς ἴδωμι Stobæusam præsfero, ut magis Atticam.

τῷ καλῷ] Stobæus τῷ καλῷ.

16. τῆς καλῆς ὁψέως] Stobæus τῆς καλῆς, τῆς ὁψέως.

17. Ἰσχόμαχος] Hanc narrat Lælius p. 646. ed. Reiskii locupletissimum esse habitum, dum viveret, et ei septuaginta talenta amplius esse vulgo creditum esse, sed eum avaritiam nisi viginti nona reliquisset.

τῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ξένων καὶ ἀστῶν, καλὸν τε καὶ γὰρ ἐπονομαζόμενον, ἔδοξε μοι τούτῳ περὶ αὐτῆς συγγενέσθαι.

CAPUT VII.

ΙΔΩΝ οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾶ καθήμενον, ἐπεὶ μοι ἔδοξε σχολάζειν, προσῆλθον αὐτῷ, καὶ παρακατιζόμενος εἶπον· Τί, ὦ Ἰσχρομάχῃ, οὐ μάλα εἰωθὼς σχολάζειν, κάθησαι; ἐπεὶ τὰ γε πλεῖστα ἢ πράττοντά τι ὁρῶ σε, ἢ οὐ πάνυ σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οὐδὲ ἂν γε νῦν, ἔφη ὁ Ἰσχρομάχης, ὦ 2 Σάκκρατες, εἴρας, εἰ μὴ ξένους τινας συνεθεμένη ἀναμείβην ἐκθάδε. Ὅταν δὲ μὴ πράττης τί τοιαῦτον, πρὸς τῶν θεῶν, ἔφη ἐγώ, παῦ διατρίβεις, καὶ τί ποιεῖς; Ἐγὼ γὰρ τοι πάνυ βούλομαι σου πυνθέσθαι τί ποτε πράττην καλὸς καὶ γὰρ καλῶς κέκλησαι, ἐπεὶ αἶψ' ἔνδον γε διατρίβεις, αὐτὴ τοιαύτη σου ἢ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. Καὶ ὁ Ἰσχρομάχης γελάσας ἐπὶ τῷ, τί ποιεῖν καλὸς 3

Nescio an idem sit, de quo narrat Hermetides Ponticus apud Athenaeum lib. p. 539. τὸν δὲ Ναιῶν τοῦ Περικλέους ἀλόντος ἢ τοῦ Ἰσχρομάχου εἰς ἀποδείξεις; οὗτος Ἀλεξανδρῆς καὶ Ἐριπιδῆς δὲ μὴ ἀλλήλων ζῆν προκείμεναι καὶ πᾶσι τοῖς ἱεράτοις ποιούμεναι τῆς ἡμετέρας; quae narrationem pervertit Elianus V. H. iv. 23. Autocles et Epicles videntur non tam filii Niciae et Ischomachi quam generi fuisse. Apud Plutarchum de Curiositate p. 132. ed. Humes: extat narratio de Nicheomacho ab Aristippo philosopho Thymaria interrogato, τί Σακράτης διαλεγόμενος αὐτῷ τοῦ Νείου διακρίνει; καὶ μακρὰ ὄντα τὴν λέξαν αὐτοῦ εἰρημίζον καὶ διήματα λαβόν, αὐτὸς ἡρωιδεύει Ἰσχυι, ὅτι οὐ σῆματι αἰστανόμην καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς ἀποκρίσαςτο ὁμοίως καὶ Ἰσχυι.

καλὸν καὶ γυναικῶν] Vulgo infer-

tam post ἀστῶν copulam et sustuli, quam postea vidi docile etiam in Paris. A.

Cap. VII. Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾶ] Huic sacra facta quotannis memorat Lyfias Orat. p. 438. ed. Taylori, Plutarchus in Demosthene, Demosthenes Proemio 63. Eundem locum dictum fuisse censebant li, quae narrat. Scholiastes grecus ad Aristoph. Plut. versu 1176. Porticum templa adjunctam liberū dicuntur edificasse ab Hyperide apud Harpocrationem. Prope forum fuisse ex hoc loco apparet.

καθήμενος] Lips. καθήμενος, deinde καθήμενος.

2. ἔνδον γι] Ex Lips. marg. Villosi. et Paris. A. C. D. γὰρ addidi, Paulo antea iidem libri Paris. καλὸς. et καθήμενος dant.

καί γὰρ κέκληται, καὶ ἦσθαι, ὡς γ' ἐμοὶ ἔδοξεν, ἔ-
 πιν· Ἀλλ' εἴ μιν, ὅταν σὺ διαλέγωνται περὶ ἐμοῦ κινῇ;
 καλοῦσί με τούτο τὸ ὄνομα, οὐκ οἶδα. Οὐ γὰρ δὴ ὅταν
 γέ με εἰς ἀντίδοτον καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας,
 οὐδεὶς, ἔφη, ζητεῖ τὸν καλὸν τε καί γαδρὸν, ἀλλὰ σαφῶς,
 ἔφη, ὀνομαζόμενος με Ἰσχύμαχον, πατρὸς ἐν προκαλοῦν-
 ται. Ἐγὼ μὲν τάνυν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὃ με ἐπὶ ἥρῳι
 οὐδαμῶς ἔνδον διατρέβω. Καὶ γὰρ δὴ, ἔφη, τά γε ἐν τῇ
 οἰκίᾳ μου πάντες καὶ αὐτὴ ἡ γυνὴ ἰαυὴ ἐστὶ διακῆκ.
 Ἀλλὰ καὶ τούτο, ἔφη ἐγώ γε, ὦ Ἰσχύμαχε, πάντες ἀν-
 ἡδύας σου πυθόμεθα, πότερος αὐτὸς σὸ ἐπαίδευστος τῇ
 γυναικί, ὅστις ἔστι, οἶκός δὴ, ἢ ἐπισταμένη; ἔλαβες
 παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς διακῆκ τὰ πρῶτα πάντα
 αὐτῇ. Καὶ τί ἀν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπισταμένη αὐτῇ
 παρέλαβον, ἢ ἔτη μὲν οὕτω πεπεκαίμεθα γεγενηῶ ἡρώτι
 πρὸς ἐμὸν, τὸν δ' ἐμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπι-
 μελείας, ἔπειτα ὡς ἐλάχιστα μὲν ἔβριστο, ἐλάχιστον ἔ-
 βάλουσαν, ἐλάχιστα δ' ἔρωτο; Οὐ γὰρ ἀγαπητὸν εἶ-
 δοκεῖ εἶναι, εἰ μόνον ἦλθεν ἐπισταμένη, ἔμεν παρακῆκ

3. εἰ γ' ἰμα] Sic Lipf. pro εἰ γ' ἰμα.

ἐπιδόκω] Hanc explicavit Wolf. Broegem. ad Leptineum p. 123. et Spalding ad Medianum c. 23.

ἐπιστάμενη] Adhuc patris nomina, non illis verbis τὸν καλὸν καί γαδρὸν vocant. Patris Ἰσχυμάχοι nomen equidem ignoreo. Ἰσχύμαχος φιλοσοφίας ἀρετῇ Broegem. positus in exemplo est, nescio an ex historia.

ἐπισταμένη] Camerarius γεγενηῶν legit et γαδρὸν interpretatur.

οἰκίᾳ—ἐν τῇ] Ita Codex Lipf. cum Parif. A. C. D. et Stephania scriptum exhibet, pro quo vulgatum est πατρὸς. Sed praeterea Stephanus eandem fecerat Weiske et alii edidit, nullo, quod sciam equidem, libro auctore.

ἀντὶ δ' ἰμα] i. e. sola uxor. Deinde ἰμα ἰμα] Guelf. Lipf. Parif. A. C. D.

4. ἔμεν σου] Male Guelf. su habet scriptum. Deinde Lipf. ὃν ἔμεν.

5. ἐπισταμένη γεγενηῶ] Hic mos Athenis fuisse videtur, etsi Aristoteles Politicorum vii. 16. ante annum aetatis 18. recte conjugium puellulae posse negat.

6. ἐλάχιστον] Guelf. ἢ ἐλάχιστον. Locum hunc respexit Plutarchus de Pythiae oraculis p. 596. ed. Reiske, p. 285. ed. Huetenii.

6. εἰ μόνον] Hanc Stephanus emendationem Camerarius reliquique interpretes recte vulgato add. vult. εἰ μόνον praeulerunt. In Guelf. est εἰ μόνον οἰκίᾳ. Cum Stephano facit liber Lipf.

Θῶσαι, ἱράκιον ἀποδοῦναι, καὶ ἑωρακίῃα, ὡς ἔργα τα-
λάσσια. Σαρακαίναις δίδονται; Ἐπὶ τὰ γε ἀμφὶ γαστέ-
ρα, ἔφη, πάντο καλῶς, ὡς Σώκρατες, ἤλθε πεπαιδευ-
μένη. Ὅσον μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι καὶ
ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν. Τὰ δὲ ἄλλα, ἔφη ἐγὼ, ὡς Ἰσχύ-
μαχος, αὐτὸς ἐπαίδευσας τὴν γυναῖκα, ὥστε ἰκανὴ εἶναι,
ὣν προσήκει, ἐπιμαλίσθαι; Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ὁ Ἰσχύ-
μαχος, οὐ, πρῶ γε καὶ ἄδυστα, καὶ οὐχ ἄμην ἐμέ τε τυγ-
χάνημι διδάσκοντα, καὶ ἐκείνην μαθητάνουσαν τὰ βαλ-
εῖστα ἀμφοτέρους ἡμῶν. Οὐκ οὖν, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἐ γυνή 8
σαι ἐπαίδευσαι, καὶ ἐπιμαλίσθαι αὐτὰ ταῦτα; Καὶ μάλα γ',
ἔφη, ὁ Ἰσχύμαχος, πολλὰ ὑπεσχευμένη μὲν πρὸς τοὺς
ἀνδρας γυνώσκειν, πάντας δὲ, καὶ εὐθελος ἦν, ὅτι οὐκ ἀμε-
λῆσαι τῶν διδασκόμενων. Πρὸς θεῶν, ἔφη, ἐγὼ, ὡς 9
Ἰσχύμαχος, τί πρῶτον διδάσκων ἔρχαι αὐτῇ, διηγοῦ μοι.
ὡς ἐγὼ ταῦτ' ἂν ἥδιον σοι διηγουμένῳ ἀκούομαι, ἢ εἰ μοι
θυμωμένη ἐκπικνὸν ἀγῶνα τὸν κάλλιστον ἀμυγῶ. Καὶ 10
ὁ Ἰσχύμαχος ἀπεκρίνατο, τί δὲ; ἔφη, ὁ Σώκρατες, ἐπεὶ
πᾶσι μοι χαροῦντες ἦν, καὶ ἐπιδασσάμετο, ὥστε διαλέγε-
σθαι, ἡρώμην αὐτῇ, ἔφη, ὥδε πως· εἰπέ μοι, ὡς γύναι,

εἰς C.

γ' ἡσ' ἐπὶ γυναικῶν] Recte Camerarius
corripit ἡσ' ἐπὶ γυναικῶν, et meam
ἐπὶ γυναικῶν fortunatam interpreta-
tus. Paris. C. D. et omittunt.

10. 8. ἀνδρῶν] Lips. Codex omittit
ἐπὶ ἀνδρῶν ἀνδρῶν pro ἀνδρῶν, recte cum
Castalio. Strebae, Camerario, Step-
hanis, Guelf. Lips. probavit Zeune. ἀνδρῶν
est in Paris. A. C. D.

11. 8. ἀνδρῶν] Edd. vet. ἀνδρῶν
ἀνδρῶν quod vitium correxit Castalio.
ἀνδρῶν Guelf. margo Vilholf. et
Paris. A. C. ἀνδρῶν D. ἀνδρῶν
Lips. Sequitur μὲν Stephanus in μὲν
ἀνδρῶν. Guelf. Sed prius de sensu
quaerendum est. Camerarius vertit
ἡσ' ἡσ' ἀνδρῶν promittens, cum
dicit: ἡσ' ἡσ' ἀνδρῶν, si
caderet quod deberet. Zeune Cam-
erarii interpretationem probans, tamen

cum Bacio μὲν defendens, ait for-
sunt ejus ita reddi: et quidem multa
promittens. Sed si Camerarium se-
quaris, μὲν probandum erit. ἀνδρῶν
ἀνδρῶν probavit Weiske, quod tempus
et ipse aptius vulgato ἀνδρῶν esse
puto. At γυνῶν de futuro ἡσ' ἡσ' ἡσ'
mihi in hac quidem verborum stru-
ctura videtur. μὲν Stephanianam pro-
bat idem Weiske.

9. et ἀνδρῶν] Cicero vertit: Quid
igitur, pro deum immortalium, primum
eam docebas, quae? Guelf. et omittit
laepte.

10. ἐπὶ ἀνδρῶν] Paris. A. ἡσ'
ἀνδρῶν (superscripto ἡσ' ἀνδρῶν),
Paris. C. habet ἡσ' ἀνδρῶν scriptum.
Lips. ἀνδρῶν] Guelf. cum Paris. C.
ἐπὶ omittit, non male.

- ἄρα ἤδη κατένησας, τίνος ποτὲ ἔτι καὶ ἐγώ τε σε ἐλαβον;
- 11 καὶ οἱ σοὶ γονεῖς ἰδὼν ἄν σε ἐμοί; Ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀπορία ἦν, μεθ' ἑαυτοῦ ἄλλου ἐκαθεύδομεν ἂν, εἴδ' ὅτι καὶ σοὶ καταφανὲς τούτ' ἐστι. Βουλευόμενος δ' ἔγωγε ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ οἱ σοὶ γονεῖς ὑπὲρ σοῦ, τίν' ἂν κοινὸν βέλτιστον ἄκου τε καὶ τέκνων λάβοιμεν, ἐγώ τε σε ἐξελεξάμεην, καὶ οἱ σοὶ γονεῖς, ὥς εἰκάσιν, ἐκ τῶν δυνατῶν ἐμεῖ.
- 12 Τέκνα μὲν ὅν ἦν θεός ποτε διδῶ ἡμῖν γενέσθαι, κατὰ βουλευσόμεθα περὶ αὐτῶν, ὅπως ὅτι βέλτιστα παυόμεναι αὐτά· κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ τούτο τάχα εἶναι, συμφέρει μάχων καὶ γηρεβοσκῶν ὅτι βελτίστον τυγχάνειν· ἢ ἂν οἶκος ἡμῖν ὅδε κοινός ἐστιν. Ἐγώ τε γὰρ, ὅσα μοι ἐστὶν ἅπαντα, εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω· σὺ τε, ὅσα ἔσθ' ἔγωγε, πάντα εἰς τὸ κοινὸν καταθέσκας· καὶ τοῦ τούτου ἀλλήλοισι λογίζεσθαι, πότερος ἄρα ἀριθμῶ πλείω συμβέβηκεν ἡμῶν, ἀλλ' ἐκεῖνο δεῖ εὖ εἰδέναι, ὅτι ὁπότερος ἂν ἡμῶν βελτίων κοινωνός ᾖ, αὐτός. τὰ πλείονος ἀξία συμβάλλεται.
- 14 ται. Ἀπεκρίνατο δέ μοι, ὦ Σώκρατες, πρὸς ταῦτα ἡ γυνή, τί δ' ἂν ἐγώ σοι, ἔφη, δυναίμην συμπράξαι; τίς δέ ἡ ἐμὴ δύναμις; ἀλλ' ἐν σοὶ πάντα ἐστίν· ἐμὴ δ'.
- 15 ἔφησεν ἡ μήτηρ ἔργον εἶναι σωφρονεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ἐγώ, ὦ γύναι· καὶ γὰρ καὶ ἐμοὶ ὁ πατήρ. Ἀλλὰ

ἰδωκαν] Lipf. liber ἰδωκαν, Guelf. ἰδωκαν cum Paris. A. C. D. dant.

11. Βουλευόμενος] Juntina, Paris. C. D. et Guelf. βουλευόμενος, margo Steph. βουλευόμενος. verum est etiam in margine Villosi.

ἰδωκαν] Edd. vett. Guelf, Lipf. Paris. A. C. D. ἰδωκαν.

ἐκ τῶν δυνατῶν] Quantum fieri potuit, quantum in ipso fuit, scilicet βέλτιστον. Ita Weiske cum Brodæo et Camerario interpretatur; sed Leoncl. ex iis quæ poterant. Equidem cum Camerario malim, pro eo atque licuit. Sic dicitur ἐκ τῶν ἰσχυρῶν, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν, de qui-

bis Vigerum vide p. 600. editionis Hermannii. Sic fere est ἐκ τῶν ἰσχυρῶν in Platonis Phædro sect. 45. p. 240. edit. Heindorfianæ.

12. συμβάλλεται] Margo Steph. συμβάλλεται, annotavit. Deinde γηρεβοσκῶν Codex Lipf.

13. δι' εὖ εἰδέναι] Guelf. δι' omittit, igitur seclust Zeune.

14. ἡμῶν ἡ ἡμεῶν] Hoc ordine verba collocant Guelf. Lipf. Paris. A. C. D. Vulgo est ἡμῶν ἡ ἡμεῶν ἡ ἡμεῶν.

15. καὶ ἐμὴ δ' Male Guelf. Paris. A. C. D. et Lipf. καὶ omittunt.

σαφές αὐτῷ ἐστὶ καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οὗτοι ἀεικύν,
ὅπως τὰ τε αἵα ὡς βέλτιστα ἔχη, καὶ ἄλλα ὅτι πλεῖ-
στα ἐκ τοῦ καλοῦ τε καὶ δικαίου προσγενήσεται. Καὶ 16
τὸ δὲ ὄρα, ἔφη ἡ γυνή, ὅ τι ἂν ἐγὼ παῖστα συναύξωμαι
τὸν αἰον; Ναὶ μὰ Δί', ἔφην ἐγὼ, ἅ τε αἱ θεοὶ ἔφυσάν
σε. δύσασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαυῖ, ταῦτα παρῶ ὡς
βέλτιστα ποιεῖν. Καὶ τί δαὶ ταῦτά ἐστιν; ἔφη ἐκείνη. 17
Οἶμαι μὲν ἔλαργε, ἔφην, οὐ τὰ ἐλαχίστου ἄξια, εἰ μὴ
παρ' γε καὶ ἡ ἐν τῷ σμήνι ἡγεμὼν μέλιστα ἐπ' ἐλα-
χίστου ἀξίας ἄρῃσι ἐφύσθηκεν. Ἐμὲ γάρ, ται, ἔφη 18
φάναι, καὶ αἱ θεοὶ, ὡ γύναι, δεκαῖσι καλὴ διασχεμμά-
τοις μέλιστα τὰ ζῆγος αὐτο συνεδικμέναι, ὃ καλεῖται
δῶρον καὶ ἄρῃσι, ὅπως ἔτι ἀφελιμώτατον ἢ αἰτῶ εἰς τὴν
καὶνώνηται. «Πρῶτον μὲν γὰρ τῷ μὴ ἐκλιπτῶν ζῶντι γένῃ, 19
τοῖσιν τὸ ζῆγος καίται. μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον»

[ἰσὶ καὶ οὐκ] Guelf. lxxv, deinde
ἀπὸ τοῦ Guelf. Lips. Parif. A. C. D.
postea τὰ εἰς ἰσὶν Guelf.

[ὅς ἐστι] Guelf. cum Lips. εἰ δὲ,
ἰσὶ ἡ γυνή, ἔφην. Parif. A. D. εἰ δὲ ἰσὶ
ἰσὶ ἡ γυνή.

[ἰσὶν εἰ] Codex Parif. A. ἰσὶν
ἀπὸ τοῦ, edd. vett. ἰσὶν. Parif. C. D.
ἰσὶν εἰ.

17: εἰ δὲ] Guelf. Parif. A. C. D.
et Lips. εἰ δὲ, quod etiam margo
Steph. et Villosi. annotavit.

[ἰσὶν εἰ] Parif. A. dat συνέτυχον.

18: Ἐμὲ γάρ ται] Guelf. ἰσὶ μὲν
γὰρ ται. Cicero's interpretationem
totius loci huc referam ex Columella
in Praefatione ad Librum xii. sed ita
ut particularem apponam ad singula
Xenophontis loca, quo clarius appa-
reat, quam Cicero lectionem sit secu-
tus. Exorditor igitur Columella sic:
*Xenophon Atheniensis in eo libro, qui
Οἰκονομικῶν inscribitur, prodidit mari-
tali conjugium sic comparatum esse na-
tura, ut non solum jucundissima, verum
etiam utilissima vitae societas iniretur:*
*non privatum, quod Cicero ait, ne genus
humanum temporis longiquitate occide-
ret, propter hoc marem cum femina esse*

*conjugium: deinde ut ex hac eadem so-
cietate mortalibus adiutoria sensuatis
nec minus propugnacula praepararen-
tur.*

[ἰσὶν εἰ] Lips. Codex scriptum
habet ἰσὶν εἰ, deinde Guelf. μάλ-
ιστα.

[ἰσὶ ἀφελιμώτατον] Quod monue-
ram in annotatione ad Columellam,
Ciceronem Xenophontis locum ple-
niorem et integriorem legisse, idem
nunc ex particula ἰσὶ recte arguit
Weiske, qui suspicatur olim fuisse
ἰσὶν εἰ ἰσὶν καὶ ἰσὶ ἀφελιμώτατον.
Stephanus simpliciter ἰσὶ in ἰσὶ mu-
tari voluit cum Brodæo, cum Cice-
roniane versionis non meminisset.

19: εἰ μὴ] Durissima et sine ex-
emplo dictio, pro ἰσὶ εἰ. Edd. vett.
cum Guelf. Lips. ἰσὶ εἰ habent. Pa-
rif. C. deinde ἀφελιμώτατον γένῃ dat.

εἰ ζῶντι καίται] Coniunctum est
interpretatur Zeune; Weiske putat
posse etiam reddi, *constitutum, ordi-
natum est*, quia καίται sit relatum
cum εἰδῆται. Quod quo pertineat, ig-
noro. Hoc video, καίται μετ' ἀλλήλων
hoc loco esse pro συνῖδονται, *compo-
situm, coniunctum est*, positum. Co-

ἐκτατα τὸ γενομένον ἀνθρώπων ἐκτατα ἐκ πάντων τῶν
 ζῶντων τῶν γὰρ ἀνθρώπων περιζήταται. Ἐπειτα δὲ καὶ
 ἡ διατα τοῖς ἀνθρώποις οὐκ ὡς περὶ τῶν κτήντων, ἀλλὰ
 20 οὐκ ὑπὸ νόμῳ, ἀλλὰ στεγνῶν δύναιτο φανέντι. Δὲν μάλιστα
 τῶς μέλλουσιν ἀνθρώποις ἔχει ὅτι ἐκφάνωται εἰς καὶ
 στεγνὸν ἔχει τοὺς ἐργαζομένους τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ ἐρε-
 γασίας. Καὶ γὰρ κίστος, καὶ σπέρμα, καὶ σφυρία,
 καὶ νομαὶ ὑπὸ νόμῳ ταῦτα πάντα ἔργα ὄντων ἐκ τῶν
 21 δὲ τὰ ἐκτατά γενηται. Δὲν δὲ αὖ, ἐπειδὴ ταῦτα
 εἰς κτήνη εἰς τὸ στεγνόν, καὶ τῷ κτήντος ταῦτα, καὶ
 τῶν ἐργαζομένων δὲ ὅτι τῶν στεγνῶν ἔργα φέρουσιν ἐκ
 στεγνῶν δὲ δύναιτο καὶ ἡ τῶν κτηνῶν κτήνη ἀφαιρούμενα
 22 ἐκτατὰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ κτήντος ἐκτατά δύναιτο καὶ
 αὐτῶν δὲ καὶ ἡ τῶν ἐκτατῶν ἐκ τῶν ἐργῶν ἐκτατά
 22 ἔπειτα δὲ ἀφαιρούμενα ταῦτα καὶ ἔργα καὶ ἐκτατά

terum γενομένου iterum est in Lipf.
 litor, ut in Paris. A. G. D. margo Vilhoif. dat.

[Bona] Cicero: Tum etiam, cum
 vilis et cultus humanus non uti furis
 in propatulo in fructibus locis, sed
 domi sub lecto accurandus erat, necessa-
 rium fuit utrumque foris et sub dio
 esse, qui labore et industria compararet,
 quae lectis teconideretur.

ovium] Edd. vett. Lipf. Guelf.

20. Δὲν—τῶν] Comparavit Weiske
 locum Anab. iii. 4, 35. δι τῶν
 ἐν τῶν Πηγῶν ἀνθρώπων, ubi dativum
 commodi esse censet. Notat infra
 cap. viii. g. si γενομένου—ἀφαιρούμενα—
 ἀφαιρούμενα.

[Bona] Guelf. deservit. deinde
 ἔχει, quod est etiam in margine Vil-
 hoif. exstitit Justina, Guelf. Lipf. Pa-
 ris. A. D. postea nunc Guelf. Lipf.
 Cicero locum sic reddidit: Siquidem
 vel rusticari vel navigare vel etiam ge-
 nere alio negotio necesse erat, ut ali-
 quas facultates acquireremus.

21. ἐκτατά—δὲ] Lipf. ἐκτατά.
 Deinde cum Guelf. Paris. A. C. D.
 et edd. τὰ τῶν ἐκτατῶν. Leonclavi

emendationem & recepit Zeune, &
 Haeferus Weiske. Sic apparet etiam
 unde τὰ ortum duxerit.

22. καὶ ἐκτατά] Guelf. et Paris. A. D.
 omiserunt. Cicero interpretatus est
 h. l. ita: Cum vero domestica vel sub
 lectum essent congesta, alium esse oportu-
 tum, qui et solatium custodiret et ubi de-
 ceret opera, quae domi deberent adminis-
 trari. Nam et fruges ceteraque ali-
 menta terrestria indigebant lectis, et
 ovium ceterarumque pecudum fructus aut
 quae fructus clauso custodiendi erant, nec
 minus reliqua utensilia, quibus aut ali-
 ter hominum genus aut etiam animalia
 Unde apparet, Ciceronem rursus de
 pecorum lectu interpretatum fuisse
 non inepte.

22. καὶ ἐκτατά] Justina, et
 omisit. Deinde τὰ τῶν ἐκτατῶν
 dat edd. vett. Guelf. Lipf. fons
 Vilhoif. τὰ τῶν ἐκτατῶν. Cicero interpretatus
 Quare cum agrum, et diligentem desu-
 derarent ea, quae fructuosae erant, quae
 cura foris acquirerentur, quae domo
 custodiri oporteret, sive, ut dicitur, solatium
 diligenter, sive, ut dicitur, ad custodiam
 aut fructum et custodiam. Sic apparet

δοῦναι τὰ τε ἄνδρι καὶ τῷ ἄρσενι, καὶ τὴν φύσιν, φάναι, αὐτοῦ παρεσκευάσασθαι. ὁ δὲ οὕτως ἔλεγε, ὡς ἡμεῖς δοκῶν, τὴν μὲν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἄνδρι ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, τὴν δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τὰ ἄρσενι ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. Ῥήγη μὲν 23 γὰρ, καὶ Διάκων, καὶ ὀδοπορίας, καὶ στρατεύεσθαι, τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δυνάσθαι περ-
τρεῖν κατισχύουσιν· ὥστε τὰ ἔξω ἐπέταξεν αὐτῷ ἔργα·
τῷ δὲ γυναικὶ ἔστω τὸ σῶμα ἀνατὸν πρὸς ταῦτα φύ-
σιν, τὰ ἄνδρι ἔργα. αὐτῷ, φάναι ἔφη, προστάξαι μοι
δοκῶ ὁ θεός. . . . Εἰδὼς δὲ, ὅτι τῇ γυναικὶ καὶ ἀνέφικτο καὶ 24
προσέταξε τὴν τῶν νοσητῶν τέκνην τροφήν, καὶ τοῦ στήρ-
γας αὐτῇ νοσητῇ βρέφη πλείων αὐτῇ εἰδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί.
Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ φυλάττειν τὰ εἰσενεχθόντα τῇ γυναικὶ 25
προσέταξε, φησὶν ὁ θεός, ὅτι πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ
κἀνάμειβτα φαβεράν. εἶναι τὴν ψυχὴν, πλείων μέρος καὶ
τοῦ φόβου εἰδάσατο τῇ γυναικὶ, ἢ τῷ ἀνδρί. Εἰδὼς δὲ,
ὅτι καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ αὐτῇ δοῖται, εἰάν τις ἀδίκῃ τὸν τὰ ἔξω ἔργα
ἔχοντα, ταῦτα αὐτῇ πλείων μέρος τοῦ θράσους εἰδάσατο.
Ὅτι δὲ ἀμφοτέρους δὲ καὶ δίδοναι καὶ λαμβάνειν, τὴν 26
μὲν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέ-
θηκεν. Ὅστε οὐκ ἂν ἔχοις διελθεῖν, ὥστε αὐτὸ τὸ εἶνος τὸ
ἄλλο ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. Καὶ τὸ ἐγκρατεῖς 27

legimus: "a natura comparata est opus
magistris, quasi Cicero ex patre eius
probat, non ex eius ymaginibus, quoniam
audire voluisset.

239. *missississauis*] Stephani *uap-
saurum* reuocauit Weiske damnatum
et *mississauis* propter confusum edd.
vett. et *mississauis* scriptum. Est ta-
men *mississauis* in margine Villosi. Cice-
ro: *langue vire calidior et frigora per-
petuanda; nam efficit huiusmodi et labores
paulo ac bello, id est vastationis et mi-
liaribus stipendiorum deus tribuit: nu-
meri demum; quod canebat his rebus
antiquis fabulis, demersisse ne-
go-*

tia curanda tradidit.

24. $\pi\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\sigma\ \alpha\beta\tau\alpha\iota\varsigma$ Edd. vet. $\pi\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\sigma$
 $\lambda\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\sigma\ \alpha\beta\tau\alpha\iota\varsigma$, sed $\lambda\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\sigma$ margo
 Vilhoif.

25. Έπει δὲ καὶ τοῦ Παρίφ. A. C. D. καὶ οὐκ ἔσθληται, δεξιᾷ γὰρ ἡ ἀντιπροσώπων δάντ.
 ἰσχυρὰ θίγεται ἰσχυρὰ, Guelf. et
 margo Stepl. ἰσχυρὰ θίγεται δάντ. Guelf.
 etiam *φολδανον*. quod repetit statim
 cum Lipl. libro. Cicero interpretatur
 : *Et quoniam hunc secum custodiam
 et diligentem assequor, idcirco timi-
 dorem reddidit quam virilem: nam
 metus plurimum confert ad diligentiam
 custodiendi.*

- δὲ εἶναι, ὡς δὲ, εἰς τὸ μέσων ἀμφοτέροισι κοινά, καὶ
 ἐξουσίαν ἐπαίψαι ὁ θεὸς, ὁπάρων ἐκ ἡ βαλτίων, ἐξ δὲ
 ἀνὴρ, εἰδὲ ἡ γυνή, τούτων καὶ πλεῖον φέρεται ταύτου καὶ
 28 ἀγαθῷ. Διὰ δὲ τὴν φύσιν μὴ πρὸς πάντα ταῦτα
 ἀμφοτέρων εὖ πεφικέναι, διὰ τοῦτο καὶ δέονται μᾶλλον
 ἀλλήλων, καὶ τὸ ζεύγος ἀφελιμώτερον ἐαυτῷ γινέσθαι.
 29 ἂ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον ἀνάμνησιν. Ταῦτα δὲ,
 ἔφη, δὲ ἡμᾶς, ὡς γινώσκοντες, ἂ ἐκατέρῳ ἡμῶν πρὸς
 τέλειται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πεφικῶται, ἔπος αἰς βέλτερον
 30 τὰ προσήκοντα ἐκατέρῳ ἡμῶν διαπραττέσθαι. Σὺν
 ἐπαύει δὲ, ἔφη φάναι, καὶ ὁ τύπος ταῦτα, συζυγίου.

27. *βαλτίων*] *firmior; robustior ani-*
mo interpretatur Weiske, et sequens
τοῦ ὁρατοῦ de ipsa virtute; ὑπερβολή,
non de premio ex ea consequendo.
Cicero: Quod aspera necesse erat furis
et in aperto vicium quarentibus nonnun-
quam injuriam propalare, idcirco vel-
rum quam mulierem fecit audaciorem.
Quia vero patris viribus aequae finis opus
memoria et diligentia, non minorem fa-
mina quam vires carum rorum tribuit
possessionem.

28. Διὰ δὲ καὶ Iantina omittit τὸ.
 Sequens ταῦτα dedi pro ταῦτα: de-
 inde ἀποφ. eum Weiskie revocavi ex
 Stephaniana, Paris. A. C. D. et Guelf.
 in locum ταῦτα, quod est in reliquis
 edd. et ineptissime defenditur a Zeu-
 nio. Comparā secessionem τῆ. Ratio-
 nem mutati ταῦτα in ταῦτα jam
 olim edidi in annotatione ad Colum-
 mellam. Cicero enim interpretatur:
 Tum etiam quod simplex natura non
 omnes rei commode amplecti valebat,
 idcirco alterum alterius indigere voluit:
 quoniam quod alteri deest, praesto ple-
 rumque est alteri. ubi vulgo legitur
 rei commodos volebat, quas interpreta-
 tur integras A. Schottus Nodor. Cice-
 ron, iii. 7. Xenophontis locum ex-
 preffit Aristoteles Oeconom. i. cap. 3.
 ἅμα δὲ καὶ ἡ φύσις ἀναγκάζει ταύτην τῇ
 περιόδῳ τὸ εἶναι, καὶ κατ' ἀμείνων
 εὖ δύναται, ἀλλὰ γὰρ κατὰ τὸ εἶδος
 οὗτο προσηκούμεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἵκα-
 στερος ἢ φύσις, τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς

γυναίκος, πρὸς τὴν κοινότητα διέκτισται
 γὰρ τῇ μὴ καὶ ταῦτα πάντα χεῖρμα
 ἔχειν τὴν ἀνάγκην, ὡς καὶ τὰς φύ-
 σιν, εἰς ταῦτο δὲ συντίναται. τὸ
 μὴ γὰρ ἀναγκάζοντα τὸ εἶδος ἀναγκά-
 ζοντες, ἵνα τὸ μὴ φυλακτικώτερον ἢ
 διὰ τὸν φόβον, οὐδ' ἐκ ἀμνημονίας διὰ
 τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸ μὴ ποιεῖν τὰ ἔργα
 αὐτοῦ, τὸ δὲ αὐτὸν τὰ ταῦτα. καὶ πρὸς
 addit Codex. Lips.) ἱερωνίας τὸ μὴ
 ἀναμνηστικὸν ἵκανον εἶναι, πρὸς δὲ τὰς
 διὰ θεοῦ καὶ ἀνδρίας. τὸ δὲ πρὸς μὴ
 τὰς ἀνδρίας γινώσκοντες, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνδρίαν
 ὡς καὶ τὴν ἀνδρίαν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνδρίαν
 γὰρ τὸ εἶναι, τὸν δὲ τὸ σταθερὸν
 εἶναι. Quae partim emendationes, praesul-
 quam vulgantur. In editis enim est
 ποιεῖν καὶ εἶναι, ὡς καὶ τὰς, sed
 Codex Lipsiensis, quem comparavi,
 scriptum habet ποιεῖν τὰ—καὶ τὰς.

29. *ἐκατέρῳ ἡμῶν*] Vulgatum ἐκα-
 τέροις audacter mutavi, quod factum
 intelligentes, credo, approbabant. Sic
 habent τὰ προσήκοντα suum casum,
 et si, quod statuit Weiske, casus in-
 finitivo junctum, (ut in Hellenicis vi.
 2, 32. Diodoro ii. p. 408. et p. 467.)
 cogit nos intelligere δυναίμεθα vel si-
 mile verbum, tum ἐκατέρῳ plane lo-
 cum suum tueri non potest. Leon-
 clavus tamen opus deletum maluit,
 quem equidem sequar.

30. ταῦτα] Edd. vet. Lips. Guelf.
 Paris. A. C. D. αὐτά, sequens καὶ ante
 κοινόνους omittit Paris. C. D.

ἀνδρα καὶ γυναῖκα. Καὶ καινὰ τοὺς ὥσπερ τῶν τέκνων ὁ
 Θεὸς ἐπαίησεν, αὐτὰ καὶ ὁ νόμος τοῦ αἵκου κατατοῦς κα-
 θίστησι. Καὶ καλὰ δὲ εἶναι ὁ νόμος ἀποδείκνυσεν, ὅτι
 ὁ Θεὸς ἔφυσεν ἐκότερον μᾶλλον ἢ δύνασθαι. Τῇ μὲν
 γὰρ γυναικὶ πᾶλλον, ἔδωκε μέναι, ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ
 ἀνδρὶ αὐτοκτονεῖν, ἔδωκε μέναι, ἢ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. Εἰ 31
 δὲ τίς παρὰ αὐτὸν ὁ Θεὸς ἔφυσεν, ποιῶν, ὥς τὴν καὶ ἀγαθῶν
 τοῦτοφύτων ἀλλοτρίαν, καὶ δίκην δίδωσιν ἀμελῶν τῶν ἐρ-
 γασκῶν αὐτῶν, ἢ πράττειν τὰ τῆς γυναικὸς ἔργα. Δο- 32
 καὶ δὲ μοι, ἔφη, καὶ ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμονία τοιαῦτα
 ἔργα καὶ τοῦ Θεοῦ προτεταγμένα διακινῶσθαι. Καὶ
 ποῖα δὲ, ἔφη, ἐκείνη ἔργα ἔχουσα ἢ τῶν μελισσῶν ἡγε-
 μονία; ἐξομολογῶμαι τοῖς ἔργοις, οἷς ἐμὲ δὲ πρᾶττει; Ὅτι, 33
 ἔφη σὺν, ἐκείνη γὰρ ἐν τῷ σμήνι μένουσα, οὐκ ἐὰν ἀργαῖς
 τὰς μελλούσας εἶναι. ἀλλ' ὡς μὲν δὲ ἔξω ἐργάζεσθαι,
 ἐπισκεπτομένη ἐπὶ τὸ ἔργον, καὶ ἂν αὐτῶν ἐκάστη εἰσφέρει,
 αὐτὴ τε καὶ δέχεται, καὶ σώζει ταῦτα, ἐστὶ ἂν δὲ χρη-
 σθαι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὥρα τοῦ χρησθαι ἦκε, διανομὴ τὸ
 δίκαιον ἐκάστη. Καὶ ἐπὶ τοῖς ἐνδῶν δὲ ἐξυφαινομένοις 34
 κηρίοις ἐφάσθηκεν, ὡς καλῶς καὶ ταχέως ὑφαίνονται, καὶ
 τοῦ γηγενήσαντος τόκου ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφεται· ἐπειδὴ
 δὲ ἐκτραφῆ, καὶ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γίνονται, ἀποαικίζε

του δίκου] Hæc duo verba, quan-
 quam ad sententiam loci absolven-
 dam necessaria, omittunt tamen edd.
 vett. Guelf. Lips. Paris. A. C. D. libri
 Strebei, et reclusit Zeune, tanquam
 superflua. Zeunium recte redarguit
 Weiske.

ἐδωκε μέναι, ὁ 30ος.] Hoc ordine
 Guelf. Lips. Paris. A. C. D. Vulgo μ.
 ἔδωκε, Paulo antea σὴν δὲ γυναικὶ πᾶλ-
 λον Paris. A. C. D.

31. αὐτὸς 31ος.] Vulgatum καὶ ὁ Θεὸς
 ita correxit Zeune, καὶ αὐτὸς maluit Ste-
 phanus. 32. καὶ Leoncl. Copulam
 neglexit Streberus et Camerarius. In
 Paris. A. est καὶ ὁ Θεὸς ἐφύσεν· margo

δ addit; reliqui C. D. καὶ ὁ Θεὸς ἔφ-
 ρον dant.

33. ἐκείνη γὰρ] Stephani conjectu-
 ram in locum vulgati et substituit
 Zeune. In Lips. est μὲν, sed supra li-
 turam et scriptum.

εἰσφέρει] Juntina, Guelf. Paris. A.
 εισφέρει. Deinde ἡ καὶ Guelf. qui etiam
 ἔστι habet.

34. κηρίοις] Edd. vett. κηρίον. Guelf.
 κηρίον a prima manu habet, κηρίον
 margo Villosif. Camerarius quæ intus
 factos texunt vertit.

τοῦ γηγενήσαντος τόκου] Sic cum Ste-
 phano Paris. A. edd. veteres cum
 Guelf. dant τῷ γηγενήσαντι τόκῳ.

- 35 αὐτοὺς πρὶν τῶν ἐπυγέμων τιμὴν ἡμερῶν. Ἡ καὶ ἐμὲ οὐκ
 ἔφη ἡ γυνὴ, δῆσαι ταῦτα πρὸς αὐτὸν; Δάσει μὲντοι σε, ἔφη
 ἐγὼ, ἔπειτα τε μένου, καὶ οὐ μὲν αἶψά τοι ἔργον ἢ τῶν
 οὐκ αὐτῶν, ταύτας συνεκπέμπω· ὥς δ' αὖ ἐργον ἔδωκεν ἑρ-
 γαστέον, ταύτων σε ἐπιστάτην, καὶ τοῦ περ ἐκφρά-
 36 μόντα ἀπαδεχέσθαι. Καὶ ὃ μὲν αὖ αὐτῶν δῆλ' ἀποκατα-
 σθὲν διαμαρτέον· ὃ δ' αὖ περὶτεύσε δῆλ' ἀποκατασθὲν καὶ
 φιλικτέον, ὅπως μὲν ἡ· εἰς τὸν ἐναυτιῶν κερματὴν ἀποβῆναι
 εἰς τὸν μῆκος ἀποκατασθῆναι. Καὶ ὅπως ἔπειτα εἰσέλθῃ καὶ
 ἐκμαρτέσθαι, ὅπως, ὥς δ' αὖ, ἡμέτερος γένηται. Καὶ ὅπως
 37 αὖ μάλιστ' αὐτῶν σὺ προσηκόντων, ἔφη ἐγὼ, ἐκμαρτέσθαι
 ἵσως ἀχρηστότερον δοκεῖ εἶναι, ὅτι, ὅτι αὖ παρὲς τῶν κα-
 κῶν, τοῦτον σε ἐκμαρτέσθαι τῶντων, ὅπως θάλασσαν
 κατασθῆναι. Νῦν δ' αὖ, ἔφη ἡ γυνὴ, ἐπ' ἀχρηστότατον μὲν αὖ, ὅτι
 μάλιστ' ὅτι εἰ καλῶς διακατασθῆναι ἡμέτερος
 38 καὶ ἀνώτατοι, ἡ πρόσθεν, ἀποδοῦναι. Καὶ ὅπως, ἔφη ὁ

[ισχυρίων] Edd. vett. Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. Strebeus, Camer. et margo Steph. ισχυρίων.

[35] ἔργον ἔδωκεν] Libet Lipf. cum Parif. A. C. D. ἔδωκεν ἔργον. Deinde C. Ras. ἔδωκεν ἔργον cum Parif. A.

καὶ εἰς] Castilio dedit καὶ εἰς γέ, deinde & ἔπειτα ἀποδοῦναι. Parif. C. D. & ἔπειτα ἀποδοῦναι dñt dant.

[36] ἀποκατασθῆναι] Stephanus malebat φιλαντίον καὶ προσοντίον; quem se-
 quar. Vulgatum defendunt sic, ut & ἔπειτα. Nō veritatem, quod attinet ad ea, qm.

μὲν ἡ εἰς] Guelf. cum Parif. A. C. D. male articulum & omittit. Columella h. l. verit. xli. 1, 5, de villica praeicipiens: ea porro persuasivum habere debet aut in totum aut certe plurimum domi se morari oportere: tum quibus aliquid in agro faciendum erit servis, eos forasmittere: quibus autem in villa quid agendum videbitur, eos intra parietes continere, atque animadvertere, ne diurna cessando frustrentur

opera: quae domum autem inferunt, diligentius inspicere, ne delicta sua, ut ita explorata atque inviolata recipere, tam separare, quae consuetudine sua, ut quae superflui possunt, custodire, ne sumptus domus inestruantur. καλῶς δ. γ.] Camerarius verit. ut ad cibaria fiat idoneum. i. e. bene molitum, subactum et coctum sit in panificio.

[37] ἀχρηστότερον] Edd. vett. Parif. A. et Strebeus ὠχρε. quod recte Camerarius cum Stephano. ἀναγ-
 vit. In Guelf. non est ὠχρε. ἀχρηστότε-
 ρον, ut ait Zeane, sed ὠχρε. ἀχρηστό-
 ποτὶς damnatum est a librario. Columella l. c. Tunc si quisque famulus
 carperit adversa molestiae, ut si eis
 dandum erit, ut is quam commodissimam
 ministraret: nam eo habundantius cum
 nascitur benevolentia, non minus obli-
 quum. Quam etiam si quisque famulus
 servare studeat, qui corroboretur, ut
 est agris adhibenda diligentia.

ἰσχυροτέρως; ὁ γὰρ θεὸς αὐτῆς τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον, ἰδὲ
 γὰρ ὡς γυνὴ, διὰ ταύτας τὰς προτίους καὶ τῆς ἐν τῷ
 σφαιρῷ ἡγεμέας αἱ μέλλουσαι οὕτω διατίθενται πρὸς αὐ-
 τήν, ὥστε, ὅταν ἐκείνη ἐκλήπῃ, οὐδεμίαν ἦσται τῶν μελλού-
 σων ἀπολαύπτου ὄναι, ἀλλ' ὅπανται πᾶσαι; Καὶ ἡ 39
 γυνήτοι ἀπεκρίνατο, θαυμάζουσα, εἶπεν, εἰ μὴ πρὸς τα-
 μὲλλον περὶ τὰ τοῦ ἡγεμέας ἔργα, ἢ πρὸς ἐμὴν. Ἡ
 γυνὴ ἦν φιλανθρωπὴ τῶν ἰσθῶν καὶ διανομὴν χαλκῶν τῶν αἰ-
 σιρῶν φαινότο, εἰ μὴ σύ γε ἐπιμελῆς, ἅπαντες ἔχουσιν τε
 αἰσφύροτο. Τολμαὶ δὲ αὖ, εἶπεν ἐγὼ, ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ 40
 φαίνεται, ὅτι εἰ μὴ εἴη, ὅστις τὰ εἰσπνευθέντα σώζει.
 Οὐδὲν ἔργον, εἶπεν ἐγὼ, εἰ εἰς τὸν τετραμήνιον πύθον ἀνελθὼν
 λογιόμενοι ἀποσπείρονται, ὅτι μάστιγι παύει ἀπαυτῆς. Δὲ
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας. Καὶ γὰρ ταμίαις εἰσιν, εἰ τούτῃ γε
 ποιούμενοι. Ἀλλὰ καὶ εἶπεν ἐγὼ, εἴμαι ἐπιμελῆς, ὅτι 41
 γυνὴ ἐκείνη γίνεσθαι, ὅσταν ἀσπιστήματα ταλαι-
 ονείῃ λαβούσας ἐπιστήματα ποιῶσι, καὶ ἀπλάστου σοῦ
 ἀξία γίνονται. Καὶ ὅταν ἀσπιστήματα ταμιείας καὶ
 ἀπλάστου παρὰ λαβῶσας ἐπιστήματα καὶ πιστῆν καὶ
 ἀπλάστου ποιούμενοι, πρὸς ἀξίαν ἔρχεσθαι καὶ ἐπὶ ταῖς
 τοῖς μὲν σώφρονάς τε καὶ ὠφελίμους τῷ σῶ ἄλλῃ εἶναι σοὶ
 ὅτι ἀπλάστου, εἰ δὲ τις πομπὴ φαίνεται, εἶναι σοὶ κα-
 λῶτα. Τὸ δὲ πάντων ἥδιον, εἰναι βελτίον ἐμοῦ φα- 42

39. ἰσχυρῶς] Lips. libes ἰσχυρῶς, ἀποδοτικῶς. Pro ἰσχυρῶς conjec-
 tum: ἰσχυρῶς scribendum. Contra
 Weiske et al. ἰσχυρῶς iam dicatur An-
 ἰσχυρῶς, et (sub eisd. verbis) οὗ σί-
 λου ἰσχυρῶς (ἐπιμελῆς) et vii. 4. 2.
 (ἰσχυρῶς) ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἰσχυρῶς et ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς (et ἰσχυρῶς). Quae loca quoniam
 sine diffinitione ἰσχυρῶς ipse facile judi-
 cat. Weiske D. ἰσχυρῶς omittit, idem
 et C. ἀπλάστου ἰσχυρῶς omittit.

39. σῶμα] Hoc ex margine Steph.

Guck. Paris. A. O. D. et Lips. vulga-
 to citae praetulit Zeune; illud revo-
 cavit Weiske.

40. τετραμήνιος] Aristoteles (Ethi-
 corum. i. cap. 6. αὐτὸς ἔφη, οὗ τοῦ
 ὅπου καὶ γὰρ ἰσχυρῶς ἀνελθὼν πύθον
 καὶ ἰσχυρῶς τετραμήνιος ἴσθι.

παύει] Lips. Codex vaticanus habet
 omni Paris. A. O. D. Deinde Guck.
 et vaticanus γε παύει. Paris. A. ὁλοκλή-
 ρος et vaticanus. Paris. D. ὁλοκλήρως
 οὐδὲν γε.

τῆς, καὶ ἐμὲ σὺν θεράποντα πωρήσης, καὶ μὴ δὴ σε φο-
βεῖσθαι μὴ προΐουσης τῆς ἡλικίας ἀτιμωτέρα ἐν τῷ αἵμα
γῆν, ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι, πρεσβυτέρα γινωμένη, ἔσται ἐν
καὶ ἐμοὶ κοινανὸς καὶ πασι τοῦ οἴκου φύλαξ ἀμείνων γῆν,
43 τοσούτω καὶ τιμιωτέρα ἐν τῷ οἴκῳ ἴση. Τὰ γὰρ καλὰ
τε ἀγαθὰ, ἐγὼ ἔφη, εὐ διὰ τὰς ἀραιότητάς, ἀλλὰ
διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐνυαχέστερα.
Ταῦτα μὲν, ὦ Σώκρατες, δοκῶ μεμνησθαι αὐτῶν ἐν
πρῶτα διαλογείοις.

CAPUT VIII.

1 Ἡ καὶ ἐπέγνωσ τι, ὦ Ἰσχόμαχε, ἔφη ἐγὼ, ἐκ τῶν
των κεκινήμενη αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν; Ναι
μὰ Δι', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ δαχθῆναι γὰρ αὐτὴν
οἶδα καὶ ἐρυθρίασασαν σφόδρα, ὅτι τῶν εἰσνεχθέντων τι
2 αἰτήσαντος ἐμοῦ, οὐκ εἶχε μοι δῶναι. Καὶ ἐγὼ μέγας
ἰδὼν ἀχθεσθῆναι αὐτὴν, εἶπον, μηδὲν τι, ἔφη, ἀνυπα-
σης, ὦ γύναι, ὅτι οὐκ ἔχεις δῶναι, ὅ σε αἰτῶν τοῦτο γάρ.
Ἔστι μὲν γὰρ πενία αὐτὴ σαφής, τὸ δαίμονόν τινας μὴ
ἔχειν χρησθαι. Ἀλυποτέρα δὲ αὐτὴ ἢ ἔνδοξα, το ζήτησιν

42. παύσης] Lipf. liber paucis cum
Parif. A. C. D.

φύλαξ ἀμείνων] Vulgatum φυλάξ-
μινον correxit Stephanus. φυλάξμινον
Parif. C. D. Sequens καὶ ante συμ-
εἶρα male omisit Guelf.

43. καλὰ τε] Parif. C. omittit τε.
ἀρετὰς εἰς τὸν βίον] Stobæus p. 221.
dat: τὰς ἐν τῷ βίῳ ἀρετὰς, quam le-
sionem interpretatus est Strebæus.
in hominum vita auferant Camerarius
vertit. Parif. C. verba εἰς τὸν βίον τοῖς
ἀνθρώποις omisit.

Cap. VIII. 1. αὐτὴν μᾶλλον] Verba
sic collocant Guelf. Parif. A. C. D.
Lipf. αὐτὴν κατημείων—οἶδα αὐτὴν.

2. εἰ σὺν] Aut cum Juntina et Cod.
Guelf. scribendum εἰς τὸν αἵμα πω-
ρῶν αἰσθάνων ἐμοῦ, aut, quod malo,

2. εἰ σὺν εἰς τὸν αἵμα. Imo. ut exem-
plum et tempus magis appareat, quo
fructum admonitionis vidit et perce-
pit Ischomachus.

2. εἰ σὺν—ἐφ' ὅ] Parif. A. εἰ σὺν τρα-
tulit in locum omitti ἐφ' ὅ.

3. εἰ σὺν] Vulgatum εἰ σὺν ex
Lipf. libro et Parif. A. C. D. mutavi.
In Guelf. est εἰ σὺν αἵμα, quod in
ἐν εἰ αἵμα mutatum ferri potest.

σαφής] Columella xii. 2, 3. εἰ
vetus est proverbium, paupertatem ex-
tiffimam esse, cum aliquis indigeat, nisi
eo non posse, quia ignoretur, nisi pro-
bum jaceat, quod desideratur.

ἐν ζήτησιν] Hunc verborum ordi-
nem exhibuit Guelf. Parif. A. C. D.
et Lipf. Vulgo est ἐν μὴ ζήτησιν
ἐν ἀφῆν.

τοῦ τι μὴ δύνασθαι λαβεῖν, ἢ τὴν ἀρχὴν μηδὲ ζητεῖν, εἰδότες ὅτι αὖτις ἐστιν. Ἀλλὰ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, πούτων οὐ πὺ αὐτίς; ἀλλ' ἐγὼ, ὅτι εὐτάχως σοι παρέδομα, ἅπου ἡρὴ ἕκαστα κῆσθαι, ὅπως εἰδῆς, ὅπου γε δεῖ τιθέναι, καὶ ὁπάδει λαμβάνειν. Ἔστι δ' αὖδ' αὖν ὅτις, αἰ γύναι, εἰς αὐτ' εὐχεσθαι αὐτὴ καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις. Καὶ γὰρ χαρὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστιν. Ἀλλ' ἔτιεν φησὶ παῶσαν, ὅτι αὖν τύχῃ ἕκαστος, ταραχὴ τις φαίνε-ται, καὶ θεῖσθαι ἀτερπές. Ὅταν δὲ τεταραμῆνός ποιῶσι, καὶ φθόγγωνται, ἅμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀξιο-θέατοι δοκῶσιν εἶναι καὶ ἀξιόκλυτοι. Καὶ στρατιά 4 γε, ἔφην ἐγὼ, αἱ γύναι, ἄτακτος μὲν οὔσα, ταραχῶδέ-στατον, καὶ ταῖς μὲν παλεμίοις εὐχερατότατον, ταῖς δὲ φίλοις ἀειδέστατον ὁρᾶν, καὶ ἀχρηστότατον, ὄνορ ὁμοῦ,

~~Ita ut~~ Omiffum in libris
editis et fcriptis ~~Ita~~ addidit Stephan.

Edd. vet. Guelf. Lips. Pa-
ris, A. C. D. dant *lrov*, quod pertin-
uine videtur ad *lrov*.

Articulum omittit
Lips. et Paris. A. C. D. Columella
non enim dubitat nihil esse
pulcherrimum in omni ratione vitæ dispo-
sitionis aliquæ? quod etiam Iudicris
spectaculis licet sæpe cognoscere.

[illegible]

4. [Lip. Gaell. minor]
sum. ed. 1871.

~~by Robert J. Vulgatin, Esq.~~

ταυτ hic et in Cyrop. i. 6, 36. μετα-
 vit Stephanus; posteriore in loco ad-
 dicente libro Altonio; contra cam-
 parato ἰσχυρτατος, διασχυρτατος, ἀν-
 γιστατος. critica Wytenb. in Bibli-
 oth. Critica ii. 2. p. 54. In Diodori
 v. c. 34. διασχυρτατος τῆς ἄλλας ex
 Codd. restituit nuperus Editor pro
 vulgato διασχυρτα. Vide ad sec. 8.
 infra.

ἀλλοτριωται] Vulgatum ἀλλοτριωται
a sensu alienum huius loci in ἀγλω-
σσοτριωται Zeane, alius viri dōctus in
ἀλλοτριωται mutari voluit. Dedi quod
conjectura est ex lect. 6. ducta ante
Weiskium effectus est Wytenbach
l. c: Cicero venit: Jam vero in exter-
ritum neque miles neque imperator sine
ordine ac dispositione quidquam valet
explicare, cum armatus incertum, eques
peditum, plerumque equitem, si sint per-
missi, confundant. Exemplum a re
venit desumptum non factis con-
sistenti seminum juvenculae Atticē
moribus, a talium rerum cognitione
longissime remota, recte monuit
Weiske: sed chori comparisonem
immerito taxat idem Weiske. Cho-
rum enim in multis deorum festis
videre potuit Nichomachi avar.

ὀπλίτης, σκουφόρος, ψιλός, ἱππῆς, ἄμαξα. Πᾶς γὰρ ἂν παρῴθεισθαι, εἴαν, ἔχοντες οὕτως, ἐπικαλύσασιν ἀλλήλους, ὁ μὲν βαδίζων τὸν τρέχοντα· ὁ δὲ τρέχων τὴν εἰσθηκότεν· ἡ δὲ ἄμαξα τὸν ἱππέα· ὁ δὲ ὄνος τὴν ἄμαξαν·
 5 ὁ δὲ σκουφόρος τὸν ὀπλίτην; Εἰ δὲ καὶ μάχεσθαι δοίη, πᾶς ἂν, οὕτως ἔχοντες, μαχέσαιντο; οἷς γὰρ ἀνάγκη αὐτῶν τοὺς ἐπιδότας φεύγειν, οὗτοι ἱκανοὶ εἰσι φεύγοντες
 6 καταπατῆσαι τοὺς ὅπλα ἔχοντας. Τεταγμένη δὲ στρατιὰ κάλλιστον μὲν ἰδεῖν τοῖς φίλοις, δυσχερέστατον δὲ τοῖς πολεμίοις. Τίς μὲν γὰρ οὐκ ἂν φίλος ἦδυν θάσσειτο ὀπλίτας πολλοὺς ἐν τάξει παρασκευμένους; τίς δὲ οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; τίς δὲ οὐκ ἂν πολέμιος φοβηθείη, ἰδὼν διευκρητημένους ὀπλίτας, ἱππέας, πελταστας, τοξότας, σφωδρότητας, καὶ
 7 τοὺς ἄρχουσι τεταγμένως ἐπομένους; Ἀλλὰ καὶ παρασκευμένων ἐν τάξει, καὶ πολλὰ μυριάδες ὡς, ὁμοίως, ὥσπερ εἰς ἕκαστος, καθ' ἡσυχίαν πάντες πορεύονται. Εἰς
 8 γὰρ τὸ κινούμενον αἰεὶ ὀπισθεν ἐπέρχονται. Καὶ τρίτος δὲ τοι ἡ τεταγμένη ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο φοβερόν ἐστι πολεμίοις, ἢ φίλοις ἀξιοθέατον, ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ; διὰ

ἱσχυρότερον] Edd. veteres, excepta Bryl. 2. et Castal. Guelf. Lipsf. Parisf. A. C. D. dant ineptum ἱσχυρότερον, omisso λαν.

5. οἷς γὰρ ἀνάγκη] Opponentur αἱ ὅπλα ἔχοντες, sunt igitur impedimenta, εἴαν, σκουφόροι, ἄμαξαι. Paulo antea Parisf. D. ἄν omittit, A. μαχέσονται habet, et μαχέσονται superscriptum.

6. ἡ στρατιὰ] Vulgatum ἡ στρατιὰ correxit Stephanus, addicente Guelf. et Lipsf. libro.

δυσχερέστατον] Comparata scilicet 4. ἐπικαλύσασιν τοῖς πολεμίοις lectionem vulgatam in δυσχερέστατον mutari voluit Wyttonbach Biblioth. Criticae ii. 2. p. 54. Cum de forma superlativi dubitatio sit aliqua non levis, ut de altera ἐπικαλύσασιν dixi ad scilicet 4.

malim etiam hic solennius δυσχερέστατον restituere. Emendationem enim ipsam approbandam equidem censeo. De δυσχερέστατον vide etiam ad scilicet 4.

κατὰ τάξιν] Lipsf. cum Guelf. Parisf. A. C. et margine Steph. et Villosi. τάξιν. Deinde τί δὲ οὐκ ἂν πολέμιος Parisf. A. C. D.

7. αἰεὶ κινεῖται] Camerarii conjecturam αἰεὶ οἱ ἐπιδέον probant Leoncl. et Steph. quibus et ipse accedo.

8. τοι ἡ τεταγμένη] Ex edd. vet. τοι ἡ τεταγμένη. Castalio fecit τοι τεταγμένη. Cum Stephano facit Guelf. Lipsf. Parisf. A. Deinde ἀνθρώπων Guelf. sed genitivum jungit nobis eisdem verbo in Sympotico iv. 64.

τί' ἄλλο ἄλυποι ἀλλήλοις εἰσὶν οἱ ἐμπλέοντες, ἢ διότι
 ἐν τάξει μὲν κάθονται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει
 δ' ἀναπίπτουσιν, ἐν τάξει δ' ἐμβαίνουνσι καὶ ἐκβαίνου-
 σιν; ἢ δ' ἀταξία ὁμοίον τι μοι δοκεῖ εἶναι, οἷον περ εἰς
 γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβαλεῖ κριθὰς καὶ πυροῦς καὶ ὄσπρια·
 πᾶν τε, ὅποτε δεοὶ ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου, διαλέγειν
 δεοὶ αὐτῶ, ἀντὶ τοῦ λαβόντα διευκρινημένοις χρῆσθαι.
 Καὶ σὺ οὖν, ὦ γύναι, εἰ τοῦ μὲν ταραχῶς τούτου μὴ δεοιο, 10
 βούλοιο δ' ἀκριβῶς διοικεῖν τὰ ὄντα εἰδέναι, καὶ τῶν ὄν-
 τῶν εὐπρόως λαμβάνουσα, ὅτῳ ἂν δέῃ χρῆσθαι, καὶ
 ἐρεῖ, εἴαν τι αἰτῶ; ἐν χάριτι δίδοναι, χώραν τε δοκιμα-
 σόμεθα τὴν προσήκουσαν ἐκάστοις ἔχειν, καὶ ἐν ταύτῃ
 θήκτες, διδάξωμεν τὴν διάκονον λαμβάνειν τε ἐντεῦθεν,
 καὶ κατὰ τὴν πάλιν εἰς ταύτην· καὶ οὕτως εἰσόμεθα
 τὰ τε δῶα ὄντα, καὶ τὰ μή. Ἡ γὰρ χώρα αὕτη τὸ μὴ
 ὄντως ἴσθαι· καὶ δέομενον θεραπείας ἐξετάσει ἢ ὄψις,
 καὶ τὸ εἰδέναι, ὅπου ἕκαστόν ἐστι, ταχὺ ἐγχειριεῖ, ὥστε
 μὴ ὑπορεῖν χρῆσθαι. Καλλίστην δὲ ποτε καὶ ἀκριβε- 11

[ἐκβαίνουσι] Eustathius ad Odys-
 seam p. 37. ex h. l. laudat εἶναι, ἢ
 ἐν. Brodeus in alio malebat.

[καθίσταται]. Hæc est lectio a Bu-
 dae Camerario et Stephano proba-
 ta, tam in libris scriptis et editis sit
 καθίσταται; in Paris. A. a prima ma-
 ne est καθίσταται; rectum extat in Eu-
 stathio. l. c. Verbum nauticum apud
 Polybium l. 21. illustrant Interpre-
 tes. Deinde Guelf. τάξει ἢ ἀναπί-
 πτουσιν—ἢ βαίνουσιν pro λαβάνουσιν.

9. [ἴσθαι] Juntina ἴσθαι, deinde
 edd. ἴσθαι ἴσθαι. Est ἐμβαλλων h.
 l. fortis condere.

[ἴσθαι δὲ] Juntina δὲ dat.
 [ἴσθαι δὲ] Particulam δὲ omit-
 tunt libri omnes, eam addidit Er-
 nestus sed apte βούλοιο infertam vo-
 luit. Eodem illi suum assignavit
 Weisk. Cum Camerario Leoncl. et
 Stephanus γύναι, hic maluerunt; sed
 hic alteri membro non satis convenit.

Eam tamen lectionem vertendo red-
 didit Strebaeus.

χώραν τι] Juntina τι omisit, Guelf.
 χώραν ἰσομασόμεθα dat. deinde
 Junt et Guelf. καὶ ἰσθαι omisso arti-
 culo. In Paris. A. C. D. est ἴσθαι δὲ δὲ.
 Deinde τι post λαμβάνουσιν omittit C.

χώρα αὕτη] Columellæ Cicero ver-
 tit: nam et unumquodque facilius con-
 sideratur, cum est assignatum suo loco,
 et si quid forte abest, ipse vacuus locus
 admonet, ut, quod deest, requiratur. Si
 quid vero curari aut concipiari oportet,
 facilius intelligitur, cum ordine suo re-
 censetur. Ad quem locum posui αὕτη,
 quod Weiske dedit, pro vulgato αὐτή,
 idque ipsum reddidit jam olim Ca-
 merarius vertendo. Aristoteles (E-
 con. i. 6. περί τῆς γεωργίας διὰ συνῆς ἐν
 ἀκατακρίτοις (χρήσιμον) χρὴ γὰρ ἐν ἰσθα-
 νοῖς ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ αὐτῶν οὕτω
 γὰρ ἐν ἰσθαῖς ἐν οὐ ζῆταια. Paris. C.
 omittit αὐτῇ vulgatum.

Σ

στάτην ἔδοξα σκευῶν τάξιν ἰδεῖν, ᾧ Σώκρατες, εἰσθὰς ἐπὶ θῖαν εἰς τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικόν. Πλεῖστα γὰρ σκευὴ ἐν μικροτάτῳ ἀγγεῖῳ διακεχωρισμένα ἔδεασάμην.

- 12 Διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δῆπου, ἔφη, ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὀρμίζεται ναὺς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ, πολλὰς δὲ μηχανήμασιν ἀνθῶπλισται πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα, πολλὰ δὲ ὅπλα τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει, πάντα δὲ σκευή, ὅσοις περ ἐν οἰκίᾳ χρῶνται ἄνθρωποι, τῇ συσσιτίᾳ ἐκάστῃ κομίζει· γέμει δὲ παρὰ πάντα φορτίων, ὅσα ναύκληρος
- 13 κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Καὶ ὅσα λέγω, ἔφη, πάντα οὐκ ἐν πολλῷ τινι μείζονι χώρᾳ ἔκατο, ἢ ἐν δεκακλίῳ στήγῃ συμμέτρῳ. Καὶ οὕτω κατακείμενα ἕκαστα κατενόησα, ὥς οὔτε ἄλληλα ἐμποδίζει, οὔτε μαστευτοῦ δεῖται, οὔτε

11. *Ἐδοξα σκευῶν*] Junt. Guelf. *Ἰδοξα σκευῶν*. Deinde τὸ Φοινικόν Cod. Lips. Navem Phoeniceam notam loquitur, quæ forte annum commestum vel merces Athenas afferebat. Major armamentorum apparatus in navibus Phoeniceis fuisse videtur, quam in Atticis triremibus aut onerariis. Exemplum navis Phoeniceæ, ut ineptum colloquio cum uxore Ischomachi, taxavit Weiske; sed non animadvertit, Ischomachum hic Socratem alloqui, nec uxorem.

μικροτάτῳ] Guelf. cum Paris. A. C. D. *σμεροτάτῳ*.

12. *ξυλίνων*] *ρεμοί, σκευὰ ξυλίνων*, *κρεμαστὰ πλοῖα* interpretatur Weiske. Hermippus Athenæi i. p. 27. in *Ἰσχυρότατος* τὰ κρεμαστὰ ἰσχύει καὶ βύβλου.

ἀνδράσι] Juntina, margo Steph. Guelf. *ἀνδράσι*. Deinde *ἰσχυρῶς* Guelf. cum edd. vet.

συσσιτίᾳ ἐκάστῃ] Est aut certus numerus remigum, nautarum aut militum una coenantium, aut distinctio conviviorum regebatur dignitate et munere, veluti servorum, remigum, militum, *συναγωγῶ* cum amicis et sic porro. *συσσιτίᾳ* Laconica in bello

et pace nota sunt, illa quidem etiam ex loco Xenophontis Hellenic. v. 3, 17. *Ἰδοξαι ἑσσιτίᾳ τι αὐτῶν κατασκευάζειν*. Originem eorum apud Lacones et Cretas a belli necessitate aliqua deducit Plato de Legibus vi. p. 308. Bipont. edit.

13. *λίγῳ, ἴσῳ*] Guelf. Paris. A. D. margo Villosi. et Lips. *ἴσῳ ἴσῳ*. Polinx i. 80. ex h. l. laudat verba *ἴσῳ ὅλῳ* in *διεκακλίῳ μεγάλῳ στήγῳ*, aut memoria falsus, aut a librariis vitiat. *σύνμετρος στήγῳ δεκ.* est conclave, quod iusta mensura factum est, ad capiendos decem lechos, recte monente Weiskio.

κατακείμενα] Guelf. Paris. A. C. D. et Lips. *κατὰ* omittunt: deinde *ἰσχύει*, *ὅτι δυνατόν* edd. vet. Guelf. *ἰσχύει* est in Lips. Paris. A.

ὥς—ἐμποδίζειν—δύναται] Mihi videbatur scriptum fuisse a Xenophonte *ὅτι—ἐμποδίζειν—δύναται*, ut statim sequitur *δυνάτως ἴσῳ*, (in quo inest *ὅτι* *ἴσῳ*) *ὅτι παρίστανται*. Sequenti paragrapho 14. est quidem *ἰσχυρότατοι οὗτοι εἶναι ὥς ἐν ἴσῳ*, sed si ad eum modum refingere velis hunc locum, multo majore opus est mutatione.

ἀσυσκένυστά ἐστι, οὔτε δυσλύτως ἔχει, ὥστε διατρεβῆν
παρέχων, ὅταν τῷ ταχὺ δὴ χρῆσθαι. Τὸν δὲ τοῦ κυ-14
βερνήτου διάκονον, ὃς πρῶτος τῆς νεὸς καλεῖται, οὕτως
εὗρον ἐπιστάμενον ἐκάστων τὴν χώραν, ὡς καὶ ἀπὸν ἂν
εἶποι, ὅπου ἕκαστα κεῖται, καὶ ὅποσα ἐστίν, οὐδὲν ἦτον,
ἢ ὁ γράμματα ἐπιστάμενος εἶποι ἂν, Σωκράτους καὶ
ὅποσα γράμματα, καὶ ὅπου ἕκαστον τέτακται. Εἶδεν 15
δὲ, ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, καὶ ἐξετάζοντα τούτων αὐτὸν ἐν τῇ
σχολῇ πάντα, ὅποσους ἄρα δεῖ ἐν τῷ πλοίῳ χρῆσθαι.
Θαυμάσας δὲ, ἔφη, τὴν ἐπίσκεψιν αὐταῦ, ἡρόμην, τί
πράττει. Ὁ δὲ εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὧς ξέετε, εἴτι
συμβαίνει γίνεσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηϊ, ἢ
εἴτι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται. Οὐ 16
γὰρ, ἔφη, ἐγχαρεῖ, ὅταν χερμάξῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσῃ,
οὔτε ματαεύω, ὅτου ἂν δέῃ, οὔτε δυστραπέλως ἔχον δι-
δόναι. Ἀπειλεῖ γὰρ ὁ θεός, καὶ κολάζει τοὺς βλάκας.
Ἐὰν δὲ μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἀμαρτάνοντας, πάντων
ἀγαπητόν· εἰάν δὲ καὶ πάνυ καλῶς ὑπηρετῶντας σώξῃ,
πολλὴ χάρις, ἔφη, τοῖς θεοῖς. Ἐγὼ οὖν κατιδὼν ταύ- 17
την τὴν ἀκρίβειαν τῆς κατασκευῆς, ἔλεγον τῇ γυναικί,
ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικόν, εἰ οἱ μὲν ἐν τοῖς πλοίοις

14. ἰσόντων τὴν χώραν] Sic vulgatum ἰσόντων cum Stephano correxi.

15. συμβαίνει] Ita Stephanus edd. vett. Guelf. Lips. συμβαίνει correxit. Priorem lectionem revocavit Zeune.

ἢ εἰ δυνε.] Juntina ἢ omisit, contra si Paris. C. D.

16. ὅταν χερμάξῃ] Columellæ Cicero: Hæc eadem ratio præparationis aliquo ordinis etiam in navigiis plurimum valet: nam ubi tempestas incescit, et est rite disposita navis, suo quidque ordine locatum armamentum sine trepidatione minister promit, cum est a gubernatore postulatum.

17. ἀκριβῶς] Quanquam supra dixi navis exemplum ab Hecbomacho af-

ferri potius ad Socratem quam ad uxorem, hic tamen locus sententiam meam redarguere videtur et Weiskianam comprobare, qui comparationem ineptiam colloquio cum uxore habito recte judicavit.

ἡμῶν ἢ βλακικόν] Intelligit ἔργον cum Bachio Weiske, ne cum Stephano mutare aliquid necesse sit. Is enim aut ἡμῶν ἢ τῇ νηϊ, aut πλοῖο δὲ ἡμῶν ἢ τῇ, aut πάντων ἂν ἡμῶν αἰσχροῦ ἢ τῇ (scribendum censuerat.

πλοίοις] Hoc in Guelf. superscriptum est. A prima manu est, ut in Juntina, πλοίων. Paris. A. C. D. πλοίων, sed A. in omittit.

- καὶ μικροῖς οὗσι χώρας εὐρίσκουσι, καὶ σαλευόντες ἰσχυ-
 ρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, καὶ ὑπερφοβούμενοι, ὅμως
 εὐρίσκουσι τὸ δέον λαμβάνειν· ἡμεῖς δὲ, καὶ διηρημένων
 ἐκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων, καὶ βεβηκυίας
 τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, εἰ μὴ εὐρήσομεν καλὴν καὶ εὐ-
 ρετον χώραν ἐκάστοις αὐτῶν, πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν
 18 ἀσυνεσία εἴη; Ὡς μὲν δὴ ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν
 κατασκευῇν, καὶ ὡς ῥᾶδιον χώραν ἐκάστοις αὐτῶν εὐρεῖν
 19 ἐν οἰκίᾳ θῆναι, ὥς ἐκάστοις συμφέρει, εἴρηται. Ὡς δὲ
 καλὸν φαίνεται, ἐπειδὴν ὑποδήματα ἐφεξῆς κέηται, καὶ
 ὅποια ἦ, καλὸν δὲ ἱμάτια κεχωρισμένα ἰδεῖν, καὶ ὅποια
 ἦ, καλὸν δὲ στρώματα, καλὸν δὲ χαλκία, καλὸν δὲ τὰ
 ἀμφι τραπέζας, καλὸν δὲ καὶ ὁ πάντων καταγελάσειεν
 ἂν μάλιστα αὐχὸς ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψὸς, ὅτι καὶ χύ-
 τρες, Φησὶν, εὐρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας.
 20 Τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα καλλίως φαί-
 νεται κατὰ κόσμον κείμενα. Χορὸς γὰρ σκευῶν ἕκαστα
 φαίνεται· καὶ τὸ μέσον δὲ τούτων καλὸν φαίνεται, ἐκ-
 ποδῶν ἐκάστου κειμένου· ὥσπερ κύκλιος χορὸς οὐ μόνον

εὐρήσονται] Edd. vett. εὐρήσονται.
 Guelf. εὐρίσκουσι, superscripta εὐρίσκου-
 σιν. Deinde edd. vett. Guelf. Stre-
 bœus et Camerarius dant εὐρίσκουσι,
 quod correxit Stephanus. Verum est
 in Lipf. libro et Paris. A. C. D. et
 margine Villosif.

18. ἀγαθόν] Junt. Guelf. Lipf. Pa-
 ris. A. D. ἀγαθόν. Deinde θῆναι edd.
 vett. cum Paris. C. D. Sequens εἴρη-
 ται omittit Lipf. Codex. Paris. A. εὐ-
 ρετον καὶ ἐν οἰκίᾳ habet in margine.

19. κέηται] Edd. vett. excepta
 Castal. et Guelf. καίεται. Sequens δὲ
 ante ἱμάτια et στρώματα omittit Cod.
 Lipf.

τὰ ἀμφι] Articulum omisit Jun-
 tina.

ὁ κομψός] In Guelf. et Juntina est
 ὁ σεμνὸς κομψός, sed in libro scripto
 σημνός punctis suppositis damnatur.

φησὶν, εὐρυθμον] Brodæus ad φησὶν
 intelligebat τίς, Leonclavius φησὶν
 corrigebat; alius verba εἶναι καὶ χύτρες
 φησὶν εὐρυθμον damnans scribi maluit
 brevis: χύτρες φαίνεσθαι εὐκρινῶς.
 Vitiolum locum agnovit etiam
 Weiske, qui sententiam loci postulare
 ait, ut sequatur: περι τούτων εἶναι λε-
 κτίον. Medicinam a melioribus libris
 excepto. ἀλλ' ὁ ἀπὸ τούτου κομψός
 dat margo Villosif.

20. ἀπὸ τούτου] Hæc verba Juntina
 omisit. Hac de causa interpretantur.
 Sed oratio abrupta facit, ut etiam
 hunc locum vitiolum putem esse.

ἅπαντα] Juntina cum Guelf. ἅπαν-
 τα πάντα dat.

κερίνον] In Guelf. a prima manu
 fuit κείμενα scriptum.

κύκλιος χορὸς] Chorom in modum
 circuli interpretatur Index Zenala-

αὐτὸς καλὸν θεάμα' ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον αὐτοῦ
καλὸν καὶ καθαρὸν φαίνεται. Εἰ δ' ἀληθῆ ταῦτα 21
λέγω, ἔξεστιν, ἔφην, ὦ γυναῖ, καὶ πείραν λαμβάνειν αὐ-
τῶν, οὔτε τι ζημιωθέντας, οὔτε τι πολλὰ πονήσαντας.
Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ταῦτο δεῖ ἀθυμῆσαι, ὦ γυναῖ, ἔφην ἐγὼ,
ὡς χαλεπὸν εὑρεῖν τὸν μαθησόμενόν τε τὰς χώρας, καὶ
μεμνησόμενον καταχωρίζειν ἕκαστα. Ἴσμεν γὰρ δὴ 22
που, ὅτι μυριοπλάσια ἡμῶν ἅπαντα ἔχει ἢ πᾶσα πόλις·
ἀλλ' ὅμως, ὅποιον ἂν τῶν οἰκετῶν κελεύσης πριάμενόν τι
σοὶ ἐξ ἀγορᾶς ἐνεγκεῖν, οὐδεὶς ἀπορήσει, ἀλλὰ πᾶς εἰδὼς
φανεῖται, ὅποι χρὴ ἐλθόντα λαβεῖν ἕκαστα. Τούτου
μέν τοι, ἔφην ἐγὼ, οὐδὲν ἄλλο αἰτίον ἐστίν, ἢ ὅτι ἐν χώρᾳ
κέπται τεταγμένη. Ἀνδραπὸν δέ γε ζητῶν, καὶ ταῦτα 23
ἐπίστε ἀντίζητοῦντα, πολλάκις ἂν τις πρότερον, πρὶν εὐ-
ρεῖν, ἀπέπειο· καὶ τούτου αὖ οὐδὲν ἄλλο αἰτίον ἐστίν, ἢ
τὸ μὴ εἶναι τεταγμένον, ὅπου ἕκαστον δεῖ ἀναμένειν. Περὶ

nus, addens ex Spanheimio ad Callimachi Hymn. in Dianam vers. 266. 267. choros alios fuisse orbiculares, alios quadrangulares. In Callimacho est *περὶ βοῶν τεταγμένους*, choros ducere circum aram. In Aristophanis Ranis 366. est *καλλιῶσι χοροῖσι ἐπὶ δῶν*. Idem Nubium versu 332. *καλλιῶσι χορὸν ἡμετέρεμους* poetas dithyrambicos vocat, interpretantibus Scholiis græcis. Idem Avium versu 917. *μίλην κύκλιαν* dicit, juxta *παρδί- νου καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου* nominans; ubi Scholia interpretantur τὰ τὴν αὐτὴν ἐπὶ δῶν ἔχοντα ταῦτα κύκλια εἶ- γον, τοῖσι μίλην, ὅμοιους, παρδί- νου καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου. Videntur igitur genera plura carminum, a choro circum aram stante vel circummeunte cantata, quæ vulgo lyrica nunc dici- mus, vocabulo *μίλην κύκλια* compre- hensa fuisse; ad quæ pertinent *χοροὶ κύκλιαι*, etiam *κύκλιαι κύκλιαι* ab Hef- sybio memorati, qui *χοροῖς* inter- pretatur. Hinc *κύκλιαι κύκλιαι* Luciani t. v. p. 121. et 139. *Εἰδὼν ἴσμεν πό-*

κλιαν sunt in Pollucis iv. sect. 79. ubi Jungermannus Maximi Tyrii locum ex Orat. vii. apposuit: *καὶ καλὸν μὲν τοῖς λακταίμοις τὸ ἱμβατῆριον, Ἰσθ- νιαῖς δὲ τὸ κύκλιον (μίλος)*. Aristophanes Av. 1403. poetas dithyrambicos præcipue designat vocabulo *καλλιῶ- δέσκαλος*. De varietate dithyrambo- rum dixi in Lexici græci nova edi- tione sub h. v.

21. *ζημιωθέντας*] Parif. A. *ζημιω- θέντες* et deinde *ποιήσαντες* dat.

ὡς χαλεπὸν] Juntina cum Guelf. *ὡς χαλεπὸν*, deinde *τῆς χώρας*. Verum dat margo Villoif.

22. *τῶν οἰκετῶν*] Articulum negli- gunt edd. vett. deinde *καλιῶσις* *πρι- μίου* Guelf. sed antea fuerat *καλιῶσις* *πριμίου*. Mihi *καλιῶσις* scribendum videtur; *δὲ* enim ad *ἐπὶ δῶν* perti- net.

οὐδὲς ἀπορήσει] Parif. D. *οὐδὲς ἀπα- γορεύσει* dat. Deinde *ἐπὶ* Parif. C. D.

23. *Περὶ μὲν δὲ*] Edd. vett. Guelf. Lipf. Parif. A. *περὶ μὲν γὰρ δὲ*. Parif. C. δὲ etiam omittit.

μὴν δὴ τάξεως σκευῶν καὶ χρήσεως τοιαῦτα αὐτῇ δια-
λεχθεῖς δοκῶ μεμνησθαι.

CAPUT IX.

- 1 Καὶ τί δὴ; ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχό-
μαχε, πῶς τὶ ἐπακούειν, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων;
Τί δέ, εἰ μὴ ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι· καὶ Φανερά
ἦν ἡδομένη ἰσχυρῶς, ὥσπερ ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ
εὐρηκυῖα· καὶ ἐδεῖτό μου, ὡς τάχιστα, ἥπερ ἔλεγον, δια-
2 τάξαι. Καὶ πῶς δὴ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, διέταξας
αὐτῇ; Τί δέ, εἰ μὴ τῆς οἰκίας τὴν δύναμιν ἐδοξέ μοι
πρῶτον ἐπιδείξαι αὐτῇ; οὐ γὰρ ποιικίλμασι κεκόσμηται,
ὡ Σώκρατες, ἀλλὰ τὰ οἰκήματα ὠκοδομῆται πρὸς αὐτὸ
ταῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως ἀγγεῖα ὡς συμφορώτατα ἢ τοῖς
μέλλουσιν ἐν αὐτοῖς ἔσεσθαι· ὥστε αὐτὰ ἐκάλεσεν τὰ πρέ-
3 ποντα εἶναι ἐκάστω. Ὁ μὲν γὰρ θάλαμος ἐν ὀχυρῷ
ὦν, τὰ πλείστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκευὴ παρε-
κάλεσεν· τὰ δὲ ξηρὰ τῶν στεγῶν τὸν σῖτον· τὰ δὲ ψυχρὰ

Cap. IX. 1. Καὶ τί δὴ;—πῶς] Sic
Stephanus locum interpunxit, cum
antea esset sine interrogatione καὶ τί
δὲ ἡ γυνή—πῶς. Pro ὧν σὺ margo Vil-
loisf. ὧν δὲ, Lipsf. ὧν δὲ habet. σκευῶν
Parisf. C.

ὑπισχνεῖσθαι] Lipsf. Parisf. A. C. D.
ὑπισχνῆται, deinde γ' ὑπισχνέσθαι
Guelf. Parisf. A. δὲ dat pro γι et in
margine τοῦδε.

διετάξαι] In Guelf. a prima manu
τοῦδε scriptum; antea fuerat διτάξαι.

2. ἰσχυρῶς] Camerarius ἰσχυ-
μῶν vel ἰσχυμῶν corrigebat: quod
ut Zeunio vulgatum defendens, ut
potuit, reprobavit, ita ego unice verum
puto. Aristoteles Oecon. i. 6. οἰκίαν δὲ
πρὸς τι τὰ πῶματα ἀναβλίσκοντα πα-
ροικισσάμεναι, καὶ πρὸς ὑγίαν καὶ πρὸς
ἐνεργίαν αὐτῶν. λέγει δὲ πῶματα
(Codex ἡγήματα) μὲν, αἷον παρσῶν καὶ
ἰσθῶν πῶμα συμφῶν καὶ τῶν παρσῶν

πῶμα ξηρῶν καὶ πῶμα ὑγρῶν· καὶ τῶν
ἄλλων πῶματων πῶμα ἐμφύχων καὶ
πῶμα ἐψύχων καὶ (hæc omittit Co-
dex) δούλων, καὶ λιευθῶν, καὶ γυναικῶν
καὶ ἀνδρῶν, καὶ ξίνων καὶ ἀσπῶν. Καὶ
πρὸς ἐνεργίαν δὲ καὶ πρὸς ὑγίαν δι-
ῖται ὑπὸ τοῦ μὲν τοῦ ξέρων, ὑπὸ τοῦ δὲ
τοῦ χερμῶν.

πρέποντα εἶναι ἐκάστω] Cuique cellæ
convenientem vertit Weiske, et nisi
cum Zeunio ἵνα redundare statuas,
exponit ea quæ dicere esse cuiusque seu
pertinere ad unumquodque. Sed hoc
per verba græca facere non licet, nisi
in hæc scriptis, quod omnino fa-
ciendum puto.

3. στεγῶν] Margo Steph. στεγῶν
annotavit. Cicero apud Columellam
xii. 2. quod excellissimum est conclave,
pretiosissima paja et vestem desiderat:
quod denique horreum fœcundum atque ar-
idum, frumentis habetur idoneum: quod

τὸν αἶνον τὰ δὲ Φανὰ ὅσα Φάους δέόμενα ἔργα τε καὶ
σκευὴ ἐστί. Καὶ διατητήρια δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐπι-4
δείκνυν αὐτῇ κεκαλλωπισμένα τῷ μὲν Θέρους ἔχεν ψυ-
χεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλσεινά. Καὶ σύμπασαν δὲ τὴν
οἰκίαν ἐπέδεξα αὐτῇ, ὅτι πρὸς μισημβρίαν ἀναπέπταται,
ὥστε εὐδηλον εἶναι, ὅτι χειμῶνος μὲν εὐηλὶός ἐστι, τῷ δὲ
Θέρους εὐσυχίος. Ἐδειξα δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν αὐτῇ, 5
θύραν βαλατείῳ ὠρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, ἵνα μήτε

*frigidum, commodissime vinum effudit :
quod bene illustre, fragilem suppellectilem
aliqua ea posuisti apta, quae multi lu-
minis indigent.*

4. ἐπειδήν] Lipf. Codex ἀνωδ.
habet, deinde cum Juntina, Guelf.
Parif. C. ἔχων omittit.

κεκαλλωπισμένα] Verbum hoc sen-
sum loci et structuram verborum inter-
pellat inepte. Deinde a domo Is-
chomachi aliena est mentio cultus
externi omnis. Erat enim illa, ut est
in §. 2. οὐ γυναικίῳσι κεκαλλωπισμένη. In
Hieronis c. xi. 2. est οἰκία ἐπιβαλ-
λόντῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένη. Quid
si fuit olim scriptum κεκαλλωπισμένη
μὲν αὖ, τῷ δὲ Θέρους etc.?

πρὸς μισημβρίαν] Aristoteles in loco
supra laudato, εἴη δ' ἂν ἡ τοιαύτη κα-
ταβολὴς αἴσα καὶ μὴ ἰσοσταθῆς, i. e.
ad septentrionem conversa. Xeno-
phonium ἀναστάντων Zeunianus
index interpretatur: *versus meridiem
spectet seu porticus sit*: cum in Sym-
posio v. 6. ἀναστάντων μοι τῆς ipse
vertisset *sursum expansae sunt*, cum de-
beret *aperire*. ut est Agphilai ii. 17.
ἀναστάντων τῶς σῦλης, non *expandens
vel porrigens*, sed *aperiens*. In libro de
re equestri i. 10. μοι τῆς οἱ ἀναστάντων
μὲν, id est *palula naves*, opponuntur
τῶς συμπαντικαίσι, *angustis*. Sic est
παρὰ τοῖς ἀναστάντων Hellenic. vi.
4. 27. Denique ὁμοιωτα ἀναστάντων
sunt *oculi aperti* in Memorabilibus.
Hinc est manifestum, h. l. ita verti
debere: *ad meridiem aperta aditum
habet*. Igitur coenacula partim ad o-
rientem, alia ad occidentem, quæ-
dam ad septentrionem conversa fue-
rant.

ἄδων] In Memorab. iii. 8, 9.
ambraem ἔκταναν in edificio com-

memorat similiter.

5. αὐτῇ, θύραν] Stephanus conti-
nuat verba sine inciso usque ad ἀν-
δρωνίτιδος, Badius post αὐτῇ cum
Weiskio incisum posuit, Zeune post
θύραν. Deinde si γυναικωνίτις est pars
aedium mulierum habitationi dicata,
quo modo θύραν addidit Xenophon
sine copula? Porro si βαλατεῖος est
balneum, parum Ischomachus pro-
spexerat, ne, quæ impedire volebat,
acciderent. Qui enim balnei spatium
medium impedire poterat, ne quid ef-
ferretur, aut ne fervorura et servarum
congressus fierent? Accedit, quod,
cum aditus ipsi et porticus quem
ufum habeant, sit accurate demon-
stratum, coenaculi virilis et muliebris
mentio tantum obiter incipitur, nec
usus vel commoditas docetur. Diffi-
cultatum partem aliquam tollit Weis-
kiana conjectura θύρας βαλατεῖον (ma-
lim θύρα καὶ βαλατεῖον) quam ipse vir
doctus interpretatur: *ostendi etiam
gynaeconitum janua postulo ipsi esse secre-
tam*. Nam curam gynæcei pertinuisse
maxime ad matremfamilias. Super-
est longe major pars difficultatis,
quam sic expedire non licet. Igitur
locum lacunosum esse statuo. Verba
prima ita conjungo: *ἵνα δὲ καὶ τὴν
γυναικωνῖτιν αὐτῇ ὠρισμένην ἀπὸ τῆς
ἀνδρωνίτιδος*. Sequebatur demonstratio
usus separati utriusque coenaculi;
deinde vero addebatur mentio θυρα-
τεῖο seu ostiarii, quam non omisit A-
ristoteles, sed ita posuit, ut in Xeno-
phonte legisse eandem videatur: *δοκί-
δι καὶ ἐν ταῖς μεγάλαις οἰκημασίαις χρη-
σινος ὄναι θυρατεῖον, ἐκ δὲ ἢ ἔχρηστος
τῶν ἄλλων ἔργων, πρὸς τὴν σωτηρίαν
τῶν ὑποκειμένων καὶ ὑπερκειμένων*. unde
Varro i. 13, 2: villici proxime janu-

ἐκφέρεται ἔνδοθεν, ὅ τι μὴ δεῖ, μήτε τεκνοποιῶνται οἱ οἰκέται ἄνευ τῆς ἡμετέρας γνώμης. Οἱ μὲν γὰρ χρηστοὶ παιδοποιησάμενοι, εὐνούστεροι ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ· οἱ δὲ πολλοὶ συζυγέστες, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίνονται. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διήλθομεν, ἔφη, οὕτω δὴ ἤδη κατὰ φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. Ἐρχόμεθα δὲ πρῶτον, ἔφη, ἀφροῖζοντες, οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα. Μετὰ ταῦτα κόσμον γυναικὸς τὸν εἰς ἐορτὰς διηραῖμεν, ἐσθῆτα ἀνδρὸς τὴν εἰς ἐορτὰς καὶ πόλεμον, καὶ στρώματα ἐν γυναικωνίτιδι, στρώματα ἐν ἀνδρωνίτιδι, ὑποδήματα γυναικῶν, ὑποδήματα ἀνδρῶν. Ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη ταλασιουργικῶν ὀργάνων, ἄλλη σιτοποιικῶν, ἄλλη ὀφοποιικῶν, ἄλλη τῶν ἀμφὶ λουτρὸν, ἄλλη ἀμφὶ μάκτρας, ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας. Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίζομεν, οἷς τε αἰεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ θοινητικά. Χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν, διχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. Οὕτω

am cellam esse oportet, eumque scire, qui introeat, aut exeat noctu, quidve ferat, praesertim si ostiarius est nemo. Haec significaverat fere Xenophon iis verbis, quorum partem reliquam habemus in *Ἐνδομολογίᾳ*, ubi *βαλάνης* latere puto. Denique admonitio subiecta erat de servorum congressibus, talis fere, qualem ex hoc loco traduxisse videtur Aristoteles *Oecon.* i. 5 : *δὴ δὲ καὶ ἱερομενέων τεκνοποιίας*, quod transtulit Varro R. R. i. 1 : praefectos alacriores faciendum praemiis, dandaque opera, ut habeant peculium et conjunctas conservas, e quibus habeant filios : eo enim fiunt firmiores ac conjunctiores fundo ; et repetiit Columella i. 8, 5. Scilicet post *ἔτι μὴ δὲ*, desunt quaedam, veluti *μήτε εισφίηται*. Sequebatur praecceptum generale de servorum congressibus et servarum, cujus pars major superest.

6. *φυλὰς*] Cicero apud Columellam c. 3. *Preparatis idoneis locis instrumentum et suppellectilem distribuere*

corpus : ac primum ea secrevimus, quibus ad res divinas uti solemus, postea mundum muliebrem, qui ad dies festos comparatur, deinde ad bella virilem, item dierum solennium ornatum, nec minus calcramenta utrique sexui convenientia : tum jam scorsum arma ac tela seponabantur, et in altera parte instrumenta, quibus ad lanificia utuntur. — Ceterum *πρῶτ'* *ἔφη* margo Villosi. deinde Paris. A. *eis τὰς ἐορτὰς*.

ἀνδρῶν] Juntina et margo Steph. *ἀνδρῶν*. Cf. Cyropædiæ viii. 2, 5.

7. *ἄλλη ἀμφὶ*] Stephanus bis articulum *τῶν* inferendum esse recte monuit. Cicero : *Post quibus ad cibum comparandum vasis uti assolent, constituebantur ; inde quæ ad lotionem, quæ ad exornationem, quæ ad mensam quotidianam atque epulationem pertinent, exponebantur*.

θοινητικά] Stephanus *θοινητικά* addit, quæ forma est in Paris. A. C. D.

8. *τὰ εἰς ἐνιαυτὸν*] Lips. *τὰ οἰκίᾳ*. Deinde *λαοδάμην* Guelf. Cicero vertit : *Postea ea iis, quibus quotidie uti-*

γὰρ ἦτον λανθάνει, ὅπως πρὸς τὸ τέλος ἐκβήσεται.
Ἐπεὶ δὲ ἐχώρισαμεν πάντα κατὰ Φυλὰς τὰ ἔπιπλα,
εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν.
Μετὰ δὲ ταῦτο ὅσοις μὲν τῶν σκευῶν καθήμεραν χρῶνται
οἱ οἰκέται, οἷον σιτοποιικοῖς, ὀψοποιικοῖς, ταλασιουργι-
κοῖς, καὶ ἔτι ἄλλο τοιοῦτο, ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρω-
μένοις δείξαντες ὅπου δεῖ τιθέναι, παρεδώκαμεν, καὶ
ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν· ὅσοις δ' εἰς ἑορτὰς ἢ ξενο- 10
δοχίας χρώμεθα ἢ εἰς τὰς διὰ χρόνου πράξεις, ταῦτα δὲ
τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν, καὶ δείξαντες τὰς χώρας αὐτῶν,
καὶ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα, εἵπομεν
αὐτῇ, δίδναι ταύτων ὅτῳ δεῖ ἕκαστον, καὶ μεμνησθαι,
ὅτῳ ἂν τι διδῶ, καὶ ἀπαλαμβάνουσαν κατατιθέναι πά-
λιν, ὅθεν περ ἂν ἕκαστα λαμβάνῃ.

Τὴν δὲ ταμίαν ἐποίησάμεθα ἐπισκεψάμενοι, ἥτις 11

nam, quod missum esset, scripsimus, annuum quoque in duas partes divisi-
mus: nam sic minus fallit, qui exitus
futurus sit. Satis inepte! Nec licebit
uti defensione Zeunii in suas partes
scribentis.—Postea διηνέγκας Παρί.
A. C. D.

9. σιτοποιικοῖς] Guelf. σιτοποιικῶς,
ὀψοποιικῶς. Cicero vertit: Hæc pos-
quam omnia fecerimus, tum suo quæque
loco disposuimus: deinde quibus quoti-
die servuli utuntur, quæ ad lanificia,
quæ ad cibaria coquenda et conficienda
pertinent, hæc ipsi, qui his uti solent,
tradidimus, et ubi exponderentur, demon-
stravimus, et ut salva essent, præcepi-
mus. Aristoteles Econ. i. 6. ἵν' μὲν
οὖν ταῖς μικραῖς κτήσιν ἡ Ἀττικὴ τρέ-
φῃ τῆς διαδίκου τῶν ἱστικῶν χρέ-
σιμος: ἵν' δὲ ταῖς μεγάλαις, διαμεριδι-
σῶν καὶ τῶν πρὸς ἑαυτὴν, καὶ τῶν κατὰ
μῆτα διαπικρύνων. Ὅμοιος δὲ καὶ τῇ
ἐκείνου χρήσις τῶν κατ' ἡμέραν καὶ τῶν
ἐλγῶν, ταῦτα παραδοτέον τοῖς ἰφί-
στοις.

10. τὰς διὰ χρόνου] Cicero: Quibus
autem ad dies festos et ad hospitum ad-
ventum utimur et ad quædam rara ne-
gotia, hæc promò tradidimus, et loca

omnium demonstravimus, et omnia an-
numeravimus, atque annumerata ipse
exscripsimus, eumque admonuimus, ut
quodcumque opus esset, sciret unde da-
ret, et meminisset atque annotaret, quid
et quando et cui dedisset, et cum rece-
pisset, ut quidque suo loco reponeret.

ταῦτα δὲ] Zeunianum τὴν repudia-
vit Weiske comparans Hellenica i.
4, 13. et ibi annotata ab eo.

τῇ ταμίᾳ] Promo vertit Cicero,
unde Patricius hic τῇ ταμίᾳ scribi
voluit. Sed sequentia confirmant
vulgatum.

γραφόμενοι] Cicero ἐπονηγόμενοι
legisse videtur, exscripsimus vertens.
Sed in Agesilai cap. i. 18. similiter
est γραφόμενοι.

ὅτῳ ἂν τι] Cum Aldina Stephanus
hoc vulgato ὅτι ἂν τῷ prætulit. Ci-
cero ὅταν τί τῷ legisse videtur Zeu-
nio.

11. ἱστικῶν] Cicero apud
Columellam xii. 1. de villica: in-
primis considerandum erit, an a vino,
ab escis, a superstitionibus, a somno, a
viris remotissima sit, et ut cura eam
subeat, quid meminisset, quid in posse-
rum prospicere debeat—et tam malum

- ἡμῶν ἐδόκει εἶναι ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρός, καὶ οἶνου, καὶ ὕπνου, καὶ ἀνδρῶν συνουσίας· πρὸς ταύταις δὲ, ἢ τὸ μνημονικὸν μάλιστα ἐδόκει ἔχειν, καὶ τὸ προνοεῖν, μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν ἀμελεῦσα, καὶ σκοπεῖν, ὅπως
- 12 *χαριζομένη* τί ἡμῖν, ὃφ' ἡμῶν ἀντιτιμῆσεται. Ἐδιδάσκομεν δὲ αὐτὴν καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἡμᾶς, ὅτ' εὐφρανόμεθα, τῶν εὐφροσυνῶν μεταδιδόντες, καὶ εἴτι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες. Καὶ τὸ πρᾶθυμῆσθαι δὲ συναύξειν τὸν οἶκον ἐπαιδεύομεν αὐτὴν, ἐπιγυγνώσκειν αὐτὴν ποιῶντες, καὶ τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες.
- 13 Καὶ δικαιοσύνην δ' αὐτῇ ἐνπαιῶμεν, τιμιωτέρους τιθέντες τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, καὶ ἐπιδεικνύοντες πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας τῶν ἀδίκων· καὶ αὐ-
- 14 τὴν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ κατετάττομεν. Ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν εἶπον, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τῇ γυναικὶ, ὅτι πάντων τούτων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ αὐτὴ ἐπιμελήσεται, ὅπως διαμένῃ ἐκάστῳ ἡ τάξις. Ἐδιδάσκον δὲ αὐτὴν, ὅτι καὶ

vitare, quam primum recte factum spectare.

12. [ἐπιγυγνώσκειν] Weiske intelligens oikiam interpretatur, cum eam consiciam faceremus rerum et rationum posterum. Sed quid oikiam ad hæc? Consilia cum villicis communicantur, ejusque consilium exquiritur. Quodsi commune consilium felicem habuerit eventum, tunc *ὁ οἶκος* fructum villicæ et ipsa percipit cum domino.

13. [δικαιοσύνην δ' αὐτῇ] Edd. vett. ἃ omittunt, quod addit etiam margo Villosi. Deinde pro *ἐδιδόκει* margo Stephan. *παιδύοντες* annotavit. postea *βιοτεύοντας* Guelf.

14. [ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ] Pro 14. τῇ αὐτῇ χώρᾳ dictum interpretatur Weiske: eo loco *sive* ea in conditione illam ponebamus, ut posset splendide et liberaliter, *sive* ut homines honestiores, vivere. Leonclaviana versio, atque huic tali locum hunc attribuebamus, græcis his responderet, judice Weiskio: 14. ταῦτα

μὴ οὐδ' ἐν τῇ χώρᾳ αὐτὴν κατετάττομεν. Camerarius interpretatur: atque eam ipsam quoque in numero proborum justorumque collocabamus. Mibi nulla harum rationum satisfacit, et locum lacunosum esse censeo.

14. [ἐκάστῳ ἡ τάξις] Guelf. *ἐκάστῳ* habet, et præcedens *ταῦτα* est a manu secunda adscriptum. Deinde *ὁ οἶκος* dat. Cicero vertit: *Postremo* his rebus omnibus constitutis, nihil hanc arbitror distributionem profuturam, nisi villicus sepius, et aliquando tamen dominus aut matrona confideraverit animadvertentique, ut ordinatio instituta conservetur. Quod etiam in bene moratis civitatibus semper est observatum; quarum primoribus atque optimatibus non satis visum est bonas leges habere, nisi custodes earum diligentissimos civis creassent, quos Græci νομοφύλακας appellabant. Horum erat officium, eos, qui legibus parerent, laudibus prosequi nec minus honoribus: eos autem, qui non parerent, pœna multare.

ἐν ταῖς εἰνομουμέναις πάλαισι οὐκ ἀρχεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις, ἣν νόμους καλοῦς γράφονται, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προσαρβῶνται, οἵτινες ἐπισκοποῦντες τὸν μὲν ποιῶντα τὰ νόμιμα ἐπαινοῦσιν· ἣν δὲ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιῶσι. Νομίσαι οὖν ἐκέλευον, ἔφη, τὴν 15 γυναικα καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι, καὶ ἐξετάζειν δὲ, ἔταν δόξη αὐτῇ, τὰ σκευή, ὥσπερ ὁ Φρούραρχος τὰς Φυλακὰς ἐξετάζει, καὶ δοκιμάζει, εἰ καλῶς ἕκαστος ἔχει, ὥσπερ ἡ βουλὴ ἵππους καὶ ἵππεας δοκιμάζει, καὶ ἐπαινεῖν δὲ καὶ τιμᾶν, ὥσπερ βασιλίσσαν, τὸν ἄξιον ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως, καὶ λοιδορεῖν καὶ κολάζειν τὸν τούτων δέοντον. Πρὸς δὲ τούτοις 16 ἐδίδασκεν αὐτὴν, ἔφη, ὡς οὐκ ἂν ἄχθοιτο δικαίως, εἰ πλείων αὐτῇ πράγματα προστάττω, ἢ τῶς οἰκέταις περὶ τὰ κτήματα, ἐπιδεικνύων, ὅτι τοῖς μὲν οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποσύνων χρημάτων τοσαῦτον, ὅσον φέρειν, ἢ θεραπεύειν, ἢ φυλάττειν, χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστιν, ὅτῳ ἂν μὴ δῶ ὁ κύριος· δεσπότου δὲ ἅπαντά ἐστιν, ᾧ ἂν βούληται ἕκαστα, χρῆσθαι. "Ὅτῳ οὖν καὶ σωζομένων 17 μεγίστη ὄνησις, καὶ φθειρομένων μεγίστη βλάβη, τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μάλιστα προσήκουσαν ἀπέφαινον. Τί οὖν; ἔφη ἐγὼ, ᾧ Ἰσχύμαχε, ταῦτα ἀκούσασα ἡ 18

συν]. Juntina et Paris. A. C. D. συν]. Deinde *ἰασται* ἔχου Paris. A. C. D.

15. ἡ βουλὴ] Comparo de Magistro Equitum i. 8, 13.

ἔστιν βασιλίσσαν] Paris. A. *ἔστιν* καὶ βασιλίσσαν. Deinde τὴν ἄξιον Paris. C. D.

16. οὐδὲν αὐτῇ] Nescio unde Weiskizna οὐδὲ dederit.

ἢ δὲ βούληται ἰασται, χρῆσθαι] Camerarius corrigebat *ἰασται*, Stephanus *ἢ δὲ βούληται ἰασται* χρ. aut *ἢ δὲ β. ἰασται* χρ. Vulgatum Bechius, Zeunius et Weiskizius ita de-

fendunt, ut primum *ἔστι* intelligant subaudiendum ad χρῆσθαι· deinde *ἰασται* interpretatur καὶ *ἰασται* cum Brodae, aut *ἢ ἰασται*, ex nota formula χρῆσθαι τῷ τι. Quali tanti illi viri et tam egregie docti, Camerarius et Stephanus, hanc graeci sermonis consuetudinem ignorassent. Quam si lequi voluisset Xenophon, dicendum potius erat: *ἢ δὲ βούληται ἰασται* χρῆσθαι, ad quatuordecim libris usum adhibere. Mihi igitur posterior Stephani ratio, uti Leonclavio, sola placet.

γυνὴ πῶς σοι ὑπήκουε ; τί δὲ, ἔφη, εἰ μὴ εἶπέ γέ μοι, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκωμι, εἰ οἰώμην χαλεπὰ ἐπιτάττειν, διδάσκων ὅτι ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τῶν ὄντων. Χαλεπώτερον γὰρ ἂν, ἔφη Φάναι, εἰ αὐτῇ ἐπέτατον ἀμελεῖν τῶν ἑαυτῆς, ἢ εἰ ἐπιμελεῖσθαι δεήσει τῶν οἰ-
 19 κείων ἀγαθῶν. Πεφυκέναι γὰρ δοκεῖ, ἔφη, ὥσπερ καὶ τέκνων ῥᾶον τὸ ἐπιμελεῖσθαι τῇ σώφρονι τῶν ἑαυτῆς, ἢ ἀμελεῖν, αὐτῶ καὶ τῶν κτημάτων, ὅσα ἴδια ὄντα εὐφραίνει, ἥδιον τὸ ἐπιμελεῖσθαι νομίζειν ἔφη εἶναι τῇ σώφρονι τῶν ἑαυτῆς ἢ ἀμελεῖν.

CAPUT X.

1 Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀποκρίνασθαι τὴν γυναῖκα αὐτῷ ταῦτα, εἶπον· Νῆ τὴν Ἥραν, ἔφην, ὦ Ἰσχόμαχε, ἀνδρικήν γε ἐπιδεικνύεις τὴν διάνοιαν τῆς γυναικός. Καὶ ἄλλα τοῖνυν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, θέλω σοὶ πᾶν μεγαλόφρονα αὐτῆς διηγῆσασθαι, ἃ μου ἅπαζ ἀκούσασα ταχὺ ἐπέειθετο. Τὰ ποῖα ; ἔφην ἐγὼ, λέγε· ὥς ἐμοὶ πολὺ ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν, ἢ εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα ἐπε-
 2 δεικνυν. Ἐπεῦθεν δὴ λέγει ὁ Ἰσχόμαχος· Ἐγὼ ταῖνυν, ἔφη, ἰδὼν ὥστε αὐτὴν, ὦ Σώκρατες, ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμμουδίῳ, ὅπως λευκότερα ἔτι δοκοῖε εἶναι,

18. πῶς σοι ὑπάκουε ;] Parif. C. D. πῶς σοι ὑπάκουε. Equidem hoc σοi præferam.

19. δεῖν, ἔφη.] Castal. γε omisit.

19. δεῖν, ἔφη.] Edd. vett. ἔφη omittunt. Deinde δεῖν omittitur in edd. vett. Guelf. Lips. Steph. ex Codicum veterum consensu ait se δεῖν restituisse, cum quidam μάλλον interponere maluissent. Strebæus *ju-cundius* vertit.

ἔφη ἔπειτα.] Posterius verbum omittitur in edd. vett. sed extat etiam in margine Villois. Deinde ἢ in Castal.

Parif. A. C. D. ἢ omittunt, solus A. in margine addit.

Cap. X. πῶς τὴν Ἥραν, ἔφην] Formulam jurandi Socraticam asseruit Ernesti ad Memorab. i. 5, 5. In Guelf. et Lips. est ἔφη.

2. μὲν ψιμμουδίῳ] Juntina ψιμμουδίῳ, Guelf. μίντου ψιμμουδίῳ, Lips. etiam dat simpliciter scriptum vocabulum, ut sect. 7. et Parif. A. C. D.

19.] Parif. A. 19. λευκότερα δεῖν, in margine δεῖν. C. λ. 19. δεῖν. D. δεῖν.

ἡ ἦν, πολλῇ δὲ ἐγκούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας, ὑποδήματα δ' ἔχουσιν ὑψηλά, ὅπως μείζων δοκοῖν εἶναι, ἡ ἐπεφύκει, εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ γύναι, ποτέ- 3 ρως ἂν με κρίναις ἀξιοφίλητον μᾶλλον εἶναι χρημάτων κοινωνόν, εἴ σοι αὐτὰ τὰ ὄντα ἀποδεικνύοιμι, καὶ μήτε κομπάζοιμι, ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, μήτε ἀποκρυπτοίμην τὶ τῶν ὄντων μηδὲν, ἡ εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, λεγὼν τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον [δηλοῖν σε] καὶ ὄρμους ὑποξύλους, καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλους φαίην ἀληθινὰς εἶναι; Καὶ 4 ὑπολαβοῦσα εὐθύς, εὐφήμει, ἔφη· μὴ γένοιο σὺ τοιοῦτος. οὐ γὰρ ἂν ἔγωγέ σε δυναίμην, εἰ τοιοῦτος εἴης, ἀσπασσάσθαι ἐκ τῆς ψυχῆς. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, συνελήλυθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες ἀλλήλοις; Φασὶ γοῦν, ἔφη, οἱ ἄνθρωποι. Ποτέρως ἂν 5 οὖν, ἔφην ἐγὼ, τοῦ σώματος αὐτὸ δοκοῖν εἶναι ἀξιοφίλητος

[*ἐγκούσῃ*] Atticum dicitur esse pro *ἀγκούσῃ*, quam scripturam annotat margo Steph. infra sect. 7. Thomas Magister usum Atticum annotavit.

[*ἐψηλά*] Usus muliebrem docuit Victorius Var. Lect. 15, 23. Deinde *καὶ* Paris. A. C. D.

3. *αὐτὰ τὰ ὄντα*] Articulum omitit Paris. A. Brodæus recte τὰ ἀληθῆς *ἀπαράχοντα* interpretatur. Deinde *πλείω ἐστί μοι τῶν ὄντων* Lips. cum Paris. A. C. D. Antea *ἡ ἐπειρώμην* Paris. C. D.

ἡ *εἰ*] Guelf. *εἰ* omittit, et sequentia ita ordinat: *ἐστί μοι τῶν ὄντων*.

[*δηλοῖν σε*] Hæc verba seclusi, secutus auctoritatem Stephani, qui plane delet, tanquam orta ex repetitione syllabarum postremarum vocabuli antecedentis. Cum Stephano faciunt Leoncl. et Bachius. Brodæus *σε* in *σε* mutari voluit. Camerarius *impropterea tibi, in fraudem illicerem* vertit. Est sane apud Hesychium *δολέσθαι*, ψεύσθαι, βλάψαι, sed id verbum Xenophontis ætate doricæ dialecti et poetarum proprium fuit.

Præterea media tantum verbi forma fuit usitata. Deinde verbum hic interpositum alieno plane in loco turbat verborum ordinem. Denique significatio, quam verbum in poetarum locis habet a me comparatis omnibus, ea ab hoc loco abhorret. Itaque Zeunii et Weiskii defensione uti non licet.

[*ὑποξύλους*] ligneos, sed inauratos. Cf. Victorii V. L. 19, 24.

[*ἐξιτήλους*] Edd. vett. Guelf. Lips. *ἐξιτήλας*.

4. *ἀσπασσάσθαι*] Vulgo additum *σε* auctore libro Guelf. Lips. Paris. A. C. D. delevit Zeune. Alii præeunte Castalione prius *σε* post *ἐγὼ* deleri voverunt. In *ψυχῆς* Paris. C.

5. *Ποτέρως ἂν οὖν*] Guelf. *οὖν* omittit, et sæpe in tali oratione omisit Xenophon, uti docui ad Cyrop. i. 4, 13. iv. 4, 5. vii. 5, 25. Memorab. ii. 3, 19. Aristoteles (Econom. i. 4. *πῶς*) *δὲ νοστήσεις ἀσπερ οὐδὲ τὰ ἄλλα δὲ ἀλαστομεύουσιν ἀλλήλους πλεονάζουσιν, οὕτως οὐδὲ τὰ σώματα· ἡ δὲ διὰ τῆς νοστήσεως οὐδὲ διαφείρουσά ἐστι τῆς τῶν*

μᾶλλον κοινωνός, εἴ σοι τὸ σῶμα παρώμεν παρέχων τὸ
 ἑμαυτοῦ ἐπιμελόμενος, ὅπως ὑγιαῖνόν τε καὶ ἔρρωμένον
 ἔσται, καὶ διὰ ταῦτα τῷ ὄντι εὐχρως σοι ἔσομαι, ἢ εἴ σὺ
 μίλτω ἀλειφόμενος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος
 ἀνδρεικέλω, ἐπιδεικνύοιμί τε ἑμαυτόν, καὶ συνείην ἐξαπατῶν
 σε, καὶ παρέχων ὁρᾶν καὶ ἄπτεσθαι μίλτου ἀντὶ τοῦ ἑμαυ-
 6 τοῦ χρωτός; Ἐγὼ μὲν, ἔφη ἐκείνη, αὐτ' ἂν μίλτου ἀπτοίμην
 ἥδιον ἢ σοῦ, αὐτ' ἂν ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρᾶν ἥδιον, ἢ τὸ
 σόν, αὐτ' ἂν τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπαλημιμένους ἥδιον ὁρᾶν
 7 τοὺς σοὺς, ἢ ὑγιαίνοντας. Καὶ ἐμὲ ταῖνυν νόμιζε, εἰπεῖν
 ἔφη ὁ Ἰσχομάχος, ὦ γύναι, μήτε ψιμμουθίου μήτε ὀγ-
 χούσης χρώματι ἥδυσθαι μᾶλλον, ἢ τῷ σῶ. Ἀλλ'
 ὥσπερ αἱ θεοὶ ἐποίησαν ἵπποις μὲν ἵππους, βοῦσι δὲ
 βοῦς ἥδιον, προβάτοις δὲ πρόβατα, οὕτω καὶ αἱ ἄν-
 8 θρωποι ἀνθρώπου σῶμα καθαρόν αἰσθάνονται ἥδιον εἶναι.
 Αἱ δ' ἀπάται αὐται τοὺς μὲν ἔξω πως δύναντ' ἂν ἀνεξ-
 ελέγκτως ἐξαπατᾶν, συνόντας δὲ αἰεὶ ἀνάγκη ἀλίσκε-
 σθαι, ἂν ἐπιχειρῶσιν ἐξαπατᾶν ἀλλήλους. Ἡ γὰρ ἐξ
 εὐνῆς ἀλίσκονται ἐξανιστάμενοι πρὶν παρασκευάσασθαι,
 ἢ ὑπὸ ἰδρωτός ἐλέγχονται, ἢ ὑπὸ δακρύων βασανίζονται,
 9 ἢ ὑπὸ λουτροῦ ἀληθινῶς καταπτεύθησαν. Τί οὖν πρὸς
 θεῶν, ἔφη ἐγὼ, πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο; Τί δέ, ἔφη, εἰ

τραγῆδον in τῇ σκητῇ πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας.

τὸ ἑμαυτοῦ] Parif. A. τὸ ταυτοῦ. C.
 D. τὸ ταυτοῦ ἑαυτοῦ.

ὑπαλημιμένους] Guelf. ὑπιδίμους, Pa-
 rif. C. D. Lipf. cum edd. vett. ὑπιδίμους.
 Deinde παρέχω edd. vett.

6. ὑπαλημιμένους] In Guelf. altera
 litera μ supra scripta est. idem paulo
 antea ἥδιον ἔργον dat cum Parif. C. D.
 In seqq. Lipf. ἔργον ἢ τοὺς σοὺς dat.
 Guelf. ἢ σοὺς ἢ ὑγιαίνοντας. ἢ τοὺς σοὺς
 ἢ ὀγ. margo Villoif. Camerarius
 gram fapoi ipei vertens ἢ σοὺς ὑγιαίνον-

τας reddidisse videtur Zeunio.

7. ψιμμουθίου] Parif. A. C. D. ψιμο-
 θίου dant.

8. ἐξανιστάμενοι] Codex Lipf. ἐξα-
 νοστάμενοι dat cum Parif. A. C. D.

ἀληθινῶς] Offendit me vocabulum,
 quanquam priori ἀνελίγκτος oppo-
 situm forte dicas. Deinde καταπτεύ-
 σθαι Guelf. καταπτύθηναι Parif. C. D.

9. Τί δέ, ἔφη.] Vitium edd. vett. et
 Steph. ἔφη suffulit Leoncl. Deinde
 ταῦτο Parif. A. C. D. Postea post
 πρόπον additum ἔρι auctore libro
 Guelf. Lipf. Parif. A. et Juntina,

μή τῷ λοιποῦ τοιοῦτον μὲν αἰδὲν πώποτε ἔτι ἐπραγμα-
τεύσατο, καθαρὰν δὲ καὶ πρεπόντως ἔχουσιν ἐπεραιῶτο
ἐαυτὴν ἐπιδεικνύειν; καὶ ἐμὲ μὲν τοὶ ἡρώτα, εἴτι ἔχοιμι
συμβουλευσαι, ὡς ἂν τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ
μόνον δοκοίη. Καὶ ἐγὼ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη, συνε- 10
βαύλευον αὐτῇ μὴ δουλικῶς αἰεὶ καθῆσθαι, ἀλλὰ σὺν
ταῖς θεαῖς πειραῶσθαι δεσποτικῶς πρὸς μὲν τὸν ἰατὸν
προστάσαν, ὅ τι μὲν βέλτιον ἄλλου ἐπίσταται, ἐπιδιδά-
ξαι, ὅ τι δὲ χεῖρον, ἐπιμαθεῖν· ἐπισκέψασθαι δὲ καὶ
σιτοποιόν, παραστῆναι δὲ καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ,
περιελθεῖν δ' ἐπισκοπούμενην καὶ οἱ κατὰ χώραν ἔχει, ἥ
δεῖ, ἕκαστα. Ταῦτα γὰρ ἐδόκει μοι ἅμα ἐπιμέλεια
εἶναι καὶ περίπατος. Ἀγαθὸν δὲ ἔφη εἶναι γυμνάσιον 11
καὶ τὸ δεῦσαι καὶ μάξαι, καὶ ἱμάτια καὶ στρώματα
ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι. Γυμναζομένην δὲ ἔφη οὕτως
ἂν καὶ ἐσθίειν ἥδιον, καὶ ὑγιαίνειν μᾶλλον, καὶ εὐχρωτέ-
ραν φαίνεσθαι τῇ ἀληθείᾳ. Καὶ ὅψις δὲ ὁπόταν ἂν- 12

tanquam glossa verborum τοῦ
λοιποῦ, delevit Zeune, revocavit
Weiske.

ἄν] Guelf. ἔνι dat. Paulo antea
ἔνι μὲν ἡρώτα Paris. C.

10. καθῆσθαι] Cicero Columellam
xii. 3, 8. Denique uno loco quam mi-
nime oportebit eam confidere: neque
enim sedentaria ejus opera est, sed modo
ad telum debet accedere, ac si quid
melius sciat, docere: si minus, addiscere
ab eo, qui plus intelligat: modo eos, qui
eibum familiæ conficiunt, invigilare;
tum etiam culinam et bubilia, nec minus
praesepia mundanda curare: —promis-
siveque et cellariis aliquid appendentibus
aut merientibus intervenire.

δοκουσῶν] Aristoteles Œcon. i. 6.
ἐπισκοπεῖν οὐκ ἐστὶν αὐτῶν, τὰ δὲ τὴν
γυναικα, ὅν ἱκανῶς διακρίνει τὰ ἔργα
τῆς οἰκονομίας, καὶ τοῦτε σκητῆς ἐν
μικραῖς οἰκονομίαις ἀργαίαις, ἐν δὲ ἐκ-
τεταυμέναις ἀλλόλαις.

πρωτεύων] Brodæus τῶν ἰσθῶν cor-
ruptus non meminerat verbum hoc.

esse pro πρωτεύων possum. Deinde
τὸ ἱμαθῶν Guelf.

σιτοποιῶν] In libro Guelf. τὸ σιτα-
ποιῶν fuit a prima manu scriptum:
equidem τὴν σιτοποιῶν malim scrip-
tum. Muliebre enim fuit officium
σιτοποιῶν, et articulus mihi necessa-
rius hic videbatur.

ἥ δὲ] Ita e margine Steph. et
Guelf. dedit Zeune, quam scripturam
etiam Camerarius vertendo expressit.
Vulgo et in Paris. A. C. D. est ἥ.

11. ἴσθιν ἴσθαι] Guelf. ἴσθαι ἴσθιν.
Deinde συνθεῖναι edd. vett.

εὐχρωτέραν] Guelf. εὐχρωτῆραν] dat.

12. καὶ ὅψις δὲ] Sunt hæc verba
Ischomachi adhuc cum uxore lo-
quentis atque usum exercitiorum
corporis muliebris demonstrantis et-
iam inde, quod aspectus mulieris
ministrantis sponte marito multo
magis allicit et renovat semper ejus
amorem, eoque ipso cavetur, ne ser-
væ pulchræ ministrantis aspectu cor-
ruptus ab amore conjugali deduca-

ταγωνίζεται διακόνῳ, καθαρωτέρα οὕσα, πρεπόντως τε μάλλον ἡμφιεσμένη, κινητικὸν γίνεται, ἄλλως τε καὶ ὅποτεν τὸ ἐκῶσαν χαρίζεσθαι προσῇ, ἀντὶ τοῦ ἀναγκα-
 13 ζομένην ὑπηρετεῖν. Αἱ δ' αἰ καλῆμεναι σεμνῶς πρὸς τὰς κεκοσμημένας καὶ ἐξαπατώσας κρίνεσθαι παρέχουσιν ἑαυτάς. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως, εὖ ἴσθι, ἡ γυνή μου κατεσκευασμένη βιοτεύει, ὥσπερ ἐγὼ ἐδίδασκον αὐτήν, καὶ ὥσπερ νῦν σοι λέγω.

CAPUT XI.

1 ENTETOEN δ' ἐγὼ εἶπον, ὦ Ἰσχόμαχε, τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν τῆς γυναικὸς ἔργων ἱκανῶς μοι δοκῶ ἀκηκοέναι τὴν πρώτην, καὶ ἄξιά γε πάντῃ ἐπαίνου ἀμφοτέρων ὑμῶν. Τὰ δ' αὖ σὰ ἔργα, ἔφη ἐγὼ, ἥδη μοι λέγε, ἵνα σύ τε, ἐφ' οἷς εὐδοκίμεις, διηγησάμενος ἡσθῇς, καὶ γὰρ τὰ τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελῶς διακούσας καὶ
 2 καταμαθὼν, ἦν δύναμαι, πολλὴν σοι χάριν εἰδῶ. Ἀλλὰ νῆ Δι', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ πάντῃ ἡδέως σοι, ὦ Σώ-

tur. ἀναγκαζομένην declarat operam spontaneam uxoris ministrantis marito, et verba ἄλλως τι—ὑπηρετεῖν non de sola ὑπαιφύῳ dicuntur, uti cum quibusdam capi possit cenfet Weiske, sed ministerium servæ et uxoris ita comparatur. ἔφ' ἵς est totius corporis habitus et aspectus, qui decenter vestibus amictus dicitur improprie, sed verba Xenophon reliquæ sententiæ accommodavit. κινητικὸν vocat illecebras amoris, quæ ex motu corporis muliebris non solum ministrantis, sed vario se modo exercentis atque oculis mariti se ingerentis ortæ majorem vim habent, quam femine otiosæ et sedentis aspectus. Hoc est quod furiosos illos juvenum nostrorum amores in feminas παμφλοῖς elicere atque accendere solet. Magna cum cautione Ischomachus loquitur, dum uxoris animum a ti-

more ζηλοτυρίας avertere conatur. Suspicionem igitur Weiskii de loci hujus corruptelâ ratam equidem non habeo.

13. πρὸς τὰς] Juntina καὶ πρὸς τὰς habet. Camerarius vertit: illas eas se præbent, de quibus judicium fiat tanquam de comitis istis atque fallacibus. Paris. C. D. ἐξαπατῶσας dant.

Cap. XI. Ἐντιῶθεν δ' ἐγὼ] In Juntina ἢ omittitur. Hinc Cicero Oeconomicorum Xenophontis librum secundum exorfus erat, qui præcepta habebat, quemadmodum foris paterfamilias agere debeat, teste Servio ad Virgilii Georgica I. versu 42.—Paris. A. ἀμφοτέρων ὑμῶν.

τὴν πρώτην] Intelligunt ἰδίῳ, primo loco.

αὐτὰ] Guelf. αὐτὰ scriptum habet, deinde δ' ἐκείνας commate posito post verba ἀνδρὸς ἔργα.

κρατες, διηγῆσομαι, ἃ ἐγὼ ποιῶν διατελῶ, ἵνα καὶ μεταρρύθμισις με, εἴαν τι σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς ποιεῖν. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν δὴ, ἔφην, πῶς ἂν δικαίως μεταρρύθμι- 3
σαιμι ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε καὶ ἀγαθόν, καὶ ταῦτα ἂν ἀνὴρ, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ, καὶ ἀερομε-
τρεῖν, καὶ τὸ πάντων δὴ ἀνοσιότατον δοκαῖν εἶναι ἔγκλη-
μα, πένης καλοῦμαι. Καὶ πάνυ μὲν ἔ' ἂν, ὦ Ἰσχρ- 4
μαχε, ἣν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ, εἰ μὴ
πρώην ἀπαντήσας τῷ Νικίου τοῦ ἐπηλύτου ἵππῳ, εἶδον
πολλοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ θεατὰς, πολὺν δὲ λόγον
ἐχόντων τινῶν περὶ αὐτοῦ ἤκουον· καὶ ὅτ' ἡμέμνη προσ-
ελθὼν τὸν ἱπποκόμον, εἰ πολλὰ εἶη χρήματα τῷ ἵπ-
πῳ; Ὁ δὲ, προσβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ 5
ἐρωτήματι, εἶπε, πῶς δ' ἂν ἵππῳ χρήματα γένοιτο;
οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκλυφα ἀκούσας ὅτι ἐστὶν ἄρα θεμιτὸν
καὶ πῶσιτι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι, εἰ τὴν ψυχὴν φύσει
ἀγαθὴν ἔχοι. Ὡς οὖν θεμιτὸν ὃν καὶ ἐμοὶ ἀγαθῷ ἄν- 6

2. μεταρρύθμισης] Lipf. Codex mi-
νασοθμός dat. Deinde μὴ δοκῶ edd.
vett. ου ante δοκῶ omittit Parif. C.

3. ἀδολεσχῆν] In crimine hæc So-
crati objecta a vulgo docent Aristophanis
Nubes et ad eas Scholia græca
ad versum 97. et 225. Compara-
etiam Apolog. De verbo ἀδολεσχῆν et
ἀδολεσχῆν exquisita quædam annota-
vit Heindorf ad Platonis Phædram
p. 326.

ἀνοσιότατον] Edd. vett. Guelf. Lipf.
ἀνοσιότατον. Recte ironice, ut reli-
qua, dictum interpretatur Weiske,
εὐνοσιότατον, atrocissimum. Paulo an-
tica articulum τὴν omittit Parif. D.

4. ἱππικόν] Zeuniana ἱππικόν
ματι in textu exhibuit, vitio opera-
rum.

πρώην] Castalio πρώην dedit.
τοῦ ἱππικού] Guelf. ἱππικού. Pa-
tris nomen esse suspicatur Camera-
rius. Gallicus interpres Gail ita ad
h. l. Ce passage me parait une ironie
Socratique contre le rival d'Aleibiade,
Nicias, qu'on avait envoyé à Lacéde-

mons pour une négociation, mais dont le
voyage avait été infructueux. Socrate
établit un contraste malin entre le len-
teur de Nicias et l'ardeur de son cour-
sier. Quibus assentitur censor libri
Jenensis, quasi ἱππικόν sit tout récem-
ment arrivé de Lacédémone. Scripto-
ribus bonis ἱππικόν est ἱ ξένος, peregrin-
nus, hospes, qui recens advenit;
ἱππικόν recentioribus Græcis est
idem qui ἱππικόν, πῶρος. Niciam
Nicerati ex Lacedæmone reducem
nullo modo poruit ita significare Xe-
nophon. Scena dialogi pertinet ad
tempus illud, quo colloquium Socra-
tis cum Ischomacho fuit habitum,
non satis certa nota definiendum,
quo Nicias in vita adhuc an mortuus
fuerit, dubitari potest.

ἱππικόν] Jontina omisit, Castalio
ante Νικίαν inseruit.

5. οὐδὲν ὑγιαίνοντα] Codex Lipf.
οὐδὲ dat cum Parif. A. C. D.

6. θεμιτὸν δὲ] Accessit δὲ e margine
libri Parif. A. quod male abesse cen-
suit etiam Zeune.

ἔρι γινέσθαι, διηγοῦ τελέως τὰ σὰ ἔργα, ἵνα, ὅ τι ἀν
 δύναμαι ἀκούων καταμαθεῖν, πειρώμαι καὶ ἐγὼ σε ἀπὸ
 τῆς αὔριον ἡμέρας ἀρχάμενος μιμεῖσθαι. Καὶ γὰρ
 ἀγαθὴ ἐστίν, ἔφη ἐγὼ, ἡμέρα, ὡς ἀρετῆς ἀρχεσθαι.
 7 Σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ δ'
 ὅμως σοι διηγέσομαι, ὃ ἐγὼ, ὅσον δύναμαι, πειρώμαι
 8 ἐπιτηδεύων διαπερᾶν τὸν βίον. Ἐπεὶ γὰρ καταμεμα-
 θηκέναι δοκῶ, ὅτι οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀνευ μὲν τοῦ
 γιγνώσκειν τε ὃ δῶ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦ-
 τα περαίνηται, οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν, Φρονί-
 μοις δὲ οἷσι καὶ ἐπιμελεῖσι τοῖς μὲν διδάσιν εὐδαιμονεῖν,
 τοῖς δ' οὐ· αὐτῶ δὲ ἐγὼ ἀρχομαι μὲν τοὺς θεοὺς θερα-
 πείειν, πειρώμαι δὲ ποιεῖν, ὡς ἀν θέμις ἦ μοι εὐχομένῳ
 καὶ ὑγιείας τυγχάνειν, καὶ ρώμης σώματος, καὶ τιμῆς
 ἐν πόλει, καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις, καὶ ἐν πολέμῳ καλῆς
 9 σωτηρίας, καὶ πλούτου καλῶς αὐξομένου. Καὶ ἐγὼ
 ἀκούσας ταῦτα, μέλει γὰρ δὴ σοι, ὦ Ἰσχύμαχε, ὅπως
 πλουτήης, καὶ πολλὰ χρήματα ἔχων, πολλὰ ἔχῃς
 πράγματα τούτων ἐπιμελόμενος; Καὶ πάνυ γε, ἔφη ὁ
 Ἰσχύμαχος, μέλει μοι τούτων, ὧν ἐρωτᾷς· ἡδὺ γάρ μοι
 δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καὶ θεοὺς μεγαλείως τιμᾶν, καὶ
 φίλους, ἣν τιος δέωνται, ἐπαφελεῖν, καὶ τὴν πόλιν μη-
 10 δὲν κατ' ἐμὸν χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. Καὶ γὰρ

ἀρχάμενος] Juntina ἀρχόμενος dat.
 ἀγαθὴ ἰστίη—ἡμέρα] Proverbium
 esse censet Weiske interpretatus:
 quæque dies idonea est ad virtutis stu-
 dium incipiendum. Mihi ironiam So-
 cratis rodolere dictio videtur, alludens
 ad superpositionem vulgarem, quæ
 auspicandis operibus dies quosdam
 peculiare dicabat.

7. διηγεῖσθαι] Juntina dat simplex
 περιφ.

8. γιγνώσκων τε] Parif. C. D. τε
 omittunt.

ἀρχομαι μὲν] Guelf. ἰσὺ μὲν ἀρχο-

μαι. Deinde θίμης ἄν. Parif. C. D.
 ἄν. ἄν. θίμης.

πλούτου—αὐξομένου] Concinnitas
 orationis desiderare mihi videbatur
 in τῆς γιγνώσκων vel simile aliquod ad-
 ditamentum.

9. πλουτήης] Guelf. Lipf. πλουτήης
 —ἔχων cum edd. vet. sed Guelf. ta-
 men ἔχων habet. ἰσχυρομένους Parif.
 C. D. Postea καὶ ante πάνυ omittunt
 Parif. A. C. D.

ἡ. τιος] Juntina ἡ. τιος.

κατ' ἰσὺ] Usitatus et rarius esse
 τὴ κατ' ἰσὺ censet Weiske.

καλὰ, ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἐστὶν, ἃ σὺ λόγεις, καὶ
 δυνατῷ γε ἰσχυρῶς ἀνδρός. πῶς γὰρ αὖ; ὅτε πολλοὶ
 μὲν εἰσιν ἄνθρωποι, οἱ οὐ δύναται ζῆν ἄνευ τοῦ ἄλλων
 δεῖσθαι, πολλοὶ δ' ἀγαπᾶσιν, ἢ δύνανται τὰ ἐαυτοῦ
 ἀρκούντα περιεῖσθαι; αἱ δὲ δὴ δυνάμενοι μὴ μόνον τὸν
 ἑαυτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν, ὥστε καὶ τὴν
 πόλιν κοσμεῖν, καὶ τοὺς φίλους ἐπιποιεῖν, πῶς τού-
 τους οὐχὶ βαθεῖς τε καὶ ἐρρωμένους ἀνδρας χρὴ νομίσαι;
 Ἀλλὰ γὰρ ἐπαινεῖν μὲν, ἔφη ἐγὼ, τοὺς τοιούτους πολλοὶ 11
 δυνάμεθα, σὺ δὲ μοι λαζον, ὦ Ἰσχόμαχε, ἀφ' ὧν περ
 ἤρξω, πῶς ὑγιείας ἐπιμελῇ; πῶς τῆς τοῦ σώματος φέ-
 μης; πῶς θείμης εἶναι σοι καὶ ἐκ πολέμου καλῶς σώ-
 ζεσθαι; τῆς δὲ χρημασίτης καὶ μετὰ πάντα, ἔφη
 ἐγὼ, ἀρπύσει ἀκούων. Ἀλλ' ἐστὶ μὲν, ἔφη ὁ Ἰσχόμα- 12
 χος, ὥς γε ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀπόλαυθαι τὰῦτα
 πάντα ἀλλήλων. ὅπει γὰρ εὐθις τις τὰ ἱκανὰ ἔχει,
 ἐκπονοῦντι μὲν ὀρθῶς μᾶλλον δοκεῖ σοι ἢ ὑγίεια παρὰ
 μένεν, ἐκπονοῦντι δὲ μᾶλλον ἢ ῥώμη προσήγησθαι,
 ἀσχοῦντι δὲ τὰ τοῦ πολέμου, κάλλιον σὺζευσθαι, ὀρθῶς
 δὲ ἐπιμελομένῳ, καὶ μὴ καταμαλμακισμένῳ, μᾶλλον

10. ἔτι πολλοὶ] Cum Stephano ἔτι
 substitui vulgato ἔτι, quod est a pri-
 ma manu in Guelf. et in Paris. A. C.
 D. deinde τῶν ἄλλων διδοῖται Lipf.
 liber cum Paris. C. D.

αἱ δὲ δὴ] Ex Guelf. Paris. A. C. D.
 et Lipf. ἢ inferui cum Zeunio.

βαθεῖς] De divitibus et potentibus
 dici, hodie notissimum est.

11. ἤρξω, πῶς ὑγιείας] Paris. A.
 ὑγιείας. C. D. ἤρξω περὶ ὑγιείας.

πῶς θείμης εἶναι σοι] Liber Paris. A.
 καὶ omittit. Stephanus corripbat
 πῶς θείμης εἶναι σοι ὡς θείμης εἶναι, Leon-
 clavius πῶς θείμης εἶναι σοι, Weisius πῶς
 θείμης ἔστι. Zeunius cum Bachtio
 vulgatum defendit ex ἀνακτολυθίῳ
 quodam Xenophonti non inusitata;
 Weiske ex anterioribus repetit πῶς

ἰσχυρῶς, θείμης εἶναι σοι. potuisse recte
 ait Xenophontem dicere πῶς περὶ
 σοι, θείμης εἶναι. quæ Weiskei ratio
 quum contorta sit et ab usu Xeno-
 phontæ facilitatis aliena, non est
 cur multis doceam. Equidem cum
 Leonclavio thalim πῶς θείμης εἶναι
 σοι.

εἴτις δὲ χρημασίτης] Dehinc εἴτις
 inferendum Leonclavius, idem ab
 initio collocandum, πῶς δὲ χρ. cen-
 suit Stephanus. Cum Leonclavio
 equidem sentio. Additum πῶς in
 margine habet Paris. A.

12. ἔχω] Lipf. liber ἔχου dat, de-
 inde ὑγιείας, postea προσήγηται. Po-
 strema scriptura est etiam in Guelf.
 Paris. A. C. et edd. vet. προσήγη-
 σαι Paris. D.

- 13 εἰκὸς τὸν οἶκον αὐξέσθαι. Ἄλλα μέχρι μὲν τούτου ἔπομαι, ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, ὅτι ἐκποναῖντα Φῆς καὶ ἐπιμελούμενον καὶ ἀσκαῖντα ἄνθρωπον μᾶλλον τυγχάνειν τῶν ἀγαθῶν· ὁποῖω δὲ πόνῳ χρῆ πρὸς τὴν εὐξίαν καὶ ῥώμην, καὶ ὅπως ἀσκαίς τὰ τοῦ πολέμου, καὶ ὅπως ἐπιμελῇ τοῦ περιουσίαν ποιεῖν, ὡς καὶ Φίλους ἐπαφελεῖν, καὶ πόλιν ἐπισχύειν, ταῦτα ἂν ἤδεις, ἔφη ἐγὼ, πυθοί-
 14 μην. Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, ὦ Σώκратες, ὁ Ἰσχόμαχος, ἀνίστασθαι μὲν ἐξ εὐνῆς εἰθισμαι, ἥνικα ἔτι ἐνδον καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα δέόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι. Καὶ μὲν τι κατὰ πόλιν δὴ πρᾶττειν, ταῦτα πραγματευόμε-
 15 νος περιπάτω τούτῳ χρωῖμαι· ἦν δὲ μηδὲν ἀναγκαῖον ἢ κατὰ πόλιν, τὸν μὲν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν, ἐγὼ δὲ περιπάτω χρωῖμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ ἴσως ἄμεινον,
 16 ὦ Σώκратες, ἢ εἰ ἐν τῷ ζυστῷ περιπατοῖην. Ἐπειδὴν δὲ ἔλθω εἰς ἀγρὸν, ἦν τε μοι φυτεύοντες τυγχάνωσιν, ἦν τε ναιοποιῶντες, ἦν τε σπείροντες, ἦν τε καρπὸν προσκομίζοντες, ταῦτα ἐπισκεψάμενος, ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταρρίθ-
 17 μίζω, εἰὰν ἔχω τι βέλτιον τοῦ παρόντος. Μετὰ δὲ ταῦτα ὡς τὰ πολλὰ ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἵππασάμην ἵππασίαν, ὡς ἂν ἐγὼ δύναμαι, ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἀναγκάαις ἵππασίαις, οὔτε πλαγίου, οὔτε κατάντους, οὔτε τάρφρου, οὔτε ὀχστῶ ἀπεχόμενος· ὡς μέντοι δυνατόν,

13. ἐπιμελούμενον] Guelf. Parif. A. C. et Lipf. ἐπιμελόμενον. Deinde χρῆ pro χρῆ positum in libris omnibus correxit primus Camerarius.

καὶ πόνῳ ἀσκαίς τὰ τοῦ πολέμου] Hoc membrum in editione Zeuniana excidit. Deinde ταῦτα μὲν ἄλλος Parif. C.

14. ἀνίστασθαι] Edd. vet. ἀνίστασθαι: verum etiam margo Villoif. dat. Deinde eadem cum Guelf. et Lipf. διέμεινον, quod vitium correxit Brodæus, ut fecit manus secunda in

Parif. A.

ἔφην μὲν τ.] Guelf. μέντω cum Parif. A.

15. πρᾶγμι] Parif. D. a prima manu ἔγωγ dat.

16. ἢ ἐλθω] Omittunt ἢ Parif. C. D.

σπείροντες] Guelf. a prima manu σπείροντες habet, deinde μεταρρίθμίζω.

17. ἵππασάμην] Equitare soleo. De re compara Hipparchici i, 18. de Equitatione lii. 7. et cap. 8.

ταῦτα ποιοῦντα, ἐπιμέλομαι μὴ ἀποχωλεῦσαι τὸν ἵππον.
 Ἐπειδὴν δὲ ταῦτα γένηται, ὁ παῖς ἐξάλισας τὸν ἵππον 18
 οἶκαδε ἀπάγει, ἅμα φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου, ἣν τι δέω-
 μεθα, εἰς αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν βιάδην, τὰ δὲ ἀπο-
 δραμῶν οἶκαδε, ἀπεστλεγγισάμην. Εἴτα δὲ ἀριστῶ, ὦ
 Σώκρατες, ὅσα μῆτε κενὸς μῆτε ἄγαν πλήρης διημερεῦειν.
 Νῆ τὴν Ἥραν, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἀρεσκόντως γέ 19
 μοι ταῦτα ποιεῖς. Τὸ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευ-
 ασμένοις χρῆσθαι ταῖς τε πρὸς τὴν ὑγίαιαν καὶ τοῖς πρὸς
 τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι, καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον
 ἀσκήμασι, καὶ ταῖς τοῦ πλούτου ἐπιμελείαις, ταῦτα
 πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι. Καὶ γὰρ, ὅτι ὀρθῶς 20
 ἐκάστου τούτων ἐπιμελῆ, ἱκανὰ τεκμήρια παρέχῃ
 ὑγιαίνοντά τε γὰρ καὶ ἐρρωμένον, ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ, σὺν
 τοῖς θεοῖς σε ὀρῶμεν, καὶ ἐν τοῖς ἵππικωτάτοις τε καὶ
 πλουσιωτάτοις λεγόμενον σὲ ἐπιστάμεθα. Ταῦτα τοί- 21
 συν ἐγὼ ποιῶν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπὸ πολλῶν πᾶν
 συκοφαντοῦμαι· σὺ δ' ἴσως ὧς με ἐρεῖν, ὡς ὑπὸ πολ-
 λῶν καλὸς καὶ αγαθὸς κέκλημαι. Ἀλλὰ καὶ ἐμελλον 22

ἐπιμέλομαι] Margo Stephan. ἐπιμε-
 λαῖμαι annotavit.

18. ἐξάλισας] De usu hoc compara
 Nostrum de re equestri 5, 3. et Ari-
 stophanis Nubes versu 32. cum scho-
 liis græcis.

τὸν χώρου] Guelf. et Parif. A. C. D.
 omittunt articulum.

ἀπεστλεγγισάμην] Miror nemini Inter-
 pretum displicuisse præpositionem, a
 re alienam.

ἀπεστλεγγισάμην] ἀπεστλεγγισά-
 μην Parif. A. D. sudorem pulverem-
 que soleo detergere strigili. Aristo-
 teles de Mirabil. c. 113. de lapillis
 Æthalis variis : ταύτας δὲ αἱ Ἕλληνες
 λήγουσι ἐν χειρὶ λαβὴν ἀπὸ τῶν
 στελεγγισμάτων ἐν ἱσχυρῶν ἀλαφρίσιναι.
 Quod idem factum narrans Apollo-
 nius 4, 655. ait : ἵνα ψάφους ἀπω-
 ρέζαντες παρμέντες ἡρώ ἄλκι· χρῆσθαι δὲ
 βαρὺ ἀλγυλάου πύχονται ὕμναι. Hoc

Græcis dicitur ξηραλοφίην, ξηροερεβί-
 σθαι et ξηρολουρεῖν. atque hinc Plato
 in Phædro sec. 36. ἡρώων ξηρὸν du-
 xit.

19. Τὸ γὰρ] Edd. veterum et Guelf.
 εἴ τι mutavit Castal. sequens συνεσκευ-
 ασμένους ex Aldina cum Stephano re-
 vocavi. συνεσκευασμένους ex Juntina,
 Budæi Comment. G. L. Guelf. Parif.
 repetiit cum Zeunio Weiske ; quod
 interpretatur Zeune confectus, sicut.
 Illam lectionem jam olim defende-
 ram in Lexico Gr.

ὑγίαιαν] Cod. Lipf. et Parif. A. C.
 D. ὑγίαν. Articulum τοῖς ante πρὸς
 ἐν τὴν ῥώμην adscivi ex margine Villoif.
 Guelf. et Parif. C. D. quem annotare
 omisit Zeune. Deinde πρὸς τὸν πόλε-
 μον est apud Budæum l. c. in Codd.
 Lipf. Guelf.

20. ἱππικωτάτοις τι] Parif. C. D.
 τι omittunt.

δὲ ἐγὼ, ἔφη, ὦ Ἰσχόμαχε, τούτο ἐρήσεσθαι, εἴ τινα καὶ τούτου ἐπιμέλειαν ποιῇ, ὅπως δύη λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἢ τινι ποτὲ δῆ. Οὐ γὰρ δοκῶ σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, αὐτὰ ταῦτα διατελεῖν μελετῶν, ἀπολογεῖσθαι μὲν, ὅτι οὐδένα ἀδικῶ, εὖ δὲ ποιῶ πολλούς, ὅσον ἂν δύναμαι. Κατηγορεῖν δὲ οὐ δοκῶ σοι μελετᾶν ἀνδράπων, ἀδικούντας μὲν καὶ ἰδία πολλούς καὶ τὴν πόλιν 23 καταμανθάνων τινὰς, εὖ δὲ ποιούντας οὐδένα; Ἀλλ' εἰ καὶ ἐξημεύειν τοιαῦτα μελετᾷς, ταῦτό μοι, ἔφη ἐγὼ, ἔτι, ὦ Ἰσχόμαχε, δήλωσον. Οὐδὲν μὲν εἶναι, ὦ Σώκρατες, παύρμαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν. Ἡ γὰρ κατηγοροῦντός τινος τῶν οἰκετῶν, ἢ ἀπολογουμένη ἀκούσας, ἐλέγχειν παύρμαι, ἢ μέμφομαι τινα πρὸς τοὺς φίλους, ἢ ἱπαινῶ, ἢ διαλλάττω τινὰς τῶν ἐπιτηδεύων, πειρώμενος διδάσκειν, ὡς συμφέρι αὐτοῖς φίλους εἶναι μᾶλλον, ἢ 24 πολεμίους. Ἐπιτιμῶμαι τινι στρατηγῷ συμπαρόντες, ἢ ἀπολογούμεθα ὑπὲρ του, εἰς ἀδικίαν αἰτίαν ἔχει, ἢ

22. *ἢ τινι*] In litura scriptum habet Guelf. ubi *τινα* fuisse antea videtur.

μελετῶν] In litura scriptum habet Guelf. ubi antea *μελετῶν* scriptum fuerat, sed Xenophon prætulit infinitum modum propter sequens participium *καταμανθάνων*.

ποιούντας οὐδένα] Hæc est lectio edd. pr. Strebæi, Guelf. deserta Stephano, Zeunio et Weiskio. Opponuntur enim invicem sibi verba *ἀδικούντας* et *εὖ ποιούντας*. Superbus et injuriosus simul fuisset Ischomachus, si dixisset neminem se animadvertere, qui de civibus vel patria bene mereri cupiat præter se. Inapte putabat Zeune opponi sibi invicem vocabula *πολλούς*, *τινὰς*, *οὐδένα*. Primitivum nomen est *τινὰς*, cui adjunguntur verba *ἀδικῶ* et *εὖ ποιῶ* ab his verbis pendent *πολλούς*, deinde *οὐδένα*. Hæc equidem non monuissē, nisi tacuisset in aperto vitio Weiske.

23. *ἔφη ἐγὼ, ἔτι*] Guelf. *ἔφη ἐγὼ*

ἐγὼ, quod omisit annotare Zeune. Hic ordo mihi præferendus esse videbatur. Deinde *ἀπολογούμενοι* Paris. D.

συρῶμαι] Quæ vulgo sequebantur *ἢ εἰ ἂν ψιθῆται*, non sunt in edd. vet. et desunt in libro Guelf. Lips. Paris. D. nec reddita sunt in versione Strebæi et Camerarii; quare recte omisit Weiske; secluserat etiam Zeune.

ὡς συμφέρι] Zeuniana cum reliquis edd. *ὥς* dederat, Galiana *ὡς*, nostrum Weiskiana.

24. *Ἐπιτιμῶμαι τινι*] Deesse aliquid ab initio, certe particulas quasdam, egregie sensit et admonuit Weiske, qui locum, uti nunc vulgatus extat, interpretatur: Porro cum una *ῥήσις* apud imperatorem, *accusatus aliquem* (*militem*), aut. Mihi deesse ab initio videntur verba *καὶ ἐν στρατῷ*, vel similia. *μίστιον ἔχει* Paris. A. C. D. Deinde *βουλόμενον* Paris. D.

κατηγοροῦμεν πρὸς ἀλλήλους, εἴτις ἀδίκως τιμᾶται. Παλλάκις δὲ καὶ βουλούμενοι, ἃ μὲν ἂν ἐκιδυμῶμεν πρᾶττεν, ταῦτα ἐπαινοῦμεν· ἃ δὲ ἂν μὴ βουλούμεθα πρᾶττεν, ταῦτα μεμφόμεθα. Ἦδη δ', ἔφη, ὦ Σώ-25 κrates, καὶ διολημμένος παλλάκις ἐκρίθην, ὃ τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι. Ἐπὶ τοῦ; ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε· ἐμὲ γὰρ δὴ ταῦτο ἐλάνθανεν. Ἐπὶ τῆς γυναικὸς, ἔφη. Καὶ πῶς δὴ, ἔφη ἐγὼ, ἀγωνίζῃ; ὅταν μὲν ἀληθῆ λέγουσι συμφέρεῖ, πάντῃ ἐπισκῶς· ὅταν δὲ ψευδῆ, τὸν ἥττω λόγον, ὦ Σώκrates, οὐ μὰ τὸν Δί' οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ἴσως γὰρ, ὦ Ἰσχόμαχε, τὸ ψεῦδος οὐ δύνασαι ἀληθεῖς ποιεῖν.

CAPUT XII.

ΑΛΛΑ γὰρ, ἔφη ἐγὼ, μή σε κατακαλύω, ὦ Ἰσχό-1 μαχε, ἀπείναι ἤδη βουλούμενον. Μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκrates. Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ. Νῆ Δί', ἔφη ἐγὼ. Φυλάττη γὰρ ἰσχυ-2 ρῶς, μὴ ἀποβάλλῃ τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ ἀνὴρ καλὸς καγαθὸς κεκλῆσθαι. Νῦν γὰρ πολλῶν σοι ἴσως ὄντων ἐπιμελείας δεομένων, ἐπεὶ συνέθου τοῖς ξένοις, ἀναμένεις

ἃ δ' ἂν μὴ βουλούμεθα] Guelf. cum marg. Villosif. τὰ δ' ἂν μὴ βουλούμεθα. Edd. vett. pariter βουλούμεθα habent. τὰ δ' ἂν Lipf. dat. τὰ δ' ἂν μὴ Parif. D.

25. διολημμένος] Duplici illa formula reddit Weiske. Nam reus jubebatur utramvis in partem constituere, ex formula, quæ sequitur, vel ὃ τι χρὴ παθεῖν vel ὃ τι χρὴ ἀποτίσαι. Ita Weiske. Ceterum vulgatum διολημμένος correxi; quod num recte fecerim, patebit ex disputatis ad Xenoph. Hellenica i. 7, 21. p. 58. seqq. διολημμένος Parif. C. D.

ἐπὶ ἥττω λόγον] Socrates dicebatur docere τὴν ἥττω λόγον κρίσιν ποιῆσαι, id est interpretare Gellio 5, 3. quamnam verborum industria causa inferior foret potior. τὴν ἥττω Parif. A. C. D.

Cap. XII. 1. κατακαλύω] Parif. C. D. καταλύω dant. post Σάκρους margo Villosif. addit ὁ Ἰσχόμαχος.

ἡ ἀγορὰ] Lipf. Codex articulum omisit cum Parif. A. C. D.

2. ἀποβάλλῃ] Edd. vett. Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. ἀποβάλλῃ dant. ἰσὺ] Guelf. ἰσὺ, deinde cum edd. vett. Parif. A. C. D. et Lipf. ἀναμένει, quod vitium correxit Brodæus.

αὐτοὺς, ἵνα μὴ ψεύσῃ. Ἀλλά τοι, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἐκείνά μοι ἀμελεῖται, ἀ σὺ λέγεις· ἔχων γὰρ ἐπιτρόπους ἐν τοῖς ἀγροῖς. Πότερα δέ, ἐγὼ ἔφην, ὦ Ἰσχόμαχε, ὅταν δεηθῇς ἐπιτρόπου, καταμαθῶν, ἢν σου ἡ ἐπιτροπευτικὸς ἀνὴρ, ταῦτον πωρᾷ ἀνέσθαι (ὥσπερ ὅταν τέκτονος δεηθῇς, καταμαθῶν, εὖ αἶδ' ὅτι, ἢν σου ἴδῃς τεκτονικόν, ταῦτον πωρᾷ κτᾶσθαι,) ἢ αὐτὸς παιδεύεις τοὺς ἐπιτρόπους; Αὐτὸς νῆ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, πωρῶμαι παιδεύειν. Καὶ γὰρ ὅστις μέλλει ἀρκέσειν, ὅταν ἐγὼ ἀπῶ, ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος, τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπίστασθαι, ἢ ἅπερ ἐγὼ; εἴπερ γὰρ ἱκανὸς εἰμι τῶν ἔργων προστατεύειν, καὶ ἄλλον δήπου δύναίμην διδάξαι, ἅπερ αὐτὸς ἐπίσταμαι. Οὐκ οὖν εὐνοίαν πρῶτον, ἔφην ἐγὼ, δεῖται αὐτὸν ἔχων σοι καὶ τοῖς σοῖς, εἰ μέλλει ἀρκέσειν ἀντὶ σοῦ παρών. Ἄνευ γὰρ εὐνοίας τί ὄφελος καὶ ὁποιασυνοῦν ἐπιτρόπου ἐπιστήμης γίγνεται; Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἀλλά τοι τὸ εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐγὼ πρῶτον πωρῶμαι παιδεύειν. Καὶ πῶς, ἐγὼ ἔφην, πρὸς τῶν θεῶν εὐνοίαν ἔχων

ὁ Ἰσχόμαχος] Edd. vett. omittunt, Guelf. Paris. A. C. D. et Lipf. sic collocant: ὁ Σώκρατες, ἔφη ὁ Ἰσχ. Deinde mi post lacunam omisit Guelf.

3. ἔχων ἔφην] Guelf. ἔφην ἐγὼ, deinde cum edd. vett. καταμαθῶν, quod vitium correxit Brodæus.

4. Δί', ἔφην] Edd. vett. ἔφην omittunt, sed addit etiam margo Villois. Deinde ἐπιμελόμενος; margo Villois. Paris. A. C. D. Lipf. Guelf. postea καὶ ἄλλων Guelf. Columella xi. 1, 5. Itaque in *Oeconomio Xenophontis*, quem M. Cicero latino sermone tradidit, egregius ille *Ischomachus Atheniensis* rogatus a Socrate, utrumne, si res familiaris desiderasset, mercari villicū tanquam fabrum, an a se institueret consuerit: Ego vero, inquit, ipse instituo. Ettenim qui me absente in meum locum

substituitur, et vicarius mea diligentia succedit, is ea, quæ ego, scire debet, Aristoteles *Oecon.* i. 5. ἵνα δὲ ἱσῶμεν, ὅτι αἱ παιδείαι ποιῶν τις ποιῶσι τοὺς νέους, ἀναγκαῖον καὶ παρασκευάσασθαι στίφον, οὗ τὰ ἐκιδότρια τῶν ἔργων ἀρροσισσίων.

ἀρροσίων] Similis est locus Euripidis *Helenæ* 1290. οὐκ οὖν οὐ χωρὶς τῶνδε δῶν ἀρκεῖς τάδε;

5. διότι] Edd. vett. Guelf. Lipf. Paris. A. sed hic a prima manu, διότι, quod correxit Castalio. διότι malebat Camerarius.

μᾶλλον] Guelf. Lipf. Paris. C. μᾶλλον, quod præfero.

γίγνεται] Lipf. γίγνεται ex correctione habet. Ex h. l. colorem orationis in eodem argumento duxit Columella xi. 1, 7.

σοὶ καὶ τοῖς σοῖς διδάσκεις, ὅτινα ἂν βούλῃ; Εὐεργετῶν
 ἢ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, ὅταν τινὸς ἀγαθῷ οἱ θεοὶ
 ἀφ' ὁμοίας διδῶσιν ἡμῖν. Ταῦτο οὖν λέγεις, ἔφη ἐγὼ, ὅτι 7
 οἱ ἀπαλαύοντες τῶν σῶν ἀγαθῶν εὐνοί σοι γίγονται,
 καὶ ἀγαθόν τι σέ βούλονται πράττειν; Τούτο γὰρ ἔργα-
 νον, ὃ Σώκρατες, εὐνοίας ἀριστον ὄραω ὄν. Ἦν δὲ δὴ εὐ- 8
 νους σοι γένηται, ἔφη, ὃ Ἰσχύμαχε, ἣ τούτου ἕνεκα
 ἱκανὸς ἔσται ἐπιτροπεύειν; οὐχ ὁραῖς, ὅτι καὶ ἑαυτοῖς εὐ-
 νοί πάντες ὄντες, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωποι, πολλοὶ αὐτῶν
 εἰσὶν, οἱ οὐκ ἐθέλουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως αὐτοῖς ἔσται
 ταῦτα, ἀ βούλονται εἶναι σφίσι, τὰ ἀγαθὰ; Ἀλλὰ καὶ 9
 μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, ἐγὼ τοιαύτους ὅταν ἐπιτρό-
 πους βούλωμαι καθιστάναι, καὶ ἐπιμελεῖσθαι διδάσ-
 κειν. Πῶς, ἔφη ἐγὼ, πρὸς τῶν θεῶν; ταῦτο γὰρ δὴ 10
 ἐγὼ παντάπασιν οὐ διδακτὸν ὥμην εἶναι, τὸ ἐπιμελῆ
 ποιῆσαι. Οὐδὲ γὰρ ἐστίν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, φερεῖν γε
 αὐτως οἷόν τε πάστας διδάσκειν, ἐπιμελεῖς εἶναι. Ποίους 11

6. *Ἰδιόσκιος, Ἰντινα*] *Iuntina Ἰδιόσκιος, Guelf. Ἰντινα* a prima manu scriptum habet, deinde *βούλυ*.

Δί', ἰφν δ] Parif. C. ἰφν ἰσχύμα-
 γη omisso articulo.

7. βούλονται] Parif. A. a prima manu βούλονται habet. Deinde τοῦτό γε ἔργον Parif. D.

8. ~~scripsit~~ *eu*] In Guelf. fuerat a prima manu *scripsit eu*, sed corrector inde fecit *scripsit*. Male nunciat de Codice Zeune. In Parif. A. est *scripsit* a prima manu.

andros ieros] Juntina omisit participium. *in* pro *in* Parif. C. Deinde *et ayada* add. vet. excepta Catal. et Guelif. *et opus* *et ayada*, Parif. C. Sed D. omisit *ierus* dat *et ayada*, A. *ierus*—*et ayada*. In ipsa oratione durissimum est membrum illud *malat apus ius et post andros ieros*, quasi absolute positum. Vide ad cap. 19, 2.

9. ἢν ταύτους] Edff. vett. et Guelf. cum Parif. A. C. D. omittunt ἢν; Parif. C. etiam ἰστέριους. Deinde βούλωμαι vulgatum ut tolleret Zeunius, non opus erat auctoritate Guelf.

10. *ἰουμαλῷ*] Intellige *συνδ.* *Iu-*
tina *ἰουμαλῷ* Castal. et Halensis in
ἰουμαλῷ mutavit, quod est in *mar-*
gine Steph.

1091. Deinde didicimus ead. year, pater
ter Castal. Verum est etiam in cons.
Villois.

[ismulius] Guelf. Paris. A. et. D.
 ismulius] Pra. lat. Paris. A.
 et. D. ismulius. Cicero. Colu-
 metanus. Soma et vini fist abstinentissimus. is-
 mulus, qui utraque sunt ismulus. Soma-
 gentio: nam et sbratio cura effici-
 terit: cum memoria subtrahitur, et som-
 nificulus plurima effugiant: quid obis
 possit aut ipse agere. aut sbratio. Soma-
 gentio impetare:

μὲν δὴ, ἐγὼ ἔφην, οἷόν τε; πάντως μοι σαφῶς τούτους διασήμηνον. Πρῶτον μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τοὺς αἶνοι ἀκρατεῖς οὐκ ἂν δύνατο ἐπιμελεῖς ποιῆσαι. Τὸ γὰρ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων τῶν πράττων δεομένων.

12 Οἱ οὖν τούτου ἀκρατεῖς μόνοι, ἐγὼ ἔφην, ἀδύνατοί εἰσιν ἐπιμελεῖς ἔσεσθαι, ἢ καὶ ἄλλοι τινές; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ οἷγε τοῦ ὕπνου· οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς δύνατο καθύδων τὰ δεόντα ποιῆν, οὔτε ἄλλους

13 παρῆχεσθαι. Τί οὖν, ἐγὼ ἔφην, αὐτοὶ αὖ μόνοι ἀδύνατοι ἡμῖν ἔσονται ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν διδασχθῆναι, ἢ καὶ ἄλλοι τινές πρὸς τούτοις; Ἐμοιγέ τοι δοκαῖσιν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ οἱ τῶν ἀφροδισίων δυσέρωτες, ἀδύνατοι εἶναι διδασχθῆναι ἄλλου τινὸς μᾶλλον ἐπιμελεῖσθαι,

14 ἢ τούτου. Οὔτε γὰρ ἐλπίδα, οὔτ' ἐπιμέλειαν ἥδιον ῥάδιον εὑρεῖν τῆς τῶν παιδικῶν ἐπιμελείας· οὐδὲ μὲν, ὅταν παρήν τὸ πρᾶκτέον, τιμωρίαν χαλεπωτέραν εὐπετές ἐστὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ἐρωμένων κωλύεσθαι. Ὑψίμαι οὖν, καὶ οὐς ἂν τοιούτους γινῶ ὄντας, μὴδ' ἐπιχειρεῖν ἐπιμελε-

15 τὰς τούτων τινὰς καθίστάναι. Τί δέ, ἔφην ἐγὼ, οἵτινες

12. παρίχουσαι] Intellige ποιῶντας, ut cap. 14. scilicet.

13. μόνοι] Hoc ex Castal. Steph. secunda et Strebæi versione receptum in locum vulgati μόνοι Zeune, quod etiam est in Paris. A. C. D.

δυσέρωτες] Cicero Columellæ: *Tempus etiam sit a venereis amoribus aversus, quibus se se dederit, non aliud quidquam possit cogitare, quam illud quod diligit. Nam vitiiis ejusmodi pellectus animus nec præmium juvenatius quam fructum libidinis, nec supplicium gravius quam frustrationem cupiditatis existimat.*

14. ὑπνός τις ἐστι] Intellige ex prioro membro ὑπνός, quod in ipso textu poni maluit Leonclavius.

Ἰσχόμαχος οὖν—μὴδ' ἰσχυροῦν] Weiske ad alterum membrum intelligit ὄντι, et negationem verbo ὑψί-

μαι ineffe censet. Mihi locus vitiosus esse et ἰσχυροῦ scribendum videbatur. Sic est in Cyrop. viii. 8, 26. ἰσὺ μόνου καὶ ἀνδρὶ γιγνώσκουσιν, ὅσοι σφίσι τὰ πολιμυστήρια ὑπάρχει, ὑψίστου, καὶ οὐδὲς ἴσιν ἐν τῶν Ἑλλήνων εἰς πόλεμον καθίσταται. Similis videri potest nostro locus in Hellenicis vii. 4, 9. ὑψίστου δὲ οὐδὲς οἶν, ἀνὰ τὸν πᾶντος παρίλαβον Μισσην, τὰς τῶν στερηθῆναι. Sed significatio est multum diversa. Paulo similior est Anab. iii. 2, 3. δὲ μὴ ὑψίστου, ἀλλὰ στερηθῆναι. sed ibidem v. 4, 5. est ὑψίστου—ὑψίστου ἐν τῶν πᾶντος ἰσχυροῦ. sed maxime ὑψίστου scriptum, i. e. victos se agnoscunt, et de possessione terræ nobis ipsi concedunt. Cum infinitivo est etiam Memor. iv. 8, 6. οὐδὲν ἀνδρῶν ὑψίστου ἀνὰ πᾶν βίλτων ἐστ' ἡδὲν ἰσὺ βελώνται.

αὐ ἐρατικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν, ἥ καὶ οὗτοι ἀδύνατοί
 εἰσιν εἰς ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων παιδεύεσθαι ;
 οὐ μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, οὐδαμῶς γε, ἀλλὰ καὶ
 πάντῃ εὐάγαγοί εἰσιν εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Οὐδέν
 γὰρ ἄλλο δεῖ, ἢ δεῖξαι μόνον αὐταῖς, ὅτι κερδαλέον
 ἐστὶν ἡ ἐπιμέλεια. Τοὺς δὲ ἄλλους, ἔφη ἐγὼ, εἰ ἐγ- 16
 κρατεῖς τε εἰσὶν, ὧν σὺ κελεύεις, καὶ πρὸς τὸ Φιλοκερ-
 δεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσιν, ὅπως ἐκιδάσκεις, ὧν σὺ βού-
 λαι, ἐπιμελεῖς γίγνεσθαι ; ἀπλῶς, ἔφη, πάντῃ, ὧ Σώ-
 κρατες. ὅταν μὲν γὰρ ἐπιμελομένους ἴδω, καὶ ἐπαινῶ
 καὶ τιμᾶν παρωῶμαι αὐτούς· ὅταν δὲ ἀμελοῦντας, λέγειν
 τε παρωῶμαι καὶ ποιῶν, ὅποια δέχεται αὐτοῖς. 17
 ἐγὼ ἔφη, ὧ Ἰσχύμαχε, καὶ τόδε μοι, παρατραπόμενος
 τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδευομένων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, δή-
 λωσον [περὶ τοῦ παιδεύεσθαι], εἰ οἷόν τε ἐστὶν, ἀμελῇ
 αὐτὸν ὅττα ἄλλους ποιεῖν ἐπιμελεῖς ; Οὐ μὰ Δί', ἔφη ὁ 18
 Ἰσχύμαχος, οὐδέν γε μᾶλλον, ἢ ἄμαυσον ὅττα αὐτὸν
 ἄλλους μουσικὰς παιεῖν. Χαλεπὸν γὰρ, τοῦ διδασκά-
 λου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τῷτο ποιεῖν μα-
 θεῖν, καὶ ἀμελεῖν γε ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότης, χαλε-
 πὸν, ἐπιμελῇ θεράποντα γενέσθαι. Ὡς δὲ συντόμως 19
 εἰπεῖν, πονηροῦ μὲν δεσπότης οἰκέτας οὐ δοκῶ χρηστοῦς
 καταμεμαθηκέναι· χρηστοῦ μὲντοι πονηροῦς ἤδη εἶδον,

16. πρὸς τὸ φιλ.] Ex Guelf. dedit Zeune, quod Stephanus vulgato τῷ substitutum voluit. Miror locum plane geminum non comparatum iuxta 1, 21. ἀλλὰ καὶ πάντῃ φερῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι. ubi vide annotata.

Zeuni] Weiske τῷς foribendum censuit. Deinde ἐκιδάσκεις Guelf.

ὧν σὺ βούλει] Broderi conjecturam a Camerario et Stephano probatam pro ὧν reposuit Zeune.

ἐπιμελομένους] Guelf. cum Parif. A. C. D. ἐπιμελομένης.

17. περὶ τοῦ παιδεύεσθαι] Hæc verba plane inutilia sunt, forte ex varietate illorum, quæ præcedunt, περὶ τοῦ παιδευομένου, orta. Igitur seclissi.

18 οἷόν τι] Recte Guelf. γε omittere videtur.

ἀμελεῖν γε] Aristoteles Econ. i. 6. οὐ γὰρ αἰνεῖ μὴ καλὰς ὑποδεικνύοντες, καλὰς μισεῖν, οὐτ' ἐν ταῖς ἄλλοις οὐτ' ἐν ἐπιτροπείῃ· ὡς ἀδύνατον μὴ ἐπιμελῶν διωκτῶν ἐπιμελεῖς εἶναι τοὺς φρονήτους. ubi vulgatum ἐπιμελεῖς διωκτῶν ex Codice Lipf. correxi; ἐκων additum malebat Camerarius.

οὐ μὲν τοι ἀζημίους γε. Τὸν δὲ ἐπιμελητικούς βουλόμε-
νον ποιήσασθαι τινὰς καὶ ἐφορατικὸν δὲ εἶναι τῶν ἔργων
καὶ ἐξεταστικὸν, καὶ χάριν θέλοντα τῶν καλῶς τελου-
μένων ἀποδίδοναι τῷ αἰτίῳ, καὶ δίκην μὴ ὀκνοῦντα τῇ
20 ἀξίᾳ ἐπιθεῖναι τῷ ἀμελοῦντι. Καλῶς δέ μοι δοκεῖ
ἔχειν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ ἡ τοῦ βαρβάρου λεγομένη
ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς ἄρα ἵππου ἐπιτυχὸν ἀγαθῷ,
παχύναι αὐτὸν ὡς τάχιστα βουλόμενος, ἤρετο τῶν δοκῶν
τινὰ ἀμφ' ἵππους δοκούντων εἶναι, τί τάχιστα παχύνει
ἵππον· τὸν δ' εἰπεῖν λέγεται, ὅτι δεσπότης ὀφθαλμὸς.
Οὕτω δ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ τᾶλλα μοι δοκεῖ δεσ-
πότης ὀφθαλμὸς τὰ καλὰ τε καὶ ἀγαθὰ μάλιστα ἐργά-
ζεσθαι.

CAPUT XIII.

- 1 ὍΤΑΝ δὲ παραστήσης τινὰ, ἔφη ἐγὼ, τοῦτο καὶ πάν-
τοισι ἰσχυρῶς, ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, ὣν ἂν σὺ βούλῃ, ἢ ἱκανὸς
ἤδη ἔσται ὁ τοιοῦτος ἐπιτροπέευσεν, ἢ τι καὶ ἄλλο προσμα-
θητέον αὐτῷ ἔσται, εἰ μᾶλλον ἐπιτροπος ἱκανὸς ἔσσεσθαι;
- 2 Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Ἔτι μέντοι λοιπὸν
αὐτῷ ἔστι γινῶναι, ὅ τι τε ποιητέον, καὶ ὅποτε, καὶ ὅπως·
εἰ δὲ μὴ, τί μᾶλλον ἐπιτρόπου ἄνευ τούτων ὄφελος, ἢ ἰα-
τροῦ, ὅς ἐπιμελοῖτο μὲν κάμνοντός τινος πρῶτ' ἐὼν καὶ

19. Θίλοντα—ἐκινῶντα] Juntina θί-
λοντα—ἐκινῶντα.

καλῶς τελούμεναι] Usitatus quidem
est ἀποτιλούμεναι, sed altero inter-
dum utitur etiam Xenophon.

20. τοῦ βαρβάρου] Aristoteles Oe-
con. i. 6. καὶ τὸ τοῦ Πέρσου καὶ τὸ τοῦ
Λιβύου ἀσπίθηναι εἰς ἴχθυ' (sic Codex
Lipf. pro εἰς ἴχθυ') ἡ μὲν γὰρ ἰσχυρή-
στις, τί μάλιστα ἴσχυος πρῶτον, ἡ τοῦ
δεσπότης ὀφθαλμὸς, ἴφθ. Paulo antea
Codex Parisf. A. ἴχθυ' omisit. Idem
λεγομένη dat.

ἴσχυος—ἀγαθῷ] Ex Juntina vul-
gatum ἴσχυος—ἀγαθῷ correxit Zeune.
in Guelf. est a prima manu ἴσχυος—
ἀγαθῷ, sed correctum ἀγαθῷ. In
Parisf. C. D. est ἴσχυος ἀγαθῷ et præterea
ἡ βασιλίδις. Sequens λίγιστος omit-
tunt Parisf. A. C. D.

ὁδῶν δ'] Guelf. αὐτῶν δ' dat. Deinde
τὰ καλὰ δ' ἀγαθὰ Parisf. C. D.

Cap. XIII. 1. Ὅταν δ'] Ex Castal.
δ' addidit Zeune. παραστήσης Parisf.
D.

εἰ μᾶλλον] Parisf. C. μᾶλλον dat.

ἐλπί, ὅ τι δὲ συμφέρον τῶ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, ταῦτο μὴ εἰδέη; Ἐὰν δὲ ᾗ καὶ τὰ ἔργα μάθῃ ὡς ἔστιν ἔργα-3 στέα, ἔτι τινὸς, ἔφην ἐγὼ, προσδεήσεται, ἢ ἀποτετελεσ- μένος ἤδη οὗτός σοι ἔσται ἐπιτρόπος; Ἀρχην γε, ἔφη, οἶμαι δεῖν αὐτὸν μαθεῖν τῶν ἐργαζομένων. Ἡ οὖν, ἔφην 4 ἐγὼ, καὶ σὺ ἀρχην ἱκανοὺς εἶναι παιδεύεις τοὺς ἐπιτρό- πους; Πειρῶμαί γε ᾗ, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Καὶ πῶς δὴ, ἔφην ἐγὼ, πρὸς τῶν θεῶν, τὸ ἀρχικοὺς εἶναι ἀνθρώ- πων παιδεύεις; Φαύλως, ἔφη, πάνυ, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἴσως ἂν καὶ καταγελάσας ἀκούων. Οὐ μὲν δὲ ἀξίόν 5 γ', ἔφην ἐγὼ, τὸ πρᾶγμα καταγέλωτος, ὦ Ἰσχόμαχε. Ὅστις γάρ τοι ἀρχικοὺς ἀνθρώπων δύναται ποιεῖν, δὴ- λον ὅτι οὗτος καὶ δεσποτικούς ἀνθρώπων δύναται διδά- σκειν· ὅστις δὲ δεσποτικούς, δύναται ποιεῖν καὶ βασιλι- κούς. Ὡστε οὐ καταγέλωτός μοι δοκεῖ ἀξίος εἶναι, ἀλλ' ἐπαίνου μεγάλου, ὁ ταῦτο δυνάμενος ποιεῖν. Οὐκ- 6 ὦν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐκ θυοῖν τού- τωιν τὸ πείθεσθαι μαθάνουσιν, ἐκ τε τού, ὅταν ἀπειθεῖν

3. Ἐὰν δὲ δ] Juntina, Guelf. Parif. A. C. D. Steph. prima λὰν δὲ μὴ dant. vñofum μὴ Castilio mutavit in μὴν, quod est in margine Parif. A. Aldina, Steph. fecunda, Bachiana proifus delent μὴ; Zeune correptionem Camerarii a Surebæo etiam expreffam recepit.

Ἰσι τινὲς] Ex Juntina Ἰσι τινὲς dedit Zeune, Castilio δ Ἰσι τινὲς fcripfit. In Guelf. Ἰσι τινὲς est a prima manu, deinde in Ἰσι mutatum.

Ἰφν, ἄρμαι] Sic ex Guelf. et Wel- fana vulgatum Ἰφν correxit Zeune.

4. Πειρῶμαί γε δὲ] Guelf. δ dat, minus aptum.

Φαύλως, Ἰφν] Edd. vett. Ἰφν omit- tunt. addit etiam margo Villoif.

καταγελάσας] Guelf. καταγελάσας habet. Voluitne καταγελάσας dare? ut est in Συμποσίῳ i. 8. εἰδὼς δὲ ἰσ- τῶνας οὐ ἐὰ γογγύμενα ἡγήσας δὲ φέ- σαι βασιλεὺς σὺ πάλλας εἶπαι. cf. Agesi-

lai i. 26.

5. Οὐ μὲν δὲ ἀξίον γ'] Dubito an bene habeat δὲ, cujus in locum cu substituendum suspicor. Jungitur quidem δὲ cum γε alicubi, ut a Pla- tone in Gorgia §. 57. ἄλλων δὲ τούτῳ γε, ὃ Σώκρατες, ἐπιστάς γε πύρι. Jan- ctum γε δὲ et δῆπου γε illustravit Hoogveen de Partic. p. 155. et 210. ed Schützii; οὐ μὲν δὲ junguntur apud Xenophontem Cyrop. i. 6, 9. ii. 2, 22. v. 5, 18. Primo loco est εἰδὼς, ὁπότε αὐτῷ ἰστί; Μὰ τὸν Δία, οὐ μὲν δὲ. et sic est in reliquis locis. At in libri vi. cap. 3. sect. 10. est: δ καὶ Ἰχαιοὶ ἀκούοντες ἰόντας; οὐ μὲν Δία, οὐ μὲν δὲ καὶ Ἰχαιοί, ἀλλὰ καὶ μάλα ἡνώοντο. ubi edd. veteres ha- bent οὐ μὲν δὲ γε Ἰχαιοί, quod cum Stephano revocavit Weiske, equidem Zeonium secutus καὶ in locum parti- culæ γε ex Codice Guelf. substitui.

βασιλεὺς] Guelf. βασιλικοὺς.

ἐπιχειρῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν. Οἷτε γοῦν πᾶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις, τῷ, ὅταν μὲν πείθωνται, τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίνεσθαι, ὅταν δὲ ἀπειθῶσιν, πράγματα ἔχειν, ἔστ' ἂν ὑπηρετήσωσι κατὰ γνώμην 8 τῷ πωλοδάμνῃ. Καὶ τὰ κυνίδια δὲ, πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα, ὅμως καὶ περιτρέχην, καὶ κυβιστᾶν, καὶ ἄλλα πολλὰ μανθάνει τῷ αὐτῷ ταύτῳ τρόπῳ. Ὅταν μὲν γὰρ πείθεται, λαμβάνει τι, ὣν δεῖται· ὅταν δὲ ἀμελῇ, κολάζεται 9ται. Ἀνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιῶν καὶ λόγῳ, ἐπιδεικνύοντά, ὥς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι τοῖς δὲ δούλοις καὶ ἡ δοκῶσα θηριώδης παιδεία εἶναι πάντῃ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκων· τῇ γὰρ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἂν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν. Αἱ δὲ Φιλότιμοι τῶν Φύσεων καὶ τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται, Πεινώσι γὰρ τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἥττον εἶναι τῶν Φύσεων, ἢ ἄλλαι τῶν σίτων 10 τε καὶ ποτῶν. Ταῦτά τε οὖν, ὅσα περ αὐτὸς ποιῶν οἶμαι πιθανωτέροις ἀνθρώποις χεῖσθαι, διδάσκων, οὓς ἂν ἐπιτρόπους βούλωμαι καταστήσαι, καὶ τάδε συλ-

7. Οἷτε γοῦν—καταμανθάνουσιν.] Simplex μανθάνουσιν dant Paris. A. C. D. ad. C. D.

εἷ, 4us] Juntina εἷ, quod vitium correxit Castalio.

8. περιτρέχειν] In gyrum cuntere videtur esse. Deinde μανθάνειν edd. vet. et Guelf. De vitio Brodaeus admonuit, et Castalio id sustulit.

9. δ' ἐστὶ πιθανωτέρους] Guelf. δὲ ἐστὶ πιθανωτέρους—ἐπιδεικνύοντες, quàm postremam scripturam propter εἰσφωτίαν praefero.

εἷ γὰρ] Paris. C. omittit γὰρ.

ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις] Haec verba per se otiosa propter concinnitatem orationis addita videntur esse a Xenophonte.

phonete.

Πεινώσι γὰρ] Nescio unde in Weiskianam editionem μὴ irrepperit. Juntina περὶον habet.

10. διδάσκων] Aut διδάσκω scribendum, aut praecedentia ταῦτά τε mutanda esse recte monuit Weiske.

βούλωμαι] Guelf. βούλωμαι pejus dat cum Paris. A. D.

καὶ τὰς συλλαμβάνει αὐτοῖς] inseret hoc quoque adjumentum ipse a me affert verit Camerarius. Recte. Tradit enim dominus vestimentorum genera varia, quibus servos pro dignitate et merito quemque vel honoret villicus vel castiget.

λαμβάνω αὐτοῖς ἱμάτιά τε γάρ, ὅσα δὲ παρέχεν ἐμὲ
τοῖς ἐργαστήσιν, καὶ ὑποδήματα, οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ,
ἀλλὰ τὰ μετ' χεῖρῶν, τὰ δὲ βελτίω, ἵνα ἢ τὸν κρείττω τοῖς
βελτίοσι τιμᾶν, τῷ δὲ χεῖροσι τὰ ἥττω δίδοναι. Πάνυ 11
γάρ μοι, ἔφη, δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀδυμία ἐγγήγεσθαι
ταῖς ἀγαθαῖς, ὅταν ὁρῶσι τὰ μὲν ἔργα δι' αὐτῶν κατα-
πραττόμενα, τῶν δὲ ὁμοίων τυγχάνοντας ἑαυτοῖς τοὺς
μῆτε πνεῖν μῆτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας, ὅταν δέη. Αὐτός 12
τε οὐν οὐδ' ὀκωστίουν τῶν ἴσων ἀξιώ τοὺς ἀμείνους τοῖς
κακίοσι τυγχάνειν, τοὺς τε ἐπιτρόπους, ὅταν μὲν εἰδῶ
διαδοδωκότες τοῖς πλείστοι ἀξίοις τὰ κράτιστα, ἐπαυῶ
ἢ δὲ ἴδω ἢ κολαυόμεσιν τινὰ προτιμώμενον, ἢ καὶ
ἄλλῃ τινὶ ἀναφελῇ χάριτι, οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ' ἐπιπλήττω,
καὶ πειρῶμαι διδάσκειν, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδ' αὐτῷ
σύμφερα ταῦτα ποιεῖ.

CAPUT XIV.

ὍΤΑΝ δὲ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄρχην ἤδη 1
ἱκανὸς σοι γένηται, ὥστε πειθομένους παρέχεσθαι, ἢ
ἀποτετελεσμένον ἤδη ταῦτον ἡγῇ ἐπίτροπον, ἢ ἔτι τινος
προσδεῖται ὁ ταῦτα ἔχων, ἀ σὺ εἴρηκας; Ναὶ μὰ Δί', 2
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, τοῦ τε ἀπέχεσθαι τῶν δεσποσύνων,
καὶ μὴ κλέπτειν. Εἰ γὰρ ὁ τοὺς καρπούς μεταχειριζό-
μενος τολμᾷ ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυσιτελοῦντας

ἴσα δὲ] Guelf. Parif. A. C. D. 2
dant. Deinde ἱκανὸς Parif. C.

11. ἴση, δου] Guelf. Parif. A. C.
D. δου, ἴση, deinde τυγχάνοντας Jun-
tina, Parif. A. C. D. Aristoteles (E-
con. i. 5. ἡμεῖς δὲ πρὸς δούλους, οἱ
μὲν ὀφείλουν ἴση μὲν εἶναι καὶ τοῖς
μὲν ἡμετέροις τιμῆς μετεδίδουσι,
τοὺς ἡμετέρας σφραῖς ἀλλόθεν.—ὥστε
δὲ σφραῖς εἶναι, καὶ δουλοῦντα
καὶ δουλοῦντα εἶναι ἴσους, καὶ σφραῖς
καὶ ἴσους καὶ ἀρῆς καὶ μετὰ.

λέγει καὶ ἔργῳ μιμουμένους πρὸς τὸν ἴ-
σους δύναμις ἐν φασμάτοις λέγει.

12. ἀποφίλει] Parif. D. omittit.

Cap. XIV. 1. ἴση ταῦτος] Edd. vett.
Parif. A. C. D. et Guelf. ἴση omittunt.
Equidem prius ἴση abesse malim.

2. τολμᾷ] Guelf. a prima manu
τολμᾷ scriptum habet. Paulo antea
Codd. Brodmi δυσσεύων dant. Intel-
lige χρημάτων, ut est cap. 9, 16.

λυσιτελοῦντας τοῖς ἔργοις] Zumpt-
anus Index interpretatus, ἵκανους ἔργῳ

ἐπιχειρῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶ, ὅταν προθύμας
 7 ὑπηρετῶσιν, εἰ πάσχειν. Οἷτε γὰρ πᾶν καταμαρτάν-
 νουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις, τῷ, ὅταν μὲν πεί-
 θωνται, τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίνεσθαι, ὅταν δὲ ἀπειθῶ-
 σιν, πράγματα ἔχειν, ἐστὶ ἂν ὑπηρετήσῃσι κατὰ γνώμην
 8 τῷ πωλοδάμνῃ. Καὶ τὰ κυνίδια δὲ, πολὺ τῶν ἀνδρά-
 πων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεδόστερα ὄντα,
 ὅμως καὶ περιτρέχον, καὶ κυβιστᾶν, καὶ ἄλλα πολλὰ
 μαρτάνει τῷ αὐτῷ ταύτῃ τρόπῳ. Ὅταν μὲν γὰρ πεί-
 θηται, λαμβάνει τι, ὣν δεῖται· ὅταν δὲ ἀμελῇ, κολάζε-
 9 ται. Ἀνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιῶν καὶ λό-
 γῳ, ἐπιδεικνύοντά, ὥς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι τοῖς
 δὲ δούλοις καὶ ἡ δοκῶσα θηριώδης παιδεία εἶναι πάν-
 ἐστιν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκων· τῇ γὰρ
 γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἂν,
 πολλὰ ἀντίοις παρ' αὐτῶν. Αἱ δὲ Φιλότιμοι τῶν φύ-
 σεων καὶ τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται, Πεινῶσι γὰρ τῷ
 ἐπαίνου οὐχ ἥττον εἶναι τῶν φύσεων, ἢ ἄλλαι τῶν σίτων
 10 τε καὶ ποτῶν. Ταῦτά τε οὖν, ὅσα περ αὐτὸς ποιῶν οἶ-
 μαι πιθανωτέροις ἀνθρώποις χρῆσθαι, διδάσκων, οὕς
 ἂν ἐπιτρόπους βούλωμαι καταστήσαι, καὶ τάδε συλ-

7. Οἷτε γὰρ—καταμαρτάνουσιν] Simplex μαρτάνουσιν dant Parif. A. C. D. ad C. D.

εἶ, ἵταν] Juntina et, quod vitium correxit Castalio.

8. περιτρέχον] In gyrum currere videtur esse. Deinde μαρτάνειν edd. vet. et Guelf. De vitio Brodeus admonuit, et Castalio id fustulit.

9. δ' ἐστὶ πιθανωτέρους] Guelf. δὲ ἐστὶ πιθανωτέρους—πιθανωτέρας, quam postremam scripturam propter εἰσφορίαν praefero.

εἶ γὰρ] Parif. C. omittit γὰρ.

ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις] Hinc verba per se otiosa propter concinnitatem orationis addita videntur esse a Xeno-

phonte.

Πεινῶσι γὰρ] Nescio unde in Weiskianam editionem mihi irreperit. Juntina περιῶσι habet.

10. διδάσκων] Aut διδάσκων scribendum, aut praecedentia ταῦτά τε mutanda esse recte monuit Weiske.

βούλωμαι] Guelf. βούλωμαι pejus dat cum Parif. A. D.

καὶ τάδε συλλαμβάνειν αὐτοῖς] irreperit hoc quoque adjumentum ipse a me affert verit Camerarius. Recte. Tradit enim dominus vestimentorum genera varia, quibus servos pro dignitate et merito quemque vel honoret villicus vel castiget.

λαμβάνω αὐτοῖς· ἱμάτιά τε γάρ, ὅσα δὲ παρέχειν ἐμὲ
τοῖς ἐργαστήσιν, καὶ ὑποδήματα, οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ,
ἀλλὰ τὰ μὲν χεῖρω, τὰ δὲ βελτίω, ἵνα ἢ τὸν κρείττω τοῖς
βελτίοις τιμᾶν, τῷ δὲ χεῖροσι τὰ ἥττω δίδοναι. Πάνυ 11
γάρ μοι, ἔφη, δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀδυμία ἐγγήγνεσθαι
ταῖς ἀγαθαῖς, ὅταν ὁρῶσι τὰ μὲν ἔργα δι' αὐτῶν κατα-
πραττόμενα, τῶν δὲ ὁμοίων τυγχάνοντας ἑαυτοῖς ταῖς
μᾶτε παῖνι μῆτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας, ὅταν δὴν. Αὐτός 12
τε αὖν οὐδ' ὀκνοῦσιν τῶν ἴσων ἀξίῳ τοὺς ἀμείνους τοῖς
κακίοις τυγχάνειν, τοὺς τε ἐπιτρόπους, ὅταν μὲν εἰδῶ
διαδεδωκότας τοῖς πλείστοις ἀξίοις τὰ κράτιστα, ἐπαυῶ·
ἦν δὲ ἴδω ἢ κολακεύμασι τινὰ προτιμώμενον, ἢ καὶ
ἄλλῃ τινὶ ἀναφελεῖ χάριτι, οὐκ ἀρελῶ, ἀλλ' ἐπιπλήττω,
καὶ πειρᾶμαι διδάσκειν, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδ' αὐτῷ
σύμφερα ταῦτα ποιεῖ.

CAPUT XIV.

ὍΤΑΝ δὲ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄρχην ἤδη 1
ικανός σοι γένηται, ὥστε πειθομένους παρέχεσθαι, ἢ
ἀποτετελεσμένον ἤδη ταῦτον ἡγῇ ἐπίτροπον, ἢ ἔτι τινας
προσδεῖται ὁ ταῦτα ἔχων, ἀ σὺ εἴρηκας; Ναὶ μὰ Δί', 2
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, τοῦ τε ἀπέχεσθαι τῶν δευποσύνων,
καὶ μὴ κλέπτειν. Εἰ γὰρ ὁ τοὺς καρπούς μεταχειριζό-
μενος τολμᾷ ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυσitelovτας

ἴσα δα] Guelf. Parif. A. C. D. 2
da dant. Deinde ἱεραστῆς Parif. C.

11. ἴση, δαυ] Guelf. Parif. A. C.
D. δαυ, ἴση, deinde τυγχάνοντα Jun-
tina, Parif. A. C. D. Aristoteles (E-
cop. i. 5. ἡμιλία δὲ πρὸς δούλους, ἀε
μᾶτι ὁρεῖται ἴση μᾶτι ἀνίστα· καὶ τοῖς
μὴ ἰσοδυναμοῦσι τιμῇς μεταλλάττει,
τοῖς ἰσότητι τοῖς πλείστοις ἀλλόθεν.—ἵνατε
δα συνεδρεῖται στήλη, καὶ δαυῖται· τι
καὶ δαυῖται καὶ ἄλλαν ἰσότητα, καὶ ὁρεῖται
καὶ ἰσότητι καὶ ἀγρίου καὶ καλῶν.

λέγω καὶ ἱεραστῆς μιμουμένους ἐπὶ τῶν ἰσ-
οῦν δόξαται ἐν φασιμαῖς λέγω.

12. ἀνοφελῆ] Parif. D. omittit.

Cap. XIV. 1. ἴση τοῖς] Edd. vett.
Parif. A. C. D. et Guelf. ἴση omittunt.
Equidem prius ἴση abesse malim.

2. τολμᾷ] Guelf. a prima manu
τολμᾷ scriptum habet. Paulo antea
Codd. Brodmi δευποσίαν dant. Intel-
lige χρημάτων, ut est cap. 9, 16.

λυσitelovτας τοῖς ἱεραστῆς] Zonith-
anus Index interpretatur, ἰσότητα ἀφ-
ανίζειν.

τοῖς ἔργοις, τί ἂν ὄφελος εἴη τὸ διὰ τῆς ταύτου ἐπιμαλίας
 3 γεωργεῖν; Ἡ καὶ ταύτην οὖν, ἔφη ἐγὼ, τὴν δικαιοσύνην
 σὺ ὑποδὴ διδάσκεις; Καὶ πάνυ, ἔφη ὁ Ἰσχυράμαχος· οὐ
 μέντοι γε πάντας ἐξ ἐτοίμου εὐρίσκω ὑπακούοντας τῆς
 4 διδασκαλίας ταύτης. Καί τοι τὰ μὲν, καὶ ἐκ τῶν
 Δράκοντος νόμων, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν Σόλωνος περὶβαίμαι,
 ἔφη, λαμβάνων, ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέ-
 τας. Δοκοῦσι γάρ μοι, ἔφη, καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες θεῖναι
 πολλοὺς τῶν νόμων ἐπὶ δικαιοσύνη [τῆς τοιαύτης διδασ-
 5 καλίας.] Γέγραπται γὰρ ζημιῶσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμ-
 μασι, καὶ δεδέσθαι, ἢν τις ἄλῃ ποιῶν, καὶ θανατω-
 σθαι τοὺς ἐγχεροῦντας. Δήλον οὖν, ἔφη, ὅτι ἔγραφον
 αὐτὰ, βουλόμενοι ἀλυσιτελῇ ποιῆσαι τοῖς ἀδίκους τὴν
 6 αἰσχροκέρδειαν. Ἐγὼ οὖν, ἔφη, καὶ τούτων προφέρων
 ἔνα, καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος,

rentes ex operibus rusticis. Quin po-
 tius: ut ratio et fructus operum et im-
 pensatum constet. Infra cap. 20, 21.
 τὰ ἔργα μὴ ἐπιλέσθαι λυσισιτέλους
 πρὸς τὴν ἀπάτην.

ἔφελος—τὸ] Quidni τοῦ scripserit
 Xen. ut tot aliis in locis?

3. ὑποδὴ] Budæus in Comment.
 Gr. L. p. 197. laudat ex h. l. ὑποδὴν,
 Camerarius in annotatione posuit
 ὑποδόν, quod, ut magis Atticum, re-
 cepit Zeune. Pro οὖν est ὅς in Paris.
 C. D.

ἔξ ἐτοίμου] In Guelf. a prima ma-
 nu ἐτοίμου scriptum est; idem liber
 τὸν ante Δράκοντος omittit. Draco-
 nis leges Attici scriptores διαρρῶν δι-
 cere solent.

4. ἐμβιβάζειν] Faßo et exemplo
 impellere et ducere. Simile est προ-
 βιβάζειν τὴν λόγῳ, de quo dictum ad
 Memor. i. 2, 17. Paris. C. D. ἐμβιβά-
 ζειν dant.

[τῆς τοιαύτης διδασκαλίας] Sive or-
 dinem verborum cum Bachtio inver-
 tas seu cum Zeunio τῇ δικαιοσύνης δι-
 δασκαλίᾳ scribas, neutro modo pro-
 cedit sententia. Verba sunt ex supe-
 riore paragrapho male repetita a li-

brario; igitur seclufi.

5. διλέσθαι] Guelf. διλέσθαι. Se-
 quens αἰσχροκέρδειαν ex margine
 Steph. et Paris. A. C. D. cum Zeu-
 nio adscivi, tanquam formam solen-
 nem, vulgatum αἰσχροκέρδειαν revoca-
 vit Weiske.

ἢν τις ἄλῃ] Verba hæc ex legibus
 naturæ ratiocinatus ita ordinanda
 esse recte cenfet Weiske: διλέσθαι
 τοὺς ἰσχυροῦντας, καὶ θανατωσθαι, ἢν
 τις ἄλῃ ποιῶν. Locus Pollucis 8, 9.
 non valde juvat hanc correctionem.

6. προφέρων] Nec hoc verbum pro-
 bo, nec sequens προσφερόμενος, quod
 ex Guelf. suadente Ernestio prætulit
 vulgato προσ. Zeune et Weiske.
 Utrobique enim eadem est sententia,
 quæ verbum idem, vel ejusdem sig-
 nificationis postulat. Media etiam
 verbi προσφερόμενος forma insolens
 mihi videtur h. l. Prius verbum Er-
 nesti proponere, alterum adhibere in-
 terpretatur.

βασιλικῶν νόμων] Valefius ad Har-
 pocr. p. 240. interpretatur *sanctas*
Euclidarum leges, de quibus Ly-
 fias p. 108. ed. Taylori, quoniam
βασιλεὺς Μυθέρης præfatus. Restius

παραῖμαι δίκαιους παρὶ τὰ διαχειζόμενα ἀπεργάζεσθαι
τοὺς οἰκέτας. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ αἱ νόμοι ζημίαι μόνον
εἰς τοῖς ἀμαρτάνουσιν, αἱ δὲ βασιλικοὶ νόμοι οὐ μόνον
ζημίᾳσι τοὺς ἀδικούντας, ἀλλὰ καὶ ὠφελᾶσι τοὺς δι-
καίους. ὥστε ὁρῶντες πλουσιωτέρους γιγνομένους τοὺς δι-
καίους τῶν ἀδίκων, πολλοὶ, καὶ φιλοκερδεῖς ὄντες, εὖ
μάλα ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδικεῖν. Οὗς δὲ ἂν αἰσθάνω-8
μαι, ἔφη, ὅμως, καὶ εὖ πάσχοντας, ἐπὶ ἀδικεῖν παρω-
μένους, τούτους, ὡς ἀνηκέστους πλεονέκτας ὄντας, ἤδη
καὶ τῆς χρηστεως ἀποπαύω. Οὗς δὲ ἂν αὖ κατα-9
μάθω, μὴ τῷ πλεον ἔχεν μόνον διὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπαι-
ρομένους δίκαιους εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἐπι-
θυμῶντας ὑπ' ἐμοῦ, τούτοις ὥσπερ ἐλευθέρους ἤδη χρω-
μαι, οὐ μόνον πλουτίζων, ἀλλὰ καὶ τιμῶν ὡς καλοὺς τε
καίγαθούς. Τούτῳ γάρ μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, 10
διαφέρειν ἀνὴρ φιλότιμος ἀνδρὸς φιλοκερδοῦς, τῷ ἐφέλεν
ἐπαινῶν καὶ τιμῆς ἕνεκα καὶ ποιεῖν, ὅπου δεῖ, καὶ κινδυ-
νεῖν, καὶ αἰσχυρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι.

*Zeuxo et Bach. instituta regum Per-
sorum interpretantur, de quibus com-
parant Cyropædiae l. 2, 3. i. 6, 20.
vii 5, 35. viii. 1, 26. et supra iv. 8.
seqq.*

διαχειζόμενα] Guelf. simplex χα-
ρίματα scriptum habet.

7. οὐ μόνον] Parif. C. οὐ μόνον.

ἀδικον, πολλὰ] Ne, quod factum
esse meminit Weiske, ἀδικον cum
πολλὰ copuletur, incisum posui.

8. χρηστους] Hoc ex certa emen-
datione medici doctissimi, *Covey*,
proposita ad Theophrasti Charact. p.
338. dedit pro χρεστους.

9. διὰ τὴν δικαιοσύνην] Propter com-
modum ex oblatum iustitia oblatum
aut spectatum. Erat cum hæc verba
abundare putabam. In Parif. A. est

τὸ πλεον—δικαιοσύνην ἔχον ἱκανοποι-
νους.

τοῦ ἐπαινεῖσθαι] Male edd. vett. Pa-
rif. A. C. D. et Guelf. τῷ dant.

ὅσπερ ἐλευθέρους] Guelf. libri scri-
pturam ἴσα εἰ damnatam a Zeuxio
equidem et ipse repudiandam censco.
Nam aliud est *χρεῖμαι* τούτοις ὡς πλε-
μῶν, ὡς ἐλευθέρους, *τραπεῖ* ἵσα *ταρακτα-*
ῖσθαι, aliud *χρεῖμαι* τούτοις ἴσα ἐλευ-
θέρους, ad omnia horum opera uter, ad
quæ liberi adhiberi solent. Sic est in
Agésilao vi. 6. καὶ γὰρ νομὶ μὲν ἴσα-
στε ἀμείψῃ *χρεῖται*, ἀμείψῃ δὲ ἴσαστε νο-
μῶν.

ἀγαθούς] Guelf. divifim καὶ ἀγα-
θούς.

10. τῷ ἰσῆλον] Male edd. vett.
Guelf. Parif. A. C. D. τοῦ ἰσῆλον.

CAPUT XV.

- 1 ΑΛΛΑ μὲν τοι ἐπειδὴν γε ἐμποίῃσῃς τινὶ τὸ βούλε-
σθαι σοι εἶναι τάχαδ', ἐμποίῃσῃς δὲ τῷ αὐτῷ ταύτῃ
ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ταῦτά σοι ἐπιτελῆται, ἔτι δὲ πρὸς
τούτοις ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ, ὡς ἂν ποιούμενα ἕκαστα
τῶν ἔργων ὠφελιμώτερα γίγνοιτο, πρὸς δὲ τούτοις, ἄρχῃ
ικανὸν αὐτὸν ποιήσῃς, ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν, ἥδη τε σοὶ τὰ
ἐκ τῆς γῆς ὠραῖα ἀποδεικνύοντα ὅτι πλεῖστα, ὥσπερ σὺ
σαυτῷ, οὐκέτι ἐρήσομαι περὶ τούτου, εἰ ἔτι τίνος ὁ τοιοῦτος
προσδεῖται. Πάνυ γάρ μοι δοκεῖ ἤδη πολλοῦ ἂν ἄξιος
εἶναι ἐπίτροπος, ὧν τοιούτος. Ἐκεῖνο μέντοι, ἔφην ἐγὼ,
ὦ Ἰσχόμαχε, μὴ ἀπαλύπῃς, ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεσφά-
2 μπται, τῷ λόγῳ. Τὸ ποῖον; ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Ἐ-
λεξας δῆπου, ἔφην ἐγὼ, ὅτι μέγιστον εἴη μαθεῖν, ὅπως
δεῖ ἐξεργάζεσθαι ἕκαστα· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ τῆς ἐπιμελείας
ἔφησθα ὅφελος οὐδὲν γίγνεσθαι, εἰ μὴ τις ἐπίσταιτο, ἃ
3 δεῖ, καὶ ὡς δεῖ ποιεῖν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγὼ, ἔφην, ὦ

Cap. XV. 1. βούλειθαί σοι] Juntina, Guelf. si dant. Deinde ἐπιτελεῖται edd. vett. ἐπιμελῆται Guelf. ἐπιτελεῖται Paris. A. a prima manu, deinde εἰ δὲ πρὸς ταύτοις. Contra C. et D. τῶν σοι ε. ἐπιτελεῖται.

κτῆσῃ αὐτῷ] Index Zeunianus interpretatur *imbuere scientia aliquem*. Est quidem supra cap. vii. 19. γηροβουνοῖς κινεῖσθαι ταυτῷ ubi *præparare* interpretatur Zeune. Recte quidem dativus commodi, uti dicitur, jungitur mediæ formæ verbi, sed ubi de aliena persona ponitur, mediæ forma locum non habere videtur. Tamen Pindarus Nem. ix. 124. φιλῶναι ἀποκατασταῖν ἵπποι Χρομίου πῆρψαν dixit. Et noster in Hierone xi. 13. πρὸς αὐτῷ συμμάχου.

ἀποδεικνύοντα] Cum Welfio et Bachelio Stephani correctionem prætulī vulgato ἀποδεικνύον, quod defendens Zeune supplet ὃ, inepte. Sic enim subito oratio a domino ad villicum

converteretur.

ἢ—τοῦ λόγου] Pertinet τοῦ λόγου ad ταῦτα. Male διὰ intelligendum ad λόγον censet Zeune.

3. Ἀλλὰ ταῦτα] Hæc sectio cum sect. 4. 5. 6. et 7. vulgo positæ leguntur post sectionem 8. et 9. Sed egregie vidit Ernesti orationem in isto ordine non satis coherere, sed docendi seriem esse præpositam. Igitur is sectiones, quæ vulgo sunt 5. usque ad 9. (nobis 3. 4. 5. 6. 7.) collocari voluit post sectionem 2; quo facto omnia aptissime coherere recte censuit. Weiske mutationem illam non improbat quidem, sed tamen ea facta nondum omnia coherere putat, itaque et alia quædam turbata esse censet. Utinam argumenta et exempla locorum ejusmodi turbatorum vel suspectorum addidisset. Equidem Ernestii judicium secutus ordinem vulgarem mutare ausus sum.

Ἰσχύμαχε, ἱκανῶς δοκῶ καταμεμαθηκέναι ἢ εἶπας, κατὰ δὲ διδάσκειν τὸν ἐπίτροπον. Καὶ γὰρ, ἢ ἔφησθα εἶπαι σοι ποιεῖν αὐτὸν, μαθεῖν δοκῶ, καὶ ἢ ἐπιμελῇ, καὶ ἀρχικόν, καὶ δίκαιον· ὃ δὲ εἶπας, ὡς δὲ μαθεῖν τὸν 4 μέλλοντα ὁρθῶς γεωργίας ἐπιμελήσεσθαι, καὶ ἂ δὲ ποιῆν, καὶ ὡς δὲ, καὶ ὁπότε ἕκαστα, ταῦτά μοι δοκῶμεν, ἔφην ἐγὼ, ἀργότερόν πως ἐπιδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Ὅσπερ εἰ ἄποις, ὅτι δὲ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν 5 μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, καὶ τὰ γεγραμμένα ἀναγινώσκειν. Ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας, ὅτι μὲν δὲ γράμματα ἐπίστασθαι, ἠκηκόεν ἄν· τοῦτο δὲ εἰδὼς, οὐδὲν τι, οἶμαι, μᾶλλον ἂν ἐπισταίμην γράμματα. Οὕτω δὲ καὶ νῦν, ὅτι μὲν δὲ ἐπίστασθαι γεω- 6 γίαν τὸν μέλλοντα ὁρθῶς ἐπιμελήσεσθαι αὐτῆς, ῥαδίως πέπεισμαι· τοῦτο μέντοι εἰδὼς, οὐδὲν τι μᾶλλον ἐπίσταμαι, ὅπως δὲ γεωργεῖν. Ἀλλ' εἰ μοι αὐτίκα μάλα 7 δοῖτε γεωργεῖν, ὅμοιος ἂν μοι δοκῶ εἶναι τῷ περὶ ἰατρῶν, καὶ ἐπισκοποῦντι τοὺς κάμνοντας, εἰδόντι δὲ οὐδὲν, ὃ τι συμφέρει τοῖς κάμνουσιν. Ἴν' οὖν μὴ τοιοῦτος ὦ, ἔφην ἐγὼ, διδάσκέ με αὐτὰ τὰ ἔργα τῆς γεωργίας. Ἐν- 8 ταῦθα δὴ εἶπεν ὁ Ἰσχύμαχος, τὴν τέχνην με ἤδη, ὦ Σώκρατες, κελεύεις αὐτὴν διδάσκειν τῆς γεωργίας; Αὕτη γὰρ ἴσως, ἔφην ἐγὼ, ἥδη ἐστὶν ἡ ποιούσα τοὺς μὲν ἐπι-

ἢ ἐπιμελῇ] Stephani ἐπιμελῇ, curas, recte reprobavit Zeune.

4. ἐπιμελήσεσθαι] Ex Guelf. et margine Steph. dedi pro ἐπιμελῆσεσθαι. In Paris. D. est ἐπιμελλοῦσα ὁρθῶς γεωργίας ἐπιμελῆσεσθαι post τὸν μέλλοντα ὁρθῶς γεωργίας.

Ἰσχύμαχον] Vulgatum Ἰσχύ μὲν Castilio correxit omisso μὲν, Camerarius tacitus in Ἰσχύμην mutavit videtur vertens. Ἰσχύμην Leoncl. dedit.

5. ἀναγινώσκειν] Paris. C. a prima manu ἀναγινώσκειν habet scriptum.

6. ἐπιμελῆσεσθαι] Ex margine

Steph. recepi in locum vulgati ἐπιμελῆσεσθαι.

7. δοῖτε εἶπαι] Edd. vett. Paris. A. C. D. et Guelf. εἶπαι omittunt. Dein de περιεσκοποῦντι margo Steph. postea ἴν' οὖν μὴ τοιοῦτος edd. vett. Guelf. Paris. A. C. D.

8. Ἰσως, ἔφην] Sic cum Stephano Zeune et Weiske. Edd. vett. Paris. A. C. D. Guelf. Camer. et Strebeus ὡς ἔφην ἐγὼ.

τοὺς μὲν] Guelf. ἢ μὲν τοιοῦτος τοὺς Ἰσχυμαχίους.

- σταμένους αὐτὴν πλουσίους, τοὺς δὲ μὴ ἐπισταμένους,
 9 πολλὰ ποιοῦντας, ἀπόρους βιοτεύειν. Νῦν ταῦτιν, ἔφη, ὦ
 Σώκρατες, καὶ τὴν Φιλανθρωπίαν ταύτης τῆς τέχνης
 εἰκοῦση. Τὸ γὰρ ὠφελιμωτάτην οὔσαν, καὶ ἡδίστην ἐρ-
 γάζεσθαι, καὶ καλλίστην καὶ προσφιλεστάτην θεοῖς τε
 καὶ ἀνθρώποις, ἔτι πρὸς τοῦτοις καὶ μέγιστον εἶναι μα-
 θεῖν, πῶς οὐχὶ γενναῖόν ἐστι; γενναῖα δὲ δήπου καλεῖ-
 μεν καὶ τῶν ζώων, ὅποσα καλά, καὶ μεγάλα, καὶ ὠφέ-
 10 λημα ἔντα, παρὰ ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ
 μὴν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐχ ὥσπερ γε τὰς ἄλλας τέχνας
 κατατριβῆναι δεῖ μακρόνοντας, πρὶν ἄξια τῆς τρωφῆς
 ἐργάζεσθαι τὸν διδασκόμενον, οὐχ οὕτω καὶ ἡ γεωργία
 δύσκολός ἐστι μαθεῖν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἰδὼν ἂν ἐργαζόμε-
 νους, τὰ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς ἂν ἐπίσταιο, ὥστε καὶ ἄλ-
 λων, εἰ βαύλοιο, διδάσκων. Οἶομαι δ', ἔφη, πάντων καὶ
 11 λεληθένων πολλὰ σιωπὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς. Καὶ γὰρ
 θεαί μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονται πως τὰ ἐπικαι-
 ριώτατα, ἥς ἕκαστος ἔχει τέχνης, τῶν δὲ γεωργῶν ὁ
 κάλλιστα μὲν Φιτεύων, μάλιστα δὲ ἡδοίγο, εἰς αὐτὸν

οὐδὲν ποιοῦντες] Male juncta haec priusibus haerent; itaque uolens vel similem copulam excidisse puto. Sed totum hanc sectionem cum sequenti a Xenophonte profectam esse mihi persuadere nunquam potui.

9. ἀπόροις] Guelf. a prima manu scriptum ἀκούειν habet.

Τὸ γὰρ] Weiskiana editio nescio unde, nisi forte typorum errore, adscivit γι.

γενναῖον ἔστι] Voluit docere auctor φιλανθρωπίαν, et delabitur ad γενναῖον alienam a terra; nec comparatione inepta cum animalibus γενναῖος vulgo vocatis aliquid proficitur. Nec enim animalia γενναῖα graece dicuntur pulchra, magna, hominibus utilia et mitia, sed potius generosa, in quibus primum locum obtinet leo. Sunt igitur haec Xenophonte inidi-

gna. Quamquam est infra locus cap. xviii. 10. ubi respici videntur verba hujus loci quaedam: οὐκ οὐκ ἔστιν οὐ πάλαι, ἔτι καὶ ταύτην δὴ γενναῖότητα ἡ γεωργία τέχνη, ἔτι καὶ μέγιστον ἔστι μαθεῖν. Deinde cap. xix. 17. πάλαι καὶ ἔστιν, ἔτι ἡ γεωργία οὕτω φιλανθρωπία ἐστὶ καὶ σφίσι τέχνη, δότε καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀκούσας ἐπιστήμονας εὐθὺς παντὶς σοφίᾳ. Inde efficitur, ut servatis reliquis saltem damnemus comparationem cum animalibus institutam. Reliqua a verbis γενναῖα δὲ λέγουσι—ἐνδρῶν σφίσι pertinere ad sect. 12. cenfeo, ubi vide annotanda.

10. δὲντι γι] Guelf. γι omittit. Ceterum dissidium Columellae Praefat. sect. 33. annotavit Zeune.

11. ἡ δὲ ἀλλοτρίᾳ] Guelf. δὲ ἀλλοτρίᾳ, deinde πρόφαντι dat.

Θεῶτε, ὁ κάλλιστα δὲ σπείρων, ὡσαύτως· ὅ τι δὲ ἔρειε
τῶν καλῶς ποτισμένων, οὐδὲν ἔτι ἄν σε ἀπαρνήσασθε,
ὅπως ἐποίησεν. Οὗτοι καὶ τὰ ἥθη, ὧς Σώκρατες, ἔφη, 12
γενναιοτάτους τοὺς αὐτῇ συνήτας ἢ γεωργία ἔειπε παρ-
χρῆσθαι. Ἀλλὰ τὸ μὲν προαίμιον, ἔφη ἐγὼ, καλὸν, 13
καὶ οὐχ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέψασθαι τοῦ ἀρετῆματος·
σὺ δὲ, ὅτι εὐπίπτος ἐστι μαθεῖν, διὰ ταῦτο παλὺ μοι μάλ-
λον διεξιῖθι αὐτήν. Οὐ γὰρ σοι αἰσχρὸν τὰ ῥάδια δι-
δάσκων ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ πολὺ αἰσχρὸν, μὴ ἐπίστασθαι,
ἄλλως τε καὶ εἰ χρήσιμα ὄντα τυγχάνει.

CAPUT XVI.

ΠΡΩΤΟΝ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὧς Σώκρατες, ταῦτο ἐπι- 1
δύξαι βούλομαι σοι, ὡς οὐ χαλεπὸν ἐστίν, ὃ λέγουσι ποι-
κιλότατον τῆς γεωργίας εἶναι οἱ λόγῳ μὲν ἀκρὴςβέστατα
αὐτὴν διεξιόντες, ἥκιστα δὲ ἐργαζόμενοι. Φασὶ γὰρ, τὸν 2
μέλλοντα ὀρθῶς γεωργήσεν, τὴν φύσιν χεῖρην πρῶτων
τῆς γῆς εἰδέναι. Ὅρθῶς γε, ἔφη ἐγὼ, ταῦτα λέγον-
τες. Ὁ γὰρ μὴ εἰδὼς, ὅ τι δύναται ἢ γῇ φέρειν, οὐδ' ὅ
τι σπείρειν, αἰομαι, οὐδ' ὅ τι φυτεύειν δεῖ, εἰδέειν ἄν.
Οὐκ οἶν, ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, καὶ ἀλλοτρίας γῆς ταῦτό ἐστι 3

12. γενναιοτάτους] Si compares
hanc cum sectione 9. et cap. xviii.
sect. 10. qui locus ad priorem refer-
tur, eius est vocabuli γενναῖος signifi-
catio probiorque, quam h. l. Mem-
brum vero illud sectionis 9. quod ibi
locum alienum occupasse monui,
hic loco melius congruere videtur:
γενναῖος δὲ δέσσει καλεῖται—πρὶν τοῦ
ἀπορῆσθαι. Ceterum eius ante αὐτῇ
a secunda manu adscriptum habet
Guelf. ut deinde Iacus dat.

13. αἰομαι] Hoc pro ὑπερβόλῃ, a
sententia loci alieno, dedi ex con-
jectura Wytttenbachii ad Plutarchum
de Sera N. Viad. p. 45.

τυγχάνει] Paris. A. C. D. τυγχέ-
ται.

Cap. XVI. 1. οἱ λέγοντες—διεξιόντες]
Ex Theophrasti historia plantarum
licet cognoscere, qui rei rusticae scrip-
tores exstiterint ante eum et fore
ante Xenophontem. Leophanem de
terræ generibus plantis commodum
judicantem memorat Theophrastus
de causis pl. ii. 6. Menestorem i. 26.
ἡμεῖς δὲ] Guelf. ἡμεῖς μὲν γὰρ
habet.

2. χεῖρην] Omittunt Paris. C. D.

3. ἀλλοτρίας γῆς] Zonae monet
intelligi αἰοῦ. Sed quid hoc ad rem,
si rei rusticae studiosus aliam tex-

γνῶναι, ὅ τι τε δύναται φέρειν, καὶ ὅ τι μὴ δύναται, ὀρῶντα τοὺς καρποὺς καὶ τὰ δένδρα. Ἐπειδὴν μὲν τοὺς γνῶ τις, οὐκέτι συμφέρεи θεομαχεῖν. Οὐ γὰρ ἂν, ὅταν δέοιτο αὐτὸς, ταῦτο σπείρων καὶ φυτεύων, μᾶλλον ἂν ἔχει τὰ ἐπιτήδεια, ἢ ὅ τι ἡ γῆ ἡδοίτο φύουσα καὶ τρέφουσα.

4¹ Ἦν δὲ ἄρα δι' ἀργίαν τῶν ἐχόντων αὐτὴν μὴ ἔχει τὴν αὐτῆς δύναμιν ἐπιδεικνύειν, ἔστι καὶ παρὰ γείτονος τόπου πολλάκις ἀληθέστερα περὶ αὐτῆς γνῶναι, ἢ παρὰ

5 γείτονος ἀνθρώπου πυνθέσθαι. Καὶ χειρσύνουσα δέ, ὅμως ἐπιδείκνυσιν τὴν αὐτῆς φύσιν· ἡ γὰρ τὰ ἀγρία καλὰ φύουσα, δύναται θεραπευομένη καὶ τὰ ἡμέτερα καλὰ ἐκφέρειν. Φύσιν μὲν δὴ γῆς οὕτω καὶ οἱ μὴ πάντες

6 ἔμπειροι γεωργίας ὅμως δύνανται διαγιγνώσκειν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἔφη ἐγὼ, ὧ Ἰσχόμαχε, ἱκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθάρρηκέναι, ὥς οὐ δεῖ φοβούμενον, μὴ οὐ γνῶ τῆς

7 γῆς φύσιν, ἀπέχεσθαι γεωργίας. Καὶ γὰρ δὴ, ἔφη, ἀνεμνησθῆναι τὸ τῶν ἀλίων, ὅτι θαλασσοεργοὶ ὄντες, καὶ οὔτε καταστήσαντες ἐπὶ θεῶν, οὔθ' ἡσυχῇ βαδιζόντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες ἅμα τοὺς ἀγροὺς, ὅταν ὀρῶσι τοὺς καρποὺς ἐν τῇ γῇ, ὅμως οὐκ ὀκνοῦσιν ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς γῆς, ὅποιά τε ἀγαθὴ ἔστι, καὶ ὅποιά κακὴ· ἀλλὰ τὴν μὲν ψέγουσι, τὴν δὲ ἐπαινῶσι. Καὶ πάντες ταῦτον

ram inspicit et ex plantis indolem ejus agnoscit? Equidem expectabam, ut nominaret Xenophon hominem indolis terræ ejus, quam colere instituit, aut quam emere cupit, plane ignarum. Locum igitur vitio aliquo laborare suspicor. Num fuerat ab initio scriptum καὶ ἄλλοτερίῃ τῆς γῆς τοῦτο ἵσται γνῶναι? Scilicet totam sententiam X. concludit ita scilicet. 5. φύσιν μὲν δὴ γῆς οὕτω καὶ οἱ μὴ πάντες ἔμπειροι γεωργίας ὅμως δύνανται διαγιγνώσκειν. Paris. D. habet τοῦτο ἴση ὁρῶνται.

ἴσται] Male Guelf. ἴσται δὲ habet

scriptum. Paris. C. D. καὶ ἴσται μὴ δύνανται φέρειν deinceps dant.

5. οὕτω καὶ—διαγιγνώσκειν] Guelf. οὕτως καὶ—διαγιγνώσκουσι. ut Paris. A. C. D.

7. τῶν ἀλίων] Paris. A. C. D. τοὺς ἀλίους. Margo Villosion. ἀλιων. τοὺς ἀλίους.

Θαλασσοεργοὶ] Guelf. Θαλασσοεργῶν. Paris. C. Θαλασσοεργῶν. καταστήσαντες] ταῦν intelligendum cum Weiskio, aut καταστάντες scribendum, quod olim conjeceram ad Cyrop. v. 2, 27.

ἡσυχῇ] Paris. A. C. D. ἡσυχῇ dant,

τοὺς ἐμπείρους γεωργίας ὁρῶ αὐτοὺς τὰ πλεῖστα κατὰ ταυτὰ ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς. Πόθεν οὖν βούλει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀρξώμαι σε τῆς γεωργίας ὑπομιμῆσκαι; Οἶδα γὰρ, ὅτι ἐπισταμένῳ σοὶ πάνυ πολλὰ φράσω, ὡς δεῖ γεωργεῖν. Ἐκείνῳ μοι δοκῶ, ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, πρῶτον ἀν' ἡδέως μανθάνειν (Φιλοσόφου γὰρ μάλιστα ἐστὶν ἀνδρὸς), ὅπως ἀν' ἐγὼ, εἰ βουλοίμην, γῆν ἐργαζόμενος, πλείστας κριθὰς καὶ πλείστους πυροὺς λαμβάνοιμι. Οὐκοῦν ταῦτο μὲν οἶσθα, ὅτι τῷ σπέρῳ νεὸν δεῖ ὑπεργάζεσθαι; Οἶδα γὰρ, ἔφη ἐγὼ. Εἰ οὖν ἀρχοίμεθα, ἔφη, ἀρᾶν τὴν γῆν χειμῶνος; Ἄλλὰ πῶς ἀν' εἴη, ἐγὼ ἔφη. Ἄλλὰ τοῦ θέρους σοὶ δοκεῖ; Σκληρὰ, ἔφη ἐγὼ, ἐστὶ ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζέγει. Κινδυνεύει ἔαρος, ἔφη, εἶναι τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. Εἰκὸς γὰρ, ἔφη ἐγὼ, ἐστὶ μάλιστα χεῖσθαι τὴν γῆν

τοὺς ἐμπείρους] Guelf. αὐτοὺς ἐμπείρους habet. Deinde κατ' αὐτὰ Parif. A. C. D.

8. ἔφη,] Omittunt edd. vett. sed addit etiam margo Villoif. Deinde ἀρξώμαι Guelf. cum edd. vett. et Parif. C. D.

πάνυ πολλὰ φράσω] Juntina πάνυ ἐπισταμένῳ σοὶ πολλὰ. Castalio φράσων dedit.

9. φιλοσόφου] Ironiam Socraticam hanc censuit esse Camerarius, quoniam philosophi de victu quotidiano, nedum copioso solliciti esse consueverint. Respondet Zeune, Socratem, utpote morum et vitæ philosophiæ studiosum, non indignam philosopho rusticationis scientiam potuisse judicare. Multos enim philosophos græcos de re rustica præcepisse. Weiske philosophiæ notionem ad solum verbum μανθάνειν referendam esse censet. Addo locum Aristotelis Œcon. i. 6. ἴσται τε καὶ πτωτοί, μὴτι νεκτοὶ μὴτι ἀπείροις σπείρειν, τοὶ δὲ διανίστασθαι πάντων τούτων γὰρ καὶ πρὸς ὑγίαν καὶ εὐκταρίαν καὶ φιλοσοφίαν χρεῖσμεν. Sic enim Codex Lipf. habet scriptum pro

φιλοσόφου, ut corrigi voluit Camerarius. φιλοσοφία hic simpliciter discendi studium et subtilitatem et intentionem cogitandi significat, ut in Cyrop. vi. 1, 41. πάνυ ἥμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνμύζον παιδεύσθῃται τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοπραγίας ἐργαζομένην est in Memor. iv. 2, 23. Cf. Morus ad Isocratis Panegyricum p. 5. Est igitur h. l. φιλόσοφος, qui artem æconomiam curiose et accurate discere conatur, in eoque cogitationem et animum totum defixum habet. De philosophia proprie dicta nusquam Xenophon verbo usus esse reperitur.

10. τῷ σπέρῳ] Articulum omittit Parif. C.

11. σκληρὰ] Guelf. deinceps ἡ γῆ ἴσται. Parif. C. σκληρὰ ἔφη ἡ γῆ ἴσται. etiam D. ἡ γῆ ἴσται. Dictum pro σκληροτέρα ἢ ἄλλοι κινεῖ.

12. κινδυνεύει ἔαρος] Videtur mihi ἔρα ante ἔαρος excidisse.

χεῖσθαι] Junt. χεῖσθαι dedit, quod a prima manu est in Parif. A. σχύσθαι C. D. Illud est plane dissolvi et diffundi more æreæ commotæ.

- τηνικαῦτα κινουμένην. Καὶ τὴν πόαν γε ἀναστροφεμένην,
 ἔφη, ὦ Σώκρατες, τηνικαῦτα κόπρον μὲν τῇ γῇ ἤδη παρῆ-
 13 χειν, καρπὸν δὲ οὐκ ἔτι καταβαλεῖν, ὥστε φύεσθαι. Οἶ-
 μαι γὰρ δὴ, καὶ ταῦτό ἐστι γινώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλει
 ἀγαθὴ ἡ νὺξ ἐσσεσθαι, ὕλης τε δεῖ κατὰρὰν αὐτὴν εἶναι,
 καὶ ὅπτην ὀτιμάλιστα πρὸς τοῦ ἡλίου. Πάνυ γε, ἔφη
 14 ἐγὼ, καὶ ταῦτα οὕτως ἡγαῦμαι χρῆναι ἔχειν. Ταῦτ' οὖν,
 ἔφη, σὺ ἄλλως πως νομίζεις μᾶλλον ἂν γίγνεσθαι, ἢ εἰ
 ἐν τῷ θέρει ὅτι πλεονεχίας μεταβάλοι τις τὴν γῆν; Οἶ-
 δα μὲν οὖν, ἔφη, ἀκριβῶς, ὅτι οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἢ
 μὲν ὕλη ἐπιτελάζοι καὶ αὐαίνετο ὑπὸ τοῦ καύματος,
 ἢ δὲ γῇ ὅπτην ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἢ οὔτις αὐτὴν ἐν μέσῳ τῷ
 15 θέρει καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἡμέρᾳ κινεῖ τῷ ζεύγει. Εἰ δὲ ἄν-
 θρωποι σκάπτοντες τὴν νεὸν ποιοῖεν, ἔφη, οἷα εὐδὴλον,
 ὅτι καὶ τούτους δόξα δεῖ ποιεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην;
 Καὶ τὴν μὲν γε ὕλην, ἔφη ἐγὼ, καταβάλλειν, ὥς αὐ-
 αίνηται, ἐπιπολῆς, τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὥς ἡ ὥμῃ αὐτῆς
 ὅπτην.

CAPUT XVII.

- 1 ΠΕΡΙ μὲν τῆς νεοῦ ὁρᾶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὥς ἀμ-
 Φότεροις ἡμῖν ταυτὰ δοκεῖ. Δοκεῖ γὰρ οὖν, ἔφη ἐγὼ.
 Περὶ γε μὲν τοῦ σπόρου ὥρας ἄλλο τι, ἔφη, ὦ Σώ-

ἀναστροφεμένη] Paris. D. πῶς τι
 dat. Infra xvii. 10. ἡ—χλὴς γινωμί-
 νης—, πατισσέψης αὐτὴ πάλιν, τοῦτο
 γίνεται εἰς τὴν γῆν.

παρῆχαι] Repete εἰπὸς ἔστι.

13. εἰ μᾶλλον] Paris. A. D. εἰ μᾶλ-
 λον.

δὲ] Omittunt edd. vett. et Guelf.
 cum Paris. A. C. D.

πρὸς τοῦ ἡλίου] Ita vulgatum ἐν
 ἑλλεν κοπτεῖ ex 106, 14. ἢ δὲ γῇ ἐν τῷ
 τοῦ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, approbante Weiskio.

χρῆται] Guelf. a prima manu χρῆ
 habet.

14. ἐν τῷ θέρει] Edd. vett. cum Guelf.
 ἐν τῷ θέρει, sed in Paris. A. a suprascrip-
 tum. Cicero apud Nonium vertit :
 Nullo modo facilius arbitror posse nosque
 herbas ardescere et interire, nosque ter-
 ram ab sole percipi.

Cap. XVII. 1. Δουὶ γὰρ οὖν] Edd.
 vett. Guelf. Paris. A. C. D. δουὶ γὰρ
 οὖν.

μὲν τοῦ σπόρου ὥρας] Bene Zeno.

κράτες, γιγνώσκεις, ἢ τὴν ὥραν σπείρειν, ἥς πάντες μὲν
 αἱ πρόσθεν ἄνθρωποι πείραν λαβόντες, πάντες δὲ οἱ νῦν
 λαμβάνοντες, ἐγνώκασιν κράτιστον εἶναι; Ἐπειδὴν γὰρ 2
 ὁ μετοπωρινὸς χρόνος ἔλθῃ, πάντες που οἱ ἄνθρωποι πρὸς
 τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, ὅποτε βροῦσας τὴν γῆν ἀφήσει
 αὐτοὺς σπείρειν. Ἐγνώκασιν δὲ γ', ἔφη ἐγὼ, ὧ Ἰσχύ-
 μαχε, καὶ τὸ μὴ ἐν ξηρᾷ σπείρειν ἐκόντες εἶναι πάντες
 ἄνθρωποι, δηλονότι πολλαῖς ζημίαις παλαισάμεντες οἱ
 πρὶν καλυσθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ σπείραντες. Οὐκ οὖν 3
 ταῦτα μὲν, ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, ὁμογνωμονοῦμεν πάντες οἱ
 ἄνθρωποι. Ἄ γὰρ ὁ θεὸς διδάσκει, ἔφη ἐγὼ, οὕτω
 γίγνεται ὁμονοεῖν· οἷον ἅμα πᾶσι δοκεῖ βέλτιστον εἶναι, ἐν
 τῷ χειμῶνι παχέα ἱμάτια φορεῖν, ἣν δύνωνται· καὶ πῦρ
 κάειν ἅμα πᾶσι δοκεῖ, ἣν ξύλα ἔχουσιν. Ἄλλ' ἐν τῷδε, 4
 ἔφη ὁ Ἰσχύμαχος, πολλοὶ ἤδη διαφέρονται, ὧ Σώκρατες,
 περὶ τοῦ σπέρου, πότερον ὁ πρῶτος κράτιστος, ἢ ὁ μέσος,
 ἢ ὁ ὀψιμώτατος. Ἄλλ' ὁ θεός, ἔφη ἐγὼ, οὐ τετα-
 γμένως τὸ ἔτος ἀγνι, ἀλλὰ τὸ μὲν τῷ πρῶτῳ κάλλι-
 στα, τὸ δὲ τῷ μέσῳ, τὸ δὲ τῷ ὀψιμωτάτῳ. Σὺ οὖν, 5

μὲν τῆς τοῦ σπέρου scribendum esse
 coniecit: deinceps ἔφη add. vett.
 Guelf.

γιγνώσκεις] Guelf. γινώσκεις.

2. ἀφίεται] Parif. C. a prima manu
 ἀφίεται, D. omnino omittit.

Ἐγνώκασιν δὲ γ',] Guelf. ἰγνώκασιν γὰρ
 puncto posito post nomen Ischoma-
 chi. ἰγνώκασιν δὲ γ' ἔφη Parif. A. de-
 incepte in ξηρᾷ margo Steph.

αἱ πρὶν—σπείραντες] Structura ver-
 borum insolentior fecit, ut viri docti
 de vitio loci suspicarentur. Badius
 nominativos absolutos esse ait, Zen-
 nius post δηλονότι repetit ἰγνώκασιν;
 sed ita nihilo minus nominativos
 manere absolutos statuit Weiske:
 nec enim participium παλαισάμεντες
 posse referri ad πάντες ἄνθρωποι; ob-
 stare enim articulum; et sententiam
 ita existeret falsam, quia non omnes

homines damno suo edoceantur. Mi-
 hi simillimus locus esse videtur cap.
 xii. σὺχ ἔφη, ὅτι καὶ ἰουδαῖοι οὐκ ἴσταν
 τινες ἴσταν, ὡς ἰσταν, ἐκθρῶσαι, πολλοὶ
 αὐτῶν ἰσταν ὁ οὐκ ἰστανται ἰστανταῖ-
 ομαι, ὅπως αὐτοῖς ἴσταντα εἶναι; Cui ut
 similis fiat noster, ita verba erunt or-
 dinanda: καὶ πολλοὶ (vel τινες) παλ-
 λαῖς ζημίαις παλαισάμεντες, οἱ πρὶν καλ-
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ σπείραντες, πάντες νῦν ἰγνώ-
 κασιν τὸ μὴ ἐν ξηρᾷ σπείρειν ἰκόντες εἶναι.
 Ad istum vero locum nemo adhæsit.
 σπείραντες] Vulgatum σπείραντες re-
 cte correxit Weiske.

3. ἢ δύνωνται] Parif. C. αἱ δ. deinceps
 αἱ ξύλα ἔχουσιν. C. D.

4. Ἄλλ' ὁ θεός] Parif. A. C. D. καὶ
 ὁ θεός. Deinde ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον C.
 κάλλιστα] Participium ἔχον ἴσ. σὺ
 σπείρειν, vel simile aliquod deesse mihi
 videbatur.

ἔφη, ὦ Σώκρατες, πότερον ἡγῇ κρεῖττον εἶναι, ἐν τούτων
 τῶν σπόρων χρῆσθαι ἐκλεζάμενον, εἴαν τε πολὺ, εἴαν τε
 ὀλίγον σπέρμα σπείρῃ τις, ἢ ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ πρωϊ-
 6 μωτάτου μέχρι τοῦ ὀψιμωτάτου σπείρειν; Καὶ ἐγὼ εἶ-
 πον, ἐμοὶ μὲν, ὦ Ἰσχόμαχε, δοκεῖ κράτιστον εἶναι παντὸς
 μετέχειν τοῦ σπόρου. Πολὺ γὰρ νομίζω κρεῖττον εἶναι,
 αἰεὶ ἀρκοῦντα σῖτον λαμβάνειν, ἢ ποτὲ μὲν πάνυ πολὺν,
 ποτὲ δὲ μηδὲ ἱκανόν. Καὶ ταῦτο τοῖνυν σύ γε, ἔφη, ὦ
 Σώκρατες, ὁμογνωμονοῦς ἐμοὶ, ὁ μανθάνων τῷ διδά-
 σκοντι, καὶ ταῦτα πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην ἀποφαινό-
 7 μενος. Τί γάρ; ἔφην ἐγὼ, ἐν τῷ ρίπτειν τὸ σπέρμα
 ποιικίλη τέχνη ἔνεστι; Πάντως, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπι-
 σκεψώμεθα καὶ ταῦτο. Ὅτι μὲν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς δεῖ
 ρίπτεσθαι τὸ σπέρμα, καὶ σύ που οἶσθα, ἔφη. Καὶ
 γὰρ εἰώρακα, ἔφην ἐγὼ. Ῥίπτειν δέ γε, ἔφη, αἱ μὲν
 ὁμαλῶς θνάνται, αἱ δὲ οὐ. Οὐκοῦν ταῦτο μὲν, ἔφην
 ἐγὼ, ἥδη μελέτης δεῖται, ὥσπερ τοῖς κηθαρισταῖς ἡ χεὶρ,
 8 ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη·
 ἦν δέ γε ἡ, ἔφη, ἡ γῆ ἢ μὲν λεπτοτέρα, ἢ δὲ παχυτέρα.
 Τί ταῦτο, ἐγὼ ἔφην, λέγεις; Ἀρά γε τὴν μὲν λεπτοτέραν,
 ὅπερ ἀσθενεστέραν, τὴν δὲ παχυτέραν, ὅπερ ἰσχυροτέραν;
 Ταῦτ', ἔφη, λέγω· καὶ ἐρωτῶ γέ σε, πότερον ἴσον ἂν
 9 ἐκατέρᾳ τῇ γῇ σπέρμα δίδοις, ἢ ποτέρα ἂν πλεῖον. Τῷ
 μὲν οἶνω, ἔφην ἐγώ, νομίζω τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον ἐπι-
 χρεῖν ὕδωρ· καὶ ἀνθρώπῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος,
 εἰάν δὲ τι φέρειν, ἐπιτιθέναι· καὶν δὲ τρέφεσθαι τινάς,

8. ἔφην, ἢ γῆ ἢ μὲν] Edd. vett. ἔφην,
 ἢ γῆ λεπτοτέρα ἢ παχυτέρα. Etiam
 Guelf. ἔφην habet, sed ante ἔφην addit
 παχυτέρα. Verum extat etiam in
 margine Villosif.

ἀσθενεστέραν—ἰσχυροτέραν] Ita fere
 Theophrastus histor. plantar. viii. 6.

πλεῖον γὰρ ἡ τίσιμα καὶ ἀγαθὰ δύνανται
 φέρειν τῇ ὀφάμῳ καὶ λιανῇ. Sed
 hoc est ex verbis philosophari, non
 ex plantarum indole, quibus est terra
 obferenda, judicare.

9. ἐπιχρεῖν] Guelf. a prima mane
 ἐπιχρεῖν habet.

ταῖς δυνατωτέροις τρέφειν ἂν τοὺς πλείους προστάξαιμι. Εἰ δὲ ἡ ἀσθενὴς γῆ ἰσχυροτέρα, ἔφην ἐγὼ, γίγνεται, ἣν τις πλείονα καρπὸν αὐτῇ ἐμβάλλῃ, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια, τοῦτο σύ με δίδασκε. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάσας εἶ- 10 πει· ἀλλὰ παίξεις μὲν σύ γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Εὐ γε μέντοι ἴσθι, ἔφη, ἣν μὲν ἐμβάλλον τὸ σπέρμα τῇ γῇ, ἔπειτα ἐν ᾧ πολλὴν ἔχει τροφήν ἢ γῆ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρέφῃς αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίγνεται σίτος τῇ γῇ, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κό- πρου ἰσχύς αὐτῇ ἐγγίγνεται. Ἦν μέντοι ἐκτρέφειν εἰς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπὸν, χαλεπὸν τῇ ἀσθενεῖ γῇ· ἐς τέλος πολὺν καρπὸν ἐκφέρειν. Καὶ σὺ δὲ ἀσθενεῖ χαλεπὸν πολλοὺς ἀδρούς χοίρους ἐκτρέφειν. Λέ- 11 γεις σὺ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, τῇ ἀσθενεστέρᾳ γῇ μῖον δεῖν τὸ σπέρμα ἐμβάλλειν; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ σύ γε συνομολογεῖς, λέγων, ὅτι νομίζεις τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα. Τοὺς δὲ δὴ σκαλείας, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, τίνας 12

ταῖς δυνατωτέροις—προστάξαιμι] In- fra sect. 11. respicit hæc: καὶ σύ γε συνομολογεῖς λέγων, ὅτι νομίζεις ταῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα. Sed eadem non est utro- bique sententia, et miror interpre- tum silentium. Est de corporis robore sermo. At qui δυνατωτέραι sunt τρέ- φειν, ii potius opulentiores sunt, ut qui reipublicæ Atticæ equos alere cogebantur. Contra προστάττειν πρά- γματα videtur esse servis opera impe- rare. Videant acutiores, si quid re- medii vitiosis verbis excogitare pos- sint.

Εἰ δὲ ἡ] Parif. C. D. ἡ δὲ ἀσθενὴς γῆ dant.

ὡς τε τὰ ὑποζύγια] Intellige ἰσχυ- ρότερα γίγνεται, ἵνα τῇ πλείονι χύρῃ αὐτοῖς ἐμβάλλῃ. Verbum enim ἐμβάλ- λων et terræ conferendæ convenit et jumentis ad præsepia objecto cibo alendis. τῶν δὲ σύ με δ. Parif. C.

10. γελάσας ὡς] Ex Guelf. Pa- rif. A. et marg. Villoif. hoc pro ἴφῃ recepit Zeune. Ibidem et in Parif. A. D. est, ἴφῃ, ἴσθι. ἐγὼ μὲντοι ἴφῃ, ἴσθι Parif. C. Ceterum sequi solet ἔτι post ἴσθι, quod h. l. omittitur.

ἣν μὲν—καταστρέφῃς] Ex Guelf. ἣν μὲν pro ἡ μὲν recepit Zeune: idem libet καταστρέφῃς dat.

γίγνεται σίτος] Margo Steph. γί- γνεται καὶ σίτος. Parif. C. D. καὶ γί- νεται σίτος.

πολλοὺς ἀδρούς χοίρους] i. e. διὰ τί- λους, porcos ad eam usque ætatem alere, donec adoleverint.

11. δὲ] Edd. vett. cum Parif. A. C. D. δὲ, Guelf. δὲ dant. Verum ha- bet etiam margo Villoif.

πράγματα] Cf. ad sect. 9. Mark- land h. l. προστάγματα scribi maluit, ad Lysiam p. 532. ed. Reiskii. In Parif. A. C. D. προστάττειν dant, sed margo A. dat προστάττειν.

ἐνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; Οἶσθα δῆπου, ἔφη, ὅτι ἐν τῷ χιμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται. Τί γὰρ αἶκ; ἔφη ἐγώ. Οὐκοῦν θάμην τῷ σίτῳ καὶ κατακρηφθῆναι τις ὑπ' αὐτῶν, ἰσὺς ἐπιχυθείσης, καὶ ψιλωθῆναι τινος ῥίζας ὑπὸ ρεύματος. Καὶ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δῆπου συνεζομαῖ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πηγμῖν αὐτῷ. Πάντα, ἔφη ἐγὼ, εἰκὸς ταῦτα γίγνεσθαι.

- 13 Οὐκοῦν δοκεῖ σοι, ἔφη, ἐνταῦθα ἥδη ἐπικουρίας τοὺς δεῖσθαι ὁ σίτος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ἐγώ. Τῷ οὖν κατιλυθέντι τί ἂν ποιῶντες δοκῶσιν αἱ σοι ἐπικουρησαι; Ἐπικουφίσαντες, ἔφη ἐγὼ, τὴν γῆν. Τί δέ, ἔφη, τῶ ἐψιλωμένῳ τὰς ῥίζας; Ἀντιπροσημαίνεσθαι τὴν γῆν αὖν, 14 ἔφη ἐγώ. Τί γὰρ, ἔφη, ἢ ὕλη πύργῳ συνεζομαῖσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τῷ σίτῳ τὴν τροφήν, ὥσπερ αἱ κηφῆρες διαρπάζουσιν, ἄχρηστοι ὄντες, τῶν μελισσῶν, αἱ ἂν ἐκείναι ἐργασάμεναι τροφήν καταθῶνται; Ἐκκόπτειν αὖν ἢ Δία, ἔφη ἐγὼ, δύοι τὴν ὕλην, ὥσπερ τοὺς κηφῆρας 15 ἐκ τῶν σμηνῶν ἀφαιρεῖν. Οὐκοῦν, ἔφη, εἰκότως σοι δοκοῦμεν ἐμβάλλειν τοὺς σκαλέας; Πάνυ γε. Ἀτὰρ ἐνδυμαῖμαι, ἔφη ἐγὼ, ὡς Ἰσχόμαχε, οἷόν ἐστι τὸ εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγουσθαι. Πάνυ γὰρ σύ με ἐξώρυσσας πρὸς τὴν ὕλην, τοὺς κηφῆρας εἰπὼν, πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε περὶ αὐτῆς τῆς ὕλης ἔλεγες.

13. τῇ γῇ δ.,] Postremam particulam, quæ nec in priorē membro addita legitur, deleri voluit Leonclav.

14. ἐργασάμεναι—καταθῶνται.] Edd. vet. et Guelf. ἐργασίμεναι. Accentum in verbo mutavit Zeune ex Guelf. cum editum legeretur κατέθωνται.

ἢ Δία] Deinceps vulgo inferuntur verba τῷ ἐρωτῇ, quæ suadente Camerario, Brodæo et Zeunio, deleuit Weiske; recte: sunt enim e superioribus temere repetita. Edd. vet.

dant: ἢ Δία τῷ ἐρωτῇ ἴσθαι διὰ τὴν ὕλην, ἢ γῆν. Codex Guelf. cum margine Villosi. post ὕλην repetit ἴσθαι ἢ γῆν, quæ priorē in loco omittunt Parif. A. D. qui cum edd. consentiunt in reliquis. Deinde διὰ τῶν σμηνῶν Parif. D.

15. ἐξώρυσσας] Guelf. ἐξέρυσσας—ἢ ἴσθαι. αὐτῆς τῆς ὕλης.] De sola herba, non addita comparatione cum fuci.

CAPUT XVIII.

ΑΤΑΡ οὐκ, ἔφη ἐγὼ, ἐκ τούτου ἄρα θεριζειν εἰκός. 1
 Δίδασκε οὖν, ὥτι ἔχουσ, με καὶ εἰς ταῦτα. Ἦν μὴ γε
 Φαῖης, ἔφη, καὶ εἰς ταῦτα ταυτὰ ἐμοὶ ἐπιστάμενος. Ὅτι
 μὲν οὖν τέμνειν τὸν σῆτον δεῖ, αἶσθα. Τί δ' οὐ μέλλω;
 ἔφη ἐγὼ. Πάσαι οὖν τέμνεις, ἔφη, στὰς ἐνθα πυνῶ
 ἀνεμος, ἢ ἀπῖος; Οὐκ ἀπῖος, ἔφη, ἔγνω· χαλεπὸν
 γὰρ εἶναι, καὶ τοῖς ὅμμασι καὶ ταῖς χερσὶ γίγνεται,
 ἀπῖον ἀρχύων καὶ ἀθέρων θεριζον. Καὶ ἀκροτομοῖς 2
 δὲ ἐν, ἔφη, ἢ παρὰ γῆν τέμνεις; Ἦν μὲν βραχὺς ἢ ὁ
 κάδαμος τοῦ σῆτου, ἔγνω, ἔφη, κάτωθεν ἂν τέμνωμαι,
 ἵνα ἱκανὰ τὰ ἀχυρα μᾶλλον γίγνηται. Ἐὰν δὲ ὑψηλὸς
 ἦ, παρὶς ἢ ἀπῖος ἂν ποιῶ μεστομοῖν, ἵνα μήτε οἱ ἀλο-
 αῖτες μεσθῶσι περὶ τὸν πόνον, μήτε οἱ λεκμῶντες, ἂν
 οὐδὲν προσδοκῶσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ γῇ λαφθὲν ἡγαῦμαι
 καὶ κατακαυθὲν συναφελεῖν ἂν τὴν γῆν, καὶ εἰς κόπρον
 ἐμβληθὲν τὴν κόπρον συμπληθύνειν. Ὁρᾷς, ἔφη, εἰς
 Σάκρατες, εἰς ἀλίσκη ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ παρὶ θερσμοῦ
 εἰδῶς, ἅπαρ ἐγὼ; Κινδυνεύω, ἔφη ἐγὼ, καὶ βούλομαι
 γε σκέψασθαι, εἰ καὶ ἀλοῶν ἐπίσταμαι. Οὐκᾶν,
 ἔφη, ταῦτα μὲν αἶσθα, ὅτι ὑποζυγίως ἀλοῶσι τὸν σῆτον.

Cap. XVIII. 1. καὶ εἰς τούτου] Copulam καὶ omisit Priscianus p. 1174. ubi h. l. laudat.

σῆτον δὲ] Edd. vett. Parif. A. C. D. et Guelf. σῆτον δὲ, quod correxit Cassio.

ἐν ἀπῖος] Parif. A. C. D. ἀπῖος dant. Unde conficio σῆτον δὲ ἀπῖος scribendum.

ταῖς χερσὶ] Guelf. τῶν χερσὶ. ἀθέρων] Edd. vett. cum Guelf. ἀθέρων, sed in Guelf. correctum. Zeune ex Hesychio monet ἀθέρων et ἀθέρωνας de spiculis spicarum dictos fuisse. At debebat cognationem vocabulo-

rum docere.

2. βραχὺς ἢ] Verbum omittunt edd. vett.

ἱκανὰ—μᾶλλον] Ad quem usum, si longiora in agro restita comburantur? Sufficit igitur ἱκανὰ, ut ἀλογματα inde confieri possint. Retrahendum vocabulum ad ἀπῖος.

Τὸ δὲ] Cum Weiskio δὲ pro εἰ scripsi, quamquam repugnante Zeuno.

3. ἀλοῶν] Guelf. ἄλλο δὲ dat, ut supra κατακαυθὲν pro κατακαυθῶν. ἀλοῶν] Edd. vett. ἰσθιονῶν ἀλοῶν mutavit Zeune. In Guelf. est ἀλοῶν.

- 4 Τί δ' οὐκ ; ἔφην ἐγώ. Οἶσθα καὶ ὑποζύγια τε καλούμενα πάντα ὁμοίως, βούς, ἡμιόνους, ἵππους. Οὐκ οὖν, ἔφη, ταῦτα μὲν ἡγῇ τοσαῦτο μόνον εἶδέναι, πατεῖν τὸν σῖτον ἐλαυνόμενα ; Τί γὰρ ἂν ἄλλο, ἔφην ἐγώ, ὑποζύγια εἶδειν ; ὅπως δὲ τὸ δεόμενον κόψουσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοπτός, τίνι ταῦτο ; ὦ Σώκρατες, ἔφη. Δῆλον, ὅτι, ἔφην ἐγώ, τοῖς ἐπαλώσταις. Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα αἰεὶ, δηλονότι μάλιστα ὁμαλίζουσιν αὖν τὸ δεινόν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν. Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἔφη, οὐδὲν ἐμοῦ λείπη γιγνώσκων.
- 6 Οὐκαὶν, ἔφην ἐγώ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἐκ τούτου δὴ καθαυόμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. Καὶ λέξον γέ μοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἢ οἶσθα, ὅτι, ἦν ἐκ τῶ προσηνέμου μέρους τῆς ἄλλω ἀρχῇ, δὲ ὅλης τῆς ἄλλω οἰσεταιί 7 σοι τὰ ἄχυρα ; Ἀνάγκη γὰρ, ἔφην ἐγώ. Οὐκαὶν εἰς

4. Οἶσθα καὶ] E margine Steph. Villoif. Parif. A. C. D. et libro Guelf. ἄλλα recepit Zeune; idem sequens et in γι mutavit cum margine Steph. secundæ; denique καλούμενα πάντα e libro Guelf. et Parif. A. C. D. dedit. Totum membrum igitur Socratis personæ tribuit. Equidem ordinem personarum ex editione Weiskiana assumpti, sed in lectione displicet mihi et inutilis copula, cum prius οἶσθα μὲν postulet hic reponi οἶσθα δὲ: deinde ὑποζύγια πάντα καλούμενα hoc quidem ordine collocata sensum rei contrarium habent, non omnia jumenta vocantur boves, muli et equi. Sed omnia hæc quadrupedia animalia, veluti boves, muli et equi, comprehenduntur jumentorum nomine. Igitur ordinem libri Guelf. secutus sum cum Zeunio. Equidem cum Guelf. malim et ἔφην ἐγώ, ἄλλα; καὶ etc.

Οὐκαὶν, ἔφην.] Guelf. ἔφην. Deinde idem cum edd. ant. εἰδή.

5. ὁμαλιεῖται] Guelf. ὁμαλιεῖται. deinde ἀλωτός; margo Steph. cum Parif. A. C. D. ἀλωτός; margo Villoif.

εἰν ταῦτα] Sic Stephanus scripsit: pro ταῦτα, male tamen post ταῦτα intelligens ἄλλον omissem. Leonclavii versio habet *cuiusnam hoc tribuit?* Unde Bachius δῶμιν, Zeune *προσῆναι*, melius *προσῆναι* Weiske interpretando addunt. Omisso tamen dura mihi videtur verbi.

ἰκαλόνταις] Male Index Zeunianus *tritratatores* interpretatur. Antecedens ἐγὼ omittit Guelf.

τὸ δεινόν] Durius molestiusque ad *conculcandum* interpretatur Weiske, ne Leonclavii *διόμινον*, vel Zeunii *δῖον*, vel denique Ruhnkenii *δῖον*, i. e. frumentum in ore jacens, adfumere cogeretur. Proximum vi ioseph lectioni est vocabulum *δῖον*, quod *triturationem in gyrum actis bobus factam* significat. Sequens *ἀνύτοιεν* Valcknaer in *ἀγνύσαι* mutari voluit ad Ammonium p. 22. quo non adeo opus est.

6. ἢ οἶσθα] Ita cum Castal. Zeune. Edd. vet. cum Guelf. ἔ, quod Leonclavii in *et* mutavit probante Bachio et Welfio.

καὶ ἐπιπίπτειν, ἔφη, αὐτὰ ἐπὶ τὸν σῖτον. Πολὺ γάρ ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω. Ἦν δέ τις, ἔφη, λικμᾶ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος; Δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. Ἐπειδὴν δὲ καθάρης, 8 ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς ἄλω, πότερον εὐθὺς οὕτω κεχυμένου τοῦ σίτου λικμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ, ἢ συνώσας τὸν καθαρὸν πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώ-
τατον; Συνώσας ἢ Δί', ἔφην ἐγὼ, τὸν καθαρὸν σῖτον, ἢ ὑπερφρέσθαι μοι τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω, καὶ μὴ δῖς ταυτὰ ἄχυρα δὴ λικμᾶν. Σὺ μὲν δὴ ἄρα, 9 ἔφη, ὦ Σώκратες, σῖτον γε ὡς ἀν' τάχιστα καθαρὸς

7. Πολὺ γάρ ἐστιν] Quæ sit horum verborum structura et sententia, equidem non video, nec interpretes dixerunt. Suspicio verba aliquot excidisse, et scriptum fuisse olim: πολὺ γάρ ἐστιν, ἴσθι ἵδὲ, τοῦτο μᾶλλον ἰσπὲς, 8 τὸ ὑπερενεχθῆναι et reliqua.

"H—λικμᾶ] Guelf. λικμῶν dat.

8. τοῦ ἡμίσεως] Edd. vett. τῆς ἡμίσεως. rectum dat etiam margo Villoif. deinceps λικαίσης Guelf.

τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ] Grana glutinis et paleis inclusa vel permixta: sed mox ἄχυρα τὰ αὐτὰ λικμῶν est castum paleas deponere. Λικμῶν dicebatur etiam ἱμῶν. Hefychius ἱμῶν, λικμῶν, σῖτον καθάειρον. Idem ἱμῶντο, λιῶντο, ἱονῶντο. Idem ἀνυλόμενοι, ἀνακαθαίρονται. ubi recte corrigunt ἀνυλόμενοι. Plato in Timæo p. 350. τὰ δὲ κινούμενα ἄλλα ἄλλοις αἰὶ φέρεσθαι διακρίμμενα, ὥσπερ τὰ ὑπὲρ τῶν πλεχάνων τι καὶ ἐργάνων τῶν περὶ τῆς τοῦ σίτου καθάρσεως κινούμενα καὶ ἀνυλόμενα. ubi Ruhnkensius ex Lexico Sangerni. restituit antiquam scripturam ἀνυλόμενα, quam ipsam exhibet Codex Tubingensis. Hinc Hefychii glossam ἀνυλῶντο, ἀπυλῶντο, ἀπυλῶντο, recte corrigi Hemsterhusius ἀνυλῶντο—ἀπυλῶντο. Idem denique Hefychius: ἀπυλῶντο, ἀπυψῶντο. quod potest etiam trahi ad verbum ἱμῶν, ἱμῶνται, madefacio, lavo.

πρὸς τὸν πόλον] Edd. vett. πόλον. πόλον habet margo Villoif. Camerarii conjecturam πρὸς τοῦτοπαλον retro probavit cum Leonclavio Welfius. Ernesti πρὸς τὸν πολλοῦτον vel τὸ πολλοῦτον conjicit, intellecto τόσον vel μέρος. Strebaeus ἀπερὸν, ἀπὸν, interpretatus est. Zeune πόλον arvom interpretatur, secundum sermonis græci usum, qui in πολλῶν, ἀναπυλῶν, τρεῖς, πολλοὺς γὰρ spectatur. Sed vocabuli significatio ea nusquam obvia est. Portus ex Suida, qui πόλον, τὸ περιέχον ἄπαν interpretatur, πόλον h. l. τόσον τὸν περιέχοντα, extremitatem lineam, oram, quæ ambit et undequaque terminat aream, putat esse; cui accedit Wesske. Gallus Villebrune apud Galium Tholm conjiciebat, quod ipsum vocabulum est in margine Paris. D. scriptum. uis τὸν πῶν habet Codex A. Mihi sic videtur. Ut polus terræ axis dicitur apud Varronem, sic palus in media area rotunda defixus, circa quem aguntur in gyrum jumenta, πόλος dicitur. Eum pangunt hodieque in area media eique equos alligant incolæ Cherfonei Tauricæ (Krym) monente Pallas, (Neue Reisen tom. ii. p. 401.) Pictura apposita p. 345. modum docet. Aream rotundam medio paulo extumidam, et in agri loco sublimiori sitam habes apud Varronem R. R. i. 51. ubi vide annotata.

γένοιτο, καὶ ἄλλον δύναμι διδάσκειν. Ταῦτα τοίνυν, ἔφη
 ἐγὼ, ἐλελήθειν ἑμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. Ἐν-
 νοῶ ἄρα, εἰ λήληθα καὶ χρυσοχοεῖν καὶ αὐλεῖν καὶ ζω-
 γραφεῖν ἐπιστάμενος. Ἐδίδαξε γὰρ αὐτε ταῦτά με οὐ-
 δεῖς, αὐτε γεωργεῖν ἐρῶ δὲ, ὥσπερ γεωργοῦντας, καὶ
 10 τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους. Οὐκ αὖν,
 ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἔλεγον ἐγὼ σοι πάλαι, ὅτι καὶ ταύτη
 εἴη γεννασιώτατη ἢ γεωργικὴ τέχνη, ὅτι καὶ ῥάστη ἐστὶ
 μαθητῶν. Ἄγε δὴ ἔφη ἐγὼ, οἶδα, Ἰσχόμαχ', τὰ μὲν
 δὴ ἀμφὶ σπύρον [ἐπιστάμενος] ἄρα ἐλελήθειν ἑμαυτὸν
 ἐπιστάμενος.

CAPUT XIX.

1 ΕΣΤΙΝ οὖν, ἔφη ἐγὼ, τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ ἡ
 τῶν δένδρων φυτεία; Ἔστι γὰρ οὖν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος.
 Πῶς ἀν οὖν, ἔφη ἐγὼ, τὰ μὲν ἀμφὶ τὸν σπύρον ἐπι-
 2 σταίμην, τὰ δὲ ἀμφὶ τὴν φυτείαν οὐκ ἐπίσταμαι; Οὐ
 γὰρ σὺ, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἐπίστασαι; Πῶς; ἐγὼ
 ἔφη, ὅστις μὴ ἐν ὁποίᾳ τῇ γῇ δεῖ φυτεῦεν οἶδα, μήτε
 ἐπόσον βάθος ὁρύττειν τὸ φυτὸν, μήτε ἐπόσον πλάτος,

9. καὶ πάλαι. Ἐνοῶ] Guelf. ἐπι-
 στάμενος καὶ πάλαι ἐνοῶ ἄρα distin-
 guit. Paris. A. ἐλελήθειν dat.

Ἐδίδαξε γὰρ] Guelf. ἐδίδαξι με γὰρ
 habet; ex eodem et Paris. A. C. D. αὐτε γεωργεῖν recepit Zeune pro vul-
 gato αὐτε γεωργεῖν, quod Stephanus
 mutari voluit in αὐτε.

ἐρῶ δὲ—ἐργαζομένους] Quo pertinent
 hæc, equidem comminisci non pos-
 sum. ἄλλας τέχνας cur commemora-
 rat, qui antea χρυσοχοεῖν, αὐλεῖν et
 ζωγράφειν tantum nominaverat? Ad-
 scripsit Zeune ad verba καὶ τὰς ἄλλας
 vocabulum αὐτε, quasi interpretandi
 causa. Sed quam rationem in exer-
 cendis illis artibus Xenophontem
 spectasse judicaverit, non addidit.
 An fuit olim ταύτης τὰς τέχνας scri-

ptum? Vide annotanda ad cap. xix.
 sect. 16.

10. Ἄγε δὴ—Ἰσχόμαχ'] H. Ste-
 phanus probante Bachio τῷ γ' ἢ i. e.
 ταῦτα δὴ scribi voluit; sed totum
 membrum hoc orationis alienum
 esse cenfeo ab hoc loco. In Guelf.
 ἄγε ex correctione est; antea fuit ἴσ' ἢ
 vel ἴσ'. In Paris. A. C. D. est δὲ αὖ δ'
 Ἰσχόμαχ'.

[ἐπιστάμενος] Repetitum partici-
 pium seclufi. Sequens ἄρα ad sequen-
 tia refert Zeune, mihi importunum
 et inutile visum.

Cap. XIX. 1. Ἐπειδ' οὖν] Guelf.
 ἰστέον οὖν dat. Paris. C. D. ἰστέον δ' οὖν.

2. γῆ δὲ] Omisit δὲ Junthna, post
 φρονέειν inferuit Castalio.

ἐρύττειν εἰ φρονέει] Planta non sodi-

μήτε ὅποσον μῆκος τὸ Φυτόν ἐμβαλεῖν, μήτε ὅπως ἂν ἐν τῇ γῇ κείμενον τὸ Φυτόν μάλιστα ἂν βλαστάνοι. Ἰδι 3
 δῆ, ἔφη ὁ Ἰσχυράμαχος, μάνθανε, ὅ τι μὴ ἐπίστασαι. Βαδύνους μὲν γὰρ οἶους ὀρύττουσι τοῖς Φυτοῖς, οἷδ' ὅτι εἴρακας, ἔφη. Καὶ πολλάκις ἔγωγε, ἔφην. Ἦδη τινὰ οὖν αὐτῶν εἶδες βαδύτερον τριπόδου; Οὐδὲ, μὰ Δί', ἔγωγ', ἔφην, πενθημιποδίου. Τί δὲ, τὸ πλάτος ἤδη τινὰ τριπόδου πλεον εἶδες; Οὐδὲ, μὰ Δί', ἔφην, ἐγὼ διπόδου. Ἰδι δῆ, ἔφη, καὶ τόδε ἀπόκριναί μοι, 4
 ἤδη τινὰ εἶδες τὸ βάθος ἐλάττονα ποδιαίου; Οὐδὲ, μὰ Δί', ἔφην, ἔγωγε τριμημιποδίου. Καὶ γὰρ ἐξορύττετο ἂν σκαπτόμενα, ἔφην ἐγὼ, τὰ Φυτὰ, εἰ λίαν γε αὐτως ἐπι-
 παλῆς πεφυτευμένα εἴη. Οὐκοῦν ταῦτο μὲν, ἔφη, ὦ Σώ-5
 κρατες, ἱκανῶς οἶσθα, ὅτι αὐτε βαδύτερον πενθημιπο-
 δίου ὀρύττουσιν, αὐτε βραχύτερον τριμημιποδίου. Ἀνάγκη γὰρ, ἔφην ἐγὼ, ταῦτο ὁρᾶσθαι, οὕτω καταφανές ὄν. Τί 6
 δὲ, ἔφη, ξηροτέραν καὶ ὑγροτέραν γῆν γυγνώσκεις ὀρῶν;
 Πηρὰ μὲν γαῦν μοι δοκεῖ, ἔφην ἐγὼ, εἶναι ἡ περὶ τὸν Λυ-
 καβηττὸν, καὶ ἡ ταύτῃ ὁμοία· ὑγρὰ δὲ, ἡ ἐν τῷ Φαλη-
 ρικῷ ἔλει, καὶ ἡ ταύτῃ ὁμοία. Πότερα οὖν, ἔφη, ἐν τῇ 7
 ξηρᾷ ἂν βαδὺν ὀρύσσοις βάθρον τῷ Φυτῷ, ἢ ἐν τῇ ὑγρᾷ;

tur, sed terra, in qua plantatur. Igitur τὸ Φυτόν ex sequentibus alienum in locum immigrarunt.

ἴσως δῆ] Edd. vet. cum Parif. A. C. D. ἴσως ἰάν, Guelf. ἰάν dat.

3. πολλάκις ἔγωγε, ἔφην] Male vulgo distinguitur πολλάκις, ἔγωγε ἔφην. ut postea sect. 4. ἔφην ἔγωγε, τριμημιποδίου, et statim hac ipsa sectione. Sequens ἴδεις omittit Parif. C.

πενθημιποδίου] Juntina πενθημιτρι-
 διου.

4. ποδιαίου] Sic pro vulgato διπο-
 διαίου cum Juntina, Camerario et Lencclavio scripsit Zeune.

ἔξορύττετο] Guelf. ἔξορύττετο.

5. πενθημιποδίου] Parif. A. πενθη-
 μιποδιαίου dat. Margo Steph. πενθη-
 μιπόδον, et mox cum Guelf. τριμημιπό-
 δου. Huc respexit Plinius xvii. sect.
 16. Eadem mensura Græci auctores
 consentiunt non altiores quino semipede
 esse debere, nec latiores duobus pedibus:
 nusquam vero sesquipede minus altos,
 quoniam in humido solo ad vicina aqua
 perveniat.

ἰσᾶσθαι] Ex Guelf. γε adjunctit
 Zeune, ut est etiam in Parif. A. C. D.
 additum, quod adverbio ὅθεν melius
 addetur. ὅθεν Juntina omisit. Mon-
 tem Λυκαβηττὸν Parif. C. D. a prima
 manu scriptum habent.

Ἐν τῇ ξηρᾷ τῇ Δί', ἔφην ἐγώ· ἐπεὶ ἂν γε τῇ ὑγρᾷ ἐφάν-
 ταν βαθεῖν, ὕδαρ ἀν εὐρίσκαις, καὶ οὐκ ἀν ἄνασσο ἐπὶ ἐν
 ὕδατι φυτεύειν. Καλῶς μὲν δοκεῖς, ἔφη, λέγειν. Οὐκ-
 οὖν ἐπιδὸν ὀρυζυγμένοι ὥσιν οἱ βαθεῖοι, ὑπερίκα δὲ τι-
 8 θέναι ἐκότερα τὰ φυτὰ, ἥδη εἶδες; Μάλιστα, ἔφην
 ἐγώ. Σὺ οὖν βαυλόμενος ὡς τάχιστα φῦναι αὐτὰ, πό-
 τερον ὑποβαλὼν ἀν τῆς γῆς τῆς εἰργασμένης αἰεὶ τὸν
 βλαστὸν τοῦ κλήματος θάττον χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς,
 ἢ διὰ τῆς ἀργαῦ εἰς τὸ σκληρόν; Δῆλον, ἔφην ἐγώ, ὅτι
 διὰ τῆς εἰργασμένης θάττον ἀν ἢ διὰ τῆς ἀργαῦ βλα-
 9 στάνοι. Οὐκ οὖν ὑποβλητέα ἀν εἴη τῷ φυτῷ γῆ. Τί
 δὲ οὐ μέλλει; ἔφην ἐγώ. Πότερα δὲ ὅλον τὸ κλῆμα
 ἐρῶν τοθεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον ἡγῆ μᾶλλον ἀν
 μίζεσθαι αὐτὸ, ἢ καὶ πλάγιόν τι ὑπὸ τῇ ὑπεβεβλημένῃ
 γῇ θείης ἀν, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὑπτίον;
 10 Οὕτω τῇ Δία· πλείονες γὰρ ἀν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ γῆς
 εἶεν· ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὅρῳ βλαστάνοντα
 τὰ φυτὰ. Καὶ τοὺς κατὰ τῆς γῆς οὖν ὀφθαλμοὺς
 ἡγαῖμαι τὸ αὐτὸ ταῦτο ποιῶν. Πολλῶν γὰρ φυερμένων
 βλαστῶν κατὰ τῆς γῆς, ταχὺ ἀν καὶ ἰσχυρὸν τὸ φυτὸν

7. ὑπερίκα—αἶδος] Hæc esse vitio-
 fa, manifestum esse potest et debet
 ei, qui meminerit oculorum iudicio
 non dirimi quæstionem, ὑπερίκα δὲ
 οὐδὲναι τὰ φυτό. Deinde ἰσχυρὰ τὰ
 φυτό non possunt esse utriusque ge-
 neris plantæ: de his enim hucusque
 non erat disputatum. Recte igitur
 Weiske h. ἰσχυρὰ scilicet γῆ præfe-
 rebat. Lacunam igitur subesse recte
 suspicatus est etiam Weiske.

8. ὡς τάχιστα] Parif. C. ἀν τάχι-
 στα, vel potius τάχιστα. Deinde τῷ
 ἀργαῖο idem liber habet cum D.

9. πλάγιόν τι] Paulum obliqua,
 quem situm natura approbat et scri-
 ptorum consensus.

ὅτι τῇ ὑπεβεβλημένῃ] Videtur esse

debere ἰσῶ, si terra subiecta est. γῆ
 omittit Juntina cum Guelf.

γάμμα ὑπτίον] Litera gamma su-
 pina seu inversa in formam litteræ la-
 tine L.

10. κατὰ γῆς] Parif. C. D. et mar-
 go Villosif. κατὰ τῆς γῆς.

βλαστῶν κατὰ τῆς γῆς] Prepositio-
 nem h. l. necessariam retraxi ex eo
 loco, ubi erat aliena. Initio enim se-
 quentis sectionis erat κατὰ ταῦτα τῶ-
 νον et cet. Ceterum πολλῶν γὰρ cum
 Stephano dedit Weiske, πολλῶν δὲ
 cum Strebæo interprete Zeune; edd.
 vett. cum Guelf. πολλῶν γι, Castal.
 καὶ πολλῶν γι. In Guelf. βλαστῶν est
 in litura scriptum.

ἡγαῖμαι βλαστάνειν. Ταυτὰ ταῦν, ἔφη, καὶ περὶ τού- 11.
των γιγνώσκων ἐμοὶ τυγχάνεις. Ἐπαμύσαιο δ' ἂν μό-
νον, ἔφη, τὴν γῆν, ἥ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ
φυτόν; Σάτταιμ' ἂν, ἔφην, νῆ Δί', ἐγώ. Εἰ μὲν γὰρ
μὴ στεγαγμένοι εἴη, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εὖ οἶδ' ὅτι πηλὸς
ἂν γίγνετο ἢ ἄσακτος γῆ, ὑπὸ δὲ τοῦ ἡλίου ξηρὰ μέχρι
βυθῶ, ὥστε τὰ φυτὰ κίνδυνος ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος σῆ-
πτεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, αὐαίνεσθαι δὲ διὰ ξηρότητα,
ἦσαν χαυιότης τῆς γῆς, θερμαινομένων τῶν ριζῶν.
Καὶ περὶ ἀμπέλων ἄρα σύ γε, ἔφη, φυτείας, ὧ Σώ- 12
κρατες, τὰ αὐτὰ ἐμοὶ πάντα γιγνώσκων τυγχάνεις. Ἡ
καὶ συκῆν, ἔφην ἐγώ, οὕτω δὲ φυτεύειν; Οἶμαι δ'·
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ τᾶλλα ἀκρόδρυα πάντα. Τῶν
γὰρ ἐν τῇ τῆς ἀμπέλου φυτεία καλῶς ἐχόντων τί ἂν
ἀποδοκιμάσαις εἰς τὰς ἄλλας φυτείας; Ἐλαίαν δὲ 13
πῶς, ἔφην ἐγώ, φυτεύομεν; ὧ Ἰσχόμαχε. Ἀπο-
περᾶ μου, καὶ τοῦτο, ἔφη, μάλιστα πάντων ἐπιστά-

11. γιγνώσκων] Guelf. γινώσκων. In
Parif. A. C. D. est κατὰ ταῦτα τοῖσιν
καὶ περὶ τούτων ἔφη.

ἦσαν χαυιότης] Miror interpre-
tum silentium. ξηρότης est proxima
causa τοῦ αὐαίνεσθαι, ut ὑγρότης, hu-
miditas, τοῦ σῆπτεσθαι: utriusque au-
tem effectus causa prima est ἡ χαυι-
ότης τῆς γῆς, laxitas terræ, opposita
calcaræ et densæ. Igitur inepte ver-
ba ἦσαν χαυιότης apponuntur veræ
arefactionis causæ, quasi ea dubia
esse possit aut varia. Porro si conclu-
sionis rationem habemus, fit mani-
festum, verba ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος ante
σῆπτεσθαι non habere in altero mem-
bro, quæ sibi respondeant; debebat
enim sequi αὐαίνεσθαι ὃ ὑπὸ τοῦ ἡλίου
διὰ ξηρότητα. At enim vero hæc est
ineptissima tautologia. Deinde ratio
structuræ verborum demonstrat, ver-
ba suspecta ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος esse ex
superiore membro repetita a librario;
geminam enim μὲν hic locum non
habet. Corrigo igitur ὥστε τὰ φυτὰ

κίνδυνος σῆπτεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, αὐ-
αίνεσθαι δὲ διὰ ξηρότητα, θερμαινομένων
διὰ χαυιότητα τῆς γῆς τῶν ριζῶν. Sci-
licet calore demum accedente ad hu-
miditatem sequitur putrefactio, aut,
si calor prævaluerit, arefactio planta-
rum.

12. περὶ ἀμπέλων] Miratur nomen
Weiske, cum de vitibus antea men-
tio non sit facta. Sed mentio latet in
vocabulo φυτὰ et φυτεύειν. Illud e-
nim, uti φυτὰ ἂν apud Homerum,
de vite præcipue dicitur. Deinde
sestione 8. et 9. κλήμα nominatur,
quod de sola vite usurpatur.

γινώσκων] Guelf. γινώσκων.
ἐχόντων εἰ] Comma post ἐχόντων
recte sustulit Weiske, quo sententia
loci obscurabatur, male a Zenio ex-
plicata.

13. Ἀποπερᾶ μου, καὶ τοῦτο] Post
μου posui comma. Pro καὶ Weiskia-
na dedit γὰρ, errore, puto, opera-
rum.

- μενος. Ὅρᾳς μὲν γὰρ δὴ, ὅτι βαθυτέρος ὀρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος. Καὶ γὰρ παρὰ τὰς ὁδοὺς μάλιστα ὀρύσσεται. Ὅρᾳς δὲ, ὅτι πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσσεστιν. Ὅρᾳς δὲ, ἔφη, τῶν φυτῶν πηλὸν ταῖς κεφαλαῖς πᾶσαις ἐπικείμενον, καὶ πάντων τῶν φυτῶν 14 ἐστοργασμένον τὸ ἄνω; Ὅρῳ, ἔφη ἐγὼ, ταῦτα πάντα. Καὶ ὀρῶν δὴ, ἔφη, τί αὐτῶν οὐ γιγνώσκεις; ἡ τὸ ὄστρακον ἀγνοεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πῶς ἂν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθῇς; Μὰ τὸν Δί', ἔφη ἐγὼ, οὐδὲν, ἂν εἶπας, ὦ Ἰσχόμαχε, ἀγνοῶ· ἀλλὰ πάλιν ἐννοῶ, τί ποτε, ὅτε πάλαι ἤρου με συλλήβδην, εἰ ἐπίσταμαι φυτεῖν, οὐκ ἔφη. Οὐ γὰρ ἐδόκουν ἔχειν ἂν εἰπεῖν οὐδὲν, ἡ δὲ φυτεῖν· ἐπεὶ δὲ με καθ' ἐν ἑκάστον ἐπεχειρήσας ἐρωτῶν, ἀπεκρίνομαι σοι, ὡς σὺ φῆς, ἅπερ σὺ γιγνώσκεις 15 ὁ δῆνός τις λεγόμενος γεωργός. Ἄρα, ἔφη, ὦ Ἰσχόμαχε, ἡ ἐρώτησις διδασκαλία ἐστίν; ἄρτι γὰρ δὴ, ἔφη ἐγὼ, καταμανθάνω, ἡ με ἐπηρώτησας ἑκάστα· ἄγων γάρ με δὲ ἂν ἐγὼ ἐπίσταμαι, ὅμοια ταῦτοις ἐπιδεικνύς, ἃ οὐκ ἐνόμιζον ἐπίστασθαι, ἀναπεῖθεις, οἶμαι, ὡς καὶ ταῦτα 16 ἐπίσταμαι. Ἄρ' οὖν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ περὶ ἀρ-

γὰρ δὲ] Edd. vett. γὰρ δὲ, ut Paris. A. γὰρ δὲ C. D.

φυτευτηρίοις] Pars inferior vivradicum ita dicitur. Geoponica ix. 11, 6. οἱ δὲ τὰ γηραιότερα τῶν παραφυάδων μετὰ τοῦ πρῶτου φυτεύουσι, cum parte radicis vel caudicis. Plantarium ita dixit Palladius Aprilis iii. 5.

πηλόν] Fimo et cinere mistis oblinat et muscum pro testa superponit Columella xi. 2, 42.

14. γιγνώσκεις] Guelf. γινώσκεις. Sic et Paris. C. omisso αὐτῶν, sed in margine addito. Deinde idem dat τὸ ὄστρακον, ἔφη, ἀγνοεῖς; πᾶσι τοῖς φυτῶν; Respicit sect. 9. capit. antecedentis.

πᾶσαι ἔφην] Quod Hindenburg

conjectura erat affectus et cum Zeunio probaverat Weiske, dare Codex Paris. A. pro vulgato πᾶσι dicobatur antea, sed nunc diligentius excussus ab ipso Galio nihil variare repertus est. Pro ἰνῶ Guelf. dat ἰνῶν.

ὡς σὺ φῆς] Guelf. ὡς δὲ φῆς. Deinde γινώσκεις Guelf.

15. ὅμοια ταῦτοις] Cum Leonclavio ὅμοια τι aut καὶ ὅμοια scribendum censeo. Antecedens ἰνῶ omittit Paris. C.

ἀναπεῖθεις] Ita vulgatum ἀναπεῖθεις correxit cum Castal. Leoncl. Contra Stephanus ἀναπεῖθην malebat scribi.

γυρίου ἐρωτῶν ἂν σε, πότερον καλὸν ἢ οὐ, δυνάμην ἂν σε
 πῆσαι, ὥς ἐπίστασαι διαδοκιμάζειν τὰ καλὰ καὶ τὰ
 κίβδηλα ἀργύρια; καὶ περὶ αὐλητῶν μὴ δυνάμην ἀνα-
 πῆσαι, ὥς ἐπίστασαι αὐλεῖν; καὶ περὶ ζωγράφων καὶ
 τῶν ἄλλων τοιούτων; Ἴσως ἂν, ἔφη ἐγώ. Ἐπειδὴ καὶ
 γεωργεῖν ἀνέπεισάς με, ὥς ἐπιστήμων εἶην, καί περ εἶ-
 δότα, ὅτι οὐδεὶς ὥποτε με ἐδίδαξε ταύτην τὴν τέχνην.
 Οὐκ ἔστι ταύτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ἐγὼ καὶ πάσαι 17
 σοι ἔλεγον, ὅτι ἡ γεωργία οὕτω φιλόανθρωπος ἐστὶ καὶ
 πρᾶξι τέχνη, ὥστε καὶ ὀρῶντας καὶ ἀκούοντας ἐπιστή-
 μονας εὐθὺς ἐαυτῆς ποιεῖν. Παλλὰ δ', ἔφη, καὶ αὕτη 18
 διδάσκει, ὥς ἂν κάλλιστά τις αὐτῇ χρῶτο. Αὐτίκα
 ἄμπελος ἀναβαίνουσα μὲν ἐπὶ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχῃ τι
 πλησίον δένδρον, διδάσκει ἰστάναι αὐτήν· περιπετανύ-
 σαι δὲ τὰ αἶναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρυες ᾧσι,
 διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν· ὅταν 19
 δὲ καιρὸς ἢ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἤδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυ-
 λὰς, φυλοῖρόουσα διδάσκει ἐαυτὴν ψιλοῦν, καὶ πεπαί-
 νειν τὴν ὀπώραν· διὰ πολυφορίαν δὲ τοὺς μὲν πέποντας
 δεικνύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους φέρουσα, δι-

16. περὶ αὐλητῶν] Stephanus ad-
 didit ἰστανῶν, quod commode repeti-
 tur cogitatione.

καὶ δυνάμην] Castalio μὲν dedit,
 Welfius δ' addi voluit. Zeunius μὴ
 interpretatur cum, quod fieri posse in
 hac verborum junctura non puto.
 Igitur aliud vocabulum desidero. Ce-
 terum respicit locum Cap. xviii. scēf.
 9. ἰστανῶν ἔρα, εἰ λίαν καὶ χρυσόχαι
 καὶ αὐλῶν καὶ ζωγράφων ἰστανόμενοι.
 Hinc patet quod fuerit opus χρυσό-
 χαιου. Hic est idem qui ab argento
 dignoscendo ἀργυροκόμων dicitur. A-
 lio sensu dicitur χρυσόχαιος in prover-
 bio Attico, ἐν δ' οὗ χρυσόχαιος,
 cujus originem ex Harpocrate il-
 lustrabo ad Xenoph. de Vectigal. iv.
 15.

καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων] Codex
 Lipsf. cum margine Villoif. καὶ περὶ
 τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. recte, puto.
 In Parisf. A. C. D. est καὶ περὶ τῶν ἄλ-
 λων τοιούτων,
 με ἰδιδάξει] Parisf. A. C. D. ἰδιδάξει
 me dant.

18. ἰστανῶν] Juntina ἰστανῶν om-
 mittit, et deinceps et una cum Guelf.

19. γλυκαίνεσθαι] Cicero apud No-
 nium: cum vero affeeta jam prope
 aestate uvae a sole mitescere tempus est.
 τὴν ὀπώραν] Guelf. τὰς ὀπώρας dat,
 male τὰ ὀπώρας inde refert Zeune.

διὰ πολυφορίαν δὲ] Haec verba Jun-
 tina cum Guelf. omittit: hinc in Cas-
 tal. est καὶ τοὺς μὲν σίπποντας et cct.
 Deinceps Guelf. σκιάζειν habet.

δάσκει τρυγᾶν ἑαυτὴν, ὥσπερ τὰ σῦκα σπυκάζουσι, τὸ ὄργων ἀεί.

CAPUT XX.

- 1 ENTATΘΑ δὴ ἐγὼ εἶπον, πῶς οὖν, ὦ Ἰσχόμαχε, εἰ οὕτω γε ῥᾷδιᾶ ἐστὶ μαθεῖν τὰ περὶ τὴν γεωργίαν, καὶ πάντες ὁμοίως ἴσασιν, ἀ δεῖ ποιεῖν, οὐχὶ καὶ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν ἀφθόως τε ζῶσι, καὶ περισσὰ ἔχουσιν, οἱ δ' οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα δύναται
- 2 πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσιν; Ἐγὼ δὴ σοι λέξω, ὦ Σώκратες, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Οὐ γὰρ ἡ ἐπιστήμη, οὐδ' ἡ ἀνεπιστημοσύνη τῶν γεωργῶν ἐστὶν ἡ ποι-
- 3 αῦσα τοὺς μὲν εὐπορεῖν, τοὺς δὲ ἀπόρους εἶναι· οὐδ' ἂν ἀκούσαις, ἔφη, λόγου οὕτω διαθέντος, ὅτι διέφθαρται ὁ οἶκος, διότι οὐχ ὁμαλῶς ὁ σπορεὺς ἔσπειρεν, οὐδ' ὅτι οὐκ ὁρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν, οὐδ' ὅτι ἀγνόησας τις τὴν γῆν φέρουσαν ἀμπέλους, ἐν ἀφόρῳ ἐφύτευσεν, οὐδ' ὅτι ἠγνόησέ τις ὅτι ἀγαθόν ἐστι τῷ σπόρῳ νεὸν προσεργάζεσθαι, οὐδ' ὅτι ἠγνόησέ τις ὡς ἀγαθόν ἐστι τῇ γῇ κό-
- 4 προν μιγνύναι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐστὶν ἀκούσαι, ἀπὴρ οὐ λαμβάνει σῖτον ἐκ τοῦ ἀγροῦ· οὐ γὰρ ἐπιμαλεῖται, ὡς αὐτῷ σπείρεται, ἢ ὡς κόπρος γίγνηται. Οὐδ' αἶνον

τὸ ἔργον] Huic loco convenit interpretatio ἀμάλειν, quam verbo ἔργον, et ἀμάλειν, quam vocabulo ἔργου appofuit Hesychius. Proprie Herodotus iv. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραδαλίσσιν τῶν κερῶν ἔργῳ ἀμάλειν τι καὶ τρυγᾶσθαι, et mox: καὶ ἐν τῇ κατωτέρᾳ τῆς γῆς πισκύνεται καὶ ἔργῳ.

Cap. XX. 1. οὕτω γε ῥᾷδι] Codex Lipf. cum Parif. A. C. D. οὕτω γε καὶ ῥᾷδι.

2. σοι λέξω] Cod. Lipf. cum Parif. A. C. D. σοὶ γε λέξω.

3. σπειρεῖς] In fequentibus repeti-

tur τις, cujus loco si h. l. σπειρεῖς est a Xenophonte nominatus, debebat item ante ἐφύττειν nominari ἡ σπειρεῖς vel σπυκνέμενος.

προσεργάζεσθαι] Supra xvii. 10. est προσεργάζεσθαι πρὸς τῇ στείρῃ. Quod est in Stephaniana et hinc in Leoncl. προσεργάζεσθαι, dant etiam Codd. Parif. A. C. D. plane ineptum huic loco. Dativum στείρῃ licet commodè ad ἀγροῦ referre cum Bachtio.

4. ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον] Margo Villoif. dat ἀλλὰ μᾶλλον ἵνα ἀκούσαι πολὺ ἀπὸ.

ἔχει ἀνὴρ· οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, ὡς φυτεύσῃ ἀμπέλους, οὐδὲ αἱ εὔσαι ὅπως φέρωσιν αὐτῷ. Οὐδὲ ἑλαιοκ οὐδὲ σῦκα ἔχει ἀνὴρ· οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ παιεῖ, ὅπως ταῦτα ἔχῃ. Τοιαῦτ', ἔφη, ἐστὶν, ὧ Σώκράτες, ἀ δια-5 φέροντες ἀλλήλων οἱ γεωργοὶ διαφερόντως καὶ πράσ- σουσι παλὺ μᾶλλον, ἢ οἱ δοκῶντες σοφόν τι εὐρηκέναι εἰς τὰ ἔργα. Καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔστιν ἐν οἷς τῶν στρα-6 τηγικῶν ἔργων οὐ γνώμη διαφέροντες ἀλλήλων, οἱ μὲν βελτίονες, οἱ δὲ χειρόνές εἰσιν, ἀλλὰ σαφῶς ἐπιμελεία. Ἄ γὰρ καὶ οἱ στρατηγοὶ γιγνώσκουσι πάντες καὶ τῶν ἰδιωτῶν οἱ πλείστοι, ταῦτα οἱ μὲν ποιῶσι τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ οὐ. Οἷον καὶ τότε γιγνώσκουσι ἅπαντες, ὅτι διὰ 7 πελεμίας πορφυρομένους βέλτιόν ἐστι, τεταγμένους παρῆ- εσθαι αὐτας, ὡς ἂν ἄριστα μάχονται, εἰ δοί. Ταῦτο τῶν γε γιγνώσκοντες, οἱ μὲν ποιῶσιν οὕτως, οἱ δὲ οὐ ποι- 8 αῦσι. Φυλακὰς ἅπαντες ἴσασιν ὅτι βέλτιστόν ἐστι κα- 9 ριστάναι καὶ ἡμερινὰς καὶ νυκτερινὰς πρὸ τοῦ στρατο- πίδου. Ἀλλὰ καὶ τούτου οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται, ὡς ἔχῃ οὕτως, οἱ δὲ οὐκ ἐπιμελοῦνται. Ὅταν τε αὖ διὰ στενο-9 πύρων ἴωσιν, πάνυ χαλεπὸν εὐρεῖν, ὅστις οὐ γιγνώσκει,

ἀς φυτεύσῃ] Cod. Lips. cum Guelf. φυτεύσει dat. Mihi similitudo reliquo- rum membrorum persuadet φυτεύῃ scribendum esse. Deinde φέρουσι Guelf.

ἐ. διαφέροντες] Cum Juntina δια- φέροντας etiam h. l. dederit, Brodæus post γεωργῶν supplebat ἔχουσι.

οἱ δοκῶντες—ἔργα] Minus aptam esse sententiam censebat Weiske, qui malebat ἢ ὁ δοκῶν σοφὸν εὐρ. Aut sup- plendum ex antecedenti membro pu- tabat διαφέροντας ἀρῶσιν. Recte vi- tium vidit vir doctus; sed brevior medicinarum ratio est, si necum αἱ ante δοκῶντες, quod ad αἱ γεωργῶν refertur, omiseris. Procehit eadem medicina fabulato δ et relicto αἱ.

6. χίρουν] Paris. A. C. D. χίρουν dant. Deinde δ γὰρ οἱ στρατηγοὶ γε-

γνώσκουσι Paris. C. D. omiffa copula καὶ, recte, puto.

7. τεταγμένους] Guelf. τεταγμένα habet.

8. βέλτιστον] Cod. Lips. cum Pa- ris. A. C. D. βέλτιον. Deinde πρὸς τοῦ στρατοπίδου Guelf. Paris. A. C. D. et edd. vett.

ἀς ἔχῃ] Sic Lips. Cod. ex corre- ctione, Guelf. Paris. C. D. et edd. vett. ἔχῃ. Rectum dedit Castalio.

9. πῶς χαλεπὸν] Edd. vett. Guelf. Paris. C. D. Lips. οὐ πῶς dant; ne- gationem in editione secunda aucto- ritate Codd. duorum deleuit Stephanus, temere revocavit Zeune, inter- rogatione excusans auctarium ineptum. Antecedens αἱ omittunt Paris. C. D.

- ὅτι προκαταλαμβάνειν τὰ ἐπικαιρα κρεῖσσον, ἢ μή.
 Ἀλλὰ καὶ τούτου οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται οὕτω ποιεῖν, οἱ δὲ
- 10 οὐ. Ἀλλὰ καὶ κόπρον λέγουσι μὲν πάντες, ὅτι ἄριστον
 εἰς γεωργίαν ἐστὶ, καὶ ὁρῶσι δὲ αὐτομάτην γιγνομένην
 ὅμως δὲ καὶ ἀκριβοῦντες ὡς γίγνεται, καὶ ῥᾶδιον ὃν πολ-
 λὴν ποιεῖν, οἱ μὲν καὶ τούτου ἐπιμελοῦνται, ὅπως ἀθροί-
 11 ζηται, οἱ δὲ παραμελοῦσι. Καὶ τοι ὕδωρ μὲν ὁ ἄνω
 θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται, ἡ
 γῆ δὲ ὕλην παντοίαν παρέχει, καθαίρειν δὲ δεῖ τὴν γῆν
 τὸν μέλλοντα σπείρειν. Ἄ δ' ἐκ ποδῶν ἀναιρεῖται,
 ταῦτα εἴτις ἐμβάλλοι εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν
 ποιοίη, οἷς ἡ γῆ ἤδεται. Ποία μὲν γὰρ ὕλη, ποία δὲ γῆ
- 12 ἐν ὕδατι στασίμῳ οὐ κόπρος γίγνεται; Καὶ ὅποσα δὲ
 θεραπέας δεῖται ἡ γῆ, ὑγροτέρα τε οὖσα πρὸς τὸν σπό-
 ρον, ἢ ἀλμωδεστέρα πρὸς φυτείαν, καὶ ταῦτα γιγνώ-
 σκουσι μὲν πάντες, καὶ ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφρους,
 καὶ ὡς ἡ ἄλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλ-
 μοις καὶ ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς· ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμε-
 13 λῶνται οἱ μὲν, οἱ δὲ οὐ. Εἰ δέ τις παντάπασι ἀγνῶς
 εἶη, τί δύναται φέρειν ἡ γῆ, καὶ μήτε ἰδεῖν ἔχει καρπὸν,
 μηδὲ φυτὸν αὐτῆς, μήτε ὅτου ἀκαῶσαι τὴν ἀλήθειαν περὶ
 αὐτῆς ἔχει· οὐ πολὺ μὲν ῥᾶον γῆς πείραν λαμβάνειν
 παντὶ ἀνθρώπῳ, ἢ ἵππῳ, πολὺ δὲ ῥᾶον, ἢ ἀνθρώπῳ;
 οὐ γὰρ ἐστὶν ὅ τι ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσιν· ἀλλ' ἀπλῶς,

10. αὐτομάτην] Guelf. αὐτόματα.

11. ὁ ἄνω θεὸς] Cur ὁ ἄνω additur?
 Mihi magis placet ὕδωρ μὲν ἄνωθι ὁ
 θεὸς παρέχει.

12. ὁπίσσω] i. e. κατ' ὀπίσσω. Ste-
 phanus ὁπίσσω malebat, deinde ὑγρο-
 τέρα γι οὖσα. Sed τι respondet se-
 quenti #, ut alibi.

πρὸς φυτείαν] An fuit πρὸς τὴν φυ-
 τείαν? Deinde ὡς ἔλμα Parif. C.

ἀνάλμοις καὶ ὑγροῖς τε] Cum libro

Lipfensi et Parif. A. C. D. copulam
 τι vulgo post ἀνάλμοις positam sustuli
 et post ὑγροῖς collocavi. ἔλμα con-
 stituit genus, cujus species est ὑγρὸν,
 alia ξηρὰ, quibus salsugo terræ repri-
 mitur. Cf. Virgilii Georg. ii. 238.

13. μήτε ἴδω] Mihi μήτε τινος scri-
 bendum esse videtur, et ἴδω locum
 obtinere suum non posse. ἔχω Parif.
 D.

αὐτε δύναται καὶ ἂ μὴ, σαφηνίζει τε καὶ ἀληθεύει.
 Δακεί δέ μοι ἡ γῆ καὶ τοὺς κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς, τῷ 14
 ἔγνωστα καὶ εὐμαθῇ πάντα παρέχεν, ἄριστα ἐξετά-
 ζεν. Οὐ γὰρ, ὥσπερ τὰς ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ ἐργα-
 ζομένοις, ἐστὶ προφασίσασθαι, ὅτι οὐκ ἐπίστανται· γῆν
 δὲ πάντες οἶδασιν, ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ. Ἄλλ' 15
 ἐν γεωργίᾳ ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς. Ὡς
 μὲν γὰρ ἂν δύναιτο ἄνθρωπος ζῆν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων,
 οὐδεὶς ταῦτο αὐτὸς αὐτὸν πείθει· ὁ δὲ μήτε ἄλλην τέχνην
 χρηματοποιὸν ἐπιστάμενος, μήτε γεωργεῖν ἐθέλων, φα-
 νερόν, ὅτι κλέπτων, ἢ ἀρπάζων, ἢ προσαιτῶν διανοεῖται
 βιοτεύειν, ἢ παντάπασιν ἀλόγιστός ἐστι. Μέγα δὲ δια- 16
 φέρειν εἰς τὸ λυσιτελεῖν γεωργίαν ἔφη καὶ μὴ λυσιτελεῖν,
 ὅταν, ὄντων ἐργαστήρων καὶ πλεόνων, ὁ μὲν ἔχῃ τινὰ ἐπι-
 μέλειαν, ὡς τὴν ὥραν αὐτῷ ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὥσιν,
 ὁ δὲ μὴ ἐπιμελῆται τούτου. Ῥαδίως γὰρ ἀνὴρ εἰς παρὰ
 τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, καὶ ἄλλος

14. γῆ καὶ] Guelf. καὶ omisit, de-
 inde dat *προφασίσασθαι* cum Parif.
 C. D.

15. ἡ ἰς γεωργίαν] Intellige *εἰχνη*.
 Sed locutio est insolens; quare ma-
 lim cum Zeunio scribere ἡ *γεωργία*
 sublatā propositione. Atque ita ha-
 bent scriptum Parif. C. D. cum in A.
 margo *ἐργασίαν* habeat appositum.

16. Μέγα δὲ] Cod. Lipsf. cum Pa-
 rif. A. C. D. et margine Villosif. *μέγα*
δ' ἴση, habet scriptum et in seqq. *ἴση*
 omittit; quod mihi præplacet.

ἐργασίαν] Stephanianæ marginis
 lectionem vulgato *ἐργαστηρίον* recte
 cum Welfio prætulit Zeune.

ἔχῃ] Guelf. et Lipsf. *ἔχῃ* et mox
ἐπιμελῆται dant. quod etiam in Pa-
 rif. C. D.

παρὰ τοῖς δέκα] Numeri hujus ra-
 tionem continent decuriæ, in quas
 describere solebant Romani rustici,
 credo etiam Græci, servos et operas
 mercenarias. Dicit igitur X.: in de-
 curia servorum fere semper reperitur

unus, qui a reliquis discrepat eo,
 quod in tempore adest et opus iustum
 facit: alius contra iusto temperius
 ab opere discedit. Igitur non opus
 est Camerarii conjectura ἄλλως scri-
 bentis, vel Leonclavii μὴ ante *πρὸ*
τῆς ὥρας ἀπέναι inferentis: nec lo-
 cum habet suspicio Weiskii, locum
 non esse sanum, et de alio officio
 sermonem fuisse. ἄλλω γὰρ est in Pa-
 rif. A. quod erunt, qui probent. Ap-
 ponam nunc locum Columellæ xi.
 1, 15. ex hoc nostro ductum: *Pluri-
 mum enim refert colonos a primo mane
 opus aggredi, nec lentos per otium pigre
 procedere, siquidem Ischomachus idem
 ille, malo, inquit, unius agilem industri-
 am, quam decem hominum negligentem
 et tardam operam. Quippe plurimum
 affert mali, si operario trican di potestas
 fiat. Nam ut in itinere conficiendo sæpe
 dimidio maturius pervenit is, qui na-
 viter et sine ulla concessationibus per-
 meabit, quam is, qui, cum sit una pro-
 fitus, umbras arborum fonticulorumque*

- 17 γε αὐτὴ διαφέρει τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπικίμαι. Τὸ δὲ δὴ
 εἶν ῥαδίουγενεῖν δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, ῥα-
 18 δῖως τὸ ἡμῶν διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. Ὅσπερ καὶ
 ἐν ταῖς ὁδοποιαῖς παρὰ στάδια διακόσια ἔστιν ἕτε τοῖς
 ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἀνθρώποι τῷ τάχει,
 ἀμφοτέρω καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες, ἔταν ἑ μὲν
 πρῶτος, ἐφ' ὅπερ ὤρμηται, βαδίζειν, ὁ δὲ ῥαστωκέη τῇ
 ψυχῇ, καὶ παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος
 19 τε καὶ θεούμενος, καὶ αὖρας θηρεύων μαλακάς. Οὕτω
 δὲ καὶ ἐν ταῖς ἔργοις πολὺ διαφέρουσιν εἰς τὸ ἀντίειν αἱ
 πρᾶττοντες, ἐφ' ὅπερ τεταγμένοι εἰσὶ, καὶ αἱ μὴ πρᾶτ-
 τοντες, ἀλλ' εὐρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι,
 20 καὶ εἰμένοι ῥαδίουγενεῖν. Τὸ δὲ δὴ καὶ τὸ καλῶς ἐργά-
 ζεσθαι, ἢ κακῶς ἐπιμελεῖσθαι, ταῦτο δὴ τῶν αὐτῶν δια-
 φέρι, ὅσον ἢ ὅλως ἐργάζεσθαι, ἢ ὅλως ἀργὸν εἶναι.
 Ὅταν σκαπτόντων, ἵνα ὕλης καθαραὶ αἱ ἀμπελαὶ γέ-
 νωνται, οὕτω σκάπτωσιν, ὥστε πλείω καὶ καλλίω τὴν

animitatem, vel auro refrigerationem
 captavit: sic in agresti negotio et cet.

17. Τὸ δὲ—τὸ ἡμῶν διαφέρει] Zeune
 ad τὸ intelligit πρὸς vel παρὰ: contra
 Weiske τὸ ἡμῶν intelligit dictum pro
 τῷ ἡμῶν. Mihi placet τῷ δὲ δὴ ἔρι,
 quod est in margine Paris. A. eo,
 quod finimus operas negligenter in
 opere versari, sit, ut ipsum opus dimi-
 dia parte differat a toto. Respicit sim-
 ul Hesiodeum "Εργων 40. πλὴν ἡ-
 μῶν παντός, sententia tamen mu-
 tata.

18. ἐφ' ὅπερ] Cum Stephano ἐφ'
 ὅπερ malo, quanquam vulgatum de-
 fendente Zeunio. παρὰ τὸν paulo an-
 tea est in libro Lipsienfi et Paris.
 C. D.

παρὰ κρήναις] Cod. Guelf. cum
 edd. vett. πρὸς] dant. παρὰ est etiam
 in margine Villosi.

19. εἰς τὸ ἀντίειν] Guelf. in τῷ ἀν-
 τῷ.

20. Τὸ δὲ καὶ τὸ καλῶς ἐργά-
 ζεσθαι] Vitium nemo hucusque adver-

tit, manifestum tamen. Ad prima
 verba τὸ δὲ δὴ deest καλῶς ἐργάζεσθαι:
 his enim duobus membris respon-
 dent illa ἢ ὅλως ἐργάζεσθαι ἢ ὅλως ἀρ-
 γὸν εἶναι. Nihil contra est, quod ver-
 bis ἢ κακῶς ἐπιμελεῖσθαι respondeat:
 nec de inspectione villici aut domini
 nunc Xenophon docet. Igitur scri-
 bendum censeo: Τὸ δὲ καλῶς ἐργά-
 ζεσθαι ἢ τὸ κακῶς ἐργάζεσθαι, τῶντο
 δὴ τῶν αὐτῶν et reliqua. Video nunc
 Camerarium vertere locum ita: Sane
 attentionem atque curam adhibere, id
 ut opera recte fiant aut porperam, tan-
 tum jam refert. Voluit igitur scribi
 τὸ καλῶς ἐργάζεσθαι. Sed de cura et
 inspectione operarum non est nunc
 sermo, sed de ipso opere. In Paris. G.
 D. est καὶ κακῶς ἐπιμ. deinde τῶντο
 A. C. D.

Ὅταν σκαπτόντων] Deesse particu-
 lam aliquam orationi, veluti εἰς, αὐ-
 τῶν, recte monuit cum Zeunio
 Weiske. Deinde γήγνηται Paris. A.

ὑλὴν γίγνεσθαι, πῶς αὖτως οὐκ ἀργὸν ἂν φήσαις εἶναι;
 Τὰ οὖν συντρέβοντα τοὺς αἰκούς πολλὰ μᾶλλον ταῦτά ἐστιν, 21
 ἢ αἱ λίαν ἀνεπισημοσύναι. Τὸ γὰρ τὰς μὲν δαπάνας
 χωρεῖν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἰκῶν, τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι
 λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, ταῦτα οὐκ ἐτι δεῖ θαυ-
 μάζειν ἐὰν ἀντὶ τῆς περιουσίας ἐνδεῖαν παρέχῃται. Ταῖς 22
 γε μούτοι ἐπιμελεῖσθαι δυναμένοις καὶ συντεταμένως
 γεωργῶσιν ἀντικεινὰ τὴν χρημάτων ἀπὸ γεωργίας καὶ
 αὐτοὺς ἐπιτέδουσε καὶ ἐμὲ ἐδίδαξεν ὁ πατήρ. Οὐδέποτε
 γὰρ εἶα χῶρον ἐξεργασμένων ὠρεῖσθαι, ἀλλ' ὅστις ἢ δὲ
 ἀμέλειαν, ἢ δὲ ἀδυναμίαν τῶν κεκτημένων καὶ ἀργὸς καὶ
 ἀφύττος εἴη, τούτων ἀνείσθαι παρήγει. Τοὺς μὲν γὰρ 23
 ἐξεργασμένους ἔφη καὶ πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, καὶ
 ἐπίδοσιν οὐκ ἔχειν· τοὺς δὲ μὴ ἔχοντας ἐπίδοσιν, οὐδὲ
 ἡδονὰς ὁμοίας ἐνόμιζε παρέχειν· ἀλλὰ πᾶν κτῆμα καὶ
 θρέμμα τὸ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἶον, τοῦτο καὶ εὐφραίνειν μα-
 λιστα ὥστο. Οὐδὲν οὖν ἔχει πλείονα ἐπίδοσιν, ἢ χῶρος
 ἐξ ἀργαυῶ πάμφορος γιγνώμενος. Εὐ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὡς 24
 Σώκρατες, ὅτι τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλοὺς πολλαπλα-
 σίου χώρους ἀξίους ἡμεῖς ἤδη ἐποιήσαμεν. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὕτω μὲν πολλοῦ ἄξιον τὸ ἐνδύμημα,

πῶς αὖτως—ἴθι.] Codex Lips. πῶς
 αὖν αὖτως dat. Parif. A. C. D. αὖτω
 dant. Vitium aliquod loco inhaesisse
 suspicio, quem Weiske interpretatur
 sic: *scilicet* ταῦτα ἐπὶ ἐργάζεσθαι. *Oxy-*
morum est. Quid si ταῦτα fuisse scri-
 ptum pro αὖτω suspicemur?

21. Τὸ γὰρ.] Parif. C. Τὸ ἐν γὰρ
 dat. Voluitne tunc dare?

22. συντεταμένως.] *Strepue*. Ita vul-
 gatam *συντεταγμένως* correxit Ste-
 phanus. *συντεταγμένως* est in libro
 Lipsienf, quod coniecerat olim Le-
 onclavius. γνῶμη συντεταμένη est su-
 pra ii. 18. cf. infra xxi. 9. In Parif.
 A. C. D. est vulgata, sed C. verbum
 γεωργῶσιν omittit.

23. ἡδονὰς.] Voluptatem atque ma-

gnam atque agri, quos nostro labore
 excolimus.

ἴθι ἐν βέλτιον.] Articulum omisit
 liber Lips. cum Parif. A. C. D. Sed
 in Symposio viii. 14. similiter est ἴθι
 ἐπὶ τὸ θρηνημαίον.

24. πολλοὺς.] Omisit Junt. Guelf.
 et Strebæus, *τιμῆς* Parif. D. deinde
πολλαπλασίου Parif. A. C. D.

αὖτω μὲν.] Guelf. μὲν et statim καὶ
 omisit; contra Lips. sequens καὶ, et
 verba sic collocata posuit: αὖτω καὶ
 καὶ καὶ καὶ. Parif. A. C. D. αὖτω καὶ καὶ
 καὶ καὶ καὶ. Postea idem Lips.
βοῶν dedit.

ἐνδύμημα.] Idem praeceptum in
 Memor. ii. 10, 4. extare ait Zeuxo;
 sed ibi est simile tantum hoc: εἰ μὲν

οὕτω δὲ καὶ μαθεῖν ῥάδιον, ὥστε νυνὶ ἀκαύσας σὺ ταῦτο, ἐμοὶ ὁμοίως ἐπιστάμενος ἄπει, καὶ ἄλλον διδάξας, ἐὰν
 25 βούλῃ. Καὶ ὁ ἐμὸς δὲ πατὴρ οὔτε ἔμαθε παρ' ἄλλου ταῦτο, οὔτε μεριμνῶν εὔρεν· ἀλλὰ διὰ τὴν φιλογεωργίαν καὶ φιλοπονίαν ἐπιθυμῆσαι ἔφη τοιοῦτου χωρίου, ὅπως
 26 ἔχοι, ὃ τι ποιοῖ ἄμα, καὶ ὠφελούμενος ἦδοιτο. Ἦν γάρ τοι, ἔφη, ὦ Σώκратες, φύσει, ὡς ἐμοὶ δακεῖ, φιλογεωργότατος Ἀθηναίων ὁ ἐμὸς πατήρ. Καὶ ἐγὼ μέντοι ἀκούσας ταῦτο, ἡρόμην αὐτὸν, πότερα δὲ, ὦ Ἰσχόμαχε, ὁπόσους ἐξεργάσατο χώρους ὁ πατήρ, πάντας ἐκέκτητο, ἢ καὶ ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὐρίσκαι; Καὶ ἀπεδίδοτο ἢ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος· ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐδὺς
 27 ἀντεωνεῖτο, ἀργὸν δὲ, διὰ τὴν φιλεργίαν. Λέγεις, ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, τῷ ὄντι φύσει τὸν πατέρα φιλογεωργὸν εἶναι οὐδὲν ἥσσον, ἢ οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι. Καὶ γὰρ οἱ ἔμποροι, διὰ τὸ σφόδρα φιλεῖν τὸν σῖτον, ὅπου ἂν ἀκούσῃσι πλεῖστον εἶναι, ἐκεῖσε πλέουσιν ἐπ' αὐτὸν, καὶ Ἀργαῖον καὶ Εὐξείνιον καὶ Σικελικὸν πόντον περῶντες·
 28 ἔπειτα δὲ λαβόντες ὅποσον δύνανται πλεῖστον, ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης, καὶ ταῦτα εἰς τὸ πλοῖον ἐνδύμενοι, ἐν ᾧ περ αὐτοὶ πλέουσι. Καὶ ὅταν δεηθῶσιν ἀργυρίου, οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου ἂν τύχωσιν ἀπέβαλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσῃσι τιμᾶσθαι τε μάλιστα τὸν σῖτον, καὶ περὶ

ταὶ ἀγαθὰ οἰκονομίαι, ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἔξῃ πρῆσθαι, τότε φασὶ διὸν ἀνίσθαι.

25. φιλογεωργίαν] Parif. D. φιλογεργίαν. Vide mox ad fect. 26.

χωρίου—ἔχει] Cod. Lipf. cum Parif. A. C. D. χώρου—ἔχει. Deinde πωτὴ dat; ἔχεις τί πωτὴ—ἄητο Guelf. edd. vet. cum Parif. A. C. D. πωτὴ, quod deterius est, et ex πωτὴ ortum videtur: sed in Parif. A. πωτὴ est a secunda manu.

26. ἀργὸν δὲ] Præclaram Guelf. lectionem omisit Zeune. Vulgo erat

ἀντιωνεῖτο ἀργὸν, διὰ et cet. In Parif. A. est φιλοεργίαν, D. φιλογεργίαν.

27. εἶπαι] fuisse recte vertendum esse admonuit Zeune. Sic iterum fect. 28. est ἵνα φιλογεργίᾳ εἶπαι.

28. ἵνα] Guelf. σιμῶνται. 28. ἵνα] Hæc verba usque ad αὐτοὶ πλέουσιν omisit Guelf.

ἀπέβαλον] Quovis vel minimo pretio vendunt et quasi obijcunt. καὶ πωτὴ—οἱ ἀποδρασκῶν] Structura verborum insolens et dura mihi videtur. Expectabam πωτὴν τὸν ἀποδρασκῶν. Coniunctivus modus facit,

πλείστου αὐτὸν παιῶνται αἱ ἄνθρωποι, τούτοις αὐτὸν ἄγον-
τες παραδιδάσι. Καὶ ὁ σὸς δὲ πατὴρ οὕτω πως εἰκε
φιλογεωργὸς εἶναι. Πρὸς ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Ἰσχόμαχος, 29
σὺ μὲν παίζεις, ἔφη, ὦ Σώκратες· ἐγὼ δὲ καὶ φιλοικο-
δομούς νομίζω οὐδὲν ἦττον, οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικο-
δομαῖντες τὰς οἰκίας, εἴτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι. Νῆ Δία,
ἐγὼ δὲ γε σοί, ἔφην, ὦ Ἰσχόμαχε, ἐπομόσας λέγω, ἥ
μὴν πιστεύειν σοι, φύσει νομίζεν Φιλεῖν ταῦτα πάντας,
ἀφ' ὧν ἂν ὠφελεῖσθαι νομίζωσιν.

CAPUT XXI.

ΑΤΑΡ ἐνοῶ γε, ἔφην, ὦ Ἰσχόμαχε, ὡς εὖ τῇ ὑπο- 1
θέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθᾶντα παρέσχεσαι. Ὑπέθου
γὰρ τὴν γεωργικὴν τέχνην πασῶν εἶναι εὐμαθεστάτην·
καὶ νῦν ἐγὼ ἐκ πάντων, ὧν εἴρηκας, ταῦτο οὕτως ἔχεν
παντάπασιν, ὑπὸ σαῦ ἀναπέπνησμαι. Νῆ Δί', ἔφη ὁ 2
Ἰσχόμαχος, ἀλλὰ τόδε τοι, ὦ Σώκратες, τὸ πάσαις
κοινὸν ταῖς πράξεσι, καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ καὶ οἰ-
κονομικῇ καὶ πολεμικῇ, τὸ ἀρχικὸν εἶναι, ταῦτο δὴ συνο-
μολογῶ σοι ἐγὼ, πολὺ διαφέρειν γνώμῃ τοὺς ἐτέρους τῶν
ἐτέρων· οἷον καὶ ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι, καὶ δὴ 3

ut suspicer Xenophontem scripsisse
καὶ αἱ εἰς πλείστου αὐτὸν παιῶνται
ἄνθρωποι. In Paris. A. est παιῶνται.
non male. Idem deinde ἄγειν dat.

29. φιλοκοδόμου] Vocabulum hoc
ex Xenophonte laudavit Pollux vii.
118.

νομίζω] Pertinet ad Socratem, non
ad Ischomachum, ut credebatur Zeune,
si intelligens: alios mi intellexisse ad-
monet Weiske, qui vertit: omnes mihi
videri natura igneri amore. Mihi nomi-
ζω aut pro soleo dictum aut incom-
modo loco positum videtur. In Hie-
rone iii. 3. est πολλὰ ἐν πύλαις τοὺς
μοιχοὺς νομίζουσι ἀποκτείνειν. i. e. le-
gem sanxerunt, ut moechus occida-

tur. Sic et alibi Xenophon. Sed pro
soleo positum verbum nondum re-
peri in nostro.

πάντας] Edd. vett. πάντα ἰθ' ὁ
dant. Rectum est in Guelf. contra
atque ait Zeune. πάντα ἰθ' ὁ Paris.
A. C. D. dant.

Cap. XXI. 1. οὕτω οὕτως] Paris. A.
C. D. οὕτ' οὕτως habent scriptum.

2. κοινόν] Junt. Guelf. κοιναῖς dant.
Sequentia καὶ πολεμικῇ omisit Paris.
C.

συνομολογῶ] Diferte hoc Socrates
cap. xiii. sect. 4. non dixit, sed gene-
ratim βασιλεὺς τι et magnum aliquid
esse τὸ ἀρχικόν εἶναι. Ceterum ἰθ' ὁ
omittit Paris. D.

περὶν ἡμερίους πλοῦς ἐλαύνοντας, οἱ μὲν τῶν καλειπτόων
 δύναται τισαῦτα λόγῃν καὶ ποιεῖν, ὥστε ἀκούειν τὰς ψα-
 χὰς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἐθέλοντας ποιεῖν, οἱ δὲ οὕτως
 ἀγνώμονες εἰσιν, ὥστε πλεῖν ἢ ἐν διπλοσύνῃ χρόνῳ τὸν
 αὐτὸν ἀνέτουςι πλοῦν. Καὶ οἱ μὲν ἰδρῶντες καὶ ἐπαι-
 νοῦντες ἀλλήλους, ὅ τε καλούων καὶ οἱ πειθόμενοι, ἐκβαί-
 νουσιν· οἱ δὲ ἀνδρατὶ ἤμουσι, μισοῦντες τὸν ἐπιστάτην
 4 καὶ μισούμενοι. Καὶ τῶν στρατηγῶν ταύτῃ διαφέρουσιν,
 ἔφη, οἱ ἕτεροι τῶν ἑτέρων· οἱ μὲν γὰρ αὐτε ποιεῖν ἐθέλοντας
 αὐτε κινδυνεύειν παρέχονται, πείθεσθαι τε οὐκ ἀξιοῦντας
 οὐδ' ἐθέλοντας, ὅσον ἂν μὴ ἀνάγκη ἦ, ἀλλὰ καὶ μεγα-
 λυνομένους ἐπὶ τῷ ἐνακτιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι· οἱ δὲ αὐτοὶ
 αὐτοὶ οὐδ' αἰσχροῦσθαι ἐπισημαμένους παρέχουσιν, ἥ τι
 5 τῶν αἰσχροῦν συμβαίνει. Οἱ δὲ αὖ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ
 ἐπιστήμονες ἄρχοντες, τοὺς αὐτοὺς ταύτας, παλλάκις δὲ
 καὶ ἄλλους παραλαμβάνοντες, αἰσχυνομένους τε ἔχουσιν
 αἰσχρὸν τι ποιεῖν, καὶ πείθεσθαι εἰομένους βέλτιον εἶναι,
 καὶ ἀγαλλομένους τῷ πείθεσθαι ἕνα ἕκαστον, καὶ σύμ-
 6 πακτας, ποιεῖν ὅταν δεῖσῃ, οὐκ ἀθύμως ποιοῦντας. Ἀλλ'
 ὥσπερ ἰδιώταις ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται ἐθελopoνία τις, αὐτῶ
 καὶ ὅλη τῇ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγ-
 γίγνεται καὶ τὸ φιλοπονεῖν, καὶ τὸ φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι
 7 καλὸν τι ποιοῦντας ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος. Πρὸς ὅντινα δὲ
 ἂν ἄρχοντα διατεθῶσιν οὕτως οἱ ἐπόμενοι, οὗτοι δὲ ἔρρω-

3. ἐπὶ τῷ φιλονόῳ] Juntina ἐπὶ τῷ.
 Ex eadem et libro Guelf. ἰδιωτάς
 pro ἰδιωτῶν scriptum Zeune.

ἡκου] In Paris. A. C. D. est ἡκου-
 εν, in qua scriptura quid lateat, aliis
 consiliendum relinquo. De ἡκούει for-
 tasse cogitabant aliqui lectores.

4. ἐν οἷς] Paris. C. D. ἐν καὶ οἷς
 dant.

ἴσως δὲ] Identica cum Guelf. δὲ ο-
 τισίτι.

μεγαλομήνους] Guelf. μεγαλοῦ.

μὲν a prima manu scriptum habet.

5. καὶ ἐπιστήμονες] Male Junt. et
 Guelf. καὶ omittunt.

ἴνα ἱκανῶν] Guelf. ἴνα dat pro
 ἴνα; deinde ἀποδόντες edd. vet. cum
 Paris. C. D. αὐτῶν A.

6. ἰδιωτῶν] Vulgato φιλοπονία
 ex margine Steph. substituit Zeune.
 ἰγγίγνεται φιλοπονίᾳ Paris. A. C. D.
 καλὸν τι] Edd. vet. et Guelf. κά-
 λος τι dant.

7. ὅντινα δὲ] Cum Bechho et Weisio

μήτοι γε ἀρχοντες γίνονται, οὐ μὰ Δί' οὐχ οἱ ἂν αὐτῶν
 ἀριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσι, καὶ ἀποντίξωσι,
 καὶ τρεῦωσιν ἀριστα, καὶ ἵπποι ἔχοντες ἀριστον, ὡς ἱπ-
 πικώτατα ἢ πελταστικώτατα προκινδυνεύωσιν· ἀλλ' οἱ
 ἂν δύνανται ἐμπαῖῃσαι τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον
 εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου. Τούτους 8
 δὲ δικαίως ἂν τις καλεῖη μεγαλογνώμονας, ὃ ἂν ταῦτα
 γυγνώσκοντες πολλοὶ ἔπωνται, καὶ μεγάλην χεῖρ ἐικότως
 οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, ὃ ἂν τῇ γνώμῃ πολλὰ χεῖρες
 ὑπηρετῇ ἀθέλωσι· καὶ μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἂν
 μεγάλην δύνῃται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον, ἢ ῥάμῃ.
 Οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἰδίῃς ἔργοις, ἂν τε ἐπίτροπος ἢ ὁ 9
 ἐφεστηκώς ἂν τε καὶ ἐπιστάτης, ὃς ἂν δύνῃται προθύ-
 μους καὶ ἐντεταμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον, καὶ συν-
 εχεῖς, οὗτοι δὲ οἱ ἀνύοντες εἰσὶν ἐπὶ τὰ γὰρ, καὶ πολλὴν
 τὴν περιουσίαν ποιῶντες. Ταῦ δὲ δεσπότης ἐπιφανέτος, 10

Stephani emendationem vulgato sub-
 hitui ὄντι, quod male defendit Zeune.
 Ceterum Camerarius offensus verbis
 πρὸς ἴστω ἀρχοντα, quibus non re-
 spondent sequentia ὄντι δὲ, movisse
 videtur Leonclavium, ut corrigere
 auderet οὗτος—ἀρχοντας· qua mu-
 tatione non opus esse recte admonuit
 Bachius. Comparat scē. 9. Sequens
 γι omittit Paris. C.

εὐχόμενοι] Guelf. εὐχόμενοι dat. ἴσ-
 τω ἀρχοντι ἔχοντι Paris. A. C. D.
 Deinde καὶ πελταστικώτατα Paris. A.

μὰ Δί᾽—κινδύνου] Hæc non apte
 cum præcedentibus coherere, certe
 superflua et tautologa videntur Weis-
 kio, qui suspicatur, grammaticum his
 additis declarare voluisse, qui sint ἱπ-
 πικώτατοι. Porro verba τῶν στρατιωτῶν
 deleri voluit, quæ mihi abesse posse
 non videntur. Mihi nihil in hoc loco
 nec superfluum esse videtur, neque
 quod cum anterioribus non bene co-
 eat. Ait Xenophon, ἀρχὸν esse et
 merito dici non eum, qui parentibus
 præbet corpore aut virtutibus corpo-
 ris, armorum, equi, et similibus, ne-
 que eum, qui parentibus præbet ex-

emplum, ut in pugna, sed eum esse
 vere ἀρχὸν, et dum præbet parenti-
 bus, ἀρχοντα, eumque potentissimum,
 qui parentum in animis hanc inflex-
 rit persuasionem et cet.

ἱμπαῖσαι] Vulgatus est apud Atti-
 cos ἱμπαῖν τῇ ψυχῇ.

8. ὃ δὲ] Est pro οἱ δὲ, quod male
 tentavit Leoncl. Deinceps ταὐτὰ de-
 dit altera editio Stephani. γυγνώσκον-
 τες omittunt Paris. C. D.

ἴστω] Edd. vett. Guelf. ἴστωται.
 deinde οὗτος λέγοιτο cum Paris. A.

οὗτος ἀνὴρ, ὃς] Guelf. ταῦτος ἀνὴρ,
 quod non contemnendum videbatur
 Zeunio; mihi contra videtur.

9. ἐπίτροπος—ἐπιστάτης] Officium
 ἐπιστάτου designavit supra cap. xii.
 scē. 3. et 4. ἐπιστάτης minore est di-
 gnitate, ὀφείας magister Columellæ i.
 8, 17. ὀφείατος xi. 4, 4. ὀφείατος
 singularum i. 8, 11. i. 9, 2.

ἐνταγμένους] Edd. vett. Guelf. ἐν-
 ταγμένους, ut cap. xx. 22.

δὲ οἱ ἀνύοντες] Paris. A. ἀνύοντες,
 ἢ οἱ ἀνύοντες C. D.

10. Ταῦ δὲ δεσπότης] Edd. vett.
 cum Paris. A. C. D. γι dant, ἢ Casta-

- ὡς Σώκρατες, ἔφη, ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅστις δύναται καὶ μέγιστα βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, καὶ μέγιστα τιμῆσαι τὸν πρόθυμον, εἰ μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν· οἱ ἐργάται, ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐκ ἂν ἀγαίμην· ἀλλ' ὃν ἂν ἰδόντες κινήθωσι, καὶ μένος ἐκάστω ἐμπέσῃ τῶν ἐργατῶν, καὶ φιλονεικία πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλοτιμία κρατίστη αὐτὰ ἐκάστω, τοῦτον ἐγὼ φαίην ἂν ἔχειν τι ἥθους βασιλικῷ.
- 11 Καὶ ἔστι τοῦτο μέγιστον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐν παντὶ ἔργῳ, ὅπου τι δι' ἀνθρώπων πράττεται, καὶ ἐν γεωργίᾳ δέ. Οὐ μέντοι, μὰ Δία, τοῦτό γε ἐστὶ ἐγὼ λέγω, ἰδόντα μαθεῖν εἶναι, οὐδὲ ἅπαξ ἀκούσαντα· ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημι τῶ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγα-

lio, si Guelf. Post *ἐμφανίτης* margo Steph. *ἀντὶν* additum habet cum Parif. A. C. D.

τὸν κακὸν] Edd. vett. Parif. A. C. D. et Guelf. *τὸν κακόν*. Deinde *μεγίστους* Parif. A. C. D. cum margine Villosif.

φιλονεικία] Parif. A. *φιλονεικία* dat. *κρατίστη οὕτω ἐκάστω*] Hæc verba Volaterranus non vertit; frigida, neque sensum sine ambiguitate clarum continere videntur Weiskio; equidem tollenda ut superflua et aliena censueram. Weiskio aut substantivum ad *κρατίστη* pertinens, veluti *ἐπιεπάτις*, omissum videtur, aut *κρατίστη οὕτω* corruptum e *κρατιστεύουσα*, (quo ducere putat lectionem in margine libri Villosifoniani positam *κρατιστεύουσα*) quod dictum interpretatur pro καὶ *κρατίστη* ἰδέσθω, et *dominari curperit in propositoque*. Mihi neutra harum conjecturarum locum hic habere videtur. *Κρατιστεύουσα* enim longe diverso sensu et alia structura adhibetur Cypop. i. 5, 1. et in Memor. i. 4, 14. iii. 7, 4. Deinde *ἐπιεπάτις* ab hoc loco æque aliena est, ubi præsentia domini subito *φιλονεικίαν* excitare dicitur. Maneo igitur in ea sententia, ut verba hæc delenda censeam, dum libri meliorem lectionem obtulerint. In Guelf. est *κρατίστη οὕτω* scriptum. *κρατιστεύουσα ἰδέσθω* Parif. A. C. D. Deinde *τοῦτον* dant iidem libri Parif.

sed in A. *τοῦτον* correctum est.

11. Is *παρὰ ἔργον—καρτερία* δι] *ἀπὸ* excidit *μὴν* post *παντὶ*, aut scribendum δὲ in altero membrano *ἐπιεπάτις* ex usu scriptorum Atticorum.

ἵτι ἰσὺ λίγω] Vulgatum *ἵ* si cum Bachio inapte defendit Zeune, quasi hæc tota sententia a sequenti *θαμὶ* pendeat, quo periodus contorta et impedita sit. Itaque recte Weiske Stephani correctionem admisit. Præterea Stephanus *ἀπαξ* addi voluit verbo *ἰδόντα*, quo non est opus. *ἵτι* præcedente negatione dici pro *non item* recte admonuit Weiske comparato loco Hieronis i. 16. In Parif. A. C. D. est *τοῦτό γὰρ ἵτι λίγω* omisso *ἰσὺ*, deinde *οὐδὲ ἀπαξ*.

φύσεως ἀγαθῆς ὑπαρξαι] Hæc *εἴπε* non dici recte cum animadvertisset Stephanus, aut accusativum aliquem post *ἀγαθῆς* deesse putabat, aut *ὑπαρξαι* in aliud verbum mutandum. Zeune hanc loco medicinam adhibuit, ut post *ἀγαθῆς* comma poneret, verbum autem *ὑπαρξαι* cum sequentibus copularet. Quo quidem nihil ineptius potuit excogitari. Weiske revocatam veterem lectionem silentio transmisit. Mihi *φύσιν ἀγαθὴν ὑπαρξαι* scribendum esse videtur. Sic enim *φύσιν ὑπαρξάμενος* est in Cyropædia, et sic *ὑπαρξαι* dicuntur a Platone, quæcunque fundamenti loco adesse debent, ubi quis quid exequi voluerit.

θῆς υπάρξει, καὶ, τὸ μέγιστον δὴ, θεῖον γενέσθαι. Οὐ 12
γὰρ πάντῃ μοι δοκεῖ ὅλον ταῦτ' ἐπὶ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον
εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, τὸ ἐθέλοντων ἄρχειν· σαφῶς δὲ δίδο-
ται ταῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις. Τὸ δὲ ἀκόν-
των τυραννεῖν διδάσκει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐς αἱ ἡγῶνται
ἀξίους εἶναι βιοτεύειν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται
τὸν αἰεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος, μὴ δις ἀποθάνῃ.

12. τὸ ἐθέλοντων ἄρχειν] Leonclavius et Stephanus ἐθέλοντων malebant (scriptum, quibus assentitur Weiske, nisi quod is ἐθέλοντων putat esse et dici magis eum, qui sponte facit, quam qui sponte patitur. Sed qui sponte obedit et lubenter imperanti, is non patitur, sed agit cum libera voluntate. τὸν ἐθέλοντων Paris. A. C. D. desunt.

σαφῶς δὲ διδάσκει] Sic Stephani et Leonclavii ex conjectura legitur, ubi antea erat σαφῶς· φιλύσσας τοῖς. Paris. C. φιλύσσας omittit. Mihi vero

locus nondum perscrutatus esse videtur.

διδάσκει] Ex διδόν repetendum esse cogitatione αἱ διὰ monuerunt Interpretes.

τὸν αἰεὶ χρόνον] Hæc omisit Paris. C. D.

δις ἀποθάνῃ] Saxum enim capiti impendens timebat, ex narratione Pindari Ol. i. 12. Ciceronis Tuscul. iv. 16. ut recte monuit Weiske. Zeune comparabat Luciani locum Dial. Mort. 17. διδως, μὴ ἑλθὲς τοῦ ποταμοῦ ἀποθάναι.

DE

CONVIVII XENOPHONTEI

TEMPORE, PERSONIS ET ARGUMENTO.

DE tempore convivii ejus, quo celebrata fuit victoria Autolyçi, Lyconis filii, in ludis Panathenæis ab eo reportata, diversa est disputatio ab ea, quæ tempus dialogi a Xenophonte scripti inquit. Admodum enim juvenem interfuisse se convivio illi profitetur ipse Xenophon ab initio Dialogi, qui convivium et sermones ibi habitos a convivis narrat. Ut autem accurate tempus utrumque investigemus simulque alterum ab altero diligenter distinguamus, non solum voluptas lectoris ex accurata temporum, locorum, personarum, factorumque in narratione positorum notitia capienda interpretem invitare potest, sed judicium etiam verum et æquum si de Xenophontis narratione et ingenio ferre volumus, summam nos in dispendio tempore victoriæ Autolyçi diligentiam afferre cogunt criminationes variæ ab Athenæo Deipnosophistarum scriptore in Xenophontem jactæ, quibus fides narrationis omnis plane infirmari videtur. Is enim libri v. capite 56. quædam in hoc libro scripta et narrata affirmat a Xenophonte et Socrati loquenti tributa (capite nempe viii. sect. 32.) quæ Socrates isto tempore loqui non potuerit. Ponit enim Athenæus, Socratem ibi contra Pausaniam, Agathonis poetæ amatorem, disputantem respicere Platonici Symposii locum (cap. vi. sect. 7.), ubi tamen non Pausanias, sed Phædrus inducitur eadem disputans, quæ Socrates Xenophonteus reprehendit. Quatuor igitur annis ar-

ohonte Aristlone habitum apud Calliam convivium. antecessisse ait convivium, quo Agathonis victoria scenica fuit celebrata archonte Euphemo. Mirum igitur esse, unde Xenophonteus Socrates nisi divinando rescire potuerit, quæ quarto demum anno post apud Agathonem in convivio Phædrus, aut, ut Xenophon ait, Pausanias proposuisset. De orimine quidem ipso Xenophonti objecto postea videbimus. Nunc temporis rationes tractabimus. Incidunt autem omnes fere quæstiones et dubitationes de tempore convivii Platonici et Xenophontei in Olympiadem 89. et 90. quarum annos singulos nunc describam adscriptis argumentis, quæ cuique sunt attribuenda.

Olympiadis igitur 89. anno primo, archonte Isarcho, Ameipias comicus poeta docet fabulam Connum, auctore Athenæo v. p. 340.

Ol. 89. anno 2. archon Ameinias fuit Athenis.

Ol. 89. anno 3. archonte Alcæo Eupolis comicus docet fabulam Κόλακας mortuo jam Hipponico Calliæ patre. Annum mortis definire aliter nunc non licet, quam ex conjectura Athenæi v. p. 339. ubi ait Eupolidis fabulam declarare, nuper admodum Calliam bonorum paternorum possessionem adiisse (προσφατόν τινα τὴν παράληψιν τῆς οὐσίας).

Olympiadis 89. anno 4. archonte Aristlone vel Aristlone, ut eum Diodorus vocat, Autolyco Lyconis filio victoria pancratii obtigit, cujus νικητήρια Callias amator celebrat. Huic anno igitur Xenophontei convivii scenam et dicta assignat Athenæus v. p. 333. item Eupolidis fabulam Autolycum. De illo enim ita: ἔστι δὲ οὗτος ὁ καιρὸς, καὶ ἐν Ἀριστίαν ἄρχων ἦν ἐπὶ τούτου γὰρ Εὐπολὶς τὸν Αὐτολύκον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτολύκου. Vides conjecturam de tempore Symposii ductam esse ex anno, quo fabulam Eupolis docuit, qua victoriam Autolycoi irrisisse dicitur. Subit vero dubitatio, num fabula Eupolidis Autolycoi victoriam eodem sit anno an altero consecuta, quam nisi ex Xenophontis scripto collectis argumentis tollere vel explicare non licet. Eupolidis Autolycum aliquoties in testimoniis nominavit Athenæus, unde tamen arguere aliquid, quod ad Calliam aut Autolycum perti-

neat, non licet. Eandem fabulam nominavit Suidas sub vocabulis ἀναφρασμοί, ἀνέκας, φαικασί, φειύσαι· alteram vero, Κόλακας, sub λαφυγμός, semel Etymologicum M. sæpius Scholia Aristophanea. Fuit autem fabula Autolyceus ab Eupolide bis in certamen publicum demissa, unde Grammatici græci in testimonium vocant interdum Autolyceum priorem et alterum. Hinc factum puto, ut Scholia Victoriana ad Homeri Il. xiii. 352. p. 646. apud Heynium laudent Eupolin ἐν Αὐτολύκοις in hæc verba: ἦδη γὰρ Ἀγρίσταρχον στρατηγούντα ἀχθεμαί. Solebant poetæ fabulam immutare, cum iterum iudicibus et populo spectandam exhiberent; quod factum ab Aristophane in Nubibus scimus. Itaque sedulo cavendum est, ne fallat nos testimonium ex fabula Autolyco positum, nisi definitio ista temporis, quæ primum aut iterum fabula fuit proposita in certamine, accesserit. Quæ causa fuerit Eupolidei odii in Autolyco, si quærimus, equidem nullam plane fuisse putaverim; sed Eupolis irridenda Autolyci a Callia amati victoria punire et exagitare voluisse videtur Calliam, idem patri ejus Hipponico, utpote diviti et optimatum partibus faventi, infestus. De Hipponico exstat testimonium Hesychii in vocabulo Ἰερεὺς Διονύσου, ubi Hipponicum propter faciem rubicundam Eupolis in fabula Capris (Αἰξίῳ) Bacchi sacerdotem appellasse dicitur: quem eundem locum annotante Memsterhusio respexit Scholiastes Aristophanis ad Ranas versu 310. Eundem faciei ruborem significavit Cratinus, cum Hipponicum Σκυδικόν, a colore rubro ligni Σκυδικοῦ dicti, appellaret, teste Hesychio in Σκυδικός. Cratinus obiit Olymp. 91. anno 1. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 399. Pac. 700.

Idem argumentum fuisse videtur fabulæ Aristophaneæ Autolyci, quam testimonio Erotiani in vocabulo Ἀμφι cognovimus.

Calliam eundem Æschines Socraticus in Dialogo Callie nomen inscriptum gerente pessime tractaverat, uti narrat Athenæus v. p. 346. ὁ δὲ Καλλίας αὐτοῦ περιέχου τὴν τοῦ Καλλίου πρὸς τὸν πατέρα διαφορὰν καὶ τὴν Προδίνου καὶ Ἀσάξω γῆρας τοῦ σοφιστῆς διαμείψασα. De vita et moribus Callie

infra dicetur: unde huic loco aliquid lucis affulgebit. Eundem Æschinis Dialogum nominat Scholion Platonicum editum a Siebenkees p. 44.

Ceterum huic anno assignat Athenæus v. p. 340. fabulam Pherecratis Ἀγρίους, argumento ducto ex loco Protagoræ Platonici p. 121. ed. Bipont. ubi est: ἀλλ' εἴην ἄγριοι τινες, οἵσπερ οὗς πύρρσι Φαγεκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδασκεν ἐπὶ Ἀθηναίῃς. De anno vero, cui Platonici Protagoras assignandus esse videatur, statim videbimus.

Olympiadis 90. anno 1. archonte Aristophilo aut Astyphilo assignat Athenæus v. p. 339. Protagoræ Platonici sermones.

Olympiadis vero ejusdem 90. anno 4. archonte Euphemio victoriam scenicam poetæ Agathonis et Symposium Platicum v. p. 334.

De Protagora temporis rationes ita colligit Athenæus. Primum ait sermones apud Calliam habitos fuisse post Hipponici mortem: ὁ ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ διάλογος μετὰ τὴν Ἰππονίκου τελευτὴν γινόμενος, παρειληφότος ἤδη τὴν οὐσίαν Καλλίου, τοῦ Πρωταγόρου (μέμνηται adjecit Casaubonus) παραγεγονότος τὸ δεύτερον οὐ πολλαῖς πρότερον ἡμέραις. Locum Platonis p. 97. posuit Casaubonus hunc de Protagora præsentem apud Calliam: ἦν δὲ ἐν οἰκῇ αὐτῇ τινι, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ταμιακοῦ ἐχρήσθη Ἰππόνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλῆθους τῶν καταλυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκε· unde mortem Hipponici recte collegit Athenæus. De recenti Protagoræ adventu idem Casaubonus posuit locum Protagoræ p. 85. hunc: Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκε; τρίτην γὰρ ἤδη ἡμέραν. Tertio igitur ante dialogum Platicum die Protagoras advenerat Athenas.

Mortem Hipponici ante editam fabulam Eupolidis, Κόλακας, Olymp. 89. anno 3. archonte Alcæo contigisse colligit Athenæus p. 339. ex loco eo fabulæ, ubi recens bonorum paternorum possessio a Callia facta, et simul Protagoræ adventus commemorabatur. Addit Ameipsiam in fabula Conno (Olymp. 89. anno 1. archonte Isarcho) duobus annis antea edita inter Sophistas Protagoram nominasse; unde probabile esse ait, Protagoram medio inter

Olymp. 89. 1. et 89. 3. Athenas venisse. Verba Eupolidis de Protagora posuit Diogenes Laert. ix. 50.

Pergit Athenæus torquere argumentum contra Platonicas rationes. Platonem narrare, Hippiam Eleum cum civibus aliquot suis eodem tempore cum Protagora adfuisse Athenis. Atqui verosimile non esse ait, tuto Athenis versari potuisse homines istos, ante annuas inducias archonte Isarcho mense Elaphobolione factas. Huic vero tempori repugnare notam temporis a Platone positam; annum scilicet secundum ab edita Pherecratis fabula, *'Aγπλοῖς*, Olymp. 89. 4. archonte Aristione. Concludit igitur rationem Athenæus, Platonem præter historiæ fidem Hippiam ejusque sodales in urbem introduxisse, quo tempore hostes essent, nec tuto Athenis versari possent.

Argumenti vis omnis pertinet ad Hippiae adventum, quem nunc non curo; sed mortem. Hipponici ejusque annum accuratius definire conabimur, quam ab Athenæo factum videmus, qui quas inducias annuas bello Peloponnesiaco interpositas archonte Isarcho factas Ol. 89. 1. memorat, eas Thucydides iv. 118. et magis diserte Diodorus xii. 72. ad annum sequentem et archontem Ameiniam refert. Itaque Hippias tum potuit tuto versari Athenis, et concidit criminatio Athenæi, uti recte monuit Vincentius Contarenus Var. Lect. c. xv. p. 74. quem laudavit Schweighæuser ad Athenæum. At vero existit ita alia Platonis culpa ex memorata Pherecratis fabula, *'Aγπλοῖς*, quam editam archonte Aristione Ol. 89. 4. narrat Athenæus; contra Plato in Protagora dialogo tertio. ante die advenisse Protagoram Athenas refert, (quem ibidem commemorantem Eupolis in fabula *Κόλαξι* edita archonte Alcæo Ol. 89. 2. commemoravit) et paulo post mentionem facit fabulæ Pherecratis, ut anno antea editæ, quam refert Athenæus ad archontem Aristionem Ol. 89. 4. cum ex rationibus Platonis ab anno 3. Ol. 89. retro ductis fabula Pherecratis potius sit referenda ad archontem Ameiniam Ol. 89. 2. Non habeo quo Platonis errorem excusem, nisi quod is ad sermones ipsos in Protagora narratos eorumque fidem (si fides obiter narratorum in philosopho,

non gravitas potius argumenti spectari debet) parum aut plane non pertinet. Similem etiam in Symposio Platonico paulo post indicabimus.

Ex collectis hucusquæ rationibus licebit tuto tempus alterius Protagoræ adventus et dialogi Platonici cognominia assignare archonti Alcæo Ol. 89. 3. contra ac fecit Casaubonus in annotatione ad Athenæi v. c. 16. qui Platonici dialogi annum retulit ad archontem Astyphilem Ol. 90. 1. propter mentionem Phereoratoræ fabulæ dialogò insertam, ipsum vero Protagoræ adventum alterum ad Ol. 89. 3. Confirmat nostram rationem locus Protagoræ p. 105. ubi Zeuxippus Heracleotes pictor nuper advenisse Athenas narratur: τοῦτου τοῦ νεανίσκου τοῦ νῦν ἐκιδιμαίνοντος νεοστὶ Ζευξίππου τοῦ Ἡρακλεώτου. quem eundem respicit Socrates in Symposio Xenophonteo cap. iv. sect. 63. ubi est: ἐναγχοῦ δὲ δῆπου καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκαινῶν τὸν Ἡρακλεώτην ξένον, ἐπεὶ με ἐποίησας ἐκιδιμαῖν αὐτοῦ, συνίστησάς μοι αὐτόν. Vides identè fere tempus adventus Zeuxippi utrobique significari vocabulis νεοστὶ et ἐναγχοῦ, quorum vis eadem esse videtur. Incidit igitur tempus adventus Zeuxippi et Symposii Xenophontei in eundem fere annum, quo Protagoras Platonicus sermones cum Socrate contulisse refertur. Idem Xenophontis Symposium pluribus locis, præcipue quidem c. i. et iv. sect. 63. Calliæ consuetudinem cum Protagora, Prodicò, Gorgia et multis aliis sophistis (καὶ ἄλλοις πολλοῖς cap. iv. sect. 5.) commemorat ita, (Olymp. 89. 4.) ut appareat, eam ad annos superiores esse referendam. Huic pertinet etiam, quod cap. iv. 63. refert, Calliam ab Hippia Eleo artem memoriæ didicisse: qui ipse locus Platonice narrationi mirificum patrocinium præfert, referendus ad Ol. 89. 3. vel 2.

Mortem Hipponici, patris Calliæ, dum certiore argumento definire et anno suo inter Ol. 87. annum 2. (quo Hipponicus exercitum contra Boeotps ad Tanagram duxit) et Ol. 89. annum 3. (quo recentem bonorum paternorum possessionem a Callia factam commemoravit Esopis in fabula Κόλαξις) assignare allaboravi, fere frustra operam infusum omnem. Referam tamen, quæ reperi arguenda,

αὐτοῖς ἄλλοις forte certiores rationes colligent. Est locus in Lyſiæ oratione de bonis Ariſtoph. p. 649. ubi mortis Hipponici recentis fit mentio his verbis: Καλλίας τοίνυν, ὁ Ἰπποκίτου, ὅς, ὅτε νέεσσι ἐτιθήκει ὁ πατήρ, κλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἔδεικε κεινέσθαι, (καί), ὡς θασι, διακόσιον ταλάντων ἐτιμήσατο ὁ αἴσχος τότε) τοῦτου τανὼν τμήμα οὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστι. Indicium recentis Hipponici mortis hoc non pertinet ad tempus, quo fuit scripta Lyſiæ oratio, sed potius ad tempora superiora; quare Lyſias ἐτιθήκει tempore plusquamperfecto utitur, i. e. *tum cum recens Hipponici mors esset*. Lyſiæ orationem Taylor assignat Olympiadis 98. anno 1; sed ex loco p. 652. et mentione Diotimi comparata cum Xenophontis Hellenicis v. 1, 25. conficitur, orationem anno 2. ejusdem Olympiadis esse assignandam.

Tandem incidi in locum Andocidis oratoris p. 117. qui me omni dubitatione liberavit. Narrat ibi, Alcibiadem Calliæ sororem Hipparetem in matrimonium duxisse cum dote 10. talentorum (ἐπὶ δέκα ταλάντοις) et post Hipponici patris mortem ad Delium totidem insuper talenta accepisse (προσπαύξασθαι). Pugna ad Delium duce Hippocrate accidit Olympiadis 89. anno 1. archonte Isarcho, eodem quo Ameipsias Connum edidit, et quo induciæ annuæ, de quibus supra, factæ dicuntur ab Athenæo. Nunc video, Perizonium ad Æthani V. H. xiv. 16. acquievissse anno ab Athenæo indicato mortui Hipponici.

Calliæ juventutem et quæ familiam ejus spectant, enarrabo etiam breviter, quò rectius lectores de amore ejus in Autolyceum et laudibus ei tributis a Socrate judicare possint. Sequar autem inprimis ducem Andocidem oratorem, ita de patre Hipponico narrantem p. 64. *παρὰ τοῖς παιδαγγοῖς τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναικοῖς πληθεὺς ἐν ἀπάσῃ τῇ οἰκίᾳ παύεσθαι, ὅτι Ἰπποκίτος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτῆριον τρέφει, ὅς αὐτῷ τὴν ἐράσασθαι ἀνὰρκετεῖ. — πῶς οὖν ἢ φήσῃ ἢ τότε ὁδοῦ θεοῦ ὅμῳ ἰεποβήσαι; οὐκ ἔστι γὰρ Ἰπποκίτος εἶδεν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτῆριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὅς ἀνατίτρεφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σαρκοσέτην, τὸν ἄλλον βίον ἀπάστα. οὕτως οὖν χρὴ περὶ τοῦτου γινώσκειν ἡμῶς Ἰπποκίτου ἀλιτῆριον.*

Alcibiadem Calliæ mortem machinatum esse tradit

idem Andocides p. 118 : quare Callias eum accusabat et populum Atheniensem bonorum suorum hæredem instituebat, si absque liberis mortuus fuisset. Callias Ischomachi filiam matrimonio sibi junxit, (Andocide teste p. 61.) necdum anno finito matrem ejus Chrysidem simul duxit : (Ib. p. 62.) Deinde filia indignata domo exiit. Callias ; matrem maritus ejecit gravidam, sed filium inde natum ejuravit primo, deinde recepta matre uxore nomini suo inscribi passus juravit. Habuit etiam Hipponicum filium antea natum ex filia Glauconis. (Ib. p. 63.)

Hipparete Calliæ soror statim post Alcibiadis exiliam mortua traditur ab Isocrate *περὶ ζήγους* p. 696. Exul abiit Alcibiades a Sicilia Olympiadis 91. anno 1.

Calliæ ἀδελφὸν ὁμομήτριον obiter posuit, sed non nominavit Plato in Protagora p. 96. Haud scio an is sit Hermogenes, Hipponici filius, quem virum bonum Socratisque inprimis studiosum Xenophon Symposio suo inseruit et Memorabilibus ii. c. 8. et iv. c. 8. sect. 4. Pauperem Diodoro amico commendat Socrates ii. c. 8. De eodem est locus in Platonis Cratylo sect. 11. ubi Socrates ad Hermogenem : εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφισταί, ὅσπερ καὶ ὁ ἀδελφεός σου Καλλίας, πολλὰ τελέσας χρήματα σοφός, δοκεῖ εἶναι ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἰ τῶν πατέρων, λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελφόν, καὶ δεῖσθαι αὐτοῦ, διδάξαι σε τὴν ὀρθότητα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ ἡμᾶς παρὰ τοῦ Πρωταγόρου. Causam, quare Hermogenes ad communionem bonorum paternorum admissus non fuerit, ignoro equidem nec excogitare potui.

Alterum nunc locum explicemus initio libelli positum, ubi Xenophon profitetur se convivio illi, quod narrat, interfuisse : ὡς δὲ παραγεγνημένος ταῦτα γηγνάσκω etc. Athenæus igitur in loco supra nominato criminatur Xenophontem falso quædam tradidisse, atque ipso statim initio hoc minime verum esse, eum convivio isti ipsum interfuisse, quippe qui eo tempore forte ne natus quidem adhuc, certe puer fuerit : ὅς ἐν τῷ Συμπόσιῳ ὑποτίθεται—καὶ σὺν ταῖς ἄλλαις δαιτυμόσι παρόντα αὐτὸν, τὸν ἴσως μὲν γνησθέντα ἢ περὶ τὴν κομίσαν ἡλικίαν ὑπάρχοντα. In eo scilicet loco libri scripti omnes, quos hucusque viri docti compararunt, omittunt

illud *αὐτῷ*, quod Casaubonus addidit, ut appareret, de quo Athenæus loqui voluerit. Probabilis, imo certa conjectura ista viri docti esse videtur; nemo enim convivio isti interfuisse narratur, in cuius ætatem dubitatio ista cadere possit, præter ipsum scriptorem Xenophontem, quem tum ætatis annum fere decimum attigisse colligit Casaubonus ex rationibus non nimis certis a Diogene ii. 55. traditis. Sed si vera est narratio Diogenis ejusdem ii. 22, 23. et Strabonis ix. p. 403. (400. ed. Siebenk.), Socratem redeuntem ex pugna ad Delium Xenophontem Grylli filium ab equo dejectum humeris sublatum portasse et servasse, Xenophon tum annum ætatis vigesimum superaverat, et ex *ἰσθλοῖς* excefferat, quippe qui inter equites militavit. Accidit autem pugna ad Delium Olympiadis 89. anno 1. Convivium Calliæ habitum fuit Olympiadis 89. anno 4. Igitur Xenophon tum certè annos natus viginti tres convivio interfuit. Vide quæ disputata sunt de Xenophontis ætate in Præfatione ad Hellenica p. xi. et xii. quibus tamen quæstio difficilis de Xenophontis ætate nondum est profligata, uti docebitur olim in Annotationibus ad Opuscula Xenophontis Politica. Interim hanc meam rationem ex Strabonis et Diogenis narratione collectam confirmari ipso Xenophontis testimonio docui in annotatione ad Convivii cap. iv. sect. 25. Accedat nunc alterum argumentum ex loco Memorabil. iv. 4, 5. *οἷσα δὲ ποτὶ αὐτὸν καὶ πρὸς Ἰππίαν τὸν Ἠλείον περὶ τοῦ δικαίου τοιάδε διαπραχθήσεται*. Alterum Hippiae adventum Athenas intelligi docent verba sect. 6. Ab Hippia vero, commendato ab Antisthene, Calliam artem memoriæ didicisse refert Convivium iv. sect. 62. Tempus ejus adventus Athenæus assignat inducitis annis bello Peloponnesiaco interpositis, quas cum Thucydide Diodorus refert ad Olympiadis 89. annum 2. et archontem Ameiniam, ut supra demonstravi, ubi de morte Hipponici disputatur. Duobus igitur annis Calliæ convivium Autolyoi honori dicatum Olympiadis 89. anno 4. antecessit Hippiae Elei adventus alter. Itaque Xenophon, qui jam tum inter Socratis familiares adscriptus

magistrum cum Hippia Eleo disputantem audivit, annos plus quam viginti natus fuisse videtur.

Interfuit igitur Xenophon ipse Calliae convivio, sed quasi *καρὸν πρόσωπον*; nihil enim de ejus sermonibus relatū in hoc libro legitur. Quanquam fuit opinio Aristippi, nescio cuius, a Diogene in Vita Xenophontis relata, Xenophontem suas partes Critobulo tribuisse; itaque in ea, quæ capitis iv. sect. 12. et seqq. leguntur de amore Critobuli erga Cliniam, ipsi Xenophonti assignabat, a quo Cliniam amatum fuisse narratum fuisse videtur.

Argumentum Symposii Xenophontei miratus est olim Epictetus, cujus sermonem excepit hunc Arrianus libri ii. cap. 12. sect. 14. *Τὸ πρῶτον καὶ μάλιστα ὅσον Σωκράτους, μηδέποτε παροξυνθῆναι ἐν λόγοις, μηδέποτε λίσσασθαι προστινέχασθαι μὴδὲν, μὴδέ ποδ' ὕβριστικόν, ἀλλὰ τῶν λοιδορούντων ἀνέχεσθαι καὶ πᾶσιν μάχην. Εἰ θέλετε γινῶναι, πόσῃ ἐν τοῦτο δυνάμει εἶχεν, ἀνάγκη τὸ Ξενοφῶντος συμπόσιον, καὶ ἄλλοις πῶτας μάχας διαλέσκεσθαι.* Idem libri iv. cap. 5. de eodem: *ὅς οὐ μόνον αὐτὸς τὰς πανταχοῦ ἐξέφυγε μάχην, ἀλλ' οὐδ' ἄλλους μάχεσθαι εἶπε. Ὅρα παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τῷ Συμπόσιῳ πῶτας μάχας ἀλέσκεσθαι.* Sed imprimis spectatur in hoc convivio ea Socratici ingenii vis, quam Epictetus admirabatur, teste Arriano iii, 16, 5. *ὅσον εἶχε Σωκράτης δύναμιν, αὐτὸ ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ τοὺς συνόντας;*

Socratis laudationi fuisse Convivium a Xenophonte dictatum, dubitari non potest; idem Platónico Convivio ejusdem argumenti fuisse oppositum, cum plures loci arguant, tum maxime disputatio de amore puerorum (capite viii.) docet, quamquam fuerunt, qui contra Platonicum scripsit et Xenophonteum fuisse oppositum censerent. Quæ quidem posterior sententia nihil plane habet, quo possit defendi; recte itaque eam rejecit Weiske in Disputatione de Convivio Xenophonteo p. 97. Alterius argumentum omnium apertissimum exponam infra in Enumeratione personarum, quæ Convivio interfuerunt, sub nomine Pausaniæ. Hæc vero ponam Cornarii disputationem excerptam ex Præfatione ad versionem latinam utriusque Convivii;

quæ hucusque laus videtur viros doctos, ne medicus doctissimus et de Platone optime meritus, sua laude defraudatus esse videatur. Ille igitur p. 13. et seqq. hæc docuit :

“ An vero et alias fuerit æmulatio quædam inter Platonem et Xenophontem, velut a multis putatum ac creditum est, qui conjecturas inde faciunt, quod neuter alterius in-scriptis suis mentionem fecerit, præterquam quod Xenophon libro tertio Commentariorum moralium Platonis nudum nomen producit : et quod eadem aliquot argumenta tractaret, Socratis apologiam, moralium Commentarios : et quod ille libros de Republica, hic libros de Cyri institutione scripsit : quicquid horum sit, de his omnibus non est hic dicendi locus. Quæ vero inter ipsas dissensio sit circa symposii optimi, velut videtur, apparatus, eam paulo diligentius expendemus. Primum igitur omnium Plato in Symposio suo tibiænam recens ingressam ejicit : Xenophon autem et tibiænam et saltatricem per totum Symposium exhibet, et ipsarum productionem sive magistram non solum colloquentem inducit, sed etiam Socrati illudentem ac conviciantem. Et his accedit socrus, viris risum movendi artifex. Itaque aliquanto jocundius exhilarantur ridiculis gesticulationibus et spectaculis et tibiæ cantu convivæ apud Calliam quam apud Agathem, qui hæc omnia non habet, sed graves et serias solum orationes in suo symposio audit, et mulieres etiam seorsum habet, ad quas tibiænam ablegat. At harum nullam in Symposio suo Xenophon facit mentionem. Sed non in his solum, quæ ex æmulatione quædam Platonis Symposio prius edito contraria scripsit, sed etiam in his, quæ velut aliunde sumpta citat, Xenophon a Platone dissentire deprehenditur. Quale et hoc est, quod Socrates apud ipsum Pausaniæ apologiam pro his, qui in intemperantia simul voluntantur, adducens, in qua dicitur illo, quod etiam exercitus fortissimus esset, qui ex amantibus et amatoribus constaret : et dictam hæc primum vellet falsissimum refellit, et mox testimonia ab illo de Thebanis et Eleis producta rejicit. Quod autem non hanc Pausaniæ

opinionem eo loco reprobare voluerit, cujus scriptum etiam Athenæi seculo ignotum fuit, et qui etiam apud nullum alium quam Platonem, de amatoribus et amatis loquens inducitur, sed ipsum Platonem per hoc notare instituerit, ex hoc clarum fit, quod ea Pausaniæ verba apud Platonem habentur, non quidem in Pausaniæ attributa oratione, sed in ea, quam Phædro adscripsit: ut vel sic, ne Platonem reprehendere ab omnibus deprehenderetur, Xenophon aliquatenus caverit, (nam hoc certe neque apud Athenæum animadversum est, apud quem nihil quidem horum Pausaniam dixisse habetur, non tamen in Phædri oratione ea haberi indicatur,) vel aliter scriptum Platonis Symposium habuisse judicandus fit; id quod ego cum Athenæo sentire malim, quam hæc ex toto a Xenophonte conficta esse, cum eodem Athenæo asserere: quam in Phædri quidem oratione palam habeantur, sed testimonia tamen de Thebanis sive Bæotis ac Eleis adducta in ipsa Pausaniæ oratione legantur. Quin et in hoc Platoni Xenophon adversatur, quod Achilles Patrocli mortui non velut amati sed ut amici ultionem decentissimam instituerit. At non anatum Achillis Patroclum fuisse, sed contra Achillem juvenem Patrocli ætate majoris, Phædrus apud Platonem asseruit, et Æschylum falso contrarium produxisse dixit. Similis vero contrarietas et in hoc est, quod, num una sit Venus an duæ, et proinde etiam duo Amores, Xenophon ambigit. Hoc autem Pausanias apud Platonem per longum asseruit ac confirmavit. Verum hæc et reliqua omnia et lecturis et inprimis tibi, ornatissime Lasane, judicanda permitto."

Hucusque Cornarius. Supereft, ut brevem personarum notitiam subjungam, quæ convivio interfuerunt. De Xenophonte quidem ipso, qui sermones hos narravit, supra fuit disputatum: satis etiam de Callia, qui convivium præbuit, dictum fuit in prima hujus Disputationis parte. Cum Callia fuit præter Autolycum ejusque patrem Lycanem, quem aliunde notum non habemus, Niceratus, Niciae, ut videtur, filius.

Cum Socrate vero vocati venerunt Critobulus, Hermo-

genes, Antisthenes, Charmides, et, ut videtur, Xenophon, quanquam sect. 3. cap. i. non nominatus inter Socratis familiares. De mutis personis aliquot suspicio nuperi Interpretis ducta ex sect. 7. cap. i. vana est, ut docui in annotatione ad eum locum.

Præterea non vocatus ad cœnam advenit scurra Philip-
pus sect. 11. Mensis primis post epulas jam remotis ἐπὶ
κάμην advenit Syracusanus homo cum duabus puellis, una
tibicina, altera saltatrice, et puero citharista et saltatore,
sect. 1. cap. ii. De his quidem dicere singulatim nec
opus est, nec quæ dicam habeo. Igitur de Calliæ familia-
ribus primum videamus.

Autolycus, Lyconis filius, puer, pancratio victor, cujus
statuam a Leochare factam commemoravit Plinius xxxiv.
cap. 8. *Leochares*, inquit, *fecit puerum Autolycon, pan-*
cratio victorem, propter quem Xenophon Symposion scripsit.
Signum id in Prytaneo dedicatum vidit adhuc Pausanias
Atticorum c. xviii. et Bœotic. c. xxxii. Posteriore loco
narratur Autolyçi contentio cum Eteonico Lacone, Athe-
nis tum imperium violenter exercente, quem tamen Calli-
bium nominat Plutarchus in Lyfandro cap. xv.

Niceratus familiaris Calliæ fuisse videtur, quem comita-
batur, cap. i. sect. 2. Ipse cap. iv. sect. 46. fatetur se
vulgo φιλοχρηματώτερον haberi. Homeri carmina a prima
pueritia ediscere coactus cum rhapsodis publice certavit.
Vide annotata ad cap. iii. sect. 5. Novus maritus dicitur
cap. ii. sect. 3. Patris nomen non edidit Xenophon;
quare difficile est ad conjiciendum genus hominis. Su-
spicor tamen filium esse Niciæ ejus, qui in Dialogo Plato-
nico, Lachetis nomine inscripto, p. 206. ed. Bip. sic de
filio Nicerato: ἐπεὶ καὶ ἐγὼ τὸν Νικήρατον τοῦτον ἴδιστα ἐκτρέ-
ψαμι, εἰ ἰδέαις οὗτος· ἀλλὰ γὰρ ἄλλους μοι ἐκείνους ἐκτρέψουσιν,
ὅταν τι αὐτῷ περὶ τούτου μνησθῶ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἰδέαις. Noluit
ergo Socrates Niceratum disciplinæ ejus commendatum a
patre Niciæ accipere. Occisum hunc Niceratum a triginta
tyrannis memorat Lyfias contra Poliuchum p. 602. et Xe-
nophon Hellenicor. ii. 3, 39.

Cum Socrate vocatus advenit assiduus ejus auditor et

discipula *Antisthenes*, quem Cynicæ familiæ philosophorum auctorem facile agnosces in sermonibus iis, quos retulit Xenophon, præcipue in longiore illo cap. iv. sect. 34. seqq. Multum illi tribuisse videtur Socrates ipse, quod argunt laudes, quas in urbanissimo Socratis sermone cap. iv. sect. 62. seqq. hominis severi ingenio datas legimus.

Hermogenis, Hipponici filii, Calliæ fratris, paupertatem; uti animum lenem, modestum, honestum et piæ testatur capitis iv. sect. 23. sect. 47—50. cap. vi. sect. 1—3. Paupertatem sublebat Socrates commendans eum Diodorum in Memorab. ii. cap. 10. De eo plura dixi in annotatione ad Memorab. iv. 8, 4. p. 241. et supra, ubi est de Callia.

Critobulus, Critonis filius, ætate fere par Xenophonti, pulchritudine glorians et Cliniae adolescentis amore, quamquam pueri maritus, insanicus inducitur cap. iv. sect. 12—28. Hic materiem sermoni Socratis de amore puerili præbet. Cum hoc eodem Critobulo sermo de re familiaris administranda habitus est eodem fere tempore. Nam exipit ii. sect. 7. Socrates eum reprehendit ob pueros amoros: ἡρὸν σὺ—παῖδας πρὸς γυναικὶ προσέχοντα πρὸς τὸν αὐτὸν πατέρα σου. Cum quo convenit altera reprehensio cap. iii. sect. 12. ἔστιν ἔτι φέρεται διαλέγεσθαι ἢ τῷ γυναικί. Qualem Critobuli animum puerorum amoribus æquantem pingit Convivium, talem etiam arguit sermo in Memorabil. iii. 6, 30. memoratus, qui incidit in tempora post mortem Periclis Olymp. 87. 4. ut apparet ex sect. 13.

Antisthenes, Atheniensis, assiduus et severus disciplinæ Socraticæ alumnus, deinde sectæ Cynicorum auctor, libris pluribus editis olim clarus, quorum indicem cum titulis tipia posuit Diogenes Laertius. In dialogo Alcibiadis nomine inscripto Socrati testimonium fortitudinis in pugna contra Pericidas spectata perhibuerat, teste Athenæo p. 216. Plurimum dialogorum argumentum indicavit idem v. p. 220. et xi. p. 507. Gorgiæ rhetoricæ auditorum prætea fuisse, in Piræeo habitasse, quotidie quadraginta stadiorum spatium emensum frequentasse Socratis consuetudinem et annos 70. natum obiisse tradit Diogenes ab Eudæmo exscriptus.

Charmides, Glauconis filius, Critiæ ἀνδρός, quem tutor Critias ipse Socrati commendavit, teste Platone in *Charmide* sect. 52. p. 117. ed. Heindorf. Narrantur sermones isti habiti postero die quam Socrates ex pugna ad Potidæam Thraciæ (facta Olymp. 87. anno 1. archonte Pythodoro) advenerat. Erat tum Charmides οὐ μάλα μωράχιον, quem antea puerum (παῖδα) Socrates viderat (sect. 3. p. 58.) Eundem Charmidem una cum Critia tutore occisum commemoravit Xenophon *Hellen.* ii. 4. 19. Olympiadis 94. anno 1. Sed antea idem in stadio Nemeæ decurrit, quanquam a Socrate admonitus, ne faceret id; itaque exitus conatus fuit non faustus, uti significat Plato in *Theage* p. 19. *Χαρμίδην τούτον γιγνώσκειτε τὸν καλὸν γενόμενον, τὸν Γλαύκωνος.* Incidit autem tempus Dialogi istius in annum 3. Olympiadis 92. ut ex mentione Thrasylli in *Ioniam* tunc abeuntis p. 21. apparet: cum quo loco comparandus est Xenophon in *Hellenicis* i. 2, 1. *Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος ἀνδρα ἀξιάλογον* ad capeffendam rempublicam cohortatur Socrates in *Memor.* Xenophonteis iii. capite toto 7. ubi ponuntur *συνοψίας αἱ, σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττει.* Verfabatur igitur cum optimatibus, qui rempublicam gerebant, iisque consilium suum impertiebatur, et si quid secus egissent, objurgabat (ὁρθῶς ἐπιτιμῶντα, ὅταν τι ἁμαρτάνωσι). Itaque idem homo videtur intelligendus, quem simpliciter Charmidem, patris nomine non addito, vocat Xenophon in *Symposio* cum alibi tum cap. iv. sect. 30. ubi gloriatur paupertate ea, in quam postea homo incidit, et narrat sibi tum, cum opibus adhuc afflueret, obiectam et reprehensam Socratis familiaritatem ab amicis fuisse. Causam paupertatis partim conferre videtur in bellum (Peloponnesium) sect. 31. *ἐπειδὴ τῶν ὑπεροχῶν στέρημα καὶ τὰ ἔγγαμα οὐ καρποῦμαι καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας πέπραται.* Sermonis igitur cum Socrate collati in *Xenophonteis Memorab.* iii. 7. tempus fuit ante Olymp. 89, 4.

Pausanias memoratur cap. viii. sect. 32. *ἰ' Ἀγάδωνος τοῦ ποιητοῦ ἱερᾶς, ἐπιλογομένου ὑπὲρ τῶν ἀκρατῶν συγκυλιδουμένων*

νων, εἶρηκεν etc. Si scriptorem aliquem nominare voluisset Xenophon, non opus erat addere ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστῆς, sed potius patria edenda erat. Nunc vero ex his ipsius verbis apparet, Xenophontem dicere voluisse eum Pausaniam, qui in Platonico Symposio de παιδευσιτι, Venere οὐρανία et πανδήμω disputans, amoremque puerorum defendens inducitur. Weiskius tamen dubitabundus, "Si verum," inquit, "esset, quod Athenæus prodit v. p. 216. Pausaniam illum nihil scripisse, vix dubitare possemus Xenophontem viii. 9. et 34. ad ejus dicta in convivio Platonis respicere, et quod eidem tribuit §. 32. ὡς καὶ στρ.—ἐραστῶν, id videretur referre lapsus memoria. Nam Phædri potius est illa sententia. Sed Xenophontis verba viii. 32. seqq. clare docent, Pausaniam librum edidisse, in quo amor masculorum defenderetur. Nam profecto nemini hoc in mentem venire debet, adversum solum Platonem ista disputari, hoc est ipsius ac solius Platonis illa refutari, quæ in Symposio profert sub persona Pausaniæ, qui nihil tale scripserit. Si quis ita statuatur, Xenophontem ille turpiter desciscere faciat ab urbanitate hominis vel mediocriter politici. Neque autem credibile, auctorem adversus alium disputare scriptorem, qui Pausaniæ persona usus sit. Sed tamen illud mihi est probabile, eum nominatim refellere Pausaniam, quia ejusdem dictis Plato usus erat, ut venuste improbet hujus rationem, qui tam fœde loquentem inducere non dubitarit, neque alius personæ gravem illi opposuerit orationem." Hucusque Weiske: quem miror in iis ipsis verbis, quibus usum Pausaniam Platicum intelligi debere demonstrasse mihi videor, argumentum clarum reperisse, Pausaniam scriptorem ejusque librum aliquem respici: Deinde equidem non video id, quod possit facere discrimen tale, ut Xenophontem, si Platicum convivam Pausaniam refellit, non nominato tamen Platone, impolitum, sin vero Pausaniam scriptorem, cujus auctoritate et dictis usus sit Plato, eundem venustum appellemus. Obiter commemorabo locum Menandri rhetoris de Encomiis ab Heerenio editi p. 52. ubi est: ἦδη γὰρ τινες τῶν νεωτέρων ἀναπλάσαντες δαίμονά τινα (θεόν) Ζηλοτυπίαν, κρήδεμνον μὲν αὐτῇ

Φιδόνει προσέειπεν, ζώνην δ' αὖ Ἐρωτα· καὶ μάλιστα ὁ Πausanias ἐπιφορὰς ἔχει πρὸς τὴν κατὰ μέρος ταύτην περιεργίαν. ubi nuperus interpres, de poeta agi, persuasum sibi habens, cum Pausaniam poetam inter recentiores nullum reperisset, eo confugiebat, ut locum Menandri ad Platonium Pausaniam referendum esse crederet, quasi hic poeta nominetur a Platone. Ceterum quæ sequuntur in Menandro, ἔστι δὲ καὶ οὖν παρ' ἀρχαίοις καὶ ἐν ποιήσει μὲν μάλιστα δὲ ἐν συγγραφῇ, a viro docto sic reficta, plane sensu cassâ sunt. In membrana Guelferbytana, quam nuper comparavi, scriptum est ἔστι δὲ ἐν, dein sequitur lacuna 3 vel 4 vocabulorum, tum οὖσαν ἀρχαίον, καὶ ἐν π. μ. μ. δὲ ἐν συγγρ. Lacunæ igitur signum erat potius apponendum, non locus interpolandus.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

CAPUT I.

Ἀλλ' ἤμογε δοκεῖ τῶν καλῶν καὶ γαδῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πρᾶττόμενα, ἀξιωματικὰ εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Οἷς δὲ παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω, δηλῶσαι βούλομαι. Ἦν μὲν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἵπποδρομία, 2

Cap. I. 1. ἔργα] Ex Aristide ii. p. 501. ed. Jebbii γὰρ addidit Zeune, sed idem Aristides in membrana Guelpherbytana, quam nuper comparavi, sequentia ita posuit scripta: τῶν καλῶν ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν οὐ μόνον et cetera. Quæ postea ipse sic interpretatur: ὅτι διὰ καὶ τὰ μετὰ παιδίας πρᾶττόμενα τῶν καλῶν τε καὶ γαδῶν ἀνδρῶν ἀπαρίχονται. Idem altero in loco plane cum vulgata scriptura consentit. Plutarchus Agefilai cap. 29. ὁ μὲν Πρωτοῦν φησὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔχει τε καὶ τὰς ἐν οἷῳ καὶ παιδιᾷ φωνὰς καὶ διατρεβὰς ἀξιωματικόντες, ex quo loco arguit Weiske, nec ipsum Plutarchum vocabulum ἔργα hic scriptum legisse, quod Aristidis auctoritate confusus Leonclavius inclusit. Nec sane eo opus est, cum sequatur τὰ πρᾶττόμενα. Sed omnium acutissime H. Stephanus vidit, concinnitatem orationis desiderare in altero membro post τὰ πρᾶττόμενα referendum ad hæc additamentum λίγημα. Quod ipsum Plutarchus red-

didisse mihi videtur τὰς ἐν οἷῳ καὶ παιδιᾷ φωνὰς καὶ διατρεβὰς. Quodsi λίγημα addideris, tum vocabulum ἔργα secludendum est. Ceterum in titulo libri post nomen Xenophontis edd. veteres ῥήματα additum habent. Versionem hujus libri dedit Jo. Cornarius junctam versioni Platonici Symposii et editam Basilæ 1548. forma octava, ex cujus Præfatione excerpti. correctiones aliquot locorum, quæ ille vitiose scripta in Aldina repererat. Liber hic Cornarii laudat hucusque Interpretes Xenophontis omnes.

Οἷς δὲ παραγενόμενος] De hoc loco disputatum est a me in Introductione. ad hoc scriptum.

2. Παναθηναίων] De his libellis Meursii peculiaris extat. Majora quinto quoque anno agebant, ἥτοι εἰς ἑστὴν ἑκατομβαιῶτος μηνὸς τρίτην ἀπύκτου, auctiore Scholii ad Platonem tradente in Ruhnkenii Scholiis Platonici p. 143. ubi plura, etiam de minoribus. Æschines contra Ctesiphon,

Καλλίας δὲ ὁ Ἰππονίκου ἐρῶν ἐτύγχανεν Αὐτολύκου πατρὸς οὗτος· καὶ νενικηκέτα αὐτὸν παγκράτιον ἦκεν ἄγων ἐπὶ τὴν θείαν. Ὡς δὲ ἡ ἵπποδρομία ἔληξεν, ἔχων τὸν τε Αὐτόλυκον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπῆει εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ οἰκίαν· συντίπτετο δὲ αὐτῷ καὶ Νικήρατος. Ἰδὼν δὲ ὁμοῦ ὄντας Σωκράτην τε, καὶ Κριτόβουλον, καὶ Ἑρμογόνην, καὶ Ἀντισθένην, καὶ Χαρμίδην, τοῖς μὲν ἀμφ' Αὐτόλυκον ἠγυῖσθαι τινα ἔταξεν, αὐτὸς δὲ προσῆλθε τοῖς ἀμφοῖν Σωκράτην, καὶ εἶπεν· εἰς καλὸν γε ὑμῖν συντετύχηκα· ἐστίαν γὰρ μέλλω Αὐτόλυκον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, Οἶμαι οὖν πολὺ ἂν τὴν κατασκευὴν μοι λαμπροτέραν φαῖναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη μᾶλλον, ἢ εἰ στραβιγαῖς, καὶ ἱππάρχαις, καὶ σκουδάρχαις. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἀεὶ σὺ ἐπισκώπτεις ἡμᾶς καταφρονῶν, ὅτι

tem p. 589. Ἰδὼν δὲ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ εἰς τὰ Παναθηναῖα ἢ εἰς ἄλλοι ἐπὶ τῶν στίβων ἀγῶνι παγκράτιον ἢ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν βασιλείων ἔδωκεν.

Σίαν] Ad spectandos equestres ludos, de quibus est in Hipparchico c. 3.

ἐπὶ πατέρα] Lyconem, de quo capite II.

ἐπὶ ἐν Πειραιεὶ οἰκίαν] Hinc convivæ inde discedentes infra cap. ix. 7. ἀναβάντες ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἀπὸ τῶν ἀγῶνι τὰς λατῶν γυναῖκας. Calliam Hippo- nici filium in demo Μελίτῃ habitantem annotant Scholia ad Aristophanis Ranas versu 504. Fuit hæc in opposito urbis latere; a Melite enim demo portæ Melitenfes fuerunt appellatæ.

3. Σωκράτην] Margo Villois. hic et sect. 7. Σωκράτην dat.

4. εἰς καλόν] Commode. Sic Plato Symposii p. 170. Hippiae majoris p. 15. et 16.

ἐκκεκαθαρμένοις] Hanc ex Aristide scripturam recepit Zeune pro vulgata ἵπποις. Aristides verbum a vasis translatum esse annotat, contra a metallis ductum malebat Weiske. Idem Aristides Guelferbytanus ἱππάρχαις σκουδάρχαις exhibet, sed in hæc

iterum ex h. l. habet τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς.

σκουδάρχαις] Qui magistratum obtinent Index Zeunianus interpretatur, addit Weiske ita etiam dici, qui munera jam gerentes nova quarunt munera. Hefychio σκουδάρχαις, κατὰ σκευὴν ἀρχόντες sunt. Suidas σκουδάρχαις ἐπιδιμητῆς ἀρχαὶ interpretatus addit vocabulum σκουδάρχιδης, σκουδάρχου πατρὸς τῆς ἀρχῆς, ἔσθλιν ἐστὶν vocabuli formam faciens ex Scholiis Aristophanis ad Acham. versu 595. ubi est παλῖτος χρηστὸς, οὗ σκουδάρχιδης, ἀλλ' ἔξ ἔργου πατρὸς ὁ πόλις, στρατιωτῆς. Comice igitur ridiculi causa ficta sunt vocabula σκουδάρχιδης, στρατιωτῆς pro legitimis formis σκουδάρχεις, στρατιώτης; et in Hefychio σκουδάρχιδαι scribendum videtur. Isidorus Pelusiota 3 Epistola 619. φανερῶντες καὶ αὐτοχρηστικῶς καὶ σκουδάρχιδαι συγχάροντες ἀλλήλους ἡντομύλουνται.

5. καταφρονῶν] Lange putat neminem facile verbum hoc, si abesse, desideraturum esse; in hoc vero inest ratio irrisionis. Aristides tamen omisit.

ὃν μὲν Πρωταγόρα τε πολὺ ἀργύριον δέδωκας ἐπὶ σοφίᾳ καὶ Γοργία καὶ Προδικῶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἡμᾶς δὲ ἱρᾶς αὐτουργούς τινες τῆς Φιλοσοφίας ὄντας. Καὶ ὁ 6 Καλλίας, καὶ πρόσθεν μὲν γε, ἔφη, ἀπεκρυπτόμην ὑμᾶς ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν· νῦν δὲ, εἰς παρ' ἐμοὶ ἦτε, ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. Οἱ οὖν ἀμφὶ τὸν Σωκράτην πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, 7 ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνόυντο συνδειπνήσειν· ὥς δὲ πάνυ ἀχθόμενος Φανερός ἦν, εἰ μὴ ἔψοιντο, συνηκολούθησαν. Ἐπειτα δὲ αὐτῷ οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρι- σάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρήλθον. Αὐτόλυκος 8 μὲν οὖν παρὰ τὸν πατέρα ἐκατέζετο, ὥσπερ εἰκὸς, οἱ δὲ

Γοργίῃ] De eo dicitur ad cap. ii. 26. Themistius Orat. p. 294. et 347. de Protagora: ἀποχρώμενος Καλλίῃ τῷ λακκουλάτῳ. Plura de his sophistis dista sunt in Introductione ad hunc librum.

αὐτουργός] Hesychio est αὐτουργός, ὁ δὲ ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος, qui ipse agrum suum sine opera servorum colit. Sic Xenophon Econ. v. 4. de γυναικί· καὶ τοὺς μὲν αὐτουργούς διὰ τῶν χειρῶν φρονέουσιν—αὐτοὶ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γινομένης (per operas servorum excellentes agrum, et qui opus facientes inspicunt) ἀνδρίζου. In Thucydide i. 141. Peloponnesii αὐτουργοὶ dicuntur, ubi Scholia vocabulum interpretantur δὲ ἑαυτῶν τὴν γῆν ἐργαζόμενοι σπάνι δούλον.

7. Ἐπειτα δὲ αὐτῷ—παρήλθον] De Socrate ejusque amicis hæc dici non posse, quod auctor nuperrimæ versionis Germanicæ putavit, recte admonuit Lange, qui præter personas 9. a Xenophonte commemoratas, alias quasi mutas adfuisse suspicatur, quas his ipsis verbis Xenophon significavit. Argumentum ducit ex cap. ix. 7. οἱ δὲ γυμνασάμενοι ἀναβάντες ἐπὶ τοῖς ἴσταις, ἀπὸ λαοῦ τῶν εἰς ἑαυτῶν γυναικῶν. Hæc enim nec Socrati nec ulli amicorum ejus convenire putat, itaque refert verba ad personas illas, quæ quasi mutæ adfuerant convivio, quasque adeo nominare Xenophon

omiserat. Sed ratio fecellit virum doctum. Capituli enim ii. scæ. 3. Niceratus cum Critobulo habere dicitur uxorem recens nuptam (νόμφας). Huic igitur ipsi Nicerato et Critobulo equi fuerant adducti, quibus tandem infidentes properant ad conjuges. Atque iidem cum Autolyco ejusque patre Lycone videntur intelligendi hoc in loco. Callias convivis balnea domesticæ palæstræque ad exercendum paratam domi habebat, quibus usi convivæ ceteri præter Socratem ejusque discipulos tandem prodeunt in cœnaculum seu ἀνδρῶνα. Niceratum inprimis cum Critobulo tangunt verba οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρυσάμενοι quod apparere puto ex loco cap. ii. scæ. 3. ubi de usu unguentorum disputatur: αἱ γὰρ μὲν γυναῖκες ἄλλως τε καὶ ὅταν νύμφαι τύχουσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τούτου καὶ ἡ Κριτοβούλου, μύρου μὲν οὐ περιδύνονται· αὐτοὶ γὰρ τούτου ἔχουσιν, et reliqua, de quibus dicitur ad illum locum. Ceterum Aristides ex h. l. posuit: οἱ μὲν τινος χρυσάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι.

8. ὥσπερ εἰκὸς] Vulgo hæc duo vocabula posita leguntur inter ἄλλων et κατεκλιθῆσαι, ubi Ernestum merito offenderunt, qui aut corrigenda censuit aut ita interpretanda, quasi ὡς ἔσυχον scriptum fuisset a Xenophonte. Sed ut notionem sibi propriam verba, servent, et locum summa recuperent,

ἄλλαι ἀπετελέθησαν. Εὐθὺς μὲν οὖν ἐπὶ τῆς τῶν
 γαμῶν ἡμέρας, ἤγγασαν αὖ φάσαι βασιλικὴν τὸ πᾶλλας εἶ-
 ναι, ἄλλως τε καὶ ἦν μετ' αἰδοῦν καὶ σφροσύνης, κα-
 ρ' ὅτι περ Αὐτολόκος τότε, κέκτηται τις αὐτό. Πρῶτον μὲν
 γὰρ, ὥσπερ, ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων πρῶ-
 τὰ ἀγεται τὰ ὄραματα, αὐτῶ καὶ τότε τοῦ Αὐτολόκου τὸ
 πᾶλλας πάντων εἴλατο τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Ἐπειτα
 τῶν ὄρωντων οὐδεὶς οὐκ ἐπ' αἰσχίει τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου.
 Οἱ μὲν γὰρ σιωπηρότεροι ἐγγίγοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχηματί-
 10 ζοντο τῶς. Πάντες μὲν οὖν οἱ ἐκ θεῶν τοῦ ἀντοχρόνου;

nulla pæne mutatione fuit opus. Eundem ordinem verborum secutus etiam videtur Aristides. Quamquam enim, ubi locum posuit, verba *ἄλλαι εἰς* adjecta non leguntur, interpretatio tamen addita offendere videtur, vocabula olim duo fuisse eo ordine in h. l. ab eo lecta: *μάλιστα δ', ἡν-quit, τὸ ἄλλας διαβλέπειν αὐτῶ τὸ μὴ ἐκείνου χάριτας* τῇ σφαιρῇ αὐτοῦ δὲν ἢ ἔλατον Αὐτολόκος μὲν οὖν παρὰ ἐπὶ πᾶσι καὶ εἰς τὸν, ὅσπερ ἔχον ἴδον ὅσα μὲν τὸ πᾶσι. Si Xenophon verbis *ἄλλαι εἰς* (i. e. *ἄλλας ἔχον*) non contentus addidisset *οἱ δὲ πᾶσι* τῶ πᾶσι, sane omnem loci pulcritudinem vitisset. Verum mihi verba *ἄλλαι εἰς* potius ad verbum *καὶ εἰς* referenda videntur. Admohuit enim teste Weiskius juniores in convivio affuisse. Comparat auctore Poterbo Archæol. iv. 26. Plutarchum in Symposio. Idem mos Romanis fuit. Suetonius Claudii c. xxvii. Adhibebat omni cæna et liberos suos cum patris puellisque nobilibus, qui auctor veteri ad fulcra lectorum sedentes vescebantur. Tacitus Annal. xiii. 16. *Mol'hibebatur, principum liberos cum ceteris idem ætatis nobilibus sedentes ves- sci in auspicio propinquorum, propria et paritior mensa.*

ἰσχυρὰς τῆς] Ex Aristide huius adjecit Zeune; quod jura olim desideraverat Stephani. Quodsi abesset, dicen- dum fuisset *ἡν ἔχον* ὡς, ut est in Agellio f. 162. 26. *ἡν ὡς τὸ πᾶσι ὅσων ἡν ὡς* ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς.

οἱ δὲ πᾶσι] Articulum δὲ ex Aris-

tide recte adscivit Zeune; sed idem Aristides, certe Gœtzerhuyanus, et omisit. Deinde ἄλλας τι ὡς καὶ Aristides scriptum habet, et *οἱ* omittit. Sic iterum c. ii. sect. 3. ἄλλας τι ὡς καὶ habet Aristides.

9. *ἄλλας*] Athenæus v. p. 226. *ἄ-πὲρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ παρῇ, αὐτῶ καὶ τὸ Αὐτολόκου πᾶλλας πάντων ἰδῶ-νται τὰς ὄψεις ὡς ἰαυτοῦ.* ubi ante Schweighæuserum deerat articulus *οἱ* repertus in Codd. duobus. Maximi Tyrit imitationem Orat. xxiiv. 4. annotavit Zeune.

ἰσχυρὰς τῆς] Athenæus: *τῶν σφαιρῶν ὁδῶν ὡς δὲ οὐκ ἔχοντες* et cetera. in quo veram lectionem agnoscos *οἱ δὲ πᾶσι* ὡς ὡς. Sic Cyrop. i. 4, 25. *καὶ ὁδῶν ἰσχυρὰς τῶν* ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς Venat. v. sect. 33. Sequens μὲν γὰρ hic iterum est cap. vi. 7.

σιωπηρότεροι] Athenæus *σιωπηρότεροι*, quod et Codd. scripti tenent, et præfert nuperus Editor.

10. *Πάντες*] Aristides *ἄλλας* ex h. l. habet. Sequens *γαμῶν* pro vulgato *γαμῶν* Idem Aristides, sed Guelferhytanus, cedit. Idem voluit jam olim h. l. referri Stephani comparans Cyrop. iv. 4, 3. *καὶ εἰς φαίνομεν καὶ πᾶσι καὶ γαμῶν* ὡς ὡς ὡς. Pessime varietatem cum Bachio defendit Zeune. Aliud enim *γαμῶν* ὡς, aliud *γαμῶν* ὡς, Lexicon MStum apud Alberti ad Hesychium sub vocabulo *γαμῶν* ex h. l. posuit *γαμῶν* ὡς ὡς καὶ πᾶσι ὡς ὡς ὡς, quod *ἰσχυρὰς*

ἀξιοθέατοι δοκῶσιν εἶναι· ἀλλ' οἱ μὲν ἐξ ἄλλων, πρὸς τὸ γοργνέειν τε ἐράσθαι καὶ φοβεράτερον φθέγγεσθαι καὶ σφοδρότεροι εἶναι φέρονται· οἱ δ' ἢ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἐνδύει τὰ τε ὄμματα φιλοφρονετέρας ἔχουσι, καὶ τῇ Φωγῇ πρῶτον πειθύνται, καὶ τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθερώματα ἀγούσιν. Ἀδὴ καὶ Καλλίας τότε διὰ τὸν ἔρωτα πρῶτον, ἀξιοθέατος ἦν ταῖς τελευτωμένοις τούτῳ τῷ θεῷ. Ἐκείνοι μὲν οὖν σιωπῇ ἐδέχοντο, ὥσπερ 11 ταῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος. Φίλιππος δ' ὁ γελοιοποιὸς, κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι· εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη, καὶ διότι κατὰγεσθαι βούλοιο, συγκεκυσμένος δὲ παρῆναι ἔφη πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δεῖπνεῖν τὰλλότρια. Καὶ τὸν παῖδα δὲ ἔφη πᾶν καίεσθαι, διὰ τε τὸ φέρειν μηδὲν, καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι. Ὁ οὖν Καλλίας ἀκούσας ταῦτα, 12 εἶπεν, ἀλλὰ μέντοι, ὦ ἄνδρες, αἰσχρὸν στέγης γε φθονή-

probabat Alberti, Copulam et omittit Aristides Guefferby.

φίλιππος] Aristides φαίνεται Leonclav. et Stephanus temere praeferebant; nam verba σπρὶς τὸ γ. et cetera pendunt a verbo φέρονται, cui respondet sequens ἀγούσιν, ut recte monuit Zeune.

φιλοφρονετέρας] Juntina φιλοφρονετες, margo Villois. φιλοφρονετέρας. Deinde edd. ven. ἐλευθερώματα δαῖτι.

11. πρῶτον] Solenne de foribus pulsandis, ubi quis admitti vult, item λέγουσιν; qui vult exire, ψοφῶ, crepat foras extorquens aperientes. Jam tunc dicitur ἀνακαθεῖν πρῶτον, et antequam admittatur hostes, ἀναγγεῖλαι ἐσθίοντα, ἀναγγεῖλαι. Haec verba plures exemplis illustrat Bechii annotatione longa ad h. l.

ἀνάριστον] Aristides p. 414. ex h. l. retulit ἀνάριστον—ἀντι καὶ δ. Ex ceteris veritatibus et ante θάψαντα in διπλωματι Zeune. Ceterum homo ridiculus, ridicole nunciandi vult domino de adventu suae; quio faciente opposita sonant. εὐάρεστον, et δυσπῶν τὰλλότρια,

πείθεσθαι et φέροντα μολοι, qua explicatione non egent.

12. στέγης γε φθονή] "Turpe esset hoc certe, si domo eum excludere, ne intrinsece quidem vellempne, est illud quidem non esset turpe, si non admitteretur ad coenam. Aut extorquere hoc vim joci continet, aut nescio quo alludatur. Hoc vero dubium videri non debet, τὸ σπρῶμα esse jocum Calliae." Sic ad h. l. Weiske, cum quo plane sentire video Langium, qui verba hanc σπρῶμα γε φθονή cum vultu misericordiae contentiusque pleno pronuntiata fuisse a Callia putabat. Sed nullo modo, et sciunt viri docti, ut Calliae dictum simile σπρῶμα videri possit. Itaque pertinet σπρῶμα ad Philippi ridicula, quae juveni Aetolyco mirationem saltem extorquere debebant, cum tanta antea non audisse videri debeant. Quod vnos doctos fecerit, est hoc, quod Callias vultum pueri amari diligenter observat; amantibus enim ad amatis sua dicta omnia et facta impudenter probant et laudant accipiant. Sed

σαι· εἰσὶτω οὖν. Καὶ ἅμα ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυ-
 κον, δηλονότι ἐπισκοπῶν, τί ἐκείνῳ δοῖται τὸ σκῶμμα
 13 εἶναι. Ὁ δὲ, στας ἐπὶ τῷ ἀνδρῶνι, ἔνθα τὸ δεῖπνον ἦν,
 εἶπεν, ὅτι μὲν γελωτοποιός εἰμι, ἴστε πάντες, ἤκω δὲ
 πρᾶδύμῳ, νομίσας γελοιότερον εἶναι τὸ ἄκκλητον, ἢ τὸ
 κεκλημένον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Κατακλίνου τοῖνυν,
 ἔφη ὁ Καλλίας. Καὶ γὰρ οἱ παρόντες σπουδῆς μὲν, ὡς
 14 ὁραῖς, μεστοὶ, γέλῳτος δὲ ἴσως ἐνδεέστεροι. Δειπνούτων
 δὲ αὐτῶν, ὁ Φίλιππος γελοῖόν τι εὐθὺς ἐπεχείρει λέγειν,
 ἵνα δὴ ἐπιτελοίῃ, ὥνπερ ἕνεκα ἐκαλεῖτο ἐκάστοτε ἐπὶ τὰ
 δεῖπνα. Ὡς δ' οὐκ ἐκίνησε γέλῳτα, τότε μὲν ἀχθροθεὶς
 φανερὸς ἐγένετο. Αὐτῶς δ' ὀλίγον ὕστερον ἄλλο τι γε-
 λοῖον ἐβούλετο λέγειν. Ὡς δὲ οὐδὲ τότε ἐγέλασαν ἐπ'
 αὐτῷ, ἐν τῷ μεταξὺ παύσάμενος τοῦ δεῖπνου, συγκα-
 15 λυψάμενος κατέκειτο. Καὶ ὁ Καλλίας, τί ταῦτ', ἔφη,
 ὦ Φίλιππε; ἀλλ' ἢ ὁδὴν σε εἴληφε; Καὶ ὅς ἀναστε-
 νάξας εἶπε, ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Καλλία, μεγάλη γε.
 Ἐπεὶ γὰρ γέλῳς ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ
 πράγματα. Πρόσθεν μὲν γὰρ τούτου ἕνεκα ἐκαλούμην
 ἐπὶ τὰ δεῖπνα, ἵνα εὐφραίνοντο οἱ συνόντες, δι' ἐμὲ γε-
 λῶντες· νῦν δὲ τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; οὔτε γὰρ
 ἔγωγε σπουδάσαι ἀν' ἀναίμην μᾶλλον, ἢ περ ἀθανάτος
 γενέσθαι, οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθισόμενος καλεῖ μέ τις,

Callias hic simpliciter Autolycum aspiciat, ut discat ex vultu pueri modestissimi, quid illi de novo hoc nec antea audito sermonis genere videatur, Ita Brodæo etiam visum est.

14. ἐν τῷ μεταξὺ] *Interim, dum ceteri convabant.* Ita Zeune. Mihi potius videtur dictum pro μεταξὺ διπλῶν ἰσχυρίσας, abruptis capam et rousmibit capite velato, quod erat pudoris vel tristitiæ signum, ut in Cyrop. v. 6, 3.

15. ἀλλ' ἢ] Miror Weiskium an-

tiqum ἀλλ' ἢ revocasse cum Bachelio, cum rectius ex Stephani emendatione dedisset Zeune.

εὐφραίνοντες] Margo Villoisoniani libri εὐφραίνοντες dat. Verum imperfecti usum non admittere videatur præcepta G. Hermannii ad Vigerum p. 805.

καλεῖ] Est pro futuro usitatio, sed non Atticis scriptoribus, καλεῖται, nec opus Stephani conjectura καλεῖται, ut recte monuit Zeune.

ἐπεὶ πάντες ἴδασιν, ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δύνῃον εἰσφέρεισθαι. Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα ἀπεμύττετό τε, καὶ τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐφαίνετο. Πάν-
τες μὲν οὖν παρεμυθῶντό τε αὐτὸν, ὡς αὖθις γελασόμενοι, καὶ δειπνεῖν ἐκέλευον· Κρητόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάρ-
χασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. Ὁ δ' ὡς ἤσθετο τοῦ γέλωτος, ἀνεκαλύφτό τε, καὶ τῇ ψυχῇ παρακλειυσά-
μενος θάρρειν, ὅτι ἔσονται συμβολαί, πάλιν ἐδείπνει.

CAPUT II.

Ὡς δ' ἀφῆρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπέισαντο καὶ ἰ-
ἐπαίανισαν, ἔρχεται τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος
ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα
τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν, καὶ παῖδα πάν-
γι ὠραῖον, καὶ πάνυ καλῶς κιθαρίζοντά τε καὶ ὀρχού-
μενον. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, ἀργύριον
ἐλάμβανεν. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς ἡ μὲν αὐλητρίς ἤλυσεν, ὁ δὲ 2

εἰσφέρεισθαι] Edd. vett. παρεμύθεσθαι dant.

16. αἰθε] i. e. postea, in post-
tuum. Leonclavius εἰθὺς malebat,
nullam idoneam ob causam.

εἰ ψυχῇ παρ.] Ridicule, ut mag-
num aliquod opus aggressurus, ut
Cytus apud nostrum i. 4, 13. διακο-
λουόμενος ἑαυτοῦ τολμᾷ, εἰσῆλθιν.

ἔσονται συμβολαί] Symbolas ad con-
vivia aut convivia ipsa cogitabat
Zeune, risus ex Pollucis loco vi. 18.
παρεχόμενος συμβολὰς τὸν γέλωτα in-
terpretabatur Weiske; neuter apte.
Ὡς συμβάλλει ἐπὶ μάχην est conferre
pugna, sic συμβολὰς b. l. sunt pug-
nae, praelia, ad quae animum verbis
confirmat fortiter gerenda. Ridicule
simul ambiguo verbo vel συμβολὰς
λέγων vel συμβολὰς ad coenam colla-
tas significat.

Cap. II. 1. ἰσχυρίσθαι] Plato Sym-
ποσίου sect. 4. Σικερότους διενόουντες
καὶ τὸν ἄλλον, συνιδὸς εἰ σφᾶς ποτὶ
σφᾶς καὶ ἑσπυτας τὸν διὸν καὶ τέλλα
τὰ ἰσχυρίσθαι, τρέψεται πρὸς τὸ πύ-

τον. Ordinem convivii enarrat Phi-
lyllius Athenæi ix. p. 408. καὶ δὲ δι-
δυσκίνασιν αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἀφαιρῶν
ἄρα ἑστὴ ἦδη τὰς τραπέζας, ὅτε παρο-
κοῦσαι, ἵσταντα παρὰ χειρὶν ἑαύστη
καὶ μύρον εἰ δύναι. Sed hic mulieribus
cum aqua unguentum præbetur;
viris non adeo solemnibus unguenti
usus in convivii; sumtum tamen
et præbitum fuisse in quibusdam tes-
tantur loca poetarum posita in
Athenæi ix. p. 409. Callias convi-
vis unguentum præbere parabat, sed
Socrates ejus usum recusat.

ἐπὶ κῶμος] Platonis πρὸς τὸν πότον
comparavit Zeune. Sed πόντος est
convivantium; πομπήσονται foris ad-
veniunt ad compotantes. Sequens
est post κιθαρίζοντα ex Aristide addi-
dit idem Zeune. Syracusius homo
quo nomine appellatus fuit, igno-
rare nos Xenophon voluit.

2. ἡ μὲν αὐλητρίς] Vulgatum ἡ
αὐλητρίς μὲν est Aristide οορταῖς
Zeune.

πάντες ἐπιθάρσυνται, καὶ ἐδύναντο μάλα ἀμφοτέρω· ἰκανῶς
ἐσφραίνεσθαι, ὥστε ὁ Σωκράτης, καὶ Δί', καὶ Καλλιπία, τῶν
ἡμεῶς ἐστῶτες. Οὐ γὰρ μόνον διήκοντες ἀμερόπτεον παρὶθ
καί, ἀλλὰ καὶ θυάματα καὶ ἀκροάματα ἡδίστα παρὶ
3 χεῖν. Καὶ ὅς ἔφη, τί οὖν, εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι;
ἦ καὶ οὐκ ὀδία ἐστιν ἄμα; Μηδαραμῶς, ἔφη ὁ Σωκράτης.
Ὡς περ γὰρ τοὶ ἐσθλὸς ἄλλη μὲν γυναῖκι, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ
καλῇ, οὕτω καὶ ἐσθλῇ ἄλλη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ
παρεῖται. Καὶ γὰρ ἀνδρὸς μὲν δήπου ἕνεκα ἀγῆς οὐδεὶς
μύρον χρίσται. Αἱ μὲντοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἡ
νύμφη, τύχῳσιν οὕτως, ὥς περ ἡ Νικηράτου τοῦδε καὶ ἡ
Κριταβούλου, μύρον μὲν τί καὶ προσθέσονται; αὐταὶ γὰρ

3. Αἱ μύραι] Aristides αἱ γὰρ μὴ
—Νικηράτου τοῦδε habet, et Muretus
Var. Lect. xix. c. 9. αἱ γὰρ μὴ—καὶ
δύναται—διηκόντες ἐν τοῦτοι καὶ ἡ Κρι-
ταβούλου ex h. l. posuit. De Nicerati
uxore παρὰ ἐστὶ infra iv. 8.—Vulgo
additum δύναι post ἢ suadente Vici-
nō V. Li. xxiii. 7. recte omisit, ut glo-
ssam, Stephanus, Leoncl. et secuti
Editores. In Aristide Codex Guél-
ferb. habet καὶ καὶ νύμφη. Vide ad
cap. i. sect. 8.

μὴ εἰ καὶ προσθέσονται] Negationem
ex Aristide addunt Steph. Leoncl.
Welfe et Bachius; hic quidem μύρον
αὐτῶν ἐν πρ. etiam scriptum malebat.
Absesse contra debere negationem
affirmant Ernesti et Zeune. Ille ra-
tionem edit, Socratem velle demon-
strare, unguentum mulieribus conve-
nire magis quam viris, easque, im-
primis: cum sponse sint, unguento
uti. Ipse igitur corrigit μύρον μὴ ἐν
προσθέσονται, i. e. admittant. Zeune
vulgatam defendit et sic interpreta-
tur: sed mulieres—aliquid quidem un-
guenti insuper desiderant, (scilicet ut spon-
se unguento mediocriter sint delibuti volant)
quia ipsarum (αὐτῶν enim scribi vult)
unguentum redolent; seu unguento utun-
tur. Sed utrique interpretationi ad-
versatur sequens comma ἵλαίου ἢ
ἐκ ἐκ. Zeunii scripturam admisit
Weiske; itaque eandem interpreta-
tionem probasse videtur. Faber in

versione gallica interpretandi causas
ut ait, posuit: n'ont pas autrement be-
soin de parfums: car d'elles-mêmes elles
en ont assez. Vitium vulgatae lectio-
nis conjectura sanare copatus est Mu-
retus l. c. καὶ οὕτως γὰρ ταυτὸ ἐξουσι-
que mihi ab hoc loco valde alienum
esse videtur, etiam sine interpreta-
tione proposita a viro docto. Equi-
dem lectionem Aristide cum Ste-
phano unice probō. Vulgo erat μύ-
ρον καὶ προσθ. Buntina μύρον dat.
Aristides sic interpretatur: αὐταὶ κα-
ρὰ ἀνδρὸς μύρον οὐ προσθέσονται, κατ'
ἐαυτῶν γὰρ ἔχουσι νύμφη καὶ οὐδὲν.

—Nunc demum video Athenæstati
locum hunc ita posuisse libro xv. p.
686. ἀλλὰ καὶ ἀκροάματα καὶ θυάματα
—ἵλαίου τις ἡμῖν—οὐκ ὀδία ἐστιν ἄμα;
—γυναῖκα—ἀνδρὶ καλῇ—ἡμεῖς οὐ-
δεὶς μύρον χρίσται αἱ γὰρ μὴ γυναῖκες
ἄλλως τε καὶ καὶ νύμφη—Νικηράτου τε
καὶ οὐδὲν καὶ ἡ Κριταβούλου, μύρον μὴ
καὶ προσθέσονται: αὐταὶ γὰρ ταυτὸ ἐξου-
σι—ἵλαίου ἢ τῶν ἡ γυναικῶν καὶ προ-
σθῶν ἀνδρῶν ἢ μύρον γυναῖκα ἡμεῖς καὶ
ἐκαστὴν προσθέσονται.—μὴ ἀκροάματα
δύναται καὶ ἵλαίου—ἵλαίου μὴ δύναι
πρὸς τὸν χρῆσται καὶ χρίσται πολλοὶ ἡ-
μεῖς.—ἵλαίου. Ad quem locum Ca-
saubonus annotavit etiam Aristidem
et Xenophontem laudare ἐν καὶ νύμφη.
Deinde admonuit cum interrogatione
scribendum esse μύρον μὴ ἐν καὶ προ-
σθέσονται; eamque correctionem αἱ δὲ

ταύτου ὄζαισιν· ἐλαίῳ δὲ τῶν ἐν γυμναστίαις ὀσμὴ καὶ
 παρ᾽ αὖτα ἰδίῳν ἢ μύραι γυναιξί, καὶ ἀπ᾽ αὖσα προσημασία.
 Καὶ γὰρ δὴ μύραι μὲν ὁ ἀλειψάμενος καὶ δοῦλος καὶ ἄ
 ἐλεύθερος εὐδύς ἅπας ὁμοίον ὄζει· αἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλευ-
 θερίων μύχθων ὀσμαὶ ἐπιτηδευμάτων τε πρώτων, καὶ
 χρόνου πολλοῦ θύονται, εἰ μέλλουσιν ἰδοῦναι τε καὶ ἐλευ-
 θερίῳ ἴσασθαι. Καὶ ὁ Λύκων εἶπεν, οὐκοῦν νόοις μὲν ἂν
 εἴη ταῦτα· ἡμᾶς δὲ τοὺς μηκέτι γυμναζομένους τίνοσ ὄζην
 δεῖται; καλοκάγαθίας ἢ Δί, ἔφη ὁ Σωκράτης. Καὶ
 πῶθεν ἂν τις ταῦτο τὸ χρίσμα λάβῃ; Οὐ μὰ Δί, ἔφη,
 οὐ παρὰ τῶν μυροπωλῶν. Ἀλλὰ πῶθεν δῆ; Ὁ μὲν
 Θιόγυις ἔφη,

Ἐσθλὸν μὲν γὰρ ἐπ' ἐσθλὰ διδάσκει. Ἦν δὲ κακοῖσι
 Συμμηγέτης, ἀπολαῖς καὶ τὸν ἔοντα χρόν.

καὶ ὁ Λύκων εἶπεν, ἀκούεις ταῦτα, ὦ υἱέ; Ναὶ μὰ Δί, δ
 ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ χρῆταί γε. Ἐπὶ γὰρ νικηφόρος
 ἐβαύλετο τῷ παγκρατίῳ γενέσθαι, σὺν σοὶ σκεψάμενος

sum ab H. Stephano fuisse propo-
 situm. Hanc lectionem Aristidem
 recte fuisse interpretatum verbis παρὰ
 ἑαυτοῦ μύραι οὐ προσημασία. Hanc
 ἀπομνημονίου egregiam animadver-
 sionem nemo facile erit qui cognitam
 non statim probet; itaque textum
 Xenophontis ita resinxi, ut signum
 interrogationis adderem. Ceterum
 verba ἔφατο γὰρ ταῦτον ἔχουσιν (ita
 enim scribendum censuit vir doctissi-
 mus) possum cum Casaubono inter-
 pretari; ipse enim fuit pro κακοῖσι
 σοὶ προσημασία. Muretus quid ex vitiosa
 Athenæi scriptura excusperit, supra
 monuimus. Confessus Athenæi et
 Aristidis fuisse me, ut τοῦτο et dein-
 ceps articulum ἢ ante Εὐρυπύλου no-
 men insererem. Uterque enim con-
 vitia iunxit.

παρὰ τῶν ἰδίων] Apia simul adest lo-
 cus, παρὰ τῶν ἰδίων et similes obla-
 tione vitiosus. Ita Weiske. Xenop-
 phonis, locum rectissime videtur A-
 chilles. Textus. ii. p. 140, παρὰ τῶν

παρὰ τῶν ἰδίων] Apia simul adest lo-
 cus, παρὰ τῶν ἰδίων et similes obla-
 tione vitiosus. Ita Weiske. Xenop-
 phonis, locum rectissime videtur A-
 chilles. Textus. ii. p. 140, παρὰ τῶν

4. μὲν ὁ ἀλειψάμενος] Articulum sic
 vulgo insertum auctore Athenæo de-
 letum malim, nisi junxeris ἄν τις ὁ
 ἀλειψάμενος, καὶ δ. a. 12.

χρόνον] Additum πολλῷ Stephanus
 asterisco notavit, sine nota recepit
 Weiske, quod vocabulum deest in
 edd. veteribus, interpretatione Ri-
 bitti et damnavit Zeune, recte mo-
 nens, si πολλῷ probetur, desiderari
 ad ἐπιτηδεύματων simile additamen-
 tum; quod Athenæus tamen præbet,
 χρόνον addens ante χρόνον πολλῷ.

Συμμηγέτης] Ex Steph. secunda
 συμμηγέτης repetit Weiske, edd. vet.
 et Leoncl. συμμηγέτης daat, adversante
 metro.

5. ἰδοῦναι] E conjectura Leoncla-
 vii et Stephani Weisius et Bachius
 ediderunt ἰδοῦναι—σκηψάμενος, cuius
 rationem statim videbimus.

σκεψάμενος . . . αἶ] Cum Leon-
 cla vii Weisius et Bachius σκεψάμενος

. . . αὐ, ὅς ἂν δοκῇ αὐτῷ ἱκανώτατος εἶναι εἰς τὸ ταῦτα
 ἐπιτηδεύσαι, τούτῳ συνίσταται. Ἐνταῦθα δὲ πολλοὶ ἐ-
 φθέγγαντο· καὶ ὁ μὲν τις αὐτῶν εἶπε, πῶ οὖν εὐρήσει
 τούτου διδάσκαλον; ὁ δὲ τις, ὡς οὐδὲ διδασκὸν ταῦτο εἶη
 ἕτερος δὲ τις, ὡς εἴπῃ τι καὶ ἄλλο καὶ τούτο μαθητὸν.
 Ὁ δὲ Σωκράτης ἔφη, τούτῳ μὲν ἐπεὶ δὲ ἀμφίλογόν ἐστιν,
 εἰσαὖτις ἀποθώμεθα· νυνὶ δὲ τὰ προκείμενα ἀποτελῶ-
 μεν. Ὅρῳ γὰρ ἔγωγε τήνδε τὴν ὀρχηστρίδα ἐφρονηκυῖαν,
 θ καὶ τροχὸς τινὰ αὐτῇ προσφέροντα. Ἐκ τούτου δὲ ἤλπι-
 μὲν αὐτῇ ἡ ἑτέρα· παρεστηκὼς δὲ τις τῇ ὀρχηστρίδι ἀνε-
 δίδου τοὺς τροχὸς μέχρι δώδεκα. Ἡ δὲ, λαμβάνουσα
 ἅμα τε ὠρχεῖτο, καὶ ἀνερρίπτει δινουμένους, συνεκμαιρο-
 μένη, ὅσων ἔδει ριπτῶν ὕψος, ὡς ἐν ῥυθμῷ δέχσασθαι αὐ-
 ρτούς. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ ἄνδρες,
 καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυ-
 ναικεία φύσις οὐδὲν χεῖρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὔσα τυγχάνει,
 γνῶμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται. Ὡστε εἰ τις ὑμῶν γυναῖκα

scripserunt, recte, cum iidem βούλαιο
 antea dederint. Nec est hæc Leoncl.
 editionis scriptura orta errore opera-
 rum, ut ait Zeune. Scilicet cum vidis-
 sent particulam αὐ de futura aliqua re
 esse h. l. debere, vulgatam lectionem
 ille cum Stephano immutavit, non
 recordatus tamen pancratii victoriam
 Autolyco jam contigisse, nec adhuc
 sperari; quod recte contra lectionem
 βούλαιο monuit Zeune. Itaque super-
 est, ut putemus excidisse propter
 verborum similitudinem quædam,
 quæ cogitatione suppleri possit mihi
 non videntur ut Zeunio. Weiske
 nimis arguam brevitetem hanc esse
 ait, quam ut hæc integra esse pute-
 mus. Recte. Igitur lacunæ signa
 apposui.

ed ταῦτα] Articulum ex secunda
 Steph. cum Welfio et Weiskio ad-
 scivi.

6. Ἐνταῦθα] Juntina ταῦτα, unde
 ταῦτα effecit Castalio. Deinde ἀπὸ
 αὐτοῦ dat margo Villoif. postea edd.
 vett. εὐρήσει, verum etiam margo

Villoif. dat. εὐρήσει edd. Halensis et
 Castal.

ταῦτα εἶη] Ita Castal. Brodæus,
 Leoncl. Stephanus scripserunt pro
 ταῦτα εἶη, ut deinde μαθητὸν pro vul-
 gato μαθητὴν est ex emendatione
 Leoncl. et Stephani.

8. τροχὸς] Huc referunt Artemi-
 dori i. 68. τροχουαυτῶν ἢ μαχαίρας
 περιρρίπτειν.

δινουμένους] Edd. vett. δινουμένους
 dant. Sequens μινυῖν, forma Ioni-
 ca, Welfium secutus Bach. mutavit
 in μινυῖν.

ἐν ῥυθμῷ] i. e. saltans ad numerum
 vel rhythmum.

9. ἐν δὲ δὲ ἡ παῖς] Aristides Quel-
 serbytanus habet scriptum ex h. l.
 δῆλον δὲ καὶ ἐν δὲ ἡ παῖς. Certe tunc
 illis est particula δὲ ita collocata, quam
 si transferatur et conjungatur cum ἡ,
 ut sit ἡ δὲ παῖς, recte habebant omnia.
 Deinde edd. vett. dant αὐτῇ χεῖρας,
 sed Aldina αὐτῇ.

γνῶμης—λύνει] Lange vertebat:
 mente seu ratione careant. Talem sen-

ἔχει, θαρρῶν διδάσκειν, ὅ τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπιστα-
μένη χρῆσθαι. Καὶ ὁ Ἀντισθένης, πῶς οὖν, ἔφη, ὦ 10
Σώκρατες, αὐτῷ γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξαν-
θίππην, ἀλλὰ χρῆ γυναικὶ τῶν οὓων, οἶμαι δὲ καὶ τῶν
γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων, χαλεπωτάτη; Ὅτι,
ἔφη, ὅρῳ καὶ τοὺς ἵππικους βουλομένους γενέσθαι, οὐ
τοὺς εὐπειθεστάτους, ἀλλὰ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους κτω-
μένους. Νομίζουσι γὰρ, ἦν τοὺς τοιούτους δύνανται κατέ-
χειν, ραδίως τοῖς γε ἄλλοις ἵπποις χρῆσεσθαι. Καὶ γὰρ
δὴ βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι, καὶ ὀμιλεῖν, ταύτην
κέκτημαι, εὖ εἰδὼς, ὅτι, εἰ ταύτην ὑποίσω, ραδίως τοῖς γε
ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις συνέσομαι. Καὶ οὗτος μὲν
δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι. Μετὰ 11
δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. Εἰς
οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ

tentiam Socratis orationi minime
convenire recte censuit; igitur verba
aliunde illata putavit unciſque ſecul-
ſit. Temere! *δύται* est inferior est,
ut recte habet Index Zeunianus. Pro
γνώμης idem Lange malebat *ῥώμης*
ſcriptum. Etiam Weiske in voca-
bulo *γνώμης* adhæſit, et quaerit, quid
h. l. ſit? Opinatur autem univerſe
eſſe ſcientiam, rerum notitiam. Itaque
recte ſequi: *δύται ἵτις ὑμῶν γυναῖκα*
ἔχει, θαρρῶν διδάσκειν, ὅ τι βούλοιτ' ἂν
ἐπὶ τῇ ἐπισταμένη χρῆσθαι. Putavit igitur
vir doctus hæc referri ad *γνώμην*.
At ita *λεχέως* nulla ratio habetur.
ſcilicet et ipſe verbum *δύται* aliter
intellexiſſe videtur, atque oppoſitum
οὐδὲν χίρην fieri poſtulat. Itaque
nil mutandum cenſeo.

10. *παίδιόν*] Edd. vett. præter Ca-
ſtal. *παίδιόν* habent. Ceterum So-
cratis hanc reſponſionem repetiit Plu-
tarchus de utilitate ex hoſtibus ca-
pienda p. 337. ed. Reiſkii, et Gel-
lius N. A. l. 17.

ὅτι ἐπὶ τοῦ σκοποῦ] Zeunii inter-
pretationem *oratio non aliena a loco*
proferri viſa eſt, quippe cujus occaſio
ab arte et exemplo ſaltatricis erat

ſubnata, recte damnavit Weiske, qui
pertinere ait reſponſum Socratis ad
verba *ἔτι ἱρῶ καὶ τοὺς ἱππικαίους*. In
hoc enim omnes una conſenſiſſe, ne-
minem dubitaſſe, ſicut de docenda
καλασθήσασθαι. Addit ex Suida inter-
pretationem *ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, μάστιγι, περι-
τοῦς, ἱππικαίους*. Breviter, *rectum et*
verum dictum interpretatur Weiske.
Mihi oratio non *ἐπὶ τοῦ σκοποῦ* ea-
dem eſſe videtur, quæ *ἐπὶ τοῦ σκοποῦ* et
ἐπὶ τοῦ σκοποῦ. Itaque Xenophon dicere
voluſſe videtur: Socrates viſus eſt
comparatione equorum domandorum
cum muliere ducenda acute et vos
uſus deſenſionem ſuam contra An-
tiſthenem egregie exſequi. Video
nunc etiam Langium hæc verba ad
importunam Antiſthenis quaſtionem
referre.

11. *Εἰς ὅν*] Juntina dat *εἰς μὲν ὅν*.
ἐκυβίστα] Recte h. l. interpreta-
tur Weiske: *in hoc gladius ſaltatrix*
*ſaltu et capite primo ſe dabat, et ro-
tata ſuper eos rurfus in pedes revoluta*
ſtabat. Diverſum enim eſt *ἐκυβί-
σταν* a *κυβίσταν*, ut bene admo-
nuit vir doctus.

- αὐτῶν. Ὡστε εἰ μὴν θεώμενοι ἐφαθαῖντο, μέντι πᾶσιν, ἢ
 δὲ παρρόντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διαπράττετο.
- 12 Καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην, εἶπεν, αὐτῶν
 τοὺς γε θεωμένους τάδε ἀντιλέγειν ἔτι αἰῶμαι, ὥς οὐχὶ
 καὶ ἡ ἀνδρεία διδάκτον, ὅποτε αὕτη, καὶ περ γυνὴ αὔσα,
- 13 αὐτῶν τελευτηρῶς εἰς τὰ ἕψῃ ἴεται. Καὶ ὁ Ἀντισθένης
 εἶπεν, ἄρ' οὐ καὶ τῶδε τῷ Σωκρασίῳ κράτιστον ἐπιδεί-
 ξαι τῇ πόλει τὴν ὀρχηστρίδα εἰπεῖν, εἰάν διδάσιν αὐτῶ
 Ἀθηναῖοι χρήματα, ποιήσων πάντας Ἀθηναίους τολμᾶν
- 14 ἐμῶς ταῖς λόγχαις ἵεναι; Καὶ ὁ Φίλιππος, κῆ Δί', ἔφη,
 καὶ μὴν ἔγωγε ἰδέας ἂν θεώμην Πείσανδρον τὸν δημιουργὸν
 μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας, ὅς κῆ φῶς τῇ
 μὴ θύνασθαι λόγχαις ἀντιβλέπειν, οὐδὲ συστρατεύεσθαι
- 15 ἐθέλει. Ἐκ τούτου ὁ παῖς ὀρχήσατο. Καὶ ὁ Σωκρά-
 τες εἶπεν, εἶδ'ετ', ἔφη, ὥς καλὸς παῖς ὢν, ἑμῶς σὺν ταῖς
 σχήμασιν ἔτι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἔχῃ.
 Καὶ ὁ Χαρμίδης εἶπεν, ἐπαινῶντι ἔοικας τὸν ὀρχηστοδιδά-
 16 σκαλον. Ναὶ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης· καὶ γὰρ

ἐφαθαῖντο] Aristides, etiam Guel-
 serbytanus, ἐφαθαῖντο habet ex h. l.
 sed alii libri vulgatum sicut.

12. αἰς οὐχί] Juntina αἰς αἰ dat et
 sequens αὐτῶ omittit.

13. ἄρ' οὐ] Weiske ἄρ' οὐ scriben-
 dum censuit atque ita edidit omisso
 signo interrogationis. Platonis locos
 similes desideranti indicabit Heindorf
 ad Charmidem p. 73. cujus est anno-
 tatio satis copiosa de utraque scrip-
 tura, sed dubitationem omnem mihi
 nondum exemit. Ceterum Cornarius
 in Praefatione ad versionem Symposii
 utriusque Platonici et Xenophontei
 p. 11. hunc locum tanquam vitiosum
 ita corrigi voluit: ἐπιδείξαι τῇ πό-
 λεϊ καὶ αὐτῶς vel καὶ ὁ Σωκράτης
 αὐτῶς αὐτῶ. atque ita vertit: Proinde
 etiam hunc Symposio commodissimum
 fuerit, quod civitati salutaris osten-
 derit. Et hic, si desit ἔψῃ, inquit, Athe-
 nenses pecunias, facere vellet, ut omnes
 et ceteri. Scilicet virum doctum vul-

gata scriptura παῖσι videtur in erro-
 rem induxisse, quam cum Castalione,
 Leonclavio et Stephano in *παῖσι*
 mutarunt recentiores Editores.

14. Πείσανδρον] Ex Thucydide viii.
 53. et Xenophontis Hellenicis II.
 notum, quem in comedia Avibus
 inscripta versu 1556. Pace 395. Lyf-
 strata 490. publice exagitavit Aristo-
 phanes. Pax vero fuit in certamen
 publicum commissa Olympiadis 90.
 anno 4. Aves Ol. 91. 2. Lyfistrata
 Olymp. 92. Fuit igitur Pifistratus
 Olympiadis 90. initio demagogus ti-
 miditate insignis adeo, ut publicam
 Comitorum irrisorem mereretur.
 Falsum igitur, quod Weiske posuit
 in Disputatione de Symposio p. 97.
 Pifandrum demum Olympiade 92.
 1. fuisse δημιουργόν, quippe qui eo
 anno a Thucydide commemoratur et
 in quadringentis tyrannis eodem an-
 no perierit.

ἄλλο τι προσένησα, ὅτι οὐδὲν ἄσχητον τῷ σώματι· ἐν τῇ
 ὀρχήσῃ ἦν, ἀλλ' ἅμα καὶ τραχήλος, καὶ σκέλη, καὶ
 χεῖρες ἐγυμνάζοντο, ὥσπερ χρεὶ ὀρχεῖσθαι τὸν μέλλοντα
 εὐφωρότερον τὸ σῶμα εἶναι. Καὶ ἐγὼ μὲν, ἔφη, πάντῃ ἂν
 ἡδέως, ὦ Συνακόσιε, μάθοιμι τὰ σχήματα παρὰ σοῦ.
 Καὶ ὅς, τί σὺν χρήσῃ αὐτοῖς; ἔφη. Ὅρχήσομαι ἢ Δία. 17
 Ἐκταῦθα δὴ ἐγέλασαν ἅπαντες. Καὶ ὁ Σωκράτης μά-
 λα ἐσπαιδακότη τῷ προσώπῳ, γελάτε, ἔφη, ἐπ' ἐμοί;
 πότερον ἐπὶ ταύτῃ, εἰ βούλομαι γυμναζόμενος μᾶλλον
 ὑμᾶν, ἢ εἰ ἡδίων ἐστίν μοι καθευθεῖν, ἢ εἰ τοιούτων
 γυμνασιῶν ἐπιθυμῶ, μὴ ὥσπερ αἱ δελιχοδρόμοι τὰ σκέλη
 μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται, μὴδ' ὥσπερ
 αἱ πύκται τοὺς μὲν ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπ-
 τύνονται, ἀλλὰ παντὶ διαπονῶν τῷ σώματι, πᾶν ἰσόρρο-

[6. *προσμίνα*] Mihi scribendum videbatur ex usu Platónico et Xenophonteo verbi *ἰνῶν*, quem lectori notum esse puto, *προσμίνα*.—Etiam in Platoni Gorgia fecit. 37. *ἀὶνῶν δὲ ἀνδρῶν, ὅτι ἰσὺς ἐστὶ καὶ οὐκ ἐστὶν ὑπερχάρις τοῖς τοῖς ἀνδράσι*, Basil. utraque *δὲ γυναικας* male dedit scriptum. *ἰνῶν* est *simpliciter animam advertere*: *ἰνῶν* est *cogitare*, et significat præcipue cogitationem ex affectu rei cuiusdam subnitam.

ἐξουσίᾳ ἀπὸ τοῦ σώματος] Intellige
 μίλος. Athenæus i. p. 20. τῆς δὲ
 Μίμωδος οὐρανὸς ἦρα καὶ Σωκράτης
 σοφὸς καὶ πᾶσι λαοῖς καταλαμβαίνοντες
 οὐρανὸν, ὡς φησὶ Σεινῶν, ἔλεγει τοῖς
 γυναικείοις πατὴρ ἵνα μίλος τὴν οὐρανὸν
 εἴη γυναικείον· quem locum vitioſum
 esse, fatetur interpretes; medelam
 nullus excogitavit. Vocabulum Μίμ-
 ωδος, ex superiore loco repetitum,
 delendum plane erat.

ῥῆσις] Placet conjectura Weiffii ῥῆσις scribentis: cum qua sequentia bene congruunt.

17. ἡ εἰ ἡδίων—ἡ εἰ] Ernesti prius si
deleri voluit, alterum omisit Editio
Castal.

μὴ ἄρα] Non sequitur, quod con-

junctioni *μη* respondeat; igitur Zeune intellegbat omnium *ἵνα ἡμῶν σὺ οὐκ ἐπὶ παρὶν* *παχύνει* *δὲ* et sic in reliquis. Weiske turbatur verborum ordinem nota *ἀπεκλευδίας* figura excusat, et in fine cogitandum esse monet *ἀλλ' ὅστις παρὶν ἀπεκλευδίας* et cetera. Mihi paucis in locis *ἀπεκλευδίας* ista excusatio satisfacit, minime vero hoc in loco, ubi verbum aliquod desidero, et locum vitiosum puto esse.

ισοφροσιν καὶ *ισοφροσιν* Deinceps inferenda putabat Weiske, quae nunc in sect. 20. legitur: in quam opinionem eum induxisset videtur similitudo verborum *ισοφροσιν* et *ισοφροσιν*. Ita vero distictum Philippi ad Socratem solum spectaret, quem Weiske horum etiam membrorum (pedum et humerorum) ratione deformem fuisse narrat, nescio quom auctore. Verum ex illa paragrapho 20. prior tantum pars huc commodè retrahi potest; altera uero uerbis inde καὶ ἐκ καλλίως locum istum mutare nisi vi illata non posse videtur. Atque omnino transpositio ista interpelleret schema orationis siue interrogationem, quam post istam interpolationem recte continuari posse non puto.

- 18 πον ποιεῖν; Ἡ ἐπ' ἐκείνῳ γελάτε, ὅτι οὐ θέσσι με συγ-
 γυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ, παρβύτην ὄντα, ἀπο-
 δύεσθαι, ἀλλ' ἀρκέσει μοι οἶκος ἐπτάκλινος, ὥσπερ καὶ
 νῦν τῷδε τῷ παιδί ἤρκεσε τόδε τὸ οἶκημα ἐνιδρῶσαι. Καὶ
 χειμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυμνάσομαι, ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα
 19 ᾗ, ἐν σκιᾷ. Ἡ τόδε γελάτε, εἰ μείζω τοῦ καιροῦ τὴν
 γαστέρα ἔχων, μετριοτέρην βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν;
 ἢ οὐκ ἴστε, ὅτι ἑναγχος ἔωθεν Χαρμίδης οὕτως κατέλαβέ
 με ὀρχούμενον; Ναὶ μὰ τὸν Δί, ἔφη ὁ Χαρμίδης· καὶ
 τὸ μὲν γε πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ ἔδωκα μὴ μαινέω·
 ἐπεὶ δὲ σου ἤκουσα ὅμοια οἷς νῦν λέγεις, καὶ αὐτὸς ἐλ-
 θὼν αἰκάδε ὀρχούμενῳ μὲν οὐ, (οὐ γὰρ πάποτε ταῦτ' ἔμα-
 20 θον) ἐχειρονόμου δὲ ταῦτα γὰρ ἠπιστάμην. Νῆ Δί,
 ἔφη ὁ Φίλιππος. Καὶ γὰρ οὖν αὐτῷ τὰ σκέλη τοῖς ὅμοις
 Φαίῃ ἰσοφώρα ἔχον, ὥστε δοκεῖς ἐμοὶ, καὶ ἐν τοῖς ἀγο-

18. ἰδρῶσαι.] Plutarchus Præcept. Sanit. p. 496: ἡ μὲν γὰρ Σωκράτης ἱλιγν, ὅτι σὺ ποιεῖς δι' ὀρχήσεως ἰαυ-
 τὸν ἐπτάκλινον οἶκον ἰκανὸς ἔστιν ἐγγυμ-
 νάζεσθαι. Utitur is proprio verbo. Nimius est Diogenes in Socrate hæc
 referens: ἴσι δὲ ὀρχῶντο σιγῇ τῇ τοῦ
 σώματος ἐνέξῃ λουσιλεύει ἡγούμενος ἐν
 τοιαύτῳ γυμνασίῳ, ὡς καὶ Πινωφῶν ἐν
 συμποσίῳ φησὶ. Cf. etiam Lucianum
 de Saltatione p. 138. ed. Bipont.

19. γαστέρα.] Hinc Socratem προ-
 γέστον vocavit Maximus Tyrius
 Orat. vii. 9. et xxxix. 5.

ἔχειρονόμου.] Plato Legum viii. p.
 401. ed. Bip. ἱερμία συγγυμναστῶν
 ἱταλόμεσθαι ἢ αὐτοὶ περὶ ἡμῶν αὐτοῦς
 σκαμναχίῃ ὄντας; ἢ τί ποτε ἄλλο τῆν
 τοῦ χειρονομίᾱν μίμνησιν ἢ τις φαίη γι-
 νοῖσιν; Helychius nūm̄on interpreta-
 tur ἔρχεσθαι. Idem χειρόμνος, ἔχου-
 σός. Antiphanes Athenæi iv. p. 27.
 ed. nuperæ philosophum nescio quem
 designans: τὸν ἔχουμένον τοῖς χερσὶ
 παρὰ τὸ διανοεῖν dicit. Ad sensa animi
 aliis significanda adhibitum χειρονο-
 μίᾱ ex Æliani V. H. xiv. 22. anno-
 tavit Weiske; ἰσαφῶντος χειρονομίας de

Saltatione pantomimorum usurpat
 Lucianus v. p. 167. Luctationis ge-
 nus aliquod fuisse patet ex Pausania
 vi. 10. de statu Glauci Caryæii: σκαμ-
 ναχῶντες δὲ ἐκείνους παρίχεται σχῆ-
 μα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἢ ἰατροδοκίαντος τὸν
 πατ' ἀβρὶν χειρομαῖσται. Hinc Sui-
 das χειρομαίῃ, πωσισίῃ interpreta-
 tur. Hoc vero in loco a saltatione
 aperte ἡ χειρονομία distinguitur, et ge-
 stus, uti videtur, solus significatur.
 Quanquam veteres scriptores quidam
 ex hoc Xenophontis loco Socrati
 χειρονομίας assignant, uti Quinætilianus
 Inst. Orat. i. 11, 17. cum præsertim
 hæc chironomia, quæ est, ut nomine ipso
 declaratur, seu gestus, et ab illis tempo-
 ribus heroicis orta sit, et a summis Græ-
 ciæ viris, et ab ipso etiam Socrate pro-
 bata et a Platone quoque in parte civi-
 lium posita virtutum, et a Chryssippo in
 præceptis de liberorum educatione com-
 positis non omissa: qui chironomiam
 videtur cum χερσὶν ἡμῶν permutasse,
 qua dictione Herodotus manuum
 consentionem in prælio solet signifi-
 care.

φανόμοις ἀφιστάμεν, ὥσπερ ἄρτους, τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀξήμιος ἂν γενέσθαι. Καὶ ὁ Καλλίας εἶπεν, ὦ Σώκρατες, ἐμὲ μὲν παρακάλει, ὅταν μέλλης μανθάνειν ὀρχεῖσθαι, ἵνα σοι ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμμανθάνω.

Ἄγε δὴ, ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ ἐμὲ αὐλησάτω, ἵνα καὶ 21
ἐγὼ ὀρχήσωμαι. Ἐπειδὴ δὲ ἀνέστη, διήλθε μιμούμενος
τὴν τε τοῦ παιδὸς καὶ τὴν τῆς παιδὸς ὀρχησιν. Καὶ πρῶ- 22
τον μὲν, ὅτι ἐπήνεσαν, ὡς ὁ παῖς σὺν ταῖς σχήμασιν ἔτι
καλλίων ἐφαίνετο, ἀνταπέδειξεν, ὅ τι κινοῖ τῷ σώματος,
ἅπαν τῆς φύσεως γελοιότερον· ὅτι δ' ἡ παῖς εἰς τοῦπι-
σθεν καμπτομένη τροχούς ἐμιμεῖτο, ἐκείνος ταῦτα εἰς τὸ
ἐμπροσθεν ἐπικύπτων, μιμεῖσθαι τροχούς ἐπειράτο. Τέ-
λος δὲ, ὅτι τὸν παῖδ' ἐπήρουν, ὡς ἐν τῇ ὀρχήσει ἅπαν τὸ
σῶμα γυμνάζοι, κελεύσας τὴν αὐλητρίδα θάπτονα ρυ-
θμὸν ἐπάγειν, ἵε ἅμα πάντα καὶ σκέλη, καὶ χεῖρας,
καὶ κεφαλὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπειρήκει, κατακλινόμενος εἶπε, 23
τεκμήριον, ὦ ἄνδρες, ὅτι καλῶς γυμνάζει καὶ τὰ ἐμὰ
ὀρχήματα. Ἐγὼ γὰρ σὺν διψῶ καὶ ὁ παῖς εὐχεάτω μοι

20. ἀξήμιος] Agoranomi igitur curabant, ut panes iusto pondere venderentur.

ἀντιστοιχῶ] Chori series στοιχῶς dicitur: Pollux iv. 108. Militaris etiam aciei series; hinc συστοιχοῦντες milites dicuntur, qui stant in eadem serie. Attici dicebant στοιχῶν; hinc cives tabulis adscripti jurabant οὐδὲ καταλίψω τὸν παραστάτην, ὃ ἐστὶν στοιχῶ, teste Polluce viii. 105. Qui igitur in opposita serie stat vel saltat, ἀντιστοιχῶ. Noster Anabaf. v. 4, 12. οἱ χερσὶ ἀντιστοιχοῦντες ἑλλήλοις.

21. αὐλησάτω] Intelligitur hic ὁ αὐλητής, alibi etiam in simili imperativo.

22. καμπτομένη] Cum in Aldina scriptum καλοπαιδίαν—ἄνετος ἐρεθ-
μοι reperisset Cornarius, locum ita emendavit: καποπαιδίαν τροχούς ἱμν-
εῖτο—ἄνετος μεθρῶν, et vertit: quia

puella retro inclinata trochos jaciebat, ideo ille in anteriorem partem se inclinans trochos imitari conabatur—cele-
riorem rhythmum inducere. Merito vir doctus miratus est h. l. τροχούς μιμεῖσθαι dici puellam, quæ supra sect. 8. saltans τροχούς ἀντρίπτει διου-
μίτους. Nullum interpretum postea difficultas ea advertit, quæ quæ ratione sit tollenda, equidem non reperi-
o. Cornarii enim ratio displicet. Denique infra cap. vii. sect. 3. Syracusius pueros vult introducere rotas inflexo corpore imitantes, quod ver-
tat Socrates. Unde igitur ὁ παῖς ἱμν-
εῖτο τροχούς?

ἱμνῶν ταῦτα] Ernesti malebat ταῦ-
τὰ vel ταῦτῶν, similiter, παρὶ modo;
Weiske ad, quod ipse etiam malim
scriptum.

ἄνετος—ἰσάγειν] Videtur esse in-
citare καποπαιδίαν.

τὴν μεγάλην φιάλην. Νῆ Δί, ἔφη ὁ Καλλίας, καὶ
 24 ἡμῶν γε, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς διψῶμεν ἐπὶ σοὶ γελῶντες. Ὁ
 δὲ αὖ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλὰ πίνεον μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ
 ἐμοὶ πάντῃ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς,
 τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους,
 κοιμίζει, τὰς δὲ φιλαφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα,

24. καὶ [μοι] Ex Stobæo p. 170. ubi est πίνον μὲν ὅτι καὶ μοι, Zeune recepit formam καὶ μοι. Ubi Codex Paris. A. a Grotio comparatus δ' ἄνδρες addit.

τοὺς ἀνθρώπους] Athenæus p. 504. articulum omisit, Stobæus p. 370. dat ἄνδρες, Artemidorus i. 68. ἄνδρες, ubi Comarius ἄνδρας vel ἄνδρας vertendo reddidit. Codex Paris. A. Stobæi priore in loco dat τοὺς ἀνθρώπους.

φιλαφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον] Novavit quædam recens Athenæi Editor, cuius novæ Editionis pars postrema, quæ librum Athenæi undecimum et duodecimum tenet, nunc demum ad me pervenit. Is igitur scripturam librorum scriptorum et Venetæ Editionis τὰς δ' (omissa verbis φιλαφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον) φλόγας ὑπεῖναι restituit, et numerum pluralem φλόγας Xenophonti etiam restituendum esse suspicatur. Fateor equidem, pronunciationi verborum ita consuli, verum usus pluralem numerum φλόγας ne poetis quidem concessisse videtur, nec ejus ulla major ad significandum vis hic esse mihi videtur. Pro ἄνδρῶν Epitome scripta ἀνθρώπων dat. Deinde ἄνδρας διαπλῶνθαι scriptum habent pro vulgata Xenophontis scriptura αἰσας διαπνέσθαι non solum omnes scripti libri Athenæi et Epitomæ, sed ipsa etiam Veneta Editio; et recens Editor etiam atque etiam videndum censet, ne utique vera hæc sit scriptura, ipsique Xenophonti restituenda; apud quem ipsi quidem non elegantissime, ut Casaubono, sed perindeacumque vulgo legi τὰς αἰσας, in ista utique orationis conpexione, videtur. Verbum διαπλῶσθαι videri significatum haud multo diversum habere ab eo, quem habet cognatum ἀναπλῶσθαι, scilicet expandi. Ejus exemplum mire huc faciens ex Dioscoride ii. 188. positum esse a Stephano: δὲτε κατὰ τοὺς αἰ-

καῖους καιροὺς ἀναπλῶνται βότερες ἀνίσκιν, quod iusto tempore expansum racemus emittit. Saraceni editio cap. 189. numerat et locum vertit: *debescens raudensque sistit*. Similitudo significationis si qua est in utroque loco, res significata etiam debet esse similis. Ibi igitur corpus minutum, milio simile, dicitur explicari et expandi in racemem grana ferentem; contra Xenophon plantam ait pluvia aqua irrigatam simul et vento modico agitatam non solum erectam surgere, sed etiam florescentem ad fructum pervenire. Egrege et vere Seneca Q. N. v. c. 18. *dedit deus ventos—ad alendos fatorum atque arborum fructus: quos ad maturitatem cum aliis causis adducit ipsa jactatio, attrahens cibum in summa, et ne torpeat, movens*. Hæc interpretationem verborum τὰς αἰσας διαπνέσθαι. At si Athenæi librorum τὰς αἰσας διαπλῶνθαι probaveris, vereor ut commodam interpretationem excogitare possis. Athenæi enim Editor verbum διαπλῶσθαι interpretatus locum Xenophontis minime omnium explicuit. Planta enim, quæ in altum jam surrexit, recte dici non potest in ramos furculosve explicari vel expandi τὰς αἰσας. Horæ enim hæc ipsæ pluviis rigant, erigunt et in altum evocant plantam, non solum in ramos furculosque explicant. Quodsi verbum διαπλῶνθαι, ut in loco Dioscoridis, ad fructum referre volueris, tum verba aliquot addenda erant, sine quibus notis fructificandi verbo διαπλῶνθαι tribui vel accedere non potest. Redit deinde eadem difficultas, quod Horis vel temperati assignatur fructificatio sola, cum iidem debeatur omnis plantarum natura, proceritas et læticia. Accedit, quod sequens verbum ἀναπνέει in homine cum plantis comparato manifesto refertur ad ἀναπνέ-

ἐγγεῖρη. Δοκεῖ μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα 25
ταῦτα πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ Φυομένων. Καὶ
γὰρ ἐκείνα, ὅταν μὲν ὁ Θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως πρὶν ζῆ,
οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι.
Ὅταν δ', ὅσω ἥδεται, τοσαῦτο πίνῃ, καὶ μάλα ὀρθά τε
αὖξεται, καὶ θάλλοντα ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν.
Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς ἦν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγγχεώμεθα, 26
ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γυνῆμαι σφαλαῦνται,
καὶ οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα· ἦν δὲ
ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιτεκάζωσιν,
(ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως οὐ βιαζό-

οδα illud de plantis usurpatum. Igitur vulgatam librorum omnium Xenophontis scripturam unice veram esse cenfeo.—Postea libri scripti Athenæi cum editione Veneta tenent τάχα ἡμῶν—μὴ δὲ λίγων (omisso τι) διαπνεῖσθαι. Recte eam scripturam Athenæo restituit Editor; in Xenophonte contra pariter librorum scriptorum et editorum omnium fidem tuendam mihi esse censui; quamquam τι commodè abesse posse non infitior.—Quod sequitur in Xenophonte σικκὰ ἐπιτεκάζωσι, prius vocabulum editio Veneta cum libris scriptis in μικρὰ, alterum in ἐπιτεκάζωσι mutat Codex A. utramque scripturam prætulit Athenæi Editor, comparans Mærin: ψακὰς, Ἀττικῆς, ψακὰς, Ἑλληνικῆς. In Athenæo vi. p. 269. ψακαζίσιν ἄρτισιν. xii. p. 600. ψακαζίσιν habent libri scripti, non ψακάζισιν. Hesychius ψακαζισιν, ἱσταζισιν habet. Equidem nunc utramque scripturam vulgatæ Xenophontis plane præfero. σικκὰ enim contrariam sententiæ Socratis habere videtur significationem.—Denique Athenæus recens habet: ἵνα καὶ ἐγὼ Γοργείοισιν ῥήμασιν εἶπω—οὐ βιαζόμενοι μεθύνειν ὑπὲρ τοῦ οἴνου. Scilicet præpositionem ἵνα omittunt libri scripti cum editione Veneta: Γοργείοισιν tamen minime ferendum erat novo Editori, quippe a Γοργῷ derivatum, non a Γοργίῳ. Itaque Γοργείοισιν scribendum fuerat.

25. Δευῖ] Stobæus δευῖ γὰρ μέντω habet ex h. l. Sequens σώματα pro

vulgato συμπόσια ex Athenæo susdente Stephano primus admisit Welfius; idem Stephanus vulgatum ταῦτά cum vulgari ταῦτα commutari iussit, quod fecerat antea Castalio.

εὐὰ εὐὴ ἐν γῇ] Stobæus ἐν γῇ habet, Castalio εὐὰ ἐν γῇ φέμενα edidit. Deinde τοσοῦτον edd. vet. τοσοῦτον Stobæus.

διαπνεῖσθαι] Antonianus philos. vi. 16. οὐτι εὐὰ διαπνεῖσθαι, ὅς τε φυτὰ, τίμωσι, οὐτι εὐὰ ἀναπνεῖν, ὅς τε βοσκήματα καὶ θηρία. Idem tamen iii. 1. διαπνεῖσθαι etiam de homine pro ἀναπνεῖν usurpavit; ubi liber Vaticanus διαπνεῖσθαι scriptum habet. In Athenæi Codd. et Excerptis scriptum ἄρτισ διαπνεῖσθαι testatur Casaubonus.

26. Οὕτω δὲ] Codex Paris. A. Stobæi δὲ omisit. δὲ dedit Athenæus et mox καὶ ἡμῶν, quod posterius probabat Brodæus.

ἐπιτεκάζωσιν] Aldina Athenæi editio μικρὰ pro πυκνὰ habet, testante Stephano. Cicero Catonis c. xiv. et pocula delectant me, sicut in Symposio Xenophontis, minuta atque rostantia. Cf. etiam Sympol. Platonis sect. iv. Verbum ex h. l. duxit Lucianus tom. iii. p. 250: αἰτιᾷ τὴν εὐχὴν οὐδ' ἄλγιστα σοὶ τῶν χαρίτων ἐπιφικιάσαναι.

Γοργείοισιν] Supra Gorgias est inter Calliæ præceptores cap. i. sect. v. Fuit Leontinus, missus Athenas, ut Atheniensium societatem Leontinis conciliaret, Olympiadis 88. anno 2, teste Diodoro xii. 52. id est post mortem

μενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύουσιν, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι, πρὸς τὸ
 27 παιγνιωδέστερον ἀφιζόμεθα. Ἐδοκεῖ μὲν δὴ ταῦτα πᾶ-
 σι προσέθηκε δὲ ὁ Φίλιππος, ὡς χρὴ τοὺς οἰνοχόους
 μιμῆσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀρματηλάτας, θάττον περι-
 λαύουσιν τὰς κύλικας. Οἱ μὲν δὴ οἰνοχόοι οὕτως
 ἐποίουν.

CAPUT III.

1 ΕΚ δὲ τούτου συνηρμοσμένη τῇ λύρα πρὸς τὸν αὐλὸν
 ἐκιδάρισεν ὁ παῖς, καὶ ἤσεν. Ἐνθα δὴ ἐπήνεσαν μὲν
 ἅπαντες· ὁ δὲ Χαρμίδης καὶ εἶπεν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν δοκεῖ,
 ὡ ἄνδρες, ὥσπερ Σωκράτης ἔφη τὸν οἶνον, οὕτω καὶ αὕτη
 ἡ κρᾶσις τῶν τε παίδων τῆς ὥρας καὶ τῶν φθόγγων τὰς
 2 μὲν λύρας κοιμίζειν, τὴν δὲ ἀφροδίτην ἐγείρειν. Ἐκ
 τούτου δὲ πάλιν ἔπεν ὁ Σωκράτης, οὔτοι μὲν δὴ, ὡ ἄν-
 δρες, ἱκανοὶ τέρπεν ἡμᾶς φαίνονται· ἡμῶς δὲ τούτων οἶδ'
 ὅτι παλὺ βελτίονες οἴομεθα εἶναι· οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ

tem Periclis, quæ accidit Olymp. 87.
 4. Cum Diodoro concinit Plato in
 Gorgia p. 149. ed. Bip. in quo Dialo-
 go Plato facit Socratem colloquen-
 tem cum Gorgia apud Calliclem de-
 magogum commemorante; quarto igitur
 anno ante mortem Hipponici,
 patris Calliæ, quam contigisse in pu-
 gna ad Delium Olymp. 89. anno 1.
 docui in Disputatione de tempore
 Symposii Xenophontei. Floruit Gor-
 gias tantæ ingenii facundięque laude
 Athenis, ut, quod ait Olympiodorus
 in Commentario ad Gorgiam Platonis
 (excerpto in editione Lipsiensis
 Findeisenii p. 606.) Athenienses dies
 illos, quibus artem suam publice
 ostentabat spectandam, festos (ιε-
 ρὰς), orationem ipsam lampades vo-
 carent. Troilus in Prolegomenis ad
 Hermogenem (ibidem excerptis) co-
 la nominavit pro oratione (κῶλα—
 λόγους), quia Gorgiæ oratio in mem-
 bra concisa, non longo verborum
 circuitu seu periodis comprehensa

fuisse videtur. Socrates igitur, ut
 Calliæ Gorgiæ auditori et admiratori
 gratificetur, utitur verbis aliquot Gor-
 giæ.

μεθύουσιν] Verbum omisit Stobæus.
 Mihi deesse videtur aliqua pars ora-
 tionis, futurum verbi alicujus, quod
 respondeat sequenti ἀφιζόμεθα. Dein-
 de παιγνιωδέστερον habet margo Ste-
 phan. παιγνιωδέστερα edidit Castalio.

27. περιλαύουσιν] Ridiculus ho-
 mo verbo aurigarum utitur, ubi vul-
 go dicebatur περιφύειν, περιάγειν, περι-
 οισβεῖν, docente Berglero ad Alci-
 phronis i. Epist. 22.

1. ἀφροδίτη] Cum Moschio Lange
 ὀφροδίτην præfert, addens saltem effe-
 castis auribus vulgata tolerabiliorem
 hanc lectionem. Certe hic sermo
 Charmidem pauperem, paupertate
 sua gloriantem cap. iv. 29. et strenu-
 um Socratis discipulum minime de-
 coere videtur.

2. οὐκ αἰσχρὸν] Pertinet huc locus
 Platonis in Protagora p. 162. ed. Bip.

μηδ' ἐπιχρησόμεν συνόντες ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους; Ἐνταῦθεν εἶπον πολλοὶ, σὺ τοίνυν ἡμῖν ἐξηγοῦ, πῶς ὧν λόγων ἀπτόμενοι μέλειστ' ἂν ταῦτα ποιῶμεν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ἡδιστ' ἂν ἀπαλάβοιμι παρὰ Καλ-³ λίου τὴν ὑπόσχεσιν. Ἐφη γὰρ δῆπου, εἰ συνδεσπνοῖμεν, ἐπιδείξην τὴν αὐτῷ σοφίαν. Καὶ ἐπιδείξω γε, ἔφη, εὖ καὶ ὑμεῖς ἅπαντες εἰς μέσον φέρετε, ὃ τι ἕκαστος ἐπίστασθε ἀγαθόν. Ἀλλ' αὐτεῖς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξην, ὃ τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, λέγω ὑμῖν, ἐφ' ᾧ μέ-⁴ γιστον φροῶ. Ἀνθρώπους γὰρ οἶμαι ἱκανὸς εἶναι βαλτίους ποιεῖν. Καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, πότερον τέχην τινὰ βαναυσικὴν, ἢ καλοκαγαθίαν διδάσκων; Ἡ καλοκαγαθία ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη; Νὴ Δί', ἔφη ὁ Ἀντι-

ῥωστάται τοῖς συμποσίαις τοῖς τῶν φαύλοι καὶ ἀγαθοὶ ἀνθρώπων καὶ γὰρ ὅτι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλους δι' ἑαυτῶν συνῆναι ἐν τῇ πόλει μηδ' διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἰαυτῶν, ὅτι ἀπαιδεύσις τιμίας ποιῶσι τὰς αὐλητρίδας, πολλὰ μωθύμεναι ἄλλοτριαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς ἀλλήλους σύνισιν ὅπου δὲ καλὰ πράγματα συμβαίνει καὶ παιδαγωγίαι εἶναι, οὐκ εἰς ἰδίαις οὐτ' αὐλητρίδας οὐτ' ἑχρηστέρας οὐτ' ψαλτρίδας, ἀλλὰ αὐτοὺς αὐτοὺς ἱκανοὺς ὅπως συνῆναι ἄντι τῶν λόγων καὶ παιδῶν τούτων διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς λίγοντάς τε καὶ ἀκούοντάς ἐν μέσῳ ἑαυτῶν κοσμίως, καὶ πάντων τελὴν ὅπως πίνουσιν. Compara etiam Symposi Platonicū scd. 5.

Ἐνταῦθεν ὕπαι] Aldina dedit ἰνταῦθεν ὡς παραλλήλῳ, quod mirum in modum torfit Cornarium, varia tentantem p. 11. Praefationis.

3. Ἐγὼ μὲν τοίνυν] Stephanum secutus Weiske μὲν omisit, quod est in edd. vet. omnibus.

ἀπαλάβοιμι] Audacter vulgatum ἀπαλαύοιμι correxi, quod tot aliis in locis cum altero fuit permutatum. Exfolvendum erat prius Calliae debitum ante, quam Socrates eo posset

frui. Sed vitium arguit inprimis vitiosa verbi ἀπαλαύοιμι conjunctio cum accusativo casu et παρὰ. Cyrop. v. 4, 19. τῷ πράγματι τούτῳ ἀπαλαύσαι τι ἀγαθόν. Memor. i. 6, 2. τέκνοντι τῆς σοφίας ἀπαλαύειν. Cf. de Rep. Laced. vi. 1. Hiero vii. 9. Plato Rep. i. p. 153. Deinde diversa est significatio verbi ἀπαλαύειν, frustra percipere ex aliqua re, quae est aliena ab hoc loco, ut sequens ἐπιδείξω et φέρειν eis μισοι demonstrant.

[ἰσίστασθαι] Cassialo ἰσίσταται edit.

4. πότερον] Margo Villois. ποτίσων habet.

Ἡ καλοκαγαθία] Sic recte Weiske mutavit vulgarem scripturam Ἡ, quod faciendum viderat etiam Heindorfius meus. Praeterea melius praemitterentur verba aliquot Calliae orationem significantia, veluti: Ὁ δὲ Καλλίας ὕπαι, recte monente Weiskio. Scilicet Ribittus vertit: Probitatem, inquit Callias. Sed probitas estne justitia? Is igitur scriptum legisse videbatur Zeunio, τὴν καλοκαγαθίαν, ἔφη ὁ Καλλίας. Ἀλλ' ἢ καλοκαγαθία ἰστίς ἢ δική.

σθένης, ἦγε ἀναμφιλογωτάτη. Ἐπείτοι ἀνδρεία μὲν καὶ σοφία ἔστιν ὅτε βλαβερά καὶ φίλοις καὶ πόλει δεκαῖ εἶναι, ἡ δὲ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἐν συμμίσγνυται τῇ ἀδελφείᾳ. Ἐπειδὴν τοῖνυν καὶ ὑμῶν ἕκαστος εἶπῃ, ὅ τι ἀφελιμον ἔχει, τότε καὶ γὰρ οὐ φθονήσω εἰπεῖν τὴν τέχνην, δι' ἧς ταῦτο ἀπεργάζομαι. Ἀλλὰ σὺ αὖ, ἔφη, λέγε, ὦ Νικήρατε, ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς. Καὶ ὅς εἶπεν, ὁ πατήρ ὁ ἐπιμελούμενος, ὅπως ἀνὴρ ἀγαθὸς γενοίμην, ἠνάγκασέ με πάντα τὰ Ὀμήρου ἔπη μαθεῖν καὶ νῦν δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Ἐκεῖνο δ', ἔφη ὁ Ἀντισθένης, λελήθῃ σε, ὅτι καὶ οἱ ραψωδοὶ πάντες ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη; Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, λελήθῃ ἀκροώμενόν γε αὐτῶν ὀλίγου ἂν ἐκάστην ἡμέραν; Οἶσθ' ἂν οὖν ἔθνος, ἔφη; ἡλιθιώτερον ραψωδῶν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Νικήρατ-

βλαβερά] In hoc ergo ἀνδρεία καὶ σοφία dici possunt ἀδικεῖν eos, qui possident et exercent eas; itaque ἀνδρεία καὶ σοφία commune aliquid interdum cum ἀδικία habere dicuntur; contra vero δικαιοσύνη nunquam ἀδικεῖ. Vides ex verbi ambiguitate et significatione impropria rationem, ut saepe in Socraticis dialogis, concludi.

ἡ δὲ δικαιοσύνη] Lange putat, cum de καλοπράγιας sit sermo, non de δικαιοσύνη, hæc ita esse corrigenda: ἡ δὲ καλοπράγιας. Sed sefellit eum vulgata lectio ἡ καλοπράγιας pro ἡ καλ. quam Weiskio præeunte dedi.

5. καὶ ὑμῶν ἕκαστος] Sic Castal. et Ribitt. pro ἡμῶν vulgato. Sic est scd. 3. ἰὼν καὶ ὑμῖς ἄπαντες ab eodem Callia prolutum.

ὁ πατήρ ὁ ἐπιμελούμενος] Bachius articulum ὁ delei voluit. Sensit igitur acute eum impedire orationem. Suspicio fuisse olim scriptum ὁ πατήρ ὁ ἐπιμελούμενος.

ἀπὸ στόματος εἰπεῖν] Grammaticus in Biblioth. Coddin. p. 481. Ἀποστοματισμός, Μισοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει, Πλάτων Θρασύμαχος. Sed in Anabasi vocabulum pop extat. Contra in Memor.

iii. 6, 9. est ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ubi vide dicta in Indice. Ceterum Niceratus cum rhapsodis suæ ætatis certamen iniit festis diebus a Solone olim institutis, ibique aliquando victus fuit a Pratyce. Testis est locus Aristotelis Rhetor. iii. 11, 13. τὸν Νικήρατον φάναι Φιλοκτήτην εἶναι διδηγμένον ὑπὸ Πρατύου, ὁσπερ ἔπειτα Θρασύμαχος ἔβη τὸν Νικήρατον ἠττημένον ὑπὸ Πρατύου, ραψωδῶντα, κομῶντα δὲ καὶ ἀρχαῖον ἔτι. ubi Interpres κομῶντα vertit compta incopta: cum κομῶν sit fere semper juvenis læti et gestientis signum. Ceterum ut metaphora a Thrasymachō usurpata rectius intelligatur, puto argumentum carminis recitati a Nicerato fuisse Philoctetem, cuius infortium ab hydro morbi commemorat obiter Homerus II. ii. 722. Fabulam exposuerat in Iliade parva Lesches. Vide annotationem Heynii ad locum Homeri p. 380. Quid igitur, si statutus inde fuisse recitatum locum de Philoctete a Nicerato? Niceratum ἱκανῶς Thucydidi æqualem ætate memorat Marcellinus in Vita Thucydidis.

τος' οὐκ οἶμαι γε δοκεῖ. Ἀλλ' οὐ γὰρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίστανται. Σὺ δὲ Στήσιμβρότω τε καὶ Ἀναξიმάνδρῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς πολὺ δέδωκας ἀργύριον, ὥστε οὐδὲν σε τῶν πολλῶν ἀξίων λελήθε. Τί γὰρ σὺ, ἔφη, ὦ Κριτάβουλε, ἐπὶ τίνι μέγιστον Φρονεῖς; Ἐπὶ κάλλει, ἔφη. Ἡ οὖν καὶ σὺ, ὁ Σωκράτης ἔφη, ἔξῃς λέγεις, ὅτι τῷ σῶι κάλλει ἱκανὸς εἶ βελτίους ἡμᾶς ποιεῖν; Εἰ δὲ μὴ, δῆλόν γε ὅτι Φαῦλος Φανῶμαι. Τί γὰρ σὺ, εἶπεν, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, ὦ Ἀντίσθενες; Ἐπὶ πλούτῳ, ἔφη. Ὁ μὲν δὴ Ἑρμογένης ἀνῆρτο, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον. Ὁ δὲ ἀπώμοσε μὴδὲ ὀβολόν. Ἀλλὰ γῆν πολλήν, ἔφη, κέκτησαι; Ἴσως ἂν, ἔφη, Αὐταλύνῃ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι. Ἀκουστέον 9 αὖτ' εἴη καὶ σῶ. Τί γὰρ σὺ, ἔφη, ὦ Χαρμίδη, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς; Ἐγὼ αὖ, ἔφη, ἐπὶ πενίᾳ μέγα Φρονῶ. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πρᾶγματι. Ταῦτο γὰρ δὴ ἥκιστα μὲν ἐπίφθονον, ἥκιστα δὲ περιμά-

6. οὐκ οἶμαι γε δοκεῖ] Weiskio negatio Nicerati eo pertinere videtur, ut Antistheni contradicat; quare suspicatur deesse aliquid, velut *ἐπὶ σοῖ*. Contra Socratis affirmatio videtur eo ducere, ut putemus Niceratum voluisse assentiri Antistheni.

τὰς ὑπονοίας] Initia tunc juxta allegoricæ interpretationis Homeri carminum hinc egregie explicat Wolf in Prolegomenis p. clxii. Deinde *ἡλικίας* habet Juntina, ut paulo antea *ἐλπίσιν* pro *ἐλπίδι*.

Στήσιμβρότῳ] Thasio, interpreti Homeri, non rhapsodo, ut etiam ex h. l. et Platonic in Ione arguit Müller ad Plat. Ionem p. 12. ubi cum Glaucōne memoratur, quem Teium esse puto, de quo Aristoteles Rhetor. iii. 1, 3. Stesimbrotum cum Cimōne imperatore Atheniensium versatum attestatur Plutarchus in vita Cimōnis cap. iv. Anaximandrum nec ipse doctissimus omnium carminum Homericorum historicus novit,

quis homo fuerit. Cf. Prolegom. l. c. Weiske Mileesium, historicum, intelligi putabat.

7. ὁ Σωκράτης ἔφη] Ita cum Ribbittio Castalio, Stephan. secunda et Leoncl. pro vulgato antea *ὁ Σώκρατες*, ἔφη.

8. Τί γὰρ σὺ] Juntina σὺ omisit. Ad sequens *ἴσως* intellige ὁ Σωκράτης.

Ὁ μὲν δὴ] Ita Juntina et Zeuniana, ὁ δὲ Aldina et Stephan. ὁ δὲ ex Leonclaviana, Welfiana et Bachiana repetiit Weiske.

ἀπώμοσε] Index Zeunianus habet *ἀπώμωμι*, jurando affirmo seu nego. Pessime! Est potius *abjuro*, *ejuro*. Sequitur enim semper negatio vel intelligitur apud Xenophonem et ceteros scriptores Atticos.

9. Ἐγὼ αὖ] Juntina *ἔγω δὲ* dedit, deinde *μυγαλοφρονῶ* Stobæus, postea *εὐχαρίστη* margo Steph.

Ταῦτο γὰρ δὴ] Stobæus scriptus γὰρ omittit.

- χρητον καὶ ἀφύλακτον ὃν σῶζεται, καὶ ἀμελούμενον ἰσχυ-
 10 ρότερον γίγνεται. Σὺ δὲ δὴ, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐπὶ τίνι
 μέγα Φρονεῖς, ὦ Σώκρατες; Καὶ ὅς, μάλα σεμνῶς
 ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον, ἐπὶ μαστροπείᾳ, εἶπεν. Ἐπεὶ
 δὲ ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῷ, ὑμεῖς μὲν γελάτε, ἔφη· ἐγὼ δὲ
 οἶδ' ὅτι καὶ πάνυ ἂν πολλὰ χρήματα λαμβάνοιμι, εἰ
 11 βουλοίμην χρῆσθαι τῇ τέχνῃ. Σὺ γε μὴν, δηλῶν ἔφη ὁ
 Λύκων τὸν Φίλιππον, ἐπὶ τῷ γελοιοποιεῖν μέγα Φρονεῖς;
 Δικαιότερόν γ', ἔφη, οἶομαι, ἢ Καλλιπιδίης ὁ ὑποκριτής,
 ὅς ὑπερσεμνύνεται, ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθί-
 12 ζειν. Οὐκαὶν καὶ σὺ, ἔφη ὁ Ἀντισθένης, λέξεις, ὦ Λύ-
 κων, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς. Καὶ ὅς ἔφη· οὐ γὰρ ἄπα-
 ρτες ἴστε, ἔφη, ὅτι ἐπὶ τούτῳ τῷ υἱεῖ; Οὗτός γε μὴν, ἔφη
 τις, δῆλον, ὅτι ἐπὶ τῷ νικηφόρος εἶναι. Καὶ ὁ Αὐτόλυκος
 13 ἀνευδριάσας εἶπε, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ἐπεὶ δὲ ἄπα-
 ρτες ἡσθέντες, ὅτι ἤκουσαν αὐτῷ φωνήσαντος, προσέβλε-

10. ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον] Ita cās
 ἰσχυρῶς ἀνασπᾷ est in Aristophanis A-
 charn. 1068.

12. αὐτῷ] Vulgatum αὐτὸν cum
 Abreschio in Observat. Miscellan.
 Belgicis III. tom. iii. p. 531. correxit
 Weiske, male defendit Zeune com-
 parato loco Cyropæd. ii. 2, 6.

11. Καλλιπιδίης] Mutavi scriptu-
 ram vulgarem Καλλιπιδίης. Est enim
 Καλλιπιδίης ὁ τραγῳδός, qui teste A-
 thenæo xii. p. 535. Alcibiadem in
 patriam redeuntem comitatus erat O-
 lympiade 94. quem eundem Plutar-
 chus in Alcibiade c. 32. τὸν τῶν τρα-
 γῳδῶν ὑποκριτὴν vocat. Eundem in
 Asia commorantem Olympiadis 96.
 anno 4. memorat Polyænus Strateg.
 vi. 10. una cum Nicostrato. Cf. Xe-
 noph. Hellenic. iv. 8, 16. In vita So-
 phoclis est: Καλλιπιδίην ὑποκριτὴν
 ἀπὸ λεγασίας ἐξ' οὐπότες ἤκουσα παρὰ
 τὰς Χίους ἀμφὶ αὐτοῦ σταφυλῆν. ubi
 de morte Sophoclis agitur. Forte
 eundem auctorem respicit fragmentum
 Aristophaneum apud Pollucem x. 29.
 a Toupio correctum: ἀσπείρει Καλλιπ-

πιδίης ἐπὶ τοῦ κατήκτου καθίζοντι χα-
 μαί. Aristoteles de Poetica xxvii. sect.

2. ὅς τις λῆαν γὰρ διαβεβέλλοντα πῶδον
 ὁ Μυρίστας (Æschyli tragoediarum
 actor) τὸν Καλλιπιδίην ἐκάλεσ, deinde
 sect. 7. οὐδὲ κίνησις ἄσπασ ἀποδοκιμά-
 ζεται, ἀλλ' ὁ Φαῦλος, ἵσται καὶ Καλ-
 λιπιδίην ἱσταιμῶτο. Plutarchus de Glo-
 ria Atheniensium p. 92. ed. Hutten.
 Τραγικὸν δ' αὐτοῖς ὑποκριτῶν Νικίστρα-
 ται καὶ Καλλιπιδίαι καὶ Μυρίσται καὶ
 Θεόδωροι καὶ Πύλοι συνίστανον. Diver-
 sus est Callippides, quem in prover-
 bio nominarunt Græci, apud Sueton-
 ium Tib. xxxviii. et Ciceronem Ep.
 ad Attic. xiii. 12. quem cum hoc
 nostro permutavit G. Hermann ad
 Aristotelis locum supra laudatum.

κλαίοντας καθίζων] Nullus hic est
 jocus ex ambiguo quaesitus, sed actor
 tragicus exprimit lacrimas spectatori-
 bus sedentibus. Contra κλαίοντα κα-
 θίζοντα statim dixit Euripides An-
 drom. versu 635.

12. ἐπὶ τῷ] Edd. vet. ἐπὶ omit-
 tunt. Ita sect. 13. sola Jantina ἐπὶ τῷ
 οὐ παρὰ dat, ceteræ ἐπὶ omittunt.

ψαν, ἤρετό τις αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴν, ὃ Αὐτόλυκε;
 Ὁ δ' εἶπεν, ἐπὶ τῷ πατρί. Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ.
 Καὶ ὁ Καλλίας ἰδὼν, αἶψ' οἶσθα; ἔφη, ὃ Λύκων, ὅτι
 πλουσιώτατος εἶ ἀνθρώπων; Μὰ Δί', ἔφη, τοῦτο μέντοι
 ἐγὼ οὐκ οἶδα. Ἀλλὰ λανθάνει σε, ὅτι οὐκ ἂν δεῖξαι
 τὰ βασιλείως χρήματα ἀντὶ τοῦ υἱοῦ; Ἐπ' αὐτοφύρῳ εἴ-
 λημμάι, ἔφη, πλουσιώτατος, ὡς εἰκεν, ἀνθρώπων ὢν.
 Σὺ δὲ, ἔφη ὁ Νικήρατος, ὃ Ἑρμόγετες, ἐπὶ τίνι μαάλιστα 14
 ἀγάλλῃ; Καὶ ὅς, ἐπὶ φίλων, ἔφη, ἀρετῇ καὶ δυνάμει,
 καὶ ὅτι τοιαῦτοι ὄντες ἐμοῦ ἐπιμέλονται. Ἐνταῦθα τῶν
 πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ, καὶ πολλοὶ ἅμα ἤροντο, εἰ
 καὶ σφίσι δηλώσοι αὐτούς. Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ φθo-
 νήσκει.

CAPUT IV.

ΕΚ τούτου ἐλεξεν ὁ Σωκράτης, οὐκοῦν λοιπὸν ἂν εἴη 1
 ἡμῶν, ἀ ἕκαστος ὑπέσχετο, ἀποδεικνύναι, ὡς πολλοῦ
 ἀξιά ἐστιν. Ἀκούοιτ' ἂν, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐμοῦ πρῶτον.
 Ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ, ὃ ὑμῶν ἀκούω ἀπορούντων, τί τὸ
 δίκαιον, ἐν τούτῳ δικαιότερους τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ.
 Καὶ ὁ Σωκράτης, πῶς, ὃ λῶστε; ἔφη. Διδούς νῆ Δί'
 ἀργύριον. Καὶ ὁ Ἀντισθένης ἐπαναστὰς μάλα ἐλεγ- 2
 κτικῶς αὐτὸν ἐπῆρετο, αἱ δὲ ἄνθρωποι, ὃ Καλλία, πό-
 τερον ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἢ ἐν τῷ βαλάντιῳ τὸ δίκαιόν σοι
 δοκαῖσιν ἔχεν; Ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἔφη. Καῖπετα σὺ
 εἰς τὸ βαλάντιον διδούς ἀργύριον, τὰς ψυχὰς δικαιοτέ-
 ρας ποιεῖς; Μάλιστα. Πῶς; Ὅτι διὰ τὸ εἶδέναι, ὡς
 ἔστιν ὅτου πριάμενοι τὰ ἐπιτήδεια ἔχουσιν, οὐκ ἐθέλουσι

13. ἐνεκλίθη] Juntina ἐνεκλίθη,
 Castalio in αὐτῷ dedit. Weiskio ge-
 nna Autolyti puerilis videtur, et is
 simul additum aliquid laudis paternae

desiderat.

2. ψυχαῖς, ἴση] Juntina sola ἴση
 habet, ceterae edd. omittunt.

3 κακουργαῦντες κινδυνεύειν. Ἡ καὶ σοὶ, ἔφη, ἀποδιδόσιν, ὅ τι ἂν λάβωσι; Μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή. Τί δὲ ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου; χάριτας; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐδὲ τοῦτο· ἀλλ' ἐνιοὶ καὶ ἐχθρόνως ἔχουσιν, ἢ πρὶν λαβεῖν. Θαυμαστά γ', ἔφη ὁ Ἀντισθένης, ἅμα εἰσβλέπων, ὡς ἐλόγχων αὐτὸν, εἰ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους δύνασαι
4 δικαίους ἂν ποιεῖν αὐτοὺς, πρὸς δὲ σαυτὸν οὐ. Καὶ τί τοῦτ', ἔφη ὁ Καλλίας, θαυμαστόν; οὐ καὶ τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὄρας, οἱ ἄλλοις μὲν πολλοῖς παιῶσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκοῦσι; καὶ ἀνάσχου μέντοι, ὦ σοφιστά,
5 ἐλογχόμενος. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχέσθω μέντοι· ἐπεὶ καὶ οἱ μάντις λέγονται δήπου ἄλλοις μὲν προαγορεύειν τὸ μέλλον, ἑαυτοῖς δὲ μὴ προορᾶν τὸ ἐπίου.
6 Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος ἐνταῦθα ἔληξεν. Ἐκ τούτου δὲ ὁ Νικήρατος, ἀκούσας ἂν, ἔφη, καὶ ἐμαῦ, ἃ ἔσσεσθε βελτιόνες, ἦν ἐμοὶ συνῆτε. Ἴστε γὰρ δήπου, ὅτι ὁ Ὀμηρος ὁ σφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων. Ὅστις ἂν σὺν ὑμῶν βούληται ἢ οἰκονομικὸς ἢ δημιουργικὸς ἢ στρατηγικὸς γενέσθαι, ἢ ὅμοιος Ἀχιλλεῖ ἢ Αἴαντι ἢ Νέστορι ἢ Ὀδυσσεῖ, ἐμὲ θεραπεύετω. Ἐγὼ γὰρ ταῦτα πάντα ἐπίσταμαι. Ἡ καὶ βασιλεύειν, ἔφη

3. δικαίους δὲ σοῦς] Stephano obsecutus Weifsius delevit δὲ, quae particula dubitationem habet de effectu, quem praedicabat Callias.

4. ἰν μισθῷ αὐτοῖς] Vulgatum αὐταῖς ita correxit Ernesti; ἰν αὐταῖς μισθῷ Castalio dedit, Stephanus ἰν μισθοῦ αὐταῖς, vel μισθῷ αὐταῖς, vel μισθῷ ἰν αὐταῖς, vel μισθῷ αὐταῖς ἰν αὐταῖς, Aem. Porus ἰν μισθῷ αὐταῖς coniecit, Bachius αὐταῖς deleri voluit. In Theophrasti Charactere xx. (vulgo xxiii.) 5. ἰν μισθῷ οἰκίᾳ αἰκῶν libri scripti alii ἰν μισθῷ σὴν οἰκίαν αἰκῶν habent.

ἀνάσχου] Castalio ἀνίσχου edidit; contra Ernesti sequens verbum mutat in ἀνασχέσθω.

5. προαγορεύειν] Hoc primus Castalio dedit pro vulgato antea προορᾶν. Ceterum Weifskio in dictis Calliae et in toto hoc loco non videtur multum falis inesse; itaque putabat aliquid in eo latere, quod respiciat ad facta illius temporis nobis ignota. Quae de ambiguo sensu verbi ἀνίσχου et ἀνίσχουσιν addit, diversae usurpatae a Callia et Socrate, equidem non intelligo.

6. Ὅστις δὲ σὺν] Juntina δὲ omisit, βασιλεύειν] Jocosae vel potius invi-

ὁ Ἀγισθένης, ἐπίστασαι ; ὅτι οἷοθα ἐπαινέσαντα αὐτὸν
τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς βασιλεὺς τε εἴη ἀγαθὸς κρατερός
τ' αἰχμητής. Καὶ ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ἔγωγε, ὅτι ἀρμα-
τηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι,

Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι εὐχέσθου ἐπὶ δίφρου
'Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν, ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσαντ', εἰχαί τέ οἱ ἥνια' χερσὶ.

Καὶ πρὸς ταῦτοις γε ἄλλο οἶδα, καὶ ὑμῖν αὐτίκα μάλ' 7
ἔξεστι περᾶσθαι. Εἶπε γάρ που Ὅμηρος, ἐπὶ δὲ κρό-
μμον ποτῶ ὄφον. Ἐὰν οὖν ἐνδύκη τις κρόμμον, αὐτίκα
μάλα ταῦτό γε ἀφελήμενοι ἔσσεσθε· ἥδιον γὰρ πιεῖσθε.
Καὶ ὁ Χαρμίδης εἶπεν, ὦ ἄνδρες, ὁ Νικηράτος κρομμύων 8
ὄζων ἐπιδυμῆ οἰκαδὲ ἐλθεῖν, ἢ ἡ γυνὴ αὐτῷ πισταίῃ,
μὴ διανοηθῆναι μηδὲνα ἂν φιλῆσαι αὐτόν. Νῆ Δί', ἔφη
ὁ Σωκράτης. Ἄλλ' ἄλλην που δόξαν γελοίαν κίνδυνος
ἡμῶν προσλαβεῖν. Ὅφον μὲν γὰρ δὴ οὕτως ἔοικεν εἶναι
τὸ κρόμμον, ὥστε οὐ μόνον ποτὸν ἀλλὰ καὶ σῖτον ἡδύνειν.

diopa quaestio ; uterque enim in civi-
tate libera vivebat tyrannis et regibus
infecta. Hinc invidiosae quaestioni
nihil respondet Niceratus, sed subijcit
aliam responsum.

σνήλας] Locust est Iliad. xxiii. 335.
quem expressit imitatione Sophocles
Electra versu 720. κῆνος δ' οὐκ αὐτὴν
ἐχέοντι σνήλας ἵχον ἱχθυόεντες αὐτὴν
ἐγγὺς δεξιὸν τ' ἀπὸς σιμῶν ἵππων ἀφῆ-
κον προσκείμενοι. Scripturae varia-
tem in loco Homero obviā enar-
ravit egregius Heyne p. 424. Cete-
rum Lang Niceratum tam ineptum
facit, ut haec ipsa verba Homeri ab
eo trahta putet ad artem imperandi
demonstrandam ex poeti HomERICA,
quasi imperator cum auriga fuerit ab
eo comparatus.

7. αὐτίκα μάλ'] Vulgatum αὐτίκα
μὰ Δί', cum Wyttenbachio ad Pla-
tarchum de Sera N. V. p. 13. cor-
rexerit Weiske.

γάρ ποτ] Iliadis A. 629.

8. φιλῆσαι] Hinc Comicus Athe-

nasi xliii. p. 572.

διὰ τοῦδ' ὁ πάρος αὐτὸς οὐδὲ τῶν περὶ
σνῆ-
λάων ἐκείνουδ' ἐπιδικῶναι μὲν ἡμῶν τοῦτο
δ' ἦν,
ἵνα μὴ τι λυπήσιν τὸν ἱερὸν φι-
λῶν.

προσλαβεῖν] Ne aliam ridiculam de no-
bis opinionem excitemus, vertit Weiske.
recte.

ἵνα τὸ κρόμμον, ὅστις—ἡδύνει] Vul-
gatam lectionem ἵνα, ὅς κρόμμον γὰρ
ὁ—ἡδύνει vitiosam et turbatam esse
recte vidit Weiske ; itaque κρόμμον re-
trahendum ex altero membro cen-
suit. At ita remanet γὰρ ad senten-
tiam ineptum. Itaque paulo audaci-
us locum correxi. Nam ipsum eti-
am ποτὸν cum σῖτον transposita fue-
runt a librariis, quod video etiam
Langium cum Moschio admonuisse.
Homerus enim potum esu cepae con-
diebat ; Socrates autem cepa etiam
cibi cupiditatem acui monēt. Cypor.
vi. 1, 31. ἔφαθ' ἔκιν καὶ ἡρμῖα καὶ ἄλ-

- Εἰ δὲ δὴ τοῦτο καὶ μετὰ δεῖπνον τρωζόμεθα, ὅπως μὴ
 φήσῃ τις, ἡμᾶς πρὸς Καλλίαν ἐλθόντας ἡδύπαθεῖν.
 9 Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὀρ-
 μωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμον ὑποτρῶγειν, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς
 ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. Ἡμεῖς
 δὲ ἴσως βουλευόμεθα, ὅπως φιλήσομέν τινα μᾶλλον, ἢ
 10 μαχούμεθα. Καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτω πως ἐπαύ-
 σατο. Ὁ δὲ Κριτίβουλος, οὐκ αὖν αὐτὸν ἐγὼ λέξω, ἔφη, ἐξ
 ὧν ἐπὶ τῷ κάλλει μέγα φρονῶ. Λέγε, ἔφασαν. Εἰ
 μὲν τοῖνυν μὴ καλὸς εἰμι, ὥς οἶομαι, ὑμεῖς ἂν δικαίως
 ἀπάτης δίκην ὑπέχοιτε· οὐδένος γὰρ ὀρκίζοντος, ἀεὶ ὀμνύ-
 οντες καλὸν με φατὲ εἶναι. Καὶ γὰρ μέντοι πιστεύω.
 11 Καλοὺς γὰρ καὶ ἀγαθοὺς ὑμᾶς ἄνδρας νομίζω. Εἰ δὲ
 εἰμὶ τε τῷ ὄντι καλὸς, καὶ ὑμεῖς τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ πά-
 σχετε, οἷάπερ ἐγὼ πρὸς τὸν ἐμὸν δοκῶντα καλὸν εἶναι,
 ὀμνυμι πάντας θεοὺς, μὴ εἰσεῖσθαι ἂν τὴν βασιλείας
 12 ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ καλὸς εἶναι. Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλενίαν
 ἡδίων μὲν θεῶμαι, ἢ τᾶλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις κα-
 λά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην
 εἶναι, ἢ Κλενίου ἐνὸς ὄντος· ἀχθομαι δὲ καὶ νυκτὶ καὶ
 ὑπνῳ, ὅτι ἐκείνῳ οὐχ ὀρῶ. Ἡμέρα δὲ καὶ ἡλίῳ τὴν με-
 13 γίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλενίαν ἀναφαίνουσιν. Ἀξίον

μυθὸν ταῦτα γὰρ ἐστὶ οἷόν τι ἄγω καὶ
 ἐστὶ πλούσιον ἀρετῇ.

9. ἔφη, ὦ Σώκρατες.] Juntina dedit
 ἔφη ὁ Σώκρατες. Sequens ὑποτρῶγειν
 est ante cubare vel adire.

ἐλθέμεν σιτίσαντες.] Vide annota-
 tionem Valefii editam a Weiskio p.
 339.

10. ἔξ ὧν.] Juntina ἔξ ὧν. Sequens
 δεῖχοντες pessime cum Juntina Zeune
 in ἐπέχοντες mutavit.

12. ἀπάντων μᾶλλον.] Diogenes La-
 ertius in Vita Xenophontis refert A-
 ristippi sententiam, hunc ipsum lo-
 cum ad Xenophontem referentis, a

quo Cliniam amatum fuisse tradide-
 rat. Ex eo loco Zeune vulgatam scrip-
 turam in sequenti membro δ κλίνου
 ἐνὸς ὄντος mutavit in κλενίου. Leon-
 clavus Isaeum coniecerat. Sed ibidem
 praeterea scriptum extat πάντων δεξά-
 μην εἰ δὲ κλενίου ἐνὸς ὄντος γινέσθαι,
 quae lectio mihi quidem multo vide-
 tur esse numerosior. Clinias fuit Al-
 cibiadis frater, quem hic ipse in Pla-
 tonico Alcibiade i. sect. 14. μακάριον
 vocat.

Ἀχθομαι δὲ.] Ex Diogene pro vul-
 gato et adscivit Zeune. In verbis
 sect. 13. ἐν δὲ γὰρ Juntina γὰρ omisit.

γε μὴν ἡμῖν τοῖς καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῖσδε μέγα Φρονεῖν,
ὅτι τὸν μὲν ἰσχυρὸν πονοῦντα δεῖ κτᾶσθαι τάγαθὰ, καὶ
τὸν ἀνδρείον, κινδυνεύοντα, τὸν δὲ γε σοφόν, λέγοντα· ὁ δὲ
καλὸς, καὶ ἰσχυρίαν ἔχων, πάντ' ἂν διαπράττειτο. Ἐ- 14
γωγ' οὖν, καίπερ εἰδὼς, ὅτι χρήματα ἢδὲ κτῆμα, ἥδιον
μὲν ἂν τὰ ὄντα Κλεινὰ δίδοιεν, ἢ ἕτερα παρ' ἄλλου
λαμβάνοιμι· ἥδιον δὲ ἂν δουλεύοιμι, ἢ ἐλεύθερος εἴην, εἴ
μου Κλεινίας ἄρχεν ἐθέλοι. Καὶ γὰρ πονοίην ἂν ῥᾶον
ἐκείνῳ, ἢ ἀναπαυοίμην, καὶ κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸ ἐκείνου
ἥδιον, ἢ ἀκίνδυνος ζῶην. Ὡστε εἰ σὺ, ὦ Καλλιὰ, μέγα 15
Φρονεῖς, ὅτι δικαιότερος δύνασαι ποιεῖν, ἐγὼ πρὸς πᾶ-
σαν ἀρετὴν δικαιότερός σου εἰμὶ ἄγων ἄνθρώπους. Διὰ
γὰρ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικαῖς, ἐλευ-
θεριωτέρους μὲν αὐτοὺς ποιοῦμεν εἰς χρήματα, φιλοπο-
νωτέρους δὲ καὶ φιλοκαλωτέρους ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ
μὴν αἰσθημονεστέρους τε καὶ ἐγκρατεστέρους, οἷγε καὶ, ὦν

14. πρὸς κρίναι] Vulgatum πρὸς in-
terpretatur Zeune pro salute ejus, et
comparat δύναι πρὸς τῆς πόλιος de La-
ced. Republ. xv. 2. Contra Weiske
frequentiore usum ait præpositionis
πρὸς cum genitivo pro ἔξ, ut ἀδεύον-
ται πρὸς τῶν πόλιον (Econom. iv. 2.
Ibid. vi. 10. ἰδεῖσθαι πρὸς τῶν πό-
λιον εἶναι. Isch. 17. πρὸς πάντων ἰσ-
χυροτέρων. Igitur h. l. venit: peri-
cula ejus jussu, eo auctore, libentius sub-
irent. Hanc ait sententiam probabi-
liorem et amanti etiam convenien-
tiorē esse. Quod ad amoris sensum
attinet, certus sum amantes negatū-
ros esse; quod ad usum sermonis,
πρὸς ita uspiam usurpatum legi, fere
negaverim; hinc sine dubitatione
πρὸς scripti; eodem modo locum de
Laced. Rep. corrigendum censeo.

15. δικαιότερος σου εἰμι ἄγων] Mos-
che δικαιότερος malebat scriptum:
quam conjecturam rejicit Lange, cum
δικαιότερος verborum lusum efficiat haud
instructum. At lusus hic locum non ha-
bet; de sententia quaeritur, quam

nullam præstat lectio vulgaris, ut be-
ne sensisse videtur Mosche. Hanc
igitur levi-mutatione restitui, vulgato
ἄγων mutato in ἄγων. Ad verba δι-
καιότερος σου εἰμι intellige μέγα φρο-
νεῖν.

ἱμανῶν τι] .Æliani V. H. iii. 12.
Λακκιδαιμόνιον δύνανται τῶν ἱσαντῶν ἐσ-
πνῆν αὐτοῖς. Λακκιδαιμόνιον δὲ ἱσαντῶν αὐ-
τῶν ἢ φωνῆ, ἱσαντῶν δὲν λίγιστον. Hinc ἐσ-
πνῆλος Theocriti xli. 13. ἢ μὲν ἐσπνῆ-
λος, φωνῆ γ' ὁμιλουμένην, τὸν δ' ἱσαντῶν
πάλιν, ὡς καὶ ἢ Θισσαλὲς εἶπεν, εἰπεν.
Eodem sensu Plutarchus in Cleome-
ne utitur verbo ἱμανῶν.

καὶ μὴν] Simul etiam; ita ut sen-
tentia hæc opponatur antecedenti ἢ
κινδύνους φιλοκαλωτέρους. Significatio
hæc particularum καὶ μὴν in media
oratione non frequens.

οἷγε καὶ] Ribittus verterat: qui
quidem vel ea, quæ maxime desiderant,
eloqui videntur; Weiske contra: qui
quidem frustra voluptatum, quas m. d.
pudor detertriti abstinent.

- 16 δέονται μάλιστα, ταῦτ' αἰσχύνονται. Μαίνονται δὲ καὶ οἱ μὴ τοὺς καλοὺς στρατηγούς· αἰρούμενοι. Ἐγὼ οὖν μετὰ Κλεινίου καὶ διὰ πυρὸς ἰοίην· οἶδα δ' ὅτι καὶ ὑμεῖς μετ' ἐμοῦ. Ὡστε μηκέτι ἀπόρει, ὦ Σώκρατες, εἴτι τοῦ-
- 17 μὸν κάλλος ἀνθρώποις ὠφελήσεται. Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον. Ἐπεὶ ὥσπερ γε πᾶις γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτες. Τεκμήριον δὲ, θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται,
- 18 ὡς συμπαρομαρτυνόντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Εἰ δὲ ἡδὺ τὸ παρ' ἐκόντων διαπράττεσθαι, ὥν τις δέοιτο, εὖ οἶδ' ὅτι καὶ νυνὶ θᾶπτον ἂν ἐγὼ καὶ σιωπῶν πείσαιμι τὸν παῖδα τόνδε καὶ τὴν παῖδα φιλησάί με, ἢ σὺ, ὦ Σώκρα-
- 19 τες, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ καὶ σοφὰ λέγοις. Τί ταῦτο; ἔφη ὁ Σωκράτης· ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ὦν ταῦτα κομπάζεις; Νὴ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ἢ πάντων Σαίλων τῶν ἐν τοῖς σατυρικαῖς αἰσχιστος ἂν εἴην. Ὁ δὲ
- 20 Σωκράτης καὶ ἐτύγγχανε προσεμφερὲς τοῦτοις ὦν. Ἄγε

16. Ἐγὼ οὖν] An fuit olim scriptum Ἐγὼ μὲν οὖν? Sequens ἴσκει truncatum altera voce est in Juntina et margine Steph.

17. θαλλοφόρους γὰρ] Ita vulgatum à cum Castal. correxit Zeune ex usu constanti scriptorum post σημῖον δὲ, τεκμήριον δὲ semper γὰρ inferentium in altero membro. Juncus Stobæi p. 588. Ἔτι νόμος αὐτοῖς τοῖς γέροντας χυροστυῖ Ἀθηνᾶ, ὥς φησι Πλούταρχος ἡ φιλόσοφος, θαλλοφόρους. Pertinet huc etiam ἄγρον ὑμᾶντας apud Athenienses, de quo ad Memor. iii. 3, 12. dictum.—Deinde edd. vett. συμπαρομαρτυνόντες dant.

18. εἰ δὲ ἴδῃ καὶ νυνὶ] Repetendum cogitatione bene scio, me maximam voluptatem percepturum esse, quum ego vel filius pueri huic et puella per-
fusero et cet. Sequens λίγους Juntina mutat in λίγους.

19. κομπάζεις;] Signum interrogationis addidi, quod vulgo deest. Monuit tamen in Addendis Weiske.

σατυρικαῖς] Intellige δέμασι, ut monuit Casaubonus de Poet. Satyrica i. 1. Faber ad h. l. et Hemsterh. ad Luciani tom. i. p. 417. Ceterum similitudinem Silenorum spectavit etiam Aristophanes Nubium versu 224. ad quem Scholia: λίγους δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ἔφη Σαίλην παρεμφαίνει· σιμός τι γὰρ καὶ θαλακρός ἦν. Plato Symposii xxxii. Alcibiadem facit dicentem: φημι γὰρ δὴ ἐμαύτων αὐτὴν εἶναι τοῖς Σαίλησι τοῖσι τοῖς ἐν τοῖς ἐργασίαις καὶ θεαμαῖσι, ὥστε τὰς ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ σέβονται δ' αὐτοὺς ἔχοντας. Similes illis Silenis clausilibus Hermas fecisse artifices græcos testatur Scholion Dionysii in Etymol. M. v. Ἀρμαίον.

ἦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅπως μεμνήσῃ διακριθῆναι περὶ τοῦ κάλλους, ἐπειδὴ οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσι. Κρινάτω δὲ ἡμᾶς μὴ Ἀλεξάνδρος ὁ Πριάμου, ἀλλ' αὐτοὶ οὗτοι, οὗσπερ σὺ αἶε ἐπιθυμεῖν σε φιλήσαι. Κλεινία δὲ, 21 ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; Καὶ ὃς εἶπεν· εὐ γὰρ αὖ παύσῃ σὺ Κλεινίου μεμνημένος; Ἦν δὲ μὴ ὀνομάζω, ἥττον τι μὲ οἶμι μεμνησθαι αὐτοῦ; οὐκ οἶσθα, ὅτι οὕτω σαφῶς ἔχω εἰδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὥς εἰ πλαστικός ἢ ζωγραφικός ἦν, οὐδὲν ἂν ἥττον ἐκ τοῦ εἰδώλου, ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρᾶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπεικασάμεν; Καὶ ὁ Σω- 22 κράτης ὑπέλαβε, τί δῆτα, οὕτως ὅμοιον εἰδωλον ἔχων, πράγματά μοι παρέχεις, ἄγεις τε αὐτὸν ὅπου ἔψαι; Ὅτι, ὦ Σώκρατες, ἡ μὲν αὐτοῦ ἔψις εὐφραίνειν δύναται, ἡ δὲ τοῦ εἰδώλου, τέρψιν μὲν οὐ παρέχει, πόθον δὲ ἐμποιεῖ. Καὶ ὁ Ἐρμογένης εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, 23 οὐδὲ πρὸς σοῦ ποιῶ τὸ περιιδεῖν Κριτόβουλον αὕτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. Δοκεῖς γὰρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἶξ οὗ ἐμοὶ σύνεστιν, οὕτω διατεθῆναι αὐτόν; Ἀλλὰ πότε μὴν; Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ἄλλα ἄρτι ἰούλος καθέρπει, Κλεινία δὲ πρὸς τὸ ὀπισθεν ἤδη ἀναβαίνει;

20. αὐτοὶ οὗτοι] Puer cum puella Syracusii hominis. Cf. cap. vi. 1.

21. σαφῶς ἔχω εἰδωλον] Debebat esse εὖ εἰδωλον aut σαφῶς posterius malim, quod ipse Socrates deinde ἔρπον εἰδωλον interpretari videtur.

22. αὐτὸν ὁρᾶν] Male Weiske post αὐτὸν incisum posuit; pertinet enim pronomen illud ad sequens ἐμ: hoc ipsum tamen admonitus a versione Ribitti agnovit in Addendis, et comma post ἄγεις ei poni iussit.

23. αἶψά περὶ σοῦ συνῶ] Judico te indignum esse, puto tibi non convenire, Critobulum discipulina tua utentem tam infans amore captum esse.

περὶ εὖ εἰσθεῖν ἢ καὶ ἀναβαίνει] Haec viciosa esse recte monuit Weiske, et mentionem potius εὖ εἰσθεῖν requiri.

Critobulus amator aetate superabat amatum Cliniam. Hic adolescens lanuginem in ἐσθῇ primum erumpentem gerebat, ille barbam utrinque versus aures ad posteriorem capitis partem evagantem ostendebat. Recte Pollux ii. 10. ubi ipsum hunc locum respicere videtur, παρὰ τὰ ὄντα καθίσταται εὖ εἰδωλον ἔχων; hic est Critobulus. Sic Diodorus in Excerptis tom. ii. p. 596, παύσασθαι—εὖ εἰδωλον παύσασθαι, εὖ δὲ ἀπογραφὴν ἄρτι λαμβάνοντα ταύτης εὖ εἰσθεῖν. Statim subiungit Pollux, ut videtur, ex hoc nostro loco: ἢ περὶ εὖ εἰσθεῖν καθίσταται. Unde scribendum suspicor: ταύτῃ μὲν ἔστι περὶ εὖ εἰσθεῖν παρὰ τὰ ὄντα ἰούλος καθίσταται, Κλεινίᾳ δὲ ἔστι περὶ εὖ εἰσθεῖν ἀναβαίνει;

M

οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλεῖα ἐπεινώ, τότε
 24 ἰσχυρῶς προσεκαύθη. Ἄ δὴ αἰσθόμενος ὁ πατὴρ παρέ-
 δωκεῖ μοι αὐτὸν, εἴτι δυναίμην ὠφελῆσαι. Καὶ μέντοι
 πολὺ βέλτιον ἤδη ἔχει. Πρόσθεν μὲν γὰρ, ὥσπερ οἱ τὰς
 Γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λί-
 θινος οὐδαμῶς ἀπήκει ἀπ' αὐταῦ· νῦν δὲ ἤδη εἶδον αὐτὸν
 25 καὶ σκαρδαμύζαντα. Καὶ τοι νῆ τοὺς θεοὺς, ὦ ἄνδρες,
 δοκεῖ μοι γε, ἔφη, ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, οὗτος καὶ
 πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν· οὗ ἔρωτος οὐδὲν ἐστὶ δαινότερον
 ὑπέκκαυμα. Καὶ γὰρ ἄπληστον ὃν καὶ ἐλπίδας τινὰς

οὗτος οὖν] Vulgatum οὗτως ita cor-
 rexit Brodseus, Castalio, Ribitti.

24. λιθίνως ἔβλεπει] Aldina λιθίνης.
 deinde eadem λιθίνως dedit, pro vul-
 gato λιθίνως, unde fudiente Stephano
 λιθίνως effecit Zeune. Contra Valcke-
 naer ad Eurip. Phoen. p. 168. male-
 bat αἶτις λιθίνως. Ernestio alterum hoc
 λιθίνως plane delendum videbatur,
 mihi etiam sine adjecta aliqua parti-
 cula, velut αἶτις, κατέπεσε, durum vi-
 sum. Weiske adjectum desiderabat
 aliquid, velut ἰσχυρῶς αὐτοῦ.

νῦν δὲ ἤδη] Ex Juntina et margine
 Steph. ἤδη inferui, quod tempus an-
 tecedens rectius signat. Clinias enim
 convivio huic non intererat.

25. ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς] Leoncla-
 vii conjectura ἡμῖν probare videtur
 Weiske. Sequens οὗτος pro vulgato
 οὗτως jam olim ante Leoncl. dederat
 Castalio.

τὸν Κλεινίαν] In Memorab. i. 3, 8.
 ἀλλὰ καὶ Κριτόβουλόν ποτε τὸν Κριτω-
 νος, πατρίωνος, ὅτι ἰβίληται τὸν Ἀλκιβι-
 ἀδου υἱὸν καλὸν ὄντα. et scilicet 10. οὐ γὰρ
 οὗτος ἰσχυρῶς τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φι-
 λῶσαι ὄντα ὑπερσυνότατος καὶ ὠραίο-
 ταιος. de quo loco cum hoc nostro
 comparato disputavi in Addendis ad
 Memorab. p. 296. ubi quod posui
 Alcibiadem unum memorasse hujus
 ævi historiam, falsum esse video. Ipse
 enim Hellenicorum i. 2, 13. Ἀλκι-
 βιάδην Ἀλκιβιάδου ἀνεψιὸν καὶ συμφο-
 ράδα memorat. Deinde illud etiam
 falsum, quod Alcibiadis notiffimi et
 pulcherrimi Atheniensium filium ul-

lum fuisse negavi; Isocratis enim
 oratio περὶ ζήνωνος filium Alcibiadis
 memorat, nomen tamen non edit;
 de quo monuit me doctissimus medi-
 cus Coray. Denique in loco Memo-
 rabiliū maxime illud memorabile
 mihi videtur, quod Xenophonti So-
 crates præfente Critobulo ipso narrat
 de osculo dato Cliniae a Critobulo,
 cujus periculum ignorans Xenophon
 juvenis respondet: κἔν ἰγὼ δεῶμαι
 τὸν κῆρυκα τούτου ὑπομένειναι. Apparet
 inde, sermonem istum Socratis et
 tempus osculi dati Cliniae antecessisse
 tempus, quo Convivium apud Cal-
 liam habitum fuit, i. e. Olympiadis
 89. annum 4. Deinde fit ex eo mani-
 festum, Critobulo fere parem ætate
 fuisse tum Xenophontem et Socratis
 item disciplina usum. Itaque uterque
 ex ephebis tum excefferat. Sic firma-
 tur ipso Xenophontis testimonio ratio
 ea, quam posui in Disputatione de
 tempore Convivii Xenophontei col-
 lectam ex narratione Strabonis et
 Diogenis Laertii, Xenophontem tum,
 cum Calliæ convivio interesset cum
 Socrate, Critobulo, Antisthene, Her-
 mogene et Charmide, fuisse natum
 annos fere viginti tres, contra ac vi-
 sum fuit Casaubono, qui Xenophon-
 tem tum annos decem natum fuisse
 putabat.

ἄπληστον δὲ] Weiskii conjecturam
 δὲ, quod vulgo abest, probans tamen
 in altero membro deesse aliquid et-
 iam suspicor, velut αὐτὸν παρῆλθε.

γλυκείας παρέχει. Ἴσως δὲ καὶ, διὰ τὸ μόνον πάντων 26
 ἔργων τὸ τοῖς σώμασι συμφαύειν ὁμώνυμον εἶναι τῷ ταῖς
 ψυχαῖς φιλεῖσθαι, ἐντιμότερόν ἐστιν. Οὐ ἕνεκα ἀφε-
 κτέον ἐγὼ φημι εἶναι φιλημάτων ὠραίων τῷ σωφρονεῖν
 δυνατομένῳ. Καὶ ὁ Χαρμίδης εἶπεν, ἀλλὰ τί δὴ ποτε, 27
 ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττη
 ἀπὸ τῶν καλῶν, αὐτὸν δὲ σε, ἔφη, ἐγὼ εἶδον ναὶ μὰ τὸν
 Ἀπόλλω, ὅτε παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ βι-
 βλίῳ ἀμφοτέροι ἐμβατεύετε τι, τὴν κεφαλὴν πρὸς τῇ
 κεφαλῇ, καὶ τὸν ὦμον γυμνὸν πρὸς γυμνῷ τῷ Κριτοβού-
 λου ὦμον ἔχοντα. Καὶ ὁ Σωκράτης, Φεῦ, ἔφη· ταῦτ'
 ἄρα, ἔφη, ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένοι, τὸν τε
 ὦμον πλείον, ἢ πέντε ἡμέρας ὠδαζον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ
 ὥσπερ κησμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Ἀλλὰ νῦν τοι σοὶ, ἔφη,
 ὦ Κριτόβουλε, ἐναντίον τοσούτων μαρτύρων προαγορεύω 28
 μὴ ἄπτεσθαι μου, πρὶν ἂν τὸ γένηται τῇ κεφαλῇ ὁμοίως
 κομήσης. Καὶ οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμῖξ' ἐσκαυφάν τε
 καὶ ἐσπούδασαν. Ὁ δὲ Καλλίας, σὸν μέρος, ἔφη, λέ- 29
 γειν, ὦ Χαρμίδη, διότι ἐπὶ πένια μέγα φρονεῖς. Οὐκοῦν
 τόδε μὲν, ἔφη, ὁμολογεῖται, κρεῖττον εἶναι θάρρεῖν, ἢ φο-

26. ἔργον] Ita Aldina et Leoncl. ἔργον Juntina et Steph. Sequens verbum in στήμασι mutatum voluit Wyttenbach probante Villoifsono ad Longum p. 104. negat tamen Zeune ita sequens ψυχῇς convenire.

ἐντιμότης] Est pro βουλήμην δι-
 αμν.

27. ἐμβατεύετε] Castalio ἐμβατεύ-
 εις correxit, Reiske ἐμβατεύετε, Zeune
 ἐμβατεύετε; hic quidem ἐμβατεύειν
 sensu querendi non esse dignum ver-
 bum bono scriptore, nedum Xenophonte, affirmavit, assentiente Weiskio. Hefychius tamen ἐμβατεύειν in-
 terpretatur ζητῆσαι. Nemefius de na-
 tura hominis p. 64. ed. Matthæi:
 οὐρανὸν ἐμβατεύει τῇ θύρῃ paulo di-

verso sensu dixit. Ceterum nescio an
 huc pertineat locus Memorab. i. 7,
 14. ubi Socrates ait: καὶ τοῖς θησαυ-
 ροῖς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκείναι
 κατέλιπον ἐν βιβλίοις γραψάντες, ἀν-
 λίστανται καὶ οὐκ ἐν τοῖς φίλοις διερχομαι.
 τὴν κεφαλὴν] Edd. vett. τῇ κεφαλῇ
 πρὸς τὴν κεφαλὴν dant.

28. ταῦτ' ἄρα] Intellige διὰ. Cf.
 Gregorius de Dial. Attica sect. 6.
 τὸν τι] Castalio τόνδε dedit.

κησμά] Est hoc raptentum; igitur
 scribendum cenfeo κύσμα. De
 forma ὠδαζον etiam dubito. θηρίον
 dicitur etiam bestia venenata et serpens.

Ἀλλὰ νῦν τοι] Sic vulgatum νῦν τοι
 correxit Weiske; νῦν δὲ malebat
 Zeune, νῦν τοῦτο Heindorf.

βῆσθαι, καὶ ἐλευθέρων εἶναι μᾶλλον, ἢ δουλεύειν, καὶ
 θεραπεύεσθαι μᾶλλον, ἢ θεραπεύειν, καὶ πιστεύεσθαι
 30 ὑπὸ τῆς πατρίδος μᾶλλον, ἢ ἀπιστεῖσθαι. Ἐγὼ ταῦτα
 ἐν τῇδε τῇ πόλει, ὅτε μὲν πλούσιος ἦν, πρῶτον μὲν ἐφο-
 βούμην, μή τις μου τὴν οἰκίαν διορύξας καὶ τὰ χρήματα
 λάβοι, καὶ αὐτόν τι με κακὸν ἐργάσαιοτο· ἔπειτα δὲ καὶ
 τοὺς συκοφάντας ἐδιδάπτειν, εἰδὼς, ὅτι παθεῖν μᾶλλον
 κακῶς ἰκανὸς εἶην ἢ ποιῆσαι ἐκείνους. Καὶ γὰρ δὴ καὶ
 προσετέλλετο μὲν αἰεὶ τι μοι δαπανᾶν ὑπὸ τῆς πώλεως,
 31 ἀποδημῆσαι δὲ οὐδαμῶ ἐξῆν. Νῦν δ' ἐπειδὴ τῶν ὑπερο-
 ρίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαία οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἐκ
 τῆς οἰκίας πέπραται, ἡδῶς μὲν καθεύδω ἐκτεταμένος,
 πιστὸς δὲ τῇ πόλει γεγνημαι, οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι,
 ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλους, ὡς ἐλευθέρων τε ἔξωστί μοι καὶ
 ἀποδημῆν καὶ ἐπιδημῆν ὑπανίστανται δὲ μοι ἤδη καὶ
 32 θάκων, καὶ οὐδὲν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Καὶ εἰμὶ νῦν
 μὲν τυράννων εἰκὼς, τότε δὲ σαφῶς δούλος ἦν· καὶ τότε
 μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος
 φέρουσα τρέφει με. Ἀλλὰ καὶ Σωκράτει, ὅτε μὲν
 πλούσιος ἦν, ἐλαιοδόρουν με, ὅτι συνῆν· νῦν δ' ἐπεὶ πείνης
 γεγνημαι, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί. Καὶ μὴν ὅτε μὲν
 γε πολλὰ εἶχον, αἰεὶ τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως ἢ
 ὑπὸ τῆς τύχης· νῦν δὲ ἀποβάλλω μὲν οὐδὲν, (οὐδὲν γὰρ

30. ἀπιστεῖν] Cf. *Œconomici* ii. 6. de Republ. Atheniensis i. 3. Eadem munera et λειτουργίαι a cive præstanda impediebant, quo minus Charmides peregre abire posset.

31. τῶν ὑπερορίων στέρομαι] Agri extra Atticam in insulis vel in Thracia alicubi culti a Charmide, quibus per bellum Peloponnesiacum privatus et exclusus fuerat: quibus opponuntur τὰ ἔγγαία, intra Atticam sibi agri et possessiones.

32. ἐρέσει μὲ] *Compara locum de Civitate Atheniensium* i. 3, 13.

οὐδὲν μέλει] Ita cum Hemsterhuisio ad Luciani tom. i. p. 425. scripsi; contra vulgatum οὐδὲν vertendum censuit Weiske: *ne curat quidem quicquam, necum ut mihi placuisse.*

οὐδὲν γὰρ ἔχω] Cum Heindorfio meo vulgatum οὐδὲν correxī, ad quod Weiske intelligebat ἀποβάλλων, *quod habet, quod amittens.*

ἔχω) αἰεὶ δέ τι λήψεσθαι ἐλπίζω. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Καλ-33
 λίας, καὶ εὖχῃ μηδέποτε πλουτεῖν, καὶ ἰάν τι ὄναρ ἀγα-
 θὸν ἴδῃς, τοῖς ἀποτροπαίοις θύοις; Μὰ Δία ταῦτο μὲν
 τοι, ἔφη, ἐγὼ οὐ ποιεῶ, ἀλλὰ μάλα φιλοκινδύνως ὑπο-
 μένω, ἣν παθεῖν τι ἐλπίζω λήψεσθαι. Ἄλλ', ἄγε δὴ, 34
 ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὖ λέγε ἡμῖν, ὦ Ἀντίσθενες, πῶς
 οὕτω βραχέα ἔχων μέγα φρονεῖς ἐπὶ πλούτῳ. Ὅτι νο-
 μίζω, ὦ ἄνδρες, τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ αἰκῶ τὸν
 πλούτον καὶ τὴν πονίαν ἔχειν ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς.
 Ὅρῳ γὰρ πολλοὺς μὲν ἰδιώτας, οἱ πάνυ πολλὰ ἔχοντες 35
 χρήματα οὕτω πένησθαι ἡγαῦνται, ὥστε πάντα μὲν πέπον
 πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύνονται, ἐφ' ᾧ πλείονα κτήσονται·
 αἶδα δὲ καὶ ἀδελφοὺς, οἱ τὰ ἴσα λαχόντες, ὁ μὲν αὐτῶν
 τάρκουντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ
 τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. Αἰσθάνομαι δὲ καὶ τυράννους τι- 36
 νὰς, οἱ οὕτως αὖ πεινώσι χρημάτων, ὥστε ποιῶσι πολλὸ
 δεινότερα τῶν ἀπορατέρων· δι' ἐνδεῖαν μὲν γὰρ δήπου οἱ
 μὲν κλέπτουσιν, οἱ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, οἱ δὲ ἀνδραποδί-
 ζονται· τυράννοι δ' εἰσὶ τινες, οἱ ὅλους μὲν οἴκους ἀναι-
 ρῶσιν, ἀθρόους δ' ἀποκτείνουσιν, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας
 πόλεις χρημάτων ἕνεκα ἐξανδραποδίζονται. Ταύτους μὲν 37
 οὕτ' ἐγὼ γινώσκω καὶ πάνυ οἰκτεῖρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου.
 Ὅμοια γάρ μοι δοκᾷσι πάσχειν, ὥσπερ εἴ τις πολλὰ
 ἔχων καὶ πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαστο. Ἐγὼ
 δὲ οὕτω μὲν πολλὰ ἔχω, ὥς μάλισ αὐτὰ καὶ ἐγὼ ἀν-
 αῖτος εὐρίσκω· ὅμως δὲ περισσὴ μοι, καὶ ἐσθίοντι ἄχρη

33. θύοις] Antecedens εὖχῃ vide-
 tur postulare, ut θύοις scribamus. I-
 dem sequens αὐ τῶν suadere vide-
 tur.

35. περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης]
 Cypor. viii. 2, 2. ἰσχυρὰ τῶν ἀρκεούντων
 σιγερτὰ πείθονται.—4. δὲ τῶν σιγερτὰ

ἔντα τῶν ἰσχυρὰ ἀρκεούντων. Unde h. l.
 malim articulum ante περισσεύοντα
 positum vel potius πρὸς τὸν ἔντα τῶν
 δαπάνης scriptum.

37. πολλὰ ἔχων] Rosse Lange cum
 Moschio πένον corrigere videtur.

τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι, καὶ πίνοντι μέχρι τοῦ μὴ διψῆν, καὶ ἀμφιένυσθαι, ὥστε ἔξω μὲν μηδὲν μᾶλλον
 38 Καλλίου τούτου τοῦ πλουσιωτάτου ῥιγαῦν· ἐπειδὴν γε μὴν
 ἐν τῇ οἰκίᾳ γένωμαι, πάνυ μὲν ἄλλεῖνοι χιτῶνες οἱ τοίχοί
 μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ παχεῖαι ἐφροστρίδες οἱ ὄροφοι.
 Στρωμνὴν γε μὴν οὕτως ἀρκοῦσαν ἔχω, ὥστ' ἔργον ἐμὲ ὃ
 ἔστι καὶ ἀνεγεῖραι. Ἦν δέ ποτε καὶ ἀφροδισιάσαι τὸ
 σῶμά μου δεηθῆ, οὕτω μοι τὸ παρὸν ἀρκεῖ, ὥστε αἷς ἂν
 προσέλθω, ὑπερασπάζονταί με, διὰ τὸ μηδὲνα ἄλλον
 39 αὐταῖς ἐθέλειν προσιέναι. Καὶ πάντα τῶν ταῦτα οὕ-
 τως ἡδέα μοι δοκεῖ εἶναι, ὥς μᾶλλον μὲν ἡδεσθαι ποικῶν
 ἕκαστα αὐτῶν οὐκ ἂν εὐχάϊμην, ἥττον δέ· οὕτω μοι δοκεῖ
 40 ἔνια αὐτῶν ἡδίω εἶναι τοῦ συμφέροντος. Πλείστου δὲ
 ἄξιον κτῆμα ἐν τῷ ἐμῷ πλούτῳ λογίζομαι εἶναι ἐκείνο,
 ὅτι, εἴ μου τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιτο, οὐδὲν οὕτως
 ὀρῶ Φαῦλον ἔργον, ὅποιον οὐκ ἀρκοῦσαν ἂν τροφὴν ἐμοὶ
 41 παρέχοι. Καὶ γὰρ ὅταν ἡδυπαθεῖσαι βουλευθῶ, οὐκ ἐκ
 τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ἀναῶμαι, (πολυτελῇ γὰρ γίνεται)

38. ἰφροστρίδι] *Pallium*, vestem ex-
 teriorem, interpretatur Index Zcunia-
 nus. *Lacerta* potius fuit, docente
 Hemsterhusio ad Luciani ii. p. 447.
 ed. Bip. *Paludamentum purpureum*
ἰφροστρίδα vocat Id. iii. p. 50. et vi. p.
 327. sed *lacertulam tenuem ἰφροσ-
 τριδιν ἄλλαν* p. 260. tom. iii. Mihi h. l.
 videntur esse *χλαῖναι* illæ *οὐλαί, καὶ δι-
 πρεθιν ἵκασθαι*, quas lectio imponunt
 parato Ulyssi in domo Alcinoi servæ,
Odyssæ vii. 338. Eisdem *χλαῖναις*
 memorat *Odyssæ* iii. 349. De lectio
 enim Antisthenis et somno Xeno-
 phontem loqui voluisse puto. Itaque
ἀρκοῦσαν στρωμνὴν vitiosam esse suspi-
 cor, et *μαλακὴν* vel simile aliquid
 vocabulum scriptum fuisse a Xeno-
 phonte.

ἔργον ἰμὶ γ' ἔστι] Vulgatum *μίσ-
 ἔστι* correxit Castalio ita ut scriberet
ἔργον; Stephani *μὶ ἔστι* recepit

Zeune; Leonclavius malebat *ἔργον*
ἰμὶ γ' ἔστι. Bachii rationem probavit
 Weiske, ego Leonclavianam; ita e-
 nim ambiguitas vitatur, ne *μὶ γ' ἔστι*
 permutetur cum *μίγα ἔστι*.

οὕτω μοι τὸ παρὸν] En Cynicæ sectæ
 auctorem. Socrates Memorabil. i. 3,
 14. iis, qui continere libidinis sensum
 non possent, consilium idem dat.

39. ἥττον δέ· οὕτω] Vulgatum *ἥ-
 ττον δέ· τοῦτον* vitiosum esse jam olim
 vidit et correxit Leoncl. scribens *ἥ-
 ττον δέ, ὅτι* omisso *τοῦτον*. Propius a
 vulgata scriptura abesse sibi videba-
 tur Zeune scribens *ἥττον δέ τοῦτον*:
 quam conjecturam recepit Weiske.
 Equidem sequor egregiam conjectu-
 ram excogitatam ab Heindorfio meo,
 et propositam a Langio, quæ mino-
 rem vim lectioni vulgatæ facit, quam
 Leonclaviana, quam Zeune ad nugas
 referebat, ipse nugator strenuus.

ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι. Καὶ πολὺ πλεῖον διαφέρει πρὸς ἡδονήν, ὅταν ἀναμείνας τὸ δεσθῆναι προσφέρωμαι, ἢ ὅταν τινὶ τῶν τιμίων χρῶμαι· ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ Θασίῳ οἶνω ἐντυχὼν, οὐ διψῶν πίνω αὐτόν. Ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιότερους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐ- 42 τέλειαν μᾶλλον, ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας. Οἷς γὰρ μάλιστα τὰ παρόντα ἀρκεῖ, ἥκιστα τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. Ἀξίον δὲ ἐννοῆσαι, ὡς καὶ ἐλευθερίους ὁ 43 τοιοῦτος πλῆθος παρέχεται. Σωκράτης τε γὰρ οὗτος, παρ' οὗ ἐγὼ ταῦτον ἐκτησάμην, οὐτ' ἀριθμῶ οὔτε σταθμῶ ἐπέρκει μοι, ἀλλ' ὅποσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσαῦτόν μοι παρεδίδου· ἐγὼ τε νυνὶ οὐδενὶ φθονῶ, ἀλλὰ πᾶσι ταῖς φίλοις καὶ ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν, καὶ μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. Καὶ 44 μὴν καὶ τὸ ἀβρότατόν γε κτῆμα, τὴν σχολὴν αἰεὶ ὁράτέ μοι παροῦσαν, ὥστε καὶ θεάσασθαι τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιόκουστα, καὶ ὁ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, Σωκράτῃ σχολάζων συνδιημερεύειν. Καὶ οὗτος δὲ οὐ τοὺς πλείστον ἀριθμαῖντας χρυσίον θαυμάζει, ἀλλ' οἱ ἂν αὐτῷ ἀρέσκωσι, τούτοις συνὼν διατελεῖ. Οὗτος μὲν οὖν οὕτως εἶπεν. Ὁ δὲ Καλλίας, πρὸς τὴν Ἥραν, ἔφη, τά τε 45 ἄλλα ζηλῶ σε τοῦ πλούτου, καὶ ὅτι οὔτε ἡ πόλις σοι ἐπιτάττουσα ὡς δούλῳ χρῆται, οὔτε οἱ ἄνθρωποι, ἢ μὴ δανείσης, ὀργίζονται. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη ὁ Νικήρατος, μὴ ζηλοῦ· ἐγὼ γὰρ ἤζω παρ' αὐτοῦ δανεισόμενος

41. ἐκ τῆς ψυχῆς] *Ex mente* Lange interpretatur, *animum* nominavit Weiske; uterque male. Est, ut sæpe in Xenophontis scriptis, desiderium et cupiditas edendi et bibendi. Recte igitur Zeune *famem sitimque* interpretatur.

43. τοῦτον ἐκτησάμην] *Stephanianæ* prioris τούτου repetiit *Bachiana*; in *Leonclaviana* tertia plane deest

pronomen.

44. συνδιημερεύειν] *Memorab. iiii. 11, 17. διὰ τί εἶπα—τόνδε καὶ Ἀντισθένην οὐδένου μοι ἀπολείπειν* Hinc Antisthenes ὁ Σωκρατικός audiebat, cujus Dialogos recenset Athenæus v. p. 220. Ceterum vulgatum *ἐκ πλείστον* correxit Stephanus.

45. δανεισόμενος] *Leonclavii* correctionem dedi pro *δανεισόμενος*, male

τὸ μηδενὸς προσδεῖσθαι, οὕτω πεπαιδευμένος ὑπὸ Ὀμήρου ἀριθμῶν,

Ἐπὶ ἐπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἰθνας δὲ λιβήτας ἰσίκουσι, δώδεκα δ' ἱππους.

σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλάτους ἐπιθυμῶν
οὐ παύομαι· ἐξ ὧν ἴσως καὶ φιλοχρηματώτερός τις
δοκῶ εἶναι. Ἐνθα δὴ ἀνεγέλασαν ἅπαντες, νομίζοντες
46 τὰ ὅτα εἰρηκέναι αὐτόν. Ἐκ τούτου εἶπέ τις, σὺν ἔργον,
ὦ Ἑρμόγενης, λέγειν τε τοὺς φίλους, οἵτινές εἰσι, καὶ
ἐπιδεικνύναι, ὡς μέγα τε δύνανται καὶ σὺ ἐπιμέλονται,
47 ἵνα δεκῇς δικαίως ἐπ' αὐτοῖς μέγα φρονεῖν. Οὐκοῦν ὡς
μὲν καὶ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται
πάντα εἰδέναι τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, εὐθὺς ἴδον.
Πᾶσαι γοῦν αἱ πόλεις καὶ πάντα τὰ ἔθνη διὰ μαντικῆς
ἐπερωτῶσι τοὺς θεοὺς, τί τε χρὴ καὶ τί οὐ χρὴ ποιεῖν.
Καὶ μὴν ὅτι νομίζομεν γε δύνασθαι αὐτοὺς καὶ εὖ καὶ
κακῶς ποιεῖν, καὶ ταῦτο σαφές. Πάντες γοῦν αἰτοῦνται
τοὺς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀποτρέπειν, τὰ γαὰρ δὲ δι-
48 δόναι. Οὗτοι τοίνυν οἱ πάντα μὲν εἰδότες, πάντα δὲ
δυνάμενοι θεοὶ, οὕτω μοι φίλοι εἰσὶν, ὥστε διὰ τὸ ἐπι-
μελεῖσθαι μου, οὔποτε λήθω αὐτοὺς οὔτε νυκτὸς, οὔθ'

defenso a Zeunio. τὸ μηδενὸς πρ. Nicerato est: nihil amplius indigere.

οὕτω πεπαιδευμένος] Leoncl. ὅτι οὕτω malebat scriptum. Weiskio etiam hæc aut fimilis particula hic aut ante σταθμῷ desiderari videbatur. Mihi quidem deesse nihil videtur, sed verba σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ transponenda et locanda post verbum προσδεῖσθαι. Antisthenes gloriabatur antea divitiis a Socrate acceptis, οὐδ' ἀριθμῷ οὐτε σταθμῷ ἰσῆσαι μοι sect. 43. Huc respiciens Niceratus ridicule sibi petit Antisthenis abundantiam (τὸ μηδενὸς προσδεῖσθαι) et quidem non omnem omnino nec sine mensura, sed σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ, ita ut mensuram et

numerus edicto Homérico Iliadis ix. 122. et 264. finiat. Sic demum recte addit οὕτω πεπαιδευμένος et reliqua; ita verba ὡς πλείστου—παύομαι recte procedunt, cum σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ nullo modo congruentia.

46. Ἐκ τούτου] Juntina in τούτων.

47. τί τε χρὴ—αἰτοῦνται τοὺς θεοὺς. Totus hic locus in Juntina excidit, propter similitudinem membri extremi.

48. 290.] Castallo omisit.

291.] Plutarchus tom. x. p. 338. ed. Reisk. ὅς, deinde σημειῖται omisso μοι posuit ex h. l.

292. 1439.] Manifestum esse pote respici ad Iliade x. versum 278. ubi

ἡμέρας, οὐδ' ὅποι ἀν ἐρῶμαι, οὐδ' ὅ τι ἀν μέλλω πράττειν. Διὰ δὲ τὸ προσεῖναι, καὶ ὅ τι ἐξ ἐκάστου ἀπαθήσεται, σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς, ἃ τε δεῖ, καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Οἷς ἐγὼ ὅταν μὲν πείθωμαι, οὐδέ ποτέ μοι μεταμέλει· ἤδη δὲ ποτε καὶ ἀπιστήσας ἐκαλᾶσθην. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν ἄπιστον. 49 Ἐκείνο μέντοι ἔγωγε ἡδέως ἀν πυθώμην, πῶς αὐτοὺς θεραπεύων οὕτω φίλους ἔχεις. Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Ἑρμογένης, καὶ μάλα εὐτελῶς. Ἐπαινῶ τε γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν δαπανῶν, ὧν τε διδάσιν αἱ αὐτὰ παρέχονται, εὐφημῶ τε, ὅσα ἀν δύναμαι, καὶ ἐφ' οἷς ἀν αὐτοὺς μαρτυρᾶς ποιήσωμαι, ἐκὼν οὐδὲν ψεύδομαι. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἄρα ταιῦτος ἀν φίλους αὐτοὺς ἔχεις, καὶ οἱ θεοὶ, ὡς εἶπες, καλοκαγαθία ἥδονται. Οὗτος 50 μὲν δὴ ὁ λόγος αὐτως ἐσκαυδαialogήθη. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν Φίλοππου ἦκον, ἡρώτων αὐτὸν, τί ὁρῶν ἐν τῇ γελωτοποιίᾳ, μέγα ἐπ' αὐτῇ φρονεῖν. Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη,

Ulysses ad Minervam: Κλέδι μοι—
ἔτι μοι αἰὶν ἐν πάντεσι πόντοις παρίστα-
σαι, ὅθι σε λάθω κλέπτων. Nostrum
locum respexit Arrianus Differt. E-
pict. i. 12, 3. ubi est de providentia
divina: εἰς αὐτὸν δὲ καὶ τὸν ἰσὶ γῆς
καὶ οὐρανῷ δαδρῶνται, (sic enim recte
Stobæus Eclog. Physic. p. 100. habet
scriptum pro vulgato οὐρανῶν) εἰς αὐ-
τὸν δὲ μένει καὶ οὐχὶ παρ' ἡμῶν ἐκάστων
πύρροντι δὲ, ὡς ἦν καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Σω-
κράτης, εἰ λίγοντι δὲν εἰδὲ σε λάθω κλέ-
πτων. Cf. Heyne ad Homerum tom.
vi. p. 60.

ἀπιστήσας] Leonclav. ἀπιστήσας
maluit scriptum. Cf. ad Cyrop. i. 2,
12. ii. 4, 17.

49. αὐτὰ παρέχονται] Weisske putabat
esse alius supposito. De sacrificiis
enim non posse intelligi, docere ait
antecedens οὐδὲν δαπανῶν. Sed hæc
ipsa verba, isto quidem loco et ordi-

ne collocata, plane inepta mihi vi-
dentur esse. Ad laudem enim deo-
rum quid opus erat sumit? Deinde
παρέχονται nullibi significat *supposito*,
sed *præsto*, quod a me *posulatur*. Igi-
tur cenfeo locum sic esse ordinan-
dum: Ἐπαινῶ τε γὰρ αὐτοὺς, ὧν τε
διδάσκον αἱ, αὐτὰ παρέχονται, οὐδὲν δαπα-
νῶν, εὐφημῶ τε et cet. Intelligit Her-
mogenes animum sanum, pium et
gratum in deos, quem munere deo-
rum obtigisse sibi gloriatur, quemque
invicem ipsis precibus, laude et gra-
tiarum actione præstat et quasi retri-
buit. In margine Villois. libri *deu* et
annotatur, quod quo spectat, ignoro.

1200] Edd. vet. omittunt, lyæ de-
dit Castalio.

50. ἔφη] Intellige οὗ μῆγα φρο-
νεῖν. Deinde οὗν δὲ καὶ οὗ dat Jun-
tine.

ὅποτε γε πάντες εἰδότες ὅτι γελοιοποιός εἰμι, ὅταν μὲν
 τι ἀγαθὸν ἔχωσι, παρκαλοῦσίν με ἐπὶ ταῦτα προθύ-
 μως· ὅταν δὲ τι κακὸν λάβωσι, Φεύγουσιν ἀμεταστρε-
 51 πτί, φοβούμενοι, μὴ καὶ ἄκοντες γελάσωσι; Καὶ ὁ Νι-
 κήρατος εἶπε, νῆ Δία σὺ τοίνυν δικαίως μέγα φρονεῖς.
 Ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκ ποδῶν
 ἀπέρχονται, οἱ δὲ ἂν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογαῖσι
 52 τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μου ἀπαλείπονται. Εἴεν·
 σὺ δὲ δῆ, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ὦ Συρακόσιε, ἐπὶ τῷ μέγα
 φρονεῖς; ἢ δῆλον, ὅτι ἐπὶ τῷ παιδί. Μὰ τὸν Δί', ἔφη,
 οὐ μὲν δῆ· ἀλλὰ καὶ δέδοικα περὶ αὐτοῦ ἰσχυρῶς. Αἰ-
 σθάνομαι γάρ τινας ἐπιβουλεύοντας διαφθεῖραι αὐτόν.
 53 Καὶ ὁ Σωκράτης ἀκούσας, Ἡράκλεις, ἔφη, τί τοσαῦτον
 νομίζοντες ἡδικῆσθαι ὑπὸ τοῦ σαῦ παιδός, ὥστε ἀπο-
 κτεῖναι αὐτὸν βούλεσθαι; Ἀλλ' οὗτοι, ἔφη, ἀποκτεῖναι
 βούλονται, ἀλλὰ πείσαι αὐτὸν συγκαθεύδειν αὐτοῖς.
 Σὺ δὲ, ὡς εἰκας, εἰ τοῦτο γένοιτο, νομίζεις ἂν διαφθα-
 54 ρῆναι αὐτόν; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, παντ' ἀσπί γε. Οὐδὲ
 αὐτὸς ἄρ', ἔφη, συγκαθεύδεις αὐτῷ; Νῆ Δί' ὅλας γε
 καὶ πάσας τὰς νύκτας. Νῆ τὴν Ἡραν, ἔφη ὁ Σωκρά-
 τής, εὐτύχημά γέ σου μέγα τὸ τὸν χρωῖτα τοιαῦτον φῦναι
 ἔχοντα, ὥστε μόνον μὴ διαφθεῖρειν τοὺς συγκαθεύδον-
 τας. Ὡστε σοί γε, εἰ μὴ ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ
 55 χρωτὶ ἄξιον μέγα φρονεῖν. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ
 ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῶ. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μῆν; Ἐπὶ τῇ
 Δία τοῖς ἄφροσιν. Οὗτοι γὰρ τὰ ἐμὰ νευρόσπαστα

51. γενεαλογαῖσι] Eadem sententia est in Luciani Timone sect. 49. et Terentii Phormione ii. 2, 45.

53. νομίζοντες] Intellige ἐπιβουλεύουσι. Stephanus tamen νομίζοντες malebat scriptum. Ceterum ludit Socrates in ambiguitate verbi διαφθεῖραι,

et paulo post in verbo συγκαθεύδειν.

55. ἄφροσιν] Ergo et hi convivia ἄφροσι. Sic ad h. l. Weiske. Sed νευρόσπαστα convivis nulla ostendit Syracusanus.

θεώμενοι τρέφουσί με. Ταῦτα γὰρ, ἔφη ὁ Φίλιππος,
 καὶ πρῶτον ἐγὼ σου ἤκουον εὐχομένου πρὸς τοὺς θεοὺς,
 ὅπου ἂν ἦς, δίδοναι καρπῷ μὲν ἀφθορίαν, φρενῶν δὲ
 ἀφορίαν. Εἶεν, ἔφη ὁ Καλλίας. Σὺ δὲ δὴ, ὦ Σώκρα- 56
 τες, τί ἔχεις εἰπεῖν, ὥς ἄξιόν σοι ἐστὶ μέγα φρονεῖν, ἐφ'
 ἣ εἶπας, οὕτως ἀδοξῶ εὖσῃ τέχνῃ; Καὶ ὅς εἶπεν, ὁμολο-
 γησώμεθα πρῶτον, ποῖά ἐστιν ἔργα τοῦ μαστροποῦ· καὶ
 ὅσα ἂν ἐρωτῶ, μὴ ὀκνεῖτε ἀποκρίνεσθαι· ἵνα εἰδῶμεν,
 ὅσα ἂν συνομολογῶμεν. Καὶ ὑμῖν οὕτω δοκεῖ; ἔφη.
 Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. Ὡς δ' ἀπαξ εἶπον Πάνυ μὲν
 οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο. Οὐκοῦν 57
 ἀγαθοῦ μὲν, ἔφη, ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ἣν
 ἂν ἡ ὄν ἂν μαστροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύειν,
 οἷς ἂν συῇ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. Οὐκοῦν ἐν μὲν τι
 ἐστὶν εἰς τὸ ἀρέσκειν ἐκ τοῦ πρέπουσαν ἔχειν σχέσιν καὶ
 τριχῶν καὶ ἐσθῆτος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. Οὐκοῦν 58
 καὶ τότε ἐπιστάμεθα, ὅτι ἐστὶ ἀνθρώπων τοῖς αὐτοῖς
 ὅμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρὸς τινὰς βλέπειν;
 Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ, τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστὶ καὶ αἰδημόνως
 καὶ θρασέως φθέγγεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ, λό-
 γοι οὐκ εἰσὶ μὲν τινες ἀπεχθανόμενοι, εἰσὶ δὲ τινες, οἱ
 πρὸς φιλίαν ἄγουσιν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν τούτων ὁ 59
 ἀγαθὸς μαστροπὸς τὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἀρέσκειν δι-
 δάσκει ἂν; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀμείνων δ' ἂν εἴη, ἔφη, ὁ

Ταῦτα γὰρ] Intellige διὰ ταῦτα.
 Verum dicis; hanc enim, puto, ob
 causam nuper audivi te deos precan-
 tem et cet. Malim tamen ταῦτ'
 ἔχειν.

56. τοῦ μαστροποῦ] Margo Steph.
 ἀγαθοῦ μαστροποῦ.

57. οἷς ἂν συῇ] Cum quibus ipse
 μαστροπὸς versetur? Vix credo volu-
 iſſe Socratem hoc dicere, contra su-

picior fuisse olim scriptum συνητῇ,
 quibus cum commendare voluerit.
 Ceterum ταῦτον ἢ ταῦτην scribi ma-
 luerunt Leoncl. et Stephanus.

In τοῦ πρέπουσαν] Verba in τοῦ su-
 perflua censet Lange; mihi oratio
 manca et vitiosa etiam videtur. Quid
 si suspicemur fuisse εἰς τὸ ἀρέσκειν ἔ-
 χον τὸ?

ἐνὶ δυνάμενος ἀρεστοὺς ποιεῖν, ἢ ὅστις καὶ πολλοῖς ; Ἐ-
ταῦθα μέντοι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν εἶπον, δῆλον, ὅτι
60 ὅστις πλείστοις οἱ δὲ, πάνυ μὲν οὖν. Ὁ δ' εἰπὼν, ὅτι
καὶ τοῦτο ὁμολογεῖται, ἔφη, εἰ δέ τις καὶ ἄλλῃ τῇ πάλει
ἀρέσκοντας δύναιτο ἀποδεικνύειν, οὐχ οὗτος παντελῶς ἂν
ἤδη ἀγαθὸς μαστροπὸς εἴη ; Σαφῶς γε νῆ Δία, πάντες
εἶπον. Οὐκοῦν εἰς τοιοῦτους δύναιτο ἐξεργάζεσθαι, ἂν
προστατοίη, δικαίως ἂν μέγα φρονοίῃ ἐπὶ τῇ τέχνῃ, καὶ
61 δικαίως ἂν παλὺν μισθὸν λαμβάνοι ; Ἐπεὶ δὲ καὶ
ταῦτα πάντες συνωμολόγουν, τοιοῦτος μέντοι, ἔφη, μοι
δοκεῖ Ἀντισθένης εἶναι οὗτος. Καὶ ὁ Ἀντισθένης, ἐμοί,
ἔφη, παραδίδως, ὦ Σώκρατες, τὴν τέχνην ; Ναὶ μὰ Δί',
ἔφη. Ὅρῳ γάρ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης πάνυ
ἐξεργασμένον. Τίνα ταύτην ; Τὴν προαγωγίαν, ἔφη.
62 Καὶ ὅς μάλα ἀχθεσθεῖς ἐπήρτο, καὶ τί μοι σύνοισθα,
ὦ Σώκρατες, τοιοῦτον εἰργασμένον ; Οἶδα μὲν, ἔφη, σὲ
Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ,
ὅτε εἰσας ταῦτον μὲν Φιλοσοφίας ἐρῶντα, ἐκείνον δὲ χρη-
μάτων δέοντα οἶδα δὲ σε Ἰππία τῷ Ἡλείῳ, παρ' οὗ
οὗτος καὶ τὸ μνημονικὸν ἔμαθεν ἅψ' οὗ δὴ καὶ ἐρωτι-

59. ἀρεστοὺς] Vulgatum ἀρίστους
Brodaeus, Ribittus et Stephanus cor-
rexerunt. Sequens μέντοι Juntina in
simplex μὲν mutavit.

61. προαγωγίαν] Plutarchus Quaest.
Conviv. ii. 1, 6. ex h. l. retulit : τὸ
Ἀντισθένους τὸ φιλοσοφικὸν καὶ προαγωγὴν
ἀποδείκναι εἰς ἐκείναις μαστροπίας καὶ
προαγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ἐκείνας, quae
vitiosa esse monuit Wytenbach. Per-
tinet huc etiam locus Diogenes La-
ert. in Antisthene a Weiskio com-
paratus : τούτῳ μὲν ἐν πάντων Συνο-
κιστῶν Θεόδοτος Ἰππία, καὶ φησι διπλὴν
εἶναι καὶ δι' ἐκείνης ἐκείνους προαγω-
γεῖν καὶ πάλιν ἑαυτὸν. Δῆλον δ' ἐν προ-
αγωγῇ καὶ ἐν τῷ μνημονικῷ συμπε-
ρίου.

62. τὸ μνημονικὸν] In Econ. ix.

11. τὸ μν. est vis memoriae, hic ars
memoriae, quae dicitur inventa a Si-
monide esse : de qua loci classici
sunt Ciceronis de Oratore ii. 86—88.
Quintiliani ii. 2, 11—27. in primis
libri tertii ad Herennium cap. 16. us-
que ad finem. Artem hic dicit τὸ
μνημονικὸν atque ita de ea tradit : Con-
stat artificiosa memoria ex locis et ima-
ginibus. Locos appellamus eos, qui bre-
viter, perfecte, insignite aut natura aut
manu sunt absoluti, ut eos facile natu-
rali memoria comprehendere et amplecti
queamus, ut aedes, intercolumnium, an-
gulum, fornix et alia, quae his simi-
lia sunt. Imagines sunt formae qua-
dam et notae et simulacra ejus rei, quam
meminisse volumus : quod genus equi,
leontis, aquilae ; quorum memoriam β

κώτερος γεγένηται, διὰ τὸ, ὅ τι ἂν καλὸν ἴδῃ, μηδέποτε ἐπαινεσθῆναι. Ἐναγχος δὲ δήπου καὶ πρὸς ἐμὲ 63 ἐπαινῶν τὸν Ἡρακλεώτην ξένον, ἐπεὶ με ἐποίησας ἐπιθυμῆν αὐτοῦ, συνέστησάς μοι αὐτόν. Καὶ χάριν μέντοι σοὶ ἔχω· πᾶν γὰρ καλὸς καὶγαθὸς δοκεῖ μοι εἶναι. Αἰσχύλον δὲ τὸν Φλιάσιον πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν, καὶ ἐμὲ πρὸς ἐκείνον, οὐχ οὕτω διέθηκας, ὥστε διὰ τοὺς σὺς λόγους ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητῶντες; Ταῦτα 64 μὲν οὖν ὁρῶν δυνάμενόν σε ποιεῖν, ἀγαθὸν ναμίζω προαγωγὸν εἶναι. Ὁ γὰρ οἷός τε ἂν γιγνώσκειν τε τοὺς ἀφελίμους αὐτοῖς, καὶ τούτους δυνάμενος ποιεῖν ἐπιθυμῆν ἀλλήλων, οὗτος ἂν μοι δοκεῖ καὶ πόλεις δύνασθαι φίλας ποιεῖν, καὶ γάμους ἐπιτηδείους συνάγειν, καὶ

voluptas habere, imagines eorum certis in locis collocare nos oportebit.—Ita qui μνημονικὰ διδιδουσι, possunt, quae adiectant, in locis collocare et eis memoriter pronuntiare.—denique cap. 24. tam vero in μνημονικῷ minimum valet doctrina, nisi industria, studio, labore, diligentia comprobetur. Ex his decem intelliges locum Aristotelis de Anima iii. c. 3. de phantasia: τοῦτο γὰρ τὸ πρῶτον ἐστὶν ἡμῶν λογισμὸς πρὸς τὸ πρῶτον γὰρ λογισμὸς πρὸς τὸ πρῶτον, ὅστις οἱ ἐν τοῖς μνημονικῷς τοῖς μνημονικῷς καὶ εὐλογοῦντες. quae vertunt: sicut qui in memorativis versantur et simplicitate faciunt. Neque ipse Simplicius locum intellexisse videtur, quo respexit Ptolemæus de Judicandi facultate p. 16. τὸ πρῶτον δὲ μὴδὲν ἂν τὸ πρῶτον ἐκινῇται, καὶ οὕτως τῆς αἰσθητικῆς λειτουργίας, εἰ μὴ τις ἰδέσθαι τινος αἰσθητικῆς: quae vertit Bullialdus: nisi figuræ ac formas imaginatione ipse sibi fabricari quis velit. Nec rectius interpretatur locum appositum Aristotelis, qui vertendus erat: quemadmodum qui per artificiosam memoriam locos disponunt et in iis imagines collocant.

62. αὐτὸν τῷ] Sic recte vulgatum καὶδὲ correxit Leoncl.

63. Ἡρακλεώτην εἶναι] Zeuxippum rectius interpretatur Bachius ex Pla-

tonis Protagora p. 105. ubi est: τοῦτον τοῦ ναύσταυρου τοῦ τῶν (Olympiadis 90. anno 1.) ἱπιδουμένων ναύσταυρου, Ζεῦξιν τοῦ Ἡρακλεώτου. Pictor is fuit, quem tamen nemo scriptorum veterum celebravit. Eodem vero tempore Zeuxis indidem Heracleotes pictor vixit, quem omnes celebrarunt, ipse etiam Socrates in Memorabil. i. 4, 6. et Œconom. x. 1. Plinius autem xxxv. sect. 36. Zeuxin ait a quibusdam celebratum jam fuisse Olympiade 89. qua ipsa exequente Zeuxippus Athenis adfuit.

ἐνίστησάς μοι αὐτόν] Vide ad Œconom. iii. sect. 14. dicta.

ἐκινῇται] Ubi Stephanus scriptum invenerit ἐκινῇται, nescio; sed æque ineptum est ἐκινῇται, quod Camerarius coniecit. ἐκινῇται venator, dum feram cum canibus investigat. Utitur verbo Xenophon in Cynegetico. Ceterum Æschylus hic diversus a tragico est, mortuo Olymp. 81, 1. testante scholio ad Aristophanis Acharn. versu 10.

64. μὴ οὐ] Ex Juntina μὴ revocavit Zeune. Sequens αὐτῷ Leonclavius in αὐτῷ mutari iussit; quod feci; vulgatum defendit Weiske ratione non satis apta ad hunc locum.

πολλοῦ ἂν ἄξιος εἶναι καὶ πόλεσι καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις κεκτῆσθαι. Σὺ δέ μοι, ὡς κακῶς ἀκούσας, ὅτι ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι, ὠργίσθης. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐ νῦν. Ἐὰν γὰρ ταῦτα δύναμαι, σεσάγμενος δὴ παντάπασι πλούτου τὴν ψυχὴν ἔσομαι. Καὶ αὕτη μὲν δὴ ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη.

CAPUT V.

1 Ὁ δὲ Καλλίας εἶπε, σὺ δὲ δὴ, ὦ Κριτόβουλε, εἰς τὸν περὶ τοῦ κάλλους ἀγῶνα πρὸς Σωκράτην οὐκ ἀνδίστασαι; Νῆ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης. Ἴσως γὰρ εὐδοκίμουντα τὸν μαστροπὸν παρὰ τοῖς κριταῖς ὄρα. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οὐκ ἀναδύομαι· ἀλλὰ διδάσκει, εἴτι ἔχεις σοφόν, ὡς καλλίων εἴ ἐμαῦ. Μόνον, ἔφη, τὸν λαμπτήρα ἐγγὺς προσενεγκάτω. Εἰς ἀνάκρισιν τοίνυν σε, ἔφη, πρῶτον τῆς δίκης καλοῦμαι· ἀλλ' 3 ἀποκρίνου. Σὺ δέ γε ἐρώτα. Πότερον οὖν ἐν ἀνθρώπῳ μόνον νομίζεις τὸ καλὸν εἶναι, ἢ καὶ ἐν ἄλλῳ τινί; Ἐγὼ

φίλοις καὶ συμμάχοις] Bachii conjectura φίλους καὶ συμμάχους scribentis sententiam ipsam pervertit et orationem foliæcam facit.

Σὺ δέ μοι] Edd. vett. μοι omittunt. Deinde Ἐὰν μὲν edidit Weiske, nescio quo auctore.

ὡς κακῶς ἀκούσας] Tanquam infamia a me aspersus. Sic recte Weiske; male enim interpretatur Zeune.

Cap. V. 2. προσηγγίσαι] Intelligitur, ut sæpissime in ejusmodi imperativis.

ἀνάκρισις] Quid sit in jure Attico, interpretatur Harpocratio et cum eo Suidas: interrogatio judicis, quaestio judicialis, reorumque interrogatio, quæ in causis judicii constitutionem præcedit, et litis contestatio. Hinc sæpe metaphorice utuntur Attici scriptores. Ceterum rectius hæc ipsa ver-

ba Socrati tribuit Weiske, ut et illa superiora μόνον, ἔφη, et cet. quam Zeune, qui verba postrema hæc Critobulo, sequentia vero ἄλλ' ἀποκρίνου ineptissime Critobulo assignat. Quod vero nihil Weiskio in mentem venit, quod cum specie veri proferri possit putaret, cur Socrates lucernam propius admoveri jubeat, miror. Ad partes enim singulas oris et faciei percontandas, comparandas et judicandas luce clariore opus esse censebat in faceto judicio. Hinc lucernæ lumen propius admovetur. Deinde lucerna admovetur ad Critobulum sect. 9. ὡς μὴ ἐξαπατηθῆναι οἱ κριταί, ubi male Weiske caveri putat ita, ne quid ad judices corrupendos molitur adversarius. Sed ἐξαπατῆν non est corrumpere.

μὲν καὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ ἐν ἵππῳ, καὶ βοὶ καὶ ἐν ἀνθρώποις πολλοῖς. Οἶδα γὰρ οὖσαν καὶ ἀσπίδα καλὴν, καὶ ξίφος, καὶ δορυ. Καὶ πῶς, ἔφη, οἷόν τε ταῦτα⁴ μηδὲν ὅμοια ὄντα ἀλλήλοις, πάντα καλὰ εἶναι; Ἦν νῆ Δί', ἔφη, πρὸς τὰ ἔργα, ὧν ἕνεκα ἕκαστα κτῶμεθα, εὖ ἐργασμένα ἢ, ἢ εὖ πεφυκότα, πρὸς ἃ ἂν δεώμεθα, καὶ ταῦτ', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, καλὰ. Οἶσθα οὖν, ἔφη,⁵ ὁφθαλμῶν τίνος ἕνεκα δεόμεθα; Δῆλον, ἔφη, ὅτι τοῦ ὁρᾶν. Οὕτω μὲν τοίνυν ἤδη οἱ ἐμοὶ ὁφθαλμοὶ καλλίονες ἂν τῶν σῶν εἴσαν. Πῶς δὴ; Ὅτι οἱ μὲν σοὶ τὸ κατεσθῆναι μόνον ὁρᾶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπιτόλαιοι εἶναι. Λέγεις σὺ, ἔφη, καρκίνον εὐοφθαλμότατον εἶναι τῶν ζώων; Πάντως δήπου, ἔφη· ἐπεὶ καὶ πρὸς ἰσχὺν τοὺς ὁφθαλμοὺς ἄριστα πεφυκότας ἔχει. Εἶεν, ἔφη. Τῶν δὲ ρινῶν ποτέρᾳ καλλίω, ἢ σὴ ἢ ἡ β' ἐμή; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι τὴν ἐμὴν, εἵπερ γε τοῦ ὁσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ρῖνας οἱ θεοί. Οἱ μὲν γὰρ σοὶ μυκτῆρες εἰς γῆν ὁρᾶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ ἀναπέπτανται, ὥστε τὰς πάντας ὁσμάς προσδέχεσθαι. Τὸ δὲ δὴ σιμὸν τῆς ρινὸς πῶς τῷ ὁρᾶν κάλλιον; Ὅτι, ἔφη, οὐκ ἀντιφράττει, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὰς ὄψεις ὁρᾶν, ἃ ἂν βούλωνται· ἢ δὲ ὑψηλὴ ρίς, ὥσπερ ἐπηρεάζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα. Ταῦ γε μὴν στόματος, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὑφίεμαι. Εἰ γὰρ τῷ ἀποδάσκειν ἕνεκα πεπαιγμέναι, πολὺ ἂν σὺ μείζον ἢ ἐγὼ ἀποδάσκεις. Διὰ δὲ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χεῖλη, οὐκ οἶε καὶ μαλακώτερόν

4. πρὸς τὰ ἔργα] Eandem sententiam proposuit nosster in Memorabil. iii. 8, 5. et ex h. l. repetiit Galenus de Usu partium corporis humani iii. p. 370. ed. Basil.

5. οἱ ἐμοὶ] Articulum omisit Leonclaviana, Welfiana, Bachiana, Weis-

kiana.

καὶ πρὸς ἰσχὺν] Duros enim habet oculos, ut pleraque omnia insecta vel anulata animalia. In interpretando hoc loco falsus est Zeune et Weiske.

6. Εἶν, ἔφη] Hæc in Juntina desunt.

ἔφη, ἐγὼ κατὰ τὸν οὐ-
 ρανὸν τὸ στέμμα ἔχων. Ἐκεῖνο δὲ
 ὡς εὐὰ τῶν καλλιῶν εἰμι, ὅτι
 τοὺς θεοὺς ἐμοὶ ὁμοιοῦντας
 καὶ ὁ Κριτοβούλος, οὐκέτι, ἔφη, ἔχω
 ἀλλὰ διαφερόντων, ἔφη, τὰς ψή-
 ρας εἰδὼ, ὅτι με χρὴ παθεῖν ἢ ἀπο-
 κτεῖναι. καὶ φησὶ Φερόντων. Δέδοικα γὰρ τὸν
 πλοῦτον, μὴ με καταδυναστεύσῃ.
 καὶ ὁ πᾶς κρύφα ἀνέφερον. Ὁ δὲ
 ἀπέπραττε, τὸν τε λύχρον ἀντιπροσεν-
 ἔστη, ὡς μὴ ἐξαπατηθεῖσαν οἱ κριταί,
 μὴ ταῖας, ἀλλὰ φιλήματα, ἀναδῆ-
 ναι καὶ κριτῶν γενέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον
 καὶ ἔγενοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ, Παπαί.

aliorum enim
 est ridicula.
 Pontanus iv. 16, 35.
 Pontanus
 impudicus.
 Attici pre
 Potulus solen
 accipere, ubi accu
 eddebat et
 reo vel corpore
 est pampas et
 Atticos scriptores.
 et huius est huiusmodi,
 et huiusmodi variis
 ita vocat, quem
 accipisse se
 cap. iv. sect. 43.
 huiusmodi calulos col
 ita Weiske
 falsa est.
 de

calculus convivarum colligunt. Co-
terum verbum *ἀσπις* nihil di-
tationem aliquam attulit, *εἰς* enim,
ἐν *ἀσπι* et *ἀσπις* est *ψῆπος*, nemini
frequenter de suffragiis ferendis;
potestis quidem utitur præter Euri-
pidem etiam Isocrates: *ἀσπίδων* est
ψῆπος est in suffragiis mittere, *ψῆ-
δος* suffragii potestatem. Quid sit *ἀσ-
πις*, equidem non assequor compe-
tura. Plutarchus in comparatione
Numæ cum Theseo cap. iv. *ἀσπί-
δων* enim est *ψῆπος* dixit pro iudicare
secundum aliquem. Verum hic nec
ἀσπις nec *ἀσπίδων* eo sensu lo-
cum habet. Quid? quod iudices suf-
fragia ferunt, (siquidem *ἀσπις* est
pro simplice *εἰς*) ante causam rite
cognitam. Nam Socrates iudicatum
ad Critobulum in *εὐθύ* i. e. inthes
juberet transferri, ne iudices in tacte
minus illustrata et obscura iudicanda
fallantur.

2. De tæniis victoribus præmii loco
datis vide ad Hiftor. Gr. v. 1, 3.
Weiskium.

ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐχ ὅμοιον ἔοικε τὸ σὸν ἀργύριον, ὡς Κριτόβουλε, τῷ Καλλίου εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ τούτου διακαιοτέρους ποιεῖ, τὸ δὲ σὸν, ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτάς.

CAPUT VI.

ΕΚ δὲ τούτου οἱ μὲν τὰ νικητήρια, φιλήματα, ἀπολαμβάνειν τὸν Κριτόβουλον ἐκέλευον, οἱ δὲ τὸν κύριον πείθειν, οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἔσκωπτον. Ὁ δὲ Ἑρμογένης κἀνταῦθα ἐσιώπα. Καὶ ὁ Σωκράτης ὀνομάσας αὐτὸν, ἔχους ἂν, ὡς Ἑρμογενες, εἰπεῖν ἡμῖν, τί ἐστι παροιμία; Καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, εἰ μὲν, ὅ τι ἐστίν, ἐρωτᾷς, οὐκ οἶδα· τὸ μέντοι μοι δοκᾷ, εἰποιμ' ἂν. Ἀλλὰ δοκεῖ ταῦτ', ἔφη. Τὸ τῶν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, ταῦτ' ἐγὼ κρίνω παροιμίαν. Οἷσθ' οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ νῦν ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; Ἡ καὶ ὅταν λέγῃ; ἔφη. Οὐκ· ἀλλ' ὅταν διαλίπωμεν. Ἡ οὖν λέληθ' ἐ σε, ὅτι, μεταξὺ τῶ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἂν τις παρεῖρης; Καὶ ὁ Σωκράτης, ὡς Καλλία, ἔχους ἂν τι, ἔφη, ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι; Ἐγὼ γ', ἔφη. Ὅταν γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγηται, παντάπασι σιωπῶμεν. Καὶ ὁ Ἑρμογένης, ἥ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικίστρατος

Cap. VI. 1. φιλήματα] Vocabulum itaquam ex interpretatione ortam Heindorfio meo est suspectum. τὸν κύριον] Dominum pueri puellaeque Syracusium, recte admonente Zeunio; fuerunt enim qui Critobulum intelligerent.

σὲ μίντω] Sic lectionem edd. vett. I μίντω correxit cum Castal. Stephanus; at statim quod sequitur, cum Heindorfio corrigendum ita censeo: Ἀλλ' ἴδαν, τοῦτ', ἔφη.

2. Οὐκ· ἀλλ' ἔγωγ'] Sic cum Ste-

phano et Leoncl. Weiske. Vulgatum ὁ comparato loco cap. ix. sect. 3. defendebat Zeune: ὁπότερτι μὲν οὐ, οὐδὲ ἀνίστη.

ἡμᾶς λήγων] Male edd. vett. ἡμᾶς. Hermogenes arguit loquacitatem convivarum. Itaque Socrates discolo se pungi sentiens λιγυχαίῳ sibi succurrere jubet Calliam.

3. Νικίστρατος ὁ ὀσκαριότης] Suidas sub hoc nomine ita: ὁσκαριότης ἢ ὀσκαριότης λέγουσι καλλίοντα ὀσκαριότησαι. quae repetit sub verbis ἡμᾶς.

σου ἔχον τὸ φέσμα ; Ἔσκεα; ἔφη, ἐγὼ κατὰ τοῦ οὐ
 λόγου καὶ τῶν ὄντων αἰσχρον τὸ στέμα ἔχον. Ἐκείνο δὲ
 οὐδὲκ ταπεινὸν λογιζέ, ὡς ἐγὼ σὺ καλλίων εἰμι, ὅτι
 καὶ Ναΐδες θεαὶ οὖσαν τοὺς Σιληνοὺς ἐμοὶ ὁμοιότερους
 8 τίχουσιν, ἢ σοί ; Καὶ ὁ Κριτόβουλος, οὐκέτι, ἔφη, ἔχω
 πρὸς σε ἀντιλόγειν. Ἀλλὰ διαφρόντων, ἔφη, τὰς ψή-
 φους, ἵνα ὡς τάχιστα εἰδῶ, ὅ τι με χρη παθεῖν ἢ ἀπο-
 τίσαι. Μόνον, ἔφη, κρυφῇ φερόντων. Δέδωκα γὰρ τὸν
 σὸν καὶ Ἀντισθένης πλοῦτον, μὴ με καταδυναστεύσῃ.
 9 Ἡ μὲν δὴ παῖς καὶ ὁ παῖς κρυφα ἀνέφερον. Ὁ δὲ
 Σωκράτης ἐν τούτῳ διέπραττε, τὸν τε λύχον ἀντιπροσεν-
 γκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ, ὡς μὴ ἐξαπατηθῆισαν οἱ κριταί,
 καὶ τῷ νικήσαντι μὴ ταΐνας, ἀλλὰ Φιλήματα, ἀναδῆ-
 10 ματα παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον
 αἱ ψήφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ, Παπαί,

7. καὶ τῶν ὄντων] Afinorum enim
 labra crassa sunt a natura facta. Zen-
 nil annotatio ad h. l. est ridicula.

Ναΐδες] Ovidius Pont. iv. 16, 35.
 Naides a Bathyris caperes Pontanus a-
 natas.

8. ἀντιλόγειν] i. e. ἀντιτίθενται.
 Sic ἀντιτίθενται dicebantur Attici pro
 φέρειν ψήφους.

9. ἀντιπροσενγχεῖν] Formulæ solen-
 nis iudiciorum Atticorum, ubi accu-
 sator semper accusationi addebatur æ-
 stimationem poenæ a reo vel corpore
 vel pecunia luendæ.

κρυφῇ] Contrarium est φανερῇ ἐν
 ψήφους φέρειν apud Atticos scriptores.
 Lydus τὸν δὲ ψήφους οὐκ ἐν καθήκοντι,
 ἀλλὰ φανερῇ ἢ ἐν τῷ ὁρατῷ τῶν
 θεῶν εἶναι.

10. ἀντιπροσενγχεῖν] Irontes ita vocat, quem
 Antisthenes a Socrate accepisse se
 gloriatus est supra cap. iv. sect. 43.

9. ἀντιπροσενγχεῖν] Singulari talibus col-
 lectis in unum accipiunt. Ita Weiske
 addit: i. Quia interpretatio falsa est.
 Quid enim ita opus erat κρυφῇ ἀντι-
 τίθεναι? ἀντιτίθεναι sunt pueri cum puella, hi
 soli suffragia ferunt, nec singulorum

calculos convivarum colligunt. Co-
 terum verbum ἀντιτίθεναι nihil dubi-
 tationem aliquam attulit, φέρει enim
 ἑκαστος et ἀντιτίθεναι τὸν ψήφον, etiam
 si frequentari de suffragiis ferendis;
 postremo quidem titulus præter Euri-
 pidem etiam Isocrates: ἀντιτίθεναι τὸν
 ψήφον est in suffragiis mittere, vel
 dare suffragii potestatem. Quid sit ἀντι-
 τίθεναι, equidem non affectuor docere.
 Plutarchus in comparatione
 Numæ cum Theſeo cap. iv. ἀντιτίθεναι
 τὸν τῶν ψήφους dixit pro iudicare
 secundum aliquem. Verum hic nec
 ἀντιτίθεναι nec ἀντιτίθεναι eo sensu lo-
 cum habet. Quid? quod iudices suf-
 fragia ferunt, (siquidem ἀντιτίθεναι est
 pro simplice φέρειν) ante causam hinc
 cogitamus. Nam Socrates Luciphrum
 ad Critobulum in τῷ 1. c. iusticia
 jubet transferri, ne iudices in factis
 minus illustrata et obscura iudicanda
 fallantur.

ἀντιπροσενγχεῖν] Vide dicta ad sect.
 2. De vanis victoriis præmii loco
 datis vide ad Hætor. Gr. v. 1. 3.
 Weiskium.

ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐχ ὅμοιον ἔοικε τὸ σὸν ἀργύριον, ὡς Κριτόβουλε, τῷ Καλλίου εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ τούτου διακαιοτέρους ποιεῖ, τὸ δὲ σὸν, ὥσπερ τὸ πλείστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτὰς.

CAPUT VI.

ΕΚ δὲ τούτου οἱ μὲν τὰ νικητήρια, φιλήματα, ἀπο-
λαμβάνειν τὸν Κριτόβουλον ἐκέλευον, οἱ δὲ τὸν κύριον πεί-
θειν, οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐσκωπτον. Ὁ δὲ Ἑρμογένης
καὶ ταῦθ' αἰσώπα. Καὶ ὁ Σωκράτης ὀνομάσας αὐτὸν,
ἔχους ἂν, ὡς Ἑρμογένης, εἰπεῖν ἡμῖν, τί ἐστι παροιμία;
Καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, εἰ μὲν, ὅ τι ἐστίν, ἐρωτᾷς, οὐκ οἶδα·
τὸ μέντοι μοι δοκῶν, εἵποίμ' ἂν. Ἀλλὰ δοκεῖ ταῦτ', 2
ἔφη. Τὸ ταῖνον παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, ταῦτ'
ἐγὼ κρίνω παροιμίαν. Οἷσθ' οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ νῦν
ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; Ἡ καὶ ὅταν λέγῃ; ἔφη. Οὐκ·
ἀλλ' ὅταν διαλίπωμεν. Ἡ οὖν λέληθ' ἐ σε, ὅτι, μεταξὺ
ταῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἂν τις
παρεῖραι; Καὶ ὁ Σωκράτης, ὡς Καλλία, ἔχους ἂν τι, 3
ἔφη, ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι; Ἐγὼ γ', ἔφη. Ὅταν
γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγηται, παντάπασιν σιωπῶμεν. Καὶ
ὁ Ἑρμογένης, ἡ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικόστρατος

Cap. VI. 1. φιλήματα] Vocabulum tanquam ex interpretatione ortum Heindorfio meo est suspectum. εἰς κύριον] Dominum pueri puellaeque Syracusium, recte admonente Zeunio; fuerunt enim qui Critobulum intelligerent.

εἰ μόνον] Sic lectionem edd. vet. I μένον correxit cum Castal. Stephanus; at statim quod sequitur, cum Heindorfio corrigendum ita censeo: Ἄλλ' Ἰδού, ταῦτ', ἔφη.

2. Οἶα' ἀλλ' ἔγωγ' ἔφη] Sic cum Ste-

phano et Leoncl. Weiske. Vulgatum αὐτὸ comparato loco cap. ix. sect. 3. defendebat Zeune: ἰσχυροὶ μὲν αὐτὸν οἶδ' ἀποκτείναν.

ἡμᾶς λέγειν] Male edd. vet. ἡμᾶς. Hermogenes arguit loquacitatem convivarum. Itaque Socrates dicto eo se pungi sentiens λειψοχρήσιν sibi succurrere jubet Calliam.

3. Νικόστρατος ὁ ὑπεκρίτης] Suidas sub hoc nomine ita: αἰετὸς ποικιλίας ὃν ὑπεκρίτης λεγὼν καλλίοντα ὑπεκρίσθαι. quae repetit sub verbis ἡμᾶς.

ὁ ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω

πάντα πᾶσι κατὰ Νικίστρατον. Mortuum jam tum arguit verbum κατέλεγεν.

τετράμετρα—κατέλεγεν] Interpretes, quotquot insexpi, tacent. Locus tamen est insignis de dramatum græcorum declamatione vel decantatione. Ciceronis est locus in Tusculanis Quæst. i. 44. ubi recitat e Tragedia non nominata versus septenarios, id est, tetrametra, hos, uti eos constituit Bentley:

Neu reliquias sic meas friv, demodatis offibus,

tetra sanie delibutas efunde δρυκαριερ.

Addit postea: non intelligo, quid metuat, cum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Habes igitur tetrametra ad tibiam pronunciata, nec decantata. Ex chorico carmine locum esse excerptum licet arguere ex Horatiano in Arte loco versu 202. *tibia adspirare et adesse choris erat utilis.* Partem aliquam choricorum carminum ad tibiam fuisse recitatam in tragediis tradit Plutarchus de Musica, ubi ait, Archilochi esse inventum τὸν ἰάμβον τὰ μὲν λέγεσθαι κατὰ τὴν κρούσιν (ad sonum instrumenti plestro pulsati), τὰ δ' ᾄδειναι: ὃ δ' οὕτω χρῆσθαι τοὺς τραγικοὺς ποιητάς. Hoc idem Plutarchus ibidem videtur παρακαταλόγῳ dicere: et Hefychius, cui καταλόγῳ est τὸ ῥήματα μὴ ὁπὸ μέλῳ λέγειν, idem tradere videtur, et si aliter visum est Gallo Burette. Iambos id est trimetros versus, non omnes, sed aliquot, ad tibiam recitatos, alios cantatos fuisse monet Plutarchus; quod idem colligitur ex loco Luciani de Saltatione p. 285. tom. ii. ubi tragicus actor dicitur ἰσότης καὶ περιφάνεια τὰ ἰαμβία καὶ μελῶδες τοὺς συμφορέας. Quæri potest, quid trimetri et qui tetrametri versus in tragedia fuerint cantati, qui contra ad tibiam recitati; deinde dubitari etiam potest, an alii etiam versus ad tibiam fuerint recitati? Qui potestremus de hac re disputavit Gallus Barthélémy in Annotationibus subjectis Itineri Anacharidis (tom. ii. p. 436. edit. Bipontinae) dubitabundus ita statuit: *Il n'a paru que la declamation (accompagnée de la voix d'un instrument, qui n'étoit destiné qu'à la*

soutenir de temps en temps) avoir lieu toutes les fois, que les interlocuteurs, en suivant le fil de l'action sans l'intervention du chœur, s'exprimoient en une longue suite d'iambes, à la tête des quels les scholiastes ont écrit ce mot: ἰαμβοί. Je croirois volontiers que tous les autres vers étoient chantés; mais je ne l'assure point. Quod si tibia ad carmina chorica adhibita tantum fuit, auctore Horatio, accuratius est querendum de iis partibus chori, quæ cantu solo peractæ, et quæ ad tibiam recitari solitæ sint. Locus est Aristotelis in Poetica cap. xii. οὐδέποτε δὲ μέλῳ χοροῦ τὸ ἐν ἀνὰ πᾶσι καὶ τραγικοῖς, qui versus anapesticos et trochaicos a parte chori excludit ea, quæ οὐδέποτε dicebatur, et quidem eam ob causam, quod, ut docuit G. Hermannus ad Arist. p. 142. a toto choro perpetuo, nullis interpositis anapæstis aut trochaïs iambifve, ad finem perducebatur. Usus igitur tibie in hæc chori carminis parte locum non habuit; sequitur, ut in altera habuerit, quam Aristoteles παρέδειξεν dicit, ubi solus coryphæus interdum ab initio loquitur. Accedebant in tragediis quibusdam κόμμοι, in quibus locum habere usus tibie potuit. Est vero κόμμος lamentatio commænis chori et æchorum, ὅστις κοινὸς χορὸς καὶ ἐπὶ σπητῆς, ut ait Aristoteles. Hæc quidem ex locis scriptorum supra positis colligi possunt; præterea vero G. Hermannus in docta annotatione ad locum Aristotelis exempla posuit ex tragediis Æschyli, Sophoclis et Euripidis, ubi versus, qui cantati et qui ad tibiam recitati fuerint ex choricis, non solum metro, sed etiam argumento et dialecto donata agnosci, atque omnino versus anapesticos et dactylicos tetrametros vel hexametros nunquam cantatos fuisse censuit. Iambos vero eos, qui more antitrophicorum carminum inter personas colloquentes distributi sunt, omnes ad tibiam recitatos fuisse putat. De trochaïs tetrametris catalecticis, qui usitati erant in tragediis, testatur locus Xenophontis, (cujus non erat recordatus Hermannus) eos fuisse ad tibiam recitatos. Eosdem cum trimetris comprehendi communi trochæorum nomine ab Ari-

καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι; Καὶ ὁ Σωκράτης, 4
πρὸς τῶν θεῶν, ἔφη, Ἑρμόγετες, οὕτω ποίει. Οἶμαι
γὰρ, ὥσπερ ἡ ὠδὴ ἡδίαν πρὸς τὸν αὐλὸν, οὕτω καὶ τοὺς
σοὺς λόγους ἡδύνασθαι ἂν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων· ἄλλως
τε καὶ εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρίς, καὶ σὺ πρὸς τὰ
λεγόμενα. Καὶ ὁ Καλλίας ἔφη, ὅταν οὖν Ἀντισθένης 5
ᾧ ἐλέγχῃ τινὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, τί ἔσται τὸ αὐλημα;
καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, τῷ μὲν ἐλεγχομένῳ οἶμαι ἂν,
ἔφη, πρέπειν συριγμόν.

Ταυτῶν δὲ λόγων ὄντων, ὡς εἴρα ὁ Συρακόσιος 6
τῶν μὲν αὐτοῦ ἐπιδειγμάτων ἀμελοῦντας, ἀλλήλοις δὲ
ἡδομένους, φθονῶν τῷ Σωκράτει εἶπεν, Ἄρα σὺ, ὦ Σώ-
κρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; Οὐκοῦν κάλλιον,
ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόνιστος ἐκαλούμην. Εἰ μὴ γε ἐδόκει
τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. Οἶσα οὖν, ἔφη ὁ Σω- 7

stotele, admonuit Hermannus; igitur a parte chori *στασίμῳ* exclusi fuerunt trochaici versus tetrametri et trimetri. Dimetros vero interdum admixtos carmini antistrophico agnoscit et descendit ibi cum Tyrwhitto Hermannus.

ὅτι τὸν αὐλόν] Idem quod antea erat πρὸς τὸν αὐλόν. Alibi est *ὅτι αὐλῶν*, *ὅτι αὐλητῶν*, ut *ὅτι φερρίγγων* in Hesiodo Scuto versu 280. Accusativus hoc loco videtur Weiskio quasi motum ad locum indicare, ut tam importunus sermo eo magis absurdus videatur; uti nos dicimus: *in diei Μηνὸς λινκίν*. Quæ quidem vir doctus non scripsisset, puto, si meminisset eorum, quæ in animadversione antecedente annotavimus.

4. μορφάζει] *Heisichio μορφάζει* est *κρίνει*, Polluci iv. 103. *μορφασμός* est inter genera saltationis.

5. αὐλημα] De h. l. ita G. Hermannus ad Aristotelem de Poetica c. xxvii. sect. 3. ubi *αὐλητὶς* de saltatoribus interpretatur: "Non tibicinam, sed saltatricem intelligit: hæc enim, ut cap. ii. sect. 1. refert, cum tibicina adveniat, ei, dum tibicina caneret,

gestum faciebat. Potuit autem hoc magis tibicina pro saltatrice nominari, quod istius conditionis puellas utrique rei operam dedisse verisimile est. Hinc apud Romanorum comicos eas non saltatrices, sed fidicinas, tibicinas, psaltrias, vocari animadvertimus, quas Græci non solum *αὐλητρίδας*, sed etiam *ἐρχαστρίδας* appellant." Aptus ad hanc rem firmandam Macrobius locus est in ii. Saturn. i. *quia sub illorum, inquit, supercilio non desuit, qui psaltriam intrinsece peteret, ut puella ex industria supra naturam mollior, canora dulcedine et saltationis lubrico exercebat illecebris philosophantes*.

5. Ἀντισθένης 5] Edd. vett. addunt articulum ante nomen philosophi.

συριγμός] Ludit in vocabuli ambiguitate, quod et certum tibiæ modum et exsibilationem veluti mali ædoris in theatro significat. Pythici nomi, quem cantabat *πυθαῖλης*, pars fuit *συριγμός*, qui sibilum draconis Pythonis ab Apolline occisi imitabatur, teste Polluce Onom. iv. 79. et 81.

6. μετεώρων φροντιστῆς] Fuit hoc

κράτης, μεταωφέτερόν τι τῷ θεῷ; Ἄλλ' οὐ μὰ Δί',
 ἔφη, σὺ τούτων σὲ λόγουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν
 ἀνωφελεστῶτων. Οὐκ αὖν καὶ αὕτως ἂν, ἔφη, θεῷ ἐπι-
 μελοίμην. Ἄνωθεν μὲν γε ὄντες ἀφελοῦσιν, ἄνωθεν δὲ
 φῶς παρέχουσιν. Εἰ δὲ ψυχὰς λόγῳ, σὺ αὖτως, ἔφη,
 βωράγματα μοι παρέχων. Ταῦτα μὲν, ἔφη, ἔα· ἀλλ'
 εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχεαι. Ταῦτα
 γὰρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, σὺ
 μὲν τοι δεινὸς εἶ, ὦ Φίλιππε, εἰκάζω. Οὐ δοκεῖ σὺ ὁ
 ἀνὴρ οὗτος λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ εἰκέναι; Ναὶ μὰ
 9 τὸν Δί', ἔφη, καὶ ἄλλοις γε πολλοῖς. Ἄλλ' ὅμως,
 ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὐτὸν μὴ εἰκάζε, ἵνα μὴ καὶ σὺ
 λοιδορουμένῳ εἰκήης. Ἄλλ' εἵπερ γέ τοι τοῖς πᾶσι κα-

opprobrium Socrati cum pluribus
 philosophis commune, ut docuit
 Ruhnkenius ad Memorabil. p. 220.
 μεταωφελεστέον vocat Aristophanes in
 Nub. 359. sed id etiam vocabulum
 cum reliquis philosophis communi-
 cat.

7. Ἄνωθεν μὲν γι] Castalio γὰρ de-
 dit πρό γι. Sed vide cap. i. 9.

ψυχὰς] Agnoscit ipse Xenophon
 et excusat argumentum ex perversa
 vocabuli ἀνωφελῆς etymologia du-
 ctum, quasi sit ex ἄνω et ἀφελῆν com-
 positum.

8. πόδας ἐμοῦ ἀπέχει] Sumtum
 hoc ex Aristophanis Nub. versu 146.
 πόσους ἄλλοι τοὺς αὐτοῦ πόδας cum
 Bächio et Zeunio ait Weiske. At in-
 terpretari verba ipsa, quid significant
 in Xenophontis loco, (nam Aristophaneā
 ut sunt facilia intellectu, ita plane diversam
 offerunt sententiam) omiserunt viri docti.
 Unus, quem equidem noverim, Germanicus inter-
 pres, Wieland, adhæsit in verbo
 ἀπέχει, cui ex eodem Comici poetæ
 loco ἄλλοιτα vel ἀπαστὰς voluit sub-
 stitui. At enim vero ἑαυτοῦ ita sit
 ineptum; idque erat mutandum in
 ταυτῆς. De lectione vulgari dubita-
 vit etiam Lange. Libros equidem
 meliores expectandos censeo.

εἰκάζω] Philippus γιγαστοπῶς imi-

tando homines ridiculos faciebat.
 Hefychius εἰκάζω interpretatur σά-
 πτειν. Diodorus Siculus xx. 63. σά-
 πτειν τοὺς κακῆμινους καὶ τινας αὐτῶν
 εἰκάζειν. Hefychius et Suidas ex Eu-
 polidis δραστήας ποιεῖν ἀποκαλέ-
 σθαι pro ἀνασκάψαι. Noti sunt Laco-
 nici διμυλῶνται, iidem qui mimi,
 actores comici et scurræ.

9. εἵπερ γέ τοι τοῖς πᾶσι καλῶς]
 Edd. aliquas τοι omisisse annoiat
 Zeune; mihi totus hic locus suspen-
 sus est de vitio. Si Philippus omnes
 καλῶς dicere voluit, græce id erat
 πᾶσι τοῖς καλοῖς; deinde modo sim-
 plici καλοῖς cur superlativus καὶ τοῖς
 βελτίστοις adjungitur? Attamen in
 sequentibus est: εἰ πάντ' αὐτοῦ βελτίων
 φησὶ εἶναι' quæ Ribitti interpretatur:
 si omnia, quæ in eo sunt, optima esse di-
 cas: contra cum Bächio Zeune: si
 omnia ἰσθῆς meliora esse dicis. Ante
 Zeunium legebatur βελτίων. Leon-
 claviius malebat: πάντ' αὐτοῦ βελτί-
 ων, si cum præstare dicis in omnibus.
 Contra Weiske orationem postulare
 ait βελτίων, quam ipsam lectionem
 reddidit Ribitti. Scilicet Leoncla-
 vius pro e regia sermonis græci peri-
 tia, quæ in eo fuit, vidit verba πάντ'
 αὐτοῦ βελτίων εἶναι græce non signifi-
 care id, quod voluit etiam Weiske,
 omnia ejus, sive omnia quæ in eo sunt:

λοῖς καὶ τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν, ἐπαινῶντι μάλ-
λον, ἢ λαιδορομένῳ δικαίως ἂν εἰκάσαι μέ τις. Καὶ νῦν
σύ γε λαιδορομένῳ εἰπας, εἰ πάντ' αὐτοῦ βελτίω φῆς
εἶναι. Ἀλλὰ βούλεις ποτηροτέροις εἰκάζω αὐτόν; Μηδὲ 10
ποτηροτέροις. Ἀλλὰ μηδενί; Μηδενὶ μηδὲ τούτων εἰ-
πάσεις. Ἀλλ' οὐ μέντοι γε σιωπῶν οἶδα, ὅπως ἄξια τοῦ
θεῖπνου ἐργάσομαι. Καὶ ῥαδίως γ', ἂν, ἂ μὴ δεῖ λέ-
γειν, ἔφη, σιωπᾷς. Αὕτη μὲν δὴ ἡ παροιμία οὕτω κατ-
εσβέσθη. Ἐκ τούτου δὲ τῶν ἄλλων οἱ μὲν ἐκέλευον εἰ-
κάσαι, οἱ δὲ ἐκώλυον.

CAPUT VII.

ΘΟΡΥΒΟΥ δὲ ὄντος ὁ Σωκράτης αὐτὸν πάλιν εἶπεν, 1
ἄρα, ἐπειδὴ πάντες ἐπιθυμοῦμεν λέγειν, νῦν ἂν μάλιστα
καὶ ἅμα ἄσσοιμεν; καὶ εὐθὺς ταῦτ' εἰπὼν ἤρχεν ὡδῆς.
Ἐπεὶ δὲ ἦσεν, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κρα- 2
μεικῶν, ἐφ' οὗ ἐμελλε θαυμασιουργήσιν. Ἐνθα δὴ
εἶπεν ὁ Σωκράτης, ὦ Συρακόσιε, κινδυνεύσω ἐγὼ, ὥσπερ

sed ita debebat esse πάντα τὰ αὐτοῦ. Igitur non inepte conjectit Leonclavius πάντ' αὐτὸν βελτίονα. Weiske putabat βελτίον, si fervetur, posse etiam verti *meliora quam vere sunt*. Manet tamen vel sic difficultas eadem in verbis πάντ' αὐτοῦ βελτίον εἶναι, quæ significant: omnem (vel omnia) esse meliorem (sive meliora). Quid si τῶς πᾶσι similis aliquis dicitur, ut interdum τῶ παντι dicitur res aliqua diversa esse ab alia, et homo ab homine? Tum vero structura verborum hæc erit, εἴτις γὰρ τοῦ εἰκάζω αὐτὸν εἰς πᾶσι (in omnibus, in universo) similem esse dicam hominibus non solum καλῶς καὶ ἀγαθῶς dictis) καλῶς, (sed adeo etiam optimis) καὶ τῶς βελτίστοις. Volui saltem doctiores advertere ad rationem meliorem loci explicandi inquirendam.

10. μηδενὶ μηδὲ τούτων] Si repetatur τῶν ποτηροτέρων; frustra id fieri censet Weiske. Igitur scribendum censet μηδενὶ μηδὲν τούτων, i. e. κατὰ μηδὲν: cum nullo hunc hominem ulla ex parte compara. Rationes viri docti equidem non intelligo.

ῥαδίως γ', ἂν, α] Comma post γὰρ posui, quod vulgo omisum est, quasi ῥαδίως γ' ἂν σιωπᾷς jungi debeant, quod fieri non debet.

2. τῶν κραιμεικῶν] Forma usitata de loco publico Athenarum, insolens de vasis, quæ κραιμία, κραιμία et κραιμικά dicuntur fictilia.

θαυμασιουργήσιν] Stephanus in Thesaurο Gr. tom. lii. p. 1515. annotavit, legi etiam h. l. alicubi scriptum forma usitatiorē θαυμασιουργήσαν.

κράτης, μεταμυθερόν τι τῶν θεῶν; Ἄλλ' οὐ μὰ Δί',
 ἔφη, σὺ τούτων σὲ λόγουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν
 ἀναφελωστάτων. Οὐκ αὖν καὶ οὕτως ἂν, ἔφη, θεῶν ἐπι-
 μελοίμην. Ἄναξ μὲν γὰρ ὄντες ἀφελῶσιν, ἄνωθεν δὲ
 φῶς παρέχουσιν. Εἰ δὲ ψυχὰ λόγῳ, σὺ αἴτιος, ἔφη,
 8 τῶν αἰσθημάτων μοι παρέχων. Ταῦτα μὲν, ἔφη, ἔα· ἀλλ'
 εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἱμοῦ ἀσέχει. Ταῦτα
 γὰρ σε Φασὶ γεωμετρεῖν. Καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, σὺ
 μὲν τοι δεινὸς εἶ, ὦ Φίλιππε, εἰκάξω. Οὐ δοκεῖ σοι ὁ
 ἀνὴρ οὗτος λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ εἰκέναι; Ναὶ μὰ
 9 τὸν Δί', ἔφη, καὶ ἄλλοις γε πολλοῖς. Ἄλλ' ὅμως,
 ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὐτὸν μὴ εἰκάξεις, ἵνα μὴ καὶ σὺ
 λοιδορουμένῳ εἰκήης. Ἄλλ' ἔπερ γέ τοι τοῖς πᾶσι κα-

opprobrium Socrati cum pluribus
 philosophis commune, ut docuit
 Ruhnkentius ad Memorabil. p. 220.
 μεταμυθερότην vocat Aristophanes in
 Nub. 359. sed id etiam vocabulum
 eum reliquis philosophis communi-
 cat.

7. Ἄναξ μὲν γὰρ] Castilio γὰρ de-
 dit πρό γλ. Sed vide cap. l. 9.

ψυχὰ] Agnoscit ipse Xenophon
 et excusat argumentum ex perversa
 vocabuli ἀναφελῆς etymologia du-
 ctum, quasi sit ex ἀνω et ἀφελῶ com-
 positum.

8. πόδας ἱμοῦ ἀσέχει] Sumtum
 hoc ex Aristophanis Nub. versu 146.
 πόσους ἄλλοι τοὺς αὐτοῦ πόδας cum
 Bachio et Zeunio ait Weiske. At in-
 terpretari verba ipsa, quid significant
 in Xenophontis loco, (nam Aristophanes
 ut sunt facilia intellectu, ita plane diversam offerunt sententiam)
 omiserunt viri docti. Unus, quem
 equidem noverim, Germanicus inter-
 pres, Wieland, adhæsit in verbo
 ἀσέχει, cui ex eodem Comici poetæ
 loco ἄλλοις vel ἀναπῶς voluit sub-
 stitui. At enim verò ἱμοῦ ita sit
 ineptum; idque erat mutandum in
 ταῦτα. De lectione vulgari dubita-
 vit etiam Lange. Libros equidem
 meliores expectandos censeo.

εἰκάξω] Philippus γιγασσκῶν imi-

tando homines ridiculos faciebat.
 Hefychius εἰκάξω interpretatur ἐκ-
 σπιν. Diodorus Siculus x. 63. ἐκ-
 σπιν τοὺς καθ' αἰῶνας καὶ τινες αὐτοῦ
 εἰκάξω. Hefychius et Suidas ex Eu-
 polidis Δρακόντας posuerunt ἀνακρί-
 σθαι pro ἀνακρίψαι. Noti sunt Laco-
 nici διμικλῶσαι, iidem qui mimi,
 actores comici et senaræ.

9. εἴπερ γέ τοι τοῖς πᾶσι καλῶς]
 Edd. aliquas σοι omisisse annotat
 Zeune; mihi totus hic locus suspi-
 citus est de vitio. Si Philippus omnes
 καλῶς dicere voluit, græce id erat
 πᾶσι τοῖς καλοῖς; deinde modo sim-
 plici καλοῖς cur superlativus καὶ τοῖς
 βελτίστοις adjungitur? Attamen in
 sequentibus est: εἰ πάντ' αὐτοῦ βέλτισ-
 τος εἶναι; quæ Ribitti interpretatur:
 si omnia, quæ in eo sunt, optima esse di-
 cas; contra cum Bachio Zeune: si
 omnia ipse meliora esse dicis. Ante
 Zeunium legebatur βέλτιστος. Leon-
 clavus malebat: πάντ' αὐτοῦ βέλτισ-
 τος, si eum præstare dicis in omnibus.
 Contra Weiske orationem postulare
 αὐτὸν βέλτιστον, quam ipsam lectionem
 reddidit Ribitti. Scilicet Leoncla-
 vus pro egregia sermonis græci peri-
 tia, quæ in eo fuit, vidit verba πάντ'
 αὐτοῦ βέλτιστον εἶναι græce non signifi-
 care id, quod voluit etiam Weiske,
 omnia ejus, sive omnia quæ in eo sunt.

λοις καὶ τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν; ἐπαινῶντι μάλ-
λον, ἢ λοιδορουμένῳ ἀκαίως ἂν εἰκάσαι μέ τις. Καὶ ὦν
σύ γε λοιδορουμένῳ εἰπας, εἰ πάντ' αὐτοῦ βελτίω φη-
σαι. Ἀλλὰ βούλει πονηρότεροις εἰκάζω αὐτόν; Μηδὲ 10
πονηρότεροις. Ἀλλὰ μηδενί; Μηδενὶ μηδὲ τούτων εἰ-
πάσεις. Ἀλλ' οὐ μέντοι γε σιωπῶν οἶδα, ὅπως ἄξια τοῦ
δείπνου ἐργάσομαι. Καὶ ῥαδίως γ', ἂν, ἂ μὴ δεῖ λέ-
γειν, ἔφη, σιωπᾶς. Αὕτη μὲν δὴ ἡ παροιμία αὐτῷ κατ-
εβέβηθη. Ἐκ τούτου δὲ τῶν ἄλλων αἱ μὲν ἐκέλευον εἰ-
κάσαι, αἱ δὲ ἐκάλυον.

CAPUT VII.

ΘΟΥΡΥΒΟΥ δὲ ὄντος ὁ Σωκράτης αὖ πάλιν εἶπεν, 1
ἄρα, ἐπεὶ πάντες ἐπιθυμοῦμεν λέγειν, ὦν ἂν μάλιστα
καὶ ἅμα ἄσαιομεν; καὶ εὐθὺς ταῦτ' εἰπὼν ἤρχεν ᾠδῆς.
Ἐπεὶ δ' ἤσεν, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κερα- 2
μικῶν, ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυμασιουργήσιν. Ἐνθα δὴ
εἶπεν ὁ Σωκράτης, ὦ Συρακόσιε, κινδυνεύσω ἐγὼ, ὥσπερ

sed ita debebat esse πάντα τὰ αὐτοῦ. Igitur non inepte coniecit Leonclavius πάντ' αὐτὸν βελτίονα. Weiske putabat βελτίον, si fervetur, posse etiam verti meliora quam vere sunt. Ma-
net tamen vel sic difficultas eadem in verbis πάντ' αὐτοῦ βελτίον εἶναι, quæ significant: omnem (vel omnia) esse meliorem (sive meliora). Quid si τοῖς πάνσι similis aliquis dicitur, ut interdum τῶ παντί dicitur res aliqua diversa esse ab alia, et homo ab homine? Tum vero structura verborum hæc erit, ὅστις γὰρ τοῦ εἰκάσω αὐτὸν τοῖς πάνσι (in omnibus, in universum similem esse dicam hominibus non solum καλῶς καὶ ἀγαθῶς dictis) καλῶς, (sed adeo etiam optimis) καὶ τοῖς βελτίστοις. Volui saltem doctiores advertere ad rationem meliorem loci explicandi inquirendam.

10. μηδενὶ μηδὲ τούτων] Si repeta-
tur τῶν πονηρότερον, frustra id fieri
censet Weiske. Igitur scribendum
censet μηδενὶ μηδὲν τούτων, i. e. κατὰ
μηδὲν: cum nullo hunc hominem ulla ex
parte compara. Rationes viri docti o-
quidem non intelligo.

ῥαδίως γ', ἂν, ἂ] Comma post γε
posui, quod vulgo omisum est, quasi
ῥαδίως γ' ἂν σιωπᾶς jungi debeant,
quod fieri non debet.

2. τῶν κεραμικῶν] Forma usitata
de loco publico Athenarum, insolens
de vasis, quæ κεράμια, κεράμια et κε-
ραμικά dicuntur scitilia.

θαυμασιουργήσιν] Stephanus in
Thesaurο Gr. tom. iii. p. 1515. an-
notavit, legi etiam h. l. alieubi scri-
ptum forma usitatiorē θαυματουργή-
σιν.

σὺ λέγεις, τῷ ὄντι Φροντιστὴς εἶναι· ὧν πῶν σκοπῶ,
ὅπως ἂν ὁ μὲν παῖς ὅδε ὁ σὸς καὶ ἡ καὶς ἦδ' ὡς ῥᾶστα
διάγοιεν, ἡμεῖς δ' ἂν μάλιστα εὐφραϊνόμεθα θεωρούμενοι
3 αὐτούς· ὅπερ εὖ οἶδα, ὅτι καὶ σὺ βούλει. Δοκεῖ οὖν μοι
τὸ μὲν εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν κινδύνου ἐπίδεγμα εἶναι,
ὃ συμποσίῳ οὐδὲν προσήκει. Καὶ μὴν τό γε ἐπὶ τῷ
τροχῷ ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγιγνώ-
σκειν, θαῦμα μὲν ἴσως τι ἐστίν, ἡδονὴν δὲ οὐδὲ ταῦτα
δυναμὶ γινῶναι τίν' ἂν παράσχοι. Οὐδὲ μὴν τότε δια-
στρέφοντας τὰ σώματα καὶ τροχοὺς μιμουμένους ἦδον ἢ
4 ἡσυχίαν ἔχοντας τοὺς καλοὺς καὶ ὠραίους θεωρεῖν. Καὶ
γὰρ ἤ οὐδὲ πάντι σπάνιον τό γε θαυμασίοις ἐντυχεῖν,
εἴτις τούτου δεῖται. Ἀλλ' ἔξεστιν αὐτίκα μάλα τὰ
παρόντα θαυμάζειν, τί ποτε ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμ-
πρὰν φλόγα ἔχεν, φῶς παρέχετο· τὸ δὲ χαλκεῖον λαμ-
πρὸν ὄν, φῶς μὲν οὐ ποιεῖ, ἐν αὐτῷ δὲ ἄλλα ἐμφαινό-
μενα παρέχεται· καὶ πῶς τὸ μὲν ἔλαιον, ὑγρὸν ὄν, αὖξεν
τὴν φλόγα· τὸ δὲ ὕδωρ, ὅτι ὑγρὸν ἐστὶ, κατασβέννυσσι
τὸ πῦρ. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ταῦτα μὲν οὐκ εἰς ταυτὸν τῷ
5 οἶνῳ ἐπισπεύδει. Εἰ δὲ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχή-
ματα, ἐν οἷς Χάριτες τε καὶ Ὀραι καὶ Νύμφαι γρά-

ἡμεῖς δ' ἂν μάλιστα] Margo Stephan. *ἀν μάλιστα* ὑφ. annotavit. Paulo antea ἡ καὶς ἦδ' ἐστὶν ἐν margine Villosif.

3. τί γι ἰπ] Stephani conjecturam recte viri docti substituerunt vulgato τι; non item spreverunt ejusdem doctissimi viri emendationem τὴν ἂν παράσχοι, ubi erat vulgo τί ἂν παρ.

4. χαλκεῖον] Speculum aeneum lumen augendo ferviens cum Fabro intelligit Zeune; speculum aeneum in cancelli aliquo loco repositum interpretatur Weiske; itaque is a lychno separatum χαλκεῖον esse vult, quod

equidem non puto. Pertinet enim χαλκεῖον, uti pars lumen lychni reflectens atque augens, ad lucernam, uti sequens olei mentio. De speculo vocabulum nullibi positum reperi.

εἰς ταυτὸν—ἰσιτισμῶς] Leonclavii interpretationem, verum ne hac quidem eadem efficiunt, quo vinum, immerito reprehendens Zeune pejoravit: at vero nec tales quaestiones vino conveniunt, monente etiam Weiskio. Proprie est, non eodem impellunt animum, quo vinum, nempe ad hilaritatem. Notione activa ἰσιτισμῶς est in Hellenicis v. 1, 33.

5. Χάριτες—Νύμφαι] Plato de Le-

φονται, πολὺ ἂν οἶμαι αὐτοὺς τε ῥᾶν διάγειν, καὶ τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριώτερον εἶναι. Ὁ οὖν Συρακόσιος, ἀλλὰ ναὶ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, καλῶς τε λόγους, καὶ ἐγὼ εἰσάξω θεάματα, ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανείσθε.

CAPUT VIII.

Ὁ μὲν δὴ Συρακόσιος ἐξελθὼν συνεκροτεῖτο· ὁ δὲ Σωκράτης πάλιν αὖ καινοῦ λόγου κατήρχεν. Ἀρ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς, παρόντος δαίμονος μεγάλου, καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἰσῆλικος τοῖς ἀεγεγεσσι θεοῖς, τῇ δὲ μορφῇ νεωτάτου, καὶ μεγέθει μὲν πάντα ἐπέχοντος, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ἰσομένου. Ἐρωτος, μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι, ἀλλως τε καὶ ἐπειδὴ πάντες ἐσμέν τοῦ θεοῦ τούτου διασῶται; Ἐγὼ τε γὰρ οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ ἔρῶν τινὸς διατελῶ. Χαρμίδην δὲ τόνδε οἶδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστι δὲ ὧν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμή-

εῖτος vii. p. 376. ed. Bipont. Ἰση μὲν ἔχοντος Βασιλεία τ' ἰσοί καὶ τὸν ταύταις (Βάσιλεις) ἰσομένῳ, ὡς Νύμφας τε καὶ Πᾶσις καὶ Σιληνῶν καὶ Σατύρων βοσκομένων, ὡς φασί, μιμούμεναι κατ' ἀνωμένους, περιπαθεμένους τε καὶ τελευτᾶς τῆς ἀποτελούντων, ἕμψαν τοῦτο τῆς ἰσότητος τὸ γένος et cet.

αὐτῶς τε] Ita pro γ: scripsi, sententia et sermonis indole postulante.

Cap. VIII. 1. συνεκροτεῖτο] Se componebat, instituebat, i. e. suis distribuebat partes agendas, et quo ordine omnia essent agenda, monstrabat. Ita Weiske. Ita Hellenic. vi. 2, 12. συνεκροτεῖται καὶ sunt rebus omnibus bene disposita et instructa. Inepte igitur Cornarius per plausum convocat.

μεγίστη μὲν] Inferni particulam effragitante concinnitate orationis.

ψυχῇ—ἰσομένῳ] Silentium interpectum admiror, magis etiam acumen, si hæc verba intellexerunt, quo-

rum equidem sensum plane ignoro. Lex et comparatio membrorum invicem oppositorum gemina ἀντιθέται, veluti χρόνῳ et μορφῇ, ἰσῆλικος θεοῖς et νεωτάτου, postulare videtur, ut ei magnitudini, quæ universum hoc pervadit, opponatur non solum animus humanus, sed aliquid etiam præterea, quod magnitudini magis sit ἀντιτετραπῶν. Nam ψυχῇ potius opponi videtur τῷ πᾶσι vel τῷ πάντι ἰσίχυν. Quid vero sit ἰσοῦνθαι τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ, quod opponi possit magnitudini omnia obtinenti, equidem excogitare non possum. Tentaveram ἰσοκρομένῳ, ἰσομενῶν et ἰσοζομένῳ, qui sedem habeat propriam in mente humana, qui mente humana solum conspicui, qui cogitatione mentis humane sola comprehendendi possit. Erunt alii solertiores et feliciores in excogitanda vitii medela.

μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι] Stephanus δὲ ut inutile delendum censuit:

ταυτα. . Κριτόβουλος γὰρ μὴν, καὶ θρασύτατος ὢν, ἤδη αὐτὸν
 3 λαν ἐπαθροῖ. . Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Νικήρατος, ὡς ἐγὼ
 αἰκούω, ἔρων τῆς θυμακίος αὐτεράτας. Ἐμογεῖται γὰρ μὴν
 τῆς ἡμῶν οὐκ οἶδεν, ὡς, ὅ τι ποτ' ἐστὶν ἡ καλακαῖμαθία,
 τῷ ταύτης ἔρωτι κατατῆκεται; οὐχ ἔρατε, αἷς σῆμα
 δαῖαι μὲν αὐτοῦ αἱ ὀφρύες, ἀτρεμεὶς δὲ τὸ ὄμμα, μέ-
 τριοι δὲ αἱ λόγοι, πράξις δὲ ἡ Φωτὴ, ἰλαροὶ δὲ τὸ ἦθος;
 τοῖς δὲ σεμιωτάτοις θεοῖς φίλοις χράμενος, οὐδὲ ἡμεῖς
 4 τοὺς ἀσθράνπους ὑπεροῖα; Σὺ δὲ μόνος, ὦ Ἀντίσθων, οὐδενὸς ἔρας;
 Ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς, εἶπα ἐκείνος, καὶ
 σφόδρα γὰρ σὺ. Καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ
 θραυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πά-
 5 ρεχθ. Ὡς σὺ γὰρ ἔρας, ἄλλα πράττω. Καὶ ὁ Ἀντι-
 σθένης ἔλεγεν, ὡς σαφῶς μέντοι σὺ μαστροπὲ σαυτῷ
 καὶ ταιῦτα ποιεῖς, τοτὲ μὲν τὸ δαιμόνιον προφασίζόμενος
 σοὺ διαλόγη μαι, τοτὲ δ' ἄλλου τοῦ ἐφιέμενος. Καὶ ὁ
 Σωκράτης ἔφη, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθωνες, μόνον γὰρ
 συγκάψης με τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγὼ σου καὶ
 6 φέρω καὶ οὕτω φιλικῶς. Ἀλλὰ γὰρ, ἔφη, τὸν μὲν σὸν
 ἔρωτα κρύπτωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔστιν οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐ-
 7 μορφίας τῆς ἐμῆς. Ὅτι γὰρ μὴν σὺ, ὦ Καλλία, ἔρας

2. γὰρ μὴν, καὶ θρασύτατος ὢν] Ita cum
 Stephano, Welfio et Bachio Weiske;
 edd. primæ dabant γὰρ μὴν ἔτι μὴν καὶ
 ἔρωτι, quam scripturam Hal. Castal.
 et Beryl. mutarent in γὰρ μὴν ἔτι καὶ
 νῦν ἔ. quod præcepit etiam Zeune.
 Mihi neutra ratio placet: meliores
 libros desidero. In primis mihi ὢν post
 ἔρωτι non displicet.

3. οὐχ ἔρατε] Recte vidit Heindor-
 fhus, meus ὁ οὐχ ἔρατε scribendum
 esse. Deinde ἀσθράντους θεοῖς habet
 Juntina.

ἐδὴ ἡμεῖς] Ita, cum Castal. vulga-
 tum ἡμεῖς, correxi; quamquam Lange
 nec hoc nec vulgatum ἡμεῖς legendum

censebat, sed plane tollendum; quo
 facto modestissimo Hermogeni super-
 biae aliquantum adderetur.

5. ταιῦτα] Junt. ταῦτα. Deinde
 ἔρωτις ἄλλου τοῦ Zeune vertit: ἔρω-
 tam danti alii rei seu homini. Quidni
 Antisthenes in metaphora mansit,
 ut alium quem Socratem amare di-
 ciceret?

6. κρύπτωμεν] Cum particula μαι
 nihil respondeat in altero membro,
 vel sic vitium scripturæ sit manife-
 stum, quod correxit Heindorfius me-
 us κρύπτωμεν uno verbo scribens. In
 eandem conjecturam incidit Weiske.

Αὐτολύκου, πᾶσα μὲν ἡ πάλιν αἴθερ, πολλὰ δὲ ἄρματα
 καὶ τῶν ζῴων. Τούτου δὲ αἴτιαν τὰ πατέρα τε νομα-
 σίων ἀμφοτέρους ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἐπιφανῆς. Ἀὖ 8
 μὲν οὖν ἔγωγε ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, ἣν δὲ καὶ παλὸν
 μάλλον, ἐπὶ ἐγὼ σε ἐρώτῃ οὐχ ἀβρότῃ· χλιδαιομένου
 αἰθερὶ μαλακίᾳ θρυπτομένου, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνυμένου
 ρώμην τε καὶ καρτερίαν καὶ ἀνδρείαν καὶ σωφροσύνην.
 Τὸ δὲ ταούτων ἐπιθυμαῖν τεκμήριον ἐστὶ τῆς τοῦ ἔραστῃ
 φύσεως. Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη ἡ δitta, Οὐ- 9
 ρανία τε καὶ Πανδήμος, οὐκ εἶδα· (καὶ γὰρ Ζεὺς ὁ
 αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει) ὅτι γε μᾶλλον
 χωρὶς ἑκατέρᾳ βαθμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναὶ καὶ θυοί, τῇ
 μὲν Πανδήμῳ μαδιουργότεραι, τῇ δὲ Οὐρανίᾳ ἀγχιότεραι·
 εἶδα. Εἰπάσαις δὲ ἂν καὶ τοὺς ἔρωτας τὴν μὲν Πανδή- 10
 μων τῶν σῶμάτων ἐπιπέμπειν, τὴν δὲ Οὐρανίαν, τῆς ψυ-
 χῆς τε καὶ τῆς φιλίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Ἰππ. αὖ
 δὲ καὶ σὺ, ὦ Καλλία, κατέχουσά μοι δοκῶς ἔρωτες.
 Τεκμαίρομαι δὲ τῇ τοῦ ἔρωτός σου καλοκαγαθίᾳ, καὶ ὅτι 11
 σὲ ἐγὼ τὸν πατέρα αὐτοῦ παραλαμβάνοντα εἰς τὰς πρὸς

7. παρὶς] Hipponioi Calliae patris mentio fit crebra in Graeca Historia, Lyconis nullibi.

8. ἔστι τῆς τοῦ ἔραστῃ φύσεως] Vulgatum ἔστι καὶ τῆς τοῦ ἔραστῃ φύσεως recte deferuit Weiske, ejectione copulae, quam ex margine Steph. receperat cum Wessio Zeune. Ita scilicet obscurare vitium scripturae ἔραστῃ voluit, qui καὶ addidit primus. Cum h. l. solus Callias vel laudari vel moneri videatur, et virtutis amati ab eo Autolycei argumenta satis manifesta memorentur in verbis οὐχ ἀβρότῃ χλιδαιομένου—σωφροσύνην, additum in fine orationis τεκμήριον ad solum Calliam ἔραστῃν referri potest et debet. Itaque ἔραστῃ substitui vulgato ἔραστῃ in quam correctionem incidit ante Weiskium Mosche. Cf.

etiam scd. 11.

9. διττά] Halensis editio et Castal. διττά. De utraque Venere locum Platonium in Symposio c. viii. respexit Xenophon.

μαδιουργότεραι] Index Zeunianus sacra minus pura et casta, vitiosa saluiores et molliores, interpretatur. In Annotatione addit Veneri vulgivaga capram atque immolari solitam, ex Luciani Dialogis Meretr. coelesti contra iuvenem nondum domitam, ex Scholiis ad Luciani locum. Prieterea Scholia ad Sophoclis (Ed. Colon. 101. tradere ex Polemone, Veneri coelesti fieri sacra πρᾶξι, i. e. absque vino.

10. τοῖς ἔρωσι] Stephanus deinde τοῖς τῶν ἐρωτῶν—τοῖς τῆς ψυχῆς scriptum malebat, quod non probat.

- ταῦτον συνουσίας. Οὐδὲν γὰρ ταύτων ἐστὶν ἀπόκριψις
 12 παρὸς τῷ καλῷ τε καὶ γαδῷ ἑραστῇ. Καὶ ὁ Ἑρμογέν-
 ης εἶπε, ἢ τὴν Ἥραν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τέ σου
 πολλὰ ἀγαθὰ, καὶ ὅτι νῦν ἅμα χαριζόμενος Καλλιᾷ
 καὶ παιδεύεις αὐτὸν, οἷόν περ χρὴ εἶναι. Νῆ Δί', ἔφη
 ὅπως δὲ καὶ ἐτι μᾶλλον εὐφραίνεται, βούλομαι αὐτῷ
 μαρτυρῆσαι, ὥς καὶ παλὸν κρεῖττον ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς, ἢ
 13 ὁ τοῦ σώματος ἔρας. Ὅτι μὲν γὰρ δὴ ἀντι Φιλίας
 συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος, πάντες ἐπιστάμεθα. Φι-
 λειν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμέων ἀνάγκη ἰδίᾳ καὶ
 ἰδιουσίᾳ καλεῖται· τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων
 πολλοὶ μὲν τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν
 14 ἐρώμενον· ἦν δὲ καὶ ἀμφοτέρω στέρξωσι, τὸ μὲν τῆς ὥρας
 ἄνθος ταχὺ δῆπου παρακμάζει, ἀπολείπαντος δὲ τούτου,
 ἀνάγκη καὶ τὴν Φιλίαν συναπομαραίνεισθαι· ἡ δὲ ψυχὴ
 ὅσον περ χρόνον ἢ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστο-
 15 τέρα γίγνεται. Καὶ μὴν ἐν μὲν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει
 ἐνεστί τις καὶ κόρος, ὥστε, ἅπερ καὶ πρὸς τὰ σιτία διὰ

12. καὶ ἔτι νῦν] Deesse aliquid mihi videtur, veluti τοῦτο μέλιτος.

μαρτυρῆσαι] Urbane Socrates ita, non διδάσκων dixit, ne de Calliae virtute cum Hermogene dubitare videretur. Monuit hoc etiam Zeus.

13. Φιλίᾳ γε μὴν] Qui mores alius mirantur et animum, necessitate quadam propria eaque voluntaria coguntur, ut eundem hominem ament. Haec est verborum sententia. Leonclavius Ribittum secutus vertit: *Amare autem eos, quorum mores ac indolem admiramur, necessitudo quaedam propria et voluntaria vocatur*: quasi scriptum legisset: *φιλεῖν γε μὴν ἂν μὴ τὸ ἦθος ἀγαμέδω*. Pejor interpretatur Zeux: *Amicitia autem vocatur necessitudo ex causis propriis et sua sponte orta, inter eos, quorum mores egregie placent*. Magis ad verbum Cornarius: *Amare vero in his, qui mores admirantur, necessitas privata ac voluntaria appellatur*. Alio modo dicere pot-

erat Xenophon: *φιλεῖν γε μὴν οἱ τὸ ἦθος ἀγαμέων ἀναγκάζονται ἀνάγκη ἰδίᾳ καὶ ἰδιουσίᾳ*. Genitivus τῶν ἀγαμέων pendet ab ἀνάγκη ἰδίᾳ. Non possum igitur assentiri Weiskio vertenti: *sed amor eorum, qui iudale animi et moribus capti sunt, est necessitas ex causis propriis et sponte nata*. Eadem videbatur *φιλεῖν* esse subjectum, quod dialectici dicunt, pro τὸ φιλεῖν, ἢ *φιλία* dictum, et genitivus τῶν ἀγαμέων ab illo regi. Video etiam alterum interpretem, Lange, *φιλεῖν* interpretari ἢ *φιλίᾳ* cum Zeunio.

14. ἀμφοτέρω] Vulgatum ἀμφοτέρω correxeram antea, quam Langium in eandem conjecturam incidisse vidissem. Arguit, ἀμφοτέρω verum esse, sequens ἕως ἄνδρος oppositam τῇ ψυχῇ.

15.] Stephani hanc emendationem pro vulgato ἢ reddidit etiam Leonclaviana versio.

πλησμονήν, ταῦτα ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάν-
 σταν ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία, διὰ τὸ ἀγνὴ εἶναι, καὶ
 ἀκοριστοτέρα ἐστίν, οὐ μέντοι, ὥς γ' ἂν τις εἰσθῇ, διὰ
 ταῦτο καὶ ἀνεπαφροδιωτέρα. Ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀπο-
 τελεῖται ἡ εἰρήνη, ἐν ἣ αἰτούμεθα τὴν ἴσιν, ἐπαφρόδιτα
 καὶ ἔπη καὶ ἔργα δίδοναι. Ὡς μὲν γὰρ ἄγεται τε καὶ 16
 φιλεῖ τὸν ἐρώμενον, θάλλουσα μορφῇ τε ἐλευθερίᾳ, καὶ
 ἦθ' αἰδήμονί τε καὶ γενναίᾳ ψυχῇ, εὐδὺς ἐν τοῖς ἡλιξιν
 ἡγεμονικῇ τε ἅμα καὶ φιλόφρονι αἴσῃ, εὐδὲν ἐπιδύται
 λόγου· ὅτι δὲ εἰκὸς καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν τὸν τοιοῦτον
 ἔραστον ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ταῦτο διδάξω. Πρῶτον μὲν 17
 γὰρ τίς μιστῶν δύναται ἂν, ὑφ' οὗ εἰδεῖν καλὸς τε καὶ
 ἀγαθὸς νομιζόμενος; ἔπειτα δὲ ἐρώῃ αὐτὸν τὰ τοῦ παι-
 δὸς καλὰ μᾶλλον, ἢ τὰ αὐτοῦ ἡδὲα σπουδάζοντα; πρὸς

15. ἀνεπαφροδιωτέρα] Vulgatum
 ἐπαφ. sic cum Ernestio correxit
 Weiske, contra ἀνεπαφροδιωτέρα dedit
 Zeane; quod verbum ad corporeum
 amorem magis pertinere videtur,
 quæpi ἀνεπαφροδιωτός, cujus exemplum
 posuit ex Comico Etymologicum M.
 καὶ τὰ ψυχὰ ταῦτα ἀνεπαφροδιω-
 τήματα. Leonclavius
 ἔπειτα διὰ ταῦτο καὶ ἐπαφροδιωτέρα
 conjecerat. Antiquum διὰ τοῦτον re-
 petiit Weiske.

16. θάλλουσα] Prior pars hujus
 paragraphi obscura visa est Weiskio
 et corrupta. Quid enim, inquit, opus
 erat dicere, amatorem corpore for-
 moso et animo verecundo generoso-
 que esse? Sed fingamus, omnia hæc
 in omnibus fuisse amatoribus, quid
 in iis inest argumenti ad docendum,
 ad iis vere amatos esse pueros, quorum
 se profecti sint amatores? Et quo con-
 silio, aut quam vere additur, ani-
 mum ejusdem amatoris statim a pu-
 ero inter æquales ad imperium ge-
 rendum fuisse idoneum? Rectius igitur
 dici posse putat Weiske: Ὡς μὲν
 γὰρ ὁ ἐραστὴς φιλεῖ τοῦ ἐρωμένου θάλ-
 λουσαν—ψυχὴν—ἡγεμονικὴν—αἴσιν.
 Nihil tamē ipse definit. Denique
 Juntinæ ἡγεμονικὴν cum Brodæo in ἡγι-

μονικῇ mutari posse censet. Miror e-
 quidem virum doctum præsidium
 conjecturæ suæ paratum in sequen-
 tibus verbis ὑπὸ τῶν παιδικῶν τῶν τοι-
 οῦτων non vidisse aut, si vidit, spre-
 visse. Nam hæc ipsa verba arguunt
 antecessisse amafii, non amatoris de-
 scriptionem. Sed præsidium hoc de-
 betur ingenio recentiorum Edito-
 rum; in editionibus enim veteribus
 omnibus est τὸν τοιοῦτον, quod resti-
 tuti. Hæc enim lectio sola convenit
 antecedenti orationi, quæ amatorem
 designat factum a natura ad verum
 amorem et ingenium puerorum.
 Hic enim non tam amat puerum ob
 pulcritudinem quam diligit (φιλεῖ)
 propter animi bona. Hunc tanquam
 ψυχικὸν ἐραστὴν Xenophon commu-
 tata oratione non ἐραστὴν dicit, sed
 ψυχὴν θάλλουσαν—ἡγεμονικὴν—αἴσιν.
 Sic mihi nihil difficultatis huic loco
 inesse videbatur. Ceterum pro γι-
 ναικῇ ψυχῇ, quæ est Leonclavii con-
 jectura a Welfio et Zeunio recepta,
 ceteræ edd. habent γυναικῇ ψυχῇ,
 nullo plane sensu.

17. ἔπειτα δὲ ἐρώῃ] Structura va-
 riarior; debebat enim sequi ὁ δὲ ἐ-
 ρώῃ.
 τὰ ἑαυτοῦ ἡδὲα]. Oppositum mem-

δὲ τούτους πιστεύει, μήτ' ἂν παρὰ τι ποιήσῃ; μήτ' ἂν καὶ
μὴν ἀμφοτέρους γένηται, μειδιῆναι ἂν τὴν Φιλίαν;
18 Οἷς γε μὴν κοινὸν τὸ φιλεῖσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη τοῦ-
τους ἡδῶς μὴν προσεῖν ἀλλήλους, εὐνοικῶς δὲ διαλεγε-
σθαι; πιστεύειν δὲ καὶ πιστευέσθαι; καὶ προσεῖν μὴν
ἀλλήλων, συνήδυσθαι δ' ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεσι, συν-
ἄρχεισθαι δὲ, ἣν τι σφάλμα προσπίπτῃ; τότε δ' εὐ-
φρανομένους διατελεῖν, ὅταν ὑγιαίνοντες συνῶσιν, ἣν δὲ
καμῇ ἑσπεροσῶν, πολλοὺ συνεχοτέραν τὴν συναυσίαν ἔχει;
καὶ ἀπόντων ἔτι μᾶλλον ἢ παρόντων ἐπιμελεῖσθαι; οὐ
ταῦτα πάντα ἐκαφρόδιτα; διὰ γε τοι τὰ τοιαῦτα ἔργα
ἅμα ἐρῶντες τῆς Φιλίας καὶ χρώμενοι αὐτῇ εἰς γῆρας
19 διατελοῦσι. Τὸν δὲ ἐκ τοῦ σώματος κρεμᾶμενον διὰ τί
ἀντιφιλήσῃ ἂν ὁ πᾶς; πότερον ὅτι αὐτῷ μὴν ἔμει,
ὦν ἐπιθυμῇ, τῷ δὲ παιδὶ τὰ ἐκονιδιστότατα; ἢ διότι,
ἃ σπεύδει πράττειν παρὰ τῶν παιδικῶν, ἔργα μάλιστα
20 τοὺς οἰκεῖους ἀπὸ τούτων. Καὶ μὴν ὅτι γε οὐ βιάζεται,
ἀλλὰ πείθει, διὰ τοῦτο μᾶλλον μισήσις. Ὁ μὲν γὰρ

brum et eū paulo calidius postulat:
et alia, alioquin ete idem: ete idem
vel ete idem alia expectabam.

παρὰ τι ποιήσῃ] Tuetio annotat
viri docti pro παραποιήσῃ τι; sed
Weiske vulgarem verbi notionem,
adulterare, falsum quid ad veri spe-
ciem conficere, ab hoc loco alienam
esse monet rodo; nec convenire ἁ-
μαρτάνειν, ἀλημυλιῶν aut σφάλλειν δύναι,
sed potius expectari a sediore modum
alterum, quo pueritudo minui pos-
sit. Superest ut confugiamus ad eam
significationem, qua ἡλικία παραποι-
εῖσθαι dicitur ab Aristotele in Rho-
toricis, cum nomen aliquod immu-
tatur et diversam a priore formam
accipit. Tum igitur locus erit ven-
tendus: nos enim casus aliquis, velut
vulnus, aut morbus formam immutaverit
aut pueritudinem dominaverit.

19. παρὰ τῶν παιδικῶν] Hanc Bro-
dici correctionem recepit Zeune.
Vulgatum utra Weiske interpretatur

ultra honestos amores, etiam et casti
amoris documenta. Ergo quae ultra li-
citur illum amorem progrediantur,
obscenas esse libidines. Sed omisit
docere, ete paulo a scriptoribus At-
ticis dictum fuisse etiam amorem vel
amores, cum vulgaris potius puerum
amatum significet. Παιδικὰ ἀφροδίσια
Hieronis i. 29. sunt amores puerorum
vel pueriles, oppositi ete τεικοστικῆς
ἀφροδίσιας. In Oeconom. ii, 7. et xii.
14. παιδικὰ ἀφροδίσια dicitur, cum
quis amoribus puerilibus occupatur.
Ceterum sententiam ipsam trahat
Plato Phædri sect. 36. p. 229. ed.
Heindorfianæ.

εργῷ] Edd. veteres victofutū ἔ-
ργον habent.

20. Καὶ μὴν] Edd. veterum καὶ μὴ
correxerit Brodæus et Castalio; Deinde
margo Villosi. cum prima Stéphania-
na, Leonclavianis, Weiskianis et Ba-
chiana dat μισήσις.

βιαζόμενος, ἑαυτὸν ποτηρὸν ἀποδοικύναι· ὁ δὲ πείθων, τὴν
 τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Ἀλλὰ μὴν καὶ 21
 ὁ χρημάτων γε ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν, τί μᾶλλον στερεῖται
 τὸν πριάμενον, ἢ ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος;
 οὐ μὲν, ὅτι γε ὥραϊος ἀείρω, οὐδὲ ὅτι γε καλὸς αὐκέτι
 καλῶ, καὶ ἐρῶντι οὐκ ἐρῶν ὀμιλεῖ, φιλήσῃ αὐτόν. Οὐδὲ
 γὰρ ὁ παῖς τῷ ἀνδρὶ ὥσπερ γυνὴ κοινωθεὶ τῶν ἐν τοῖς
 ἀφροδίσιοις εὐφροσυνῶν, ἀλλὰ νήφον μεθύοντα ὑπὸ τῆς
 ἀφροδίτης θεαταί. Ἐξ ὧν οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ τὸ 22
 ὑπερορῶν ἐγγίγνεται αὐτῷ τῷ ἐραστῷ. Καὶ σκοπῶν δὲ
 ἂν τις εὖρε ἐκ μὲν τῶν διὰ τοὺς τρόπους φιλουμένων
 οὐδὲν χυλετὸν γεγενημένον, ἐκ δὲ τῆς ἀναιδῶς ὀμιλίας
 πολλὰ ἤδη καὶ ἀνόσια πεπραγμένα. Ὡς δὲ καὶ ἀνα- 23
 λείθερος ἡ συνασία τῷ τὸ σῶμα μᾶλλον ἢ τῷ τὴν ψυχὴν
 ἐρχαστῶντι, πῦν ταῦτα δηλώσω. Ὁ μὲν γὰρ παιδεύων
 λέχει τε ἂν δὴ καὶ πράττειν δικαίως ἂν, ὥσπερ Χείρων
 καὶ Φοῖβη ὑπ' Ἀχιλλεύως, τιμῶτο, ὁ δὲ τοῦ σώματος ὀρε-
 χόμενος εὐκότως ἂν ὥσπερ πτωχὸς περιέμποιτο. Ἀεὶ γάρ
 τοι προσαιτῶν καὶ προσδόμενος ἢ φιλήματος ἢ ἄλλου τι-
 νος ψηλαφήματος παρακολουθεῖ. Εἰ δὲ λαμυρότερον 24
 λέγω, μὴ θαυμάζετε. Ὁ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει καὶ

1. ἢ σιῶσαι] Compar. Hieronis iii.
 31. Ceter. ib. 1, 39.

21. ἀγρίαις ἀείρω] Plato in Phaedro
 182, 38, μαρτυρεῖ γὰρ προσβύσιον συνή-
 κειν καί τις αὐτῶν ἀπολείπειται
 ἔργον, ἀλλ' ἂν ἀπύχνης σι καὶ ὀστρου
 λαοσύνης, δι' ἧς μὲν ἄλλος αὐτὸν ἀλῆος
 ἔχει (malim εἰ δὲ οὗτος ἀγρῶν) ἔρῃ, ἀπο-
 ῥῇ, ἀφρηρῇ καὶ σῶσαι αἰσθῆσαι αἰ-
 σθανομένην τοῦ ἱερμίου—τοῦ δὲ δὲ ἱερ-
 μίου καὶ αὐτὸν παραμένον ὁ οἶνος ἀλῆος
 αὐτοῦ σῶσαι τοῦ ἱερῶν χροῖον συνόντι μὴ
 ἔργῳ] Id. ἱερμίου ἀλῆος ἄλλος, ἔρῃ
 μὴ ἔργῳ παραμένον καὶ αὐτὸν ἰς ἀφρ-
 ῇ, ἱερμίου δὲ τοῦ ἄλλου σῶσαι, ὁ καὶ
 λέγει ἱερῶν ἀλῆος οἶον ἱερμίου, μὴ ἔργῳ
 Id. ἱερῶν.

23. λίγαν—πράττειν] Respicit ver-

ba Iliadis ix. 443. μέδων τι μὲν τῷ ἱερ-
 μῳ παραμένον τι ἱερῶν.

24. ἀγρίαις ἀείρω] Stephani conjectu-
 ram τι σπ. improbarunt edidit, propter locum similem Memorab. i.
 2, 29. sed ibi est παραμένον τοῦ ἱερμίου
 πο. Locus ita habet de eadem res
 φάσματι ἀνελείθερος τι εἶπαι καὶ ὁ σπῆ-
 σον ἀνδρὶ καλῶ ἀργαδῶν, τὸν ἱερμίου,
 ὃ βούλεται πολλὰ ἔχει φαινομένη,
 παραμένον ὅσπερ τοῦ σπῆσος, ἱερ-
 μίου καὶ δῆμιον παραμένον καὶ τοῦ-
 το μὲν τῶν ἀργαδῶν, ubi μεταδόντος (con-
 bendum censui olim, nec me conse-
 cūtur adhuc permittit, postquam legi,
 quae rescriptit Weiske ad eum locum.

24. θαυμάζετε] Junctura et magis
 Steph. θαυμάζετε.

- ὁ αἰὲς σύνδικος ἐμοὶ ἔρωε κεντρίξει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρως αἰ
 25 αὐτῷ παρήστιάζεσθαι. Καὶ γὰρ δὴ δοκεῖ μοι ὁ μὲν τῷ
 εἶδει τὸν νοῦν προσέχων, μεμιασμένῳ χῶρον εἰκέναι.
 Οὐ γὰρ, ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται, ἐπιμελεῖται, ἀλλ'
 ὅπως αὐτὸς ἥτις πλείεστα ἑρᾶια καρπώσεται. Ὁ δὲ τῇ
 Φιλίας ἐφιεμένος, μᾶλλον εἰσιε τῷ τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κε-
 κτημένῳ. Πάνταθεν γὰρ φέρων, ὅ τι ἂν δύνηται, πλείον
 26 νος ἄξιον ποιεῖ τὸν ἐρώμενον. Καὶ μὴν καὶ τῶν παιδικῶν
 ὅσα μὲν ἂν εἰδῇ, ὅτι ὁ τοῦ εἶδους ἐπαρκῶν ἄρξει τοῦ ἔρως
 στοῦ, εἰς αὐτὸν τᾶλλα ραδιουργεῖν ὅς δι' αὐτὴν γυναισχῆ;
 ὅτι, ἂν μὴ καλὸς καγαθὸς ἦ, εὐ καθεξεί τὴν Φιλίαν
 27 ταῦτον προσήκει μᾶλλον ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. Μέγιστον
 δι' ἀγαθὸν τῷ ὀρεγομένῳ ἐκ παιδικῶν φίλον ἀγαθὸν
 ποιήσασθαι, ὅτι ἀνάγκη καὶ αὐτὸν ἀσπεῖν ἀρετῇ. Οὐ
 γὰρ οἶόν τε ποτὴρ αὐτὸν ποιοῦντα ἀγαθὸν τὸν συνόντα
 ἀποδείξει, αὐδὲ γε ἀναισχυντίαν καὶ ἀκρασίαν παροχέ-
 28 μιν ἐγκρατῇ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι. Ἐπι-
 θυμῶ δέ σοι, ἔφη, ὦ Καλλιᾶ, καὶ μυθολογήσαι, ὡς οὐ
 μόνον ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ θεοὶ καὶ ἥρωες τὴν τῆς ψυχῆς
 Φιλίαν περὶ πλείονος ἢ τὴν τοῦ σώματος χρηστὴν ποιοῦνται.
 29 Ζεὺς τε γὰρ ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη,
 συγγενόμενος εἰς αὐτὰς θνητὰς εἶναι ὅσων δὲ ψυχῆς
 ἀγασθεῖν, ἀθανάτους τούτους ἐποίησεν ὡς Ἡρακλῆς μὲν
 30 καὶ Διοσκῆρυτοι εἰσὶ, λέγονται δὲ καὶ ἄλλοι. Καὶ ἐγὼ
 δὲ φημι καὶ Γανυμήδην οὐ σώματος ἀλλὰ ψυχῆς ἔρως

25. κεντρίσσει. Ex margine Steph.
 reduxi hoc cum Zeunio; antiquum
 vero κεντρίσσει retocavit Weiske.

26. ἔρα μὲν αὖ. Hoc debetur Weis-
 kio pro vulgato ἔρα δὲ μὲν. Castalio
 ἔρα δὲ omisit et deinde ἔρα δὲ dedit.

29. ψυχῆς ἀγασθεῖν. Edd. veterum
 hanc scripturam pro vulgato
 ψυχῆς retocavit Zeunio. Junctura δὲ

γαθῆς addit. ἀγαθῆς eadem habet
 scriptum, verum dedit Halensis et
 Castal.

30. Γανυμήδην οὐ σώματος. Contra
 Plato Phædri. scil. 79. p. 279. τίς
 ἔστι ἡ τοῦ σώματος ἡμεῖς ποτὴρ, δι-
 ἴμεν Ζεὺς Γανυμήδην ἑαυτοῦ σώματος,
 πολλὰ φερόμεν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ
 ἑτέρου.

ὑπὸ Διὸς εἰς Ὀλυμπον ἀνενχθῆναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτοῦ. Ἔστι μὲν γὰρ θεοῦ καὶ Ὀμήρου,

— γάνυται δὲ τ' ἀκούων.

Ταῦτο δὲ φράζει, ὅτι ἡδεται δὲ τ' ἀκούων. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλοι πού,

— πυκνὰ φρεσὶ μέθεα εἰδώς.

Ταῦτο δὲ αὖ λέγει, σαφὰ φρεσὶ βουλευόμενα εἰδώς. Ἐξ αὖ συναμφοτέρων τούτων οὐχ ἡδυσώματος ὀνομασθεῖς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων, ἐν θεαῖς τετίμηται. Ἀλλὰ 31 μὲν, ὡς Νικηράτης, καὶ Ἀχιλλεὺς Ὀμήρῳ πεποιήται οὐχ ὡς παιδικαῖς Πατρόκλῳ, ἀλλ' ὡς εἰσέρχων ἀποθανόντι ἐκπρεπέστατα τιμαρῆσαι. Καὶ Ὀρέστης δὲ καὶ Πυλάδης καὶ Θησεὺς καὶ Πειρίδους καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων οἱ ἀριστοὶ ὑμναῖνται οὐ διὰ τὸ συγκαθεύδεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγασθαι ἀλλήλους, τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα

καὶ Ὀμήρῳ] Margo Steph. in Ὀμήρῳ dat, quod aut recipiendum aut suppletum est.

γάνυται δὲ τ' ἀκούων] Edd. vett. ἔχουσιν habent. Ceterum in Homero, qualem hodie habemus, non exstat hemistichium, sed Iliad. T. 405. γάνυται δὲ τὴν τῶν Ἑνωχίδων, nec alterum hodie exstat, sed Il. Ω. 424. σπασσὰ φρεσὶ μέθεα εἰδώς, et P. 325. φίλα φρεσὶ μέθεα εἰδώς.

31. ὡς Νικηράτης] Hunc appellat, ubi Homerum testem laudat, quippe Homericorum carminum peritissimum. Monuit Zeune.

οὐχ ὡς παιδικαῖς Πατρόκλῳ] Tangit Platonem in Symposio c. vii. ubi est de Achille: ἐνέλεμνον βουδόντος τῷ ἱερῷ Πατρόκλῳ καὶ τιμαρῆσαι οὐ μὲν ὑπερσπασσάντων ἀλλὰ καὶ ἱσχυροῦν τιτιλισσάντων. Nisi quod Plato Patroclum ἱερῶν non ἱερῶν vel παιδικῶν Achilles facit. Fecerat Achillem ἱερῶν Æschylus, quem Plato ibidem redarguit ex Homero Il. xi. 786. ubi est de Patroclo: σπασσάντων δὲ οὐκ ἐστὶν. Æschylus tamen non solus erravit in ætate Achillis et amore erga Patroclum, sed habuit fere omnes poetas Tragicos Atticos sequen-

tes, ut egregie docuit Heyne ad locum Homeri. Mentionem Æschyli in Platone Valckenarius ab aliena manu insertam putabat, quam defendit Heyne l. c. Hic idem contra alterum locum Platonis suspensum habet, ubi est de Achille: διὰ τῶν καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς τῷ Ἀλκίονιδος μῦθον ἱσχυροῦν, εἰς μακρὸν χρόνον ἀποσπασσάντων. ubi cum ad comparationem Alceidis adhæsisset juvenis tum Fr. A. Wolfius, statim exortus est, qui nomen in Θίτιδος mutaret. Contra Heyne verba τῷ Ἀλκίονιδος ut ex interpolatione manifesta profecta ejicienda censuit. At fieri hoc minime potest nisi invito ipso Platone, qui Achillem, ut amasium, qui pro amatore mortem optaverit, comparat et præfert ex deorum judicio Alceidi, quæ ἱερὰ τῷ ἱερῶν, ut ait Plato sect. 3. l. c. propter amorem in maritum mortuum, ergo amans, non amata, morti se obtulerit. Ceterum παιδικῶν pro vulgato παιδῶν debetur correctioni H. Stephani, probata etiam a Valckenario ad Callim. Eleg. p. 219.

Πειρίδους] Ex Juntina Πειρίδους vocavit Zeune.

- 32 κοινῇ διαπεπραῖχθαι. Τί δέ; τὰ νῦν καλὰ ἔργα οὐ πάντ' ἂν εὖροι τις ἔνεκα ἐπαίνου ὑπὸ τῶν καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθελόντων πραττόμενα μᾶλλον, ἢ ὑπὸ τῶν ἐθιζομένων ἡδονῇ ἀπ' εὐκλείας αἰρεῖσθαι; καὶ τοι Παισωνίας γε, ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητῆ εραστῆς, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασία συγκυλινδουμένων εἴρηκεν, ὡς καὶ στρατεύματα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν. Τούτους γὰρ ἂν ἔφη οἶσθαι μάλιστα αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπαλείπειν· θαυμαστὰ λέγων, εἴγε οἱ ψόγου τε ἀφροντιστεῖν καὶ ἀναισχυντεῖν πρὸς ἀλλήλους ἐθιζόμενοι, οὗτοι μάλιστα αἰσχύνονται αἰσχρὸν τι ποιεῖν.
- 34 Καὶ μαρτύρια δὲ ἐπήγετο, ὡς ταῦτα ἐγνωκότες εἶεν καὶ Θηβαῖοι καὶ Ἡλεῖοι. Συγκαθεύδοντας γαῖν αὐτοῖς ὅμως παρατάττεσθαι ἔφη τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα· οὐδὲν τούτο σημεῖον λέγων ὅμοιον. Ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἰππονείδιστα. Δοκοῦσι δὲ ἔμοιγε οἱ μὲν

32. Παισωνίας] Est ὁ ἱε Κερμαῖον, ut appellat Platonis Protagoras p. 97. et Aelian V. H. ii. 21. Plato ibidem Agathonem Pausanias affidentem designat his verbis: καὶ μετὰ Παισωνίας νῖον ἔτι μαρτυροῖ, ὡς μὲν ἱγῆμαι, καλὸν τι κρηναδὸν εἶναι φέροι, εἴν δ' οὐκ ἴδιον σῆμα καλὸν—Ἰδὲ δὲ ἀκούσαι ἔμοιγε αὐτῶν ἀπαιτῶν Ἀγάθωνος καὶ οὐκ ἂν θαυμάζομαι, εἰ παλαιὰ Παισωνίας εὐγχαρῆς ἔν. Pertinet narratio ad Olympiadis 90. annum 1. Ceterum Παισωνίας γε pro vulgato εἰ Stephaniana secunda ex Athenæi loco p. 216. posuit prima.

33. μάλιστα αἰδεῖσθαι] Athenæus l. c. posuit ex h. l. μάλιστα δὲ αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπαλείπειν; posterio-rem varietatem probaverim equidem.

34. Θηβαῖοι καὶ Ἡλεῖοι] Illorum fuit ἱερὰ βάλανξ διδῶν, de qua Athenæus xiii. 2. Plutarchus Pelopidæ c. 2. Compara etiam Aelian V. H. xiii. 5. Eleorum amores παιδικῶς narrat ipse Xenophon de Laced. Rep. ii. 13.

συγκαθεύδοντας] Vulgatum nomi-

nativum (absolutum dicunt, qui excusant eum Bachio et Weiskio) damnavit cum Stephano et Leonclavio etiam Zeune; refertur genus masculinum ad pueros in vocabulo παιδικὰ intelligendos.

οἶδν—ἔμοιγε] Pro argumento ponens vel afferens exemplum plane dissimile.

νόμιμα] Igitur legaliter et more publico honesta, non natura. Ibi igitur παιδικῶς dici non possunt ἀναισχυντεῖν πρὸς ἀλλήλους sed tamen inesse illis amoribus aliquid diffidentie et suspitionis mutue, ubi in discrimen amor adducitur, videtur Xenophonti. Quod vero Weiske putabat, non in his ipsis verbis rationem esse, propter quam argumentum a Pausania positum sit improbandum, sed refutationem demum contineri verbis sequentibus ἀκούσαι δ' ἔμοιγε et cet. videtur virum doctum in eum errorem induxisse timor facie inutilis de honore philosophie Socraticæ. Nam ita, inquit, Socrates significaret, honestum nil natura esse, sed eandem

παρεκατατόμενοι ἀπιστοῦσιν εἰκέναι, μὴ χωρὶς γενόμενοι
οἱ ἐρωμένοι οὐκ ἀποτελῶσι τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα.
Λακεδαιμόνιοι δὲ οἱ νομίζοντες, εἰαν καὶ ὀρεχθῇ τις σώ- 35
ματος, μηδὲν ἂν ἔτι καλοῦ καγαθοῦ ταῦτον τυχεῖν,
οὕτω τελῶς τοὺς ἐρωμένους ἀγαθοὺς ἀπεργάζονται, ὥς
καὶ μετὰ ζήτων, καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ταχθῶσι τῷ
ἐραστῇ, ὅμως αἰδοῦνται τοὺς παρόντας ἀπολείπειν. Θυὰν
γὰρ οὐ τὴν Ἀγαθίστην, ἀλλὰ τὴν Αἰδῶ νομίζουσι. Δο- 36
κῆμαι δὲ ἂν μοι πάντες ὁμολογοὶ γενέσθαι, περὶ ὧν
λέγω, εἰ ὧδε ἐπισκοποῦμεν, τῷ ποτέρῳ παιδί Φιληθῆντι
μᾶλλον ἢ τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα ἢ χάριτας
παρεκατατίθεσθαι. Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, καὶ αὐτῷ
τὸν τῷ εἶδει τοῦ ἐρωμένου χρώμετον μᾶλλον ἢ ταῦτα τῷ
τῇ ψυχῇ ἐρασμῷ πιστεῦσαι. Σαί γε μὴν, ὦ Καλλιὰ, 37
δοκεῖ μοι ὄξιον εἶναι καὶ θεοῖς χάριν εἰδέναι, ὅτι σοι Αὐ-
τολύκου ἔρωτες ἐνέβαλον. Ὡς μὲν γὰρ Φιλότιμός ἐστιν,
εὐδῆλον, ὅς τοῦ κηρυχθῆναι ἐνεκα νικῶν παγκράτιον, πολ-
λοὺς μὲν πόνους, πολλὰ δὲ ἄλγη ἀνέχεται. Εἰ δὲ αἶ- 38
οιτο μὴ μόνον ἑαυτὸν καὶ τὸν πατέρα κοσμήσκειν, ἀλλ'

rem pro cuiusque civitatis legibus vel turpem esse vel honestam. Quidni enim Socrates novit et agnovit multa in civitatibus graecis honesta vel minus honesta haberi, de quibus leges Atriae aliter statuerent? Hoc si fuit hic etiam professus Socrates, ideo non potest nec debet videri significasse honestum nihil esse natura.

35. *ἡμετέριον*] Vide nostram de
Republ. Laced. ii. 13. Περίονιον ad
Elian. V. 14. iii. 12.

Com extra patriam urbi
sociis succurritur. Ita licebit defen-
dere vocabulum inclusum a Langio,
qui ~~non~~ intelligi malebat. Ante ~~ea~~
~~ea~~ cum Leonclavio Welfus ~~in~~
inferat, quod Attici in hoc genere
orationis omittunt.

[Sings.] Oom Bachio ita scripsit
Wessio, *[Sings.]* minus usitatum de-
fendit Zeune.

στῆναι, ἀδελφὴ] Edd. verr. ἀδελφ. Stratum Podoris extra urbem Lacedaemonem] memorat Pausanias Lacon. c. 20. Sed etiam Athenis ara fuit Pudori posita; teste eodem in Attic. c. xvii. 1. Sed Xenophon simul figurate locutus est. Impudentiam enim fecerat amica matrem amorum puerilium.

36. *ἰσχυροσύν*] Optativum modum ratio loquendi postulare videtur.

~~ἡμετέραν~~—~~παλαιάν~~[Sicla] Eadem est locutio Memorabil. iv. 4,
17.

Xierras] Minime sunt res ex,
quibus maxime quisque delectatur,
uti censet Lange, sed gratia et bene-
ficia.

39. [ἰὺθελον] Junfine ἀθελον Ca-
stilio cum Brodæo mutavit in οὖν ἀ-
θελον.

ικανὸς γενήσεσθαι, δι' ἀνδραγαθίαν καὶ φίλους εὖ ποι-
εῖν, καὶ τὴν πατρίδα αὔξεν, τρόπαια τῶν πολεμίων ιστά-
μενος, καὶ διὰ ταῦτα περιβλεπτός τε καὶ ὀνομαστός
ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις, πῶς οὐκ
οἶε αὐτὸν, ὅτιν' ἡγοῖτο εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτι-
39 στον, ταῦτον ταῖς μεγίσταις ἀν τιμαῖς περιέπειν; Εἰ οὖν
βούλει τούτῳ ἀρέσκειν, σκεπτέον μὲν σοι, πῶϊα ἐπιστά-
μενος Θεμιστοκλῆς ἱκανὸς ἐγένετο τὴν Ἑλλάδα ἐλευθε-
ροῦν· σκεπτέον δὲ, πῶϊα ποτε εἰδὼς Περικλῆς κράτιστος
ἐδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι· ἀθρητέον δὲ καὶ, πῶς
ποτε Σόλων Φιλοσοφίας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει
κατέθηκεν· ἐρευνητέον δὲ καὶ, πῶϊα Λακεδαιμόνιοι ἀσκαῖ-
τες, κράτιστοι δοκοῦσιν ἡγεμόνες εἶναι· πρόξενος δὲ καὶ
40 κατὰγονται αἰεὶ παρὰ σοὶ οἱ κράτιστοι αὐτῶν. Ὡς μὲν
οὖν σοι ἡ πόλις ταχὺ ἀν ἐπιτρέψκειν αὐτήν, εἰ βούλει, εὖ
ἴσθι. Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει. Εὐπατρίδης εἶ,
ἱερεὺς Θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθίδεως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον

38. *τρόπαια τῶν πολεμίων*] Juntina *τρόπαια*, deinde *πόλειον* edd. vitium ex Ribitti versione correxit Steph. secunda.

ἡγοῖτο] Castalio *ἡγοῖτο* dedit, errore operarum.

39. *Περικλῆς—ἰδίων*] Mortuum Periclem ita significat Xenophon hoc tempore, i. e. Olymp. 89. anno 4. Contra male Plato in Protagora, (cum quo Socratem facit loquentem Olymp. 89. anno 3.) p. 106. *ἰσὶ Περικλῆς ὁ σπουδαῖος τῶν νικητῶν πατήρ, τοῦτους δ' μὴν διδασκάλων εἵχεντο, καλῶς καὶ ἰσὶ παιδίων, ἃ δὲ αὐτὸς σφόδρα ἴσεν, οὗτοι αὐτὸς παιδίδαι οὗτοι τῶν ἄλλων παραδίδουσι*. Periclem tanquam viventem nominavit, jam Olymp. 87. anno 4. mortuum, ut ex Thucydide ii. 65. et Athenæo v. p. 337. constat.

ἱερευήτης δὲ καὶ] Juntina καὶ omisit.

πρόξενον] Callias in oratione ad Lacædæmonios apud Nostrom Hellenic. vi. 3, 4. *ἐνὶ μὲν προξενίᾳ ἡμῶν οὐκ*

ἰσὶ μόνος ἀλλὰ καὶ πατὴρ σπουδῆς ἔχων παριδίδου τῶν γένει.

40. *ἱερεὺς Θεῶν*] Intelligunt Cererem et Proserpinam, quæ in sacris Eleusiniis ab Erechtheo institutis colebantur. De Erechtheo nullum testimonium præterea attulit Grammaticus Historicus. Deorum p. 104. quem laudavit Zeune. Equidem Iacchum etiam intelligi puto, non solum ideo, quod Xenophon statim addit, hos ab Erechtheo primum publice cultos deos cum Iaccho Atheniensibus auxilium fuisse, sed movet me etiam locus Eupolidis in Disputatione de tempore Xenophonti Dialogi positus, ubi comicus Hipponicum Calliæ patrem *ἱερέα Διότητος* vocavit. *Διότητης* Callias est in Xenophonius H. Gr. l. c.

ἰσὶ τῶν βαρβάρων] Xenxem, cum quo Græcis ad Salamina prælium navale committentibus Deos Eleusinos cum Iaccho auxilium venisse narrat Herodotus alique.

σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν· καὶ νῦν ἐν τῇ ἐορτῇ ἱεροπρεπέ-
στατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεννημένων, καὶ σῶμα ἀξιο-
πρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μό-
χθους ὑποφέρειν. Εἰ δὲ ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι 41
μᾶλλον, ἢ παρὰ πτότον πρέπει, μηδὲ τοῦτο θαυμάζετε.
Ἀγαθῶν γὰρ φύσει, καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοσίμως ἐφιεμέ-
νων αἰεὶ ποτε τῇ πόλει συνεραστῆς ὦν διατελῶ. Οἱ μὲν 42
δὲ ἄλλοι περὶ τῶν ρηθέντων διελέγοντο, ὁ δὲ Αὐτόλυκος
κατεθεῖτο τὸν Καλλίαν. Καὶ ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν
εἰς ἐκείνον εἶπεν, οὐκοῦν σύ με, ὦ Σώκρατες, μαστροπού-
σεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικά, καὶ αἰεὶ
ἀρεστός ὦ αὐτῇ. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ἦν ὁρῶσι γέ σε μὴ 43
τῷ δοκεῖν, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἀρετῆς ἐπιμελούμενον. Ἡ μὲν
γὰρ ψευδὴς δόξα ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας· ἡ δὲ
ἀληθὴς ἀνδραγαθία, ἣν μὴ θεὸς βλάβη, αἰεὶ ἐν ταῖς
πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται.

CAPUT IX.

ΟΤΤΟΣ μὲν δὴ ὁ λόγος ἐπαυθὰ ἔληξεν. Αὐτόλυκος 1
δὲ (ἥδη γὰρ ὥρα ἦν αὐτῷ) ἐξανίστατο εἰς περίπατον· καὶ
ὁ Λύκων ὁ πατὴρ αὐτῷ συνεζιών, ἐπιστραφεὶς εἶπε, νῆ
τὴν Ἥραν, ὦ Σώκρατες, καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς δοκεῖς μοι
ἀνθρώπος εἶναι.

Ἐκ δὲ τούτου πρῶτον μὲν θρόνος τις ἔνδον κατετέθη, 2
ἔπειτα δὲ ὁ Συρακόσιος εἰσελθὼν εἶπεν· ὦ ἄνδρες, Ἀρι-

Is ἐπὶ ἐορτῇ Male de Panathenæis magnis interpretatur Zeuno; recte τὰ Ἑλευσίνια intelligit Weiske.

τῆς πόλεως] Pro τῶν πολιτῶν dictum interpretantur.

Cap. IX. 1. ἥδη γὰρ ὥρα ἦν αὐτῷ] Ex legibus scilicet gymnasticis, quas respiciebat item supra cap. viii. scet. 37. πολλοὺς μὲν στίχους, πολλὰ δ' ἄλλα ἀνέχεται. Sed simul etiam Xenon-

phontis ingenium pudori Autolycci consuluit, ne scenam statim exhibendam adpiceret puer ingenuus.

2. θρόνος] Tutum hunc locum et verba singula diligenter illustravit doctus vir, Boettiger, in libello vernaculo: Journal des Luxus und der Moden 1802. Januar p. 9—20: ut cognovi ex Commentar. Societ. philolog. Lipsf. vol. ii. p. 325.

ἀδὴν εἴσεσιν εἰς τὸν ἑαυτῆς τε καὶ Διονύσου θάλαμον
 μετὰ δὲ ταῦθ' ἤξει Διόνυσος, ὑποποπικῶς παρὰ θεῆς,
 καὶ εἴσοισι πρὸς αὐτὴν, ἔπειτα παίζουται πρὸς ἀλλή-
 λους. Ἐκ τούτου πρῶτοι μὲν ἡ Ἀριάδῃ ὡς νύμφῃ κα-
 κοσμημένη παρῆλθε, καὶ ἐκαθέζετο ἐπὶ τῷ θρόνῳ.
 Οὗτοι δὲ φαινόμενοι τοῦ Διονύσου, ἠύλειτο ὁ βασιλικὸς
 θυμὸς. Ἐνθα δὲ ἠγάσθησαν τὸν ἐρχοστοδιόσκαλον.
 Ἐνθα μὲν γὰρ ἡ Ἀριάδῃ ἀκούσασα, τοιαῦτό τι ἐπαύσην,
 ὡς πᾶς ἂν ἔγνω, ὅτι ἀσμένῃ ἤκουσε καὶ ὑπήντησε μετ'
 4 αὐτῇ, οὐδὲ ἀνέστη, δῆλῃ δὲ ἦν μόλις ἡρεμαῖσα. Ἐπεὶ γε
 μὴν καθεῖδεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος, ἐπιχρυσάσας, ὥσπερ αἱ
 αἵτις φιλικώτατα, ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ
 περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν. Ἡ δὲ αἰδωμένη μὲν ἴαπε,
 ὅμως δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. Οἱ δὲ συμπόται
 5 ἐβρώντες ἅμα μὲν ἐκρούν, ἅμα δὲ ἐβόων αὐτῆς. Ὡς δὲ
 ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀ-
 ριάδην, ἐκ τούτου δὲ φιλοῦντων τε καὶ ἀσπαζομένων ἀλ-
 λήλους σχήματα παρῆν θεάσασθαι. Οἱ δ', ἐβρώντες
 ὅπως καλὸν μὲν τὸν Διόνυσον, ὡραίαν δὲ τὴν Ἀριάδην, οὐ
 σκώπτοντας δὲ, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς στόμασι φιλοῦντας,
 6 πάντες ἀνεπτερωμένοι ἐθεῶντο. Καὶ γὰρ ἤκουον τοῦ Διο-
 νύσου μὲν ἐπερωτῶντος αὐτήν, εἰ φιλεῖ αὐτὸν, τῆς δ' οὕτως
 ἐπομνουύσης, ὥστε μὴ μόνον τὸν Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 παρόντας ἅπαντας συνομόσαι αὐτῇ, ἢ μὴν τὸν παῖδα καὶ
 τὴν παῖδα ὑπ' ἀλλήλων φιλεῖσθαι. Ἐώκεσαν γὰρ οὐ

3. ταυτέ τι τοίῳτι] Est quod
 cap. i. scil. 9. dicitur ἐχρηματίζοντο
 πρὸς.

4. ἐπὶ τῶν γυναικῶν] Genibus Ari-
 adæ infidens Dionysus ne lectori-
 bus immodestus et rusticus videretur,
 admonuit Weiske, cogitandum
 esse deum et ebrium et ad mores vi-
 cem priorem expressum.

5. οὐ σκώπτοντας] Esse h. l. σκώ-
 πτην imitari, simulare, docet opposi-
 tum ἀληθινῶς φιλεῖν.

6. ὥστε μὴ μόνον] Rdd. vett. ὥστε
 omittunt, ὡς dedit Castal.
 συναμόσαι] Hoc e margine Steph.
 et Villoisoni recepit Weiske in locum
 vulgati ἐσφάσαι.

δεδιδαγμένοις τὰ σχήματα, ἀλλ' ἐφεμένοις πράττειν, ἃ
 πάλαι ἐπεθύμουν. Τέλος δὲ οἱ συμπόται ἰδόντες περι-7
 βεβληκότας τε ἀλλήλους, καὶ ὡς εὐνὴν ἀπιδότας, οἱ μὲν
 ἄγαμοι γαμῶν ἐπάμνησαν, οἱ δὲ γεγαμηκότες, ἀναβάν-
 τεσ ἐπὶ ταῖς ἵππους, ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖ-
 κας, ὅπως τούτων τύχοιεν. Σωκράτης δὲ καὶ τῶν ἄλλων
 οἱ ὑπομείναντες, πρὸς Λύκωνα καὶ τὸν υἱὸν σὺν Καλλίᾳ
 περιπατήσαντες ἀπῆλθον. Αὕτη ταῦ τότε συμποσίου
 κατάλυσις ἐγένετο.

ἱφαιμίους] Juntina ἱφαιμίους, Aldi-
 na ἱφαιμίους.

γ. γεγαμηκότας] Niceratus cum

Critobulo. Vide ad cap. i. sect. 9.
 dicta.

PRÆFATIO

AD

XENOPHONTIS HIERONEM.

SIMONIDES Ceus, Leoprepis filius, poeta, jam gravis ætate, muneribus Hieronis invitatus accessit Syracusas, teste Æliano V. H. ix. 1. Ibi Polyzelum, Hieronis fratrem, conciliavit cum Thrasydæo, Therone et Hierone, testantibus Scholiis ad Pindari Olympia ii. 29. quod factum Olympiade 76, 1. Ipse in Epigrammate Analectorum i. p. 137. profitetur, se 80. natum annos archonte Athenis Adimanto victoriam tragicam consecutum esse. Factum hoc Olymp. 75, 3. testatur marmor Arundelianum. Ab isto tempore adiit Simonides Hieronem aliquot annos plus quam 80. natus. Cum Hiero ex morbo convaluisset, sermones frequenter conferebat cum Simonide Ceo, Pindaro Thebano et Bacchylide item Ceo, teste Æliano V. H. iv. 15. Hieronem λιθουργία laborantem commemorant Scholia, ubi Pindari locum Pyth. i. 97. interpretantur, qui Hieronem ægrotantem loqui videtur. Pertinet istud carmen ad Olymp. 77, 2. Colloquia Hieronis cum Simonide celebravit antiquitas, ut constat ex Epistola Platonis ad Dionysium ii. p. 65. ed. Bipont. : *ὅλον καὶ περὶ Ἱέρανος ὄταν διαλέγονται ἄνθρωποι, καὶ Πausaniou τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἃ τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς.* Simonidis et Pausaniæ sermones aliquot in convivio dictos refert Ælianus V. H. ix. 41. Aristoteles Rhetor. ii. 16. *ὁδὸν καὶ τὸ Σιμωνίδου εἰρηται περὶ τῶν σοφῶν καὶ*

πλουσίαν πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν Ἱέρωνος ἐφομένην, πότερον γενέσθαι
 κρεῖττον πλούσιον ἢ σοφὸν, πλούσιον εἰπεῖν τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄρεσθαι
 ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις ἔφη διατρίβοντας. De Eubulo et
 Socrate eadem narrant Scholia Platonica Ruhnkenii p.
 169. Cf. Synesii Epistola xlix. p. 187. Cum Hierone ver-
 fantem Epicharmum poetam et Xenophanem Colopho-
 nium habet Plutarchus in Apophthegm. Regum p. 89.

De Epicharmo poeta cum Hierone versante narrat quæ-
 dam Plutarchus de Discrimine Amici et Adulatoris cap.
 xl. p. 218. ed. Hutten.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΙΕΡΩΝΗ ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΣ.

CAPUT I.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητὴς ἀφίκετό ποτε πρὸς Ἱέρωνα τὸν ¹ τύραννον. Σχολῆς δὲ γενομένης ἀμφοῖν, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἄρ' ἂν μοι ἐδεήσαιο, ὦ Ἱέρων, διηγήσασθαι, ἃ εἰκὸς εἰδέναι σὲ βέλτιον ἔμαυ; Καὶ ποῖα ταῦτ' ἐστίν, ἔφη ὁ Ἱέρων, ὅποια δὴ ἐγὼ βέλτιον ἂν εἰδείην σαυ ὅπως ὅτος σοφῶ ἀνδρὸς; Οἶδά σε, ἔφη, ἐγὼ καὶ ἰδιώτην γεγενθ- ² μένον, καὶ νῦν τύραννον ὄντα· εἰκὸς οὖν, ἀμφοτέρων πεπειραμένον, καὶ εἰδέναι σε μᾶλλον ἔμαυ, πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικός βίος εἰς εὐφροσύνας τε καὶ λύπας ἀνθρώποις. Τί οὖν, ἔφη ὁ Ἱέρων, οὐχὶ καὶ σὺ, ³ ἐπεὶ νῦν γε εἶ ἰδιώτης εἶ, ὑπέμνησας με τὰ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ; οὕτω γὰρ ἂν σοι αἶμαι μάλιστα ἐγὼ δύνασθαι δηλαῦν τὰ διαφέροντα ἐν ἑκατέρῳ. Οὕτω δὴ ὁ Σι- ⁴μωνίδης εἶπε, τοὺς μὲν δὴ ἰδιώτας ἔγωγε, ὦ Ἱέρων, δοκῶ

Ξενοφῶντος] Juntina μέγας addit. Titulum vulgare habet etiam Athenæus iii. p. 122.

Cap. I. scd. 1. ἰδιῶτης δὴ] Stobæus Florileg. Sermon. xlviii. p. 346. ed. Basil. qui h. l. excerpfit, δὴ omisit.

2. ἰδιωτικὸς—ἀνθρώποις] Lipf. Codex articulum δ omittit; Stobæus

ἀνθρώπων dat.

3. ὑπέμνησας με] Errorem Stephani, qui Stobæi ὑπεμνήσας probavit, atque eorum, qui lectionem falsam receperunt, notavit Weiske. Vulgata Artici familiaris est. Cf. ad Cyropæd. ii. 1, 4. eamque firmat Lipf. liber.

μοι καταμεμαθηκέναι διὰ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ὁράμασιν
 ἡδόμενους τε καὶ ἀχθομένους· διὰ δὲ τῶν ὠτων, ἀκού-
 σμασι· διὰ δὲ τῶν ῥινῶν, ὁσμαῖς· διὰ δὲ τοῦ στόματος,
 5 στίχοις τε καὶ ποτοῖς· τὰ δὲ ἀφροδίσια, δι' ὧν δὴ πάντες
 ἐπιστάμεθα· τὰ δὲ ψύχη καὶ θάληη, καὶ σκληρὰ καὶ
 μαλακὰ, καὶ κοῦφα καὶ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματί μοι
 δοκοῦμεν, ἔφη, κρίνοντες ἡδυσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι ἐπ'
 αὐτοῖς· ἀγαθοῖς δὲ καὶ κακοῖς ἔστι μὲν ὅτε δι' αὐτῆς
 τῆς ψυχῆς μοι δοκοῦμεν ἡδυσθαι, ὅτε δ' αὖ λυπεῖσθαι,
 ἔστι δ' ὅτε κοινῇ καὶ διὰ τε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώ-
 6 ματος· τῷ δὲ ὕπνῳ ὅτι μὲν ἡδόμεθα, δοκῶ μοι αἰσθά-
 νεσθαι· ὅπως δὲ, καὶ ὧ τινι, καὶ ὁπότε, ταῦτα μᾶλλον
 πως, ἔφη, δοκῶ μοι ἀγνοεῖν. Καὶ οὐδὲν ἴσως ταῦτο θαυ-
 μαστὸν, εἰ τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι σαφεστέρας ἡμῖν τὰς
 7 αἰσθήσεις παρέχεται ἢ τὰ ἐν τῷ ὕπνῳ. Πρὸς ταῦτα δὴ
 ὁ Ἰέρων ἀπεκρίνατο, ἐγὼ μὲν τοῖνον, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη,
 ἔξω τούτων, ὧν εἰρηκας σύ γε, οὐδ', ὅπως ἀν' αἰσθητοῖς
 τινος ἄλλου ὁ τυράννος, ἔχοιμ' ἀν' εἰπεῖν. "Ὡστε μέχρι
 γε τούτων οὐκ οἶδ' εἴ τινι διαφέρει ὁ τυραννικὸς βίος τοῦ
 8 ἰδιωτικῷ βίῳ. Καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν, ἀλλ' ἐν τοῖσδε,

5. τὰ δὲ ἀφροδίσια] Lipf. τὰ δ' ἀφροδ.
 Intellige κατὰ τὰ ἀφρ. cum Weiskio.
 Male enim Zeune ad sequens κρίνον-
 τις referebat.

σκληρὰ] Stobæus καὶ σκευρὰ ad-
 dit, alienum ab h. l. additamentum.
 Idem μαλακὰ καὶ βαρέα καὶ κοῦφα
 dat, postea ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς,
 quam lectionem Aretinus reddidisse
 interpretando videtur. denique ἔστι τε
 καὶ λυπεῖσθαι—κοινῇ διὰ τῆς ψυχῆς καὶ
 τοῦ σώματος Stobæus.

6. τῷ δὲ ὕπνῳ] Lipf. τῷ δ' ὕπνῳ.
 deinde δοκῶ μοι ἔστι αἰσθ. edd. veteres
 excerpta Caſſal. μοι omittit Stobæus.
 8. πῶς—ᾧ τινι—ἰστέτι] Quo modo,
 qua parte corporis, obdormifcentes
 an dormientes.

μᾶλλον πῶς—ἀγνοεῖν] Zeune intel-

ligit ἢ ἄλλοι δ' ἐτι οὐδ'; ego vero ad αἰ-
 σθάνεσθαι μοι δοκῶ refero: quo certius
 voluptatem somni percipere mihi videor,
 sed magis ignoro et cet.

οὐδὲν ἴσως] Stobæus οὐδὲν δὲ ἴσως
 habet, quod probari poterat. Deinde
 ἀπεκρίνατο Lipf. liber dat.

7. ἴσως δὲ] Ex Stobæo δὲ adscivit
 Stephan. secunda; deinde μέχρι γε
 τούτων pro τούτου ex eodem adsumfi;
 postea idem οἶδα ἔστι, dat, margo Ste-
 phan. et Villosion. εἴ τι. Denique
 βίος omisit Stobæus, quod tamen a
 sermone populari et simplice non
 abhorret.

8. ἀλλ' ἐν τοῖσδε] Stobæus ἀλλὰ ἐν
 τοῖσδε, et sequens ἔφη Codex Sto-
 bæi damnat lincola subdubia.

ἔφη, διαφέρει ἂν, εἰ πολλαπλάσια μὲν δι' ἐκάστου τούτων εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. Καὶ ὁ Ἰέρων εἶπεν, οὐχ οὕτως ἔχει, ὡς Σιμωνίδῃ, ταῦτα· ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι πολὺ μείω εὐφραίνονται οἱ τύραννοι τῶν μετρίως διαγόντων ἰδιωτῶν, πολὺ δὲ πλείω καὶ μείζω λυπαῦνται. Ἄπιστα λέγεις, ἔφη ὁ Σιμωνίδης. Εἰ γὰρ οὕτω ταῦτ' εἶχε, πᾶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν, καὶ ταῦτα τῶν δοκούντων ἱκανωτάτων ἀνδρῶν εἶναι; πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους; Ὅτι ναὶ μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Ἰέρων, ἅπτεροι ὄντες ἀμφοτέρων τῶν ἔργων σκοποῦνται περὶ αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ περᾶσομαί σε διδάσκων, ὅτι ἀληθῆ λόγῳ, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὀφείας· ἐνταῦθεν γὰρ καὶ σὲ δοκῶ μεμῆσθαι ἀρξάμενοι λέγειν. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τοῖς διὰ τῆς ὀφείας θεάμασι λογιζόμενος εὐρίσκω μειονεκτοῦντας τοὺς τυράννους. Ἄλλα μὲν γε ἐν ἄλλῃ χώρᾳ ἐστὶν ἀξιοθέατα· ἐπὶ δὲ ταύτων ἕκαστα οἱ μὲν ἰδιῶται ἔρχονται καὶ εἰς πόλεις, ἃς ἂν

διαφέρει ἂν, 17] Hanc ex Stobæo scripturam recepit Zeune, antiquam vero διαφέρει πολλαπλάσια retocavit Weiske, nulla edita ratione, quæ in Stobæana patet, utpote modestam Simonidis responfionem habente, cum in vulgari desideretur particula γὰρ vel similis. Præterea Brunckius ad Aristophanis Plutum versu 1037. εὐφραίνοντο—ἔχον corrigit, admodum probabiliter.

εἰ ἴσθι ὅτι] Stobæi Codex 169' ἴσθι. Deinceps μὲν πάλιν Lips. liber. Postea δὲ παρ' αὐτῶν pro ἴσθι editus Stobæus, rectum scriptum habet. μετρίως διαγ. Brodæus interpretatur μ. διατρίβων, quo sensu est sect. 19. sed Weiske latiore sensu qui in mediocri fortuna consistunt fuit.

9. ὅχι] Ex Stobæo edito et scripto hoc in locum ἔχον vulgati recepit Weiske, in tali nexu imperfecta et ætiosus post εἰ vim conjunctivi habere monens.

ἱκανωτάτων] Oppositi τοῖς μετρ. διὰ

γίνοι sunt opibus pollentes, monente Weiskio. Deinde πάντα dat Codex Lips.

10. Δι', ἔφη] Margo Villois. Δία, ἔφη. Sequens περὶ αὐτοῦ refertur ad τὸ τυραννεῖν, igitur ἀμφοτέρω ἔργῳ sunt effectus uterque, quæ eveniunt tyrannis et privatis. Postea ὡς ἀληθῆ Stobæus dat.

καὶ εἰ δεῶ] Codex Lips. δεῶ καὶ εἰ habet, ut paulo post εὐρίσκω λογιζόμενος Stobæus.

11. Ἄλλα μὲν γι] Aretinus et Erasmus vertunt, quasi ἄλλα μὲν γὰρ scriptum legeretur, sed comparat Zeune locum Sympof. vi. 7.

εἰ ἂν βούλωνται] Codex Lips. εἰ βούλωνται. Deinde edd. veteres ἀξιοθέατα dant cum Codice Lips. ἀξιοθέατα margo Villois. quæ scriptura habet vestigia Weiskiani ἀξιοθεάματα. Stephanus ἀξιοθέατα dedit. Zeune Codicis Stobæani ἀξιοθέατα recepit, ut sequens συναγίγνεσθαι cum eo copuletur hoc sensu: οὗοι εὐρίσκονται

- βούλονται, θεαμάτων ἕνεκα, καὶ εἰς τὰς κοινὰς παση-
γύρεις, εἶναι τὰ ἀξιοθεατώτατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώπων
12 συναγείρεσθαι. Οἱ δὲ τύραννοι οὐ μάλα ἀμφὶ θεωρίας
ἔχουσιν. Οὔτε γὰρ ἰσχύει αὐτοῖς ἀσφαλές, ὅπου μὴ
κρείττονες τῶν παρόντων μέλλουσιν ἔσεσθαι, οὔτε τὰ εἴκει
κἀκτινῆται ἐχρᾶ, ὥστε ἄλλοις παρακαταθεμένους ἀπο-
θῆμαί. Φοβερόν γάρ, μὴ ἅμα τε στερηθῶσι τῆς ἀρχῆς,
καὶ ἀδύνατοι γένωνται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας.
13 Εἴποις οὖν ἂν ἴσως σὺ, ἀλλ' ἄρα ἔρχεται αὐτοῖς τὰ τοι-
αῦτα καὶ εἴκει μένουσι. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σιμωνίδη,
ὀλγὰ τε τῶν πολλῶν καὶ ταῦτα τοιαῦτα ὅτα οὕτω
τίμια πωλεῖται τοῖς τυράννοις, ὥστε οἱ ἐπιδοκίμῳ καὶ
οἱσι, ἀξιώσι πολλαπλάσι λαβόντες ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ
ἀπίνειν παρὰ τοῦ τυράννου, ἢ ὅσα ἐν παντὶ τῷ βίῳ παρὰ
14 πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κτῶνται. Καὶ ὁ Σιμωνί-
δης εἶπεν, ἀλλ' εἰ τοῖς θιάμασι μειονεκτεῖτε, διὰ γε τοι
τῆς ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε. Ἐπεὶ τοῦ μὲν ἡδίστου ἀπρεά-
ματος ἐπαίνου οὔποτε σπανίζετε· πάντες γὰρ οἱ παρόντες
ἡμῖν πάντα, καὶ ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῇτε,

offe dignissima, quae ab hominibus com-
portentur. Alias verbum συναγείρεσθαι
non habet unde pendat. Igitur Le-
oncl. conjecerat: ἰσθαι δ' ἀξιοθεα-
τάει εἶναι ἀνθρώπων, συναγείρεσθαι:
quam conjecturam receperunt Bach-
ius et Welfius. Zeunii ratio omnium
durissima et ineptissima merito visa
est Weiskio, cujus conjectura ἰσθαι τὰ
ἀξιοθεατώτατα τὰ ἐν ἀνθρώποις εἶναι
ἐστίν. maxime mihi omnium placet.
Præterea tamen in Xenophonte dif-
plicent verba θεαμάτων ἕνεκα, plane
superflua post illa ἐν τῷ δὲ τούτῳ ἱσ-
του, nec ad concinnitatem orationis
conferre aliquid videntur.

12. περιέρχονται] Cod. Lips. περιέρ-
χονται. Idem sequens et post ἅμα omittit
cum Juntina et Codice Stobæi, qui
liber Stobæi ἔχει pro περιέρχονται dat.

Ceterum senectutem eandem Plato
Reipubl. ix. p. 254. de vita tyrannicâ
ita explicat: λίγρον δ' ἐστὶν αὐτῇ ἐπὶ
ψυχῇ μόνον εἶναι ἐν τῇ αἰσῇ ἐπὶ ἀποδο-
μῆσιν ἔχοντι εὐδαίμονα, οὗτοι θιγαίται,
δεσπὶ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκείνους ἐκείνους
ταῖς εἰσι, κατελεσμένους δὲ ἐν τῇ αἰσῇ ἐπὶ
πολλὰ ὅς γινῆσθαι καὶ τοῖς ἄλ-
λοις πάλαι, ἰσθαι τὰ ἐν ἀνθρώποις καὶ
ἐν ἀνθρώποις ἐστίν.

13. Δία] Margo Villosif. Δὲ dat.
Deinde Cod. Lips. dat. εἶναι καὶ δὲ
ἐστίν.

14. ἐν τοῖς θιάμασι] Edd. antiquæ
θιάμασι dant, Stobæus ἐν τοῖς θιά-
μασι—ἐν τοῖς ἀποδομῆσιν.

ἐστίν] Male Stobæus ἐστίν habet.
Sequens ἐστίν—ἐστίν ex Stobæo scriptis
et edito in ἐστίν—ἐστίν mutavit Zeunio.

ἐπαινῶσι. Τῷ δ' αὖ χαλεπωτάτου ἀκροάματος, λοι-
δορίας, ἀκήκοί ἔστε. Οὐδεὶς γὰρ ἐθέλει τυράννου κατ'
ὀφθαλμοῖς κατηγορεῖν. Καὶ ὁ Ἰέρων εἶπε, καὶ τί αἶε, 15
ἔφη, τὰς μὴ λέγοντας κακῶς εὐφραίνειν, ὅταν εἰδῇ τις
σφιδῶς, ὅτι οἱ σιωπῶντες οὗτοι πάντες [πάντα] κακὰ
καῶσι τῷ τυράννῳ; ἢ τοὺς ἐπαινούντας τί δοκεῖς εὐφραί-
νειν, ὅταν ὑποπτεῖ ὥσιν ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαι-
νοὺς πεισθῆναι; Καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπε, τοῦτο μὲν δὴ, καὶ 16
μὰ τὸν Δία, ἔγωγέ σοι, Ἰέρων, πᾶν συγχωρῶ, τοὺς
ἐπαινούς παρὰ τῶν ἐλευθερωτάτων ἡδίστους εἶναι. ἄλλ',
ἔρεῖς, ἐκείνῃ γε οὐκ ἂν ἔτι πείσῃς ἀνθρώπων εὐδέναι, ὡς
οὐχί, δι' ὧν τρεφόμεθα οἱ ἄνθρωποι, πολὺ πλείω ἡμῖν
ἐκ αὐτοῖς εὐφραίνεσθαι. Καὶ οἶδά γ', ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, 17
ὅτι ταύτῃ κρίνευσιν οἱ πλείστοι ἡδίων ἡμᾶς καὶ πίνειν καὶ
ἐσθίειν τῶν ἰδιωτῶν, ὅτι δοκεῖσι καὶ αὐτοὶ ἡδίων ὢν δε-
πῆσαι τὸ ἡμῖν παρατιθέμενον δεῖπνον, ἢ τὸ αὐτοῖς. Τὸ
γὰρ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλειν, τοῦτο παρέχει τὰς ἡδονάς.

15. αἰῶ] Stobæus editus 17η dat. Sequens πάντα suadente Stephano primus Zeune ex Stobæo scripto, quo Stephanus usus est, addidit; Turicensis enim editio πάντα κακὰ dat, appositio in margine πάντες, quod Codex Paris. a Brunckio inspectus in textu habet. Quod ait Zeune eam scripturam graviolem et Hierone commoto digniorem esse, nescio quam ille commotionem animi significare voluerit. Colloquitur enim amice cum Simonide. Sed quod addit exemplum ex cap. vii. 2. πάντες πάντα ἐὰν προσεγγίμηναι, non conveniat cum hoc loco. Si esset πάντα κακὰ λέγουσι h. l. scriptum, probarem. Igitur conclusi πάντα.

πανούθου] Stobæus editus et scriptus πανούθου dat probante Stephano, non me; nec cum Zeunio ὅστις intelligendum est ad πανούθου. Is enim infinitivus ab ἐπισκευῇ ὅστις pendet.

16. ἐλευθερωτάτων] Stobæus ἐλευ-

θερωτάτων dat.

ἄλλ', ἔρεῖς, ἐκείνῃ γε] Stobæus scriptus post γε signum interrogationis ponit, editus γε omittit. Leonclavius conjecit scribendum ἔρεῖς ὡς ἐκείνῃ γε, Stephanus ἔρεῖς, μὰ, quod probavit Bachius. Ernesti ἔρεῖς deletum malebat, vel potius corriperebat ἄλλ' ἐκείνῃ γε ἔρεῖς ὅτι οὐκ ἂν ἔτι. Aretinus vertit: Sed illico profecto nunquam persuadebis. Zeune conjecit ἔρεῖς ortum esse ex scriptura ἔρεῖς ἐν quæ quidem conjectura mihi maxime omnium placet. Sequens οὐχί pro vulgato εὐδέναι ex Stobæo utroque Zeune. Idem Codex Stobæi ἐπιδραίνουσι dat.

17. τούτῃ] Stobæus editus τούτῃ habet. Deinde margo Villosi. habet ἐσθίου καὶ πίνου—τὸ παρ' ἡμῖν παρατιθέμενον. Etiam Stobæus uterque ἐσθίου καὶ πίνου dat, at vulgarem ordinem habet ex h. l. Athenæus iv. p. 144.

ἐπιδραίνουσι] Athenæus editus et scriptus ἐπιδραίνουσι habet, quod in

- 18 Διὸ καὶ πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἐορ-
τάς, πλὴν οἱ τύραννοι. Ἐκπλεῖ γὰρ αὐτοῖς αἱ παρι-
σκευασμέναι, οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπε-
ζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν. Ὡστε ταύτῃ πρῶτον τῇ εὐφροσύνῃ
19 τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσι τῶν ἰδιωτῶν. Ἐπειτα δ', ἔφη,
ἐκεῖνο εὖ οἶδ' ὅτι καὶ σὺ ἔμπειρος εἶ, ὅτι ὅσῳ ἂν πλείω
τις παραθῇται τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, τοσούτῳ καὶ
θᾶπτον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Ὡστε καὶ τῷ χρόνῳ
τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῶν μετρίως
20 διατρωμένων. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Σιμωνίδης, ὅσον
ἂν χρόνον ἡ ψυχὴ προσήται, ταῦτον πολὺ μᾶλλον ἡδονται
οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι τῶν τὰ
21 εὐτελέστερα παραιτιθεμένων. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Ἰέρων, ὃ
Σιμωνίδῃ, τὸν ἐκάστῳ ἡδόμενον μάλιστα, ταῦτον οἶσι καὶ
ἐρατικώτατα ἔχεν τοῦ ἔργου τούτου; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.
Ἦ οὖν ὁρᾷς τι τοὺς τυράννους ἡδίων ἐπὶ τὴν ἐαυτῶν παρὰ-
σκευὴν ἰόντας, ἢ τοὺς ἰδιώτας ἐπὶ τὴν ἐαυτῶν; Οὐ μὰ
τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ καὶ ἀγλυκεστότερον, ὥς

locum vulgati ὑπερβάλλον cum Zeu-
pio recepit Weiske.

18. ἡδίων πρ. τὰς ἐορτάς] Stobæus
uterque τὰς ἐορτάς ἡδ. πρ. habet.

πλὴν οἱ τύραννοι] Codices a Schwei-
ghæufiero inperfecti dant in Athenæo
πλὴν οὐχ οἱ τυρ. Sic noster in Laced.
Rep. xv. 6. καὶ ἴδρας δι πάντας ὑπανί-
σταται βασιλεὺς πλὴν οὐκ ἴφρασι ἀπὸ
τῶν ἰσοικῶν δίφρων.

παρισκευασμένοι] Edd. vett. cum
libro Lipsi. παρισκευασμένα dant. Ver-
ba τῶν ἰδιωτῶν editus Stobæus omit-
tit.

19. ἐκεῖνο] Athenæus ἴσται, ἴφρ,
ἐκεῖνο εὖ οἶδα. Ex Stobæo utroque
Zeune ἐκεῖνον recepit.

ἔφ' ἂν πλείω τις] Athenæus ἔφ' ἂν
τις πλείω. Sed editio Veneta et Basil.
ἔφ' ἂν τις πλείω εἴ. Epitome MSta
ἔφ' ἂν πλείω τις. Codex A. ἔφ' ἂν τις
πλείων τις. Schweighæufier edidit ἔφ'
ἂν πλείω τις.

καὶ θᾶπτον] Ita cum Stephano
Weiske. Vulgo erat θᾶπτον. Ex Sto-
bæo et Athenæo καὶ inferuit Zeune.
Sed Athenæus Venetus et MStus ha-
bet καὶ θᾶπτον μᾶλλον. Postremum
vocabulum omisit editio Basil. et Ca-
sauboni.

ἡδονῆς] Ita Steph. secunda ex A-
thenæo vulgatum ἡδονῆς correxit.
Deinde μοικτικῆς παρὰ. cfr in edd.
vett. et Codice Lipsi. Sed μοικτικῆς
παρ. dedit Castal. μοικτικῆς ἢ πάλλῃ
παρὰ. Stobæus uterque. Verum de-
dit Steph. secunda.

20. εὐτελέστερα] Athenæus εὐτελέ-
στατα habet. Antecedens δὲ omittit
Juntina.

21. Ἦ οὖν] In margine Codicis
Stobæani conjecturam τί οὖν, ἐξ ἧς
propositam reperit et probavit Brun-
cius, referente Zeunio. Idem Stobæ-
us verba ἰσὶ τῶν ἰσοικῶν omisit.

ἀγλυκεστότερον] Ex Suida hoc vul-

π πολλοῖς ἂν δοξείε. Τί γάρ; ἔφη ὁ Ἰέρων, τὰ πολλὰ 22
ταῦτα μηχανήματα κατανεόηκας, ἀ παρατίθεται τοῖς
τυράννοις, ὀξέα καὶ δριμύεα καὶ στρυφνὰ καὶ τὰ τοῦτων
ἀδελφά; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, καὶ πάνυ γέ
μοι δοκοῦντα παρὰ φύσιν εἶναι ταῦτα ἀνθρώποις. Ἄλ- 23
λο τι οὖν αἶε, ἔφη ὁ Ἰέρων, ταῦτα τὰ ἐδίσματα εἶναι, ἢ
μαλακῆς καὶ ἀσθενείας τρυφῇ ψυχῆς ἐπιδυμήματα.
Ἐπεὶ εὖ οἶδ' ἔγωγε, ὅτι οἱ ἡδέως ἐσθιόντες, καὶ σύ που
εἶσθα ὅτι, οὐδὲν προσδέονται τούτων τῶν σοφισμάτων.
Ἄλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, τῶν γε πολυτελῶν ὀσμῶν 24
τούτων, αἷς χρίσθῃ, τοὺς πλησιάζοντας οἶμαι μᾶλλον
ἀπολαύειν, ἢ αὐτοὺς ὑμᾶς. Ὡσπερ γε καὶ τῶν ἀχαρί-
στων ὀσμῶν οὐκ αὐτὸς ὁ βεβρωκὼς αἰσθάνεται, ἀλλὰ
μᾶλλον οἱ πλησιάζοντες. Οὕτω μέντοι, ἔφη ὁ Ἰέρων, 25
καὶ τῶν σίτων ὁ μὲν ἔχων παντοδαπὰ αἶε, οὐδὲν μετὰ
πύθου αὐτῶν λαμβάνει· ὁ δὲ σπανίστας τινὸς, αὐτὸς ἐστὶν
ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος, ὅταν αὐτῷ προφανῇ τι.

gato ἀγλακίστοις substituit Zeune. Cf. ad Oeconom. viii. 3.

22. κατανεόηκας] Editio Veneta et Codex A. Athenæi κατανεόηκας—ἀνθρώπων dant, ubi Basil. et Casaub. vulgatam Xenophontis posuerunt. Deinde στρυφνὰ dat liber Lips.

23. οὖν οἶδ' Athenæus οὖν omittit, deinde δ' τὴν διὰ κακῆς καὶ ἀσθενείας ψυχῆς—ἡμεῖς δ' αὖτ' ἡδύως ἐσθιόντες. Ita quidem editio nupera habet, sed Basil. et Casauboniana δ' μὴ διὰ κακῆς. Veneta et Codex A. δ' μὴ διὰ κακῆς. unde δ' τὴν διὰ κακῆς in Athenæo editio Schweighæuser eandemque Xenophonti scripturam restitutam voluit. Sed κακῆς vulgato minime præferendam videtur. Deinde ἐσθιόντες eadem Veneta cum Codice A. et Epitome MStæ dant in Athenæo pro ἐσθιόντες.

ἐδίσματα] Editus Stobæus ζήτηματα, verum scriptus et margo editi habet, idem editus μέλα κακῆς καὶ

ἀσθενείας dat. Particulam δ' omittit Lips. liber.

στρυφῇ] Edd. veteres cum Lips. libro et Stobæo edito στρυφῆς, sed scriptus Stobæus plane omittit vocabulum.

24. τῶν γε] Hoc ex Edit. Castal. Steph. sec. et Stobæo pro vulgato γε dedit Zeune: pejus tamen revocavit Weiske.

ἀχαρίστων] Ita etiam margo Villois. Contra ἀχαρίστων dant edd. vet. Stobæus et Codex Lips.

25. πύθου αὐτῶν] Ad αὐτῶν referendum αὐτῶν, quare malebat οὐδὲ αὐτῶν Weiske. Deinde χαρμῶν dat Stobæus editus, χαρᾶς scriptus. Postea συμπλάμενος ex Juntina, Stobæo scripto et margine Steph. revocavit Zeune, Stobæus editus cum Aldina et Steph. nostrum habet. Denique προσπιφασθῇ Stobæus editus habet.

26 Κινδυνεύουσιν οὖν, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, αἱ τῶν ἀφροδισίων
μόνοι ὑμῖν ἀπολαύσεις τοῦ τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας πα-
ρέχων. Ἐν γὰρ ταύτῳ ἔστιν ὑμῖν, ὅ τι ἂν κάλλιστον
27 ἴδῃτε, ταύτῳ συνεῖναι. Νῦν δὲ, ἔφη ὁ Ἱέρων, εἵρηκας ἐν
ᾧ, σάφ' ἴσθι, πλεῖστον μειονεκτοῦμεν τῶν ἰδιωτῶν. Πρω-
τον μὲν γὰρ γάμος ὁ μὲν ἐκ μειζόνων δῆπου καὶ πλούτου
καὶ δυνάμει κάλλιστος δοκεῖ εἶναι, καὶ παρέχων τινα τῶν
γῆμαντι Φιλοτιμίαν μεθ' ἡδοῆς· δεύτερον δὲ ὁ ἐκ τῶν
ὁμοίων. Ὁ δ' ἐκ τῶν Φαυλοτέρων πάντῳ ἄτιμός τε καὶ
28 ἀχρηστος νομίζεται. Τῷ τοίνυν τυράνῳ, ἂν μὴ ξένη
γῆμη, ἀνάγκη ἐκ μειόνων γαμῆν. Ὡστε τὸ ἀγαπητὸν
οὐ πάντῳ αὐτῷ παραγίνεται. Παλὺ δὲ καὶ αἱ θρασυτεῖαι
αἱ ἀπὸ τῶν μέγιστοι Φρονησῶν γυναικῶν εὐφραίνουσι
μάλιστα, αἱ δ' ὑπὸ τῶν δούλων, παρῶσαι μὲν οὐδὲν τι
ἀγαπῶνται, ἐὰν δέ τι ἐλλείπωσι, δεινὰς ὀργὰς καὶ λύ-
29 πας ἐμποιοῦσιν. Ἐν δὲ τοῖς παιδικαῖς ἀφροδισίοις ἔτι
αὐτὸ παλὺ μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς τεκνοποιαῖς μειονεκτεῖ τῶν εὐ-
φρονησῶν ὁ τύραννος. Ὅτι μὲν γὰρ τὰ μετ' ἔρωτος ἀφρο-
δισία πολλὴ διαφερότως εὐφραίνει, πάντες δῆπου ἐπιστά-
30 μεθα· ὁ δὲ ἔρως παλὺ αὐτῷ ἐδάει ἥκιστα τῷ τυράνῳ ἐγ-
γίγνεσθαι. Οὐ γὰρ τῶν ἐτοίμων ἡδεται ἔρως ἐφίμενος,
ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων. Ὡσπερ οὖν εἰ τις ἄπειρος ἂν

26. Κινδυνεύουσιν οὖν] Ex conjectura Heindorfii mei οὖν addidi, quod deesse facile lector qui vis Græce doctus sentit. Deinde μένοι dat uterque Stobæus, postea ἴσθι edd. veteres.

27. Νῦν δὲ] Stobæus uterque Νῦν γὰρ dat, sequens σάφ' ἴσθι, editus omit- tit. in ᾧ δὲ σάφ' ἴσθι, Codex Lips.

φαιζόντων] Ex Stobæo utroque addidit Zeune, quod Aretinus ἀφελίστως interpretari videtur.

παρέχων] Margo Steph. cum libro Lips. παρέχων.

28. ξένη] Codex Lips. ξένη habet, Margo Steph. cum edd. vett. ἂν μὴ

μὴ ξένη.

φρονησῶν] Codex Lips. εὐφρονη- σῶν, Margo Villosif. εὐφρονησῶν dat. deinde ἐπὶ δούλων Lips. idem postea ἀλλίστως.

29. Ὅτι μὲν γὰρ] Ex Stobæo utro- que μὲν cum Zeunio addidi, quod omisit Weiske.

30. πολλὸν αὐτῷ] Stobæus editus πολλὸν αὐτῷ εἶλεν ἐπαύτως ὑποτίθεσθαι, sed scriptus habet πολλὸν αὐτῷ αἶμα ἐπὶ τῷ. ἐγγίγνεσθαι. Deinde οὐδὲ γὰρ liber Lips. Postea ὁ ἔρως ex Stobæo dedit Zeune.

δύσους τοῦ πιεῖν οὐκ ἂν ἀπολαύει, οὕτω καὶ ὁ ἄπειρος ὢν
 ἔρατος; ἄπειρός ἐστι τῶν ἡδίστων ἀφροδισίων. Ὁ μὲν 31
 οὖν Ἰέρων οὕτως εἶπεν. Ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπιγελάσας
 πῶς λέγεις, ἔφη, ὦ Ἰέρων; Τυράνῳ οὐ Φῆς παιδικῶν
 ἔρατας ἐμφύεσθαι; Πῶς μὴν σὺ, ἔφη, ἐρᾶς Δαϊλόχου
 τοῦ καλλίστου ἐπικαλουμένου; Ὅτι, μὰ τὸν Δί', ἔφη, 32
 ὦ Σιμωνίδη, οὐ τοῦ εἰοίμου παρ' αὐτοῦ δοκοῦντος εἶναι
 τυχῆν τούτου μάλιστα ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τοῦ ἥμισυ τυ-
 ράνῳ προσήκοντος κατεργάσασθαι· ἐγὼ γὰρ δὴ ἐρῶ 33
 μὲν Δαϊλόχου, ὥνπερ ἴσως ἀναγκάζει ἡ φύσις ἀνθρώ-
 που δεῖσθαι παρὰ τῶν καλῶν· τούτων δὲ, ὢν ἐρῶ τυχῆν,
 μετὰ μὲν Φιλίας καὶ παρὰ βουλομένου πάνυ ἰσχυρῶς
 ἐπιθυμῶ τυγχάνειν, βία δὲ λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ ἦσσαν
 ἂν μοι δοκῇ ἐπιθυμῆν, ἢ ἑμαυτὸν κακόν τι ποιεῖν. Παρὰ 34
 μὲν γὰρ πολεμίων ἀκόντων λαμβάνειν, πάντων ἡδιστον
 ἔγωγε νομίζω εἶναι, παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἡδι-
 σται, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. Εὐθύς γὰρ παρὰ τοῦ 35
 ἀντιφιλαῦτος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ
 ἐρωτήσεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἀποκρίσεις, ἡδισταὶ δὲ καὶ ἐπα-
 φροδιώταται αἱ μάχαι τε καὶ ἐρίδες. Τὸ δὲ ἀκόντων 36

τοῦ πλεῖν οὐκ ἂν ἀπολαύει] Ex Ste-
 phani emendatione verba esse ἂν ad-
 didit Zeune, quæ iterum omisit
 Weiske, negationem non esse neces-
 sariam statuens cum Leonclavio. Sed
 Leonclavius scribi voluit ὥστε ἂν ἂν
 εἴη—τοῦ πλεῖν ἀπολαύει. Ita quidem
 negatio abesse posse videtur. Sed ἀπο-
 λαύειν τοῦ πλεῖν non recte dicitur, qui
 nec sensum ullum nec voluptatem
 ex potu percipit. Recte quidem
 Weiske annotat esse verbum μίσσην, id
 est de malis et bonis dici, quibus ali-
 quis vel utitur vel fruatur; sed fal-
 sum est, quod addit h. l. esse magis
 nisi quam frui, et hoc loco illud ἀπο-
 λαύειν non esse cum ἡδονῇ conjunctionem ne-
 que ἀπολαύειν (des Genußes) nomine
 diximus. Stephanus si sublatum ma-
 luit, quæ particula tamen habet ma-

gnam difficultatem, et Leonclavius
 movisse videtur, ut ei δὲ substitueret.
 Superest ut cum ὥστε jungamus,
 ὥστε, quasi. Negationem vertit A-
 retinus: *Ut igitur is, qui nunquam
 passus est sitim, quanta delictio sit in
 potu, ignorat.* Denique liber Lips.
 πλεῖν dat.

31. παιδικῶν] Aldina παιδικῶς dat.
 Deinde πῶς μὲν σὺ—καλλίστου λογι-
 μῶν margo Villosi. Isi καλοῦ λογι-
 μῶν Codex Lips.

32. κατεργάσασθαι] Brodæus βίη
 additum malebat, contra recte mo-
 nuit Zeune intelligi μετὰ φιλίας καὶ
 παρὰ βουλομένου.

34. ἡδιστον ἔγωγε] Margo Villosi.
 ἔγωγε ἡδιστον habet.

35. ἐπαφροδιώταται] Codex Lips.
 ἐπαφροδιώταται dat. idem deinde καὶ

παιδικῶν ἀπολαύειν, ληλασία, ἔφη, ἔμογε δοκεῖ εἰκέναι
 μᾶλλον, ἢ ἀφροδισίοις. Καί τοι τῷ μὲν ληστῇ παρῆχε
 τινὰς ὅμως ἡδονὰς τό τε κέρδος, καὶ τὸ ἀνιᾶν τὸν ἐχθρόν
 τὸ δὲ, οὗ ἂν ἐρᾷ τις, ταύτῃ ἡδισθαι ἀνιωμένῳ, καὶ φι-
 λῶντα μισεῖσθαι, καὶ ἄπτεσθαι ἀχθομένου, πῶς οὐχὶ
 37 ταῦτο ἦδη δυσχερὲς τὸ πάθημα καὶ οἰκτρὸν; Καὶ γὰρ
 ὅθι τῷ μὲν ἰδιώτῃ εὐδὺς τεκμήριόν ἐστιν, ὅταν ὁ ἐρώμενός
 τι ὑπουργῇ, ὅτι ὡς Φιλῶν χαρίζεται, διὰ τὸ εἶδέναι, ὅτι
 38 οὐδεμιᾶς ἀνάγκης αὐτοῦς ὑπηρετεῖ. Τῷ δὲ τυράννῳ οὐ
 ποτ' ἐστὶ πιστεῦσαι, ὡς Φιλεῖται. Ἐπιστάμεθα γὰρ
 αὐτοὺς διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας, ὡς, ἢ μάλιστα ἂν δύν-
 ωνται, ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν Φιλοῦντων ὑπουργί-
 αῖς. Καὶ τοῖνυν αἱ ἐπιβουλαὶ ἐξ αὐθένων πλεονες τοῖς
 τυράννοις εἰσὶν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλιστα Φιλεῖν αὐτοὺς προσ-
 ποιησαμένων.

CAPUT II.

- 1 ΠΡΟΣ ταῦτα εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 πάντῃ ἔμογε μικρὰ δοκεῖ εἶναι, ἂ σὺ λέγῃς. Πολλοὺς
 γὰρ, ἔφη, ἔγωγε ὁρῶ τῶν δοκούντων ἀνδρῶν εἶναι ἐκόντας
 μισοενεκταῖντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὄψων, καὶ ἀφρο-
 2 δισίων γε ἀπεχομένους. Ἄλλ' ἐν ἐκείνοις γε πολὺ δια-
 φέρετε τῶν ἰδιωτῶν, ὅτι μεγάλα μὲν ἐπινόεῖτε, ταχὺ δὲ

αἱ ἱριδε. Ceterum εὐδὺς h. l. est quod
 alibi αὐτίκα, exempli gratia.

36. ληλασία] Iuntina σὴ ληλ.
 Huc respexit Plutarchus in Amato-
 rio p. 8. ed. Mutten. ἢ δὲ ἀπὸ τῶν
 ἀφρίων αὐθέντων μὲν καὶ μετὰ βίας λεγο-
 μένη ληλασία et cet.

οὐ δὲ] Cod. Lipf. οὐ ἰὰ dat.

37. οὐδεμιᾶς—ὁπηρετεῖ] Lipf. οὐδὲ
 μίαν dat, et Weiskii correctionem pro
 vulgato ὁπηρετεῖ confirmat.

38. γὰρ αὐ τοῖς] Hæc est Step-
 hani emendatio pro vulgato αὐτοῖς.

Weiske interpretatur: Scimus vero
 etiam, vernacule: auf einer andern
 Seite die Sache betrachtet. Deinde ἐ-
 ακάξουσιν dedit Castalio.

1. ταῦτα ἴσιν] Cod. Lipf. ταῦτα
 δ ἴσιν.

δοκούντων ἀνδρῶν ἴσιν] Weiskio vi-
 detur ἴσιν abundare, et δοκούντων esse
 conspicuum, illustratum. Non memi-
 nerat verborum cap. vii. 3. ἄλλος δὲ
 καὶ οὐκ αἰετὶ ἀνδραγαθῶν μόνον τιμωρίζεσθαι.

2. ταχὺ δὲ] Ex Stobæo edito et
 scripto ταῦτα addidit Zeune.

κατεργάζεσθε· πλείστα δὲ τὰ περισσὰ ἔχετε, κέκτησθε
 δὲ διαφέροντας μὲν ἀρετῇ ἵππους, διαφέροντα δὲ κάλλει
 ἔπλα, ὑπερέχοντα δὲ κόσμον γυναῖξί, μεγαλοπρεπεστά-
 τας δὲ οἰκίας, καὶ ταύτας κατεσκευασμένας τοῖς πλεί-
 στου ἀξίοις· ἔτι δὲ πλήθει καὶ ἐπιστήμασι θεράποντας
 ἀρίστους κέκτησθε· ἱκανώτατοι δὲ ἐστὲ κακῶσαι μὲν
 ἐχθροὺς, ὀηῆσαι δὲ φίλους. Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ Ἰέρων³
 εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὃ Σιμωνίδῃ,
 ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος οὐδέν τι θαυμάζω·
 μάλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι δοκεῖ δοξάζειν ὄρων καὶ εὐδαιμό-
 νας τινὰς εἶναι καὶ ἀθλίους· ἡ δὲ τυραννὶς τὰ μὲν δε-⁴
 κῶντα πολλοῦ ἀξία κτήματα εἶναι, ἀνεπτυγμένα θεᾶ-
 σθαι, φανερὰ πᾶσι παρέχεται· τὰ δὲ χαλεπὰ ἐν ταῖς
 ψυχαῖς τῶν τυράννων κέκτηται ἀποκεκρυμμένα, ἐνθα
 περ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἀπὸκείται. Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λε-⁵
 ληθέναι, ὥσπερ εἶπον, οὐ θαυμάζω. Τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς
 ταῦτ' ἀγνοεῖν, οἱ διὰ τῆς γνώμης δοκεῖτε θεᾶσθαι κάλ-
 λιον ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πλείστα τῶν πραγμάτων,
 ταῦτό μοι δοκεῖ θαυμαστόν εἶναι. Ἐγὼ δὲ πεπειραμένος⁶
 σαφῶς οἶδα, ὃ Σιμωνίδῃ, καὶ λέγω σοι, ὅτι οἱ τύραννοι
 τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσι, τῶν δὲ με-

μεγαλοπρεπεστάτοις] Stobæus edi-
 tus comparativum habet, sed scriptus
 cum vulgato facit.

πλῆθος] ἄριστοι πλῆθος dici viden-
 tur Weiskio, quatenus tota familia,
 ut numerosior, præstat paucioribus
 servis, five quatenus in laboribus,
 qui multorum opera indigent, plures
 servi proprie sunt meliores. Contra
 Ernesti πλῆθος vel φόνος præferbat. Ce-
 terum Stobæus πλῆθος ei habet et
 αἰετοειδὲς omittit.

3. οὐδὲν τι] Aldina τι omisit. De-
 inde μέλιντα γὰρ margo Villoif.

4. θεᾶσθαι, φανερὰ] Stobæus θε-
 ᾶσθαι φανερώς, sed liber Paris. cum
 vulgata facit. Stephanus καὶ φανερὰ
 dedit; Ernesti φανερά pro glossa verbi
 ἀνεπτυγμένα habuit, quem sequitur
 cum Zeunio Weiske, equidem Ste-
 phano accedo.

ἴθα περ] Stobæus ἐν αἷς περ καὶ ἐν
 εὐδαιμονίᾳ καὶ ἐν κακοδαιμονίᾳ, sed liber
 Paris. vulgatum habet. Margo Steph.
 et Villoif. dat κακοδαιμονίᾳ.

5. περὶ τούτου λεληθέναι] Inusitata
 dictio λεληθέναι pro περὶ τούτου, vera me-
 rei ratio latet!

- 7 γίγταν κακῶν πλείστα κέκνηται. Αὐτίκα γάρ, εἰ μὲν εἰρήνη δοκεῖ μέγα ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ταύτης ἐλάχιστον τοῖς τυράννοις μέτεστιν· εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακόν, ταύτου πλείστον μέρος οἱ τύραννοι μετέχουσιν.
- 8 Εὐδὺς γὰρ τοῖς μὲν ιδιώταις, ἂν μὴ ἡ πόλις αὐτῶν κοινὴν πόλεμον πελεμῇ, ἔξεστιν, ὅποι ἂν βούλωνται πορεύεσθαι, μηδὲν φοβουμένους, μή τις αὐτοὺς ἀποκτείνῃ· οἱ δὲ τύραννοι πάντες πανταχῇ ὡς διὰ πολεμίας πορεύονται. Αὐτοὶ τε γαῖν ὠπλισμένοι οἰοῦνται ἀνάγκην εἶναι διάγειν,
- 9 καὶ ἄλλους ὀπλοφόρους αἰεὶ συμπεριάγεσθαι. Ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν ιδιώται, ἐὰν καὶ στρατεύωνταί που εἰς πολέμια, ἀλλ' οὖν, ἐπειδὴν γε ἔλθωσιν οἴκαδε, ἀσφάλειαν σφίσιν ἡγαῦντα εἶναι· οἱ δὲ τύραννοι ἐπειδὴν εἰς τὴν ἐαυτῶν πόλιν ἀφίκωνται, τότε ἐν πλείστοις πολεμίοις ἴσασιν
- 10 ὅσους. Ἐὰν δὲ ἤ καὶ ἄλλοι στρατεύουσιν εἰς τὴν πόλιν κρείττονες, ἐὰν ἔξω τοῦ τείχους τύχωσιν ὅσους αἱ ἥσους, ἐν κινδύνῳ δοκοῦσιν εἶναι· ἀλλ' ἐπειδὴν γε εἴσω τοῦ ἐρμματος ἔλθωσιν, ἐν ἀσφαλείᾳ πάντες νομίζουσι καθεστάναι· ὁ δὲ τύραννος οὐδ' ἐπειδὴν εἴσω τῆς οἰκίας παρἔλθῃ, ἐν ἀκινδύνῳ ἵσθιν, ἀλλ' ἐνταῦθα δὴ καὶ μάλιστα
- 11 φυλακτέον οἶσται εἶναι. Ἐπεὶ τοῖς μὲν ιδιώταις καὶ διὰ σπονδῶν καὶ δι' εἰρήνης γίγνεται πολέμου ἀνάπαυσις· τοῖς δὲ τυράννοις οὔτε εἰρήνῃ ποτὲ πρὸς τοὺς τυραννευομένους γίγνεται, οὔτε σπονδαῖς ἂν ποτὲ πιστεύσας ὁ τύραννος
- 12 θαρρήσειε. Καὶ πόλεμοι μὲν δή εἰσιν, οὓς τε αἱ πόλεις πολεμαῖσι, καὶ οὓς οἱ τύραννοι, πρὸς τοὺς βεβιασμένους.

7. ἐλάχιστον] Stobaeus ἐλάχιστον
μῖρος μέγιστος τοῖς τυράννοις—εὐδύνῳ
μετῆχον οἱ τύραννοι.

8. συμπεριόνται] Margo Villois. συμπεριόνται dat.

10. ἐξω τοῦ τείχους] Leonclavii ἐξω
χωρῶν cum Bachio recepit Weiske,

τοῦ γένους additum malebat Stephanus. Defectum verbi inepte defendere conatur Zenne.

11. Ἐπεὶ] Stobaeus ἡ addit. Idem deinde cum libro Lipsiensis et margine Villois. Ὁμοίως habet.

Τούτων δὴ τῶν πολέμων ὅσα μὲν ἔχει χαλεπὰ ὁ σὺν ταῖς
 πόλεσι, ταῦτα καὶ ὁ τύραννος ἔχει. Καὶ γὰρ ἐν ὅπλοις.¹³
 αἱ εἶναι ἀμφοτέρους, καὶ φυλάττεσθαι, καὶ κινδυνεύειν,
 καὶ ἂν τι πάθωσι κακὸν ἡττηθέντες, λυπαῦνται ἐπὶ τού-
 τοις ἐκάτεροι. Μέχρι μὲν δὴ τούτου ἴσοι οἱ πόλεμοι· αἱ.¹⁴
 δὲ ἔχουσιν ἡδέα οἱ συνάντες πόλεσι πρὸς τὰς πόλεις,
 ταῦτα οὐκ ἔτι ἔχουσιν οἱ τύραννοι. Αἱ μὲν γὰρ πόλεις.¹⁵
 δῆπου, ὅταν κρατήσωσι μάχῃ τῶν ἐναντίων, οὐ ῥέδιον εἰ-
 πεῖν, ὅσῃ μὲν ἡδονὴν ἔχουσιν ἐν τῷ τρέφασθαι τοὺς πο-
 λεμίους, ὅσῃ δὲ ἐν τῷ διαίκειν, ὅσῃ δὲ ἐν τῷ ἀποκτείνειν
 τοὺς πολεμίους· ὡς δὲ γαυροῦνται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ὡς δὲ
 δοῖαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσιν, ὡς δὲ εὐφραίνονται
 τὴν πόλιν νομίζοντες ἡΐκηέναι. Ἐκαστος δὲ τις πρὸς-¹⁶
 ποιεῖται καὶ τῆς βουλῆς μετασχηκέαι, καὶ πλείστους
 ἀπεκτονέαι· χαλεπὸν δὲ εὐρεῖν, ὅπου οὐχὶ καὶ ἐπιψέ-
 δοται, πλείους φάσκοντες ἀπεκτονέαι, ἢ ὅσοι ἂν τῷ
 ὄντι ἀποθάνωσιν· οὕτω καλὸν τι αὐταῖς δοκεῖ εἶναι τὸ
 πολλὸν νικᾶν. Ὁ δὲ τύραννος ὅταν ὑποπτεύσῃ, καὶ αἰ-¹⁷
 σθανόμενος τῷ ὄντι ἀντιπραττομένους τινὰς ἀπακτείνῃ,
 αἶδει ὅτι οὐκ αὖτις ὄλην τὴν πόλιν, ἐπίσταται τε, ὅτι μετὰ-

13. ὁ σὺν ταῖς πόλεσι] Articulus
 deest in edd. pr. et Cod. Lips. cum
 Leoncl. inferuit; ὁ συνάν, quod ipsum
 dedit Welfiana, aut οἱ συνάντες scri-
 bendum censuit Stephanus. Vide
 mox dicenda ad sect. 14.

14. πόλεις] Edd. vet., cum libro
 Lips. πόλιν. Verum ex Juntina et
 Steph. secunda revocavit Zeune.

οἱ συνάντες πόλεις πρὸς τὰς πόλεις]
 Non sunt nec esse possunt in hoc
 loco οἱ συν. socii, ut recte monuit
 Weiske, quem loco advenit locutio-
 nis inusitatum exemplum. Tandem
 conjecit scribendum οἱ ἐντι, quod
 probarem, nisi jam sect. 12. esset ἴσα
 μιν ἔχει χαλεπὰ ὁ σὺν ταῖς πόλεσι πό-
 λεμοι, ubi H. Stephanus ὁ συνάν ma-
 lebat. Usitatum est πόλεμος συναντά-

μενος πόλεσι πρὸς πόλιν.

15. δοῖαν λαμπρὰν ἀνάλ.] Uno ver-
 bo dicere licebat λαμπρόντας.

16. οὐχὶ καὶ] Lips. lib. οὐδὲ habet.
 τὸ πολλὸν νικᾶν] Erasmus vertit, quasi
 πόλιν scriptum legerit: quod. Leon-
 claviura secuti receperunt Welfius et
 Bach. πρὸς πόλιν malebat Weiske;
 vulgatum defendit Zeune; ipse
 Weiske postea Hipparchici locum
 viii. 11. comparavit: τὸ γὰρ πολλὸν νι-
 κᾶν, οὐδὲρ πώποτε μεταμίλλαν πρὸς
 σχιν.

17. ἀντιπραττομένους] Expectabam
 ἀντιπράττοντας, et hæc verbi forma
 in Xenophonte et Atticis ceteris scrip-
 toribus solennis fuit.

αἶδει] Hoc ex conjectura Capteri
 N. L. i. 13, Leonclavique, cui acce-

των ἄρξει, Φαιδρός τε αὐ δύναται εἶναι, οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ· ἀλλὰ καὶ μοῖᾱ, καθ' ὅσον ἂν δύνηται, τὸ γεγενημένον. Καὶ ἀπολογεῖται ἅμα πρᾶπτων, ὡς οὐκ ἀδικῶν πεποίηκεν. Οὕτως οὐδ' αὐτῷ δοκεῖ καλὰ τὰ
 18 ποιούμενα εἶναι. Καὶ ὅταν ἀποθάνωσιν, οὐς ἐφοβήθη, οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαρρεῖ, ἀλλὰ φυλάττεται ἐτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν. Καὶ πόλεμον μὲν δὴ ταιῶτον ἔχων διατελεῖ ὁ τύραννος, ὃν ἐγὼ δηλῶ.

CAPUT III.

1 ΦΙΛΙΑΣ δὲ αὖ καταθέσθαι ἧς κοινωνοῦσιν οἱ τύραν-
 νοι. Πρῶτον μὲν, εἰ μέγα ἀγαθὸν ἀνθρώποις ἡ Φιλία,
 2 ταῦτο ἐπισκεψώμεθα. Ὃς γὰρ ἂν φιλήται δῆπου ὑπό-
 τινων, ἡδέως μὲν ταῦτον οἱ φιλοῦντες παρόντα ὀρεῶσιν,
 ἡδέως δὲ εὖ ποιῶσιν, παθαῖσι δὲ, ἂν πού ἀπῇ, ἡδίστα
 δὲ πάλιν προσιόντα δέχονται, συνήδονται δὲ ἐπὶ τοῖς αἰ-
 ταῖ ἀγαθοῖς, συνεπικουροῦσι δὲ, εἴαν τι σφαλλόμενον ὀρεῶ-
 3 σιν. Οὐ μὲν δὴ λέληθεν οὐδὲ τὰς πόλεις, ὅτι ἡ Φιλία
 μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἡδίστον ἀνθρώποις ἐστί· μόνους
 γαῦν τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποιὰ
 ἀπεκτείνειν, δηλονότι διὰ ταῦτα, ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς
 νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν Φιλίας πρὸς τοὺς ἀνδρας εἶ-

dit liber Lipf. dedit Zeune, quam obnitente Stephano. Vulgatum *ἔξω* Brodæus mutabat in *ἔσω*, quod vertit Aretinus. Mihi ut Stephano additum *ἔξω* displicet.

ἔξω πρᾶπτων] Trucidans, inter trucidandum. Sed qui potuit addere *ὡς—πεποιήκειν*, si facit simul? Vereor igitur, ut locus sanus sit.

18. *τούτου θαρρεῖ*] Cum Weiskio *ἔξω* addendum cenſeo, quod Zeune intelligi poſſe cenſebat.

ὃν πρῶτον] Articulus deest in edd. vett. ſed habet etiam margo Villoif.

Cap. III. 1. *φιλίας—ἔξω*] Hæc eſt

leſio Caſſal. Hal. et Bryl. reliqua dant *ἔξω*, quod in *ἔσω* mutari voluit Stephanus, in *ἔξω* Ernesti. *ἔξω* revocavit Zeune, defendit Weiſſke. Mihi nihil horum placet, et librorum ſcriptorum auxilium deſidero. In Lipf. eſt *φιλίας καταθίσειν ἔξω*, omiſſis *ὃν*.

3. *νηποιὰ*] Margo Steph. *νηποιὰ* et *νηποιᾷ*, margo Villoif. *νηποιὰ*, Lipf. liber *νηποιᾷ*, quod probō. Legio Atticæ contra *moëchos rationes* interpretatur eodem modo Lyſias *πρὸς* Eratoſth. p. 17. ed. Taylori.

ναι. Ἐπεὶ ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ κατὰ συμφορὰν τινα 4
 γυνή, οὐδὲν ἦτον τούτου ἕνεκεν τιμῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες,
 εἰάν περ ἡ Φιλία δοκῇ αὐτοῖς ἀκέραιος διαμένειν. Τοσ- 5
 αῦτον δὲ τι ἀγαθὸν κρίνω ἔγωγε τὸ φιλεῖσθαι εἶναι, ὥστε
 νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τὰγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνε-
 σθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Καὶ τούτου 6
 τῶν τοῦ κτήματος ταιούτου ὅτος μειονεκτοῦσιν οἱ τύραννοι
 πάντων μάλιστα. Εἰ δὲ βούλει, ὦ Σιμωνίδη, εἰδέναι,
 ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ἐπίσκει· βεβαιόταται μὲν γὰρ 7
 ἤκου δοκοῦσι Φιλίαι εἶναι γονῶσι πρὸς παῖδας, καὶ
 παισὶ πρὸς γονίαις, καὶ ἀδελφοῖς πρὸς ἀδελφούς, καὶ
 γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας, καὶ ἐταίροις πρὸς ἐταίρους. Εἰ 8
 τῶν ἐθέλεις κατανοεῖν, εὐρήσεις μὲν τοὺς ιδιώτας ὑπὸ
 ταύτῃ μάλιστα φιλουμένους, τοὺς δὲ τυράννους πολλοὺς
 μὲν παῖδας ἑαυτῶν ἀπεκτονηκότας, πολλοὺς δὲ ὑπὸ παί-
 δων αὐτοὺς ἀπολωλότας, πολλοὺς δὲ ἀδελφούς ἐν τυραν-
 νίᾳ ἀλληλοφόνους γεγενημένους, πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ
 γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τυράννους διεφθαρμένους, καὶ ὑπὸ
 ἐταίρων γε τῶν μάλιστα δοκούντων φίλων εἶναι. Οἵτινες 9
 οὖν ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων μάλιστα φιλεῖν καὶ νόμῳ
 συνηναγκασμένων οὕτω μισοῦνται, πῶς ὑπ' ἄλλου γέ
 τινος οἰεσθαι χρῆν αὐτοὺς φιλεῖσθαι;

4. *τινα γυνή*] Castal. *τινα ἡ γυνή*
 dedit, quod præfero.

αὐτοῖς] Cod. Lipf. *αὐταῖς* dat.

5. *τὰγαθὰ*] Stobæus editus et
 MStus *τ' ἀγαθὰ* habet, rectius, pu-
 to; idque recepi cum Weiskio, cum
 articulus vulgo abesset.

7. *γονίας*] Hanc formam ut Atti-
 cis familiarem pro *γονίαις* ex Stobæo
 affumfit Zeune.

8. *ιδίαις*] Stobæus *ιδίαις* dat:
 idem deinde rectius *οὐδὲ μὲν ιδιώτας*.

ταύτων μάλιστα] Stobæus *ταύτων*

πάντων μάλιστα habet, deinde *ἀπεκτο-
 νήτας*, quod cum Weiskio Bachius re-
 cepit.

πολλοὺς δ' ὑπὸ παιδων] Codex Lipf.
αὐτῶν δ' ὑπὸ, idem deinde cum mar-
 gine libri Villoisii, et Stobæo *αὐτοῖς*
 dedit, quod ante *ἀπολωλότας* inseruit
 Weiske confirmante margine Vil-
 loisii.

9. *φιλεῖν*] Vulgatum *φιλεῖσθαι* ex
 Arctini versione et Codice Stobæi
 correxit Zeune. Post *συνηναγκασμένων*
 repetit idem *φιλεῖν*.

CAPUT IV.

- 1 ΑΛΛΑ μὴν καὶ πίστεως ὅστις ἐλάχιστον μετόχη,
 πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθῷ μειονακτεῖ; ποία μὲν γὰρ
 ζυνουσία ἡδεῖα ἄνευ πίστεως τῆς πρὸς ἀλλήλους; ποία
 δὲ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίστεως ὁμιλία; πῶς
 2 δὲ θεράπων ἡδύς ἀπιστούμενος; Καὶ τούτου τῶν τῷ
 πιστῶς πρὸς τινὰς ἔχειν, ἐλάχιστον μέτεστι τυράνῳ·
 ὅποτε γὰρ αὐτὸς σίτοις οὔτε ποτοῖς τοῖς κρατίστοις πιστεύων
 διάγει, ἀλλὰ καὶ τούτων πρὶν ἀπάρεχθαι τοῖς θεοῖς,
 τοὺς διακόους πρῶτον κελεύουσιν ἀπογεύσασθαι, διὰ τὸ
 ἀπιστεῖν, μὴ καὶ ἐν ταῦτοις κακὸν τι φάγωσιν, ἢ πίνωσιν.
 3 Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ πατρίδες τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις
 πλείστου ἄξιαί. Πολῖται γὰρ δορυφορεῦσι μὲν ἀλλή-
 λους ἄνευ μισθῷ ἐπὶ τοὺς δούλους, δορυφορεῖσιν δὲ ἐπὶ
 τοὺς κακούργους, ὑπὲρ τῷ μὴδένᾳ τῶν πολιτῶν βιαιῶ
 4 θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Οὕτω δὲ πόρῳ προεληλύθασιν
 φυλακῆς, ὥστε πεπονήνται πολλοὶ νόμοι, τῷ μισαιφόνῳ
 μὴδὲ τὸν συνόντα καθαρύνειν ὥστε διὰ τὰς πατρίδας

Cap. IV. 1. ποία δ' ἀνδρὶ] Vulgo insertum ἄν ante ἀνδρὶ omisi cum margine Villois. Cod. Lipf. et Stobæi libro Parisiens. περι πίστεως margo Villois.

2. μέτεστι τυράνῳ] Stobæi editiones μέρος τυράνῳ μέτεστι.

σίτοις] Vulgabatur: ὅτι σίτοις κρατίστους πιστεύων διάγει. Stobæus editus habet: οὐδὲ σίτοις οὐδὲ ποτοῖς διάγει πιστεύων. Codex Parisinus vero: ὅτι σίτοις οὐδὲ ποτοῖς κρατίστους πιστεύων διάγει. Athenæus p. 171. laudat: οὐτὶ σίτοις καὶ ποτοῖς πιστεύων διάγει. Zeune edidit: ὅτι σίτοις οὐδὲ ποτοῖς κρατίστους π. δ. Weiske: οὐτὶ σίτοις οὐδὲ ποτοῖς τῶν κρατίστους π. δ. Cod. Lipf. ὅτι σίτοις κρατίστους dat. Mihi additum κρατίστους (articulatum bene addidit Weiske) difficultatem habere videtur. Num tyrannorum

cibus optimus minus periculi habere debebat? an si eorum cibus omnium optimus, certe pretiosissimus est, ideo id in significatione periculi addi debebat? Athenæus igitur vocabulum non sine causa omisisse videtur.

πρὶν ἀπάρεχθαι] Athenæus dat ἔντι τοῦ ἀπάρεχθαι θεοῖς, τοῖς διακόοις et cet.

ἀπογεύσασθαι] Hoc pro ἀπογεύεσθαι ex Codice Paris. Stobæi dedit Weiske, accedit nunc Lipf. liber et margo Villois.

μὴ καὶ ἐν ταῦτοις] Cod. Lipf. καὶ ἐν ταῦτοις dat. καὶ ἐν ταῦτοις margo Villois. In Athenæo edito καὶ deerrat, quod ex Codd. addidit Schweighæuser.

3. πολῖται γὰρ] Codex Paris. Stobæi γὰρ omittit.

4. νόμοι] Stobæus editus νόμοι dat, deinde ὅτι διὰ τὰς πατρίδας.

ἀσφαλῶς ἕκαστος βιοτεύει τῶν πολλῶν. Τῷ δὲ τυράν-
5 νοι καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται. Ἀντί γὰρ τῷ τι-
μωρεῖν αὐτοῖς, αἱ πόλεις μεγάλως τιμᾷσι τὸν ἀποκτεί-
ναντα τὸν τύραννον καὶ ἀντί γε τοῦ εἰσγεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν,
ὥσπερ τοὺς τῶν ἰδιωτῶν φονεάς, ἀντί τούτου καὶ εἰκό-
νας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἰστᾷσιν αἱ πόλεις τῶν τοιαύτου ποιη-
σάντων.

Εἰ δὲ σὺ οἶε, ὡς πλείω ἔχων τῶν ἰδιωτῶν κτήματα ὁ
τύραννος, διὰ τοῦτο καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται,
οὐδὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὡς Σιμωνίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀθλη-
ταὶ οὐχ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες, τοῦτο αὐτοὺς
εὐφραίνει, ἀλλ' ὅταν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἥττους, ταῦτ' αὐ-
τοὺς ἀνιά· οὕτω καὶ ὁ τύραννος, οὐχ ὅταν τῶν ἰδιωτῶν
πλείω φαίνεται ἔχων, τότε εὐφραίνεται, ἀλλ' ὅταν ἐτέρων
τυράννων ἐλάττω ἔχη, τότε λυπεῖται. Τούτους γὰρ ἀν-
ταγωνιστάς ἡγεῖται αὐτῷ τοῦ πλούτου εἶναι. Οὐδέ γε γ
θάττον γίγνεται τῷ τυράννῳ ἢ τῷ ἰδιώτῃ, ὃν ἐπιθυμεῖ.
Ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης οἰκίας, ἢ ἀγροῦ, ἢ οἰκέτου ἐπιθυμεῖ,
ὁ δὲ τύραννος ἢ πόλεων, ἢ χώρας πολλῆς, ἢ λιμένων, ἢ
ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν· ἃ ἐστὶ πολὺ χαλεπώτερα καὶ ἐπι-
κινδυνότερα κατεργάσασθαι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημά-

ζ. ἀνέστραπται] Ex margine Steph.
et Villoif. ἀντίστραπται recepit Wel-
fiana.

τιμωρεῖν αὐτοῖς, αἱ πόλεις] Hunc
verborum ordinem induxit Weiske,
quæ antea sic ordinabantur: τιμωρεῖν
αἱ πόλεις αὐτοῖς, μεγάλως &c. Vitium
ferens Brodæus, qui αὐτοῖς mutabat
in αὐθις.

ἀσφατέραντα] Stobæus editus κατα-
πύκναντα dat. Sequentem articulum
τῶν ex Juntina, margine Villoif. et
Stobæo restituit Zeune.

ταῦτο] Stobæi Codex Paris. ταῦτο
dat.

6. ἐπ' αὐτῶν] Edd. vett. ἐπ' αὐτῶν.

Verum est etiam in margine Villoif.
τοῦτο αὐτοῖς] Cod. Lipf. ταῦτ' αὐ-
τοῖς, ut paulo post est ταῦτ' αὐτοῖς
ἀνιά.

ἐτέρων] Juntina ἰταίρων. deinde
edd. vett. ἡγῆται cum libro Lipf.

γ. θάττον] Ex Stobæo τι addidit
Zeune, quod si liber scriptus obtu-
lisset, non spernerem.

πόλιν] Stobæus editus πόλιν dat,
deinde δὲ πολὺ ἰσχυρῶν.

ἐπικινδυνότερα κατεργάσασθαι] Sic
edd. vett. et Stobæus. Ante Zeu-
nium erat ἐπικινδυνότερα. Ceterum
κατεργάζεσθαι Stobæus editus, alte-
rum est in libro Paris.

- 8των. Ἀλλὰ μέντοι καὶ πίνοντας ὅψιν οὐχ οὕτως ἐλίγους τῶν ἰδιωτῶν, ὥς πολλοὺς τῶν τυράννων. Οὐ γὰρ τῷ ἀριθμῷ οὔτε τὰ πολλὰ κρίνεται, οὔτε τὰ ἱκανὰ, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις· ὥστε τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανὰ, πολλά ἐστί, τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα.
- 9 Τῷ οὖν τυράννῳ τὰ πολλαπλάσια, ἥ τινος ἱκανά ἐστὶν εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπανήματα, ἢ τῷ ἰδιώτῃ. Ταῖς μὲν γὰρ ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνεν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, ὅπῃ βούλονται· τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Αἱ γὰρ μέγισται αὐτοῖς δαπάναι καὶ ἀναγκαιόταται εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἰσι· τὸ δὲ τούτων συντέμνει
- 10 ἄλγερος δοκεῖ εἶναι. Ἐπεὶ δὲ ὅσοι μὲν δύνανται ἔχον ἀπὸ τοῦ δικαίου, ὅσων δέονται, τί ἂν ταύτας οἰκτεροῖ τις ὡς πίνοντας; ὅσοι δὲ ἀναγκάζονται δι' ἐνδειαν κακόν τι καὶ αἰσχρὸν μηχανώμενοι ζῆν, πῶς οὐ τούτους ἀθλίους
- 11 ἂν τις καὶ πίνοντας δικαίως νομίζῃ; Οἱ τυράννοι τοῖσιν ἀναγκάζονται πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους, διὰ τὸ εἰς τὰς ἀναγκαῖας δαπάνας αἰεὶ προσδῆσθαι χρημάτων. Ὡς περ γὰρ πολέμου ὄντος, αἰεὶ ἀναγκάζονται στράτευμα τρέφειν, ἢ ἀπολωλέναι.

CAPUT V.

- 1 ΧΑΛΕΠΟΝ. δι' ἐρῶ σοι καὶ ἄλλο πάθημα, ὦ Σίμων

8. μίνται] Stobæus: μὴ καὶ πίνοντας ὅψιν ἐλίγους—ἰδιωτῶν, πολλοὺς δὲ τ. τυρ. Sed liber Paris. habet: μίνται καὶ πλουσίους ὅψιν οὐχ οὕτως ἐλίγους τῶν ἰδιωτῶν ὡς πίνοντας πολλοὺς τ. τ. In edd. vett. est ἰδιωτικῶν excerpta Halensi et Castalionæ; verum est etiam in margine Villoisf.

9. πολλαπλάσια] Codex Lipf. παραπλάσια habet. Paulo antea γυν pro οὖν ex Stobæo MSto recepit Zeune.

ταῖς μὲν γὰρ] Stobæus editus καὶ

γὰρ ταῖς μὲν habet.

τὸ δὲ τούτων] Intellige τι, quod Stobæus additum habet.

10. ἔσαν] Ex Stobæo ὁ recepit Zeune: rectius indidem ἂν inter τί τούτους inferuit, et αἰκτεῖται mutavit in αἰκτεῖται. Margo Villoisf. τοὺς ἀθλίους dat.

νομίζω] Margo libri Villoisfoni cum Lipf. Codice palat. dant.

Cap. V. 1. ὦ ἐρῶ σοι] Margo Villoisf. habet ὦ αὐ σοι ἐρῶ.

πίδη, τῶν τυράννων. Γινώσκουσιν μὲν γὰρ οὐδὲν ἦσαν τῶν ἰδιωτῶν τοὺς κοσμίους τε, καὶ σοφοὺς, καὶ δικαίους. Ταύτους δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι, φοβαῦνται· τοὺς μὲν ἀνδρείους, μὴ τι τολμήσουσι τῆς ἐλευθερίας ἕνεκα· τοὺς δὲ σοφοὺς, μὴ τι μηχανήσονται· τοὺς δὲ δικαίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλεῖστος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι. Ὅταν δὲ τοὺς τοιούτους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, ἀλλ' ἢ οἱ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς καὶ ἀνδραποδώδεις; Οἱ μὲν ἄδικοι πιστευόμενοι, διότι φοβαῦνται, ὥσπερ οἱ τύραννοι, τὰς πόλεις, μήποτε ἐλευθεραὶ γενόμεναι ἐγκρατεῖς αὐτῶν γένωνται· οἱ δὲ ἀκρατεῖς, τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα· οἱ δὲ ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοὶ ἀξιοῦσιν ἐλευθεροὶ εἶναι. Χαλεπὸν οὖν καὶ ταῦτο τὸ πάθημα ἔμογε δοκεῖ εἶναι, τὸ ἄλλους μὲν ἡγεῖσθαι ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἄλλοις δὲ χρῆσθαι ἀναγκάζεσθαι. Ἐτι δὲ Φιλόπολιν μὲν ἀνάγκη³ καὶ τὸν τύραννον εἶναι· ἄνευ γὰρ τῆς πόλεως οὐτ' ἂν σώζεσθαι δύναίτο οὐτ' ἂν εὐδαιμονεῖν. Ἡ δὲ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς αὐτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν. Οὔτε γὰρ ἀλκίμους οὐτ' εὐπλοὺς χαίρουσι τοὺς πολίτας παρασκευάζοντες, ἀλλὰ τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἦδονται μᾶλλον, καὶ τούτοις χρώνται δορυφόροις. Ἀλλὰ μὴν οὐδ', ἂν εὐετηριῶν γενομένων ἀφθ⁴ νία τῶν ἀγαθῶν γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραν-

κοσμίους τε] Stobaeus ἀλκίμους nominat, vocabulo aptiore; nec licet ex fectiōne sequenti τῶν ἀνδραποδώδεις assumere, ut oppositos κοσμίους; nam nec σοφῶν, i. e. doctis ad exco-gitandum aliquid, et solertibus, opponuntur ἀκρατεῖς, quod putabat vir doctus.

2. ἐπιθυμεῖσθαι] Puto ἐπιθυμεῖσθαι scribendum ab ἐπιθυμῆσθαι.

ἀδικοι, τε] Castalio dedit ἰσμοι, καὶ τε.

3. οὐτ' ἂν εὐδαιμονεῖν] Hoc alterum δὲ ex Juntina revocavit Zeune, ito-rum omisit Weiske.

ἐγκρατεῖς] Dum enim peregrinos adsciscit, civibus ignominiam con-trahit quasi ad eandem operam inu-tilibus vel minus aptis.

δυνατωτέρους] Cod. Lipf. δυνατοτέρους dat; ex margine Villosif. δυνατοτέρους annotatur.

4. συγχαίρει] Cod. Lipf. συγχυρεῖ

nos. Ἐνδοσιτέροις γὰρ αὐτοῖς ταπεινότεροις αὐτοῖς οἶσται
χρῆσθαι.

CAPUT VI.

1 ΒΟΥΛΟΜΑΙ δέ σοι, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, κακέιναις τὰς
εὐφροσύνας δηλῶσαι, ὅσαις ἐγὼ χράμενος, ὅτ' ἦν ιδιότης,
νῦν, ἐπειδὴ τύραννος ἐγενόμην, αἰσθάνομαι στερόμενος αὐ-
2 τῶν. Ἐγὼ γὰρ ζυγὴν μὲν ἡλικιώταις ἡδόμενος ἡδομέοις
ἐμοῖ, συνῆν δὲ ἐμαυτῷ, ὅποτε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι,
διῆγον δ' ἐν συμποσίοις πολλάκις μὲν μέχρι τοῦ ἐπιλα-
θεῖσθαι πάντων, εἴ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρώπινῳ βίῳ ἦν,
πολλάκις δὲ μέχρι τοῦ ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς
τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, πολλάκις δὲ μέχρι κοιτῆς
3 ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων· νῦν δὲ ἀπεστέρη-
μαι μὲν τῶν ἡδομένων ἐμοῖ, διὰ τὸ δούλους ἀντὶ φίλων
ἔχειν τοὺς ἐταίρους· ἀπεστέρημα δ' αὐτὸς τοῦ ἡδέως
ἐκείνοις ὁμιλεῖν, διὰ τὸ μηδεμίαν ἐνορᾶν εὐνοίαν ἐμοῖ παρ'
αὐτῶν. Μίθην δὲ καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρα φυλάττο-
4 μαί. Τὸ δὲ φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρη-
μίαν, φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, φοβεῖσθαι δὲ καὶ αὐ-
τοὺς τοὺς φυλάσσοντας, καὶ μήτ' ἀνόπλους ἐθέλειν ἔχειν
περὶ αὐτόν, μήδ' ἀπλίσμένους ἡδέως θεᾶσθαι, πῶς οὐκ
5 ἀργαλέον ἐστὶ πρᾶγμα; ἔτι δὲ ξένοις μὲν μᾶλλον ἢ πο-

dat cum edd. vett. veram dedit Ste-
phanus.

[*οἶσται*.] Stephanus *οἶσται* malebat;
negligentiam scriptoris excusat Zeune
comparato cap. iv. 2.

Cap. VI. 2. *ᾠδαῖς τε* Liber Lipf.
et omittit.

[*ἐπιθυμίας*.] Ex sequentibus suspicor
olim *μίσθης* vel simile vocabulum po-
situm fuisse h. l. *ἐπιθυμίας* malebat
Weiske.

3. *αὐτοῖς ἐνῷ* Castalionis et Brodmi
lectionem *αὐτοῦ ἐνῷ* restituit Zeupe;

αὐ ἐνῷ malebat Stephanus, quem
equidem sequi malim. *αὐτοῖς* est in
libro Lipsiensis, *αὐτοῖς* in margine Vil-
loisii.

4. *φυλάσσοντας*] Stobæus editus
φύλακας, rectius Codex Paris.

[*ἀνίσταται*.] Cod. Lipf. *ἀνίσταται* ἔχει
ἰσχύει. Etiam Stobæus ἔχει ἰσχύει.
[*ἀργαλίαν*.] Stobæi editio glossam
χαλεπὴν exhibet.

5. *ξένοις μὲν μᾶλλον* δ]. Vulgatum
ordinem *ξένοις μᾶλλον μὲν* et ita muta-
vit Weiske, addicente libro Lipsiensis.

λίταις πιστεύειν, βαρβάρους δὲ μᾶλλον ἢ Ἑλλήσιν, ἐπι-
 θυμῇν δὲ τοὺς μὲν ἐλευθέρους δούλους ἔχειν, τοὺς δὲ δού-
 λους ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν ἐλευθέρους, οὐ πάντα σοὶ
 ταῦτα δοκεῖ ψυχῆς ὑπὸ φόβου καταπεπληγμένης τεκ-
 μῆρια εἶναι; Ὁ γὰρ τοι φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ἐνὼν ταῖς
 ψυχαῖς λυπηρὸς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἡδέων συμ-
 παρακαλουδῶν λυμῶν γίγνεται. Εἰ δὲ καὶ σὺ πολέ-
 μικῶν ἔμπειρος εἶ, ὦ Σιμωνίδης, καὶ ἤδη ποτὲ πολεμίας
 φάλαγγι πωλοσίον ἀντετάξω, ἀναμνήσθητι, ποῖον μὲν
 τινα σῖτον ἡσοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ποῖον δὲ τινα ὕπνον
 ἐκοιμῶν οἷα μύντοι σοὶ τότε ἦν τὰ λυπηρὰ, τοιαῦτ' ἐστὶ
 τὰ τῶν τυράννων, καὶ ἐστὶ δεινότερα· οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολέμους ὄραν νομίζουσιν οἱ
 τύραννοι. Ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ Σιμωνίδης, ὑπολαβὼν
 εἶπεν, ὑπέρευ μοι δοκεῖς ἔνια λέγειν. Ὁ γὰρ πόλεμος
 φοβερόν μιν· ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἰέρων, ἡμεῖς γε ὅταν ὤμεν
 ἐν στρατιᾷ, φύλακας προκαθιστάμενοι, θαρράλειος δι-
 πνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν. Καὶ ὁ Ἰέρων εἶπεν· Ναὶ
 μὰ Δία, ὦ Σιμωνίδη, αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάττουσιν οἱ
 νόμοι, ὥστε περὶ αὐτῶν φοβαῖνται καὶ ὑπὲρ ὑμῶν· οἱ δὲ
 τύραννοι μισθῷ φύλακας ἔχουσιν, ὥσπερ θηρευστάς· καὶ
 οὗτοι μὲν δήπου τοὺς φύλακας μηδὲν οὕτω ποιεῖν δύνασθαι,
 ὡς πιστοὺς εἶναι· πιστὸν δὲ ἓνα πολὺ χαλεπώτερον εὐρεῖν

· βαρβάρους δ] Vulgatum et ita cum Bachio correxit Weiske.

· φόβου] Lipl. Codex φέβου et dat. Eiusdem margo Villois. Stobæi Codex Paris. φέβου et dant, editus vero Stobæus παραπεπληγμένης. Paulo antea ἡσοῦ, ἀνογα. τοιαῖ Stobæus.

6. Ὁ γὰρ ἐν] Codex Lipl. ὁ γὰρ et dat. Deinde Stobæus dat: συμπαρομαρτῶν λομαρτῆς ἰοντι.

7. πολεμίας] Lipl. liber dat πολεμίας.

8. τοιαῦτ' ἔστι] Edd. vett. τοιαῦτα εἰσι. Lipl. liber τοιαῦτά εἰσι, margo Villois. τοιαῦτ' ἔστι.

9. ἡμεῖς] Juntina et margo Steph. dant ἡμεῖς. Paulo antea τοιαῦτα dat margo Villois.

· ἡμεῖς γὰρ] Ita cum Juntina et Stephano Zeune vulgatum et correxit. τυγχάνομεν] Juntina cum margine Steph. λαγχάνομεν. Eadem est variatio in Cyrop. iii. 1, 24.

10. σὸς τῶν] Scilicet τῶν φύλακων.

- ἢ πάνυ πολλοὺς ἐργάτας ὁποῖον βούλει ἔργου, ἄλλως τι καὶ ὅποτεν χρημάτων μὲν ἕνεκα παρῶσιν αἱ φυλάσσοντες, ἐξῆ δ' αὐτοῖς ἐν ἐλίγῳ χρόνῳ πολὺ πλείω λαβεῖν ἀποκτείνουσι τὸν τύραννον, ἢ ὅσα πολὺν χρόνον φυλάττοντες παρὰ τοῦ τυράννου λαμβάνουσιν. Ὁ δ' ἐξήλωσας ἡμᾶς, ὡς τοὺς μὲν φίλους μάλιστα εὖ ποιεῖν δυνάμεθα, τοὺς δ' ἐχθροὺς πάντων μάλιστα χρηοῦμεθα, οὐδὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Φίλους μὲν γὰρ πῶς ἂν νομίσεις ποτὲ εὖ ποιεῖν, ὅταν εὖ εἰδῇς, ὅτι ὁ τὰ πλείστα λαμβάνων παρὰ σοῦ, ἡδιστ' ἂν ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο; ὅ τι γὰρ ἂν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτῷ νομίζῃ, πρὶν ἂν ἔξῃ τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται.
14. Ἐχθροὺς δ' αὖ πῶς ἂν φαίης μάλιστα ταῖς τυράνταις ἐξείναι χρηοῦσθαι, ὅταν εὖ εἰδῶσιν, ὅτι ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσι πάντες οἱ τυραννούμενοι; τούτους δὲ μήτε κατακτείνῃς ἅπαντας, μήτε δεσμεύῃς οἷόν τε ἢ τίνων γὰρ ἔτι ἄρξῃ; ἀλλ' εἰδὼτα ὅτι ἐχθροὶ εἰσι, τούτους ἅμα μὲν φυλάττεσθαι δέη, καὶ χρῆσθαι δ' αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. Εὖ δ' ἴσθι καὶ ταῦτο, ὃ Σιμωνίδῃ, ὅτι καὶ, ὡς τῶν πολλῶν διδῶσι, χαλεπῶς μὲν αὐτοὺς ζῶντας ὀρώσι, χαλεπῶς δ' ἀποκτείνουσιν· ὥσπερ γὰρ καὶ ἵππος εἰ ἀγαθὸς μὲν εἴη, φοβερὸς δὲ, μὴ ἀνήκεστον τι ποιήσῃ, χαλεπῶς μὲν

12. ἢ ἐξήλωσας] Lectionem edd. vett. ἢ ἐξήλωσας Leopardus Emend. vii. 15. mutabat in ἢ ἐξήλωσας. Altera lectio est Stephanianae editionis.

13. τοῦ τυράννου] Articulum omittit Lips. liber. Deinde Iacobi margo Vilbois.

14. αἶν τι ἢ εἶναι γὰρ] Ita vulgatum αἶν τι ἢ εἶναι γὰρ (quod in ἢ εἶναι γὰρ cum Zeunio mutavit Weiske) correxit H. Stephanus, approbante libro Lipsienfi et ipsa verborum structura. A praecedenti enim

Itan pendet non solum hoc αἶν τι ἢ, sed sequens etiam φυλάττεσθαι δέη. Quod ait Zeunio frequentem esse usum particularum ἢ γὰρ in Cyri disciplina, semper equidem initio orationis positas vidi, et similia est eorum usus apud Platonem, de quo Heindorfius meus ad Phaedrum p. 315.

φυλάττεσθαι δέη] Interferunt vulgo τι cum Cod. Lips. omisi. Sequens enim καὶ non respondet huic τι, sed antecedenti δέη, ut ἢ illi μὲν.

15. ταῖς] Cod. Lips. ταῖς φετ.

ἂν τις αὐτὸν ἀποκτείνειν, διὰ τὴν ἀρετὴν, χαλεπῶς δὲ ζῶντι χρεῖτο, εὐλαβούμενος, μὴ τι ἀνήμεστον ἐν ταῖς κινήσεισι ἐργάσθαι. Καὶ τᾶλλα γε κτήματα, ὅσα χα- 16
λεπὰ μὲν, χρήσιμα δ' ἐστὶν, ὁμοίως ἅπαντα λυπεῖ μὲν τοὺς κεκτημένους, λυπεῖ δὲ ἀπαλλασσομένους.

CAPUT VII.

ΕΠΕΙ δὲ ταῦτα αὐτοῦ ἤκουσεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν, 1
ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ἴερον, μέγα τι εἶναι ἡ τιμὴ, ἧς ὀρεγόμενοι οἱ ἄνθρωποι πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνη-
σιν ὑπομένουσι. Καὶ ὑμεῖς, ὡς ἔοικε, τοσαῦτα πρά- 2
γματα ἐχούσης, ὅποσα λέγεις, τῆς τυραννίδος, ὅμως προ-
πιῶς φέρεσθε εἰς αὐτὴν, ὅπως τιμᾶσθε, καὶ ὑπηρετῶσι
μὲν ὑμῖν πάντες πάντα τὰ προσταττόμενα ἀπροφασί-
στας, περιβλέψασι δὲ πάντες, ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν
θάκων, ὁδῶν τε παραχωρεῖσι, γεραίρωσι δὲ καὶ λόγοις
καὶ ἔργοις πάντες οἱ παρόντες αἰὲ ὑμᾶς· τοιαῦτα γὰρ δὴ
ποιᾶσι τοὺς τυράννους οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ἄλλον ὃν τινα
αἰὲ τιμῶντες τυγχάνουσι. Καὶ γὰρ μοι δοκεῖ, ὦ Ἴερον, 3
τούτῳ διαφέρειν ἀπὸ τῶν ἄλλων ζώων, τῷ τιμῆς ὀρέγε-
σθαι. Ἐπεὶ σιτίσι γε καὶ ποτοῖς καὶ ὕπνοις καὶ ἀφρο-

Cap. VII. 1. *ὑπηρετῶσι*] Coniunctivum in hoc verbo et sequentibus *περιβλέψασι*, *παραχωρεῖσι*, *γεραίρωσι* pro indicativo prima restituit Stephani-
ana altera, cumque modum expressit versio Aretini.

τοὺς τυράννους] Ita monente etiam Heindorbo meo scripsi pro *τοῖς τυράννοις*, quem casum damnat sequens ἄλλων, quod tamen Æmil. Portus in ἄλλω, Leoncl. in ἄλλους αὐτοῖς mutatum voluit. Deinde *τυγχάνουσι* liber Lipsi.

3. *ἀπὸ τῶν ἄλλων ζώων*] Quin ἄνθρωπος? si vere dicitur scilicet. extremi. ἄλλος δὲ καὶ οὐκ ἐστὶν ἄνθρωπος νομίζονται. Deinde a ζῷοις genere distinguitur

ἄνθρωπος, non ἀπὸ, quod in genere humano pro *τις*, aliquis, absolute positum vidimus in *Œconomico*.

ἰσὶ σιτίσι γε] Vulgatum est mutavi. Ita enim noster in *Œcon.* vii. 6. *ἰσὶ τὰ γε ἅμφὶ γαστέρα πάντων καλῶς ἔλθῃ σιταδιμήτην.* Anab. i. 3, 9. *οὐκ ἔστι γὰρ ἡμῖν ἵσι λιθεῖν σιταδιώτας*· *ἰσὶ γε οὐ σιταδιώται αὐτῶν.* Plato Gorgie scilicet. 46. *ἵπαινοῦσι τὸν σιταδιώτην—ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.* *ἰσὶ γε οἷς ἔξ ἀρχῆς ὁπῆρξεν ἡ βασιλεία οἰεῖται εἶναι—τὴν αἰσχρὴν καὶ πᾶσι οἷα σιταδιώτης;* Ceterum *σιτίσι* consuetudinem Xenophonis postulare censebat Zeune.

- δισίοις πάντα ὁμοίως ἡδῶσθαι εἶκε τὰ ζῶα· ἡ δὲ φιλο-
τιμία αὐτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, αὐτ' ἐν ἅπασιν
ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔξως,
οὔτοι εἰσὶν ἤδη οἱ πλεῖστοι μὲν τῶν βροχημάτων διαφέ-
ροντες, ἄνδρες δὲ, καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι.
- 4 Ὡστε ἐμοὶ μὲν εἰκότως δοκεῖτε ταῦτα πάντα ὑπομένειν,
ἀ φέρετε ἐν τυραννίδι, ἐπεὶ περ τιμᾶσθε διαφερόντως τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων. Καὶ γὰρ οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδὴ
τοῦ Θεοῦ ἐγγυτέρῳ δεκεῖ εἶναι, ἢ ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐ-
φροσύνη. Πρὸς ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Ἰέρων, ἀλλ', ὦ Σιμων-
νίδη, καὶ αἱ τιμαὶ τῶν τυράντων ὅμοιαι ἐμοὶ δοκαῖσιν εἶ-
ναι, οἷά περ ἐγὼ σοι τὰ ἀφροδίσια ὅσα αὐτῶν ἀπέδωξα.
- 6 Οὔτε γὰρ αἱ μὴ ἐξ ἀνταφιλοῦντων ὑπουργαί χάριτες ἡμῖν
ἐδόκουν εἶναι, οὔτε τὰ βίαια, ἡδέα ἰφαινέτο. Ὡσαύτως
ταῖνυν οὐδὲ αἱ ὑπουργαί παρὰ τῶν φοβουμένων τιμαὶ εἰσι.
- 7 Πῶς γὰρ ἂν φαίμεν ἢ τοὺς βία ἐξανισταμένους θάλακον,
διὰ τὸ τιμᾶν τοὺς ἀδικούντας ἐξανίστασθαι, ἢ τοὺς ὁδῶν
παραχωρῶντας τοῖς κρείττοσι, διὰ τὸ τιμᾶν τοὺς ἀδι-
8 κῶντας παραχωρεῖν; Καὶ δῶρά γε διδάσιν οἱ πολλοὶ
τούτοις, οὓς μισοῦσι, καὶ ταῦτα ὅταν μάλιστα φοβῶνται,
μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθωσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
οἶμαι, δουλίας ἔργα εἰκότως ἂν νομίζοιτο· αἱ δὲ τιμαὶ
9 ἔμοιγε δοκαῖσιν ἐκ τῶν ἐναντίων τούτοις γίγνεσθαι. Ὅταν
γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι εὐεργετεῖν ἱκανὸν εἶ-
ναι, καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες, ἔπειτα
τούτον ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες, θρωπταί τ' αὐτὸν

4. ἀ φέρετε ἐν τυραννίδι] Liber Lips.
δ φ. ταῦτα ἐν τῇ τῶν. unde articulum
τῇ additum malim.

6. Οὔτε γὰρ] Cod. Lips. οὐτω γὰρ
dat.

παρὰ τῶν φοβ.] Hoc ex libro Lips.
et margine libri Villoisoni substitui
vulgato ὅτι.

7. Πῶς! Edd. vett. Πῶς δαίμων.

9. αἱ ἀνθρωπίνης] Articulum omisit
Codex Lips. deinde ἀνθρωπίνης male-
bat Stephanus.

ἔχουσιν] Edd. vett. ἔχουσιν. Weiske
ἔχουσιν ait esse propter. Sed usu fere
Homericō addita particula connectit
membra et concinnitatem cum nu-

ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν, ἐκόντες τε παραχωρῶσι τούτῳ
 ἰδῶν, καὶ θάκων ὑπανιστῶνται φιλαυντές τε καὶ μὴ Φο-
 βούμενοι, καὶ στεφανῶσι κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας
 ἕνεκα, καὶ δωρεῖσθαι ἐθέλωσιν, οἱ αὐτοὶ ἔμογε δεκαῦσι
 τιμῶν τε ταῦτον ἀληθῶς, οἱ ἂν τοιαῦτα ὑπουργήσωσι, καὶ ὁ
 τούτων ἀξιούμενος τιμᾶσθαι τῷ ὄντι. Καὶ ἔγωγε τὸν μὲν 10
 οὕτω τιμώμενον μακαρίζω· αἰσθάνομαι γὰρ αὐτὸν οὐκ
 ἐπιβουλευόμενον, ἀλλὰ φρονιζόμενον, μὴ τι πάθῃ, καὶ
 ἀφίβως, καὶ ἀνεπιφθόνως, καὶ ἀκινδύνως, καὶ εὐδαιμό-
 νως τὸν βίον διάγοντα· ὁ δὲ τύραννος, ὡς ὑπὸ πάντων ἀν-
 θρώπων κατακεκριμένος δι' ἀδικίαν ἀποθνήσκων, οὕτως,
 ὡ Σιμωνίδῃ, εὖ ἴσθι, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν διάγει.
 Ἐπὶ δὲ ταῦτα πάντα δήκουσεν ὁ Σιμωνίδης, καὶ πῶς, 11
 ἔφη, ὦ Ἴεραν, εἰ οὕτω ποτηρόν ἐστι τὸ τυραννεῖν, καὶ ταῦτο
 σὺ ἔγνωκας, οὐκ ἀπαλλάττη οὕτω μεγάλου κακῷ οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδὲς πώποτε ἐκὼν εἶναι τυραννί-
 δος ἀφιῶτο, ὅσπερ ἂν ἀπαξ κτήσαιτο; Ὅτι, ἔφη, ὦ Σι- 12
 μονίδῃ, ταύτῃ ἀθλιωτάτον ἐστὶν ἡ τυραννίς· οὐδὲ γὰρ
 ἀπαλλαγῆναι δυνατόν αὐτῆς ἐστὶ. Πῶς γὰρ ἂν τις
 ποτὲ ἐξαρκέσκει τύραννος ἢ χρήματα ἐκτίνῃ, ὅσους ἀφεί-
 λειτο, ἢ δεσμούς ἀντιπάσχει, ὅσους δὴ ἐδέσμευσεν, ἢ
 ὅσους κατέχευε, πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο
 ἀποθανομένης; Ἀλλ' εἴπερ τῷ ἄλλῳ, ὦ Σιμωνίδῃ, 13

mero efficit. Cyrop. iv. 3, 14. ἢ γὰρ
 μὴ μάλλον· ἂν τις φοβηθείη, μὴ, εἰ διέ-
 σαι ἰθ' ἴστω ἀνδραγαθίᾳ ἀντίστοιχον ἔμπε-
 ρον ἀρετῶν τῶ ἴστω τούτῳ, κἄπειτα
 μᾶλλον σὺ ἴσθι ἄμην μᾶλλον σὺ ἴστω ἱκα-
 νῶ, ἀλλ' οὐδὲ τούτῳ ἀνέχωνται.

11. δι' οὐδὲς] Codex Lipf. οὐδὲς ο-
 misit. Post verbum κακῷ signum in-
 terrogationis fustuli et sententiam
 cooptuam usque ad verba οὗτι ἐν.

ἀντιπάσχει] Margo Stephan. et Vil-
 loif. πρότερον ἀποστέλλει. Δοτιε pro
 ὅτιε dat Codex Lipf.

12. ταύτῃ] Codex Lipf. ἡ ταύτῃ
 dat cum edd. vet.

ἢ δεσμούς ἀντιπάσχει] Vulgatum
 ἀντιπαράσχει, a Dorvillio ad Charit.
 p. 217. damnatum, revocavit tamen
 Weiske, quem sero poenituit, Quod
 dedi ex Dorvillii correctione, nec
 ipsum est sanum. Post illud enim
 initium, πῶς ἐξαρκέσει τύραννος ἢ ἱ-
 κανῶν, sequi debet nunc ἀντιπαράσχει,
 certe ἢ δεσμούς τῶς ἂν ἀντιπάσχει;

ἀποθανομένης:] Persuasi mihi ἀπο-
 θανόμενης scripsisse Xenophontem.

σιτελεῖ ἀπαύχασθαι, ἴσθι, ἔφη, ὅτι τυράνῳ ἔγωγ
εὐρίσκω μάλιστα ταῦτο λυσιτελεῖν ποῦνται. Μᾶλλον
γὰρ αὐτῷ αὐτεῖ ἔχον, οὔτε καταθεῖσθαι τὰ κακὰ λυ-
σιτελεῖ.

CAPUT VIII.

- 1 ΚΑΙ ὁ Σιμωνίδης ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν νῦν,
ὡς ἴδων, ἀδύναμιν ἔχον σε πρὸς τὴν τυρανίδα οὐ θαυ-
μάζω, ἐπεὶ περ ἐπιθυμῶν φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἐμ-
ποδῶν σοι τούτων νομίζεις αὐτὴν εἶναι. Ἐγὼ μὲντοι ἔχω
μοι δοκῶ διδάσκει σε, ὡς τὸ ἄρχειν εὐδὲν ἀποκαλεῖται τῷ
2 Φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πλεονεκτεῖ γὰρ τῆς ιδιότητος. Ἐπι-
σκοποῦντες δὲ αὐτὸ, εἰ οὕτως ἔχει, μήπω ἐκείνο σκοποῦ-
μεν, εἰ δὲ τὸ μῦθον δύνασθαι ὁ ἄρχων καὶ χαρίζεσθαι
πλείω δύναται ἢ, ἀλλ', ἂν τὰ ὅμοια ποιῶσιν ὁ τε ιδιότης
καὶ ὁ τύραννος, ἐνὸς, πότερος μείζω ἀπὸ τῶν ἰσῶν πα-
σθαι χάριν. Ἀρξομαι δὲ σοι ἀπὸ τῶν μικροτάτων πα-
3 ραδεγμάτων. Ἰδὼν γὰρ πρῶτον προσεπύκτω τινὰ Φι-
λικῶς ὅ τε ἄρχων καὶ ὁ ιδιότης. Ἐν ταύτῃ τῇ ποτέρου
πρόσρησιν μᾶλλον εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; ἴθι
δὴ, ἐπαμειβάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δακῆς
ἐπαινον ἐκκινεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Δύσας δὲ
τμησάτω ἐκείνους τὴν παρ' ἐποτέρου τμήτην μείζονος αὐ

Mortuus animam reddit; sed tyran-
nus pro multorum civium cæde red-
dere totidem animas morte violenta
non potest.

Cap. VIII. 1. ἴχει μὴ] Edd. vet.
μὴ ἴχει dant. Paulo antea ταῦτε νο-
μίζεις margo Vilhoif.

πλεονεκτεῖ γὰρ] Vulgatum πλεον-
εκτεῖ Castalio correxit probante Ste-
phano. At particulam γὰρ quid h. l.
significare dicemus?

2. κατέχει] Edd. vet. lectionem

revocavit Weiske, quam cum Casta-
lione consentiente Cod. Lips. in πρῶ-
τοι mutarunt recentiores. At ita de-
bebat esse optativus, non indicativus;
contra ad πρῶτον repetendum est
δύναμις ἢ.

3. ἴσθι] Vocabulum amisit li-
ber Lips.

τμησάτω] Honorii causa, ad em-
nam vel vilcerationem vocat. Deinde
ἐκκεῖναι dabant edd. vet.

χάριτος δοκεῖς τυγχάνειν; κείμενα θεραπευσάτωσαν 4
 ὁμοίως· οὐκοῦν τούτο σαφές, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνατατάτων
 θεραπειῶν καὶ χάριν ἐμποιοῦσι μεγίστην; ὅτωςσαν δὲ
 τὰ ἴσα· οὐ καὶ ἐν τούτῳ σαφές, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνατω-
 τάτων ἡμίσειαι χάριτες πλεον ἢ ἕλον τὸ παρὰ τοῦ ιδιώτου
 δῶρημα δύνανται; Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἐκ θεῶν τιμὴ 5
 τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ ἄρχοντι. Μὴ γὰρ
 ὅτι καλλίονα ποιεῖ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐτὸν τούτον
 θεώμεθά τε ἥδιον ὅταν ἄρχῃ, ἢ ὅταν ιδιωτεύῃ, διαλεγό-
 μενοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἢ
 τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὔσι. Καὶ μὴ παιδικά γε, ἐν οἷς 6
 δὲ καὶ σὺ μάλιστα κατεμέμψω τὴν τυραννίδα, ἥκιστα
 μὲν γῆρας ἀρχοντος δυσχεραίνει, ἥκιστα δ' αἰσχος, πρὸς
 ὃν ἂν τυγχάνοι ὁμολῶν, τούτου ὑπολογίζεται. Αὐτὸ γὰρ
 τὸ τετιμῆσθαι μάλιστα συνεπικισμῆι, ὥστε τὰ μὲν δυσ-
 χερεῖ ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ λαμπρότερα ἀναφαίνειν.
 Ὅποτε γε μὴν ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων μεζόνων χα- 7
 ρίταν ὑμεῖς τυγχάνετε, πῶς οὐκ, ἐπειδὴν γε ὑμεῖς πολ-
 λαπλάσια μὲν διαπράττοντες ὠφελεῖν δύνησθε, πολλα-
 πλάσια δὲ δωρεῖσθαι ἔχητε, ὑμᾶς καὶ πολὺ μᾶλλον φι-
 λεῖσθαι τῶν ιδιωτῶν προσήκει; Καὶ ὁ Ἰέρων εὐθὺς ὑπο- 8
 λαβὼν, ὅτι τῇ Δία, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, καὶ ἐξ ὧν ἀπεχθά-
 νονται οἱ ἄνθρωποι, ἡμᾶς πολὺ πλείω τῶν ιδιωτῶν ἀνάγκη

4. *εὐθὺς δύνανται*] Articulum omittit liber Lipsi.

5. *καὶ*] Scilicet ἡ ἀρχή, ex ἀρχῇ repetenda cogitatione.

6. *καὶ*] Vocabulum adjecit primus Castilio eoque secutus Zeune; contra μᾶλλον cum Brodæo Stephanus et Leoncl. inferi maluerunt.

6. *ἡμῶν ὃ ἀρχῇ*] Vulgatum ἡμῶν ὃ ἀρχῇ ex Cod. Lipsi. et margine Villois. correxi: deinde τυγχάνειν idem liber habet, quod est in Soph. secunda et ipse protulit: lo-

quens *εὐθὺς* pro vulgato *εὐθὺς* debetur Weiskio: refertur ad ἀρχῇ. In Steph. sec. præterea margo *εὐθὺς* annotavit, quod est etiam in margine Villois.

7. *ἀφελὺς δύνανται*] Mirum Weiskio antiquum *δύνανται* placuisse, damna vera Stephani conjectura. Idem vitium *εὐθὺς* ἀφελὺς revocavit vis doctus in Memor. i. 2, 35. iv. 3, 4. 6. 9. non admonito lectore. In margine Villois. est *δύνανται*.

8. *ἀφελὺς, ἀφελὺς*] In admonitis

ἵστί πραγματοποιέσθαι. Πρακτέον μὲν γε χρήματα, εἰ μέλλοιμεν ἔχειν δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα· ἀναγκαστέον δὲ φυλάσσειν, ὅσα δεῖται φυλακῆς· κολαστέον δὲ τοὺς ἀδίκους, κωλυτέον δὲ τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους. Καὶ ὅταν γε τάχους καιρὸς παραστῇ, ἢ περὶ ἢ κατὰ θάλασσαν 10 ἐξορμᾶσθαι, οὐκ ἐπιτρεπτέον τοῖς ραδιουργοῦσιν. Ἐτι δὲ μισθοφόρων μὲν ἀνδρὶ τυράνῳ δεῖ· τούτου δὲ βαρύτερον φῶρημα οὐδὲν ἵστί τοῖς πολίταις. Οὐ γὰρ τυράννοις ἱστίμους, ἀλλὰ πλεονεξίας ἕνεκα νομίζουσι τούτους τρέφεσθαι.

CAPUT IX.

1 ΠΡΟΣ ταῦτα δὴ πάλιν εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἀλλ' ὅπως μὲν οὐ πάντων τούτων ἐπιμελητέον, ὃ ἴερων, οὐ λέγω. Ἐπιμέλειαι γὰρ μέντοι μοι δοκῶσιν αἱ μὲν πάνυ πρὸς 2 ἔχθραν ἄγειν, αἱ δὲ πάνυ διὰ χαρίτων εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ διδάσκειν, ὃ ἵστί βέλτιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἐξεργαζόμενον ἐπαινεῖν, καὶ τιμᾶν, αὕτη μὲν ἡ ἐπιμέλεια διὰ χαρίτων γίγνεται· τὸ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι ποιῶντα λαιδορεῖν τε καὶ ἀναγκάζειν, καὶ ζημιῶν καὶ κολάζειν, ταῦτα 3 δὲ ἀνάγκη δι' ἀπεχθείας μᾶλλον γίγνεσθαι. Ἐγὼ οὖν φημὶ, ἀνδρὶ ἄρχοντι τὸ μὲν τὸν ἀνάγκης δεόμενον ἄλλοις

meo primus distinxit verba Weiske, commate collocato post ἀνδρῶν, quod erat post ἡμᾶς.

9. μὲν γὰρ] Weiske μὲν γὰρ scribendum censet, deinde μέλλοιμεν, hoc quidem posterius verissime.

10. φῶρημα] Margo Steph. et Villois. φῶρημα annotavit.

ιστίμους] Huic librorum lectioni (Cod. Lipf. ιστίμους dat) Brodæus vitium tolli putabat inferendo μέντοι ante σφάττοις; contra in locum ιστίμους Leonel. τιμᾶς, Dorvillius ιστιμίαις substitui voluerunt; σωτηρίας ex versione Aretini adscivit Zeune. Videtur reconditam aliquod vocabulum latere in vitio aperto.

Cap. IX. 1. ὅταν ὁ Σιμ.] Cod. Lipf. ὁ Σιμ. ὅταν.

ἐπιμέλειαι γὰρ] Ex Stobæo p. 320. assumpti γὰρ, quod ibi etiam Codex Parisianus a Grotio comparatus dat.

2. διδάσκειν] Ex Stobæo et addidit Zeune, qui et sequens ἐξεργαζόμενον inde assumpsit in locum simplicis verbi. Compositum annotavit etiam margo Steph. ἐξεργαζόμενον margo Villois.

αὕτη μὲν ἡ] Articulum ex Stobæo addidit Zeune, quem habet etiam Cod. Lipf. et margo Villois.

τινὶ—ποιῶντα] Cod. Paris. Stobæi τὸν ἐνδεῶς τι ποιῶντα.

3. οὐκ ἀνάγκης δεόμενον] Articulum addendum esse recte censuit Stephan-

προστακτέον εἶναι κολάζειν, τὸ δὲ τὰ ἄθλα ἀποδιδόναι δι' αὐτοῦ ποιητέον. Ὡς δὲ ταῦτα καλῶς ἔχει, μαρτυρεῖ τὰ γυγνόμενα. Καὶ γὰρ ὅταν χοροὺς ἡμῖν βουλώμεθα ἀγωνίζεσθαι, ἄθλα μὲν ὁ ἄρχων προτίθησιν, ἀθροίζειν δὲ αὐτοὺς προστέτακται χρηγῶς, καὶ ἄλλοις διδάσκειν, καὶ ἀνάγκην προτιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιοῦσιν. Οὐκ οὖν εὐθὺς ἐν ταῦτοις τὸ μὲν ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο, τὰ δὲ ἀντίτυπα δι' ἄλλων. Τί οὖν κωλύει καὶ ἄλλα τὰ πολιτικὰ οὕτω περαινεσθαι; δέξηνται μὲν γὰρ ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ μίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους· καὶ ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ἐφιστήκασιν· οὐκοῦν εἴ τις καὶ ταῦτοις, ὥσπερ τοῖς 6 χοροῖς, ἄθλα προτιθεῖ καὶ εὐπλίας, καὶ εὐταξίας, καὶ ἱππικῆς, καὶ ἀλκῆς τῆς ἐν πολέμῳ, καὶ δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίῳ, εἰκὸς καὶ ταῦτα πάντα διὰ φιλονικίας εὐτόνως ἀσκεῖσθαι. Καὶ ναὶ μὰ Δία ὁρμῶντό γ' ἂν 7 θᾶπτον, ὅποι δέοι, τιμῆς ὀρεγόμενοι, καὶ χρήματα θᾶσσον ἂν εἰσφέρειν, ὅποτε τούτου καιρὸς εἴη, καὶ (τὸ πάντων

nus, cui nemo hucusque obtemperavit, nisi quod Weiske τὸ μὲν pertinere ad κολάζειν, non ad δίδμεν admonuit. Sententiam eandem noster proposuit in Cyrop. viii. 1, 18. viii. 2, 27.

δι' αὐτοῦ] Edd. vett. δι' αὐτοῦ, Stobæus δι' ἑαυτοῦ.

4. ἡμῖν βουλώμεθα] Stobæus β. ἡμῖν dat. ὁ ἄρχων Weiskio est idem cum ἀγωνοδότης mihi est magistratus is, qui sacra cum choris curat.

ἐπίχαρι] Ex Stobæo ἱππικῆς—τὰ adscivit Zeune, quod et Cod. Lipf. habere videtur, et ipse magis probo.

5. πολιτικὰ] Cod. Lipf. πολιτικὰ cum edd. vett. Verum dedit Stobæus.

κατὰ μίρας] Videtur μίρας scribendum. Descriptio civium in μίρας fuit Laconica, uti notum; alia in φυλὰς fuit Attica; tertia κατὰ λόχους Thebanorum et Argivorum fuit, ut apparet ex Hellenicis vi. 4, 13. vii.

2, 4. Pertinuit hæc descriptio non solum ad munera civium civilia, sed etiam ad bellica. Memorat enim Xenophon in Hellenicis φυλὰς Atticas, ubi ordinem exercitus Attici enarrat.

6. τοῖς χοροῖς] Margo Villoif. habet ἰσὶ χοροῖς.

καὶ εὐπλίας] Stobæus locum ita posuit ἐνταξίας καὶ εὐπλίας ἰσχυρίσας καὶ ἀλκῆς ἐν πολέμῳ καὶ δικαιοσύνης ἐν τοῖς συμβολαίοις (in textu est συμβόλαιος)—φιλονικίας.

7. καὶ μὰ Δία] Stobæus καὶ Δία. ὁρμῶντό γ' ἂν] Sic ex Juntina, Cod. Lipf. et Stobæo scripti. Vulgo particula γι deest.

ἔτα] Stobæus ἔτα dat cum margine Villoif.

θᾶσσον ἐν εἰσφέρειν] Stobæus θᾶσσον ἂν εἰσφέρων unde ἂν adscivi. θᾶπτον Cod. Lipf.

πάντων μὲν] Scripti μὲν, ubi vulgo legitur γι, etiam si sequens non habet

- μὲν χρησιμώτατον, ἥκιστα δὲ εἰδισμένον διὰ φιλονεικίας
πράσσεισθαι) ἡ γεωργία αὐτὴ ἂν πολὺ ἐπιθῇ, ὥς
ἄλλα προτιθεῖ κατ' ἀγροὺς ἢ κατὰ κώμας τοῖς κέλ-
λυστα τὴν γῆν ἐξεργαζομένοις, καὶ τοῖς εἰς τούτο τῶν πε-
λυτῶν ἐρρωμένους τρεπομένους πολλὰ ἂν ἀγαθὰ περαίνει-
8το. Καὶ γὰρ αἱ πρόσοδοι αὖξουσιν αὐτῶν, καὶ ἡ σαρφραγία
πολὺ μᾶλλον σὺν τῇ ἀσχαλίᾳ συμπαρμαρτῶ. Καὶ μὴν
9κακουργίαι γε ἥσπον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται. Εἰ δὲ καὶ
ἐμπορία ὠφελεῖ τι πάλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλείστα ταῦτο
παιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείους ἀγύροι. Εἰ δὲ φανερόν
γένοιτο, ὅτι καὶ ὁ πρόσοδον τινα ἄλυσιν ἐξουρίσκει τῇ
10πάλιν τιμᾶσθαι, οὐδ' αὐτὴ ἂν ἡ σπέρψις ἀρξοῖτο. Ὡς
δὲ συνελάντι εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι
ὁ ἀγαθὸς τι εἰσπραγόμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται, πολλοὺς
ἂν καὶ ταῦτο ἐξορκίσκειν ἔργον ποιῆσθαι τὸ σκεπῶν τι
ἀγαθόν. Καὶ ὅταν γε πολλοῖς περὶ τῶν ὠφελίμων μέλη,
11ἀνάγκη, εὐρίσκεισθαι τε μᾶλλον καὶ ἐπιτελεῖσθαι. Εἰ
δὲ φεβῇ, ὡς Ἰέρων, μὴ ἐν πολλαῖς ἄλλαν προσιτευμένων

quo referatur, et γι notione non sua
positum sit.

γεωργία αὐτὴ] Stobæi καὶ αὐτὴ
placuit Stephano. deinde ἡ τις ἄλλα
Cod. Lipf. τοῖς μέλυστα τὴν γῆν Sto-
bæus. Postea προσιτευόμενος dat mar-
go Villois. Ceterum narratio Plutar-
chi in Apophth. Regum p. 89. digna
est quæ huc referatur de Gelone Hiero-
nis fratre: Ἐγγὺ δὲ πολλὰς τοὺς
Σικαννοῦς ὡς ἐπὶ στρατίαν καὶ φε-
τίαν, οὗτος δὲ ἐν χώρᾳ βελτίαν γίνεσθαι
γεωργουμένη καὶ μὴ χεῖρους αὐτοῖς σχο-
λάσσει.

8. συμπαρμαρτῶ] Edd. vett. συμ-
παρμαρτῶ.

9. ὁ πλείονα τοῦτο ποιῶν] Estne ὁ
ἐμπόριος? an ὁ πλείονα ὠφελῶν?
ἀργούων] Non cessaverit, sed fru-
ctus civitati varios afferet. Utitur pas-
sivo nosfer etiam in Cyrop. ii. 3, 3.
γῆ ἀμεινῶσα καὶ ἐξεργαζομένη est in
Plutarchi libello de liberorum edu-
catione cap. iv.

10. ἀτίμητος] Margo Villois. ἔτα-
μος habet pejus.

τὸ σκεπῶν τι] Stobæi τὸ σκεπῶσθαι
cum Welsto recepit Bachius, rejecit
Zeune, mediæ formæ verbi rationem
habens; de genitivo articuli non co-
gitabat. Vulgatum τοῦ nullo modo
ferri debebat. Articulus enim aut o-
mittitur, ut in Memor. ii. 10, 6. aut
in eodem casu cum ἔργον collocandus
erat. Dicitur enim τοῦτο ἔργον ποιῶ-
μαι vel ἔχει, non τοῦτο.

μέλη] Edd. vett. μέλη. Rectum
est etiam in margine Villois. Ceterum
Stobæus ἔχει πολλὰς omisso in-
utili γι dat, ut deinde εὐρίσκεισθαι
μᾶλλον, omisso et. Supra viii. 9. ἔχει
γι similiter est.

ἐπιτελεῖσθαι] Edd. vett. cum Cod.
Lipf. ἐπιμαλίσθαι. Alterum vertit A-
retinus et ex Stobæo adscivit Stephanus
in altera editione.

11. ἐν πολλαῖς] Multis præmia pro-
ponenda, non in multis dicere Xenon-

πολλὰὶ δαπάναι γίνονται, ἐπὶ ὅσον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐμπο-
ρεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἀνδράποιοι ἄλλων ἀναυ-
ται. Ὅρῳς ἐν ἵπποισι καὶ χρηστικῶς ἀγῶσιν ὡς μικρὰ
ἄλλα μεγάλης δαπάνης καὶ πολλοὺς πόνους καὶ πολ-
λὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων;

CAPUT X.

ΚΑΙ ὁ Ἰέρων εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Σιμωνίδη, ¹
καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν· περὶ δὲ τῶν μισθοφόρων ἔχεις
τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισεῖσθαι δι' αὐτούς; ἢ λέγεις, ὡς Φι-
λίαν κτησάμενος ἄρχων οὐδὲν ἔτι δεήσεται δορυφόρων;
Ναὶ μὰ Δία, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, δεήσεται μὲν οὖν. Οἶδα ²
γάρ, ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν
ἐγγίγνεται, ὅσω ἂν ἐκπλεωτὰ δέοντα ἔχῃσι, τοσαύτω
ἰβριστοτέροις εἶναι. Τούς μὲν οὖν τοιοῦτους μᾶλλον ἀν ³
σωφρονίζοι ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος. Τοῖς δὲ καλοῖς
καγαθοῖς ἀπ' οὐδενὸς ἂν μοι δοκεῖς τοσαῦτα ὠφελήματα
παρασχεῖν, ὅσα ἀπὸ τῶν μισθοφόρων. Τρέφεις μὲν γὰρ ⁴
θήπου καὶ σὺ αὐτούς σαυτῶ φύλακας· ἤδη δὲ πολλοὶ
καὶ δεσπύται βία ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον. Εἰ οὖν ἐν
πρῶτον τοῦτ' εἴη τῶν πρῶτεταγμένων τοῖς μισθοφόροις,
ὡς πάντων ὄντας δορυφόρους τῶν πολιτῶν βοηθεῖν πᾶσιν,
ἂν τι τοιαῦτον αἰσθάνωνται· . . . γίνονται δὲ πού, ὡς
πάντες ἐπιστάμεθα, κακοῦργοι ἐν πόλεσιν· εἰ οὖν καὶ

phon voluit; præpositionem igitur delendam censeo.

λασιτελέστερα] Mercēs villiores recte Erasmus venit.

2. ἰαυλίω] Cod. Lipf. ἰαυλίω.

3. ἀπ' οὐδενὸς ἀν] Weiskio ad foribendum videbatur; sed verbum παρασχῶν necessario adjunctum habet δὲ, hac quidem significatione.

4. αἰσθάνονται . . .] Lacunæ si-

gnum apposuit Weiske, quia apodosis de servis seditionis omīssa est; nisi velis κακοῦργος de illis interpretari cum Interpretibus reliquis, qui verba γίνονται—πᾶσι in parenthesi includerant. At ita geminum καὶ fit plane otiosum et inutile. Ceterum δούλων a κακοῦργος similiter distinguit noster supra cap. iv. sect. 3. Paulo antea δᾶσιν dat margo Villoif.

τούτους φυλάττειν εἰεν τεταγμένοι, καὶ τοῦτ' ἂν εἶδειεν ὑπ'
 5 αὐτῶν ὠφελούμενοι. Πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ
 ἐργάταις καὶ κτήνεσιν οὗτοι ἂν εἰκότως καὶ θάρσος καὶ
 ἀσφάλειαν δύναιτο μάλιστα παρέχεν, ὁμοίως μὲν τοῖς
 σοῖς ἰδίοις, ὁμοίως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆν χώραν. Ἰκανοί γε
 μὴν εἰσὶ καὶ σχολὴν παρέχεν τοῖς πολίταις τῶν ἰδίων
 6 ἐπιμελεῖσθαι, τὰ ἐπικάαιρα φυλάσσοντες. Πρὸς δὲ τού-
 τοις, καὶ πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἑξαπιναίας
 τίνες ἐτοιμότεροι ἢ προαισθέσθαι ἢ καλύσαι τῶν αἰεὶ ἐν
 ὅπλοις τε ὄντων καὶ συντεταγμένων; ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν
 τῇ στρατείᾳ τί ἐστὶν ὠφελιμώτερον πολίταις μισθοφό-
 7 ρων; τούτους γὰρ προπονεῖν, καὶ προκινδυνεύειν, καὶ προ-
 φυλάττειν εἰκὸς ἐτοιμοτάτους εἶναι. Τὰς δὲ ἀγχιτέρμο-
 νας πόλεις οὐκ ἀνάγκη διὰ τοὺς αἰεὶ ἐν ὅπλοις ὄντας, καὶ
 εἰρήνης μάλιστα ἐπιθυμεῖν; οἱ γὰρ συντεταγμένοι καὶ
 σώζεν τὰ τῶν φίλων μάλιστα, καὶ σφάλλειν τὰ τῶν
 8 πολεμίων δύναιτ' ἂν. Ὅταν γε μὴν γινῶσιν οἱ πολῖται,
 ὅτι οὗτοι κακὸν μὲν οὐδὲν ποιῶσι τὸν μηδὲν ἀδικούντα,
 τοὺς δὲ κακουργεῖν βουλομένους καλύουσι, βοηθῶσι δὲ
 τοῖς ἀδικουμένοις, προνοῦσι δὲ καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πο-
 λιτῶν, πῶς οὐκ ἀνάγκη καὶ δαπανᾶν εἰς τούτους ἥδοστα;
 τρέφουσι γαῶν καὶ ἰδία ἐπὶ μείοσι τούτων φύλακας.

καὶ τοῦτ' ἂν] Margo Villoif. καὶ τι
 δ. dat.

5. τῶν ἰδίων] Edd. vett. cum Cod.
 Lipf. τῶν ἰδιωτῶν, quod in καὶ τῶν τῶν
 ἰδίων mutabat Brodæus.

ἐπικάαιρα] Brodæus aliunde memo-
 rat ἐπικάαιρα. Cod. Lipf. ἐπικάαιρα a
 prima manu scriptum habet.

6. ἐν τῇ στρατείᾳ] Edd. vett. στρα-
 τία. quod mutavit Leonclavio auctore
 Zeune. Equidem Cod. Lipf. scriptu-
 ram in στρατία unice probat. Articulus

hic est inutilis. Sic supra vi. 9.
 ἀμῖς γὰρ ὅταν ὤμεν ἐν στρατίᾳ.

7. Τὰς δὲ ἀγχιτέρμονας] Ex versio-
 ne Aretini, edd. Stephani δὲ restituit
 Zeune, ommissum in edd. vett. et Cod.
 Lipf. Brodæus τὰς δὲ—τὰς οὐκ ἀνάγκη
 germanam lectionem esse ait.

ἐν ἰσλαῖς] Margo Steph. ἰσῶλας.
 τὰ τῶν φίλων] Priorem articulum
 omittunt edd. vett. sed habet etiam
 margo Villoif.

CAPUT XI.

ΧΡΗ δέ, ὡς ἱέρων, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων ὀκνεῖν 1
δαπανᾶν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Καὶ γὰρ ἔμογε δοκεῖ
τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα μᾶλλον εἰς τὸ δεῖον τελεῖσθαι
ἢ τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράνῳ. Καθ' ἐν δ' ἕκαστον 2
σκοπῶμεν. Οἰκίαν πότερον ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κε-
καλλωπισμένην μᾶλλον ἢ γῇ κόσμον ἂν σοι παρέχεν, ἢ
πᾶσαν τὴν πόλιν τείχεσσί τε καὶ ναῖς καὶ παραστάσι
καὶ ἀγοραῖς καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην; Ὅπλοις δὲ 3
πότερον τοῖς ἐκπαγλοτάτοις αὐτὸς κατακεκοσμημένος δει-
νότερος ἂν φαίνοιο τοῖς πολέμοις, ἢ τῆς πόλεως ὅλης εὐό-
πλου σοι αὖσης; Προσόδους δὲ ποτέρως ἂν δοκεῖς πλείονας 4
γίγνεσθαι, εἰ τὰ σὰ ἴδια μόνον ἐνεργὰ ἔχῃς, ἢ εἰ τὰ
πάντων τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι; Τὸ 5
δὲ πάντων κάλλιστον καὶ μεγαλοπρεπέστατον νομιζόμενον
εἶναι ἐπιτήδευμα, ἄρματοτροφίαν, ποτέρως ἂν δοκεῖς μά-
λιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἄρματα
τρέφοις τε, καὶ πύμπους εἰς τὰς πανηγύρεις, ἢ εἰ ἐκ τῆς
πόλεως πλεῖστοι μὲν ἵπποτρόφοι εἰναι, πλεῖστοι δ' ἀγωνί-
ζοντο; νικᾶν δὲ πότερα δοκεῖς κάλλιον εἶναι ἄρματος

2. παραστάσι] Pollux vii. 27. pu-
tatur ex h. l. παραστάσι interpretari
ἱέρων. Sed ibi libri veteres παραστάσι
nominant, atque omnino hunc locum
ibi respici negat Ernesti, qui
παραστάσι hic scribendum censet. Vul-
gatam lectionem defendere satagebat
Weiske, sed is nisi conjecturas non
attulit. Παραστάσι in loco Euripidis
Phoen. 418. de foribus aedium dicuntur
; et in locis Vitruvii iii. 1. ναὶς ἢ
παραστάσι dicitur, qui latinis tem-
plum erat in antis. Hæ antæ seu
παραστάσι cingunt utrinque cellæ
ostium vel introitum. Similiter παρα-
στάσι Vitruvio usurpatur; nec ul-
lus extat locus, ubi παραστάσι orna-
mentum vel partem adjectam loco
privato vel publico significet extra
foras. Igitur h. l. præfero lectionem

παραστάσι, et intelligo porticus, inpru-
mis eas, quæ foris Græcorum adjuungi
solebant, teste etiam Vitruvio v. 1. et
quidem duplices. Cf. etiam Pausanias
vi. 24.

4. ἂν δοκεῖς] Sic ex Cod. Lipf. scri-
psi pro δοκεῖς barbaro. ἂν pertinet ad
γίγνεσθαι. Hoc iterum eodem auctore
feci (secl. 5).

ἱέρων] H. Stephanus ἱέρων malebat,
ut cap. x. 5. et infra secl. 12. Dein-
ceps ἱέρων eisd. vet. dant.

5. μάλιστα κοσμεῖν] Margo Steph.
et Villoif. cum libro Lipf. dant μά-
λιστα, quod præferam.

ἡ πόλις] Victorias Hieronis carmi-
ne celebravit Pindarus.

ἡ πόλις] Cod. Lipf. τῆς πό-
λεως dat cum margine Villoif.

πύμπαι] Margo Steph. πύμπαι.

6 ἀρετῇ, ἢ πόλει, ἥς προστατεύεις, εὐδαιμονία; Ἐγὼ μὲν
 γὰρ οὐδὲ προσήκειν Φημί ἀνδρὶ τυράννῳ πρὸς ἰδιότας ἀγ-
 νίζεσθαι. Νικῶν μὲν γὰρ οὐκ ἂν θαυμάζοιο, ἀλλὰ
 φθονοῖο, ὡς ἀπὸ πολλῶν οἶκον τὰς δαπάνας ποιούμενος
 7 νικώμενος δ' ἂν πάντων μάλιστα καταγελῶ. Ἄλλ' ἐγώ
 σοι Φημί, ὦ Ἱέρων, πρὸς ἄλλους προστάτας πόλεων τὸν
 ἀγῶνα εἶναι, ὡν εἰς σὺ εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν, ἥς
 προστατεύεις, παρέχῃς, εὖ ἴσθι νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ
 8 μεγαλοπρεπεστάτῳ ἐν ἀνθρώποις ἀγωνίσματι. Καὶ πρῶ-
 τος μὲν εὐδὺς καταγεσμένος ἂν εἴης τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ
 τῶν ἀρχομένων· οὗ δὲ σὺ ἐπιθυμῶν τυγχάνῃς· ἔπειτα δὲ
 τὴν σὴν νίκην οὐκ ἂν εἰς εἴη ὁ ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες
 9 ἀνθρώποι ὑμῶν ἂν τὴν σὴν ἀρετὴν. Περιβλεπτοὶ δὲ ὦν,
 οὐχὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν πέλειον
 ἀγαπῶσι αὐτὸν, καὶ θαυμαστὸς οὐκ ἰδία μόνον, ἀλλὰ καὶ
 10 δημοσία παρὰ πᾶσιν ἂν εἴης. Καὶ ἐξείη μὲν αὖ σοι ἔπ-
 κει ἀσφαλείας, εἴ ποι βούλοιο, θιωρήσονται προσέεσθαι,
 ἐξείη δ' ἂν αὐτοῦ μένοντι τοῦτο πράτταν. Ἀεὶ γὰρ ἂν
 παρὰ σοὶ πανήγυρις εἴη τῶν βουλομένων ἐπιδιαικνῆσαι, εἴτις
 11 τι σοφον, ἢ καλὸν, ἢ ἀγαθὸν ἔχει, τῶν δὲ καὶ ἐπιθυμούσ-
 των ὑπηρετεῖν. Πᾶς δὲ ὁ μὲν παρὼν σύμμαχος ἂν εἴη
 σοί, ὁ δὲ ἀπὼν ἐπιθυμοίη αὐτὸν ἰδεῖν σε. Ὡστε οὐ μόνον φι-
 λοῖοι αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ἐξῆς ὑπ' ἀνθρώπων· καὶ τοὺς καλοὺς

7. παρέχῃς] Hoc ex libro Lipf. praeiuli vulgato παρέχῃς. Exemplum optativi modi iuncti particulæ ἵαν, quæ vulgo asseruntur, vitiosa esse egregie docuit G. Hermann. ad Vigorum p. 787.

εὖ ἴσθι νικῶν] Vulgatum εὖ ἴσθι cum Cantero N. Lecl. i. 13. et Leoncl. correxi, quod damnavit etiam Weiske.

ἐν ἀνθρώποις] An fuit cū ἐν ἀνθρώποις? Demosthenes Orat. p. 1246. ed. Weiske: cū ἐν ἀνθρώποις ἀπάντων διείκων. Formulam illustravi in Indice Metemorphik. Socron. Adde Cy-

rop. ii. 2. 17.

8. πάντες ἐν ἀνθρώποις] Margo Villosi. πάντες ἐν ἀνθρώποις dat.

9. εὐχῇ] Cod. Lipf. εὐχ dat.

10. θιωρήσονται] Cod. Lipf. θιωρήσονται supra scriptum habet. Cf. Cap. i. scilicet. 12. Paulo antea ἵσθι scribendum recte monuit Weiske pro vulgato ἴσθι.

ἐπιθυμοῦν] Parare seu conficere aliquid scitum aut elegans aut commodum, quod non jam haberent paratum, aut quod ipse in animum inducens pararet, sic recte Weiske.

οὐ πειρᾶν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἂν σε
 δέοι· φόβον δὲ οὐκ ἂν ἔχοις, ἀλλ' ἄλλοις παρέχοις, μήτι
 πάθῃς· ἐκόντας δὲ τοὺς πειθομένους ἔχοις ἂν, καὶ ἐθε- 12
 λουσίως σου προνοῦντας θεῶο ἂν. Εἰ δέ τις κίνδυνος εἴη,
 οὐ συμμάχους μόνον, ἀλλὰ καὶ προμάχους καὶ προθύ-
 μους ὀρώσῃς ἂν· πολλῶν μὲν δωρεῶν ἀξιούμενος, οὐκ ἀπο-
 ρῶν δὲ, ὅτῳ τούτων εὐμενεῖ μεταδώσεις· πάντας μὲν συγ-
 χαίροντας ἔχων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, πάντας δὲ πρὸ
 τῶν σῶν [ιδίων], ὥσπερ τῶν ἰδίων, μαχομένους. Θησαυ- 13
 ρούς γε μὴν ἔχοις πάντας τοὺς παρὰ τοῖς φίλοις πλού-
 τους. Ἀλλὰ θαρρῶν, ὃ ἱέρων, πλούτιζε μὲν τοὺς φί-
 λους· σαυτὸν γὰρ πλουτιεῖς. Αὕξει δὲ τὴν πόλιν· σαυτῷ
 γὰρ δύναμιν περιάψει· κτῶ δὲ αὐτῇ συμμάχους, . . .
 Νόμιζε δὲ τὴν μὲν πατρίδα οἶκον, τοὺς δὲ πολίτας, ἐταί- 14
 ρους· τοὺς δὲ φίλους, τέκνα σεαυτοῦ· τοὺς δὲ παῖδας, ὃ
 τι περ τὴν σὴν ψυχὴν. Καὶ τούτους πάντας πειρῶ νικᾶν εὖ
 ποιῶν. Ἐὰν γὰρ τοὺς φίλους κρατῇς εὖ ποιῶν, οὐ μὴ σοι 15
 δύνωνται ἀντέχειν οἱ πολέμιοι. Καὶ ταῦτα πάντα ποιῇς, εὖ
 ἰσθὶ πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις κάλλιστον καὶ μακαριώτατον
 κτῆμα κεκτημένος· εὐδαιμονῶν γὰρ οὐ φθονηθήσῃ.

12. συμμάχους μόνον] Cod. Lipf.
 μόνον συμμάχους.

τῶν σῶν [ιδίων] Seclufi ἰδίον tan-
 quam suspectum et inutile. Quid e-
 nim eo opus erat? Contra distinc-
 tionem plane tollit, et sententiam tur-
 bat. Alia est ratio cap. x. 5. Mecum
 sentit Weiske in Addendis.

13. κτῶ δὲ αὐτῇ συμμάχους] Lacu-
 nae signum recte appoluit Weiske;
 deest enim apodosis, hujus fere sen-
 tentiae: σαυτῷ γὰρ ἴζεις συμμαχοῦντας.

15. κρατῇς] Edd. vet. κρατῖς.
 οὐ μὴ σοι δύνωνται] Cod. Lipf. δύνα-
 νται. Noster Cypri. iii. 2, 8. ὥς οἷνε
 Ἀρμίναι οὐ μὴ ἐξονται τοὺς πολέμους.
 Plato Gorgias scd. 49. οὐ δὲ οὐ μὴ ἐ-
 πλοῦσθαι οὐδὲ μὴ αἰσχυρῶς. Longe est
 diversa ratio formulae οὐ μὴ στυγεῖται

et similium positum pro imperativo
 στυγεῖσθαι, de quibus Brunck. ad A-
 ristoph. Lyfistr. 704. qui tamen inter
 exempla male posuit locum Soph. E-
 lectr. 42. οὐ γὰρ εἰ μὴ γῆρας εἰ καὶ χρέ-
 ον μακρὸν γῆρας, οὐδ' ὑποστυγεῖσθαι οὐδ'
 ἐξιδυμῆν. Aliter enim locus est di-
 stinguendus, et major interpunctio
 post γῆρας ponenda. Prior enim sen-
 tentia haec est: οὐ γὰρ (φίλος) μὴ εἰ
 γῆρας sequitur οὐδὲ ὑποστυγεῖσθαι, ne
 suspectum quidem te habebunt.

κισσημένους] Vulgato κισσημένους cum
 H. Stephano, Cantero N. Leß. i. 13.
 Cod. Lipf. et margine Villois. libri
 recte praetulit Zeune.

φθονηθήσῃ] Sic Junt. et Cod. Lipf.
 φθονήσῃ Basil. Bryl. et margine libri
 Villois.

DESCRIPTIO

ENCOMII AGESILAI,

EJUS AUCTORITAS ET FIDES.

OMNEM encomii materiam distribuit et argumentum definiit Xenophon ita, ut Capite primo et secundo res ab Agesilao gestas narraret, et verbis plerumque iisdem, quibus in Hellenicis erat usus, repeteret, subjunctis tamen quibusdam, quæ spatium Hellenicorum non ceperat. Confilium hujus narrationis edit Cap. i. sect. 6. ἀπὸ γὰρ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ κάλλιστα νομίζω καταδήλους ἔσεσθαι. Scilicet τρόποι et τρόπος dicitur ratio et via vivendi, quam quis ingreditur, a τρέπεσθαι ductum, unde in Memorab. ii. 1, 21. est: εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας. Hinc mores atque animi indoles, quatenus hominum factis conspiciuntur, τρόποι vocantur. Isocrates ad Demonicum τὰ τῶν τρόπων ἤδη dixit, quos idem paulo post τὸν τρόπον vocat p. 2. ed. Langianæ. Hinc Aristoteles de Moribus iv. 14. ubi εὐτραπέλους dictos ait quasi εὐτρόπους, commodis moribus, addit: videri has esse motum quasi motiones et conversiones, (τοῦ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι) atque ut corpora ita etiam mores ex motu judicari. Manifesto ille respicit ad formam dicendi, qua ἤθων τρόποι vocantur. Atque idem in Eudemiis ii. 2. ubi ponit ἤδη dicta fuisse ab ἤθῃ id est consuetudine, quæ vim animi ingenitam et mobilitatem varie moveat, addit in morali disciplina videndum, qua in parte animi resideant mores, κατὰ τί τῆς ψυχῆς ποῦ ἅττα ἤθῃ. Sedem igitur eorum esse in viribus affectionum, (κατὰ τὰς δυνάμεις τῶν παθημάτων) et

in habitu adversus has affectiones (κατὰ τὰς ἡμῖς, πρὸς τὰ πά-
θη). Igitur τῶν μοres Agesilai Xenophon putavit nar-
ratione simpliciter rerum ab eo gestarum satis argui et mani-
festos fieri. Et primum quidem res publice in Asia et
Græcia gestas ab eo narravit Cap. i. et ii. quibus absolutis
subjungit, hæc plurimis testibus et arbitris gesta argumen-
tis et demonstratione virtutum ejus non indigere, sed satis
esse, ut in mentem lectorum revocentur. (Cap. iii. 1. τὰ
γὰρ τοιαῦτα οὐ τεκμηρίων προσδεύται.)

Transit inde ad narrationem factorum, quæ quanquam
etiam habuerunt testes, tamen ipsas causas et argumenta
morum non tam conspicua et in oculos occurrentia ha-
bent, sed abdita et latentia in animo Agesilai, in illa τοῦ
ἐνέργητικῆς τῆς ψυχῆς conditione et vi, a qua profisciscitur
omnis virtus. Itaque Xenophon ingreditur demonstrare,
quam penitus animo Agesilai fuerit insita pietas, justitia,
continentia, fortitudo, sapientia et amor patriæ Græciæ-
que omnino. Hos enim veluti cardines quosdam omnis
humanæ virtutis esse putabant antiqui doctrinæ moralis
magistri. Atque has Agesilai virtutes quasi publicas enar-
rat Xenophon usque ad extremum Caput vii. Tum vero
subjungit alias quasdam, quas privatas dicere possis et prio-
rum affectas et comites, quanquam interdum ab earum
confortio dissociatæ, sed minus per se gratæ atque utiles
humanæ vitæ, reperiantur. Primo loco appellatur τὸ εὖ-
χαρι, quod uno verbo latine dicere vix licet. *Comitas* enim
partem tantum ejus reddit. Sequitur magnitudo animi
et frugalitas. Abhinc vita et mores Agesilai comparantur
cum vita et moribus regis Persarum, contra quem uti vir-
tus Agesilai in bello spectata præcipue eminebat, ita dece-
bat utriusque etiam mores et vitæ institutum inter se oom-
parari, quo magis virtutum Agesilai magnitudo fieret con-
spicua et illustris, quibus hic confusus imperium regis Per-
sarum labefactavit. Nolim enim cum Weiskio totam
comparationem ad artem rhetoricam referre, similem illi,
qua Isocrates Euagoram cum Cyro majori contendit. Ca-
put x. conclusionem habet totius encomii et causam; ta-
men subjungit Cap. xi. sententias breves, quæ fere ad ea-

dem laudationis et virtutum capita referuntur, quæ supra posui. Initium sit a pietatis sensu sect. 1. et 2. ad fortitudinem et sapientiam pertinet sectio 9. ad justitiam sect. 3. ad continentiam et temperantiam sect. 10. et 11. Sed insunt etiam sententiæ, quæ referuntur ad secundarias illas virtutes Capite viii. 9. et 10. commemoratas, nempe τὸ εὖ-
χρησ, magnitudinem animi et frugalitatem.

Hæc est descriptio totius encomii, cujus quidem tertia pars quasi extranea tum parum artis cum prioribus juncta hæret, ut ablata ea nihil defideres. Plena sententiis argutis et concinnis magnopere videtur abhorrere a reliqua Xenophontis oratione, qualem in Cyri disciplina inprimis, ut in opere elaboratissimo, spectare licet. Sed animi grati sensibus et desiderio amici vela orationis immisisse videtur Xenophon, quo factum videri potest, ut supra placidam illam ingenii sui ἀρέτιαν assurgeret et se ipse excelleret.

Quod vero Weiske in loco Cap. iii. sect. 1. rationem istam Xenophontis improbat: οὐν δὲ τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀρετὴν παράσσειναι δηλῶσαι, δι' ἣν ταῦτα ἔπραττε, et propter eandem hanc causam de bonis animi prius dicendum fuisse putat, in eo viro docto equidem assentiri non possum. Causam jam supra dixi, cum eundem Xenophontis locum tractarem. Proœmium deinde illi non satis luculentum et justo brevius videtur; mihi contra Caput totum xi. displicet ideo, quod a reliquis membris orationis separari potest, ita ut lacuna aut damnum non fiat. Unum superest, quod moneam. Quærit idem Weiske p. 417. cum Agefilai privati hominis virtus recte usurpetur, cur non inde a Capite iii. mentio ejus fiat: illique hoc ob eam causam sic institutum a Xenophonte videtur, quia regis maxime, non hominis aut civis hoc sit encomium. In quo iterum viro docto non possum omnino assentiri. A Capite enim viii. enarrat Xenophon eas Agefilai virtutes, quæ civem et hominem eum amabilem nobis conspiciendum præbent, uti supra in descriptione argumenti obiter annotavi: quam etiam reliquis capitibus insunt dispersa virtutis humanæ civilisque atque omnino privatæ exempla. Ceterum reliquæ Weiskii disputationi, qua auctoritatem hujus en-

comii contra Valckenarii dubitationem asserere conatus est, tam plane assentior, ut, si quid forte in lectoris assidui Xenophonteorum scriptorum animo resederit scrupuli, id omne docta Weiskii disputatione exemptum iri confidam. Mihi quidem Xenophontis libris a prima juventute statim affueto nihil unquam hic liber habere visus est, quod ab ingenio miti et animo pio gratoque viri alienum atque abhorrens existimari jure possit.

Fides historica Xenophontis etiam in hac laudatione Agesilai non major esse videtur quam in Hellenicis, multo major certe auctoris amicitia et grati animi pietas adversus Agesilaum in libro spectatur. Ita etiam antiquis scriptoribus visum fuisse docet locus Plutarchi in comparatione Agesilai cum Pompeio, ubi est de Xenophonte: *ὃ διὰ τὰλλα καλὰ καὶ ἀγαθὰ γέρας ἑξαιρέτων δέδοται καὶ γράφειν ὃ βούλοιο καὶ λέγειν περὶ τοῦ ἀνδρός.* i. e. quanquam huic scriptori propter ceteras virtutes tanquam singulare præmium datum fuit et concessum, et scribere, et dicere de illo, quæ visum ei fuerit. Fuerat autem Plutarchus in conscribendis Agesilai rebus gestis usus præter Xenophontem historia Duridis Samii, Alcibiadis consanguinei, et Theopompi Chii; præter eos nominat etiam Theophrastum, aliosque, sed hos multo recentiores.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΝ.

CAPUT I.

ΟΙΔΑ μὲν, ὅτι τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς τε καὶ δόξης
οὐ ράδιον ἄξιον ἔπαινον γράφαι· ὅμως δ' ἐγχειρητέον.
Οὐ γὰρ ἂν καλῶς ἔχοι, εἰ, ὅτι τελέως ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγί-
νετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μαιόνων ἂν τυγχάνοι ἔπαινων. Περὶ 2

Ξενοφῶντος] Edd. vet. addunt *μέ-
ταρος*. Codex Guelferbytanus mem-
branaceus in forma octava scriptus
elegantissime *Ξενοφῶντος Ἀγησιλάου
ἑγνάμην* inscriptum habet. Fuit olim
Guarini Veronensis. Continet præ-
terea librum i. *Ἀπομνημονεύματων*.
Fere ubique cum Codice Harleiano
facit, sed solus addit i. sect. 24. mem-
brum orationis, quod inde adscivi.
Liber hic Xenophontis scriptus est
post mortem Agefilaj, quam Olympi-
adis 104. anno 3. assignavit Diodo-
rus Siculus libri xv. cap. 93. Mor-
tuus est Agefilaus in reditu ex Ægy-
pto per Cyrenaicam factio, postea-
quam Nectanebum in regno Ægypti
confirmaverat.

eis Ἀγησιλάου] Vulgo additum τὸν
βασιλέα omisit Weiske, qui sic sim-
pliciter λόγον hunc libellum a Xeno-
phonte inscriptum fuisse censebat,
quia ipse auctor infra Cap. x. sect. 3.
λόγον appellet. Ibi nempe est: ἀλλὰ
γὰρ μὴ, ὅτι, ἐπιτελειομένης ἑταιρείτης,
ταύτης ἵκανα θνήσκω τις ταύτης τὸν λόγον
κατασκευάσαι, ἀλλὰ πολλὸν μᾶλλον ἑγνάμην.
Unde licetet potius coniecere inscri-

ptionem Codicis Guelferbytani Ἀγη-
σιλάου ἑγνάμην fuisse ab ipso Xeno-
phonte profectam.

Cap. I. 1. διὰ τοῦτο οὐκ] Vulga-
tum τοῦτο ex Steph. secunda, Welfi-
ana, Hutchinsoniana et Codice Har-
leiano correxit Zeune, cum quo fa-
cit Guelf. et Aristides, qui in libro
περὶ ἀφελείας plurima ex hoc libro
exempla posuit, quæ singula compa-
rari cum Codice manuscripto Guel-
ferbytano, qui librum istum Aristidis
continet diligentissime scriptum. Ibi
igitur hæc Aristides ex h. l. excero-
psit: ἡ δὲ καλὴς ἡ ἀγαθὴς ἀντιβαλ-
όντως ἵκνιντο, διὰ τοῦτο μὴδὲ μετρίως
ἰσχυρὸν τύχη. Ita scilicet Codex ha-
bet, editio vero Jebbiana: *ei δὲ κα-
λὴς ἀγαθὴς—μετρίως ἐσ, τύχη*. Unde
simul confirmatur scriptura οὐκ,
quam ex edd. vetustis, Hutchinsf. et
Bachiana revocavit Zeune, cum
Reuchlini et Stephani edd. item li-
ber Harlei. et Guelf. dent ἢ, quod
Stephanus interpretatur *profecto, uti-
que, vero*. Sed ratio hæc contorta et
a totius loci sententia satis plana et
aperta aliena est. *μείους ἴσταναι* ἵσταν

μὲν οὖν εὐγενείας αὐτοῦ τί ἂν τις μαῖζον καὶ κάλλιόν
εἰπεῖν ἔχοι, ἢ ὅτι ἐτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις
ἀπομνημονεύεται, ὅποστος ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλείους, καὶ
τούτοις οὐκ ἰδιώταις ἀλλ' ἐκ βασιλέων βασιλεύσιν;
3 Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ταύτη γ' ἂν τις ἔχοι καταμύψασθαι
αὐτοὺς, ὡς βασιλεύουσι μὲν, πόλεως δὲ τῆς ἐπιτυχούσης
ἀλλ' ὥσπερ τὸ γένος αὐτῶν τῆς πατρίδος ἐντιμώτατον,
οὕτω καὶ ἡ πόλις ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐνδοξοτάτη· ὥστε οὐ δε-
4 τέρων πρῶτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι. Τῆδε
γε μὴν καὶ κοινῇ ἄξιον ἐπαινέσαι τὴν τε πατρίδα, καὶ τὸ
γένος αὐτῶν. Ἡ τε γὰρ πόλις οὐδεπώποτε φθονήσασα
τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτοὺς, ἐπεχείρησε καταλῦσαι τὴν
ἀρχὴν αὐτῶν, οἱ τε βασιλεῖς οὐδεπώποτε μεζόνων ἀνέ-
χθησαν, ἢ ἐφ' οἷσπερ ἐξαρχῆς τὴν βασιλείαν παρέλα-

non *pauciores*, ut Stephano visum erat, sed *inferiores* virtutibus Agesilai. Ceterum ex loco Aristidis suspicari quis possit, eum hic olim καλὸς καὶ γαῖος scriptum legisse.

2. τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις] Dativos consequentiae seu absolutos esse cum Zenonio et Bachio statuit Weiske. Quam quidem rationem amplexi videntur esse viri docti, quoniam ἀνέγονται dicuntur vulgari significatione, qui a genere Herculis descenderunt, contra πρόγονοι, qui natos postea ex genere eo antecesserunt. Breviter ut dicam, ἀνέγονται sunt *progenies*, πρόγονοι *maiores*. Itaque a maioribus ἀπομνημονεύεσθαι dici non potest recte gradus affinitatis, quo fuit Agesilaus cum genere Herculis conjunctus, a maioribus dico, et quidem ἐτι καὶ νῦν, *etiamnum* memorari, quasi majores isti vivi etiamnum essent. Hæc fuit causa, ut viri docti verba τοῖς προγόνοις, καὶ τούτοις—*basiliῶν* cum nullo verbo conjuncta et quasi inistitia attributa figura ista vel exceptione dativorum absolutorum excusarent vel defenderent. At enim ita verbum ἀπομνημονεύεσθαι non habet, quo referatur, nec editur auctor genealogiæ, quem tamen nominare voluisse et de-

buisse Xenophon videtur. Mihi quid videatur, dicam. Additum ὀνομαζομένοις satis arguit peculiarem aliquam significationem ineffe vocabulo Lacedæmonio πρόγονοι; eoque potius progeniem Herculis Spartanam, quam majores significasse Lacedæmonios cenfeo. Auctorem opinionis habeo Solonem, in cujus Fragmento vi. collectionis Brunckianæ est hic locus: αὐτοὶ ἀνέγονται ἔργα εἰναιεν ἢ παῖδες τοῦτον ἢ γένος ἱεσίου. Ita scilicet edidit ista verba ex margine Codicis Stobæani Brunckius in Analæctis i. p. 66. et in Poetis Gnomiciis. Sed Codex A. Parisiensis Stobæi ab H. Grotio olim comparatus vulgatam scripturam ἀγέγονται δέσινω mutat in προγόνους δέσινω, unde verissima emendatio ἢ προγόνους δέσινω existit. Ita πρόγονοι sunt *posterī*; quo sensu dicti fuerunt Lacedæmone, qui *primiſſes ex progenie Herculis Sparte reges fuerunt ex duabus familiis Procli et Euryſthenis*, ut ait Nepos in Agesilai cap. i. Ab his genealogia regum diligentiſſime obſervata commemorabatur etiamnum tempore Xenophonis, qui ad eam refert iudicium de genere Agesilai regio.

4. ἐφ' οἷσπερ] De Republ. Laecod.

βον. Τοιγαρῶν ἄλλη μὲν οὐδεμία ἀρχὴ Φανερά ἐστι διαγεγενημένη ἀδιάσπαστος οὔτε δημοκρατία οὔτε ὀλιγαρχία οὔτε τυραννὶς οὔτε βασιλεία· αὕτη δὲ μόνη διαμένει συνεχὴς βασιλεία. "Ὡς γε μὴν καὶ πρὶν ἄρξαι ὁ ἄξιος τῆς βασιλείας ἐδόκει εἶναι Ἀγησίλαος, τάδε τὰ σημεῖα. Ἐπεὶ γὰρ Ἀγίς, βασιλεὺς ὢν, ἐτελεύτησεν, ἐρισάντων περὶ τῆς ἀρχῆς Λεώτυχίδα μὲν, ὡς Ἀγίδος ὄντος υἱοῦ, Ἀγησίλαου δὲ, ὡς Ἀρχιδάμου, κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπικλητότερον εἶναι Ἀγησίλαον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ, ταῦτον ἐστήσατο βασιλέα. Καὶ τοι τὸ ἐν τῇ κρατίστῃ πόλει ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριθέντα τῷ καλλίστου γέροντος ἀξιώσθαι, ποίων ἐτι τεκμηρίων προσδεῖται τῆς γε πρὶν ἄρξαι αὐτὸν ἀρετῆς;

"Ὅσα γε μὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ διεπράξατο, ὧν διηγήσομαι· ἀπὸ γὰρ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ κάλλιστα νομίζω καταδήλους ἔσεσθαι. Ἀγησίλαος τοίνυν ἐτι μὲν νέος ὢν ἔτυχε τῆς βασιλείας· ἄρτι δὲ ὄντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἀφροΐζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πολὺ στράτευμα ὡς ἐπὶ τοὺς Ἕλλη-

6. xv. 1. est: βούλομαι δὲ καὶ ἐς βασιλεὺς πρὸς τὴν πόλιν συνθήκας ὁ Λυκούργος ἰσχυροῖσι, διηγούμενοι.

ἀδιάσπαστος] Non interrupta, quod deinde συνεχὴς dicitur. Vulgatum ἀδιάσπαστος cōtēxi, quia verba διατελειν, διαγίγνεσθαι et similia junctum habent aut participium aut adjectivum; atque ita de eadem re est de Lacedæmoniorum republica cap. xv. 1. μὴν γὰρ δὴ αὕτη διατελεῖ διαγίγνεσθαι ἀρχῆς κατιστάσθαι τὰς δὲ ἑλλας πολυταῖας εἶναι ἃν τις μετακινουμένης, καὶ ἴσκι καὶ ὧν μετακινουμένης. Est quidem in Anabasi i. 10, 19. ταύτην οὖν τὴν νόστον αὐτὴν διγίγνετο. sed ibi significatio paulo est diversa verbi, ideo adjungitur accusativus νόστον, atque ita poëtem hanc toleravimus.

5. ἰσχυροῖσι] Contentionem narrat ἔφε in Hellenicis iii. 3, 1. et Nepos

Agēfilai c. 1.

ἀνεπικλητότερον] Idem vocabulum ex Cyrop. ii. 1, 22. laudavit Pollux viii. 68. ubi tamen Codices alii ἀνεπίκλητον et ἀνεπίκλητον dant.

τὸ ἐν τῇ] Margo Steph. τὸν, Aristidis edd. τότε habent. γέροντος est ipsa regia dignitas.

6. ὧν διηγήσομαι] Harleianus et Guelph. liber ὧν ἦν διηγ. dant.

ἴσκι μὲν ἴσκι δὲ] Anno ætatis 43. teste Plutarcho Agēfilai c. xl. Tunc late dicitur etiam latine juvenis. Sequentia ita tradidit Plutarchus: τῷ Ἀγησίλαῳ τὴν βασιλείαν νεωστὶ παρὰ λαφύρας. Historiam belli exorti narrat noster Hellenic. iii. 3, 4. et iii. 4, 1.

ὡς ἴσκι τῷ] In edd. vetustis ἴσκι omiffum inseruit primus Castaneo.

ἀλλὰ περὶ τῆς Ἀσίας τὸν ἀγῶνα καθιστάναι. Ἐπεὶ 9
γε μὴν λαβὼν τὸ στράτευμα ἐξέπλευσε, πῶς ἂν τις σα-
φέστερον ἐπιδείξειεν, ὥς ἐστρατήγησεν, ἢ εἰ αὐτὰ διηγή-
σαιτο, ἀ ἔπραξεν; Ἐν τοίνυν τῇ Ἀσίᾳ ἥδε πρώτη πρᾶξις 10
ἐγένετο. Τισσαφέρης μὲν ὤμοσεν Ἀγησίλαῳ, εἰ σπεί-
σαιτο ἕως ἔλθοιεν, οὓς πέμψειεν πρὸς βασιλέα ἀγγέ-
λους, διαπράξεσθαι αὐτῷ ἀφεθῆναι αὐτονόμους τὰς ἐν
τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας. Ἀγησίλαος δὲ ἀντάμοσε,
σπονδὰς ἄξειν ἀδύλως, ὀρισάμενος τῆς πράξεως τρεῖς
μῆνας. Ὁ μὲν δὴ Τισσαφέρης, ἀ ὤμοσεν, εὐθύς ἐψεύ- 11
σατο· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰρήνην πρᾶσσειν, στράτευμα πολὺ
παρὰ βασιλέως, πρὸς ᾧ πρόσθεν εἶχε, μετεπέμπετο.
Ἀγησίλαος δὲ, καίπερ αἰσθόμενος ταῦτα, ὅμως ἐνέμεινε
ταῖς σπονδαῖς. Ἐμοὶ (μὲν) οὖν τοῦτο πρῶτον καλὸν δο- 12
κεῖ διαπράξασθαι, ὅτι Τισσαφέρην μὲν ἐμφανίσας ἐπί-
ορκον ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν· ἑαυτὸν δὲ ἀντεπιδείξας
πρῶτον μὲν ὅρκους ἐμπεδῶντα, ἔπειτα συνθήκας μὴ
ψευδόμενον, πάντας ἐποίησε καὶ Ἑλλήνας καὶ βαρβά-
ρους θαρρῶντας συντίθεσθαι αὐτῷ, εἴτι βούλοιτο. Ἐπεὶ 13
δὲ μέγα φρονήσας ὁ Τισσαφέρης ἐπὶ τῷ καταβάντι
στρατεύματι, προεῖπεν Ἀγησίλαῳ πόλεμον, εἰ μὴ ἀπίοι
ἐκ τῆς Ἀσίας· οἱ μὲν ἄλλοι σύμμαχοι καὶ Λακεδαιμο-

10. πῶς μὲν] Ita edd. veteres, Harlei. et Guelf. πῶς μὲν Steph. de-
inde διαπράξασθαι dant Junt. et Guelf.
Postea τὰς ἐν Ἀσίᾳ omisso articulo τῇ
dat Guelf. liber. Verbum διαπράξ-
εσθαι Weiske interpretatur se illud
dixisse, operam daturum, ut, et de
studio et conatu accipiendum monet.
Sed διαπράξασθαι est opera sua perficere,
et affirmavit Persa se perfecturum esse
opera sua, ut causa belli praeclideretur
et libertas civitatibus Asiae graecis
redderetur. Plutarchus Agesilai ix.
ἐπαφύρηντι σπονδὰς ὡς τὰς πόλεις αὐτῶν

τὰς Ἑλληνίδας ἀφίστοντας αὐτονόμους
βασιλέως.

11. πρὸς δ] Harlei. et Guelf. liber
πρὸς δ dant.

12. Ἐμοὶ (μὲν) οὖν] Particulam μὲν
de meo inferui, quam sensus et pro-
prietas sermonis flagitare mihi vide-
tur.

Θαρρῶντας] Participium ab edd.
vett. omissum vertit etiam Philole-
phus. Sequens αὐτῷ in ἰωντῷ mutavit
Stephanus.

13. καταβάντι] Hellenica addunt
παρὰ βασιλέως.

νίων οἱ παρόντες μάλα ἀχθεσθέντες φανεροὶ ἐγένοντο, νομίζοντες μείονα τὴν παρ᾽ αὐτὴν δύναμιν Ἀγησίλαῳ τῆς βασιλείας παρασκευῆς εἶναι Ἀγησίλαος δὲ μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ ἀπαγγεῖλαι τῷ Τισσαφέρει τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσεν, ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ ἔχει, ὅτι ἐπι-
 14 δὲ Ἑλλήσι συμμάχους ἐποίησεν. Ἐκ δὲ τούτου εὐθὺς τοῖς μὲν στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν ταῖς δὲ πόλεσιν, εἰς αἷς ἀνάγκη ἦν ἀφικνεῖσθαι στρατευομένῳ ἐπὶ Καρίαν, προεῖπεν ἀγορὰν παρασκευάζειν. Ἐπέστειλε δὲ καὶ Ἰωσι καὶ Αἰολαῖσι καὶ Ἑλλησποντίοις πέμπειν πρὸς αὐτὸν εἰς Ἐφεσον τοὺς συ-
 15 στρατευσομένους. Ὁ μὲν οὖν Τισσαφέρης, καὶ ὅτι ἰππικὸν οὐκ εἶχεν ὁ Ἀγησίλαος, ἡ δὲ Καρία ἄφιππος ἦν, καὶ ὅτι ἠγείτο αὐτὸν ὀργίζεσθαι αὐτῷ διὰ τὴν ἀπάτην, τῷ ὄντι νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὀρμήσειν αὐτὸν, τὸ μὲν πρῶτον ἅπαν διεβίβασεν ἐκείσε, τὸ δὲ ἰππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου ποδῖον περιήγαγε, νομίζων ἱκανὸς εἶναι καταπατῆσαι τῇ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας πρὶν εἰς τὰ
 16 δύσιππα ἀφικέσθαι. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, εὐθὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο καὶ τὰς τε ἐν τῇ πορείᾳ ἀπαντήσας δυνάμεις ἀναλαμ-

Τισσαφέρης] Hanc formam cum Castal. vulgatæ Τισσαφέρῃ prætulit Zeune. Idem Castalio edd. veterum τὰς πρέσβεις correxit.

14. πρὸς αὐτὸν] Edd. vett. αὐτὸν. In Hellenicis est ἰαπρὸν. Guelf. deinde dat συνεστρατευομένους. Plutarchus Arg. ix. τῷδε οὖν ἀμυνόμενος ἀπέστη δεξιὰ τὴν Τισσαφέρους ἱστῶσαν, ὅτι δόκειν ὡς ἐπὶ Καρίαν προεῖπεν. ubi vulgo male legitur ἰσθμῶν—προεῖπεν.

15. τὸν αὐτοῦ οἶκον] Nepos cap. xvii. 3. quod ipse erat plurima domilia in Caria. Weiske h. l. vertit, in regionem, ubi maximam partem facul-

tatam suam haberet. In Hellenicis iv. 8, 6. Pharnabazus dicitur ἐπὶ αὐτῷ φριλδίῳ, ubi Phrygia significator, sed τὰ βασίλειον Pharnabazi erant Dascylii in Phrygia, iv. 1, 15. Ad rem pertinet locus Plutarchi Eumenis cap. viii. πρὶν δὲ εἰς Σάρδεις ἰβούλετο μὴ παραστῆναι τοῖς Λαδοῖς ἰσχυροτάτοις πύλοις.

16. ἀντιστρέψας—Φρυγίας] Hellenica dant ἐκστρέψας ἀντιστρέψας. Deinde Guelf. Φρυγίας habet cum Junt. Welf. Hutchins.

ἀπαντήσας δ. ἑ. ἰ. καὶ τὰς] Hæc delunt in Hellenicis, ubi contra ἑλάν-

βάνων ἦγε, καὶ τὰς πόλεις κατεστρέφετο, καὶ ἐμβαλὼν ἀπροσδοκῆτως, παμπληθῆ χρήματα ἔλαβε. Στρατη- 17 γικὸν οὖν καὶ τοῦτο ἰδοὺ διαπράξασθαι, ὅτι, ἐπεὶ νόμος προεῖρήθη, καὶ τὸ ἔξαπατᾶν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγένετο, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ· Φρονίμως δὲ καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἰδοὺ πλουτίσαι. Ἐπεὶ γάρ, διὰ τὸ πολλὰ χρήματα εἰλῆ- 18 φθαι, ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, τοῖς μὲν φίλοις προεῖπεν ὠνεῖσθαι, εἰπὼν, ὅτι καταβήσοιτο ἐπὶ θάλασσαν ἐν τάχει τὸ στράτευμα κατὰγων· τοὺς δὲ λαφυροπώλας ἐκέλευσε γραφομένους, ὅπου τι πρίαιντο, προεῖσθαι τὰ χρήματα. "Ὡστ' οὐδὲν προτελέσαντες οἱ φίλοι αὐτοῦ, οὐδὲ τὸ δημόσιον βλάβαντες, πάντες παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον. Ἐτι δὲ ὁπότε αὐτόμαλοι, ὡς εἰκὸς, 19 πρὸς βασιλεῖα ἰόντες χρήματα ἐθέλοισιν ὑφηγεῖσθαι, καὶ ταῦτα ἐπεμέλετο ὡς διὰ τῶν φίλων ἀλίσκοιτο, ὅπως

βαι est, quod ut rectius praeferbat Bachius. Sed ita statim ἰδίαι est et sequitur de eadem re ἰδοὺ. Deinde παμπληθῆ habet Guelf.

18. ἀντίπροικα τὰ πάντα] Guelf. κατὰ πάντα. Alterum vocabulum alibi non reperitur, significans vilissimum pretium, quasi dicas *halb umsonst*.

ἐπὶ θάλασσαν] Ad emporium aliquid, ubi majori pretio vendere liceat res emtas.

γραφομένους—πρίαισθαι] i. e. sine pretio tradere res emtas, sed pretio in tabulis relato cum nominibus. Index Zeunianus ex h. l. interpretatur *sendere, tradere*, Oecon. ix. 10. ἀπαρ-θρομάνοντες καὶ γραφόμενοι ἴααστα ἰδίαι—ἴαασται. ubi Cicero vertit *enumerata describere*.

δημόσιον] Noster de Laced. Republica xiii. 11. ἢ δὲ λήϊδα ἄγων (τις ἐλ-θῃ πρὸς βασιλεῖα in expeditione bellica verbatim) πρὸς λαφυροπώλας τῶν δὲ βασιλείας ἀποστήματα, ut adeo omnis pecunia ex praeda redacta ad aerarium conferretur. Phylarchus tamen

apud Polybium ii. 62. tertiam partem praedae regi fuisse attributam refert. Deinde παμπληθῆ dat Guelf.

19. ἀλίσκοιτο] Hanc vulgatam ἀλί-σκουσι scripturam e margine Steph. et Harleiano libro cum Hutchinsono recte prae tulit Bach. In margine tamen Steph. est pluralis numerus ἀλίσκουσιν. Ceterum mira est ad h. l. dubitatio Weiskii de sententia loci, in qua vertenda aberrasse docet Philophum, Gallum Charpentier et civem nostrum Goldhagen. Verba ὡς εἰκὸς ipse vertit, *transfugae, ut facile existimatur*. Pro ἰόντις scriptum fuisse censet *ἀεοντας* vel *ἀποκίοντας*, addens accusativum regi ab intellecto *κατὰ*. Sed non dixit, quid significari voluerit verbis *ἰόντις αὐτόμαλοι κατὰ ἀεον-τας πρὸς βασιλεῖα χρήματα ἰδίαισι ὑφ-ηγείσθαι*. Deinde vulgatum ἀλίσκουσι praefero eo sensu, ut *transfugae caperent*. Neque enim dici ὡς ἰπὸ τῶν φί-λων, sed ὡς διὰ σ. φ. ἀλίσκουσι. Sed ita transfugae dicerentur etiam ἰδοὺ-εργα fieri, cuius rei minima erat cura Agefilao. Hic enim amicorum glo-

- ἄμα μὲν χρηματίζονται, ἄμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνονται.
 Διὰ μὲν δὴ ταῦτα εὐθὺς πολλοὺς ἐραστὰς τῆς αὐτοῦ
 20 Φιλίας ἐποιήσατο. Γινώσκων δὲ ὅτι ἡ μὲν πορευομένη
 καὶ ἐρημουμένη χώρα οὐκ ἂν δύναίτο πολὺν χρόνον στρα-
 τευμα φέρειν, ἡ δὲ οἰκουμένη μὲν, σπειρομένη δὲ, ἀέναντος
 ἂν τὴν τροφήν παρέχοι, ἐπεμέλετο οὐ μόνον τοῦ βίᾳ χη-
 ραῖσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ καὶ τοῦ πραότητι προσά-
 21 γεσθαι. Καὶ πολλὰκις μὲν προηγόρευε τοῖς στρατιώ-
 ταις τοὺς ἀλίσκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι,
 ἀλλ' ὡς ἀνθρώπους ὅτας φυλάσσειν. παλλὰκις δὲ ὅπότε
 μεταστρατοπεδεύοιτο, εἰ αἰσθοίτο καταλελειμμένα παι-
 δάρια μικρὰ ἐμπόρων, (ἃ πολλοὶ ἐπώλουν, διὰ τὸ νομί-
 ζειν μὴ δύνασθαι ἂν φέρειν αὐτὰ καὶ τρέφειν) ἐπεμέλετο
 καὶ τούτων, ὅπως συγκομιζοιτό ποι. Τοῖς δὲ αὖ διὰ
 γῆρας καταλειπομένοις αἰχμαλώτοις προσέταπτεν ἐπιμε-
 λῆσθαι αὐτῶν, ὥς μήτε ὑπὸ κυνῶν, μήθ' ὑπὸ λύκων
 διαφθείροιντο. Ὡστε οὐ μόνον οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα,
 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλίσκομενοι εὐμενεῖς αὐτῶ ἐγίγοντο.
 22 Ὅπως δὲ πόλεις προσαγάγοιτο, ἀφαιρῶν αὐτῶν, ὅσα

tie et fortunæ favebat ubique; idque solum demonstrare voluit Xenophon. Χρήματα ὀφνηγῆσθαι ἐστὶ thesaurus absconditos alicubi aut pecanias, res pretiosas aut copias alio transferendas indicare hosti et cum perducere ad prædam capiendam. Transfugæ primum adunant regem eique soli indicium faciunt prædæ capiendæ. Hoc X. dicit ἵκνται πρὸς βασιλῆα. An forte Weiske in nomine regis aberravit et Persarum regem hic cogitavit?

20. ἀίψαν] Edd. veteres ἀίψαν δαντ; deinde Aristides, etiam Guelf. dat παρῆχται omisso δν.

21. μεταστρατοπεδεύοιτο] Ita margo Steph. et Harleiani libri, contra edd. veteres futurum, Stephanianæ imperfectum μεταστρατοπεδεύοιτο habent. Rectum dedit Hutchinson.

ἡμάρων] Ad prædam pertinere videntur infantes cum parentibus ab-

ducti, an potius in exercitu nati? Sed additum ἡμάρων videtur prædam arguere; etiam verbum ἡμάρων difficultatem habere videtur. Quis enim infantes emisse in exercitu putandus est? ἡμάρων sunt qui exercitum sequuntur, uti Cyropædiæ iv. 5, 42. et vi. 2, 38.

συγκομιζοιτό ποι] i. e. ut in locum aliquem tutum conferrentur extra castra, ubi senibus captivis cura eorum mandabatur. Contra vero Interpretes omnes verba sequentia τοῖς δ' αὖ δ. γ. καταλειπομένοις aiunt esse dativos absolutos, quasi senum captivorum cura habita fuerit ab Agesilao, ne a canibus lupisque lacerarentur! Quis in præda senes abducos fuisse a militibus credet?

22. ἀφαιρῶν] Liberans eos a servilibus ministeriis dominis præstandis.

δοῦλοι δεσπόταις ὑπηρετοῦσι, προσέταπτεν, ὅσα ἐλεύθεροι
 ἀρχουσι πεῖθονται· καὶ τῶν κατὰ κράτος ἀναλατῶν τει-
 χέων τῇ Φιλανθρωπία ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο. Ἐπεὶ μέντοι 23
 ἀνὰ τὰ πεδία οὐδὲ ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐδύνατο στρατεύεσθαι,
 διὰ τὴν Φαριναβάζου ἰππείαν, ἔδοξεν αὐτῷ ἰππικὸν κατα-
 σκευαστέον εἶναι, ὥς μὴ δραπετεύοντα πολεμεῖν δέοι αὐ-
 τόν. Τοὺς μὲν οὖν πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν ἐκτὶ
 πόλεων ἰπποτροφεῖν κατέλεξε· προεῖπε δὲ, ὅστις παρί-
 χηστο ἵππον καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρα δοκιμον, ὥς ἐξέσοιτο
 αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι· καὶ ἐποίησεν οὕτως ἕκαστον
 προθύμως ταῦτα πράττειν, ὥσπερ ἂν τις τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ
 ἀποθανούμενον προθύμως μαστεύοι. Ἐταξε δὲ καὶ πό- 24
 λεις, ἐξ ὧν δέοι τοὺς ἰππείας παρασκευάζειν, νομίζων ἐκ
 τῶν ἰπποτρόφων πόλεων εὐδὺς καὶ φρονημάτων μάλιστα
 ἂν ἐπὶ τῇ ἰππικῇ γενέσθαι. Καὶ τούτ' οὖν ἀγαστῶς
 ἔδοξε πρᾶξαι, ὅτι κατεσκευάστο τὸ ἰππικὸν αὐτῷ, καὶ

συχίαν] Intellige τὰ, quod addi
 voluere Stephanus et Leoncl. Pro
 ἐπὶ χύρα Brodæus ἐπὶ χύρα malebat,
 quod est in Harleiano. Sed forma
 ὑποχύρα frequentata fuit tantum usu
 scriptorum.

23. παρίχηστο ἵππον] Ita pro παρί-
 χη το ἵππον cum Leonclavio scripsit
 Hutchinsf. et reliqui editores. Plutar-
 chus Agefilai ix. προσην τοῖς ἐπὶ-
 ραι, εἰ μὴ βούλονται στρατεύεσθαι, πα-
 ραχύν ἵππον ἵππον ἀνδ' ἱπποῦ καὶ
 ἄνδρα. Ceterum Guelf. paulo antes
 habet ἐκ πασῶν τῶν ἐκ πόλεων, plane
 uti est scriptum in Hellenicis et in
 Harleiano. Vulgo verba ἐκ πασῶν de-
 erant.

ταῦτα πράττειν, ὥσπερ ἂν τις—προ-
 θύμως μαστεύοι] Vulgo in omnibus
 edd. legitur ἵππον προθύμως μαστεύ-
 ον. sententia manca, qua de re ta-
 cent tamen Interpretes. In Helleni-
 cis iii. 4, 15. ἐστὶν αὐτῷ αὐτῶν ταῦτα
 ζουτῶντας πρᾶττειν, ὥσπερ ἂν τις τὸν
 ἐπὶ αὐτοῦ ἀποθανούμενον προθύμως ζη-
 γῇ. Unde apparet, egregium Codicia

Guelferb. supplementum habere ve-
 ram utriusque loci scripturam μα-
 στῆναι pro ζηγῇ. Propter gemina-
 tum προθύμως excidit h. l. alterum
 orationis membrum; deinde μαστῆναι
 mutatum est in μαστῆναι, ut conve-
 niret cum antecedente ἵππον.

24. φρονημάτων] Deteriori sensu
 superbos, elatos, meritis suis fidentes in-
 terpretatur Weiske, cujus animi ne
 Agefilaus haberet equites, hos ex aliis
 oppidis cepisse putat Agefilaum, quip-
 pe modestiores, eum scirent, equum
 sibi ad usum bellicum esse dono da-
 tum. At vero hoc si dicere voluit Xe-
 nophon, scriptum oportuit εἶναι ἂν
 ἐπὶ τ. l. φρονημάτων γενέσθαι. Sed Xe-
 nophon dicit, quid voluerit assequi
 Agefilaus in equitibus legendis, non
 quid vitare conatus fuerit. Non om-
 nibus oppidis pernisiit equitatum
 præbere, sed haec aliquot quasi præ-
 rogativam dedit, quo magis equites
 ab iis exhibiti præstare et digni hæc
 prærogativa haberi suderent.

25 εὐδὺς ἐρραμένον ἦν καὶ ἐνεργόν. Ἐπειδὴ δὲ ἕαζ ὑπέ-
 φαινε, συνήγαγε πᾶν τὸ στράτευμα εἰς Ἐφεσον· ἀσκή-
 σαι δὲ καὶ αὐτὸ βουλόμενος, ἄθλα προὔθηκε καὶ ταῖς
 ἵππικαῖς τάξεσιν, ἥτις κράτιστα ἂν ἵππευοί, καὶ ταῖς
 ὀπλιτικάῃς, ἥτις ἂν ἄριστα σωματίων ἔχοι· καὶ πελτα-
 σταῖς δὲ καὶ τοξόταις ἄθλα προὔθηκεν, οἵτινες κράτιστοι
 τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοντο. Ἐκ τούτου δὲ παρῆν
 ὄρεᾶν τὰ μὲν γυμνάσια μετὰ τῶν ἀνδρῶν γυμναζομένων,
 τὸν δὲ ἵπποδρομον, ἵππεων ἵππαζομένων, τοὺς δὲ ἀκοντι-
 26 στας καὶ τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἰέντας· ἄξιαν δὲ καὶ
 ὅλην τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἦν, θεάς ἐπαίησεν. Ἡ τε γὰρ
 ἀγορὰ μεστὴ ἦν παντοδαπῶν καὶ ὅπλων καὶ ἵππων
 ὠνίων, οἳ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ σιδηρεῖς
 καὶ σκυτεῖς καὶ γραφεῖς πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατε-
 σκεύαζον. Ὡστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω ἂν πολέμου ἐρ-

25. καὶ αὐτῇ] Edd. veteres præter Castal. et Halensem δὲ omittunt, contra Castal. et Halensis καὶ omittunt. In Harleiano αὐτῇ deest. In Hellenicis est ἀσκήσαι δ' αὐτὸ βουλόμενος—
 ἴσαι κράτιστοι πρὸς τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνονται.

ἄθλα] Additum vulgo et cum Castal. Aristide et Hellenicis omisit Zeune. Deinde κράτιστοι δ' dat Guelf. postea εἰ τις δ'. Contra Aldina, Junt. Harlei. liber utroque loco εἰ τις dant, quod Castal. et Halensis in ἥτις mutarunt, quod est in Aristide.

δ' ἰσχυρῶν—δ' ἀριστερῶν] Castal. Hellenica et Aristides bis δ' omittunt, pro ἵππῳ Aristides Guelf. dat ἵππῳ.

μετὰ τῶν ἀνδρῶν] Rectius in Hellenicis est πάντα μετὰ ἀνδρῶν τῶν γυμνῶν.

ἐπὶ στόχον ἰέντας] Ex Juntina ἰέντας in locum vulgati ἰόντας revocavi, et στόχους mutavi in στόχῳ cum Wytenbachio in Bibliotheca Critica Amstelod. iii. p. 71. ἐπὶ στόχῳ ἰόντας interpretantur κατὰ στόχους ἰόντας, ineptissime ad meditationem bel-

licam jaculatorum et sagittariorum. In Hellenicis brevius est μιλιῶντας.

26. μεστὴ ἦν παντοδαπῶν] Ita est in Hellenicis et Steph. παντοδαπὴ δ', μεστὴ edd. veteres, contra παντοδαπῶν δ' μεστὴ Halensis. Pro σιδηρεῖς in Hellenicis sunt χαλκοῖς, ibidem σκυτεῖς.

γραφεῖς] Hæc est Leoncl. Stephanique emendatio vulgati ἀσφύς, quam cum Hutchinsono receperunt editores recentiores, quia in Hellenicis ζωγράφοι nominantur. Quod vero Emesti quærit, quis fullonum usus in armorum apparatu? non cogitasse is videtur, ad apparatus militarem pertinere varia vestium genera lancearum, quæ cum e tela textoria descenderunt, a fullonibus apparabantur. Pictores ornamenta armis et armamentis addebant.

ἡγήσω δ'] Cum Castal. et Stephano δ' addidit Zeune; δ' ἡγήσω edidit Hutchinson, et sic est in Guelf. superscripto δ'. In Symposio i. 8. est similiter ἡγέσας τις τὰ γυγνόμενα ἡγέσας δ'—ἰδού. Plutarchi imitationem

γαστήριον εἶναι. Ἐπερρώσθη δὲ ἂν τις καὶ κείνα ἰδὼν, 27
 Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρα-
 τιώτας ἐστεφανωμένους τε, ὅπου ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἴοιεν,
 καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτεμίδι. Ὅπου
 γὰρ ἄνδρες θεοὺς μὲν σέβουσιν, πολεμικὰ δὲ ἀσκοῖεν,
 πειθαρχίαν δὲ μελετῶεν, πῶς οὐκ εἰκὸς ἐνταῦθα πάντα
 μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι; Ἐγούμενος δὲ καὶ τὸ 28
 καταφρονεῖν τῶν πολεμίων ῥώμην τινὰ ἐμβαλεῖν πρὸς τὸ
 μάχεσθαι, προεῖπε τοῖς κήρυξι τοὺς ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀλι-
 σκόμενους βαρβάρους γυμνοὺς πωλεῖν. Ὁρῶντες οὖν οἱ
 στρατιῶται λευκοὺς μὲν, διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι,
 πίονας δὲ καὶ ἀπόνους, διὰ τὸ ἀεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι,
 ἐνόμισαν μηδὲν διόισιν τὸν πόλεμον, ἢ εἰ γυναιξὶ δέοι
 μάχεσθαι. Προεῖπε δὲ καὶ ταῦτο τοῖς στρατιώταις, ὥς
 εὖδὺς ἡγήσοιτο τὴν συντοματάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς
 χώρας, ὅπως αὐτόθεν αὐτῶν τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην
 παρασκευάζοιτο, ὥς ἀγωνισούμενοι. Ὁ μὲντοι Τισσα- 29
 φέρης ταῦτα μὲν ἐνόμισε λέγειν αὐτὸν πάλιν βουλόμενον
 ἔξαπατῆσαι, εἰς Καρίαν δὲ νῦν τῷ ὄντι ἐμβαλεῖν. Τό τε
 οὖν πεζον, καθάπερ τὸ πρόσθεν, εἰς Καρίαν διεβίβασε,
 καὶ τὸ ἵππικόν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον κατέστησεν. Ὁ
 δὲ Ἀγησίλαος οὐκ ἐψεύσατο, ἀλλ' ὥσπερ προεῖπεν,

in Marcello c. xxi. annotavit Zeune. Addo Polybium x. 20. οὐκ ἴσται ὅστις οὐκ ἂν ἴσται κατὰ τὸν Πινωφῶντα, τότε διασέμενος καὶ σὺν τῷ πύλλῳ, ἐργαστήριον εἶναι παλῆμον.

27. τις καὶ κείνα] Ex Junt. Harleiano libro et versione Philelphi καὶ κείνα, quod est etiam in Hellenicis, revocavit Zeune; τις deest in Harleiano. Verbum ἐπερρώσθη ipse auctor interpretatur addens in oratione extrema μεστὰ πάντα ἐλπίδων ἀγαθῶν. Est igitur confirmatum animi bona spe habere.

Ἀρτέμιδι] Quae Ephesi maxime

colebatur et templum insigne habebat. Deinde est in Hellenicis εἰδέναι, τὰ πολεμικὰ—πειθαρχίαν—ἐμβαλεῖν.

28. λευκοὺς] In Hellenicis pro πίονας est μαλακοὺς. Plutarchus Agef. ix. τῶν δὲ σωμάτων λευκῶν καὶ ἀπαλῶν παντάπασιν διὰ τὴν σκευραφίαν. Polyænus ii. 1, 5. διὰ τὴν εὐρυφίαν ait. Pro ὀχημάτων Brodæus ait esse in Codd. aliis οἰκημάτων. vitiose.

ἐπὶ τὰ κράτιστα] Plutarchus eis Λυδίας. Vide ad Hellenic. iii. 4, 20. ubi est δαίς αὐτῶν οὕτω τὰ σώματα et cet. Harleianus liber αὐτῷ omittit.

- εὐθὺς εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐχώρησε, καὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας δι' ἐρημίας πολεμίων πορευόμενος πολλὰ τὰ ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ παρεῖχε· τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἦκον αἱ
- 30 τῶν πολεμίων ἱππεῖς. Καὶ τῷ μὲν ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, διαβάντι τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν στρατοπεδεύεσθαι· αὐτοὶ δὲ κατιδόντες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους καθ' ἀρπαγὴν, πολλοὺς αὐτῶν ἀπέκτειναν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἀγησίλαος, βο-
θεῖν ἐκέλευσε τοὺς ἱππέας. Οἱ δ' αὖ Πέρσαι ὥς εἶδον τὴν βοήθειαν, ἡθροίσθησαν καὶ ἀντιπαρετάξαντο παμ-
- 31 πληθέσι τῶν ἱππέων τάξεσιν. Ἐνθα δὴ ὁ Ἀγησίλαος, γιγνώσκων, ὅτι τοῖς μὲν πολεμίοις ὄπωπα παρὲν τὸ πεζόν, αὐτῷ δὲ οὐδὲν ἀπείη τῶν παρεσκευασμένων, καιρὸν ἡγήσατο μάχην συνάψαι, εἰ δύναιτο. Σφαγιασάμενος οὖν, τὴν μὲν φάλαγγα εὐθὺς ἤγεν ἐπὶ τοὺς ἀντιτεταγμένους ἱππέας, ἐκ δὲ τῶν ὀπλιτῶν ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἧβης θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς, τοῖς δὲ πελτασταῖς εἶπε δρόμῳ ὑφ-
γεῖσθαι. Παρήγγειλε δὲ καὶ τοῖς ἱππεῦσιν ἐμβάλλειν, ὥς αὐτῷ τε καὶ πατὸς τοῦ στρατεύματος ἐπομένους.
- 32 Τοὺς μὲν δὴ ἱππέας ἐδεζάντο οἱ ἀγαθοὶ τῶν Περσῶν· ἐπειδὴ δὲ ἅμα πάντα τὰ δεινὰ παρῇ ἐπ' αὐτοὺς, ἐνέκλι-

29. εὐθὺς εἰς] Ita cum Steph. secunda, Welf. et Hutchinsf. Zeune, cum in reliquis edd. ut in Codd. εἰς deficit. In Hellenicis est εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐβόλαι. ubi vide annotata.

παρεῖχε] Hellenica εἰχε habent, et ἡμέρας omittunt.

30. εἶπεν ὁ ἡγεμὼν] Persa scilicet. In Hellenicis excidit ἡγεμὼν, ex loco nostro recte restitutum a Leonclavio et Weiskio. Ipse enim in eo loco interpretando erravi.

ἐσπαρμένους] Vulgato ἐσπαρμένους ex Nbro Stephani vetusto et Hellenicis suadente Ernestio cum Hutchinsfano

hoc substituit verbum Zeune.

31. καιρὸν] In Hellenicis est καλὸν, et deinde παρατεταγμένους, pro ὀπλιτῶν est ἰστίων.

τοὺς δέκα] Ita vulgatum τοὺς ex Hellenicis correxit Leoncl. Sequens αὐτοῖς pro vulgato αὐτῶν indidem restituit Zeune, et statim ἐμβάλλειν pro ἐμβάλλειν.

32. οἱ ἀγαθοὶ τῶν Περσῶν] Hellenica αἱ Πέρσαι. Articulum τὰ ante δεινὰ ex Harlei. libro et Hellenic. addidit Hutchinson. Verba ἰσ' αὐτοῖς defunct in Hellenicis. Denique ἰσχυρῶς Weiske ex Hellen. mutavit in ἰσχυρῶς, lectore non monito.

χαν, καὶ οἱ μὲν αὐτῶν εὐθὺς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφευγον. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπόμενοι αἰραῦσι καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν πελτασταί, ὥσπερ εἰκός, ἐφ' ἀρπαγὴν ἐτρέποντο· ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἔχων κύκλῳ πάντα καὶ Φίλια καὶ πολέμια, περιεστρατοπεδύσατο. Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς πολέμιους ταράσσεσθαι, διὰ τὸ αἰτιάσθαι ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου, εὐθὺς ἦγεν ἐπὶ Σάρδεϊς. Καί κ' ἅμα μὲν ἔκαie καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄστυ, ἅμα δὲ καὶ κηρύγματι ἐδήλου, τοὺς μὲν ἐλευθερίας δομένους ὡς πρὸς σύμμαχον αὐτὸν παρῆναι· εἰ δὲ τινες τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, πρὸς τοὺς ἐλευθερούτας διακρινουμένους ἐν ὅπλοις παρῆναι. Ἐπεὶ μάλιστα οὐδεὶς ἀντέστη, ἀδεῶς δὴ τὸ ἀπὸ τούτου ἐστρατεύετο, τοὺς μὲν πρόσθεν προσκυνεῖν Ἕλληνας ἀναγκαζομένους ὁρῶν

[ἔχων] Participium omittunt Hellenica. Verbum *περιεστρατοπεδύνατο* verrunt varie. Leoncl. quidem: *omnes tum hostium tum suorum res castris profectis completitur*. Philadelphus: *inter amicos hostesque medius constitutus castra circumlocavit*. Hutchinſon: *undique omnia tenens tum amica tum hostilia, castris ea circumdedit*. Weiske putat φίλια καὶ πολέμια proverbialiter dici ita, ut maxime τὰ πολέμια intelligantur; significare igitur Xenophonem, Ageſilaum, cum tot hostibus se circumdatum vidisset, castris se munivisse. Tum bene sequi ὡς ὃ ἔπειτα et cet. Timoris enim et castrorum nullam amplius fuisse causam. Zen-nianus Index verbum interpretatur *exercitus et castris cingere*. In Cyrop. iii. 1, 6. est: καὶ ὁ Κύρος λαβὼν εἰς τὸ μέσον ἐκίμει καὶ τὰ ἄλλα πάντα περιεστρατοπεδύνατο ἰσχυρῶς πῦρσι ἡδὲ σὺν δόνηρι. Unde etiam hic *κύκλῳ* non refero ad ἔχων, sed potius ad *περιεστρατ.* verbum, ita ut ἔχων potius consideret in τῷ μέσῳ adjuvenda. Sententia erit, Ageſilaum post pugnam loca omnia amica et hostilia istius regionis exercitu cinxisse, ut opibus et copiis ab hoste relictis et desertis possetur. De praeda enim agi, docent

quæ sequuntur in Hellenicis: καὶ ἄλλ' ὅσα πολλά χρήματα ἐλάβον καὶ αἱ κάμηλοι δι' οὗτοι ἐλάβοντο.

33. *κηρύγματι*] Vulgatum *κηρύγματι* ex Arifide, Castal. Bryl. et libro Harleiano correxerunt Hutchinſon et Bach.

[*ἑαυτῶν ποιῶνται*] Quod vulgari verbo *προσκυνεῖν* dicitur, imperium ejus sibi vindicant. Deinde edd. veteres τῷ ἑαυτῶν τοὺς διακρινουμένους. Castalio τὸ ἑαυτῶν dedit, quod receperunt edd. recentiores. Liber Harleianus dat τῷ ἑαυτῶν, quæ scriptura perduxit me ad veram, cuius partem conjectura fuit Weiske affecutus *διακρινουμένους* corrigens. Leonclavius post *διακρινουμένους* incidens vertit: *Sin aliqui Asiam sibi vindicarent, ad liberandam eos, de quibus disceptaretur, armati adessent*. Hutchinſon τοὺς διακρινουμένους contra ad Ageſilaum ejusque copias refert. *Ageſilaus, quicumque imperium Asia sibi vindicarent, adesse jubebat in armis, ut de imperio decerneretur eorum, quos ipse liberasset*.

34. *προσκυνεῖν*] Regem scilicet Persarum; hic est honos divinus, quem Xenophon paulo post τὰς τῶν θεῶν τιμὰς dicit.

τιμωμένους, ὅφ' ὧν ὑβρίζοντο, τοὺς δὲ ἀξιοῦντας καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρποῦσθαι, τούτους ποιήσας μηδὲ ἀντιβλέπεν τοῖς Ἑλλήσι δύνασθαι, καὶ τὴν μὲν τῶν φίλων χώραν ἀδῶντον παρέχων, τὴν δὲ τῶν πολεμίων οὕτω καρπούμενος, ὥστε ἐν δυοῖν ἑτοῖν πλεόν τῶν ἑκατὸν ταλάντων

35 τῷ θεῷ ἐν Δελφοῖς δεκάτην ἀποδῦσαι. Ὁ μὲντοι Περσῶν βασιλεὺς, νομίσας Τισσαφέρην αἰτίον εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ ἑαυτοῦ, Τιτραύστην καταπέμψας, ἀπέτεμεν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ ταῦτο τὰ μὲν τῶν βαρβάρων ἔτι ἀδυμότερα ἐγένετο, τὰ δὲ Ἀγησιλάου πολὺ ἱρρωμενέστερα. Ἀπὸ πάντων γὰρ τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας, πολλοὶ δὲ καὶ ἀφίσταντο πρὸς αὐτὸν, ὁρρογόμενοι τῆς ἐλευθερίας, ὥστε οὐκέτι Ἕλληνας μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων πολλῶν ἡγεμῶν ἦν Ἀγησί-

36 λαος. Ἀξίόν γε μὴν καὶ ἐντεῦθεν ὑπερβαλλόντως ἀγασθαι αὐτοῦ, ὅστις ἄρχων μὲν παμπόλλων ἐν τῇ ἡπείρῃ πόλεων, ἄρχων δὲ καὶ νήσων, ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις, αὐξανόμενος δὲ καὶ εὐκλεία καὶ δυνάμει, παρὸν δὲ αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι ὅ, τι ἐβούλετο, πρὸς δὲ τούτοις τὸ μέγιστον, ἐπινοῶν καὶ

[πλίον τῶν ἑκατὸν ταλάντων] Si hæc decima pars fuit prædæ, ut visum interpreti Goldhagen, immensa prædæ summa efficitur; contra si totius prædæ summa fuit centum et amplius talentorum, tum græca ita sunt interpretanda, quasi post πλίον additum legatur ἢ ἑ, ut decima pars horum centum talentorum fuerit Delphico deo dedicata; quam rationem cum Zeunio probat Weiske. Cf. Hellenica iii. 4, 24. et 25. Sed in iisdem Hellenicis iv. 4, 21. est: καὶ Ἀγησίλαος μὲν ἐς Δελφοῖς ἀφικόμενος δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῇ θεῷ ἀνέδωκεν οὐκ ἐλάττω ἑκατὸν ταλάντων. ex quo loco prior opinio confirmatur. Plutarchus Ages. c. xix. καὶ τὴν δεκάτην ἀνέδωκε τῇ θεῷ τῶν ἐκ τῆς λείας λαφύρων ἑκατὸν ταλάντων ἡγεμῶν. Pro ἀνέδωκεν

Halicensis et Castal. habent ἀπεδῶκεν. Cum mote Græcorum convenit Romanus, quo divites opum decumam Herculi consecrabant. Cf. Plutarchi Q. Romanæ cap. xviii. et quæ collegit Wesselingius ad Diodori iv. 21.

35. Ὁ μὲντοι] Aristides habet ὁ δὲ τῶν Π. β. νομίσας ἀπάντων τούτων Τισσαφῆν εἶναι, τοῦ κακῶς φ. τὰ αὐτοῦ. Idem deinde μεταπέμψας καταπέμψας dat in Guelf. libro; Hellenica ἀνέτιστο. Denique sequens ἐτι omisit Aristides.

ἢ Ἀγησίλαος] Articulum ex edd. vett. addidit Zeune.

36. αὐξανόμενος ἢ] Ex Guelf. ἢ inferui, quod vulgo omiffum orationem facit elumbem.

ἢ, ἐν ἐβούλετο] Ad imperium adeo fuit paratum in Asia nullis legibus cunctis

ἐλπίζων καταλύσει τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσασαν
 πρότερον ἀρχὴν, ὅμως ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκράτηθη· ἀλλ'
 ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν αἰκοι τελῶν, βοηθεῖν τῇ πα-
 τρίδι, ἐπέειπτο τῇ πόλει οὐδὲν διαφερόντως, ἢ εἰ ἐν τῷ
 ἐφορείῳ ἐτυχεν ἐστηκὸς μόνος παρὰ τοὺς πέντε· μάλα
 ἐνδύλον ποιῶν, ὥς οὔτε ἂν πᾶσαν τὴν γῆν δεῖξαιτο ἀντὶ τῆς
 πατρίδος, οὔτε τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων,
 οὔτε αἰσχρὰ καὶ ἀκίνδυνα κέρδη μᾶλλον, ἢ μετὰ κινδύ-
 νων τὰ καλὰ καὶ δίκαια. "Ὅσον γε μὴν χρόνον ἐπὶ τῆς 37
 ἀρχῆς ἔμεινε, πῶς οὐκ ἀξιεπαίνου βασιλείως καὶ τούτ'
 ἔργον ἐπεδείξατο, ὅστις παραλαβὼν πάσας πόλεις, ἐφ'
 ὧς ἄρχων ἐξέπλευσε, στασιαζούσας, διὰ τὸ τὰς πολι-
 τείας κινηθῆναι, ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχῆς ἔληξαν,
 ἐπαύσην, ὥστ' ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, ἕως αὐτὸς πα-
 ρῆν, ὁμόνοως πολιτευομένης καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις
 διατελεῖσαι; Τοιγαρὺν οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνες οὐχ ὥς 38
 ἄρχοντος μόνον ἀλλὰ καὶ ὡς πατρὸς καὶ ἐταίρου ἀπύοντες
 αὐτῷ ἐλυπῶντο. Καὶ τέλος ἐδήλωσαν, ὅτι οὐ πλάστῃν
 τὴν Φιλίαν παρείχοντο. Ἐφελούσιοι γαῦν αὐτῷ συνε-
 βοήθησαν τῇ Λακεδαιμόνι· καὶ ταῦτα, εἰδότες, ὅτι οὐ
 χείροσιν ἑαυτῶν δεήσει μάχεσθαι. Τῶν μὲν δὴ ἐν τῇ
 Ἀσίᾳ πρῶτον τούτο τέλος ἐγένετο.

scriptum, interpretatur Weiske. De-
 inde *στρατεύουσαν* dat margo Steph.

[ἄδον αὐτῷ] Similiter est in Helle-
 nicis, ubi Leoncl. ἰ βασιλέων inferi
 voluit, alii *eis*, vel *συναίε* intelli-
 gunt.

[φωρίῳ] Hanc Philippi, Brodæi,
 Stephan. secundæ et Hutchinsf. le-
 ctionem scripturæ edd. veterum φ-
 ρεῖ, Halensis et Castal. φωρίῳ substi-
 tuit Zeune. Nepos: *ut si privatus es-*
set Sparta in comitio.

[ἐντὶ πόλει] Ephoros intelligit. Se-
 quentem articulum *τῆς* ante *πατρίδος*
 ex Guelif. inferui.

37. ἀρχῆς] Ita pro ἀρχῆς ex mar-
 gine Steph. Harlei. et Guelif. scripsi.
 [αθηναῖοι] Athenienses enim ubi-
 que democratiam, Lacedæmonii con-
 tra aristocratiam civitates amplecti
 cogebant. Hinc cum imperio utrius-
 que populi variabat et fluctuabat sta-
 tus civitatum græcarum etiam in As-
 sia minore. Comparo Plotarchi Agef.
 cap. xv.

[τὰς πόλεις] Hæc duo vocabula ab-
 esse poterant, numeri oratorii causa
 addita.

38. δέονα] Editio Halensis et Ca-
 stal. δέονα dant.

CAPUT II.

1 ΔΙΑΒΑΣ, δὲ τὸν Ἑλλήσποντον ἐπορεύετο διὰ τῶν αὐτῶν
 ἔθνων, ὥνπερ ὁ Πέρσης τῷ παμπληθεῖ στόλῳ· καὶ ἦν
 ἐνιαυσίαν ὁδὸν ὁ βάρβαρος ἐποίησατο, ταύτην μείον ἢ ἐν
 μηνὶ κατήνυσεν ὁ Ἀγησίλαος. Οὐ γὰρ ὥς ὑστερήσει
 2 τῆς πατρίδος, προεδυμείτο. Ἐπεὶ δὲ ἑξαμείψας Μα-
 κεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο, Λαρισσαῖοι μὲν καὶ
 Κραιώνιοι καὶ Σκοπουσαῖοι καὶ Φαρσάλιοι, σύμμαχοι
 ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ, πλὴν ὅσοι αὐτῶν
 Φυγάδες τότε ὄντες ἐτύγχανον, ἐκακούρουν αὐτοὶ ἐφρο-
 μενοι. Ὁ δὲ τέως μὲν ἦγεν ἐν πλαισίῳ τὸ στράτευμα,
 τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δὲ ὡς αὐτὰν
 ἔχων τῶν ἰππέων· ἐπεὶ δὲ ἐκώλυον τῆς πορείας αὐτὸν οἱ
 Θετταλοὶ ἐπιτιθέμενοι τοῖς ὀπισθεν, παραπέμπει ὅς
 3 οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου στρατεύματος ἰππικὸν
 καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Ὡς δὲ παρετάξαντο ἀλλήλοις, οἱ
 μὲν Θετταλοὶ νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι πρὸς τοὺς
 ὀπλίτας ἰππομαχεῖν, στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν· οἱ

Cap. II. 1. ὥνπερ ἔ] Guelf. ὥν ἔ, sed ἰ a secunda manu accessit. ἰ Πίε-
 ρος est Xerxes. Nepos c. iv. tanta usque
 est celeritate, ut, quod iter Xerxes anno
 portente confecerat, hic transferit tri-
 ginta diebus.

Οὐ γὰρ ὥς] Weiske vult dictum
 pro ὥς οὐκ ὑστερήσει. Debebat esse ὥς
 μὴ ὑστερήσει. Sic est infra Cap. ii. 31.
 ὥς μὴ ὀργῆς ἢ πόνου γίνεσθαι. Mihi talis
 transpositio in Xenophonte nonnumquam
 occurrit. Deinde προεδυμείτο cum
 edd. Halensi, Castal. et libro Guelf.
 dedi pro vulgato προεδυμείτο.

2. οὐσοὶ ἰππικῶν] In Hellenicis
 est: αὐτῶν ἰππικῶν, deinde ἰσ-
 τῶν.

καὶ τὸ ἀπὸ] Hellenica habent καὶ
 τὸ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος ἰππικῶν πλὴν τῶν
 περὶ αὐτόν. quod Weiske cum Leon-
 claudio, Bachio et Simfonia etiam hic

restituit in locum vulgati καὶ τῶν
 αὐτῶν. Sed Zeune monuit, τῶν περὶ
 αὐτόν de parte equitum Agesilaum
 comitantium si intelligantur, sequen-
 tia παραπέμπει τοὺς ὀπισθ' αὐτῶν mini-
 me cum his pugnare. Addo, si πλὴν
 recaperis, antecedens καὶ in verbis καὶ
 τὸ ἀπὸ τ. στ. inutile esse. Rectius ex
 altero Xenophontis loco ἰππικῶν ad-
 didissent Interpretes, quod vulgo hic
 deerat.

3. στρέψαντες] Pro vulgato ante-
 στρέψαντες ex Hellenicis movente Leon-
 claudio receperunt Hutchinson et Bach.
 Weiske monet intelligendum
 esse, Theffalos vidisse, utrumque agmen
 equitum Agesilai non collocatum iri ad
 cornua; ita conversi pedites in prima
 acie flarent. Equidem locum Xeno-
 phontis non satis intelligo, multo mi-
 nus Weiskianam rationem. In καλῷ

δὲ μάλα σωφρόνως ἐφρίπτοντο. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀγησίλαος, ἃ ἐκάτεροι ἡμάρτανον, παραπέμπει τοὺς ἀμφ' αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἵππιας, καὶ κελεύει τοῖς τε ἄλλοις παρasyγγέλλειν, καὶ αὐτοὺς διώκειν κατὰ κράτος, καὶ ρηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφὴν. Οἱ δὲ Θετταλοὶ ὡς εἶδον παρὰ ὄψαν ἐλαύνοντας, οἱ μὲν αὐτῶν οὐδ' ἀνέστρεψαν, οἱ δὲ, καὶ ἀναστρέφειν πειρώμενοι, πλῆγίους ἔχοντες τὰς ἵππους ἠλίσκοντο. Παλύχαρμος μέντοι ὁ Φαρ-⁴ σάλιος ἱππαρχῶν ἀνέστρεψε τε, καὶ μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀποθνήσκει. Ὡς δὲ τῷτο ἐγένετο, Φυγὴ γίνεται ἑξαισία· ὥσθ' οἱ μὲν ἀπέθνησκον αὐτῶν, οἱ δὲ καὶ ζῶντες ἠλίσκοντο. Ἔστησαν δὲ σὺν οὐ πρόσθεν, πρὶν ἢ ἐπὶ τῷ ὄρει τῶν Ναρθακίων ἐγένοντο. Καὶ τότε μὲν δὴ ὁ Ἀγησίλαος τρέπαιόν τε ἐστήσατο μεταξὺ Πραντὸς καὶ Ναρθακίου· καὶ αὐτῷ κατέμακε, μάλα ἡδόμενος τῷ ἔργῳ, ὅτι τοὺς μέγιστον φρονεῦντας ἐφ' ἱππικῇ

hic, ut alibi, *locum optum et opportu-*
num significare videtur.

μάλα σωφρόνως] Vulgatum μάλα ἀφρίπτοντες ita ex Hellenicis correxit Weiske. Durum certe est ἀφρίπτοντες interpretari de *stulto confilii lentis infestationis* cum Moro et Zeunio.

πλῆγίους ἔχοντες τὰς ἵππους] Weiske putabat equites Thessalos vel propter celeritatem Laconicorum irruentium vel propter armamenta equorum cataphractiorum fuisse lentiores, adeo ut in ipso circummagendi actu caperentur. Comparat igitur Jocum Curtii lib. 11, 15. de equitibus Persarum armatis graviter: *Quippe in circummagendis equis suis Thessali multos occubant.* De equitibus Thessaliis graviter armatis mihi non constat, quod vero ex Polybio iv. 8. annotatur, melius convenit huic loco. Ibi igitur est: *Θετταλῶν γὰρ ἰσχυροὶ καὶ ἰσχυρὸν καὶ φελογγυδοὶ ἀνίστανται, χωρὶς δὲ παρατάξις πρὸς καιρὸν καὶ σῶσις καὶ ἀνὰ ἀνδρότητα ἀνέχονται καὶ ἀνδρείως.* Leonclavius hic ἰσχυροὶ scribi voluit et in Hellenicis.

4. Παλύχαρμος] In Hellenicis est Πελομαχος, ibidem est φυγὴ τῶν Θετταλῶν ἑξαισία γίγνεται.

πρὶν ἢ ἐπὶ τῷ] Hellenica πρὶν ἢ ἐπὶ ἔρει Ναρθακίῳ. Hic vero ante Zeunium vulgatur Ἀρθακίῳ et sequenti sectione Ναρθακίου, qui monente Leonclavio ex Hellen. correxit. Hal. Castal. et Guelph. Ἀρθακίῳ dant. Plutarchus Agesilai xvi. ὑπὸ τῷ Ναρθακίῳ τρέπαιον ἵστηται. Vide ad Hellenica annotata. Oppidum Narthacium cum monte memorat Ptolemaeus, monente Zeunio.

5. μάλα ἡδόμενος] Aristides Guelph. πάλιν ἡδόμενος. Idem deinde ἀπεβάλλοντα τὰ—ἐρη. καὶ τὴν λανθάνουσαν ὁμίσση, quod deest etiam in Hellenicis. Denique ἔργον pro ἔρει dant Aldina, Juntina, et in edd. vett. abest τῶν ante Βωωντῶν, quod omisit etiam Aristides Guelph. habet tamen Jebbians, ubi est ἔρει. Montes Achaicos illustrat Weiske ex loco Livii xlii. 62. ubi Achaia Phthiotia memoratur.

ἐνενικήκει σὺν ᾧ αὐτὸς ἐμνηχανήσατο ἱππικῶν. Τῇ δὲ
 ὑστεραία ὑπερβάλλων τὰ Ἀχαιικὰ τῆς Φθίας ὄρη, τὴν
 λοιπὴν ἤδη πᾶσαν διὰ Φιλίας ἐπορεύθη εἰς τὰ τῶν Βαιω-
 6 τῶν ὄρια. Ἐνταῦθα δὲ ἀντιτεταγμένους εὐρὺν Θηβαί-
 ους, Ἀθηναίους, Ἀργεῖους, Κορινθίους, Αἰνιᾶνας, Εὐβοέ-
 ας, καὶ Λοκροὺς ἀμφοτέρους, οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἐκ
 τοῦ Φανεροῦ ἀντιπαρέταττε, Λακεδαιμονίων μὲν ἔχων μέ-
 ραν καὶ ἡμισυ, τῶν δὲ αὐτόθεν συμμάχων Φωκίας καὶ
 Ὀρχομενίου μόνους, τό, τ' ἄλλο στράτευμα, ὅπερ ἡγά-
 7 γετο αὐτός. Καὶ οὐ τοῦτο λέγων ἔρχομαι, ὥς πολλοὺ μὲν
 ἐλάττους πολλοὺ δὲ χεῖρονας ἔχων ὅμως συνίβαλεν· εἰ γὰρ
 ταῦτα λέγοιμι, Ἀγησίλαόν τ' ἂν μοι δοκῶ ἄφρονα ἀπο-
 φαίνειν καὶ ἑμαυτὸν μωρὸν, εἰ ἐπαίνοίην τὸν περὶ τῶν με-
 γίστων εἰκὴ κινδυνεύοντα. Ἀλλὰ μᾶλλον τάδ' αὐτῷ
 ἄγαμαι, ὅτι πλεονέξας τε οὐδὲν μείον, ἢ τὸ τῶν πολεμίων,
 παρσκευάσατο, ὥπλισέ τε οὕτως, ὥς ἅπαντα μὲν χαλ-
 8 κόν, ἅπαντα δὲ Φοινικᾷ φαίνεσθαι. Ἐπεμελήθη δὲ
 ὅπως αἱ στρατιῶται τοὺς πόρους δυνήσονται ὑποφέρειν.

6. Ἀργεῖους] Hoc ex Hellenicis et Aristide cum Hutchinsono inferuit Zeune. Αἰνιᾶνας deinde dat Guelf. cum edd. vet. hic et seq. 24. Idem Guelf. postea μέγαν dat cum edd. vet.

Λοκροὺς ἀμφοτέρους] Ozolas et Epizephyrios. Deinde ἐμίλησιν Castal. habet.

εἰ, ε' ἄλλο] Cum Leonclavio, Stephano et Hutchinsono vulgatum εἰ ε' ἄλλο correxi, quod cum Bachio et Zeunio revocavit Weisk. Sic δὲ nupiam positum reperi, exemplumque a Bachio appositum alienum est ab hoc loco.

7. συνίβαλεν] Vulgato συνίβαλλιν ex Halensi, Castal. Harlei. libro substituit Hutchinson.

φοινικᾷ] Junt. Ald. φοινικῶν. Steph. pr. Leoncl. φοινικῶν. Steph. secunda, Hutchins. Bachiāna φοίνικα, cum Ha-

lenfi, Castal. Bryl. Zeune φοινικῶν. Ita enim apud Xenophontem aliis in locis scribi ait. Sed nullibi φοινικῶν reperi in Xenophonte, saepiuscule φοινικῶν, ut in Lacedæm. Republ. xi. 3. στολὴν μὲν ἔχον φοινικῶν καὶ χαλκῶν ἀσπίδα. Sed φοινικῶν dicitur puniceus color ab Homero inde, et locus plane similis est in Cyrop. vi. 4. 1. ὅστις ἐστρατεύει μὲν χαλκῶ, ἴσθαι δὲ φοινικῶν πᾶσα ἡ στρατιῶν. Quare aut scribendum h. l. φοινικῶν, quod feci, aut, quod malim, φοινικῶν. In Aristide Guelf. φοίνικα et bis πάντα scriptum reperi.

8. δυνήσονται] Vitium Steph. prioris δυνήσονται translatum est in Leoncl. et Welfianam. Deinde πρὸς αὐτὸν ὁμοῦς omittunt edd. vet. præter Castal. Ad verbum ἰσχυροῦς intellige corporum ἐκτετακίαισιν, recte moneante Weiskio.

Ἐνέπλησε δὲ καὶ φρονήματος τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ὡς
 ἱκανοὶ εἶεν, πρὸς οὐστυνας δέοι, μάχεσθαι· ἔτι δὲ φιλο-
 νικίαν ἐπέβαλε πρὸς ἀλλήλους τοῖς μετ' αὐτοῦ, ὅπως
 ἕκαστοι αὐτῶν ἄριστοι φαίνοιτο. Ἐλπίδων γε μὴν πάν-
 τας ἐνέπλησεν, ὡς πᾶσι πολλὰ καγαθὰ ἔσοιτο, εἰ ἄν-
 δρες ἀγαθοὶ γίγνοιτο· νομίζων ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώ-
 πους προθυμώτατα τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Καὶ 9
 μέντοι οὐκ ἐψεύσθη. Διηγέσομαι δὲ καὶ τὴν μάχην·
 καὶ γὰρ ἐγένετο, οἷα περ οὐκ ἄλλη τῶν ἐφ' ἡμῶν· συνή-
 σαν μὲν γὰρ εἰς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον οἱ μὲν σὺν
 Ἀγησιλάῳ ἀπὸ τοῦ Κηφισοῦ, οἱ δὲ σὺν τοῖς Θηβαίοις
 ἀπὸ τοῦ Ἐλικῶνος. Ἐώρων δὲ τὰς τε Φάλαγγας ἀλ-
 λήλων μάλα ἰσομάλους, σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ἰππεῖς ἦσαν
 ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Εἶχε δὲ ὁ Ἀγησίλαος μὲν τὸ
 δεξιὸν τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ, Ὀρχομένιοι δὲ ἔσχατοι ἦσαν αὐ-
 τῷ τοῦ εὐώνυμου. Οἱ δ' αὖ Θηβαῖοι αὐτοὶ μὲν δεξιοὶ
 ἦσαν, Ἀργεῖοι δ' αὐτοῖς τὸ εὐώνυμον εἶχον. Σωιάντων 10
 δὲ τέως μὲν σιγὴ πολλὴ ἦν ἀπ' ἀμφοτέρων· ἥνικα δὲ
 ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον στάδιον, ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι
 δρόμῳ ὁμόστε ἐφέροντο· ὡς δὲ τριῶν ἔτι πλεῖστον ἐν μέσῳ
 ὄντων, ἀντεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου Φάλαγγος, ὡς
 Ἡριππίδας ἐξανάγη. Ἦσαν δ' αὐτοὶ τῶν τε ἐξ οἴκου 11
 αὐτῷ συστρατευσαμένων καὶ τῶν Κυρῆων τινες, καὶ Ἴωνες

ἀνδράσις] Vulgatum ἀνδράσις sic
 coniecit Weiske. Leonclavius venit:
 viros ejusmodi promptissime in hostem di-
 micaturos.

9. οἷα ἄλλη τῶν] Junt. Aldina οἷα
 omittunt. Hellenica οἷα ἄλλη τῶν γ'
 rectius habent. Plutarchus Ages.
 xviii. λίγαι δὲ τὴν μάχην Ξενοφῶν ἐκεί-
 νη οἷα οἷα ἄλλη τῶν πύκναις γινέ-
 σθαι.

Κηφισῷ] Ita cum Ald. Junt. liber
 Harlei. et Guelf. pro Κηφισοῦ.

τὰς τε φάλαγγας] Sine causa τὰς

γι scribi maluit Zeune. Sequens ἰσο-
 μάλους in ἰσομάχους Leoncl. in ἰσοπέ-
 λους mutarunt Hutchinson et Bachi-
 us. Convenit cum ἀγχομάλεις, alibi
 non repertum.

10. ὡς δὲ τριῶν] i. e. fere, circiter
 trium. Deinde Ἡριππίδας edd. vet. et
 Guelf. Postea Κυρῆων edd. vet. et
 Guelf. quod vitium correxit Hutchin-
 son. Κυρῆων sunt Græci de Cyri mino-
 ris exercitu, reduces cum ipso Xenop-
 honte in Græciam. Vide Hellenic.
 iii. 4, 20.

δὲ καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἑλλησπόντιοι ἐχόμενοι. Καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδραμόντων τε ἐγένοντο, καὶ εἰς ὄρου ἀφικόμενοι ἐτρέφαντο τὸ καθ' ἑαυτούς. Ἀργεῖοι μέντοι οὐκ εἰδεῖξαντο τοὺς ἀμφ' Ἀγησίλαον, ἀλλ' ἔφυγον ἐπὶ τὸν Ἑλικῶνα. Καὶ ταῦθα οἱ μὲν τινες τῶν ξείνων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον, ἀγγέλλει δέ τις αὐτῷ, ὅτι Θηβαῖοι τοὺς Ὀρχομενίους διακόφαντες ἐν τοῖς σκευοφόροις εἰσὶ. Καὶ ὁ μὲν εὐδὺς ἐξελίζας τὴν Φάλαγγα ἦγεν ἐπ' αὐτούς· οἱ δ' αὖ Θηβαῖοι ὡς εἶδον τοὺς συμμάχους πρὸς τῷ Ἑλικῶνι πεφευγότες, διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς ταῖς 12 εἰσὶ ταῦν, ἐχώρου ἐρρωμένως. Ἐπαῦθα δὲ Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον μὲν ἔχιστιν εἰπεῖν ἀναμφιλόγως, οὐ μέντοι εἰστέ γε τὰ ἀσφαλέστατα· ἔχον γὰρ αὐτῷ παρῆντι τοὺς διαπίπτοντας, ἐπομένῳ χηρεῦσθαι τοὺς ὀπισθεν, οὐκ ἐπαύησε ταῦτο, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις. Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐκρούοντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. Καὶ κραυγὴ μὲν οὐδεμία παρῆν, οὐ μὴν οὐδὲ σιγὴ· φωνὴ δέ τις ἦν τοιαύτη, οἷαν ὀργὴ τε καὶ μάχη παραύχοι' ἄν. Τέλος δὲ τῶν Θηβαίων οἱ μὲν διαπίπτουσι πρὸς τὸν Ἑλικῶνα, πολλοὶ δ' ἀποχω- 13 ραῖντες ἀπέθανον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν νίκη σὺν Ἀγησίλαῳ ἐγένετο, τετρωμένος δ' αὐτὸς προσηνέχθη πρὸς τὴν Φάλαγγα, προσελάσαντες τινὲς τῶν ἰππέων, λέγουσιν αὐτῷ, ὅτι τῶν πολεμίων ὀγδοήκοντα σὺν τοῖς ὅπλοις ὑπὸ τῷ

11. ἰσχυροῦ] Ita ex Juntina vulgatum ἰσχυροῦ correxit Zeune. Ita est in Hellenicis, ubi deinde pejus scriptum legitur.

Ἀργεῖοι μίττοι] Ex Hellenicis vulgatum μιν correxit Weiske, monente jam olim Stephanianæ margine.

ἔσι Θηβαῖοι] In Hellen. est ἔσι οἱ Θηβαῖοι. indidem συνεσπασμένοι ἐχέοντες scriptum malebat Weiske.

12. ἀπέρριπτον] Guelf. omittit μιν,

deinde τοὺς ἰσχυροῦ dat.

Καὶ συμβαλόντες] Ita Halens. Castal. Steph. secunda, Hutchins. Barchiana et reliquæ pro συμβάλλοντες edd. veterum. Ex iisdem libris Zeune addidit ἐκρούοντες, quas habet ex h. l. etiam Longinus scilicet 19. σὺν ὀφθαλμοῖς, ubi h. l. laudat.

13. ὀγδοήκοντα] Hellenicis: ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ἰσχυροῖς. Sequens nō ex Hellenicis pro καὶ restituit Zeune.

νοῦ εἰσὶ καὶ ἡρώτων, τί χρη ποιεῖν; Ὁ δὲ καίπερ πολλὰ
 τραύματα ἔχων πάντοσε καὶ πανταίοις ὅπλοις, ὅμως οὐκ
 ἐπελάθετο τοῦ θείου, ἀλλ' εἴαν τε ἀπίεσαι, ὅποι βούλουν-
 τε, ἐκέλευε, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἶα, καὶ προπέμψαι ἐπέ-
 ταξε τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἱππεῖς, ἔστε ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἐγέ-
 νοντο. Ἐπεὶ γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν δὴ δεῦσα-14
 σθαι ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πε-
 φορμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους φίλους καὶ πολεμίους
 μετ' ἀλλήλων, ἀσπίδας δὲ διατεθρυμμένας, δόρατα συν-
 τεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν τὰ μὲν χαμαὶ,
 τὰ δ' ἐν σώμασι, τὰ δ' ἔτι μετὰ χεῖρας. Τότε μὲν 15
 οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἥδη ὄψε) συνελεύσαντες τοὺς τῶν πολε-
 μίων νεκροὺς εἴσω φάλαγγος, ἐδειπνοποιήσαντο καὶ ἐκοι-
 μήθησαν· πρὸ δὲ Γύλον τὸν πολέμαρχον παρατάξαι τε
 ἐκέλευσε τὸ στράτευμα καὶ τρόπαιον ἵστασθαι, καὶ στε-
 φανῶσθαι πάντας τῷ θεῷ, καὶ τοὺς αὐλητὰς πάντας
 αὐλεῖν. Καὶ οἱ μὲν ταῦτ' ἐποιοῦν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔπεμ-16
 ψαν κήρυκα, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτῶντες θάψαι.
 Καὶ οὕτω δὴ αἱ τε σπονδαὶ γίνονται, καὶ ὁ Ἀγηςίλαος

Templum Minervæ Itoniæ vocat Plu-
 tarchus Agef. c. xix. Ceterum vide
 annotanda infra ad Cap. xi. 1.

ισπύς] Ex Attico more *ισπύς* scrip-
 tum malebat Zeune: deinde γίνον-
 τε Weiske. recte.

14. *συντεθραυσμένα*] Eustathius ad
 II. x. 298. ex h. l. posuit *σπασσέντα*.
 deinde *σώμασι* pro *σώματι* dedit pri-
 mus Hutchinson. τὰ δὲ σώμασι *λυ-*
μισσέντα laudat Eustathius ex h. l.

15. *τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς*] Plu-
 tarch. Agefilai xix. *φωρῶν ἐν χερσὶν*
σπῆς τῶν φάλαγγα καὶ τοὺς νεκροὺς ἰδίῳ
ἰσπῆς τῶν βαλόν συγκειμεμένους. Eit-
 iam ex Polyæni narratione ii. 1, 23.
 apparet, Agefilæum numerum suo-
 rum cætorum in prælio celare hostem
 voluisse: ideo cadavera intra castra
 comportari iussit. Quare verba *τῶν*
πολεμίων, uti nunc leguntur, spuria
 censui ad Hellenica iv. 3, 20. Ratio-

nem probabilem esse fatetur Weiske,
 itaque conjicit scribendum *τοὺς ἐν*
τῶν πολεμίων νεκροὺς, i. e. cadavera
 suorum cum hostilibus mixta. Sed
 hæc vel emendatio vel excusatio mi-
 hi dura et minime probabilis videtur.
 Contra egregie idem vir doctus Er-
 nestii conatum vocabulum *φάλαγγος*
 impugnantis et tentantis conjectura
 retulit, docens ex Laced. Republ.
 xii. 3. castra Lacedæmonios *φάλαγγα*
 vocasse.

Γύλος] Hellenica Γύλος nominant,
 rectius, puto.

παρατάξαι] Plutarchus causam e-
 narrat: *ἐκτίγχει βελλόμενος τοὺς Θη-*
βαίους, εἰ διαμαχέσονται. Nam victoria
 dubia fuerat.

τῷ θεῷ] Apollini interpretatur
 Zeune, cui *paria victoria ἱσπύωντος* cæpi
solitum fuit, nescio quam recte.

οἰκαδὲ ἀπεχώρει, ἐλόμενος, ἀντὶ τοῦ μέγιστος εἶναι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οἴκοι τὰ νόμιμα μὲν ἄρχειν, τὰ νόμιμα δὲ ἄρχεισθαι.

- 17 Ἐκ δὲ τούτου κατανοήσας τοὺς Ἀργεῖους τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότες, ἡδομένους δὲ τῷ πολέμῳ, στρατεύει ἐπ' αὐτούς· καὶ θηώσας πᾶσαν αὐτῶν τὴν χάραν, εὐθὺς ἐκείθεν ὑπερβαλὼν κατὰ τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον, αἰρεῖ τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τεῖχη· καὶ ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας, οὕτως οἰκαδὲ ἀπελθὼν εἰς τὰ Ῥακίνδια, ὅπου ἐτάχθη
- 18 ὑπὸ τοῦ χοροποιῶ, τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. Ἐκ τούτου δὲ αἰσθανόμενος τοὺς Κορινθίους πάντα μὲν τὰ κτήνη ἐν τῷ Πειραιῶ σωζόμενους, πᾶν δὲ τὸ Πείραιον

16. οἰκαδὲ ἀπεχώρει] Agesilaus dimisit Gylin polemarchum cum exercitu, ipse Delphos abiit, ibique vulnera curavit, teste Xenophonte in Hellenicis et Diodoro xiv. 84.

ἐλόμενος—ἄρχεισθαι] Hæc plane alieno loco apponuntur hic, et miror a Weiskio nihil monitum. Sed ea superiori loco Cap. i. sect. 36. extrema posita olim legit et vertit Nepos cap. iv. qui quum victori præfisset exercitui maximamque haberet fulciam regni Persarum potiundi, tanta modestia dicto audiens fuit iussis absentium magistratum, ut si privatus in comitio esset Spartæ—Agesilaus opulentissimo regno præposuit bonam existimationem, multoque gloriosus duxit, si institutis patriæ parvisset, quam si bello superasset Asiam. Saltem Zeune apposuit postrema verba Nepotis ad hunc locum, et monet Nepotem huc respexisse. Quod quamvis contra negantem affirmare non auisim, nimia enim in vertendo libertate Nepos usus esse videtur, tamen statuo inepto et alieno loco Xenophontem membrum hoc orationis addidisse, quod superiori loco aptissime inferri potest.

17. κατανοήσας] Vulgatum κατανοήσαντες ex Philippi versione, Brodæo, éditione Halensi et Castal. Harleiano libro et Guelf. primus Hutch-

inson correxit.

κατὰ τὰ στενὰ] In Hellenicis est κατὰ Τεγίαν, ubi viri docti Τεγίας corrigunt.

Λέχαιον] Guelf. Λίχαιον, edd. vet. Λίχαιον. In Hellen. est τὰ ἀντικείμενα ὄντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τεῖχη. Plutarch. Ages. xxi. τὰ μακρὰ τεῖχη. Strabo viii. p. 271. ed. Sieb. τὰ δὲ Λέχαιον ὑποτίπτει τῇ πόλει κατακίον ἔχον οὐ πολλὰν, οὐκ ἂν κατὰ δύναμιν σταδίων περὶ δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς θαλάσσης περὶ τὸ Λίχαιον, ubi Codd. dant κατὰ τὸ Δ.

Ῥακίνδια] Ita cum Philolpho Lonic. Steph. sec. et Hutchinsonon vulgatum Ῥακίνδια correxerunt. De seculo vide Herodotum ix. 6. Thucyd. v. 23. Χοροποιὸς est, qui alias χοροστάτης et apud Dores χορογὰς dicitur.

18. Πειραιῶ] Edd. veteres cum Guelf. hic et postea Πειραιῶ dant, quam scripturam correxit Brodæus, Halensis, Castal. Hutchinsonon et alii editores.

πᾶν δὲ τὸ Πείραιον σωζόμενον καὶ καρπουμένον] Hæc vulgo omissa ex Harleiano et Guelf. libro inferui. Sed margo Guelf. ubi hæc adscripta sunt, habet Πίραιον. Eadem Philolphum vertisse monuit Weiske. In Hellenicis iv. 5, 1. est: ἀποσύναντες ὅτι αἱ ἐν τῇ πόλει πάντα μὲν τὰ βοσκήματα ἔχοντες

σπείροντας καὶ καρπευμένους, μέγιστον δὲ ἡγήσάμετος, ὅτι Βοιωτῶν ταύτῃ ἐκ Κρεύσιος ὁρμώμενοι εὐπετῶς τοῖς Κορινθίοις παρεγγύοντο, στρατεύει ἐπὶ τὸ Πείραιον. Ἰδὼν δὲ ὑπὸ πολλῶν φυλασσόμενον, ὡς ἐνδιδομένης τῆς πόλεως, ἐξ ἀρίστου μετεστρατοπεδεύετο πρὸς τὸ ἄστυ· αἱ-19 σθόμενος δὲ ὑπὸ νύκτα βεβοηθηκότες ἐκ τοῦ Πειραιῶν εἰς τὴν πόλιν πασσυδί, ὑποστρέφας ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, αἰρεῖ τὸ Πείραιον, ἔρημον εὐρὼν Φυλακῆς, καὶ τὰ τε ἄλλα τὰ ἐνόντα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη, ἃ ἐνετετείχιστο. Ταῦτα δὲ ποιήσας οἴκαδὲ ἀπεχώρησε. Μετὰ δὲ ταῦτα προφύ-20 μων ὄντων τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν συμμαχίαν, καὶ δεομένων συστρατεύειν αὐτοῖς εἰς Ἀκαρνανίαν, καὶ ἐπιτεμένων ἐν στενοῖς τῶν Ἀκαρνανῶν, καταλαβὼν τοῖς ψιλοῖς τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, μάχην συνάπτει· καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας αὐτῶν, τρέπαιον ἐστήσατο, καὶ οὐ πρότερον ἔληξε,

καὶ σώζοντο ἐν τῷ Πειραίῳ, πολλὰ δὲ τρέποντο αὐτῶν. ubi bene αὐτῶν ex hoc supplemento corrigendum esse vidit Weiske.

παρεγγύοντο] Hoc ex Harleiano libro cum Hutchinsone et Bachtio recepit Weiske in locum συνεγγύοντο, quod ex Halensi, Castal. Steph. secunda dederat Zeune. In edd. vet. est γύοντο simplex. Guelf. dat παρεγγύοντο, non spernendum. Paulo antea Κιράσιος Ald. Juntina. De portu Peiræo Corinthiorum in sinu Crisæo plura disputavit ad h. l. Weiske, quæ repetere non opus est. Cum Xenophontis narratione convenit topographia Strabonis, contra Πείραιος Thucydidis viii. 10. portus Corinthiorum desertus fuit in sinu Saronico.

ἐνδιδομένης] In Hellenicis est προδομένης, quod præferebat Leonclavius. Sed ἐνδιδομένης pro tradere, dedere urbem prodicione usurpat noster Hellenic. vii. 4, 14. et Plutarchus in Alcibiade cap. xxi. Ceterum strategema in eo fuisse monet Weiske, quod Agesilaus cum exercitu non ita magno ad Corinthum firmiter munitam præfidiis

et operibus abiit, atque ita prodicionis suspicionem movit, ut Piræi præsidium ad oppidi defensionem eliceret.

19. πασσυδί] Harleianus liber πασσυδί dat. Sequens δὲ ἐντετείχιστο ex Hellenicis de sententia Stephani recepit Hutchinson pro vulgato ἀντετείχιστο. Harleianus liber ἀντετείχιστο dat, quod est in Halensi et Cast. editione. Leoncl. malebat δὲ ἀντετείχιστο, quæ restaurata erant. H. Stephani Thef. Gr. L. ex editionibus nescio quibus apposuit κατατείχιστο. In Hellenicis est Οἰώνη τὸ ἐντετειχισμένον τῆς αἰρεῖ. Strabo viii. p. 272. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ Ἀχαιῶν καὶ Παγῶν τὸ τῆς Ἀκαρίας μαντίος· Ἡ καὶ ὑπῆρχε τὸ παλαιόν, καὶ αἱ Ὀλυνταί, τὸ πρὶν ἀκρωτήριον τὸν κόλπον, ἐν ᾧ δὲ τε Οἰώνη καὶ Παγὰι, τὸ μὲν τῶν Μεγαρίων προύριον, ἡ δὲ Οἰώνη τῶν Κορινθίων.

20. αὐτοῖς εἰς] Margo Steph. cum Guelf. αὐτοῖς εἰς. Expeditionem narrant Hellenica iv. 6. Deinde Guelf. vocabulum πρὶν per notam scripturam habet ita, ut appareat πρὶν ἢ aut simile quid voluisse dare librarium.

πρὶν μὲν Ἀχαιοὺς φίλους ἐποίησεν Ἀκαρῆνας καὶ Ἀν-
 21 τωλοὺς καὶ Ἀργεῖους, ἐαυτῷ δὲ καὶ συμμάχους. Ἐπειδὴ
 δὲ εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες οἱ πολέμιοι ἐπρεσβεύοντο, Ἀγη-
 σίλαος ἀντίπε τῇ εἰρήνῃ, ἕως τούτου διὰ Λακεδαιμονίους
 Φυγόντας Κορινθίων καὶ Θηβαίων ἠνάγκασε τὰς πόλεις
 αἰκᾶδε καταδῆσθαι. Ὅττερον δ' αὖ καὶ Φλιασίων
 τοὺς διὰ Λακεδαιμονίους Φυγόντας κατήγαγεν, αὐτοὺς
 στρατευσάμενος ἐπὶ Φλιοῦντα. Εἰ δέ τις ἄλλη πῃ ταῦτα
 μίμφεται, ἀλλ' οὐ φιλεταιρεία γε πρᾶχθέντα φανερά
 22 ἴσθι. Καὶ γὰρ ἐπεὶ τοὺς ἐν Θήβαις τῶν Λακεδαιμονίων
 κατέκτανον οἱ ἐναντίοι, βοηθῶν αὖ ταῦτοις στρατεύει ἐπὶ
 τὰς Θήβας. Εὐρὼν δὲ ἀποτεταφρευμένα καὶ ἀπεσταυ-
 ρωμένα ἅπαντα, ὑπερβάς τὰς Κυνὸς κεφαλὰς εἰδὼν τὴν
 χώραν μέχρι τοῦ ἄστεος, παρέχων καὶ ἐν πεδίῳ καὶ ἀνὰ
 τὰ ὄρη μάχεσθαι Θηβαίοις, εἰ βούλονται. Ἐστράτευσε
 δὲ καὶ τῷ ἐπιόντι πάλιν ἔτι ἐπὶ Θήβας καὶ ὑπερβάς
 τὰ κατὰ Σκῳλον σταυρώματα καὶ τάφρους, εἰδῶσθε τὰ
 23 λοιπὰ τῆς Βοιωτίας. Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου κοινῇ αἰ-
 τὸς τε καὶ ἡ πόλις εὐτύχει· ὅσα γε μὴν μετὰ τοῦτο σφάλ-
 ματα ἐγένοντο, οὐδεὶς ἂν εἴποι, ὥς Ἀγησιλάου ἡγουμένου
 ἐπράχθη. Ἐπεὶ δ' αὖ, τῆς ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γε-
 γενημένης, κατακαίνουσι τοὺς ἐν Τεγέα φίλους καὶ ξένους
 αὐτοῦ οἱ ἀντίπαλοι σὺν Μαντινεῦσι, συνεστηκότων ἤδη
 Βοιωτῶν τε πάντων καὶ Ἀρκάδων καὶ Ἠλείων, στρατεύει

21. πῇ εἰρήνῃ] Per Antalcidem conciliatæ. Cf. Hellen. v. 1, 32.

τοὺς διὰ] Junt. Aldina, Guelf. διὰ οὐκ οὐκ; deinde τοὺς διὰ Λακεδαιμονίων Guelf. dat. De Phliasia expeditione Hellenica narrant v. 2, 8.

φιλεταιρεία] Guelf. φιλεταιρία. De Thebana expeditione vide Hellenica v. 4, 11. et 35. seqq.

22. πάλιν ἔτι] Halensis, Castal. Guelf. ἔτι πάλιν dant. Deinde στρα-

τώματα Guelf. a prima manu scriptum habet pro σταυρώματα. Ita etiam Aldina cum Juntina.

23. οὐδεὶς ἂν εἴποι] Nam toto anno insequenti ægrotavit. Cf. Hellenica v. 4, 58. seqq.

Ἐπεὶ δ' αὖ, τῆς] Hanc Guelf. libri scripturam, a secunda manu adscriptam, prætuli vulgato δ' αὐτοῖς. De re vide Hellenica vi. 5, 4. seqq.

σὺν μόρᾳ, πολλῶν νομιζόντων, οὐδ' ἂν ἐξελθεῖν Λακε-
 δαιμονίους πολλοῦ χρόνου ἐκ τῆς αὐτῶν. Δηώσας δὲ τὴν
 χώραν τῶν κατακανόντων τοὺς φίλους, οὕτως αὖ οἵκαδ'
 ἀπεχώρησεν. Ἀπὸ γε μὴν τούτου ἐπὶ τὴν Λακεδαιμόνα 24
 στρατευσαμένων Ἀρκάδων τε πάντων καὶ Ἀργείων καὶ
 Ἠλείων καὶ Βοιωτῶν καὶ σὺν αὐτοῖς Φωκίων καὶ Λοκρῶν
 ἀμφοτέρων καὶ Θετταλῶν καὶ Αἰνιάνων καὶ Ἀκαρνανῶν
 καὶ Εὐβοίων, πρὸς δὲ τούτοις ἀφεστηκότων μὲν τῶν δού-
 λων, πολλῶν δὲ περιεικίδων πόλεων, καὶ αὐτῶν Σπαρ-
 τιατῶν οὐ μενίωνων ἀπολωλότων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ ἢ
 λεηπομένων, ὅμως διεφύλαξε τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα ἀτεί-
 χιστον οὔσαν, ὅπου μὲν τῷ παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον οἱ πολέ-
 μιοι, οὐκ ἐξάγων ἐνταῦθα, ὅπου δὲ οἱ πολλοὶ πλεον ἔχον
 ἔμελλον, εὐρώστως παρατεταγμένος νομίζων, εἰς μὲν τὸ
 πλατὺ ἐξῶν πάνταθεν ἂν περιέχεσθαι, ἐν δὲ ταῖς στενοῖς
 καὶ ὑπερδεξίοις τόποις ὑπομένων, τῷ παντὶ κρατεῖν αὖν.
 Ἐπεὶ γε μὴν ἀπεχώρησε τὸ στράτευμα, πῶς οὐκ ἂν φαίη 25

πολλοῦ χρόνου] Aldina, Junt. πολ-
 λοῦ omittunt, Halensis, Castal. dant
 πολλὸν χρόνον. In vulgata intellige διὰ.
 Sic est in Anab. i. 7. 18. οὐ μαχύται
 διὰς ἡμερῶν, monente Weiskio. De-
 inde αὐτῶν edd. veteres dant.

24. ἢ λεηπομένων] Quod dubitave-
 ram ad Hellenica vi. 4, 15. num hæc
 verba de numero univerſo Spartiatu-
 rum an de illis tantum intelligenda
 sint, qui e pugna Leuctrica superfue-
 runt, Weiske admonet sibi numerum
 univerſum ideo placere, quia non di-
 citur λεηπομένων sed λεηπομένων, qui
 magis videantur esse nunc residui
 quam antea relictī. Speciem habet
 hæc viri docti ratio, dubitationem
 tamen mihi meam nondum exemit.
 Cogitemus Xenophontem oratione
 recta narrare: ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ
 τῶν Σπαρτιατῶν οὐ μείονες ἀπολώλασιν
 ἢ λείπονται. hæc ita posita nihil aliud
 significabunt, quam si scripsisset ἢ
 λεηπομένων εἶναι, et dubitationem vi-
 dentur eandem habere de numero
 univerſo an de superstitibus ex pugna

Spartiatīs sint intelligenda. Sed recte
 idem vir doctus admonuit rationes
 non satis recte subduci ex loco Hero-
 doti vii. 234. ubi Spartiatum octo
 millia numerantur. Ex eo enim nu-
 mero auferendos esse, qui terræ motu
 perierunt, teste Diodoro xi. 63. qui
 sub Agide bello Peloponnesiaco ceci-
 derunt, quique Lyfandro duce occu-
 buerunt ad Haliartum mille nume-
 ro. Dubito tamen an hac etiam ra-
 tione assequi possit vir doctus, ut no-
 bis approbet opinionem, civium
 Spartanorum fuisse numerum majore-
 rem 8 millibus, quia leges eorum
 procreandæ soboli mirifice faverint.
 Eædem illæ enim leges sobolem suc-
 crescentem, si ad bellum inhabilis et
 parte aliqua vitiosa videretur esse,
 tollebant; eædem terræ portiones
 certas et numero definitas familiis
 assignaverant certis; quas tamen pro-
 cedente tempore migrarunt.

ἔπου μὲν τῷ παντὶ] Articulum ad-
 didi de meo, qui abesse posse non vi-
 detur. Ita sequitur τῷ παντὶ κρατεῖν.

τις αὐτὸν χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ; Ὡς γὰρ τοῦ στρατεύεσθαι αὐτὸν καὶ περὶ καὶ ἐφ' ἵππων ἀπείργεν ἤδη τὸ γῆρας, χρημάτων δὲ εἴρα τὴν πόλιν διομένην, εἰ μέλλοι σύμμαχόν τινα ἔχειν, ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα ἑαυτὸν ἔταξε. Καὶ ὅσα μὲν εἰδύνατο, οἴκοι μένων ἐμπεχναῖτο. Ἀ δὲ καιρὸς ἦν, οὐκ ᾔκνει μετιέναι, οὐδ' ἡσχύνετο, εἰ μέλλοι τὴν πόλιν ὠφελήσκειν, πρεσβυτῆς ἐκπορευόμενος 26 ἀντὶ στρατηγῶ. Ὅμως δὲ καὶ ἐν τῇ πρεσβείᾳ μεγάλου στρατηγῶ ἔργα διεπράξατο. Αὐτοφραδάτης γάρ τοι πολιορκῶν ἐν Ἀσσοῖ Ἀριοβαρζάνην σύμμαχον ὄντα, δεισας Ἀγησίλαον, φεύγων ὤχετο. Κότυς δ' αὖ Σπυρίων πολιορκῶν, Ἀριοβαρζάνου ἔτι οὖσαν, λύσας καὶ οὗτος τὴν πολιορκίαν ἀπηλλάγη. Ὅστ' οὐκ ἀλόγως καὶ ἀπὸ τῆς πρεσβείας τρόπαιον τῶν πολεμίων εἰστήκει αὐτῷ. Μαύσωλός γε μὴν κατὰ θάλασσαν ἑκατὸν ναυσὶ πολιορκῶν ἀμφοτέρω τὰ χωρία ταῦτα, οὐκέτι δεισας, ἀλλὰ πεισθεὶς, 27 ἀπέπλευσεν οἰκαδε. Ἀξία θαύματος διεπράξατο. Οἱ

25. χρῆσθαι] Guelf. εὐγνωμόνως χρῆσθαι. Idem deinde post στρατεύεσθαι inserit αὐτὸν, quod Hutchinson tacitus addidit ex Harleiano libro, rejectum a Zeunio et Weiskio.

ἰωι τῷ] Edd. vet. cum Guelf. ἰωι τῷ. Ceterum quam vera sit excusatio senectutis Xenophontea, nescio. Nam sequitur statim narratio de suscepta ab Agesilao legatione ad socios externos in Asia, in qua dicitur ducis egregii opera edidisse. Deinde narratur profectio ejus in Ægyptum, ubi præsuit copiis Græcis Tachum adjuvantibus. Hinc suspicio mihi suborta est de vitio vocabuli γῆρας.

πρεσβυτῆς] De hac Agesilai legatione in Asiam nullibi reperi quicquam significatum, cum de ejus in Ægyptum profectioe ad Tachum juvandum loquantur scriptores qui supersunt omnes.

26. γὰρ τε πολιορκῶν] Vulgatum γὰρ τε momente Weiskio correxi. Poetæ foli γὰρ τε dicunt. De re vide

Diodorum xv. 91. et Nepotis xiv. 2. Ceterum edd. vet. cum Guelf. habent ἰν Ἀσσοῖ. Verum est in Halensib., Castal. Stephani secunda.

σύμμαχον] Agesilai. Defecerat enim a rege Persarum. Cotys idem videtur, de quo dicitur ad cap. iii. 4. ἰσότηας] Halensis ἰσότηας, Castal. ἰσότηας.

οὐκίτι δεισας] Kuhnii emendationem ad Æliani V. H. xii. 12. propositam: οὐ γὰρ τε rejectit Zeunio, vulgatum interpretans: qui jam non, seu similiter, ut Cotys et Autophradatas, metu deterritus est. Assentitur Weiske, comparato loco Cyrop. viii. 1, 10.

σαυδῆς] Fuit enim ξῖνος Agesilai, ut paulo postea narrabitur, Mausolus, unus ducum, qui a rege defecerant. Cf. Diodori xv. 90.

27. Ἀξία θαύματος διεπράξατο] Philippi versio: dignas certe admirationis res gessit. Legit igitur particulam aliquam additam. Brodæus καὶ ἔξα, vel καὶ πῶς οὐκ ἔξα conjecit, Step-

τε γὰρ εὖ πεπονθέναι νομίζοντες ὑπ' αὐτῶν, καὶ οἱ Φεύγοντες αὐτὸν, χρήματα ἀμφοτέροι ἐδοσαν. Ταχὺς γε

nus ἔξω δι δαύματος. In Guelf. est superscriptum ἔξω δαύματος δι. Sed vel sic sententiam loci mancā esse, recte admonuit Ernesti, qui tentabat περιβίβας vel περιβίβας ἔργα, vel πρὸς δι τὰ χρήματα, πρὸς δι τὴν χρημάτων, Weiske αὐτὰ μὲν οὖν περιβίβας ἔργα. Quid mihi videatur de hoc loco, nunc dicam. Docere voluit Xenophon Agesilaum, cum defectus viribus et senectute impeditus, quo minus expeditionis bellicas susciperet gereretque, patriam tamen juvare vellet, opibus et pecunia inprimis indigentem, suscepto legationis munere peregre profectum etiam legatum magni imperatoris opera praestitisse. Legationem hanc Agesilai nullibi commemoratam legi, nec qualis ea fuerit ad quosque suscepta, Xenophon dicit. Cum tamen οἱ φυγοντες αὐτὸν deinceps commemorarent, et Autophrades Agesilaum fugiens obfidionem Assi deferuisse dicatur, conjectura inde licet assequi, Agesilaum fociis consilio adfuisse eoque in bello administrando adjuvisse. Ad eandem legationem pertinere censent Interpretes omnia quae sectione 26. et 27. leguntur, quanquam initium sect. 27. novae narrationis initium habere videatur: Ἄξια δαύματος διατρέξω. Sed sequentia docent, etiam hanc orationis partem pertinere ad eam legationem, quam Agesilaus eo maxime consilio suscepserat, ut patriam collectis pecuniis sublevaret. Inepte igitur initium sect. 27. verbis importunis ἔξω—διατρέξω cursum narrationis interpellat. Quae mihi tamen non tam tollenda quam a loco alieno in suum restituenda esse videntur; cuiusmodi transpositionis exemplum jam supra ad sect. 16. tractavimus. Primum igitur verba sect. 26. ἔξω δι καὶ ἐν τῇ περιβίβας μεγάλου στρατηγῶ ἔργα διατρέξω ita copulanda censeo cum initio sect. 27. ut scribamus μεγάλου στρατηγῶ ἔργα δαύματος ἔξω vel μεγάλου στρατηγῶ ἔξω δαύματος ἔργα διατρέξω. Verba scilicet ἔξω δαύματος librarius suo loco omissa repetiit alieno loco, ne liber lituris deformis fieret, vel in margine apposuit, uado fuerat postea ab alio li-

brario alieno loco inserta. Utriusque rei exempla insignia nuper in Codicibus scriptis Vitruvii tractavi et explicavi. Quae sequuntur varie ordinari atque invicem conjungi possunt. Si enim verba οἱ εἰ γὰρ εὖ πεπονθέναι νομίζοντες—ἴδωσι anteposueris, tum subjungenda videntur haec: Ἀντοφραδάτας γὰρ ταυ—ἐπίστανται ἰλαδί. Nam Tachus et Mausolus non possunt inter exempla eorum nominari, qui dicuntur εὖ πεπονθέναι νομίζοντες et οἱ φυγοντες αὐτὸν. Tachus quidem sect. 29. ἐπεργισθῆσαι τὴν Λακκαδαίμονα dicitur; Mausoli vero hospitium memoratur, cum militaret in Asia Agesilaus, ut viderur, contractum. Igitur post verba ἐπίστανται ἰλαδί recte sequi videntur haec: Ταχὺς γε μὴν καὶ Μάυσωλος, διὰ τὴν πρὸς δι—καὶ οὗτος χρ. τῇ Λακκαδαίμονα, ita ut uterque largiti esse dicantur pecunias Lacedaemoniis, Mausolus tamen peculiariter ob hospitium olim cum Agesilao contractum. Itaque incisum post nomen Μάυσωλος ponendum erit, ut verba διὰ τὴν—Λακκαδαίμονα quasi parenthesi includantur.

Ταχὺς γε μὴν] Vulgabatur: Ταχὺς γε μὴν, vel minorem post distinctionem ταχὺς. Itaque quae sequuntur verba ἐπίστανται—δόντες viri docti, cum ad unum Mausolum referri videantur, mutari voluerunt in ἐπίστανται—δόντες, praecunte Stephano. Leonclavius totum hoc membrum προσημνη μεγαλοπρεπῆ hinc sublatum transferri voluit ad sect. praecedentis finem ἀμφοτέροι ἴδωσι, προσημνη—μεγαλοπρεπῆ. Verum etiam si cum viris doctis ἐπίστανται δόντες scribas, relinquitur tamen vel ita magna difficultas, quam miror a Weiskio non animadverbam. Primum enim quid esse causae dicamus, quod ταχὺς celeriter dimittit Mausolus Agesilaum? Deinde cur dicitur καὶ Μάυσωλος, et tamen additur statim καὶ οὗτος, si nullius alius regis vel reguli mentio cum Mausoli nomine fuit conjuncta? Nam si ad verba χρήματα ἀμφοτέροι ἴδωσι referre velis, tum καὶ Μάυσωλος sufficiebat. Quid multa? nulla mutatione vel correptione opus est, nisi ut ταχὺς in nomen re-

- μὴν καὶ Μαύσωλος διὰ τὴν πρόσθεν Ἀγησίλαου ξενίαν συμβαλλόμενος καὶ οὗτος χρήματα τῇ Λακεδαίμονι, ἀπέπεμψαν αὐτὸν οἴκαδε, προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῇ.
- 28 Ἐκ δὲ τούτου ἤδη μὲν ἐγγόνει ἦτη ἀμφὶ τὰ ὀγδοήκοντα· κατανενοηκώς δὲ τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα ἐπιθυμοῦντα τῷ Πέρσῃ πολεμεῖν, καὶ πολλοὺς μὲν πρεῖδους, πολλοὺς δὲ ἱππέας, πολλὰ δὲ χρήματα ἔχοντα, ἄσμενος ἤκουσεν, ὅτι μετεπέμπετο αὐτόν· καὶ ταῦτα, ἡγεμονίαν ὑπισχνούμενος.
- 29 Ἐνόμιζε γὰρ τῇ αὐτῇ ὁρμῇ τῷ μὲν Αἰγυπτίῳ χάριν ἀποδῶσιν, ἀνθ' ὧν εὐεργετήκει τὴν Λακεδαίμονα, ταὺς δ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας πάλιν ἐλευθερώσειν, τῷ δὲ Πέρσῃ δίκην ἐπιθήσειν καὶ τῶν πρόσθεν, καὶ ὅτι νῦν σύμμαχος
- 30 εἶναι Φάσκων, ἐπέταττε Μεσσήνην ἀφίεναι. Ἐπεὶ μὲν ται ὁ μεταπεμφόμενος, οὐκ ἀπεδίδου τὴν ἡγεμονίαν αὐτῷ, ὁ μὲν Ἀγησίλαος ὡς τὸ μέγιστον ἐξηπατημένος ἐφρόντιζε, τί δεῖ ποιεῖν· ἐκ τούτου δὲ πρῶτον μὲν οἱ δίχα στρατεύμενοι τῶν Αἰγυπτίων ἀφίστανται τοῦ βασιλέως· ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπέλιπον αὐτόν. Καὶ αὐτὸς μὲν δέισας ἀπεχώρησε Φυγῇ εἰς Σιδῶνα τῆς Φοινίκης· οἱ δὲ

gis Ægyptio Ταχὺς mutetur, quod feci. Tachus et Mausolus Agesilai patriæ pecuniam largiti sunt, ille quidem spe futuri auxilii contra regem Persarum, hic vero propter jus anti-qui hospitii cum Agesilao contracti. Hinc Xenophon scē. 29. addit: ἰνὸς μὲν γὰρ τῇ αὐτῇ ὁρμῇ τῷ μὲν Αἰγυπτίῳ χάριν ἀποδῶσιν ἀνθ' ὧν εὐεργετήκει τὴν Λακεδαίμονα. Hoc est beneficium Tachi antea commemoratum.

συμβαλλόμενος] Edd. vett. cum Guelf. συμβαλλόμενος.

28. τὸν Αἰγυπτίων] Harleianus liber τῶν Αἰγυπτίων. Deinde edd. vett. cum Guelf. ὑπισχνόμενος. Verum est in Castal.

29. τῇ αὐτῇ ὁρμῇ] Eadem expeditione seu profectioe, monente Weiskio. εὐεργετήκει] Simfonus edidit εὐε-

ργησας. Ceterum Antalcidæ quæ dicitur pax Græcas Asiæ civitates sub imperium Persarum redegerat, Mefsenios vero liberaverat, antea Lacedæmoniiis parentes. Quæ causa fuit odii adversus Persarum regem. Cf. Diodori xv. 90. Plutarchi Agesilaum, Denique Μεσσήνη dat Guelf. cum Jun- tina.

30. ἀπεδίδου] Juntinæ τερδίδου to- mere cum Stephano probavit Zeune. De re vide Plutarchi Agesil. c. xxxvii. Diodori xv. 92. cum annotatione Wesfelingii.

οἱ δίχα στρατ.] Ægyptii, qui, duce Nechanebo, præsidio relicti erant in Ægypto. Diodorus l. c.

Καὶ αὐτὸς] Tachus nempe. Cf. Diodorus l. c. et Æliani V. H. v. 1., cum annotatione Perizonii.

Αἰγύπτιοι στασιάζοντες δισσοὺς βασιλείας αἰρῶνται.
 Ἐταῦθα δὴ Ἀγησίλαος, γνούς, ὅτι εἰ μὲν μηδετέρῳ συλ- 31
 λήφοιτο, μισθὸν οὐδέτερος λύσει ταῖς Ἑλλησιν, ἀγορᾶν.
 δὲ οὐδέτερος παρεῖξει, ὁπότερός τ' αὖν κρατήσῃ, αὐτὸς ἐχθρὸς
 ἔσται· εἰ δὲ τῷ ἐτέρῳ συλλήφοιτο, αὐτός γε εὖ παθὼν,
 ὡς τὸ εἰκὸς, Φίλος ἔσοιτο· οὕτω δὴ κρίνας, ὁπότερος Φι-
 λᾶλλον μᾶλλον ἐδόκει εἶναι, στρατευσάμενος μετὰ ταύ-
 του, τὸν μὲν μισέλληνα μάχῃ νικήσας χειρῶνται, τὸν δὲ
 ἕτερον συγκαθίστησι καὶ Φίλον ποιήσας τῇ Λακεδαιμόνι,
 καὶ χρήματα πολλὰ προσλαβὼν οὕτως ἀποπλεῖ οἴκαδε,
 καίπερ μίσου χειμῶνος ὄντος, σπύδων, ὡς μὴ ἀργὸς ἢ
 πόλις εἰς τὸ ἐπὶ ὄν θένος πρὸς τοὺς πολεμίους γένοιτο.

CAPUT III.

ΚΑΙ ταῦτα μὲν δὴ εἴρηται, ὅσα τῶν ἐκείνου ἔργων 1
 μετὰ πλειόνων μαστύρων ἐπράχθη. Τὰ γὰρ τοιαῦτα
 οὐ τεκμηρίων προσδεῖται, ἀλλ' ἀναμῆσαι μόνον ἀρκεῖ,
 καὶ εὐδὺς πιστεύεται. Νῦν δὲ τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ
 ἀρετὴν περὶάσομαι δηλοῦν, δι' ἣν ταῦτα ἔπραττε, καὶ
 πάντων τῶν καλῶν ἤρα, καὶ πάντα τὰ αἰσχροῦ ἐδίωκεν.
 Ἀγησίλαος γὰρ τὰ μὲν θεῖα οὕτως ἐτίθετο, ὡς καὶ οἱ 2
 πολέμιοι τοὺς ἐκείνου ὅρκους καὶ τὰς ἐκείνου σπονδὰς πι-
 στοτέρως ἐνόμιζον, ἢ τὴν αὐτῶν Φιλίαν. . . . μὲν ὤκνου

δοῦναι] Neftanebum et Mendesium, uti narrat Diodorus et Plutarchus.

31. μηδετέρῳ] Harleianus liber καὶ δέξαι. Deinde Aldina, Juntina συλλήφοιτο.

ἀλόν] Verbum suspensum habent omnes interpretes, et certatim δόν vel δόνν reponunt.

αὐτῶν δὴ] Ita cum Zeunio scripsit Weiske pro vulgato αὐτῶν δὴ. Praefertur idem δὴ iam initio sectionis 31. Pugnam Neftanebi cum Mendefio narrat Plutarchi Agefilaus c. viii. Do-

na Neftanebi idem cap. xl. aestimar talentis ducentis triginta, Nepos cap. viii. dacentis viginti.

Cap. III. 1. τεκμηρίων] Dixi de h. l. in Disputatione de argumento et auctoritate hujus libri.

ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀρετῇ] Etiam de h. l. disputatum est eodem loco.

πάντα τὰ αἰσχροῦ] Articulum τὰ recte inferendum censuit Weiske. ἡδύωναι deinde habet scriptum liber Harleianus.

2. φιλίαν] Lacunam Viethorus Var. lect. xxi. cap. 19. ex scripto libro

εις ταῦτον ἵναι, Ἀγησιλάω δὲ αὐτοὺς ἐνεχέριζον. Ὅπως δὲ μὴ τις ἀπιστῇ, καὶ ὀνομάσαι βούλομαι τοὺς ἐπιφανεστάτους αὐτῶν. Σπιθριδάτης μὲν γὰρ ὁ Πέρσης, εἰδὼς ὅτι Φαρνάβαζος γῆμαι μὲν τὴν βασιλῆως ἔπραττε θυγατέρα, τὴν δὲ αὐτῷ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο· ὕβρει νομίσας ταῦτο, Ἀγησιλάω αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν δύναμιν ἐνεχέρισε. Κότυς δὲ ὁ τῶν

una addita syllaba interpolavit: φιλιαν ὃ μὲν ἄκουσι. Philadelphus ita locum vertit: *Nam in contrahendis inter se rebus plerumque ad eundem ire vergebantur et cet.* Itaque in ejus Codice fuisse scriptum conjiciebat Zeune: καὶ γὰρ τοῦ συντίθεσθαι τὰ πολλὰ τοῖς ἑαυτῶν μὲν ἄκουσι eis et cet. quæ græce scripta scibi legissem, barbari hominis putassem. Contra Weiske conjiciebat Philadelphum habuisse in græco: καὶ τοῖς μὲν ἑαυτῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἑαυτοῖς συντίθεσθαι τὰ πολλὰ ἄκουσι et cet. Quæ non magis intelligo quam Leonclavii καὶ τοῖς ἑαυτῶν μὲν ἄκουσι. In Guelf. libro lacuna est signata septem vel octo vocabulorum. Cum liber Victorii ὃ scriptum habuerit, suspicor sequentia ita fere fuisse scripta in libro quidem Philèphi: ὃ τοῖς συντίθεσθαι ἀλλήλους τὰ πολλὰ μὲν ἄκουσι eis ταῦτον ἵναι. Denique H. Valesii conjecturam φιλιαν παρὰ βασιλῆως καὶ γὰρ τοῖς ἑαυτῶν μὲν ἄκουσι posuit Weiske in Append. ad extremum volumen suæ editionis. Ope- rum Xenoph. p. 339.

Ὅπως δὲ] Margo Steph. cum Guelf. Steph. δὲ.

3. δύναμιν] Hellenica iii. 4, 16. τὰ περὶ αὐτοῦ χρέματα καὶ ἰσχύς ὡς διαπορεύουσιν nominat. Majores copias arguit narratio iv. 1, 7.

4. Κότυς—ἄρχων] Idem supra cap. ii. 26. Sefum Ariobarzanis obsidet. In Hellenicis iv. 1, 3. vulgabatur ante Leonclav. ἡλθον Ὀπτος. Idem ibidem sect. 27. ad Arizem Sardes transfugit ab Agefilao. Arizem autem cum rege Persiarum bellum gerebat. Admonuit H. Valesius ad eum locum in Annotatis editis a Weiskio p. 328. eundem esse, quem Nepos in Datame cap. ii. Thyum, Paphlagoniæ dynastem, vocat. Idem, ut ait Nepos, regi

disfo audiens non erat, quam ob causam Datames propinquus Thyi adversus eum missus est; in quo bello deferuit Datamen Ariobarzanes præfectus Lydiæ, Ioniz et Phrygiæ. Nihilò secius Datames Thyum vivum cepit cum uxore et liberis. Deinde cum Ariobarzane amicitiam facit, (cap. v.) filium Arsidæum adversus Pisidas mittit, qui in prælio cadit. Datames ab Autophradate Phrygiæ præfecto oppugnatus frustra tandem dolo Mithridatis, Ariobarzanis filii, occiditur, cap. x. xi. Paucissima Datamis facta memoravit Diodorus xv. cap. 91. sub Olympiade 104, 3. eundem, ut videtur, secutus Theopompum, quem Nepos vertisse videtur, et exscripsisse item Polyænus vii. 21. Post pugnam ad Mantineam demum Agefilai primam legationem in Asi- am memorat Xenophon supra c. ii. sect. 25. Pertinet igitur ad Olympiadis 104. annum tertium vel quartum; quo fere tempore Cotys Sefum obsidebat. Accurate annum definire non licet. Diodorus enim aperte solito vitio plurium annorum res gestas in unum contulit. Tamen vel sic apparet eundem esse Cotyn regem vel satrapam Paphlagoniæ, quem cum Theopompo Thyum vel Thyum appellat Nepos. Præterea monet Valesius ab Athenæo libro iv. p. 144. et x. p. 415. inter voracissimos numerari Θῦν, τὸν Παφλαγονία βασιλεῖα, auctore Theopompo in libro xxxv. historiæ, qui captivum ad Artaxerxem perductum fuisse memoravit, consentiens cum Nepote. Locum Athenæi exscribens Ælianus V. H. i. 27. Θῦν τὸν Παφλαγονία appellat. In Plutarchi Agefilao nihil varietatis libri scripti offertur.

Παφλαγόνων ἄρχων βασιλεῖ μὲν οὐχ ὑπήκουε δεξιῶν πέμποντι, φοβούμενος, μὴ ληφθεὶς ἢ χρήματα πολλὰ ἀποτίσειν, ἢ καὶ ἀποθάνοι Ἀγησιλάου. δὲ καὶ οὗτος ταῖς σπονδαῖς πιστεύσας, εἰς τὸ στρατόπεδον τε ἦλθε, καὶ συμμαχίαν ποιησάμενος, εἴλετο σὺν Ἀγησιλάου στρατεύεσθαι, χιλίους μὲν ἱππίας, δισχιλίους δὲ πελτοφόρους ἔχων. Ἀφίκετο δὲ καὶ Φαρνάβαζος Ἀγησιλάου εἰς λόγους, καὶ διωμολόγησεν, εἰ μὴ αὐτὸς πάσης τῆς στρατιᾶς στρατηγὸς κατασταθεῖν, ἀποστήσεσθαι βασιλείας ἢ μὲντοι ἐγὼ γένωμαι στρατηγὸς, ἔφη, πολεμήσω σοι, ὦ Ἀγησίλαε, ὡς ἂν ἐγὼ δύνωμαι κράτιστα. Καὶ ταῦτα λέγων ἐπίστευε μηδὲν ἂν παράσπονδον παθεῖν. Οὕτω μέγα καὶ καλὸν κτῆμα τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι, καὶ ἀνδρὶ δὴ στρατηγῷ, τὸ ὅσιόν τε καὶ πιστὸν εἶναι τε καὶ ὄντα ἐγνώσθαι. Καὶ περὶ μὲν εὐσεβείας ταῦτα.

CAPUT IV.

ΠΕΡΙ γε μὴν τῆς εἰς χρήματα δικαιοσύνης ποῖα ἂν τις μείζω τεκμήρια ἔχοι τῶνδε; ὑπὸ γὰρ Ἀγησιλάου στέρεσθαι μὲν οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν, εὖ δὲ πεπεισμένοι πολλοὶ πολλὰ ὁμολογοῦν. Ὅτω δὲ ἡδὺ τὰ αὐτοῦ διδόναι ἐπ' ὠφελείᾳ ἀνθρώπων, πῶς ἂν οὗτος ἐδέ-

δεξιῶν πέμποντι] Hellenic. iv. 1, 2. simpliciter est καλούμενος ὑπὸ βασιλέως οὐκ ἀναβεβήκει. Nepos xiv. c. 10. Fidem more Persarum dextra dare. Diodorus xvi. c. 43. εἰπόντος δὲ τοῦ Θεοταλλίου, ὡς καὶ δεξιῶν λαβὴν ἡ Τύρρις ἔδεικτο, ἐπὶ ταύτῃ δὲ μὲν βασιλεὺς ἐγγύσθαι, ὡς οὐ πιστεύομενος, καὶ τὴν δεξιάν ἔδωκε τῷ Θεοταλλίῳ. Ἰστέ δ' ἡ πίστις αὐτῇ βιβιωτάτη παρὰ τοῖς Πέρσαις. Cf. Freintheim ad Curtii vi. 4. In Anabasi ii. 4, 1. est δεξιὰ φέρει παρὰ βασιλέως, fidem a rege datam nunciare. καὶ οὗτος] In Halensi et Castal. abest καὶ. Sequentem numerum χιλίους

—δισχιλίους e margine Stephan. consentientem cum Hellen. et Plutarchi Agef. c. xi. recepit Leonclavius in locum vulgati δισχιλίους—στρατιωχίλιους.

5. στρατιᾶς] Hoc ex libro Harleiano ductum ab Hutchinsono vulgato στρατηγίας, quod est etiam in Guelf., conjectura affectus recte prætulit Leoncl.

ὡς ἂν ἐγὼ] Vulgatum ἰωσ correxit Weiske. Ita etiam Hellenica habent, iv. 1, 14.

Cap. IV. 1. δικαιοσύνης] Cf. ad Cap. xi. 8. dicenda.

λοι τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι; εἰ γὰρ χρημάτων ἐπιθυμοίη, πολὺ ἀπραγμοέστερον τὰ αὐ-
 2 τοῦ φυλάττειν, ἢ τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν. Ὅς δὲ
 ᾗ καὶ χάριτας ἀποστερεῖν μὴ ἐθέλοι, ὣν οὐκ εἰς δίκαι
 πρὸς τὸν μὴ ἀποδίδοντα, πῶς, ἃ γε καὶ νόμος κωλύει,
 ἐθέλοι ἂν ἀποστερεῖν; Ἀγησίλαος δὲ οὐ μόνον τὸ μὴ
 ἀποδίδοναι χάριτας ἀδικον ἔκρινεν, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ πολὺ
 3 μείζους τὸν μείζω δυνάμενον. Τὰ γε μὴν τῆς πάλεως
 κλεπτεῖν πῶς ἂν τις αὐτὸν εἰκότως αἰτιάσασθε, ὅς καὶ
 τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι
 παρεδίδου; Τὸ δὲ, ὅποτε βούλαιο εὖ ποιεῖν ἢ πόλιν ἢ
 φίλους χρήμασι, δύνασθαι παρ' ἑτέρων λαμβάνοντα
 ὠφελεῖν, οὐ ταῦτο καὶ μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας χρη-
 4 μάτων; Εἰ γὰρ ἐπώλη τὰς χάριτας, ἢ μισθοῦ εὐηργε-
 ται, οὐδεὶς ἂν οὐδὲν ὀφείλειν αὐτῷ ἐνόμισεν ἄλλ' οἱ προῖκα
 εὖ πεπονθότες, οὔτοι αἰεὶ ἡδέως ὑπηρεταῦσι τῷ εὐεργετῇ,
 καὶ διότι εὖ ἔπαθον, καὶ διότι προεπιστεύθησαν ἄξιοι
 5 εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν. Ὅστις δὲ
 ἠρέτο καὶ σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν, ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ
 πλέον ἔχειν, πῶς οὗτος οὐκ ἂν πολὺ τὴν αἰσχροκέρδειαν
 ἀποφεύγοι; ἐκείνος τοίνυν κριθεὶς ὑπὸ τῆς πάλεως ἁ-
 παντα ἔχον τὰ Ἄγιδος, τὰ ἡμίσεα τοῖς ἀπὸ μητρὸς

3. ὅποτε βούλαιο εὖ ποιεῖν] Pro ipso
 εὖ ποιεῖν dictum esse putabat Weiske,
 ita tamen ut simul humanitatis et
 indulgentiae significatio quaedam in-
 fit. Verba autem sequentia δύνασθαι
 ὠφελεῖν interpretatur cum posset ab aliis
 munera accipere et eosdem a quibus ac-
 cepisset muneribus afficere. Iis enim
 bene fecisse, a quibus nihil acceperat
 aut sperare poterat. Contra Interpre-
 tes locum ita vertisse ait, ut si pecu-
 nia ab aliis accepta et rursus alii do-
 nata dicatur, quod et sententiae natu-
 ram et rationem sect. sequenti adje-
 ctum reprobare putat. At enim vero
 ita scriptum operetbar ὠνοφελεῖν

Sed vir doctus tota sententia loci ab-
 erravit, quæ firmatur exemplis posi-
 tis Capituli ii. sect. 25. 26. 27.

4. εὐεργεταί] Halensis indegita, ut
 Cap. ii. 29. Eadem deinceps cum
 Castal. dat ὠφελιστῶν.

5. σὺν τῷ γενναίῳ—σὺν τῷ ἀδίκῳ]
 Vulgatum σὺν ἀντὶ γενναίῳ—σὺν ἀντὶ
 ἀδίκῳ ex Halensi, Castal. Bryling.
 correxit Bachius et Zeune. Ricz ad
 Vigerum p. 815. malebat σὺν ἀντὶ τῷ
 γενναίῳ—σὺν ἀντὶ τῷ ἀδίκῳ.

ἰσχυρὸς τόνος] Atqui vertit Weiske,
 et comparat c. vii. §. 5. Symptodi in
 30. Hieronii iv. 2.

αὐτῷ ὁμογούοις μετέδωκεν, ὅτι πενομένους αὐτοὺς εἶρα. Ὡς δὲ ταῦτα ἀληθῆ, πᾶσα μάρτυς ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις. Διδόντος δὲ αὐτῷ πᾶμπολλα δῶρα Τι-6 θραύστου, εἰ ἀπέλθοι ἐκ τῆς χώρας, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀγυσίλαος, ὃ Τιθραύστα, νομίζεται παρ' ἡμῖν, τῷ ἄρχοντι κάλλιον εἶναι τὴν στρατιάν, ἢ ἑαυτὸν πλουτίζειν, καὶ παρὰ τῶν πολεμίων λάφυρα μᾶλλον περᾶσθαι ἢ δῶρα λαμβάνειν.

CAPUT V.

ΑΛΛΑ μὴν καὶ ὅσαι γε ἦδοναι πολλῶν κρατοῦσιν ἀν-1 θρώπων, ποίας οἶδέ τις Ἀγυσίλαον ἡττηθέντα; ὅς μέθης μὲν ἀποσχέσθαι ὁμοίως ᾤετο χεῖναι καὶ μανίας, σίτων δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως καὶ ἀμαρτίας. Διμοιρίαν γε μὴν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις, οὐχ οὕτως ἀμφοτέροις ἐχερῆτο,

αὐτῷ ὁμογούοις] Stephanus αὐτοῦ, Leoncl. Welf. Bach. αὐτοῦ dederunt. De re Plutarchi Agel. c. iv. adi, qui τοὺς ἀπὸ μητρὸς οἰκίους nominat.

6. μᾶλλον περᾶσθαι] Ex Harleiano, Guelf. et margine Steph. verbum περᾶσθαι accessit, quod edd. Halensis et Castal. post δῶρα inserunt, numero oratorio non rite servato. Idem verbum vertit Philadelphus.

Cap. V. 1. ποίας] Edd. vett. cum Harleiano *ποίας*.

καὶ μανίας] Vulgatum *λαίμαργίας* Philadelphus aliter collocatum ita vertit: qui ebrietate ac edacitate non secus atque ab ingenti flagitio alienari decere doceret—intempestivo autem cibo tanquam et impudentia. In ejus libro fuisse conjicit Zeune: *ὅς μὲθης μὲν καὶ λαίμαργίας ἀποσχέσθαι ὁμοίως ᾤετο χεῖναι καὶ ἀμαρτίας*; σίτων δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως καὶ ἀπειρίας. Ex Athenaei libro xiv. Stephanus apposuit hanc lectionem: *ἀποσχέσθαι ὁμοίως ᾤετο χεῖναι καὶ μανίας, σίτων δὲ ὑπερκαίρων ὁμοίως καὶ ἀργίας*. Editio Casauboniana vero *λαίμαργίας* habet pro *ἀργίας*. Stephanum *μανίας* et *ἀργίας* commendantem sequuntur Leonclavius,

Hutchinson et Bachius, *μανίας καὶ ἀμαρτίας* cum Zeunio dedit Weiske. Quod vero Ernesti *μανίας* repudiat, ideo quod a *μανία* abstinere non sit, ut a temulentia cavere, in hominis voluntate positum, respondet Weiske, et locum *μανίας* habere posse censet, quatenus ab eo vitio quis cavere sibi potest, praesertim cum vere insaniant ebrii. Videtur igitur *μείδην* voluisse esse *μανίαν* voluntariam, a qua cavere sibi quisque possit. Equidem Philippi libri scripturam καὶ ἀμαρτίας—καὶ ἀπειρίας omnium maxime mihi placere profiteor, ejus tamen inutili interpretamento καὶ λαίμαργίας. Ita enim comparantur res, quae sunt in hominis voluntate et potestate positae.

ὁμοίως καὶ ἀμαρτίας] Vulgatum *ὁμοίως ὥς καὶ ἀμαρτίας* ex Athenaeo correxit Zeune, cuius emendationem firmat usus Xenophonteus.

Solus] Phiditia Laconica dicit. Cf. de Republ. Lacedaemon. xv. 4.

οὐχ οὕτως] Edd. Halensis et Castal. cum Guelf. libro dant οὕτως, quod ipsum hic positum malebat Ernesti. Vulgatum defendit Zeune comparans

T

Φιλῆσαι τὸν Ἀγησίλαον, διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος τῷ μὴ φιληθῆναι, ἄρ' οὐ ταῦτό γε ἦδη τὸ σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν; Ἐπεὶ δὲ, ὥσπερ ἀτιμασθῆναι νομίσας, ὁ Μεγαβάτης τοῦ λοιποῦ οὐκέτι Φιλεῖν ἐπαρᾶτο, προσφέρει τινὶ λόγον τῶν ἐταίρων ὁ Ἀγησίλαος πείθειν τὸν Μεγαβάτην πάλιν τιμᾶν αὐτόν. Ἐρομένου δὲ τοῦ ἐταίρου, ἦν πεσοῦν ὁ Μεγαβάτης, εἰ Φιλήσει, ἐνταῦθα διασιωπήσας ὁ Ἀγησίλαος εἶπεν οὕτως· οὐδ' εἰ μέλλοιμί γε αὐτίκα μάλα κάλλιστός τε καὶ ἰσχυρότατος καὶ τάχιστος ἀνδρῶπων ἔσεσθαι. Μάχεσθαι γε μέντοι πάλιν τὴν αὐτὴν μάχην, ὅμνυμι πάντας τοὺς θεοὺς μᾶλλον

διαμάχεσθαι] Plutarchus Agesilai cap. ii. πανταῖς ἀπομάχεσθαι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν.

τῷ μὴ φιλεθῆναι] Weiskianæ annotationi ad h. l. præscriptum legitur τὸ μὴ, quod nescio an hic scriptum maluerit vir doctus, qui negationem μὴ sententiæ addi monet, ut fieri soleat post verba ἀπαγορευτικά, quale est h. l. διαμάχεσθαι. Thucyd. iii. 40. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τότε πρῶτον καὶ νῦν διαμάχομαι μὴ μεταγίγναι ὑμᾶς τὰ προδιδόγματα. et cap. xlii. τοὺς εἰ λόγους ἵσται διαμάχεται μὴ διδασκαλίας τῶν πραγμάτων γίγνισθαι, ἢ ἀξιώσεις ἵσται ἃ et cetera.

λίαν μανικόν;] Ernesti dictum putat ut παραφροσύνη pro portentoso, incredibili, atque agnoscit elegantiam ἔμμετρον, comparatque Horatii sapientiam insanientem, si verbum sit a μανίᾳ ductum. Ita apud Aristoph. Pluti versu 424. esse quanquam sensu diverso βλίσκει γὰρ τὰ μανικὸν τι καὶ παραφροσύνη. Quod addit ex Plutarcho proverbio Phrygi μανικὰ dicta fuisse omnia magnæ virtutis facinora a rege perodinet Mane, hoc vero plane non pertinet ad Xenophontem. Locus est de Iside cap. xxiv. Φρόνις δὲ μέχρι οὗ τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστά τῶν ἔργων μανικὰ καλεῖται, διὰ τὸ Μῆνι τινὰ τῶν πάλαι βασιλέων ἔργα εἶναι ἀνδρῶν καὶ δυναστῶν γινώσκει. Sed ipse Ernesti tertiam rationem proposuit, ut μανικὸν scribatur. Zeuxo μανικόν, oppositum ἀνδραγαθῶν, interpretatur divinum, a deo pro-

fectum, et comparat Anacreontis μανικὸν τίχνα Carminis li. 2. Weiske primam Ernestii rationem probans comparat latinum insanus. Equidem, si vera est scriptura, a comparatione cum prophetis et poetis, qui divino numine afflati canunt, tractam malim interpretari, sed δαιμόνιον scriptum malim pro λίαν μανικόν. Ita demum recte opponitur ἀνδραγαθίᾳ.

5. οὐδέτι φιλήει] Plutarchus Agesii. ii. ἐπεὶ δ' ἐκείνους αἰσχυρῶς ἰσαύτατο καὶ τὸ λατρεῖν ἔπαθεν ἦδη προσηγέμενος — ἢ πάντα, ἴσα τιθίμαι, χρεῖσι μοι γινώσκει. quæ Moses du Soul vertenda censet: quam meum esse quicquid auri a me unquam est visum. Quam sententiam aptiorem etiam censuit Weiske et ad Xenophontem transtulit; monet tamen, hujus verba ita esse ordinanda, ut efficiant istam sententiam; ἢ πάντα μ. γ. ἴσα ἰσῶ χρεῖσι. Sed vulgaris interpretatio ut omnia mihi—in aurum convertantur, ut olim Midæ, sola verbis Xenophontis convenit; altera Plutarchi sententia—χρεῖσι potest adaptari, vera tamen non videtur.

εἰμὴν αὐτὸν] Fdd. vett. ἰαντὸν—οὐ τοῖς δαντ. Deinde Guelf. πάντας θεοὺς ἢ μᾶλλον βούλειθαι πάντα dat.

τὴν αὐτὴν μάχην] Ad excrucandam, confutandam et demonstrandam contentiam, recte monente Weiskio. Contra Plutarchum in Apophth. Lacon. p. 176. οἶδιν, ἴθι, δι' αὐτῶν ἐκείνῳ ὑμᾶς· ἐγὼ γὰρ μοι δεῦρ' αὐτῶν τοσούτων βούλει

βούλεσθαι, ἢ πάντα μοι, ὅσα ὀρῶ, χάρις αὖτε γενέσθαι.
 6 Καὶ ὅτι μὲν δὴ ὑπολαμβάνουσιν τινες ταῦτα, οὐκ ἀγνοῶ·
 ἐγὼ μέντοι δοκῶ εἰδέναι, ὅτι πολὺ πλείονες τῶν πολεμίων
 ἢ τῶν τοιούτων δύνανται κρατεῖν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀλί-
 γων εἰδόντων, πολλοῖς ἔξεστιν ἀπιστεῖν· τὰ δὲ πάντες ἐπι-
 στάμεθα, ὅτι ἥκιστα μὲν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώ-
 πων λανθάνουσιν, ὅ, τι αὖ ποιῶσιν· Ἀγησίλαον δὲ τι
 πράτξαντα μὲν τοιοῦτον οὔτε ἰδὼν πάποτε οὐδὲς ἀγγέ-
 7 λεν, οὔτε εἰκάζων πιστὰ αὖ ἔδοξε λέγειν. Καὶ γὰρ εἰς
 οἰκίαν μὲν οὐδεμίαν ἰδίαν ἐν ἀποδημίᾳ κατήγετο, αἰεὶ δὲ
 ἢ ἐν ἱερῷ, ἢ ἐνθάδ᾽ ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν, ἢ ἐν
 φανερῷ, μάρτυρας τοὺς πάντων ὀφθαλμοὺς τῆς σωφρο-
 σύνης ποιούμενος. Εἰ δ' ἐγὼ ταῦτα ψεύδομαι ἀντία τῆς
 Ἑλλάδος ἐπισταμένης, ἐκεῖνον μὲν οὐδὲν ἐπαινῶ, ἐμαυτὸν
 δὲ ψέγω.

CAPUT VI.

1 ἈΝΔΡΙΑΣ γε μὴν οὐκ ἀφανῆ τεκμήρια μοι δοκεῖ
 παρὰσχέσθαι, ὑφιστάμενος μὲν αἰεὶ πολεμεῖν πρὸς τοὺς

οὐκ ἰσάνων ὄναι ἢ τὴν ἐκείνου τῶν
 ἀντιπαρταμῶν πάλιν κατὰ κράτος ἰ-
 λύν.

6. ὅτι μὲν δὴ ὑπολαμβάνουσιν] Zeune
suspecta et incredibilia habere, Weiske
in dubium vocare interpretatur, ad-
 dens proprie esse *adversarii hæc dicta*
excipiunt, ut ea refutent. Sequens τω-
 οῦτον *flagitium aliquod* interpretatur.
 Zeunianus Index ex h. l. retulit ὑπο-
 λαμβάνω, *existimo, suspicor*. Mihi ὅ, τι
 scribendum, et locus ita interpretan-
 dus esse videtur: *equidem non ignoro,*
quid aliqui de rebus his existiment, su-
spectentur, vel quomodo eas interpretem-
tur. Voluisse videtur Xenophon signi-
 ficare, quibusdam hæc visum iri in-
 credibilia vel ideo, quod talia clam
 fieri soleant. Cui iudicio statim oc-
 currit, dum docet, a principibus viris
 et imperatoribus nihil posse fieri, quod
 non statim evulgetur.

τὰ δὲ πάντες] Ita pro δ δὲ ex Phi-
 lelphi versione, edd. Halensi, Castal.
 Bryl. Harlei. scripsit Hutchinson.

7. οἰκίαν μὲν] Edd. Halensis et Ca-
 stal. μὲν omitunt. Plutarchi Agesi-
 xiv. ἰσκήνουν μὲν γὰρ ἀποδημίᾳ κατ' αὐ-
 τὸν ἐν ταῖς ἐγχετάταις ἱερῶν, ἀ μὴ πολ-
 λοι καθεστῶσι ἀνθρώπων πράττοντας ἐ-
 μῶν, τούτων δὲ τοῖς ἐκείνους ποιούμενους
 καὶ μάρτυρας.

ἢ ἐν ἱερῷ] Philadelphus venit: *semper*
autem vel in templo aut in publico res-
idebat. Hinc et ex conjectura Step-
 hani ἢ verbum inferuit cum Hutchin-
 sono Zeune, quamvis vulgatum de-
 fendat Bachius. Merito de verbo ἢ
 subdubitat Weiske, quod non satis
 grave et sonorum sit. ἀποστρέψω vel
 simile verbum equidem desidero.

Cap. VI. 1. ἀνδρίας] Vulgatum ἀν-
 δρίας ex Stephan. sec. correxit Ba-
 chius.

ἰσχυροτάτους τῶν ἐχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι, ἐν δὲ τοῖς πρὸς τούτους ἀγῶσι πρῶτον μὲν ἑαυτὸν τάττων. Ἐνθα γε μὴν ἠθέλησαν αὐτῶ οἱ πολέμοι μάχην συνά-2 ψαι, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχεν, ἀλλὰ μάχῃ ἀντιτύπῳ κρατήσας τρόποιον ἐσθήσατο, ἀθάνατα μὲν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπὼν, σαφῇ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμῷ μάχεσθαι. Ὡστ' οὐκ ἀκούοντας, ἀλλ' ὁρῶντας ἔξῃν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν δοκιμά-3 ζειν. Τρόπαια μὲν Ἀγησιλάου οὐχ ὅσα ἐσθήσατο, ἀλλ' ὅσα ἐστρατεύσατο, δίκαιον νομίζειν. Μείον μὲν γὰρ οὐδὲν ἐκράτει, ὅτι οὐκ ἤθελον αὐτῶ οἱ πολέμοι μάχεσθαι, ἀκινδυνότερον δὲ, καὶ συμφωρότερον τῇ τε πόλει καὶ τοῖς συμμάχοις. Καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι δὲ οὐδὲν ἤττον τοὺς ἀκο-4 νισί, ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσι. Τὴν γε μὴν 4 σοφίαν αὐτῶ ποῖαι τῶν ἐκείνου πράξεων οὐκ ἐπιδεικνύουσιν; ὅς τῃ μὲν πατρίδι οὕτως ἐχρήτο, ὥστε μάλιστα πει-θόμενος. . . . ἐταίροις δὲ πρόθυμος ὢν, ἀπροφασίστους

τῇ τε πόλει] Dativum Zeune male refert ad verbum ἰφιστάμενος, cum sit jungendus cum vocabulo ἐχθρῶν. Deinde πρὸς τούτους Guelf.

πρῶτον μὲν] Leonclavius suspectum sibi merito μὲν in αὐτῷ mutari voluit, probante necum Weiskio. Inepie defendit Zeune.

2. σημεῖα] Vulnera adverso corpore excerpta recte interpretatur Weiske. Plutarchus Agésilai c. xxxvi. καὶ τῶν ὑπὸ τραυμάτων ἐπὶ σώμα κατακεικομῖνος.

αὐτοῦ τὴν ψυχὴν] Vulgatum αὐτῷ ex versione Philclphi, Castal. et Harleiano libro correxit Hutchinson. Pejus αὐτῷ tenet Guelf.

3. Τρόπαια μὲν] Edd. Halensis, Cast. μὲν οὖν. Philclphus Zeunio καὶ τρόπαια μὲν legit et vertisse videtur. Vertit autem: *Atque tropaea quidem Agésilai non ea solum quae statuit, jure habenda sunt, sed quae potius bellando promeruit.*

ἑαυτῷ ἐστρατεύσαντι] Singulas ejus ex-

peditiones bellicas.

ἔτι οὐκ ἤθελον] Credo Xenophonem ἔτι scripsisse. Respondent haec iis, quae sunt sect. 2. ἔνθα γε μὴν ἠθέλησαν αὐτῶ—συνάψαι. Sequens συμφορώτερον ex emendatione Stephani receperunt Hutchinson et ceteri editores. Vitiosum συμφωρότερον tenet etiam Guelf.

4. ἐταίροις δὲ πρόθυμος ὢν] Scripturam edd. vett. ἰστέροις ex versione Philclphi, Halensi et Castal. editione et libro Harleiano correxit Zeune. Philclphus vertit: *ut alacri animo sociis obsequendo obsequentissimos nihilque recusantes amicos comparavit.* Deinde M ex edd. Hal. Castal. inseruit Zeune. Contra Stephanus et cum eo Leoncl. corrigebant: *πειθόμενος ἰσχυροῦς ἐταίροις πρόθυμος.* Sed ex loco Plutarchi Agel. iv. ὃ δὲ φησὶν ὅτι *ἑταῖρον*, ἔτι τῇ πατρίδι πειθόμενος ἰσχυρὸν πλείστον, ὅτε ποιεῖν ὃ βούλοιο, τοιοῦτόν ἐστι, quem apposuit etiam Zeune, recte arguit Weiske, post πειθόμενος apodofin excidisse,

τοὺς φίλους ἐκέκτητο· τοὺς δὲ γε στρατιώτας ἅμα πω-
 δομένους καὶ φιλοῦντας αὐτὸν παρῆχε. Καὶ τοι πᾶς
 ἂν ἰσχυροτέρα γένοιτο Φάλαγξ, ἢ διὰ τὸ μὲν πειθεσθαι
 εὐτακτος οὔσα, διὰ δὲ τὸ φιλεῖν τὸν ἄρχοντα πιστῶς
 5 παρᾶσα; Τούς γε μὴν πολεμίους εἶχε ψέγων μὲν οὐ
 δυναμένους, μισεῖν δὲ ἀναγκαζομένους. Τούς γάρ συμ-
 μάχους αἰεὶ πλέον ἔχεν αὐτῶν ἐμμηχανᾶτο, ἐξαπατῶν μὲν,
 ὅπου καιρὸς εἴη, φθάνων δὲ, ὅπου τάχους δεοί, λήθων δὲ,
 ὅπου ταῦτο συμφέροι, πάντα δὲ τἀναντία πρὸς τοὺς πολε-
 6 μίους, ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἐπιτηδεύων. Καὶ γὰρ νυκτὶ
 μὲν ὅσα περ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσα περ νυκτὶ, πολ-
 λάκις ἄδελος γιγνόμενος, ὅπου τε εἴη, καὶ ὅπου ἴοι, καὶ
 ὅ, τι ποιήσοι. Ὡστε καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς
 καθίστη, τὰ μὲν παριῶν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέ-
 7 πτων. Ὅποτε γε μὴν πορεύοιτο, εἰδὼς, ὅτι ἐξίη τοῖς
 πολεμίοις μάχεσθαι, εἰ βούλοιντο, συντεταγμένοι μὲν
 οὕτως ἦγε τὸ στράτευμα, ὥς ἂν ἐπικουρεῖν μάλιστα ἐαυ-
 τῷ δύναιτο, ἡσύχως δὲ, ὥσπερ ἂν παρθένης ἢ σωφρονε-
 στάτῃ προβαίνοι· νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς,
 καὶ ἀνεκπληκτότατον, καὶ ἀθροισιμώτατον, καὶ ἀναμαρ-

quam ex Plutarchi narratione conji-
 cere, sed redintegrare non licet. Igi-
 tur lacunæ signa apposui. Eadem
 fere sententia est iterum sect. 2. Cap.
 vii. ὅτι δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει φα-
 νερὸς ὢν μάλιστα τοῖς νόμοις λατρεύων.
 Præterea etiam tertio membro τοὺς δὲ
 γε στρατιώτας deesse videtur verbum
 vel participium, veluti συμπονοῦν vel
 simile, quod respondeat illi επιδόμενος
 in primo, deinde πρῶτος ὢν in altero.
 ἢ διὰ Stephanum malebat ἢ ἢ διὰ.
 Affentiret, si esset ποία φάλαγξ. Sen-
 tentia eadem est Cyrop. vii. 1, 30.

6. ἰχυρὰ] Vulgatum ἰσχυρὰ ex edd.
 Hal. Castal. Bryl. et libro Harlei.
 cum Hutchinsfano correxit Zeune.
 Deinde ἀνώχυρα dant Weisiana, Hut-
 chinsoniana, Bachiana editio, quas

imitatur etiam Weiskiana. ἀνώχυρα
 prætulit Zeune, qui non meminerat
 ἀνώμαλος, ἀνώματος, ἀνώματος, ἀνώματος
 et similia cum litera α scripta.

7. ἰξίη] Edd. Halens. Castal. ἰξίη.
 Philadelphus item sciens eo consilio se o-
 gressum, ut cum hostibus manus confra-
 ret. Guelf. ἰξίη dat.

συντεταγμένοι] Aristides Guelf. συ-
 ντεταγμένοι—λαοῖς δύναται. Guelf.
 liber Xenophontis sequens μὲν omit-
 tit. Postea προβαίνει edd. vett. excerpta
 Castal.

καὶ ἀνεκπληκτότατον] Weiske scrip-
 tum malebat καὶ τὸ ἀνεκπληκτόν et
 cetera, aut τὸ ἐπικουρεῖν καὶ ἀ-
 νεκπλ. Quid si dicamus superlativum
 modum vocabuli ἀνεκπλ. usu non fa-
 cisse frequentatum?

τῆς αὐτοῦ, καὶ δυσπεμβουλευτότατον εἶναι. Ταγαραῦν τοι-8
αὐτα ποιοῦν τοῖς μὲν πολεμίοις δεινὸς ἦν, τοῖς δὲ φίλοις
δάρσος καὶ ῥώμην ἐνεποίει. Ὡστε ἀκαταφρόνητος μὲν
ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διετέλεσεν, ἀζήμιος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν,
ἄμεμπτος δὲ ὑπὸ τῶν φίλων, πολυεραστότατος δὲ καὶ
παλυνεπαμετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων.

CAPUT VII.

Ὡς γε μὴν φιλόπαλις ἦν, καὶ ἔν μὲν ἕκαστον μα-1
κρὸν ἂν εἴη γράφειν οἶμαι γὰρ οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγ-
μένων αὐτῷ, ὃ, τι οὐκ εἰς ταῦτο συντείνει. Ὡς δ' ἐν βρα-
χεὶ εἰπεῖν, ἅπαντες ἐπιστάμεθα, ὅτι Ἀγησίλαος, ὅπου
ἔατο τὴν πατρίδα ὠφελήσκειν, οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων
ἀφίστατο, οὐ χρημάτων ἐφείδετο, οὐ σῶμα, οὐ γῆρας
προὔφασίζετο· ἀλλὰ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ ταῦτο ἔργον
ἐνόμιζε, τὸ τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν.
Ἐν τοῖς μεγίστοις δὲ ὠφελήμασι τῆς πατρίδος καὶ τότε 2
ἐγὼ τίθηναι αὐτοῦ, ὅτι δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει, φα-
νερός ἦν μάλιστα τοῖς νόμοις λατρεύων. Τίς γὰρ ἂν ἡθέ-
λησεν ἀπειθεῖν, ὁρῶν τὸν βασιλέα πειθόμενον; τίς δὲ ἂν
ἡγούμενος μειονεκτεῖν, νεώτερόν τι ἐπεχείρησε ποιεῖν, εἰδὼς
τὸν βασιλέα νομίμως καὶ τὸ κρατεῖσθαι φέροντα; Ὡς 3
καὶ πρὸς τοὺς διαφοροὺς ἐν τῇ πόλει, ὥσπερ πατὴρ πρὸς

8. φίλοις] Juntina cum margine Steph. φίλοις dat.

παλυνεπαμετώτατος] Ald. Junt. πα-
λυπαμώτατος, quod in παλυνεπαμώτα-
τος mutarunt recentiores. Quod vero
Halenfis, Castal. et ex Harleiano li-
bro dedit Hutchinson, cum quo facit
Guelf. contra analogiam peccare ait
Zeune. Cui Weiske opponit παλύνει-
στος, παλυνέμεστος, παλυνόμεστος, πα-
λοδύλληστος, παλύνκτος et similia a
perfecto passivo derivata vocabula,
quæ non conveniunt cum vocabulo
παλυνεπαμώτατος, cui simile equidem

nondum reperi.

Cap. VII. 1. τὴν πατρίδα] Liber
Harleianus τι additum habet.

σῶμα] Nepos cap. viii. nam et sta-
tura fuit humili, et corpore exiguo, et
claudus altæro pede. Infirmitas corpus
arguit hic locus.

2. νομίμως] Æquo animo, uti leges
volunt.

3. διαφοροὺς] De his narrat similia
Plutarchus Agefilai cap. v. alia in
Apophtegm. Lacon. p. 185; multis
verbis vitiosa.

παῖδας, προσεφέρετο· ἐλοιδореῖτο μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασι, ἐτίμα δ', εἴτι καλὸν πρᾶσσοιεν, παρίστατο δὲ, εἴτις συμφορὰ συμβαίνει, ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἡγαύμενος πολίτην, ἐπαινεῖν δὲ πάντας ἐθέλων, σῶζεσθαι δὲ πάντας κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεῖς, εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπόλοιτο· εἰ δ' ἐν τοῖς νόμοις ἡρεμῶντες διαμένοιεν, δηλὸς ἦν εὐδαίμονα μὲν αἰεὶ ἔσεσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος, ἰσχυρὰν δὲ τότε, ὅταν οἱ Ἕλληνες σωφρονῶσιν.

4 Εἶγε μὴν αὖ καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι, τίνα τίς εἶδεν ἄλλον στρατηγὸν, ἢ πόλιν οὐκ ἐθέλοντα αἰρεῖν, ὅταν οἴηται πορθέσθαι, ἢ συμφορὰν νομίζοντα τὸ νικᾶν ἐν

5 τῷ πρὸς Ἕλληνας πολέμῳ; Ἐκεῖνος τοῖνυν, ἀγγελίας μὲν ἐλθούσης αὐτῷ, ὡς ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ ὅκτῳ μὲν Λακεδαιμονίων, ἐγγὺς δὲ μύριοι τῶν πολεμίων τεθναῖεν, οὐκ ἐφησθῆεις φανερὸς ἐγένετο, ἀλλ' εἶπεν ἄρα, Φεῦ, ὦ Ἕλλας, ὅποτε οἱ νῦν τεθνηκότες ἱκανοὶ ἦσαν ζῶντες νικᾶν

6 μαχόμενοι πάντας τοὺς βαρβάρους. Κορινθίων γε μὴν τῶν φευγόντων λεγόντων, ὅτι ἐνδίδοιτο αὐτοῖς ἡ πόλις, καὶ

σωφρονῶσιν] Et vires suas a mutuis inimiciis translatas convertere contra communem hostem, regem nempe Perfarum.

4. αὖ καλὸν] Aldina et Juntina καλὸν omittunt, et pro τὸ νικᾶν dant τὴν ἱκανίαν.

5. ἐν Κορίνθῳ] Præpositionem omittit Guelf. verba item τῶν πολεμίων cum edd. vettr. quæ ex versione Philæphi, Plutarcho, ex Hellenicis cum Leonclavio et Stephano restituit Hutchinson cumquæ secuti editores. Sed vulgo leguntur hoc ordine: ἐγγὺς δὲ τῶν πολεμίων μύριοι, quem mutavit Weiske. Ecce Priscianus p. 1173. ex h. l. habet ἰγγὺς δὲ μυρίων τεθναῖεν τῶν πολεμίων. De numero occisorum ex utraque parte dissentientes scriptores varie conciliare conantur Interpretes. Sed hic locus non est aptus ad eam questionem agitandam.

ὦ Ἕλλας] Plutarchus Agesilai cap.

xvi. φεῦ τῆς Ἑλλάδος, ἔφη, τοσούτους ἄνδρας ἀπολωλεκίας ὅφ' αὐτῆς, ὅσω ζῶντες ἰδύοντο καὶ ἐμὸν σύμπαντας τοὺς βαρβάρους μαχόμενοι. Nepos cap. v. ut commiseratus sit fortunam Græciæ, quod tam multi a se videri vitio adversariorum concidissent: namque illa multitudine, si sana mens esset, Græciæ supplicium Perfas dare potuisset.

τοὺς βαρβάρους] Articulum ex Guelf. addidi.

6. ἐνδίδωτο] De proditione supra fuit etiam ii. 18. Nepos h. l. ita vertit: Idem cum adversarios intra mœnia compulisset, et ut Corinthum oppugnaret, multi hortarentur, negavit id sua virtuti convenire. Se enim cum esse, dixit, qui ad officium peccantes redire cogeret, non qui urbes nobilissimas expugnaret Græciæ. Nam scilicet, inquit, eos exstinguere voluerimus, qui nobiscum adversus barbaros pugnabant, nosmet ipsi nos expugnaverimus illis quiescentibus. Qui

μηχανὰς ἐπιδοκύντων, αἷς πάντες ἤλπιζον εἰλεῖν τὰ
τείχη, οὐκ ἤθελε προσβάλλειν, λέγων, ὅτι οὐκ ἀνδραπο-
δίζεσθαι δεοὶ Ἑλληνίδας πόλεις, ἀλλὰ σωφρονίζειν. Εἰ
δὲ τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἔφη, ἡμῶν αὐτῶν ἀφανιοῦμεν, ὁρᾶν
χρὴ, μὴ οὐδ' ἔχωμεν μεθ' ὅτου τῶν βαρβάρων κρατήσο-
μεν. Εἰ δ' αὖ καλὸν καὶ μισοπέροσιν εἶναι, ὅτι καὶ ὁ γ'
πάλαί ἐξεστράτευσεν ὡς δουλωσόμενος τὴν Ἑλλάδα, καὶ
ὁ νῦν συμμαχεῖ μὲν τούτοις, μεθ' ὁποτέρων ἂν οἴηται
μειζῶ βλάψαι, δωρεῖται δ' ἐκείνοις, οὓς ἂν νομίζῃ λα-
βόντας πλείστα κακὰ τοὺς Ἕλληνας ποιήσιν, εἰρήνην δὲ
συμπράττει, ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ἡμᾶς ἀλλήλοις
πολεμήσιν, ὁρᾶσι μὲν οὖν ἅπαντες ταῦτα· ἐπεμελήθη
δὲ τίς ἄλλος πῶποτε πλὴν Ἀγησίλαος, ἡ ὅπως τι φῶλον
ἀποστήσεται τοῦ Πέρσου, ἡ ὅπως τὸ ἀποστὰν μὴ ἀπόλη-
ται, ἡ τὸ παρὰ πάν, ὡς καὶ βασιλεὺς κακὰ ἔχων μὴ
δύνηται τοῖς Ἕλλησι πράγματα παρέχειν; ὅς καὶ πολε-
μούσης τῆς πατρίδος πρὸς Ἕλληνας, ὅμως τοῦ κοινοῦ
ἀγαθῷ τῇ Ἑλλάδι οὐκ ἡμέλησεν, ἀλλ' ἐξέπλευσεν, ὅ, τι
δύνατο κακὸν ποιήσων τὸν Βάρβαρον.

CAPUT VIII.

ἈΛΛΑ μὴν ἄξιόν γε αὐτῷ καὶ τὸ εὐχαρεῖ μὴ σιωπᾶ-1

facto sine negotio, quum valuerint, nos opprimunt.

ἔφα' χρὴ] Hæc a grammatico quo-
piam addita esse suspicatur Weiske.
Deinde ἔχομεν dat Harleianus liber,
quod negat recte jungi cum μὴ οὐ
Zeune. Sed in Cypriop. iii. 1, 27. op-
timi libri habent ἔχω μὴ ἔχω τι εὐ πο-
λέσας—νομιῶσι σι—ἔχω μὴ—διήσει σι.

γ. Εἰ δ' αὖ καλὸν] Stephanus con-
jecerat: Εἰ δ' ἂν καλὸν, quod ita se-
quentia in apodosis ὁρᾶσι μὲν οὖν ἅπαν-
τες ταῦτα melius convenire putabat,
Zeune u initio positum esse pro ὅτι

monet.

ὁ πάλαί—ὁ νῦν] Χερκες, Αἰταχε-
xes; intellige ὁ πάλαί Πέρσης, ὁ νῦν
Πέρσης. In Guelf. est συμμαχεῖν in.
Idem deinde συμπράττει dat cum
edd. vett.

τὴν Ἑλλάδα] Hæc verba ex edd.
Halenf., Castal. Bryl. Philolphi ver-
sione, libro Harleiano et Guelf. refutit
Hutchinson.

τι φῶλον] Harleianus liber φῶλον τι
dat.

δύνηται] Editio Halenensis et Castal.
δυνάσκειται.

εἶναι· ὃ γὰρ ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παρούσης δὲ δυνά-
μεως, πρὸς δὲ τοῦτοις βασιλείας, καὶ ταύτης οὐκ ἐπι-
βουλευομένης, ἀλλ' ἀγαπωμένης, τὸ μὲν μέγαλαυχον
οὐκ ἂν εἶδ' τις, τὸ δὲ Φιλόστοργον καὶ Θεραπευτικὸν τῶν
2 φίλων καὶ μὴ ζητῶν κατενόησεν ἄν. Καὶ μὴν μετῴχῃ
μὲν ἥδιστα παιδικῶν λόγων, συνεσπούδαζε δὲ πᾶν, ὃ, τι
θεοὶ φίλοις. Διὰ δὲ τὸ εὐελπίς, καὶ εὐθυμος, καὶ αἰ-
ιλαρὸς εἶναι, πολλοὺς ἐποίει μὴ τῷ διαπραΐξασθαι τι
μόνον ἔνεκα πωλησιάζειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἥδιον διημερεύειν.
'Ηκιστα δ' ὦν οἷος μεγαλῆγορεῖν, ὅμως τῶν ἐπαινοῦντων
αὐτοὺς οὐ βαρέως ἤκουεν, ἡγούμενος βλάπτειν οὐδὲν αὐ-
3 τούς, ὑπισχεῖσθαι δὲ ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. Ἀλλὰ
μὴν καὶ τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ γε ὡς εὐκαίρως ἐχρῆτο, οὐ
παρालειπτόν. Ἐκεῖνος γάρ, ὅτ' ἦλθεν αὐτῷ ἐπιστολὴ
παρὰ βασιλέως, ἣν ὁ μετὰ Καλλία τῷ Λακεδαιμονίῳ
Πέρσης ἤνεγκε περὶ ξενίας τε καὶ Φιλίας αὐτοῦ, ταύτην

Cap. VIII. 1. παρούσης] Ita Halen-
sis editio, Castal. contra Aldina, Jun-
tina ὑπαρχούσης male repetunt.

2. παιδικῶν λόγων] *Sermones quales
ab amantibus habentur, gratiosi et hu-
manitatis pleni, sunt Weiskio.* Hut-
chinsono *sermones puerilem simplicita-
tem prae se ferentes.* Contra Zeune ex
opposito verbo *συνεσπούδαζε* arguebat
esse jocum; quem equidem sequor.
Weiskii interpretationem possis firmare
ex narratione Plutarchi Agesilai
cap. xx. ubi de Agesipoli, altero rege
juniore, est cum Agesilao versante:
ἰδὼς οὖν ἱσυχῇ ἵστα τοῖς ἰωνικοῖς, ὅ-
στις ἦν αὐτοῖς, αἰετὶς ὑπῆρχε λόγου
περὶ τῶν ἐν ἄρᾳ, καὶ προῆγε τὸν νεανί-
σπον ἐἰς ταῦτά, καὶ συνέχευε καὶ συνέκρα-
τε. Quam ferio, imo sancte puerorum
amores Lacedaemone etiam publice
trahebantur, constat egregio loco A-
liani V. H. iii. 10. Sic in Cyrop. i. 4,
27. est παιδικῶς λόγος narratio de dis-
cessu duorum amantium.

ἡκουσ] In Guelf. a prima manu
ἡκουσ scriptum extat.

ὑπισχεῖσθαι] Festiva ratio, quae

humanos et commodos Agesilai mo-
res egregie offendit, sed in multis fal-
lax, ut recte admonuit Weiske. Cete-
rum verba αὐτοῖς οὐ βαρέως—αὐτοῖς in
edd. vett. exciderunt.

3. Καλλία—αὐτοῦ] Philadelphus ita
scriptum nomen vertit, ut Stephanus
scriptum voluit pro Καλλία, quod est
etiam in Guelf. qui deinde αὐτῷ dat
cum edd. vett. non ineptum. Cete-
rum hunc locum excerptit Plutar-
chus in Apophthegm. Laconicis
p. 188. ἰσχυροῦς δ' αὐτῷ παρὰ τοῦ
Περσῶν βασιλέως κομισθείσης, τῆς ἐπὶ
τῆς γενέσεως, ἣν ὁ μετὰ Καλλίου τοῦ
Λακεδαιμονίου Πέρσης ἤνεγκε, περὶ ξενίας
καὶ φιλίας, οὐκ ἔλαβεν, ἐπὶ τὸν ἀπαργῆ-
λαι βασιλεῖ, ὡς ἰδίᾳ μὲν πρὸς αὐτὸν οὐκ
διὰ ἰσχυροῦς ἀπέπεσε, ἣν δὲ φίλος τῇ
Λακεδαιμονίᾳ καὶ τῇ Ἑλλάδι εὖ ποτε
φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸς φίλος αὐτῷ κατὰ
κράτος ἔσται. ἰδὼν μάλιστα ἰσχυροῦς ἀ-
πέπεσε, μηδ' ἂν πάντῃ πολλὰς δόχους
ἰσχυροῦς, πιστευόμενος φίλος με ἔχει.
Callian hunc conominant Hellenica
iv. 1, 15. et Polyænus.

μὲν οὐκ ἔδξατο, τῷ δὲ φέροντι εἶπεν, ἀπαγγεῖλαι βασιλεῖ, ὡς ἰδία μὲν πρὸς αὐτὸν οὐδὲν δύο ἐπιστολὰς πέμπειν. Ἦν δὲ φίλος τῇ Λακεδαιμόνι καὶ τῇ Ἑλλάδι εὖνους ὧν φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸς φίλος ἀνὰ κράτος αὐτῷ ἔσταιτο· ἦν μέντοι, ἔφη, ἐπιβουλεύων ἀλίσκηται, μηδ', ἂν πάνυ πολλὰς ἐπιστολὰς δέχωμαι, φίλον ἔχον μὲ οἰεσθαι. Ἐγὼ οὖν καὶ ταῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ 4 πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς Ἑλλήσιν, ὑπεριδεῖν τὴν βασιλείῳ ξενίαν. Ἀγαμαι δὲ καὶ κεῖνο, ὅτι οὐχ ὀπότερος πλείω τε χρήματα ἔχοι, καὶ πλείονων ἄρχοι, τούτῳ ἡγήσατο μείζον φρονητέον εἶναι, ἀλλ' ὀπότερος αὐτὸς τε ἀμείνων εἴη, καὶ ἀμεινόνων ἡγούμενος. Ἐπαινῶ δὲ καὶ κεῖνο τῆς προνοίας αὐτοῦ 5 τῷ, ὅτι νομίζων ἀγαθὸν τῇ Ἑλλάδι, ἀφίστασθαι τοῦ βασιλείῳ ὡς πλείους σατράπας, οὐκ ἐκρατήθη οὐδ' ὑπὸ δώρων, οὐδ' ὑπὸ τῆς βασιλείῳ ρώμης, ἐθελήσαντος ξενωθῆναι αὐτῷ, ἀλλ' ἐφυλάξατο μὴ ἄπιστος γενέσθαι τοῖς ἀφίστασθαι βουλομένοις. Ἐκεῖνό γε μὴν αὐτῷ τίς 6 οὐκ ἂν ἀγασθεῖη; ὁ μὲν γὰρ Πέρσης, νομίζων, ἦν χρήματα πλείστα ἔχει, πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσεσθαι, διὰ ταῦτο πᾶν μὲν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον, πᾶν δὲ τὸ ἀργύριον, πάντα δὲ τὰ πολυτελέστατα ἐπαιρᾶτο πρὸς ἑαυτὸν

4. Ἐγὼ οὖν] Suspicor fuisse Ἐγὼ μὲν οὖν, propter hiatum.

ἔχον—ἄρχων] Ita vulgatum ἔχον—ἄρχων correxit Weiske. ἔχων extat etiam in Isingr. editiōne. Sequitur ita: ἀν—ἡγούμενος.

εὐνοῦ] Ita Halensis, Castal. Bryl. Steph. sec. antiquiores cum Guelf. dabant εὐνοῦ.

5. ἀγαθόν] Aldina, Florent. Steph. prima cum Guelf. addunt εὐνοῦ, quod in τὸ mutari voluit Zeune.

ἰδελέσας] Ita Hutchinson vulgatum ἰδελέσας correxit, quod sententiam commodum non habet hic, quanquam Weiske maiorem distinctionis notam apposuit, cum vulgo

comma positum reperisset. De sententia ipsa quid ipsi videretur, non dixit. Ceterum hæc fuit omnium maxima noxa, quam imperio regis Persarum intulit Agessilai expeditio in Asiam, quæque paulatim diffidit et seditionibus satraparum totum turbavit ita, ut Alexander Philippi non tam magnis copiis opus haberet, ut everteret.

6. πᾶν μὲν τὸ ἐν ἀνθρώποις] Cyrop. ii. 2, 17. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι. Memorab. iii. 6, 2. καλὸν εἶπε τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. Cf. ibidem ii. 3, 14. ii. 6, 39. εὐνοῦ ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς est in Æliano de animalibus,

ἀθροΐζειν. Ὁ δὲ οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον, ὥστε
7 τούτων μηδενὸς προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις ταῦτα ἀπιστεῖ,
ιδὼν μὲν, οἷα οἰκία ἤρκει αὐτῷ, θεάσθω δὲ τὰς θύρας
αὐτοῦ· εἰκάσειε γὰρ ἂν τις ἐπὶ ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥσ-
περ Ἀριστοῦδης ὁ Ἡρακλέους, ὅτε κατῆλθε, λαβὼν
ἐπεστήσατο. Πειράσθω δὲ θεάσασθαι τὴν ἔδον κατα-
σκευὴν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐδοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις, ἀλου-
σάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῆι εἰς Ἀμύ-
8 κλας ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν οὕτως ἐφαρμόσας
τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ἡναγκάζετο χρημάτων
ἐνεκα ἄδικον πράττειν. Καίτοι καλὸν μὲν δοκεῖ εἶναι
τείχη ἀνάλωτα κτᾶσθαι ὑπὸ πολεμίων· πολὺ μὲν τοι
ἐγώ γε κάλλιον κρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνάλωτον κα-

ἀντιστοιχεῖται] Si est: ille contra
domum suam ita infestuerat et compara-
verat; sit cum rege Persarum com-
paratio. At Xenophon κατασκευάζειν
dicere solet de hujusmodi rebus et in-
stitutis; quare vereor, ne sit verbum
vitiosum.

7. ὁ Ἡρακλῆους] Non παῖς, sed po-
tius ἀπώγονος, ut ex Herodoto viii.
131. admonet Weiske. Idem Hero-
dorus vi. 52. cum Xenophonte sen-
tienti tradit Aristodemum in regnum
avatum Sparta rediisse; alii filios
ejus Eurysthenem et Proctem, quem
alii Patroctlem nominant.

ἐπιστήσατο] Plutarchus Agesilai c.
xix. ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφῆκεν οὕτως
εὐκείας σφοδρὰ παλαιάς, ὡς δοκεῖν εἶναι
ταύτας ἱκανάς, ὥς ἱκανοὶς Ἀριστοῦδη-
μος. Nepos cap. vii. Domo eadem fuit
contentus, qua Eurysthenes progenitor
majorum suorum fuerat usus: quam qui
intrarat, nullum signum libidinis, nul-
lum luxurie videre poterat, contra ea
plurima patientiæ atque abstinentiæ. Sic
enim erat instructa, ut nulla in re dif-
ferret a cuiusvis inopis atque privati.
Commode Weiske appoluit locum
Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Ly-
curgus sanxisse traditur, ὅπως οἰκία
πᾶσα τὴν μὲν ἑσθὴν ἀπὸ πλείωνος ἐξ-
γασμένην ἴχῃ, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πείνης

μῖνου, καὶ μηδενὸς τῶν ἄλλων ἐργαλείων.
ubi quæ sit ἑσθὴ ἀπὸ πλείωνος, docet
dictum Ages. apud Plutarchum Apo-
phth. p. 179. Διασάρινος ἐστὶ τῆς Ἀσίας
οἰκία τιστραγάνου ἀροφωμένη δοκίς, ἡ-
ρώτησι τὸν κικηρμένον, εἰ τιστράγαν
παρ' αὐτοῖς φέται ξύλα. et cet.

ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ] Hæc verba in li-
bris omnibus omittit conjectura Ca-
sauboni ad Athenæum iv. cap. 6. ad-
didit ex loco Plutarchi Ages. cap. xix.
ubi est: καὶ τὸ κανάθρον φησὶ ὁ Πανο-
φῶν εἶδέν τι σημεῖον εἶναι τῆς ἐκείνου
θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλλων. Sed Casaubo-
nus additamentum post κανάθρου in-
serebat, in finem rejectum cum Zeunio
Weiske. Quæ Plutarchus addit: κα-
νάθρα δὲ παλαιοὶν εἶδωλα γυναικῶν ξύλα
καὶ τραγυλάφον, ἃν οἱ καμίζουσι τὰς
παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς, vix a Plutar-
cho addita esse possunt, utpote a re
aliena. Κανάθρον hoc erat plaustrum
cum strepa, qualem Ovidius Fasto-
rum vi. 680. et Justinus xliii. 4. ha-
bet.

8. κτᾶσθαι] Vulgatum ἡττῶσθαι
jam olim correxerat Victorius Var.
Lection. xxx. 19. verum Philéplus re-
rare vertit, et in Codice Harleiano re-
perit Hutchinso, idem margo Guelf.
præfert.

τασκευάσαι καὶ ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ ἡδονῶν καὶ ὑπὸ φόβου.

CAPUT IX.

ΑΛΛΑ μὴν ἐρῶ γε, ὡς καὶ τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ 1
ταῦ Πέρσου ἀλαζονείᾳ. Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ μὲν τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο, Ἀγησίλαος δὲ τῷ αἰεὶ ἐμφανῆς εἶναι ἠγάλλετο, νομίζων αἰσχρουργία μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι πρέπειν, τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ Φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν. Ἐπεὶ δὲ ὁ μὲν τῷ δυσπρόσοδος εἶναι ἐσεμ- 2
νύνετο, ὁ δὲ τῷ πᾶσιν εὐπρόσοδος εἶναι ἔχαιρε· καὶ ὁ μὲν ἠβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν, ὁ δὲ τότε μάλιστα ἔχαιρεν, ὅπταν τάχιστα τυχόντας, ὧν δέοντο, ἀποπέμ-
ποι. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσω ῥάονα καὶ εὐ- 3
πορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν, ἄξιον κατανοῆσαι. Τῷ μὲν γὰρ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν περιέρχονται μαστεύοντες, τί ἂν ἡδέως πίοι, μυριοὶ δὲ τεχνῶνται, τί ἂν ἡδέως φάγοι. Ὅπως γε μὴν καταδάρθοι, οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται. Ἀγησίλαος δὲ, διὰ τὸ φιλόπονος εἶναι, πᾶν μὲν τὸ παρὸν ἡδέως ἔπινε, πᾶν δὲ τὸ συντυχὸν ἡδέως ἥσθιεν· εἰς δὲ τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι πᾶς τόπος ἱκανὸς ἦν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἔχαιρεν, ἀλλὰ 4
καὶ ἐνθυμούμενος ἠγάλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο· τὸν δὲ βάρβαρον ἑώρα, εἰ μέλλοι ἀλύπως βιώσεσθαι, συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ πε-

Cap. IX. τ. ἐρῶ γε] Mihi Atticus scriptor dedisse videtur ἐρῶ γε καὶ τὸν τρόπον ὡς ἐπεστήσατο. i. e. mores suos opposuit et contrario modo instituit. Male enim verbum interpretatur Zeunianus Index.

Πρῶτον μὲν] Ex Juntina μὲν recepit Zeune, quod iterum exclusit Weiske, repertum a me etiam in Guelph.

τῷ αὐτῷ] Castalio αὐτῷ τῷ dedit. Ad

verba τῷ δ' εἰς κάλλος intellige participium veluti βεβιωμένῳ, διοικηθῆντι.

3. πᾶν μὲν τὸ παρὸν] Athenæi, qui hanc sectionem exscripsit libro iv. p. 144. Codex manuscriptor teste Schweighæusero habet: πᾶν μὲν δὲ τὸ παρὸν, quod ille suspicatur ortum esse ex πᾶν μὲν καὶ Δία τὸ παρὸν.

4. εἰ μέλλοι] Guelph. μέλλω—αὐτῷ ταῖς ἀπὸ πέρσου. in qua scriptura

ἀφροΐζειν. Ὁ δὲ οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον, ὥς
7 τούτων μηδένος προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις ταῦτα ἀπιακ-
ιδέτω μὲν, οἷα οἰκία ἤρκει αὐτῷ, θεάσθω δὲ τὰς θε-
αυτοῦ· εἰκάσειε γὰρ ἂν τις ἐτι ταύτας ἐκείνας εἶναι.
πὲρ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους, ὅτε κατήλθε, λυ-
ἐπεστήσατο. Πειράσθω δὲ θεάσασθαι τὴν ἔνδον.
σκευὴν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐδοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις.
στάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατήει ἐν
8 κλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαρὺν οὕτως ἐφε-
τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ἡναγκάζετο χ-
ἐνεκα ἄδικον πράττειν. Καίτοι καλὸν μὲν δι-
τείχῃ ἀνάλωτα κτᾶσθαι ὑπὸ πολεμίων· πολὶ
ἐγῶγε κάλλιον κρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνά-

ἀντεσκευάσατο] Si est: ille contra domum suam ita instituerat et comparaverat; sit cum rege Persarum comparatio. At Xenophon κατασκευάζειν dicere solet de hujusmodi rebus et institutis; quare vereor, ne sit verbum vitiosum.

7. ὁ Ἡρακλῆους] Non παῖς, sed potius ἀδελφός, ut ex Herodoto viii. 131. admonet Weinke. Idem Herodorus vi. 52. cum Xenophonte sentiens tradit Aristodemum in regnum avitum Spartæ rediisse; alii filios ejus Eurysthenem et Proctem, quem alii Patroctlem nominant.

ἰσιτάσασθαι] Plutarchus Agesilai c. xix. ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφῆκεν οὕτως οὕτως σφοδρὰ παλαιῶς, ὡς δοκίμην εἶναι ταύτας ἰατρίας, ὥς ἰσίδουεν Ἀριστόδημοι. Nepos cap. vii. Domo eadem fuit contentus, qua Eurysthenes progenitor majorum suorum fuerat usus: quam qui intrarat, nullum signum libidinis, nullum luxuriæ videre poterat, contra ea plurima patientiæ atque abstinentiæ. Sic enim erat instructa, ut nulla in re differret a cujusvis inopis atque privati. Commode Weiske appuluit locum Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Lycurgus sanxisset traditur, ὅπως οἰκία πᾶσα τὴν μὴ ἐρεφὴν ἀπὸ πλείωνος ἐργασμῶν ἔχου, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πείνης

μείνου, καὶ μηδὲν τῶν ἐλ-
ubi quæ sit ἐρεφὴ ἀπὸ
dictum Ages. apud Plu-
phth. p. 179. Διασάμειο
οἰκίαν τισι γὰρ οὐκ ἐρεφὴ
ῥῶτῃσι τὸν κικημένον,
καὶ αὐτοῖς οὐκ εἶναι ἔξω
ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ] H
bris omnibus omittit
tauboni ad Athenæum
didit ex loco Plutarch
ubi est: καὶ τὸ ἀνά-
φῶν οἶδεν τι συμβαίνει
θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλλων
nus additamentum p
serebat, in finem reje
Weiske. Quæ Pluta
ναῖσα δὲ καλοῦσι εἶδα
καὶ τραγικάφον, ἐν
παισας ἐν ταῖς πομπῇ
cho addita esse poss
aliena. Κανάθρον ho
cum sirpea, qualen-
rum vi. 680. et Just
bet.

8. κτᾶσθαι] Vul
jam olim correxerat
Lect. xxx. 19. veru
rare vertit, et in Codi
perit Hutchinson, id
præfert.

ρούμενος, ὅτι
εγαλοπρεπὲς
καὶ ζῶν καὶ

ίλαον. Ταῦτα 1
λουσιώτερος μὲν
ἐν νόσου δὲ πολε-
ρος μὲν ἂν εἴη,
καὶ μὲν πρωτεύ-
ου ἀνδρίας ἀγῶν,
καὶ δοκεῖ δικαίως
Εἰ δὲ καλὸν 2
πρὸς τὸ ἀγαθὸν
ἐλάου ἀρετὴ πα-
σκεῖν βουλομέ-
ανόςιος γένοιτο,
ἐγκρατῇ ἀκρα-

te monuit Weiske.
tum erat ἀνδρίας.

clausula hæc nec
eo more convenire
um habere videtur.
πρὸς δὲ εὐν. et sic
10.

οὐλῆς ἔργον] Hæc
decere, quam Xe-
ujus scriptis nihil
pronunciat vir e-
um ix. 27. Con-
videtur in hoc
exempla alia ex
uerunt Kühn,
407. et 408.

infertum post de-
fente Stephano
insono delevit
Bachio defendit

ἀθροίζειν. Ὁ δὲ οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον, ὥστε
7 τούτων μηδὲν προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις ταῦτα ἀπιστεῖ,
ιδεῖται μὲν, οἷα οἰκία ἤκει αὐτῷ, θεάσθω δὲ τὰς θύρας
αὐτοῦ· εἰκάσειε γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ἄσ-
περ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους, ὅτε κατῆλθε, λαβὼν
ἐπεστήσατο. Πειράσθω δὲ θεάσασθαι τὴν ἔνδον κατα-
σκευὴν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐθόιναζεν ἐν ταῖς θυσίαις, ἀλου-
σάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικῷ κανάθρου κατῆι εἰς Ἀμύ-
8 κλας ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαρὺν οὕτως ἐφαρμόσας
τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ἡναγκάζεται χρημάτων
ἔνεκα ἀδίκον πράττειν. Κάτοι καλὸν μὲν δοκεῖ εἶναι
τείχη ἀνάλωτα κτᾶσθαι ὑπὸ πολεμίων· πολὺ μὲν τοι
ἐγγωγε κάλλιον κρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνάλωτον κα-

ἀντιστοιχεῖν] Si est: ille contra
domum suam ita instituerat et compara-
verat; fit cum rege Persarum com-
paratio. At Xenophon κατασκευάζειν
dicere solet de huiusmodi rebus et in-
stitutis; quare vereor, ne sit verbum
vitiosum.

7. ὁ Ἡρακλείου] Non παῖς, sed potius ἀγώνος, ut ex Herodoto viii. 131. admonet Weiske. Idem Herodotus vi. 52. cum Xenophonte sentiens tradit Aristodemum in regnum avitum Spartæ rediisse; alii filios ejus Eurythenem et Proctem, quem alii Patroctem nominant.

ἐπιστήσατο] Plutarchus Agesilai c. xix. ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφῆκιν εὐτοὺς οἶκον σφοδρὰ παλαιῶς, ὡς δοκῶν εἶναι ταύτας ἐκείνας, ἃς ἐκείνου Ἀριστόδημος. Nepos cap. vii. *Domo eadem fuit contentus, quia Eurysthenes progenitor majorum suorum fuerat usus: quam qui intrarat, nullum signum libidinis, nullum luxuriæ videre poterat, contra ea plurima patientiæ atque abstinentiæ. Sic enim erat instructa, ut nulla in re differret a cuiusvis inopis atque privati.* Commode Weiske appoluit locum Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Lycurgus sanxisset traditur, ὅπως οἰκία πάντα τὴν μὲν ἐρεθὴν ἀπὸ πολέμου ἐργασμένην ἔχει, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ περιουσίας

μίσου, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἐργαλείων. ubi quæ sit ἐρεθὴ ἀπὸ πολέμου, docet dictum Ages. apud Plutarchum Apophth. p. 179. *Θρασυμένους ἐπὶ τῇ Ἀσίας οἰκίᾳ τετραγώνους ἀποφαιμένῃ δοκαίς, ἐρώτησι τὸν κικλήμενον, εἰ τετραγώνων παρ' αὐτοῖς φύσαι ξύλα. et cetera.*

ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ] Hæc verba in libris omnibus omittit conjectura Casauboni ad Athenæum iv. cap. 6. addidit ex loco Plutarchi Ages. cap. xix. ubi est: καὶ τὸ κανάθρον φασὶν ὁ Περσῶν οἰδὲν τι σμυότερον εἶναι τῆς ἐκείνου θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλλων. Sed Casaubonus additamentum post κανάθρον inferebat, in finem rejectum cum Zeunio Weiske. Quæ Plutarchus addit: ἀνάθρου δὲ καλοῦσιν ἰδίᾳ γενομένων ξύλων καὶ τραχιλάφων, ἐν οἷς κηρύσσουσιν τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς, vix a Plutarcho addita esse possunt, utpote a re aliena. Κανάθροι hoc erat plaustrum cum sirpea, qualem Ovidius Fastorum vi. 680. et Justinus xliii. 4. habet.

8. κτᾶσθαι] Vulgatum ἡττῶσθαι jam olim correxerat Victorius Var. Lect. xxx. 19. verum Philadelphus rariore vertit, et in Codice Harleiano reperit Hutchinson, idem margo Guelf. præfert.

τασκευάσαι καὶ ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ ἡδονῶν καὶ ὑπὸ φόβου.

CAPUT IX.

ΑΛΛΑ μὴν ἐρῶ γε, ὡς καὶ τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ 1
τοῦ Πέρσου ἀλαζονείᾳ. Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ μὲν τῷ σπα-
νίως ὀράσθαι ἐσεμνύνετο, Ἀγησίλαος δὲ τῷ αἰεὶ ἐμφανῆς
εἶναι ἠγάλλετο, νομίζων αἰσχροῦργίᾳ μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι
πρέπειν, τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ Φῶς μᾶλλον κόσμον
παρέχειν. Ἐπεὶ δὲ ὁ μὲν τῷ δυσπρόσοδος εἶναι ἐσεμ- 2
νύνετο, ὁ δὲ τῷ πᾶσιν εὐπρόσοδος εἶναι ἔχαιρε· καὶ ὁ μὲν
ἠβρύνετο τῷ βραδείως διαπράττειν, ὁ δὲ τότε μάλιστα
ἔχαιρεν, ὅπταν τάχιστα τυχόντας, ὧν δέοιντο, ἀποπέμ-
ποι. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπείθειαν ὅσω ῥάονα καὶ εὐ- 3
πωρωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν, ἄξιον κατανοῆσαι.
Τῷ μὲν γὰρ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν περιέρχονται μαστεύοντες,
τί ἂν ἡδέως πίοι, μυρίοι δὲ τεχνῶνται, τί ἂν ἡδέως φάγοι.
Ὅπως γε μὴν καταδάρθοι, οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα πρα-
γματεύονται. Ἀγησίλαος δὲ, διὰ τὸ φιλόπονος εἶναι,
πᾶν μὲν τὸ παρὸν ἡδέως ἔπινε, πᾶν δὲ τὸ συντυχὸν ἡδέως
ἥσθιεν· εἰς δὲ τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι πᾶς τόπος ἱκανὸς
ἦν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἔχαιρεν, ἀλλὰ 4
καὶ ἐνθυμούμενος ἠγάλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις
ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο· τὸν δὲ βάρβαρον ἑώρα, εἰ
μέλλοι ἀλύπως βιώσεσθαι, συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ πε-

Cap. IX. 1. ἐρῶ γι] Mihi Atticus scriptor dedisse videtur ἐρῶ γι καὶ τὸν τρόπον ὡς ὑπεστήσατο. i. e. mores suos opposuit et contrario modo infuit. Male enim verbum interpretatur Zeunianus Index.

Πρῶτον μὲν] Ex Juntina μὲν recepit Zeune, quod iterum exclusit Weiske, repertum a me etiam in Gueif.

τῷ δὲ] Castalio δὲ τῷ dedit. Ad

verba τῷ δ' εἰς κάλλος intellige participium veluti βεβαιώμενος, διοικηθείς, &c.

3. πᾶν μὲν τὸ παρὸν] Athenæi, qui hanc sectionem excerptit libro iv. p. 144. Codex manuscriptus teste Schweighæusero habet: πᾶν μὲν δὲ τὸ παρὸν, quod ille suspicatur ortum esse ex πᾶν μὲν τὴν Δίᾳ τὸ παρὸν.

4. εἰ μέλλω] Gueif. μέλλω—αὐτῷ ταῖς ἀπὸ σπέρματος. in qua scriptura

- 5 βράτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα. Εὐφραίνει δὲ καὶ τὰδε, ὅτι αὐτὸς μὲν ἦδεν, τῇ τῶν Θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἀλύπτως χρῆσθαι· τὸν δὲ εἴωρα φεύγοντα μὲν θάλλῃ, φεύγοντα δὲ ψύχῃ, δι' ἀσθένειαν ψυχῆς, οὐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, 6 ἀλλὰ θηρίων τῶν ἀσθενεστάτων βίον μιμούμενον. Ἐκεῖνό γε μὴν πῶς οὐ καλὸν καὶ μεγαλόγνωμον, τὸ αὐτὸν μὲν ἀνδρὸς ἔργοις καὶ κτήμασι κοσμεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, κύνας τὲ πολλοὺς θηρευτὰς, καὶ ἵππους πολεμοστηρίους τρέφοντα· Κυνίσκαν δὲ, ἀδελφὴν οὔσαν, πῶσαις ἀρματοτροφεῖν, καὶ ἐπιδείξαι, νικῶσθαι αὐτῆς, ὅτι τὸ θρέμμα ταῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδεγμά ἐστιν.
- 7 Τόδε γε μὴν πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγω, ὅτι ἀρματι μὲν νικῶσας τοὺς ιδιώτας, οὐδὲν ὀνομαστότερος αὐ γένοιτο· εἰ δὲ Φίλῃν μὲν πάντων μάλιστα τὴν πόλιν ἔχοι, πλείστους δὲ Φίλους καὶ ἀρίστους ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν κεκτᾶτο, νικῶν δὲ τὴν μὲν πατρίδα καὶ τοὺς

latere suspicor αὐτῷ γῆς ἀπὸ περιέου
τὰ τέρψοντα. quæ mihi oratio numero-
sius cadere videtur.

5. Εὐφραίνει δι] Vulgatum εὐφραίνει
δι καὶ ex Harleiano in εὐφραίνει δι αὐ-
τῶν καὶ τὰδε mutavit Zeune. Equi-
dem Weiskium sequor, qui αὐτὸν cum
Guelf. omisit, quoniam statim αὐτῶς
repetitur.

τῇ τῶν Θεῶν κατασκευῇ] Anni tem-
pora, ὅρας, recte interpretatur Zeune.
Hinc Plutarchus in Apophth. p. 177.
πρὸς δι θάλλουσιν οὖτω καὶ ψύχῃς ἵχιν,
ὅστις μόνος αὐτῷ χρῆσθαι ταῖς ὅραις. Re-
ctius in Agef. cap. xiv. πρὸς τι θάλλ-
ουσιν οὖτω καὶ ψύχῃς ἵχιν, ὅστις μόνος
αὐτῷ χρῆσθαι ταῖς ὅραις διὰ τοῦ περιεούτου
ὅρας περικύβητος.

Θηρίων τῶν] Inter duo vocabula la-
cunam trium vel quatuor verborum
habet Guelf. Comparat habitationem
æstivam et hibernam regis Persarum
cum muribus et avibus, qui cum
tempore anni loca mutant, festive!

6. ἀδελφὴν οὔσαν] Languere parti-
cipium additum sine adjecto vocabu-
lo aliquo fœspiciam naturam signan-

te, veluti ἀδελφῇ, recte monuit Weiske.
Plutarchus Agefilai cap. xx. Ἰωνιοὶ τὴν
ἀδελφὴν Κυνίσκαν ἄρμα καθεύδοντες Ὀλο-
πῶσιν ἀγωνίσασθαι, βουλόμενος ἐκτελέ-
σθαι τοῖς Ἕλλησιν, ὡς αὐτῶν ἴστω
ἀριστῆς ἀλλὰ πλεοντοῦ καὶ διαπάνης ἡ
νίκη. Pro ultimo vocabulo in Apo-
phth. p. 184. est τὰ ταῦτα. Epi-
gramma ignoti poetæ in Cyniscæ vi-
ctoriam, olim a Pausania etiam le-
ctum, extat in Analectis Brunckii i.
p. 138. no. 66.

7. πρὸς τὸ γενναῖον] Guelf. a prima
manu scriptum τὸν habet, deinde οὐδὲ
ὅρας. ἂν εἴη γένετο. sed verbum ὡς
punctis suppositis damnatum. Etiam
edd. veteres præter Halensem, Castal.
Bryl. οὐδὲ—εἴη γένετο dant; Castallo-
nis margo habet εἴη γένετο.

εἰ δι φίλων—κεκτᾶτο] Hanc senten-
tiam huic orationi minus aptam esse,
acutissime vidit Weiske.

κεκτᾶτο] Vulgatum κίεσθαι pri-
mus Stephanus in κίεσθαι mutavit.
In Guelf. a prima manu κίεσθαι
scriptum extat. Isingr. κέσθαι dedit.
Equidem πρῶται, quod usus Atticus

ἐταίρους εὐεργετῶν, τοὺς δὲ ἀντιπάλους τιμωρούμενος, ὅτ' ὄντως ἂν εἴη νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, καὶ ὀνομαστότατος καὶ ζῶν καὶ τελευτήσας γένοιτ' ἂν;

CAPUT X.

ΕΓΩ μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα ἐπαινῶ Ἀγησίλαον. Ταῦτα 1 γὰρ οὐχ ὥσπερ εἰ θησαυρῷ τις ἐντύχοι, πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἂν καὶ εἰ νόσου δὲ πολεμίοις ἐμπεισούσης κρατήσκειν, εὐτυχέστερος μὲν ἂν εἴη, στρατηγικώτερος δὲ οὐδὲν ἂν· ὁ δὲ καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρὸς, ἀλκῇ δὲ, ὅπου ἀνδρείας ἀγών, γνώμῃ δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον, αὗτος ἔμοιγε δοκεῖ δικαίως ἀπὲρ ἀγαθὸς παντελῶς ἂν νομίζεσθαι. Εἰ δὲ καλὸν 2 εὖρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ ἐργάζεσθαι, καλὸν ἂν μοι δοκεῖ ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς ἀνδραγαδίαν ἀσκεῖν βουλομένοις. Τίς γὰρ ἂν ἡ Θεοσεβῆ μιμούμενος ἀνόσιος γένοιτο, ἡ δίκαιον ἄδικος, ἡ σώφρονα ὑβριστῆς, ἡ ἐγκρατῆ ἀκρα-

postulat. Ita noster Cyrop. i. 6, 2. ἐνὶ χρεῷ, sect. 3. μιμούμενος. ubi vide annotata. Iliad. Ψ. 361. ἐστὶ μιμούμενος. In Sophoclis Trachiniis 191. κτῆμα χρεῷ legit etiam Etymol. M. auctor h. v. quocum Brunckius comparat ζῆμον CEd. Colon. 799. In Aristoph. Pluto 991. Codices μιμούμενοι dant pro μιμούμενος. Lyfistr. 253. μιμούμενος ἂν ἐστὶ sine varietate. Ibidem versu 235. ἱμῶδες ἢ ἐπὶ λῆ. Acharn. 236. ἱμῶδες. In Sophoclis Philoct. 119. μιμούμενος. In Euripidis Heraclidis versu 283. μιμούμενος, quod Brunckius ad Philoct. mutari iussit in μιμούμενος.

[ἱταίρους] Guelf. a prima manu ἱταίων scriptum habet.

Cap. X. 1. τὰ τοιαῦτα] Articulus τὰ ex Halensī, Cassal. et Bryl. revocatus fuit. Ad sequens τοιαῦτα γὰρ Zeune intelligebat ὅτ' ὄντως ἔχου, sed ap-

tius fore ἀέτιο, recte monuit Weiske. Deinde ante Zeunium erat ἀνδρείας.

[οὐδὲν ἂν] Mihi clausula hæc nec cum Xenophonteo more convenire nec numerum justum habere videtur. Malim στρατηγικώτερος δὲ οὐκ. et sic in sequenti membro.

[ἡ δὲ καρτερία—βουλῆς ἔργον] Hæc Sophistam magis decere, quam Xenophontem, in cuius scriptis nihil inveniatur simile, pronunciat vir egregius ad Herodotum ix. 27. Concinntatem miratus videtur in hoc loco, cuius tamen exempla alia ex Xenophonte apposuerunt Kühn, Zeune et Weiske p. 407. et 408.

2. δοκεῖ ἢ] Vulgo insertum post δοκεῖ verbum εἶναι suadente Stephano et præeunte Hutchinsono delevit Weiske, male cum Bachio defendit Zeune.

της ; Καὶ γὰρ ὅη οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ ἄλλων βασιλεύειν, ὥς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ ἄρχειν ἐμεγαλύνετο· οὐδ' ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἡγεῖσθαι 3 τοῖς πολίταις. Ἀλλὰ γὰρ μὴ, ὅτι τετελευτηκῶς ἐπαινεῖται, τούτου ἕνεκα θρήνόν τις ταῦτον τὸν λόγον νομισάτω, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐγκώμιον. Πρῶτον μὲν γὰρ ἄπερ ζῶν ἤκουε, ταῦτα καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτοῦ. Ἐπεὶ δὲ, τί καὶ πλέον θρήνου ἄπεστιν, ἢ βίος τε εὐκλεῆς καὶ θάνατος ὠραῖος ; ἐγκωμίων δὲ τί ἀξιώτερον, ἢ νικαί τε 4 αὶ κάλλιστα καὶ ἔργα τὰ πλείστου ἄξια ; Δικαίως δ' ἂν ἐκεῖνός γε μακαρίζοιτο, ὃς εὐθὺς μὲν ἐκ παιδὸς ἐρασθεῖς τοῦ εὐκλεῆς γενέσθαι, ἔτυχε τούτου μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτόν· Φιλοτιμότητος δὲ πεφυκῶς, ἀήττητος διέτελεσεν, ἐπεὶ βασιλεὺς ἐγένετο. Ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ τὸ μήκιστον ἀνθρώπινου αἰῶνος, ἀναμάρτητος ἐτελεύτησε καὶ περὶ τούτους, ὧν ἡγεῖτο, καὶ πρὸς ἐκείνους, οἷς ἐπολέμα.

CAPUT XI.

1 ΒΟΤΛΟΜΑΙ δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν

ἡμεγαλύνετο] Plut. Apophth. Lac. p. 180. ἡμεγαλύνετο δ' ἐπὶ τῷ μηδὲν ἴσκειν ποιεῖν, καὶ ἐπὶ τῷ ἔρχειν ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῷ βασιλεύειν. Sed concinnitas postulat, ut ἄλλων addatur.

3. ἄπεστιν] Magis alienum est. θάνατος ὠραῖος mots matura, quæ maturo et iusto tempore, id est senectute summa, contigit.

4. ἀναμάρτητος] Valckenarii criminationi in Diatribe p. 266. scriptorem hunc male Agesilaum ἀναμάρτητον facere, cujus tamen ut hominis atque imperatoris peccata commemorare non omiserit Xenophon Hellenic. v. p. 333. seqq. huic igitur respondere conati sunt viri docti, Reiz de Profodia gr. p. 59. ed. Wolf. Kühn, Zeune et Weiske. Hi quidem postremo loco nominati duumviri in eo consentiunt, ut putent, hanc senten-

tiam non ad omnem Agesilai vitam, sed ad senectutem et res per senectutem inprimis in Ægypto gestas spectare. Recte tamen addit Weiske, Xenophontem hic simul ad tritum illud Solonis: *neminem ante obitum beatum prædicari oportere*, respexisse, eoque extremam orationem retulisse, in qua, ut in encomio, non omnia ad vivum rescari per calumniam debere. In tali enim encomio recte dici posse nihil peccasse, qui parum peccarit, et beatum toto ævo functum, qui non multum mali in vita viderit.

Cap. XI. 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν] *Breviter et quasi summaria repetitionis iterum explicare* interpretatur Zeunianus Index, hinc idem Zeune Caput hoc inscripsit ita: *Epilogus breviter repetit Agesilai virtutes in unum colle-*

ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἑπαινος εὐμνημονοτέρας ἔχη. Ἀγ-

Bas. Weiske vero hunc titulum posuit: 'Ἀναμνησκόμενοι διδόντων: in qua tamen et alia quaedam habemus non commemorata breviter adiunguntur. Utique igitur verba ἐν κεφαλαίῳ ἱκανοῦς dici solet, *capita et summam ante didonum repetere breviter*. Fateor etiam ἐν κεφαλαίῳ εἶπαι, ἢ ἐν κεφαλαίῳ μάλιστα, ἐν κεφαλαίῳ, ἢ κεφαλαιῶς, ἢ κεφαλαιῶς, ἢ κεφαλαιῶς λέγοντι, εἰπῶν, ὑπομνησκόμεναι a Thucydide, Platone et Demosthene hoc fere sensu usurpata. Ita Plato initio Timæi quod est ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχίων πάλιν ἱκανοῦς, p. 284. dicit ὡς ἐν κεφαλαιῶς πάλιν ἱκανοῦς. Confirmare Zeunii, Weiskii et reliquorum Interpretum opinionem et interpretationem videtur, quod additum legitur ὡς ἂν ὁ ἑπαινος εὐμνημονοτέρας ἔχη, i. e. quo melius memoria retineri possit Agefilai laudes. Verum si argumentum totius capitis huius usque ad extremum cum narratis antea compares, nihil plane reperies, quod ex antecedentibus repetatur, contra sententias graves et egregias, quarum pars ad res ab Agefilao gestas et antea narratas referri possit; plurimæ vero cum narratis antea nihil plane habent commune, sed animum Agefilai pingunt, et principia quasi atque elementa virtutis ejus enarrant et exemplis appositis demonstrant, unde non solum mores Agefilai, sed etiam ratio et causa eorum, quæ gessit, planissime cognosci possit. Quod cum bene animadvertisset Weiske, in titulo posuit quidem ἀναμνησκόμενοι, sed simul admonuit, inesse etiam alia antea non commemorata. De significatione vocabuli nihil annotationis addidit. Quare videamus, quæ sit ejus hoc in loco notio, a vulgari, uti videtur, plane diversa. Eam vero suggerit mihi locus Iococratis in oratione πρὸς ἀντιδότους cap. xxv. p. 595. edit. nuperæ Halensis, ubi de oratione ad Nicoclem scripta ita exponit: ὁ Νικοκλὴς τῷ Κορυεῖ συμβουλευόμενος (λέγων), ὡς διὰ τῶν πολλῶν ἀρχῶν, οὐχ ἡμῶς διὰ γίγνασθαι τοῖς ἀντιδοτέοις. Οὐτοι μὲν γὰρ τὰ λεγόμενα ἡμολογούμενοι διὰ τοῖς προηγουμένοις καὶ συνημιλομένοις ἔχουσιν ἢ διὰ τοῦτο εὐνοῦνται διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τοῦ προτέρου καὶ χρεῖσται, ὅσους τὰ καλὰ

μὲν κεφάλαια ποιήσας, περιέμει διὰ βραχίων ἱκανοῦς ἂν συμβουλευόμενος φράζων. quæ vertit ita H. Wolfius: *Dissolutas enim et distinctas a prioribus præceptiones in capita quæ vocantur redegi, ut omnia, quæ suadeo, paucis verbis explicarem*. Sunt igitur sententiæ vel morales vel politicæ ex philosophia seu civili prudentia derivatæ, quæ ubi proponuntur exempli instar, quas quis factis exprimat, moribus et vita reddat, *præcepta* dicuntur, contra ubi rationem vitæ, morum, dictorum et factorum viri alicujus egregii enarrant et principia quasi virtutis ejus omnis continent, alio vocabulo appellantur, quale est Gallorum *maximes*; tum vero narrationi commodissime subjunguntur. Quod factum a Xenophonte videmus. Similiter sententiæ morales et politicæ, quibus poetæ tragicæ facta et dicta regum et heroum distinguere causasque eorum enarrare solent, κεφάλαια fuerunt dicta, uti docet locus Antiphanis poetæ comici apud Athenæum iv. p. 134. ubi designat philosophum in verbis reliquis non nominatum ita:

ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶν ἔχοντος, ὁ τὸν Θεόδοτον μόνος ἀντιπαρὸς τίχων.

ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφον Εὐριπίδης. quæ Dalecampius vertit: *qui Euripidi sententiarum philosophicarum capita conscribit*, addens in annotatione: *quibus ille tragedias suas passim exponat*. Contra nupera versio, uti dicitur, emendata habet, *sententiarum summas scribit Euripidi*. Peffime vero Casaubonus: *qui Euripidi fabulas suas componere aggressuro summa capita describit et primam faciem tragediæ delineat*, interpretatur. Nihil addidit novissimus Editor, verborum alias non parvus. Idem tamen postea verum vidit in annotatione ad libri x. p. 457. ubi locum integriorem Athenæi ex codd. hunc dedit: τῷ πρώτῳ ἴσως ἡμῶν εἰσόντι τὸ ἔχοντος ἱκανοῦς λέγοντι, καὶ τῷ κεφαλαιῶν εἰσόντι ἀνταπῶν τὸ ἔχοντος τοῦ τοῦ, εἰ τὴν αὐτὴν ἴσως γράμην. ubi vir doctus κεφαλαιῶν locum commentatus interpretatur.

Redeo ad Xenophontis locum, cui repetitionis notionem vindicat verbum ἱκανοῦς, et vulgari dictio ἐν κεφαλαιῶς ἱκανοῦς plerumque verū

σίλαος μὲν ἰερά καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις ἐσέβετο, ἠγνού-
μενος τοὺς θεοὺς οὐχ ἦπτον ἐν τῇ πολεμίᾳ χρῆναι, ἢ ἐν τῇ
Φιλίᾳ συμμαχοῦς ποιεῖσθαι. Ἰκέτας δὲ θεῶν οὐδὲ
ἐχθροὺς ἐβιάζετο, νομίζων ἄλογον εἶναι τοὺς μὲν ἐξ ἱερῶν
κλέπτοντας, ἱεροσύλους καλεῖν, τοὺς δὲ βασιλῶν ἰκέτας
2 ἀποσπῶντας, εὐσεβεῖς ἠγεῖσθαι. Ἐκεῖνός γε μὴν ὑμῶν
αὐπὸς ἔλθγεν, ὡς τοὺς θεοὺς αἰτο οὐδὲν ἦπτον ὁσίοις ἔρ-
γοις, ἢ ἀγνοῖς ἱεροῖς ἡδεσθαι. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὅποτε εὐ-
τυχοίη, οὐκ ἀνδρῶπων ὑπερεφρόνει, ἀλλὰ θεοῖς χάριν
ἤδωκε. Καὶ θάρρῶν πλείονα ἔθυσεν, ἢ ὀκνῶν ᾗχετο. Εἵ-
διστο δὲ φοβούμενος μὲν ἱλαρὸς φαίνεσθαι, εὐτυχῶν δὲ
3 πρᾶος εἶναι. Τῶν γε μὴν Φίλων οὐ τοὺς δυνατατάτους,
ἀλλὰ τοὺς πρᾶυμοτάτους μάλιστα ἠσπάζετο. Ἐμίσει
δὲ οὐκ εἴτις κακῶς πάσχων ἡμύνετο, ἀλλ' εἴ τις εὐεργε-
τούμενος ἀχάριστος φαίνοιτο. Ἐχαιρε δὲ, τοὺς μὲν αἰ-

poteſt, ut factum etiam a Quinſtilia-
no vi. 1, 2. *decurrere, quæ repetimus,
per capſa*. Sed in Xenophontis hoc
loco peculiari ratione dicitur de locis
communibus, elementis, principiis et
quasi fontibus virtutum, ad quos nar-
ratio antecedens refertur, et quibus
dictorum factorumque causæ aper-
iuntur atque illustrantur, ita ut lecto-
rum memoria pondere et acumine
sententiarum excitetur atque ipsa o-
ratio figurarum concinnitate varietur.
Diversa denique sed affini signifi-
catione *ἐπιτάλμα* a græcis rhetoribus
vocantur loci et sedes argumentorum,
quibus causa aliqua explicatur et fir-
matuſ, de qua vide Jo. Chr. Theoph.
Ernesti Lexicon Technologiæ Græc.
rhetoricæ p. 179. seqq.

ἔχῃ] Vulgatum ἔχῃ ita a secunda
manu correctum habet Guelf.

καὶ ἐὰν ἐν τοῖς πολεμίοις—ποιεῖσθαι]
Hæc nova adduntur, nec possunt re-
petitionis nomine comprehendī.

Ἰκέτας δὲ] Respicit ad narrationem
Cap. ii. sect. 13. cui rectius sententia
hæc subjuncta fuisset. Certe ita judi-
cavit Nepos cap. vii. cuius locum

miror a Zeunio et Weiskio omiſſum.
Is enim ubi pugnam ad Coronæam et
rem eandem, de qua loquitur Xeno-
phontis locus ii. 13. narraverat, addit
hæc ex hoc loco conversâ: *Neque
vero hoc solum in Græcia fecit, ut tem-
pla deorum sancta haberet, sed etiam
apud barbaros summa religione omnia
simulacra atisque conservavit. Itaque
predicabat, mirari se, non sacrilegorum
numero haberi, qui supplicibus eorum
pocuiſſent, aut non gravioribus poenis
adſci, qui religionem minuerent, quam
qui sana spoliarent.*

2. ὑμῶν] Cum Philelpho prædi-
cans, discipulis vertendum esse monet
Weiske.

ὑπερεφρόνῃ] Altiores spiritus quam
homines decet gerebat, recte interpreta-
tur Weiske.

θάρρῶν—ἐκνῶν] Miratur Weiske
scriptorem singulis verbis defunctum,
ipse contra interpretatur *cum rerum
suarum læta sorte utens homo esset ani-
mo,—cum rebus suis metueret ob immi-
nentes accipites casus.*

ἰδυσθαι] Hoc ex Harleiano libro vul-
gato ἰδυσθαι prætulit Weiske.

σχροκερδεῖς πάντας ὁρῶν, τοὺς δὲ δικαίους πλουσίους
 ποῶν, βουλόμενος τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀδικίας κερδαλεω-
 τέραν καθιστάναι. Ἦσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδα-
 4 ποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Ὅποτε δὲ ψεγόντων,
 ἢ ἐπαινούμενων τινὰς ἀκούοι, οὐχ ἦττον ᾔετο καταμανθά-
 νειν τοὺς τῶν λεγόντων τρόπους, ἢ περὶ ὧν λέγοιεν. Καὶ
 τοὺς μὲν ὑπὸ φίλων ἐξαπατωμένους οὐκ ἔψεγε, τοὺς δὲ
 ὑπὸ πολεμίων πάμπαν κατεμέμφετο· καὶ τὸ μὲν ἀπι-
 στᾶντας ἐξαπατᾶν, σοφὸν ἔκρινε, τὸ δὲ πιστεύοντας, ἀνό-
 5 σιον. Ἐπαινούμενος δὲ ἔχαιρεν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἔδε-
 λόντων τὰ μὴ ἀρεστὰ, καὶ τῶν παρρησιαζομένων οὐδένα
 ἤχθραινε· τοὺς δὲ κρυφίνους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο.
 Τούς γε μὴν διαβόλους μάλλον, ἢ τοὺς κλέπτας, ἐμίση,
 μείζω ζημίαν ἡγούμενος φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι.
 Καὶ τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος ἔφερε, τὰς δὲ 6
 τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, κρίνων, τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς
 δὲ πολλὰ κακῶς διατιθέναι. Τῇ δὲ βασιλείᾳ προσή-
 κεν ἐνόμιζεν οὐ ραδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκαγαθίαν. Καὶ 7
 τοῦ μὲν σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο, πολλῶν
 αὐτῷ τοῦτο δαρεῖσθαι θελόντων, τῆς δὲ ψυχῆς οὐδέποτε
 ἐπαύετο μνημεῖα διαπονούμενος· ἡγούμενος τὸ μὲν ἀνδρι-

4. τοὺς τῶν λεγόντων τρόπους] Ex edd. Halensī, Castal. Bryl. τοὺς addidit recte Zeune, iterum omisit Weiske. Miror neutrum comparasse locum Plutarchi in Apophthegm. Lacon. p. 173. ubi verba ipsa repetuntur Xenophontis, nisi quod ibi est ἰκανοῦνται σπᾶν—ὧν καταμαρτάνουσι τοὺς τῶν λ. σφ. sed ἄντ' a sententia plane alienum est.

6. ἰώμενος] Stephani ἰώμενος temere revocavit Weiske, nostrum ex edd. vet. posuit Zeune. Ceterum ραδιουργίαν interpretor *levitatem hominum negligentiam, καλοκαγαθίαν vero hominum καλοπράγιάν διλigerantiam et virtutem*, ut nova sit hæc sententia.

7. εἰκόνα] Male Juntina cum Guelf. στήσασθαι dat. Plutarchus Agefilai ii. τῆς δὲ μαρτῆς εἰκόνα μὴ οὐκ ἴχαριν, αὐτῆς γὰρ οὐκ ἠδύλουν, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
 θνήσκουσι ἀπῷται μήτε πλεονεξάν μήτε μνημεῖον τινα στήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. λίγεται δὲ μικρὸς τι γινέσθαι καὶ τῆς ψυχῆς ἐκκαταφρόνητος. In Apophth. p. 191. addit: εἰ γὰρ τι καλὸν ἔργον ποιῶντα, τοῦτο μου μνημεῖον ἵσταται· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ πάντες ἀνδράντες, βασιλεῖς οὐκ ἐξέουσιν ἔργα οὗτοι. Cf. Dionis Orat. xxxvii. p. 124. ed. Reiskii.

πολλῶν—θιλιόντων] De civitatibus Asiaticis narrat Plutarchus Apophth. p. 179.

αυτοποιῶν, τὸ δὲ αὐτοῦ ἔργον εἶναι, καὶ τὸ μὲν πλουσίῳν,
 8 τὸ δὲ τῶν ἀγαθῶν. Χρήμασί γε μὴν οὐ μόνον δικαίως,
 ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίως ἐχρητο, τῷ μὲν δικαίῳ ἀρκεῖν ἡγού-
 μενος τὸ εἶν τὰ ἀλλότρια, τῷ δὲ ἐλευθερίῳ καὶ τῶν ἑαυ-
 τοῦ προσωφελήτεον εἶναι. Ἀεὶ δὲ δεσιδαίμων ἦν, νομί-
 ζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας οὕτω εὐδαίμονας, τοὺς δὲ
 9 εὐκλεῶς τετελευτηκότας ἤδη μακαρίους. Μείζω δὲ συμ-
 φορὰν ἔκρινε τὸ γιγνώσκοντα, ἢ ἀγνοοῦντα ἀμελεῖν τῶν
 ἀγαθῶν· δόξης δὲ οὐδεμιᾶς ἦρα ἥς οὐκ ἐξέπνευε τὰ ἴδια.
 Μετ' ὀλίγων δέ μοι εἶδομαι ἀνθρώπων οὐ κατεργάειν τὴν
 ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. Ἐπαινούμενος γὰρ
 ἔχαιρε μᾶλλον, ἢ χρήματα κτώμενος. Ἀλλὰ μὴν ἀν-
 δρίαν γε τὸ πλεον μετ' εὐβουλίας, ἢ μετὰ κινδύνων ἐπε-
 δίκνυτο. Καὶ σοφίαν ἔργῳ μᾶλλον, ἢ λόγῳ ἥσκει.
 10 Πραϊστάτος γε μὴν φίλοις ὦν, ἐχθροῖς φοβερώτατος ἦν·

8. δικαίως] Supra iv. 1. fuit jam dictum περὶ τῆς εἰς χρήματα δικαιοσύνης. et in Memorab. est ii. 6, 23. δύνανται ἢ καὶ χρημάτων οὐ μόνον τοῦ πλουσιότητι ἀσχετοῦναι, (hoc est δικαίως) νομίμως κτηνοῦναι, ἀλλὰ καὶ ἰσχυροῦς ἀλλήλους.

τῶν ἑαυτοῦ] Intellige ἀτὰρ vel ἑαυτοῦ. προσφιλῶν] Expreffit usitatus ἰσχυροῦς φίλοις. In Oecon. xi. 9. et 13. est ἰσχυροῦς τοὺς φίλους. Verbo ἰσχυροῦς utitur Pindarus Olymp. vi. 55. ὑγίαντα δ' εἰς τοὺς ἄλλους ἔδωκε ἰσχυροῦς, κτιοῦσιν καὶ εὐλογίαν προστιδούς, μὴ ματαιώσῃ διδὼς γινώσκειν. Idem Nem. i. 47. ἀλλ' ἰόντων, (sc. ἀγαθῶν, dicitur ut Homericum τῶν παρώντων) εὐ τοι παθῶν καὶ ἀκούσαι, φίλοις ἰσχυροῦς. Itaque sententia priora Pindari loci hæc esse debet: Si quis varias opes cumulat largiendo amicis et patriæ, ita ut opibus laudes addat et gloriam acquirat.

δεσιδαίμων] Non est deos colens, ut ex h. l. interpretatur Index Zeunianus. In Cyrop. iii. 3, 58. initio proeli ἰσχυροῦς αὐτὸς Κύρος παῖδνα τὸν νομίζοντα· ἢ δὲ δεσιδαίμων πάντας ἐνὶ στήθεσσι μεγάλῃ σὴ φωνῇ· ἐν τῷ τωόντω γὰρ δὴ οἱ δεσιδαίμονες ἤττοι τοὺς ἀνδράποδας

φοβῶνται. ubi secutus alios male sum interpretatus homines religiosos et reverentia deorum plenos. Est enim utroque in loco, (alibi enim non usus est vocabulo Xenophon,) qui futurum conflictu et incepti eventum timet, nec secundis rebus vita præterita offertur. In Agesilao dicitur in laudem, in vulgari milite signat timiditatem magnitudinem periculi expavescentium. Ceterum respexit Herodoti locum i. 32.

9. ἐξέπνευε τὰ ἴδια] Hanc edd. vet. Harlei. Guelf. lectionem recte Stephanianæ ἐκπορεύομαι ἴδια præulit Bach. Stobæus, qui h. l. excerptis p. 201. omittit ἴδια, sed habet ibi Codex Brunckianus vel potius Parisiensis a Bruncchio inspectus. Stephanii lectionem expreffit Philippi versio: gloria vero nullius dulcedine tangebatur, quam non suis laboribus comparasset. Quam tamen rectius ita reddi potest cenfer Weiske: nullam opinionem turbatur seu fovebat, quam non vita et factis exprimeret. Ceterum ipse verbi formam habet suspectam et scriptum malit interpretari vel interpretari. Equidem vulgatam amplector.

καὶ πόνοις μάλιστα ἀντέχων, εἰαίροις ἡδίστα ὑπέικει,
καλῶν ἔργων μᾶλλον, ἢ τῶν καλῶν σωματίων ἐπιθυμῶν.
Ἐν τε μὴ ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν ἐπιστάμενος, ἐν τοῖς
δεινοῖς εὐθαρσῆς ἐδύνατο εἶναι. Καὶ τὸ εὐχαρι οὐ σκώμ- 11
μασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε· καὶ τῷ μεγάλῳφρονι οὐ
σὺν ὕβρει ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο. Τῶν γαῶν ὑπεραύ-
χων καταφρονῶν, τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. Καὶ γὰρ
ἐκαλλωπίζετο τῇ μὲν ἀμφὶ τὸ σῶμα φαυλότητι, τῷ δὲ
ἀμφὶ τὸ στράτευμα κόσμῳ· τῷ δ' αὐτὸς μὲν ὡς ἐλαχί-
στων δέεσθαι, τῷ δὲ τοὺς φίλους ὡς πλείστα ὠφελεῖν.
Πρὸς δὲ ταῦτοις, βαρύτερος μὲν ἀνταγωνιστὴς ἦν, κουφό- 12
τατος δὲ κρατήσας· ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις
δὲ εὐπαραπιστότατος. Αἰεὶ δὲ τιθεῖς τὰ τῶν φίλων
ἀσφαλῶς, αἰεὶ ἀμαυραῖν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν.
Ἐκείνους οἱ μὲν συγγενεῖς Φιλοκηδεμόνα ἐκάλουν, οἱ δὲ 13
χρώμενοι ἀπροφάσιστον, οἱ δ' ὑπουργήσαντές τι μνήμονα,
οἱ δὲ ἀδικούμενοι ἐπίκουρον, οἱ γὰρ μὴ συγκινδυνεύοντες
μετὰ θεοὺς σατήρα. Δοκεῖ δὲ ἔμοιγε καὶ τότε μόνος 14
ἀνθρώπων ἐπιδειξάσθαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γη-
ράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγῆ-

11. τῷ μεγάλῳφρονι] Audacter cum
Stephano vulgatum εὐ μεγάλῳφρον
correxī, quod ineptissime defendit
Zeune, admonente etiam Weiskio.
σὺν γνώμῃ, cum equitate et moderatione
erga alios interpretatur Weiske. Male
Guelf. συγγνώμῃ dat.

αὐτὸς μὲν] Acute μὲν inferendum
esse vidit Weiske, sed idem præterea
verbum aliquod peculiare, ad novam
sententiam additum, desiderabat, ve-
lut ἰχθυομαίεσθαι. Mihi tamen unus
sententia, a verbo ἐκαλλωπίζεσθαι pen-
dentes, membra diversa esse videban-
tur. Ceterum Weiske scriptum male-
bat : καὶ τῷ μὲν αὐτῷ ; quæ sane for-
ma dicendi præfaret alteri.

12. ἐπαρρησιώτατος] Hæc est feri-
ptura edd. veterum, Harleiani et

Guelf. libri. Stephanus autem ἐπαρ-
ρησιώτατος edidit. Levissimo autem
brachio Xenophon Agefilai nimiam
interdum in amicorum desideria in-
dulgentiam non castigat, sed tangit
verbulo. Docet Plutarchi narratio A-
gefilai cap. v. τοὺς μὲν γὰρ ἰχθυοῦν
ἀδικῶς εἰς ἑβλάσσει, τοὺς δὲ φίλους καὶ
τὰ μὴ δίκαια συνίστασσει. καὶ τοὺς μὲν
ἰχθυοῦν ἰσχυρότεροι μὴ τιμῶν πατασθού-
σαι, τοὺς δὲ φίλους εἰς ἑβλάσσει ἔργον
ἀμαρτάνουσας, ἀλλὰ καὶ βοηθῶν ἡγά-
λιστα καὶ συνισταμένων αὐτοῖς· οὕτως
γὰρ φησι τῶν φίλων ὁπαισθημάτων αἰ-
σχρὸν εἶναι. Quæ sane historicum ve-
racem magis decebant, quam elogii
scriptorem. Adde quæ idem Plutar-
chus narrat in Apophthegm. Lacon.
p. 185.

ρατός ἐστίν. Ἐκεῖνος γὰρ οὐκ ἀπέειπε μεγάλην καὶ
καλὴν ἐφείμενος δόξαν, εἰ καὶ μὴ τὸ σῶμα φέροιεν ἡδύνατο
15 τὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ βίωσιν. Τοιγαροῦν ποίας νεότητος
οὐ κρεῖττον τὸ ἐκείνου γῆρας ἐφάνη; Τίς μὲν γὰρ τοῖς
ἐχθροῖς ἀκμάζων οὕτω φοβερός ἦν, ὥς Ἀγησίλαος, τὸ
μήκιστον τοῦ αἵωνος ἔχων; Τίνος δὲ ἐκ ποδῶν γενομένου
μᾶλλον ἡσθήσαν οἱ πολέμιοι, ἢ Ἀγησίλαου, καίπερ γη-
ραιῶ τελευτήσαντος; Τίς δὲ συμμάχοις θάρσος παρέ-
σχευ, ὅσον Ἀγησίλαος, καίπερ ἤδη πρὸς τῷ στόματι τοῦ
βίου ὦν; Τίνα δὲ νέον οἱ φίλοι πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγη-
16 σίλαον γηραιὸν ἀποθανόντα; Οὕτω δὲ τελέως ὁ ἀνὴρ τῇ
πατρίδι ὠφέλιμος ὦν διεγένετο, ὥς καὶ τετελευτηκώς ἤδη,
ἔτι μεγαλείως ὠφελῶν τὴν πόλιν εἰς τὴν αἰδίον αἰῶσιν

14. *ἰφίμενος δόξαν, εἰ καὶ μὴ*] Inter
ἰφίμενος et *τὸ σῶμα* in libris editis et
scriptis est lacuna, in Guelf. quidem
duorum vocabulorum, quam Victorius
Var. Lect. xxx. 19. ex Codice
scripto explevit insertis verbis *δόξαν εἰ
καὶ μὴ*. Philéphus locum ita vertit:
Ille namque non est defatigatus, quam-
diu ipsius animi vires corpus perferre
potuit, magnam virtutem præclaratque
acquirere; unde viri docti putabant,
cum in libro suo scriptum legisset *ἰφί-*
μενος ἀρετὴν ἔως, quam scripturam
commendabat Leonclavius, rejiciebat
Zeune ideo, quod neque καλὴ neque
ἰφίμενος de virtute dici possit. Mira
ratio! Mihi contra Philéphus non
ἰφίμενος sed *πρώμενος* reddidisse vide-
tur. Victoriana scriptura Bachio pla-
cuit. Hutchinson Brodæum secutus
novam scripturam probavit *δόξαν ἔως*,
quam amplexus Zeune firmare voluit
ex loco Plutarchi Ages. c. xxxvi. qui
eadem tradens *φιλοτιμίᾳ* nomine ut-
tatur. Weiske merito Victorianam
scripturam prætulit, quoniam altera
ipsi Xenophontis sententiæ, animum
cum corpore non senescere nec lan-
guescere, contraria sit. Equidem video
Philéphum non *δόξαν* nec *ἰφί-*
μενος reddidisse, sed potius *ἀρετὴν* et
πρώμενος; deinde dubito, an *ἰφίμενος*
cum acoufativo *δόξαν* jungi possit. In

Plutarcho locus est cap. ii. quem
comparare omiserunt: ἀλλὰ καὶ τὴν
φιλοτιμίαν ἐκδηλοῦσαν ἰσάει πρὸς μα-
δίαν πόνον μὴδὲ πρᾶξιν ἀπαγορεύοντες
αὐτοῦ διὰ τὴν χαλότηα. Sed nec inde
præfidii quicquam peti potest.

15. *Τοιγαροῦν*] Stobæus p. 594. et
Plutarchus in libro An seni sit gerenda
resp. p. 136. ed. Reisk. p. 103. ed.
Hutten. laudant ex h. l. *ποιᾶς γὰρ νε-
ότητος οὐ κρ.* In Plutarcho vulgatæ
editiones dabant *ἀγῶνος* pro *αἰῶνος*, a
Stephano inductum; deinde *παρίσχειν*
ἢ *Ἀγησίλαος*; postea *πρὸς τὸ τίμα* *τοῦ*
βίου ὦν, unde Hutchinson in Xeno-
phonte edidit *πρὸς τῷ τίματι*. Reiske
ἐπὶ *ἐπαύματι* in Xenophonte corrige-
bat. Weiske vulgatum *στόματι* præ-
tulit, similitudinem ostii fluminis in
mare exeuntis cum exitu vitæ anno-
tans. Idem vulgatum ordinem verbo-
rum *ποιᾶς οὐ νεότητος* ex auctoritate
Stobæi et Plutarchi recte mutavit.

Τίνα δὲ νέον] In locum vulgati *τὸ* *νέον*
scripturam librorum Plutarchi
suadente Stephano primus substituit
Hutchinson. In Codice aliquo Pla-
tarchi *ἰών* scriptum reperit Step-
hanus.

16. *ἔτι μεγαλείως ὠφελῶν τὴν πόλιν*] Fateor me in extremo hoc loco hæ-
rere, nec, quod inest ei acumen, af-
sequi aut intelligere. Utilitatis enim

κατηγάγετο, μνημεῖα μὲν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς ἀνὰ πᾶσαν
τὴν γῆν κησάμενος, τῆς δὲ βασιλικῆς ταφῆς ἐν τῇ πα-
τρίδι τυχεῖν.

fructum aliquem ad patriam Agefilai
redundantem quaoquam quasi per
transennam videre mihi videor in
monumentis virtutis ejus per omnem
terrarum orbem dispersis, sepultura
tamen corporis et honores sepulturæ
regii quid habuerint utilitatis ad pa-
triam Agefilai, quæ quidem adhuc
superstes et durans dici possit, equi-
dem conjectura ingenii hujus mei
obtusiusculi assequi nequeo. Sed vi-
detur in verbis *μεγαλίας ἀφιλῶν* in-
esse majus quid, quam quod versio
Zeuniana, *valde prodesse*, promittit.
In *Œconomico* enim xi. 9. *Θεὸς με-
γαλίας τιμῆς* idem Zeune *deus magni-
ficæ colere* paulo rectius vertit, quod
est deos magnifico sacrificiorum ap-
paratu colere. Quærenda erit igitur
utilitatis magnificentia, quæ mors
ipsa Agefilai patriæ attulit. Quid igitur,
si Xenophontem dicamus spe-
ciatim pecunias, quas Agefilaus ante

mortem ex *Ægypto* transmiserat in
patriam, quæque demum cum ejus
corpore cera circumfuso Lacedæmo-
nem allatæ pervenisse videntur. Ita
enim Plutarchus in *Apophth.* p. 191.
ubi narrat victos ab Agefilai parva
manu Neftanebi regis inimicos: καὶ
χρήματα πολλὰ τῇ πόλει δωρίσθησαν.
Diodorus xv. 93. *ὡς μόνος καταρθευκὼς
τὴν βασιλίαν, ἱερμαθὴ ταῖς προσποι-
οῦσιν δωρεαῖς.* Plutarchus Agefilai c.
xi. ἄλλας τι λαβόντα δωρεὰς καὶ πρὸς
τὴν πόλιν (Lacedæmoniorum) ἀργυ-
ρίου δακτύλια καὶ ἐργάματα σάκκους.
vide supra ad Cap. ii. sect. 31. Hoc
igitur Neftanebi donum per Agefila-
um missum intelligere videtur Xeno-
phon. Quod si verum est, extrema
duo orationis membra sunt a senten-
tia ipsa aliena, quippe cujus caput
est in verbis καὶ τιταλ.—καταγάγετο,
sed addita, ut numeroſe periodus ca-
dat, et ambigua juxta concludatur.

INDEX GRÆCITATIS

ZEUNIANUS.

A.

Ἀβρὺς, mollis, delicatus, gratas Sy. iv, 44. **ἀβρύτης**, mollities, deliciae, ib. viii, 8. **ἀβρύναι**, glorior, mihi ipse placeo, Ag. ix, 2.

Ἀγαθὸς, proprie est bonus, utilis, qui prodest, in quo est aliquid, unde utilitas aliqua proficisci possit. Hinc **ἀγαθὸς οἰκόμενος**, diligens paterfamilias Oec. i, 15. **ἴσπος**, equus generosus Oec. xi, 5. **τίκτων**, faber lignarius peritus ib. vi, 13. **ἀβλήτης**, egregia tibicina Sy. ii, 1. **ἀρματλάτης**, auriga praestans ib. 27. **μαστορωπὴς**, peritus, idoneus leno ib. iv, 58. **ἀντὶς**, emtor æquus et commodus, qui non morosus est in emendo, sed pretium æquum dignum re licitatur Oec. ii, 3. **γῆ**, solum fertile ib. xvi, 7. **σολίμω**, fortis in bello, *syn.* **ἀλκιμος**, ib. iv, 15: v, 15. **ἀπὸς**, vir fortis et robustus, *opp.* **τῷς ὁπλοῖς ἀσθινοτάτους** Ag. ix, 5. **τὰ ἀγαθὰ**, res secundæ, fortuna secunda Hi. iii, 2: xi, 12. **εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν**, in communem utilitatem ib. xi, 1.

Ἀγαλλμα, simulacrum dei Oec. v, 2. **Ἀγάλλμαι** *ἰσὶ σοι*, mihi placeo re Symp. iii, 14. *ἰσὶ τῷ κέρδι*, delector quæstia Oec. iii, 8.

Ἀγαμαὶ *τι σινος*, aliquem admiror ob aliquid Symp. viii, 8, 12. Ag. i, 36: viii, 6. **ψυχῶς**, animi moribus ac virtute delector Symp. viii, 29.

Ἀγαθόν, contentus sum Oec. xi, 10. **Ἀγαπητός**, sufficiens Oec. vii, 6. **ἀνὸν ἀγαπητόν**, satis est, *f.* praeclare cum his agi existimandum est ib. viii, 16. **ἀγαπητός**, quod animo satisfacit Hi. i, 28.

Ἀγατός, admirabilis Oec. xi, 19. **Ἀγατός** *πράττειν τι δικαίον*, ejus in-

stitutum videtur eximium et admiratione dignum Ag. i, 24.

Ἀγγαίον, receptaculum Oec. viii, 11: ix, 2.

Ἀγγαίον, nuncii, *de prodigiis et portentis*, quibus Dii futurum significant Symp. iv, 49.

Ἀγγίον, allicio Hi. ix, 9.

Ἀγήματος, senectutis expers, perpetuo vigenz Ag. xi, 14.

Ἀγλιωντός, ingratus, fastidiosus v. n. Oec. viii, 3. Hi. i, 21.

Ἀγνός, castus, purus, *de vicissimis*, Sy. viii, 9. Ag. xi, 2.

Ἀγνώμων, imprudens Oecon. xxi, 3.

Ἀγνός, inscius Oec. xx, 13.

Ἀγαρὸν *λεθῆναι* dicitur, ubi concio f. multitudo in foro negotiorum gerendorum aut contrahendorum causa congregata discessit Oec. xii, 1. *πράττειν ἀγαρὸν παρασκευάζειν*, commeatum imperavit Ag. i, 14. *παρίχυν ἀγαρὸν*, præbere commeatum ib. ii, 31.

Ἀγορευόμενος Symp. ii, 20. rerum venalium curator et inspector. Respondet fere Romanorum *Ædilibus* pl. quod ad curam rerum venalium attinet, de quibus v. *Ritterus ad Heinzeii Hist. Jur. i, 54.*

Ἀγρός, agrestis, *opp.* *ἔμμερος*. **τὰ ἄγρια**, Oec. xvi, 5. sunt herbes et fruges, quæ sponte e terra proveniunt.

Ἀγρός, rus, *opp.* *πόλις*, Oec. xi, 15. 16. **ἀγροί**, prædia ib. xii, 2.

Ἀγχιτίεμας, conterminus, finitimus Hi. x, 7.

Ἀγνὸν ἄλλως σπουδῆς, sine dolo confervo inducias Ag. i, 10. **ἄγνιν τὸ ἴσος**, rationem annorum moderari Oec. xvii, 4. **πρὸς ἔχθραν**, adducere in odium Hi. ix, 1. **ἰσὶ τοῖς πάλαισι**, copias educere adversus ho-

- scire Occ. xx, 10. Ἀκρίβως εἰδέναι, exploratum habere *ib.* ii, 3 : viii, 10.
- Ἀκρόμα, Hi. i, 14. ἀκρόματα, res auditu jucundæ Sy. ii, 2.
- Ἀκρόδρον, arbores fructiferæ Occ. xix, 12. Cf. *Niclas. ad Grægon.* p. 752.
- Ἀκρότοπος, arx Occ. iv, 6.
- Ἀκροτομίον, superiores partes culmorum præcido Occ. xviii, 2.
- Ἀκον, invitus Hi. i, 36.
- Ἀλαζονία, fastus, insolentia Ag. ix, 1.
- Ἀλαλᾶζω, clamorem tollo Ag. ii, 10. dicitur de militibus pugnam ingreditibus.
- Ἀλειονή, calidus Occ. ix, 4. ἀλειονή χιτῶν, vestes calidæ, quæ corpus contra frigus muniunt Sy. iv, 38.
- Ἀλίφρα, infusio, illino Occ. x, 5. ἀλίφραται, se delibuerunt Sy. ii, 4.
- Ἀλευρόντας συμβάλλειν Sy. iv, 9.
- Ἀλεξήτης, defensor, adjutor Occ. iv, 3.
- Ἀληθινός, genuinus Occ. x, 3. τῇ ἀληθείᾳ, revera, vere Occ. x, 11.
- Ἀλλοκαμία, fraudis convincor Occ. x, 8. ἢ τις ἀλλ' αὖτις, si quis in facinore deprehensus sit Occ. xiv, 5.
- Ἀλυσ, fortitudo Hi. ix, 6. vis, robur Ag. x, 1. Ἀλυσος, fortis Occ. iv, 15. Hi. v, 4.
- Ἄλλα, vero, profecto Sy. vi, 1. ἄλλα δοῦν τούτοις, placet vero. εἰ μή—ἄλλα, nisi—certe Ag. v, 4. ἄλλα καὶ μάλλον, imo vero magis, imo potius Occ. v, 16. ἄλλα γὰρ, verum enimvero Occ. i, 16 : xi, 11 : xii, 1. Ag. x, 3. ἄλλ' ἢ, quam, nisi Occ. ii, 13. Hi. v, 2. ἄλλ' ἢ, sed nam? Sy. i, 15. ἄλλ' αὖ, tamen, præc. λὰν καὶ, etiam Hi. ii, 9. ἄλλ' αὖ—γὰρ, certe Ag. ii, 22.
- Ἀλληλοφόνου, se invicem occidentes Hi. iii, 8.
- Ἄλλος, ἄλλω φουτῶναι, aliarum arborum plantationes Occ. xix, 12. ἄλλω πρέστυναι, occupatum esse, negotia implicitum esse Sy. viii, 4. ἄλλο τι ἢ, v. n. Occ. i, 16. ἄλλο intelligitur Occ. iii, 3. ἄλλο ἰσχυρὸν intelligitur Occ. ix, 1. 2. 18. ἄλλω σπ, aliam quandam ob causam Ag. ii, 22. Ἄλλοσι, alio, ad alium Occ. ii, 15.
- Ἄλλως τι καὶ ἢ, præsertim cum Sy. i, 8. αὐτ' ἑξ. ἰσχύει Occ. x, 12.
- Ἄλυσ, terra falsa et sterilis Occ. xx, 12. Ἀλυσος, falsus *ibid.*
- Ἄλοφ, Occ. xviii, 2.
- Ἀλόγιστος, stolidus Occ. xx, 15.
- Ἄλογος, absurdus Ag. xi, 1. Ἀλόγως, temere Ag. ii, 26.
- Ἀλοπός, tritura Occ. xviii, 5.
- Ἄλυσος, non molestus Occ. viii, 2. 8. Hi. ix, 9.
- Ἄλος, area Occ. xviii, 6.
- Ἄμα καὶ, et—et, pariter atque Occ. xx, 25.
- Ἀμαξια, plaustrum, Occ. viii, 4.
- Ἀμαυρίω, labefacto, frango Ag. xi, 12.
- Ἀμίλια, incuria, negligentia Occ. iv, 8. Ἀμιλῶς ἔχων πρὸς, negligentem esse in Occ. ii, 7.
- Ἀμυσσος, egregius, exquisitus, *per* λυσίστην Sy. ii, 2.
- Ἀμυσσοσπαστὶ φεύγειν, effuse et sine respectu fugere Sy. iv, 51.
- Ἀμηχανία, summa omnium rerum inopia Occ. i, 21. consilii inopia, cum quis difficultatem aliquam quomodo dissolvat, non videt, nec viam invenit, qua se honeste expediat, *opp. εὐνορία*, Occ. ix, 1. Cf. *P. Victor. P. L.* ix, 10.
- Ἀμνηστικός, obliviscor, silentio prætereo Sy. viii, 1.
- Ἀμυσος, artis musicæ imperitus, *vel etiam*, cuiusvis scientiæ rudis et expertus Occ. xii, 18.
- Ἀμαρσος, deformis Sy. viii, 17.
- Ἀμυτλος, ἢ, vitis Occ. xix, 12.
- Ἀμύτομαι, ulciscor, injurias persequor Ag. xi, 3.
- Ἀμφί. εἰ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, Socrates et qui cum ipso erant Sy. i, 7. τὰ ἀμφὶ τραπέζας, quæ ad mensam quotidianam pertinent Occ. viii, 19 : ix, 7. τὰ ἀμφὶ τὸν σῆμα, ratio seminis faciendæ Occ. xviii, 10 : xix, 1.
- Ἀμφάντημι, induo Occ. x, 12.
- Ἄν cum indicativo junctum efficit sensum optativi Sy. i, 8. *Mutat vim imperfecti in δυνατικὴν v. n.* Occ. vi, 6. *mutat vim præsentis in futuri* Sy. viii, 17. Ag. ii, 24. *μὴ δὲ ἔχωμαι*, Ag. viii, 3. *ἂν τι—ἂν τι*, sive—sive Occ. xxi, 9. *ἂν pro λὰν* Occ. x, 8. Hi. x, 4.
- Ἀνὰ τὰ σάδια, in locis campestribus Ag. i, 23. *ἂν αὖτως τὸν γῆν*, per totam terram Ag. ix, 7 : xi, 16. *ἂν σάδια ἔχων*, in ore habere Hi. vii, 9. *ἂν intelligitur* Occ. xix, 18.
- Ἀναβαίνειν, cresco Sy. iv, 23.
- Ἀνέγκης δόμισον, quod eget coactione et coercitione Hi. ix, 3. *ἀνέγκην προσενδίδου*, in ordinem redigere *ib.* 4.

- Ἀπαργύειν, hircere Oec. ii, 11.
 Ἀπάρη, navem solvo, e portu in altum educo Oec. viii, 12.
 Ἀπάρημα, præmium victoris Sy. v, 9.
 Ἀπαύδουμαι, recuso, certamini me subduco Sy. v, 2.
 Ἀπαύδης ὁμιλία, consuetudo impudens, turpis Sy. viii, 22.
 Ἀπεισχυνταὶ πρὸς ἀλλήλους, erga se invicem impudentem esse Sy. viii, 33. ἀπεισχυντῶν καὶ ἀπεισίων παρῖχουσαι, impudicum et intemperantem esse *id.* 27.
 Ἀπακηρύττω, victorem publice renuncio Hi. xi, 8.
 Ἀπέρρις, καλύπτεσθαι εἰς ἀπέρριον τῆς δίκης, vocare ad causæ inquisitionem Sy. v, 2.
 Ἀπαύωστω, caput extollo, *i. e.* bono animo sum, erigor Oec. xi, 5.
 Ἀπαλμος, non falsus Oec. xx, 12.
 Ἀπάλωσα τείχη ὑπὸ πολέμῳ, oppida invicta, quæ ab hostibus non capi possunt Ag. viii, 8.
 Ἀπαμάρτυτος, peccati expertus, inculpatus Ag. vi, 7: x, 4.
 Ἀπαμῖναι, opperiri Oec. xii, 2.
 Ἀπαμῖξ, promiscue Sy. iv, 29.
 Ἀπαμφιλόγητος, sine controversia vel dubio Oec. iv, 7: vi, 3. Ag. ii, 12.
 Ἀπάστωσις πολέμου, finis belli Hi. ii, 11.
 Ἀπαυτίθω, auctor existo Oec. iii, 7.
 Ἀπαπτανάντημι, aperio, aditum patefacio ad Ag. ii, 17. μυκτῆρις ἀπαπτανάντημι, nares sursum expansæ sunt Sy. v, 6. ὅτι πρὸς μὲν ἀπαπτανάντημι, Oec. ix, 4. *not.*
 Ἀπαπῆστιν, remio adducto resupinari; de remigibus remos attollentibus, Oec. viii, 8.
 Ἀπαπνῆναι, respirare Sy. ii, 26.
 Ἀπαπνῆναι ἀπαστραμμένῳ ἰδιώτῳ, animis suspensi spectabant Sy. ix, 5.
 Ἀπαπνῆσθαι ἀπαστραμμένα θῆσθαι, spectaculo exposita Hi. ii, 4.
 Ἀπέρρις, impransus Sy. i, 11.
 Ἀπασιόν, executio Oec. x, 11.
 Ἀπασιόν κινήσας τὸ πρῶτον, vultum ad gravitatem componere Sy. iii, 10.
 Ἀπασιονίζω, ingemo Sy. i, 15.
 Ἀπαστρίβω, invertere Oec. xvi, 11. τοῖς δὲ τρυφάνοις καὶ τοῦτοι ἱμακαὶ ἀνέστρασαν, et harum quoque rerum plane inversa est apud tyrannos ratio Hi. iv, 5. de credentibus et fugientibus, cum conversi pugnam restituant Ag. ii, 4. ἀπαστρίβουσαι
- ἐν τῇ γαιοργίᾳ, agro colendo occupatum esse Oec. v, 13. versari Ag. ix, 4.
 Ἀπαστρόφω, conversio, reditus in pagnam Ag. ii, 3.
 Ἀπατίθωμι, confecro Ag. i, 27. *inde ἀπατίματα.*
 Ἀπαφαίτω, spectandum, exhibeo Sy. iv, 12.
 Ἀπαφίρω, transfero, abduco Sy. viii, 30. ψῆφον πρὸς Sy. v, 9. *not.*
 Ἀπαφρόντης, invenustus Sy. viii, 15.
 Ἀδραποδίζωμαι, liberum hominem in servitutem redigo Sy. iv, 36. *cf.* Ag. vii, 6.
 Ἀδραποδῶναι, homo illiberalis, servili præditus ingenio Hi. v, 2.
 Ἀδρείαιλος, purpurifusus, *genus coloris* Oec. x, 5. *vid. Dalcamp. ad Plant. Moßell.* i, 3, 103. et Trilleri *obj.* p. 401.
 Ἀδριανοπολίς, statuarius Oec. vi, 13.
 Ἀδρίζω, fortem reddo Oec. v, 4.
 Ἀδρική διάνους, virilis animus Oec. x, 1.
 Ἀδρῶν, locus, ubi viri convivari solent Sy. i, 4, 13.
 Ἀδρονίς, ea ædium pars, quam occupant viri Oec. ix, 5.
 Ἀδραπλητος, impavidus, impertentus Ag. vi, 7.
 Ἀδελύθερος, illiberalis, turpis Sy. viii, 23.
 Ἀδελύγγωσι, ita ut convinci non possit Oec. x, 8.
 Ἀδελύκωσι, cui nihil obijci potest Ag. i, 5.
 Ἀπιστήμοσις, incititia, ignorantia Oec. xx, 2. 21. Ἀπιστήμονας, impertitus, indoctus Oec. iii, 11.
 Ἀπισθῆναι, sine invidia Hi. vii, 10.
 Ἀπρυδῆναι, erubescere Sy. iii, 12.
 Ἀνίχαρμαι τινα, (ferre, tolerare) gratus sum alicui Oec. ii, 5. παύωμενος ὑπὸ πάλῳ, Hi. xi, 11.
 Ἀνίκατος, insanabilis Oec. ii, 7: xiv, 8. ἀνίκητόν τι καὶ, perniciosum aliquid patrare, *f.* quod reparari non potest Hi. vi, 16.
 Ἀνῆκας, qui non audit Hi. i, 14.
 Ἀνῆρ, pro eis Oec. i, 7. ἄνδρες ὅφρ. ἄνθρωποι Hi. vii, 3.
 Ἀνίσταμαι εἰς τὸ ἀγῶνα, descendendo ad certamen Sy. v, 1.
 Ἀνισπλίζω, contra vim hostilem armo Oec. viii, 12.
 Ἀνῆρ ὄρας, flos formæ, tempus quo forma viget Sy. vii, 14.
 Ἀνῆρ ὄρας, Ag. v, 4.
 Ἀνῶω, morrore afficio Oec. iii, 2. crucio, dolore afficio Hi. i, 36.

- Ἀνδρογῆν, facile, sine sudore Occ. xxi, 3.
 Ἀνσλος, inermis Hi. vi, 4.
 Ἀνόςος, impius Ag. x, 2. ἀνόςια πειραγμία, impie et scelerate, factum Sy. viii, 22.
 Ἀνόςχης, non munitus, infirmus Ag. vi, 6.
 Ἀνταγωνίζεσθαι, æmulor, in certamen descendendo, componor cum aliquo tanquam adversario Occ. x, 12. Ἀνταγωνιστὴς τοῦ πλοῦτος τινός, qui de opibus certat cum aliquo Hi. iv, 6.
 Ἀντιαῖς, recusare Ag. ii, 21.
 Ἀντιπαρέρχιν, procurrere quoque contra hostem Ag. ii, 10.
 Ἀντιπάλιν, ad pugnandum prodire Ag. i, 34.
 Ἀντίχυν στίχους, sustinere labores, non cedere Ag. xi, 10.
 Ἀντιβλέπω, reſcis oculis intueor Sy. ii, 14. Ag. i, 34. Ἀντιβλέψας, adſpectus oculis reſtis Hi. i, 35.
 Ἀντιδότης, permutatio v. n. Occ. vii, 3.
 Ἀντιναλῶν, revocare, vicissim ad cœnam invito Sy. i, 15.
 Ἀντιπαίτωρ, qui a fronte cum hoste configit Ag. ii, 12.
 Ἀντίος, adversus, contrarius Occ. xviii, 1. Ἀντίος τινός, adversus aliquem ib. Ἀντία λίσσασθαι, contraſcia ſcire Ag. v, 7.
 Ἀντιπαλάς, adversarius Ag. ii, 23.
 Ἀντιπαρετάσσω, aciem hosti oppono Ag. i, 30.
 Ἀντιπαρίχω, restituo, refarcio Hi. vii, 12.
 Ἀντιπώρην ἀγαθά πνα, vicissim bona confero in al. Occ. v, 12.
 Ἀντιπαρατίμωμαι αἱ, adversarii, qui contra alium aliquid moliantur Hi. ii, 17.
 Ἀντίπρεπον εἰς πάντα ἡμετέρας, omnia pariter vili pretio vendebantur Ag. i, 18. not.
 Ἀντιπαραπαύσθαι ἐν γῇ, terram aliam in pristinum locum superaddere, accumulare Occ. xvii, 13.
 Ἀντιφύξας, ejusdem momenti, proprie dicitur de parilitate lancium in libra, idem ac ἰσίσσους. Hinc Occ. iii, 15. ἀντιφύξας ἐν ἀντὶ καὶ ἐν ἀγασθῶ, tantumdem momenti habet ad utriusque utilitatem, quantum vir.
 Ἀντιπαύω, e contrario comparo Ag. viii, 7.
 Ἀντιπαρατίω pr. oppositus sum in se- rie decenda e regione. Hinc Sy. ii, 21. est verbum saluatorum de eo, qui e regione exadverſum ven- nit faltans.
 Ἀντιπάρειν, iter avertō Ag. i, 16.
 Ἀντιτάσσεσθαι, in acie confisto Hi. vi, 7.
 Ἀντιτάμω, vicissim premio orno Occ. ix, 11.
 Ἀντιπύσσας, contrarius Hi. ix, 4. μάχη, pugna justa, ubi ab utraque parte acies instructa configit, opp. φάβη εἰσίστασθαι, Ag. vi, 2.
 Ἀντιφρέττω, obſepio, obſto Sy. v, 6.
 Ἀντὺν εἰς τὸν τιναρμένον πλῆθος, in do- lum perforatum haurire Occ. vii, 40. Εἴθ' προτερβήμι, uti etiam illud ap. Aristot. Occ. i. ἄμψ' ἐντὺν, colo haurire. v. Bergler. ad Alci- phron. Ep. i, 2. p. 10.
 Ἀνταρτίω, iurjurandum vicissim præ- ſto Ag. i, 10.
 Ἀνταρτίωμαι, emo in locum alterius Occ. xx, 26.
 Ἀνταφίλοισι τὸν χῆρος, agro, ex quo fructum ceperunt, vicissim profunt Occ. v, 6.
 Ἀντίον, efficere Occ. xiii, 9 : xviii, 5 : xx, 19. πλοῦς, absolvere navigationem Occ. xxi, 3. ἰσὶ τάχα δὲ, prodesse, facere ad comoda Occ. xxi, 9. Ἀντατικὴ χρημάτωνσις ἐπὶ γεωργίας, ratio quæstuum ex agri- cultura plurimum consequendi Occ. xx, 22.
 Ἄνω βλαστάνων, sursum enasci Occ. xix, 10. ὁ ἄνω θεός, Deus qui supra nos Occ. x, 11.
 Ἀνωφελὲς, inutilis, h. e. perniciosissi- mus Occ. i, 20.
 Ἀξιδιόνοτος, auditu dignus Occ. viii, 3.
 Ἀξιμεγῶς, operi faciundo idoneus Occ. vii, 34.
 Ἀξιδίανος, spectatu dignus, specta- tores delectans Occ. iii, 4 : viii, 3. 8.
 Ἀξιοπρίστειστον σῶμα ἰδὺν, maxime pulcrum et decorum corpus aspec- tu Sy. viii, 40.
 Ἀξιοφίλινος, amabilis Occ. x, 3. 5.
 Ἄξιος παντός, quovis pretio dignus Occ. vii, 41. ἄξιος seq. inf. Sy. iv, 65. Hi. i, 11. Ἄξιος λόγου, egre- gie, scienter, præclare, das der Rede werth ist, Occ. i, 10 : iii, 16.
 Ἄξων, dignum censere Occ. xxi, 4. velle, fe dignum patiare qui Ag. i, 34. Hi. i, 13.
 Ἀπαγγέλλω, renuncio Ag. viii, 3.
 Ἀπαρχήμαι, laqueos vitam finio Hi. vii, 13.

- Ἀπαλῆδνν πρὸς τινα, verum dico /
 profero apud Oec. iii, 12.
 Ἀπαλλάττομαι, discedo, abeo Ag. ii,
 26. amitto, jacturam facio Hi. vi,
 17. οὐκ ἀπαλλάττη οὐτω μεγάλου
 κακοῦ, cur tantum malum non ab-
 jicis Hi. vii, 11.
 Ἀπαλός, tener Oec. xix, 18.
 Ἀπαξ, semel Oec. x, 1.
 Ἀπαριθμῶ, adnumero Oec. ix, 10.
 Ἀπαρχαί, primitiæ Oec. v, 10. Ἀπάρ-
 χισθαι, primitias offerre Hi. iv, 2.
 Ἀπάτη, fraus, simulatio Oec. xx, 13.
 Ag. i, 15. Ἀπατηλός, fallax, frau-
 dentulus Oec. i, 20.
 Ἀπαυλῶ, ruinor Oec. viii, 16. ἀπι-
 λούμαι, minis deterreor Sy. iv, 31.
 Ἀπειρι. Ἀπεισι θρόνου alienus a πα-
 νια Ag. x, 3.
 Ἀπεισι, defatigatum desistere, quæ-
 rendo tatisfere Oec. viii, 23.
 Ἀπειργα τοῦ στρατιώτου πειρῆ, impedi-
 o, quo minus pedes militet Ag.
 ii, 25.
 Ἀπειρος διψους, sitis expertus Hi. i, 30.
 Ἀπιμπελῶν τῇ ὄραν, qui pulcritudi-
 nem suam vendit, h. e. pudicitiam
 suam mercede accepta prostituit
 Sy. viii, 21.
 Ἀπειργάζομαι, efficio, Oec. xiv, 6. Sy.
 viii, 35. ἀπειργασμένος παλὸς πῆγ-
 ρις, absolutus et suis numeris per-
 fectus Oec. xi, 3.
 Ἀπειρώς, arceo, propulso Oec. v, 6.
 Ἀπειχθάνομαι, invisus sum, odium
 pario Sy. iv, 59. Hi. viii, 8. nos.
 Ἀπειχθῆναι, odium Hi. ix, 2.
 Ἀπειχθῆναι τοῦ, non patior Ag. xi, 7.
 Ἀπεινῶ λαβόντι, secum auferre, lu-
 crari Hi. i, 13.
 Ἀπεισι, non parere Sy. iv, 49. in
 dubium vocare Ag. viii, 7. ἀπι-
 στεύομαι, cui fides non habetur
 Hi. iv, 1.
 Ἀπεισι, incredibilis, non verosimilis
 Sy. iv, 50. perfidus, f. suspexit
 fidei Ag. i, 12.
 Ἀπληγτος, infatibilis Sy. iv, 25.
 Ἀπλῶς, simpliciter, sine arte magna
 Oec. xii, 16. aperte, sine fraude
 Oec. xx, 13.
 Ἀπὸ γεωργίας βίον ποιῆσαι, victum
 sibi parare ex agricultura Oec. vi,
 11. ἀπὸ τῆς παροῦσης δικέμιας, pro
 ea quidem copia quæ adfit, pro
 præsentē facultate Oec. ix, 15. ἀπὸ
 πολλῶν ἀργυρίων, ingenti pecunia
 Oec. iii, 1. ἀπὸ τοῦ δικαίου, juste,
 ratione justa Hi. iv, 10.
 Ἀπεβαίνειν, evenire Sy. iv, 49.
 Ἀπεβάλλω, amittere, jacturam fa-
 cere Oec. xii, 2. res suas vili pre-
 tio vendere, projicere Oec. xx,
 38.
 Ἀπεβλίστω, respicio ad aliquem, acci-
 piendi boni spe Oec. ii, 8. eis, in-
 tuor Oec. iv, 23.
 Ἀπογεύομαι, prægusto Hi. iv, 2.
 Ἀποδάσκω, prægmoedo Sy. v, 7.
 Ἀποδίδωμι, præbeo, edo, syn. παρ-
 ἰχω, Oec. v, 10 : xv, 1. præsto,
 quod promiss Oec. iii, 1. efficio,
 teudo Sy. viii, 27. Fr. ii. 4. ἰμά-
 ττω, conficio vestem Oec. vii, 6.
 Ἀποδιδῶμι, peregrinor, absum a pa-
 tria Sy. iv, 30.
 Ἀποδοῖναι δαμοῖς, pendere tributa
 Oec. iv, 11. ἀδλμ, præmia tribuere
 Hi. ix, 3. ἀποδίδωμαι, vendo, ab-
 alieno Oec. i, 10. 11 : xx, 26. Sy.
 viii, 21.
 Ἀποδιδῶμαι, aufugio, de servo Oec.
 iii, 3.
 Ἀποδοκιμάζω, rejicio, reprehendo
 Oec. xix, 12.
 Ἀποδυσθῆναι τι, conficito in Oec. xvi, 6.
 Ἀποδυσθῆναι, demior, valde miror
 Oec. ii, 17.
 Ἀποδύσκειν, interfici Hi. ii, 16 : x,
 4. Ag. iii, 4.
 Ἀποδῶν, confectro Ag. i. 34. cf. ad
 Anab. iv. 8. 25. est ἀποδῶναι τῷ
 θυσιῶν.
 Ἀποκίω, procul absum Oec. iv, 6.
 Ἀποκίω, extra domum mitto, colo-
 nes deduco Oec. vii, 34.
 Ἀποκρύβω, situm, reconditum esse
 Hi. ii, 4.
 Ἀποκρύπτω, celo Oec. xv, 11. 12.
 ἀποκρύπτω ἡμᾶς ἰχθυῖ, vobis non
 aperui, me posse etc. Sy. i, 6.
 Ἀποκρύψω πατρί, clam patre Sy.
 viii, 11.
 Ἀποπαλῶ, impedio quo minus Hi.
 viii, 1. Oec. v, 13.
 Ἀποπαλῶ τινος, voluptatem percipio
 ex, Hi. i, 30. παλῶν consuetu-
 dine amati pueri fruor Hi. i, 36.
 τινὸς ἀγαθῶ, commoda percipio ab
 aliquo Hi. vii, 9. παρὰ τινος τὸν
 ὑπὸσχον, fructum percipio ex ali-
 cujus promisso Sy. iii, 3. (sed scf.
 ἀπολαμβάνω.)
 Ἀποπῶ, γῆλος ἐξ ἀδράστην ἀπόπῶν,
 risus ex hom. periit, f. sublatu
 plane est Sy. i, 15. ἀποπῶναι ὑπὸ
 γεωργίας, ob studium rei rusticæ
 jacturam fecisse rei familiaris Oec.
 iii, 5.
 Ἀποπῶν, desero Oec. vii, 38. omitto
 Oec. xv, 1. ἀποπῶναι τινος mil-
 lum aliquem facio Sy. iv, 52.

- Ἀπολογέσθαι ὑπὲρ τίνος, causam defendo alicujus Oec. xi, 24.
 Ἀπολογίζεσθαι, τὰ εἰς ἑαυτὸν ἀπολογισμῶν, quæ subductis rationibus in annum impendi oporteret Oec. ix, 8.
 Ἀπομνησθῆναι, dimetior Oec. x, 10.
 Ἀπονομῆναι, jurando affirmo *f. nego* Sy. iii, 8.
 Ἀπορρίπτειν, emungo me Sy. i, 15.
 Ἀπώσκειν, mollis, laboris impatiens Ag. i, 28.
 Ἀποσπᾶν τῆς χρήσεως τίνος, defino uti aliquo Oec. xiv, 8.
 Ἀποσπᾶν τίνος, tento aliquem, periculum facio Oec. xix, 13. ἀποσπᾶσθαι εαυτὸν, tuæ facultatis periculum facio Oec. iii, 7.
 Ἀσπείρειν, ego rebus ad vitam necessariis Oec. iii, 5. dubito Oec. viii, 22. χῆρῃσθαι, Oec. viii, 10. Ἀσπείρειν, inops, egenus Oec. ii, 17: xx, 2. Sy. iv, 36. Ἀσπείρειν, inopia, penuria Oec. iii, 8: vii, 11.
 Ἀσπερίσκειν, exstinguo, *de artibus quæ negliguntur* Oec. v, 17.
 Ἀσπένδω, detraho, *de eo, qui supplicet ex ara abripit*, Ag. xi, 8.
 Ἀσπένω, absuro Oec. viii, 15.
 Ἀσπενταίρειν, vallo claudio Ag. ii, 22.
 Ἀσπενταίρειν, Oec. xi, 18.
 Ἀσπενταίρειν, fossa circumdo Ag. ii, 22.
 Ἀσπενταίρειν ἐν ἔργῳ τῶν α. fungor munere viri boni Sy. viii, 34. Ἀσπενταίρειν, omnibus numeris absolutus, *de eo, qui artem aliquam ad summam perfectionem didicit*, Oec. xiii, 3: xiv, 1.
 Ἀσπένω, multam do Oec. xi, 25. χρήματα, pecuniis mulctor Ag. iii, 4.
 Ἀσπένωσθαι εἰσαῖναι, ad aliud tempus differre Sy. ii, 7.
 Ἀσπένωσθαι, avertō Sy. iv, 48. Ἀσπένωσθαι, Dii avertunt, malorum depulsores, Sy. iv, 33.
 Ἀσπένωσθαι, ostendo, doceo Oec. ix, 17. εἰς τὸ κοινόν, in medium profecto, communis usus facio Oec. vii, 13. Ἀσπένωσθαι declaro Oec. ii, 5. τὸν νόμον, sententiam dico Oec. xvi, 7: xvii, 6.
 Ἀσπένωσθαι σπῆμα, specimina vulnerum aufero Ag. vi, 2.
 Ἀσπένωσθαι τινι, elabor alicui Oec. ii, 14.
 Ἀσπένωσθαι, claudum reddo Oec. xi, 17.
 Ἀσπένωσθαι, improviso Ag. i, 16.
 Ἀσπένωσθαι φίλῳ, amicus promptifimus, obsequentissimus Ag. vi, 4: xi, 13. Ἀσπένωσθαι ὑπερηγῶν τὰ πρακτικώτα, sine excusatione aut prætextu iussa munera obire Hi. vii, 2.
 Ἀσπένωσθαι, ποίαν λόγον ἀπένωσθαι, quibus potissimum nobis utendum sit sermonibus, ut hoc efficiamus Sy. iii, 2.
 Ἀσπένωσθαι, Sy. iv, 46.
 Ἀσπένωσθαι πᾶσι ὅτις μὴ, procul abesse ut Oec. i, 14.
 Ἀσπένωσθαι, scilicet Oec. xviii, 10. Ἀσπένωσθαι, numquid? Oec. i, 1. Ἀσπένωσθαι, Oec. vi, 2.
 Ἀσπένωσθαι, gravis, tristis Hi. vi, 4.
 Ἀσπένωσθαι ἡ εἰρήνη, Hi. ix, 9.
 Ἀσπένωσθαι, incuria, negligentia Oec. xvi, 4.
 Ἀσπένωσθαι χάρις Oec. iv, 8. 10. γὰρ Oec. xix, 8. ager incultus et iners: χῆρος, fundus incultus Oec. xx, 22. 26. μάλιστα, apud iners Oec. vii, 33. Ἀσπένωσθαι πρὸς τοὺς πολέμιους γίγνομαι, rem segniter gero adversus hostes Ag. ii, 31. ὅτι οὐδὲν ἔργον τοῦ σώματος ἐν τῇ ἐκχέσει ἔν, quod nulla corporis pars in saltando quiescebat Sy. ii, 16. Ἀσπένωσθαι, levissime Oec. xv, 1.
 Ἀσπένωσθαι πολὺ, magnum pretium Oec. xx, 26.
 Ἀσπένωσθαι, irriquo Sy. ii, 24.
 Ἀσπένωσθαι, ita ut placeat mihi Oec. xi, 19.
 Ἀσπένωσθαι, qui placet, amicus Sy. iv, 60: viii, 42. τὰ ἑρσέα, quod placere solet Ag. xi, 5.
 Ἀσπένωσθαι, præstantia, *de equo generoso*, Hi. ii, 2: vi, 16: Ἀσπένωσθαι, currus, *h. e. equorum curruum janitorum, virtute* Hi. xi, 5.
 Ἀσπένωσθαι, injuriam propulso Oec. vii, 25: tueor. opem fero Oec. iv, 5: vi, 5: vi, 6. 7.
 Ἀσπένωσθαι, prandeo Oec. xi, 18.
 Ἀσπένωσθαι, *scq. inf.* maxime possum Oec. iv, 16.
 Ἀσπένωσθαι, satia curo: παρὲν, mea præsentia satis est Oec. xii, 4. 5. Ἀσπένωσθαι, satia, abunde Oec. ii, 1.
 Ἀσπένωσθαι, curru vehor Sy. iv, 6. Ἀσπένωσθαι, auriga Sy. ii, 27.
 Ἀσπένωσθαι Ag. ix, 6: Ἀσπένωσθαι Hi. xi, 5. *et ἄλλα τρέφει ibid.* est equos jugales alere.
 Ἀσπένωσθαι, aro Oec. iv, 15.
 Ἀσπένωσθαι, languidus, infirmus Oec. iv, 3.
 Ἀσπένωσθαι, jam nunc Oec. xix, 15.

- Ἀργίως*, modo, paulo ante Oec. ii, 11.
- Ἀργός*, panis *ex tritico*, v. Oec. viii, 9.
- Ἀρχὴν τῶν ἰσχυρομένων*, præesse operariis Oec. xiii, 3. *τῶν ἰσχυρῶν*, amatores in sua potestate habere Sy. viii, 26. *Ἀρχὴν*, præfectus Hi. ix, 4. *de Satrapa Persarum* Oec. iv, 5.
- Ἀρχομαι ἔργου*, rem inchoo Oec. vi, 1. *τὰ ἔργα*, patriæ institutis parco Ag. ii, 16. *Ἀρροίζων*, primum colligo Oec. ix, 6.
- Ἀρχὴν* Sy. i, 15. *τὴν ἀρχὴν* Oec. ii, 11: viii, 2. omnino.
- Ἀρχικὸς, ἢ ἀρχὴν ἱκανὸς*, ad regendum aptus Oec. xiii, 4.
- Ἀσπετος γῆ*, terra non pressa, mollis Oec. xix, 11.
- Ἀσπίς*, exerceo Ag. i, 25. *ἀσπίς ἱερμίων παντοδαπῶν*, solebat versari cum hominibus omnis generis Ag. xi, 4. *Ἀσπῆμα*, exercitatio Oec. xi, 19. *Ἀσπῆσις*, id. Oec. v, 1.
- Ἀσπῆσις*, libenter, cupide Sy. ix, 3.
- Ἀσπάζομαι*, amo, Oec. x, 4. colo Ag. xi, 3.
- Ἀστυ*, urbs, *de Athenis* Oec. xi, 18.
- Ἀσπὴς*, civis, *opp. ξένος* Oec. vi, 17.
- Ἀσυνεία*, infcitia, inertia Oec. viii, 17.
- Ἀσυνεὺς*, non præparatus Oec. viii, 13.
- Ἀσχυλίαν ἔχει συνεπιμιλιῶσαι*, impedior, quo minus simul curem etc. Oec. iv, 3. *παρίχω τινι seq. inf.* impedio aliquem, quo minus Oec. vi, 9.
- Ἀσυνεὺς*, ordinem deferere, munus suum non recte obire Oec. v, 15. *proprie dicitur de militibus contra iustum imperatoris se gerentibus.*
- Ἀσυνεὺς στρατιᾷ*, exercitus inordinatus Oec. viii, 4.
- Ἀσάβλα*, confusio, inconditus rerum ordo Oec. viii, 9.
- Ἀσάβ*, cæterum Sy. ii, 6.
- Ἀτίχωνος πόλις*, urbs sine muris, non munita muris Ag. ii, 24.
- Ἀσπερὶς διᾶσθαι*, quod sine tædio spectari non potest Oec. viii, 3.
- Ἀσπῆσις*, inhonoratus Hi. ix, 10.
- Ἀσπῆσις*, intrepidus Ag. vi, 7. *ὄμμα*, oculus immotus Sy. viii, 3.
- Ἀσπῆσις*, non tritus Oec. xviii, 5.
- Ἀδ*, similiter, quoque Oec. i, 22. Sy. iv, 10. *ἢ παρὰ τῶν* Oec. iii, 4. 5. vicissim Oec. iv, 10. contra Sy. iii, 9: iv, 52. *ad πάλιν*, rursum Sy. vii, 1: viii, 1.
- Ἀδῶσω*, exsicco, arefacio Oec. xvi, 13. 14.
- Ἀδῶσω*, rursum Sy. i, 14. posthac Sy. i, 16.
- Ἀδλῆμα*, tibiarum cantus Sy. vi, 5.
- Ἀδλῆσις*, tibicina Sy. ii, 1.
- Ἀδῶσω τὸν δῖον*, rem familiarem augere Oec. i, 15. 16: ii, 1.
- Ἀδῶσω*, aura Oec. xx, 18.
- Ἀδῶσις*, exempli gratia xix, 18. Hi. ii, 7. *μάλα*, statim Ag. v, 5.
- Ἀδῶσις*, quod sponte fit Oec. xx, 10. *ἀγαθὸν*, bona quæ sponte sua affluunt Hi. iii, 5.
- Ἀδῶσις*, ad alterius partes transfugio Oec. iv, 18. *Ἀδῶσις*, transfuga Ag. i, 19.
- Ἀδῶσις*, liber, qui suis legibus utitur, Ag. i, 11.
- Ἀδῶσις*, solus, merus Oec. xvii, 15. *αὐτὸς αὐτὸν πείθει*, sibi ipse persuadet Oec. xx, 15. *ἰ αὐτὸν c. dat.* Sy. viii, 35. *αὐτὸς*, dominus Oec. iii, 4. *Ἀδῶσις*, extemplo Ag. i, 28. *ἰ αὐτὸν ὁρμήσας*, socii ex loco ipso, ubi tum erat, l. c. Græcia: *opp.* focis Asiaticis, quos secum adduxerat, Ag. ii, 6. *Ἀδῶσις*, ibi, eo ipso loco Ag. ii, 5. *μένει*, domi manere Hi. xi, 10.
- Ἀδῶσις*, agricola, qui ipse sine servis opus suum facit, *opp.* *τῶ τῶ ἱερμῶν ἡγεμονίᾳ*, Oec. v, 4. *hoc sensu est ap. Palæphat. c. 3. cf. Perizon. ad Elian. V. H. xii, 43.* *τὴν φιλοσοφίαν*, qui in philosophia sine magistro profecit Sy. i, 5.
- Ἀδῶσις*, *ἀδῶσις* *ἢ αὐτὸν*, manifesto in ipsa re deprehendi Sy. iii, 13. Oec. xviii, 3.
- Ἀδῶσις*, æstus, siccitas Oec. v, 18.
- Ἀδῶσις*, obscurus, a conspectu remotus, et adeo ignoratus Oec. i, 18.
- Ἀδῶσις*, e medio tollo, funditus perdo Ag. vii, 6. interverto Oec. xiv, 2. *Ἀδῶσις*, me subduco e conspectu hominum, lateo Ag. ix, 1.
- Ἀδῶσις*, copia, abundantia Oec. ii, 8: xii, 6. Sy. iv, 43. *Ἀδῶσις*, copiosus Oec. v, 3. *Ἀδῶσις*, largius excipio Oec. v, 8.
- Ἀδῶσις*, potestatem facere Oec. xvii, 2. *πάλιν*, urbem suis legibus uti sicut Ag. ii, 29. *Ἀδῶσις*, me regno abdicco Hi. vii, 11. *Ἀδῶσις*, *τὴν πάλιν ἔχων*, relicta bona forma Oec. vi, 16.
- Ἀδῶσις*, appendo Sy. ii, 20.
- Ἀδῶσις*, deficit Ag. ii, 24. *Ἀδῶσις*, id. Ag. i, 35. *αὐτὸν*, pericula detestare, subterfugere id. vii, 1.
- Ἀδῶσις*, sterilitas ingeniorum, de-

- mentia, stultitia Sy. iv, 56. *Ἀφο-
ρος*, sterilis Oec. xx, 3.
Ἀφορμὰ Oec. i, 16. facultates, ope-
quod vulgo *Græci* vocabant *παραβολὴν*
eis τὸ ζῆν, *Attici* *ἀφορμὰς* dicebant;
Galli *moieus de viure*. v. *Cesauib.*
ad *Theophr.* *Charact.* *περὶ καλαμίας*
p. 132.
Ἀφροδίσια, res veneræ Oec. xii, 13.
Ἀφροδισιάζω, voluptate veneræ
fruo Sy. iv, 38. *Ἀφροδισιάζωμαι*,
stuprum patior Hi. iii, 4. *Ἀφρο-
δίτη ἀφρογία καὶ σάδωμος* Symp.
viii, 9.
Ἀφρογονία Sy. viii, 33. *Ἀφρογ-
ονίς* Sy. vi, 6.
Ἀφρόνως, temere et inconsiderate Ag.
ii, 3.
Ἀφωλαΐα, custodiæ incuria Oec. iv,
10.
Ἀφρόνιος χῶρος, ager non confitus
Oec. xx, 22.
Ἀχάρινος, ingratus, injucundus Oec.
vii, 37. Hi. i, 24. ingratus, bene-
fici immemor Ag. xi, 3.
Ἀχθῶμαι, offendor, moleste fero Oec.
viii, 2; ix, 16.
Ἀχρηστος, inutilis, perniciosus Oec.
iii, 1; viii, 4; xviii, 14.
Ἀχυροδία, palcarium, locus ubi pa-
lea residet Oec. xviii, 7.
Ἀχυρος, palea Oec. xviii, 1. 2.
Ἀσρος, deformis Sy. viii, 21.

B.

- Βάδω*, pedetentim, lento gradu Oec.
xi, 18. Ag. ii, 3.
Βαδίζω, lente procedo, *opp.* *τρέχω*,
Oec. viii, 4. iter facio Oec. xvi, 7.
Βάθος, profunditas Oec. xix, 2. *Βα-
θὺς ἀνὴρ*, vir dives et potens Oec.
xi, 10. *Σὺ πλοῦτος βαθὺς ἀρ. ἑβλιν.*
V. H. iii, 18.
Βαῖνω. βαβανίως *εὐς αἰαίς* *ἰσ δασίδω*
Oec. viii, 17.
Βααχίος ρυθμός, rhythmus Bacchicus
Sy. ix, 3.
Βαλάνιον, balneum Oec. ix, 5.
Βαλάντιον, crumena Sy. iv, 2.
Βανανικαὶ εἵχται, artes sordidas et
fellulariæ, quæ non modo ad ignem
exercentur, sed et alio modo Oec.
iv, 2. *conf. Valens.* ad *Ammon.* p.
215. et *Perizon.* ad *ἑβλιν.* *V. H.*
vi, 6.
Βαββαγος, de Persarum rege Sy. viii,
40.
Βαβος, gravis, vehemens Ag. xi, 12.
Βαβίως ἀκούω, graviter, cum animi

- ægritudine audire Ag. viii, 2.
Βασαίζωμαι, convincor Oec. x, 8. .
Βασίλειος, de filio regis Oec. iv, 16.
Βασίλειος, regius, *h. s.* egregius, præ-
stantissimus Sy. i, 8. *ἄβας*, regis
mores Oec. xxi, 10.
Βίβαιος, constans, firmus Hi. iii, 7.
Βιάζωμαι, cogo Sy. viii, 20. vim in-
fero Ag. xi, 1. *βιβασαρίων*, vi sub-
acti Hi. ii, 12.
Βίαιος, violentus Hi. iv, 3.
Βίος, vitæ ratio Ag. ix, 5. *Βιωσία*,
vitæ institutum Oec. vi, 10. *Βιο-
τιών*, vitam traduco Oec. vi, 1.
Βλάβαν φέρω, damnum afferre Oec.
iii, 4.
Βλακινός, stultus Oec. viii, 17.
Βλάξ, stupidus, stolidus, ignavus Oec.
viii, 16.
Βλάστην, adversor, impedio Sy. viii,
43.
Βλαστάνω, progermino, pullulo, fron-
desco Oec. xix, 2. 8. 10. *Βλαστής*,
germen *ib.* 8. *τὰ βλαστὰ τῆς γῆς*,
de radicibus ib. 10.
Βλαστὸν εἶναι, ulciscor aliquem Ag. ii,
22. *τῷ ἰσθδίου εἶναι τὸν λόγον βο-
θῶντα παρίσταναι*, quod disputa-
tionem tuam ita institueris, ut,
quod antea posuisti, maxime con-
firmaretur Oec. xxi, 1.
Βιάζω, scrobs Oec. xix, 7.
Βιάζω, scrobs *ib.* 3.
Βίτρυς, uva, racemus Oec. xix, 18.
Βορλύνωμαι, consulto Oec. xi, 24.
Βούλωμαι, *c. inf.* *oor.* Oec. xiii, 10.
βυν. ἰνιχυρίω, conor Sy. i, 14. *Βου-
λήματος ἑξαπατήσω*, ut deciperet Ag.
i, 29. *χρῆνδω*, ut utar Sy. ii, 10.
Βραχίς, brevis, *non longus* Oec. xviii,
2. brevis, *non longus, non latus* Oec.
xix, 5. *βραχία ἔχω*, qui tennem
et male constitutam rem familia-
rem habet Sy. iv, 34.
Βρόφος, infans Oec. vii, 24.
Βρίχω, irrigo Oec. xvii, 2.
Βρώσκω, edo Hi. i, 24.
Βωδός, ima pars, fundus Oec. xix,
11.
Βωρίς, ara Ag. xi, 1.

Γ.

- Γάνωμαι*, lator Sy. viii, 30.
*Γὰρ reddit sententia eleganter prater-
missa rationem* Oec. ii, 4. 10: xi,
25: xii, 7. 10: xvii, 3. 7: xix,
5.
Γαννός. τὰ ἀμφὶ γαστέρα Oec. vii, 6.
Γαννέωμαι, superbio, effuso Hi. ii, 15.
X

Τε *additum pronomini* *figu.* quidem, certe, vero Oec. i, 1. Sy. viii, 32.
 μεγάλη γι Symp. i, 15. πᾶν γι ἀραίος ii, 1. εἰ μὴ—γι, nisi certe Oec. i, 10. γι δὲ, omnino v, 20 : xiii, 4. cf. ad xiii, 5. *not.* Arriani Anab. v, 9. οὐ πλὴν γι δὲ τοῦ Ἰδοῦ v, 5, 11. γυναικείους τῶν γι δὲ σὺν ἰσοίαν τῶν ἄλλων. et *sect.* 12. οὐκ ἔχον ἀρετῆς, ὅς γι δὲ σὺν τὰ ἰδὼν, συμβαλὼν. *sed sect.* 10. ἵσους τε δὲ ἄλλων—ἰσῶν editum. corrige ἵσους γι δὲ, cf. i, 9, 9.
 Γύται, vicinus Oec. xvi, 4.
 Γίλωντασι scurram ago Sy. iii, 11.
 Γίλωντασις, scurra Sy. i, 11.
 Γίμων, refertus sum Oec. viii, 12.
 Γενναλόντα, genus meum recenseo Sy. iv, 52.
 Γένιον, mentum, barba Sy. iv, 28.
 Γενναίος, generosus, egregius, bona indole præditus, *de animalibus, vid.* Oec. xv, 4. liberalis, qui facile servit rationibus alterius Oec. xviii, 10.
 Γεραίον, præmiis orno Oec. iv, 8. honore afficio, veneror Hi. vii, 2.
 Γεφφίρει, scutati Perfarum Oec. iv, 5.
 Γεωμετρεῖν, metiri Sy. vi, 8.
 Γεωργεῖν, arare, rei rusticæ operam dare Oec. xiv, 2. γεωργίας id. Oec. iii, 5.
 Γῆ, ager Oec. i, 8. Sy. iii, 8.
 Γηραιός, senio confectus Ag. xi, 15.
 Γηράσκω, confensco Ag. xi, 14.
 Γηροβοτός, qui parentes senes alit Oec. vii, 12. 19.
 Γίγνηθαι, nasci Oec. vii, 34. μαι, meum fieri Ag. v, 5. σὺν τινι, pro aliquo facere, *de calculis*, qui favent alicui Sy. v, 10. πολλοῦ ἀργυρίου, magno emi Oec. xx, 23. ἱκανός, satia esse Oec. vi, 13.
 Γιγνώσκω, judico, statuo, sentio Oec. ix, 18. γνωσκίνα, deliberata, cogitata Oec. v, 18.
 Γλυκαίνει, dulcem reddo Oec. xix, 19.
 Γνώμη, consensus, voluntas Oec. ix, 5. consilium, auctoritas Oec. xxi, 8. Sy. ii, 9. de prudentia et arte hominibus utendi Oec. xxi, 2.
 Γοργύτρεον ἰσθῆσαι, vultu torvo et terribili esse Sy. i, 10.
 Γοῦν, enim Sy. iv, 48. Hi. ii, 8. Ag. i, 38.
 Γράμματα, litteræ Oec. xv, 7. Γραμματιστής, ludimagister, qui litteras docet Sy. iv, 27.
 Γράφωθαι, exscribere Oec. ix, 10. Ag. i, 18. *not.* γράφω, *de liberis ci-*

vitatibus, quæ ipsæ sibi leges ferunt Oec. ix, 14.
 Γρηγάρω, vigilo Hi. i, 6.
 Γυμνάζω, exerceo, moveo Sy. ii, 16. 22.
 Γυμνασιερχία Oec. ii, 6. præfectura gymnasiorum.
 Γυμνάσιον, exercitatio, ratio corporis exercendi Oec. x, 11.
 Γυναικωνίτις, gynæceum, pars ædium ca, ubi mulieres degunt Oec. ix, 5.
 Γυνή, uxor Oec. iii, 12. γαμετή, uxor Oec. iii, 10. mulier, *in sensu male* Ag. i, 28.

Δ.

Δάζωμαι, tribuo, assigno Oec. vii, 24. 25.
 Δαίμονιον, quid v. Ap. 13.
 Δάκνω, mordeo Sy. iv, 28. *dicitur imprimis de animalibus venustis; unde etiam δάκνος est vipera s. serpens;* mordeo, male afficio, ægritudine afficio Oec. viii, 1. Δάσσωμαι, mordeo, male habeo Oec. xii, 16.
 Δανίζω, mutuum do Sy. iv, 45. δανίζωμαι, mutuum sumo id. 46.
 Δαπανέω, confamo, sumtus facio Oec. iii, 15.
 Δασμὸς λαμβάνειν, tributa exigere Oec. iv, 5.
 Δαῖ, oportet c. *dat. persona* Oec. viii, 9. διαλέγειν δαί αὐτῶν, *s. lectio sana*: necesse est c. *dat. persf. et gen. rei* Oec. vii, 20.
 Δαίος, excellens in aliqua re, peritus Oec. ii, 15. 16 : xii, 20 : xix, 14. Sy. vi, 8. vehemens Hi. i, 28. terribilis Ag. vi, 8. τὰ διὰ, pericula Oec. iv, 19. Ag. xi, 10. διότινα σκώιν, graviora committere scelera Sy. iv, 36.
 Διανίζω, excipio epulo Oec. ii, 5.
 Διαπείρω Ag. xi, 8. *not.*
 Διαπύκνως στήνη, conclave quod decem lectos capit Oec. viii, 13.
 Διὰ δέση, decima prædæ pars, quæ Apollini Delphico consecrabatur Ag. i, 34.
 Διόδωρος, τὸ, arbor Oec. iv, 14.
 Διέρω, in dextro cornu Ag. ii, 9. διέρω στήναι v. n. Ag. iii, 4.
 Διζυῶμαι, dextra apprehendo Oec. iv, 25.
 Δίωμαι ἑνός, opus est mihi Oec. v, 16. deficio, inferior sum Sy. ii, 9. ἑνός παρὰ ἑνός, peto ab aliquo quid Hi. i, 33.

Δίον λαμβάνειν, quod sumi oporteat
Oec. viii, 17. *τὰ δίκαια*, necessaria
ad vitam Hi. x, 2. *ποιῶν*, officio
suo fungi Oec. xii, 12.
Δουλεύω, in vincula conjicio Hi. vi,
14.
Δυσκόλως, herilis, quod domini est
Oec. ix, 16. *τὰ δυνάμεις* *sc.* *χρή-
ματα*, bona domini Oec. xiv, 2.
Δυσσυνεχής, idoneus ad fungendum
officio heri Oec. xiii, 5. *Δυσσυνε-
χῆς*, herilem in modum Oec. x,
10.
Διότιτος, secundus, dicitur *respectu*
magnitudinis et dignitatis alicujus
Ag. i, 3.
Διόν, subigo Oec. x, 11.
Δίχομαι, fustineo impetum, resisto
Ag. i, 32 : ii, 11. *μᾶλλον*, malo
Sy. iv, 11.
Δίω, in vincula conjicio Oec. xiv, 5.
Δῶ, certe Oec. i, 14. modo Hi. viii,
6. obsecro *v. n.* Oec. xi, 3. *πῶς*
δῶ, qui quæso? Oec. ii, 4. *τι—αὐτὸ*
δῶ, cum—tum certe Ag. iii, 6. *καὶ*
δῶτα, itaque Oec. xi, 4.
Δηλώ, decipio Oec. x, 3. *not.*
Δῆλον *in πολλοῖς*, ex multis fit clarum
Sy. ii, 9. *δῆλον ἐστίν*, scilicet Oec.
vii, 19. *elliptice ponitur* Oec. xvii,
2.
Δημιγῆτες, concionator Sy. ii, 14.
δημιουργεῖς, peritus concionis ad
populum habendæ Sy. iv, 6.
Δημόσιον, ærarium Ag. i, 18. *sc.* *etiam*
Lat. publicum *pro ærario dicitur*
ap. Liv. ii, 9. *ubi cf. Gronov.*
Δῖον, vasso, populorum Ag. ii, 17.
Διὰ τίλου, usque Oec. xvii, 10. *διὰ*
χρίνου, raro Oec. ix, 10. *δι' ἑαυ-
τοῦ*, per se ipsum, non per alium
Hi. ix, 3. *δι' ἀπεχθείας γίνεσθαι*,
cum offensione hominum fieri Hi.
ix, 2. *syn.* *πρὸς ἑχθρὸν ἔχειν* §. 1.
Sic Ælian. V. H. xii, 31. *διὰ συνου-
δῆς εἶναι*, in pretio esse, *ad q. l. v.*
Peritæon. διὰ χαρίων εἶναι *vid.* *χάρις*.
διὰ intelligitur in ταῦτα Sy. iv, 28.
56.
Διόβολος, calumniator Ag. xi, 5.
Διόγειν μετρίως, vitam mediocrem
agere Hi. i, 8.
Διηγύγμαι, continuo maneo, *syn.*
διαμῖνω Ag. i, 4. *ὅν ἀφίλαμος*, sem-
per et ubique sum utilis Ag. xi,
16.
Διαδίδωμι, distribuere Oec. xiii, 12.
Διακρίνω, discerno, dijudico Oec.
xix, 16. *et proprie, ut h. l. dicitur*
de spectando muro et argento.

Δωδών, percurro, *de sermone*, Oec.
x, 3.
Δωδρύνω, frango Ag. ii, 14.
Διαίρω, discerno, distinguo, seorsim
constituo Oec. vii, 26 : ix, 6.
Διαιτα, vivendi ratio, victus et cul-
tus Oec. ii, 8 : vii, 19. *Διατῶσθαι*,
degere Hi. i, 19.
Διατῆται, locus ædium, ubi ho-
mines degere solent Oec. ix, 4.
Διακαθίζω, diversis locis constituo *f.*
confidere jubeo Oec. vi, 6.
Διακονία, ministerium, munus cibi
ministrandi Oec. vii, 41. *Διάκονος*,
de sermo et ancilla cibos potusque
ministrante Oec. viii, 10. Hi. iv,
2. *Διακονεῖς*, idoneus ad ministran-
dum Oec. vii, 41.
Διακρίνω, cædendo perrumpo Ag. ii,
11.
Διακῶν, ad finem usque audio Hi.
vii, 11.
Διακρίνεται πρὸς πάνλους Sy. iv, 20.
in judicium pulchritudinis se com-
mittere Ag. i, 33. *in ἑσθλῶς not.*
Διακῶν *ἐπὶ*, avoco a te bona Oec.
i, 20.
Διᾶλγω, secerno Oec. viii, 9.
Διᾶλίσσω *sc.* *τὸν λόγον*, sermonem in-
termitto Sy. vi, 2.
Διαλλάττω, reconcilio Oec. xi, 23.
Διαρρέχωμαι *τῷ μὴ φιλεῖν*, repugno,
ne osculum mihi detur Ag. v, 4.
Διαμένω, permanere, non violari et
negligi Oec. ix, 14.
Διατίω *τὸ δίκαιον ἰσότητι*, suum cui-
que distribuo Oec. vii, 33. *Διανο-
μή*, dispensatio Oec. vii, 39.
Διαπράττω τὴν βίαν, vitam traduco Oec.
xi, 7.
Διατίω, perrumpere aciem et eva-
dere Ag. ii, 12.
Διαπνέσθαι, perfari Sy. ii, 25.
Διαπνέω, summo studio elaboro
Oec. vii, 32. perficere Ag. xi, 7.
Διαπράττω perficio Sy. v, 9. *Διαπράτ-
τωμαι*, facio Sy. ii, 11. *τὰ πρῶτα*,
satisfacio officio Oec. vii, 29.
παρά τινος, impetro ab al. Sy. iv,
18.
Διασημαίνω σαφῶς, perspicue indico
Oec. xii, 11.
Διαστρίψω, distorqueo Sy. vii, 3.
Διατάττω, dispono, describo Oec. iv,
21 : iii, 3 : ix, 1. 2.
Διατυχίζω, muro interposito separo
vel munio Sy. v, 6. *dicitur elegan-
ter de alto et eminenti naso, qui oculis*
impedimento est.
Διατίλλω σπῶν, semper facio Oec. xi,
2. *ἐνδύω*, continna fruor felici-

- tate Ag. i, 37. ἀπαφρόνους, nunquam contemnor Ag. vi, 8. ἀφέντες, semper invictus sum Ag. x, 4.
- Διατίθεμαι, afficio Sy. iv, 64. πολλὰ κακῶν, multorum malorum causa existo Ag. xi, 6. Διατίθεμαι πρὸς τινα, affectus sum erga al. amo aliquem Oec. vii, 38. cf. xxi, 7.
- Διατρέβην *sc. τὸν χρόνον*, verfor, commoror Oec. iv, 13. διατρέβην παρ' ἑχμῃ, moram afferre Oec. viii, 13.
- Διαφέρειν τι, in aliqua re differre Oec. xx, 5. ἢ τινὶ τινος, præstare alicui re Hi. ii, 2. εἰς τι, v. n. Hi. i, 2. Oec. xx, 16. πρὸς ἄδον, ad voluntatem conferre Sy. iv, 41. εἰς παρὰ τοὺς δίκαι διαφέρει, facile unus decem præstat Oec. xx, 16. τὰς ψήφους, suffragia ferre Sy. v, 8.
- Διαφρίσκειν τι, secus atque Ag. i, 36. πολλὰ, exquisitissime Hi. i, 29. τῶν ἄλλων ἐνδράσων, magis quam reliqui homines, præ cæteris hominibus Hi. vii, 4. πρᾶντα, diversam experiri fortunam Oec. xx, 5.
- Διάφρασι, dissentientes in rep. Ag. vii, 2.
- Διαφρίσκω, vitio v. n. Sy. iv, 54. corrumpro, de largitionibus Sy. v, 10. e medio tollo, interficio Hi. iii, 8. ψυχὰν, mores corrumpro Sy. viii, 20.
- Διακχιρίζω, administro, sub manibus habeo Oec. xiv, 6.
- Διακχιρίζω, seorsum colloco, dispono Oec. viii, 11.
- Διδασκαλίαν, ludus litterarius Sy. iv, 23. egregie de hac voce differit Perizon. ad *Eliau. V. H.* iii, 21.
- Διδάσκω, docendo efficio v. n. Oec. xiii, 5: ix, 12. εἰς τι, usum rei docere Oec. xviii, 1. Διδασκόν, quod doceri potest, *f. docendo effici* potest Oec. xii, 10. Sy. ii, 7.
- Δίδωμι, promitto, dare volo Ag. iv, 6. εἰς ἰσπίας τροφὴν, alo equites Oec. iv, 5.
- Διυλημμένους Oec. xi, 25. *pot.*
- Διωπεύω, persequor, absolvo Oec. vi, 1.
- Διπλῶν, peragro Oec. iv, 8.
- Δίξω, edificero, explico Oec. vi, 2. doceo Oec. xv, 13.
- Δίρχομαι, oratione pertracto Oec. vi, 2. διὰ θεοῦ μιμούμενος, in omnibus imitatus est Sy. ii, 21.
- Δυσκαρμύνω, considerate, prudenter Oec. vii, 18.
- Δυσκοῦν, recte dispono Oec. viii, 6. 9. de ordinibus in acie bene distinctis et explicatis.
- Διμετρῶν, diem exigo Oec. xi, 18. Ag. viii, 2.
- Δίκαιος, δικαιοτάτος σου σὺν ἑγῶν, æquius est me ducere Sy. iv, 15. Δίκαιος, recte Oec. iv, 25. Δικαιοσύνη εἰς χρέματα, abfinitia a divitiis Ag. iv, 1. Δικαιοσύνη et πρᾶντα quid, v. n. Sy. v, 10. Δίκαιον δίδωμι, pœnas dare Oec. vii, 31. Δίκαιον ἔσται τιδέναι τινὶ τινος, ulcisci aliquem de re Ag. ii, 29. ὅν δίκαιον ἔστι εἰς πρᾶν, accusatio non datur a legibus Ag. iv, 2.
- Διμετρίαν Ag. v, 1.
- Διπύρρει, in gyrum circumagi Sy. ii, 8.
- Διακχιρίζω, administrare Oec. ii, 13: vii, 3. 4: viii, 10. Δίκαιον, rem familiarem administrare Oec. xi, 10.
- Διμετρίαν, pacifcor Ag. iii, 5.
- Διμετρίαν, perspicio Oec. vi, 1.
- Διμετρίαν, effingo, perfodio Sy. iv, 30.
- Διπύρρει, duplico Ag. v, 1. Διπύρρει, duplus Oec. xxi, 3. Διπύρρει, duplo plus Oec. vii, 41.
- Διπύρρει, *ov.* i Oec. xix, 3.
- Διπύρρει, duo Sy. viii, 9. Ag. ii, 30.
- Δίφρος, curtus Sy. iv, 6.
- Δίχην καταντίνω, separatim ponere Oec. ix, 8. πρᾶν τὴν γῆν καὶ τὸν ὕλην, separare terram a fructibus Oec. xvi, 14. σταντίνω, seorsim, aliis in locis habere castra Ag. ii, 30.
- Διπύρρει, averfor Ag. iii, 1.
- Διπύρρει, *pot.* vi. deor mihi, puto Oec. ii, 1. Διπύρρει, illa arbitror a nobis tacta esse Oec. xv, 6. Διπύρρει, existimari Oec. i, 17. putare Oec. vi, 16. c. dat. pronominis et simul accus. participii ibid. Διπύρρει, *ov.* viri spectatæ probitatis et magnæ auctoritatis Hi. ii, 1. Διπύρρει, *pot.* pro σὺν Oec. iv, 3. *vid. L. Bos. Exercit. ad Luc. A. A.* xvi, 23.
- Διπύρρει, spectro, exploro, probro Oec. iv, 8: vi, 13. Ag. vi, 2: xi, 10.
- Διπύρρει, probatus, eximius Oec. iv, 7. lectus, egregius Ag. i, 24.
- Διπύρρει, qui sexies curriculo stadium emittitur Sy. ii, 17.
- Δίχα σὺ, existimatio hominum de te Oec. ii, 4. Δίχα λαμπρὰ ἀνταλαβάνω, gloriam sibi vindicare, magnifice de se sentire Hi. ii, 15. Δίχα γὰρ γυλῶν προλαβῶν, ridiculam opinionem addere Sy. iv, 8. Δο-

ἔξω δὲν ἰδαίμενός τις αἰσιν de felicitate nonnullorum opinionem concipio ex rebus sub oculis cadentibus Hi. ii, 3.

Δαρφύριος, tueor, satellitis munere ap. aliquem fungor Hi. iv, 3. Δαρφύριος, satellites, corporis custos Hi. v, 4.

Δουλόμαι, sub potestate meam redigo Ag. vii, 7.

Δρακινίτις, fugio Ag. i, 23.

Δριμύς, saporem habens acrem et pungentem Hi. i, 22.

Δυναμικός, valeo, praestare possum, f. officio, praesto Oec. v, 1: vii, 28. 30.

Δυναμὶς τῆς αἰσῆς, aedum vis et natura Oec. ix, 2. δύναμις, copiae Ag. i, 16. ἡ τῶν δυνατῶν Oec. vii, 11. not.

Δυνατὸς ἀνέρεος, qui non facile decipi potest Ag. xi, 12.

Δυνατὸς βούλωντος, qui difficile patet infidiis Ag. vi, 7.

Δυνατὸς ἀφροδισίου, infano rei venereae amore capti Oec. xii, 13.

Δύνωνται, equitatu minus idoneus Ag. i, 15.

Δυσκόλος, multis difficultatibus impeditus Oec. xv, 10.

Δυσλόγος ἔχων, difficulter solvi posse Oec. viii, 13.

Δυσπρόσβητος, ad quem difficilis patet accessus Ag. ix, 2.

Δυσπραγμία ἐν γυναιξίν, inconcinne collocatam esse Oec. viii, 15. 16.

Δυσχερὴς, gravis, molestus, *syn. φοβερός* Oec. viii, 6. Hi. i, 36.

Δωρημα, donum Hi. viii, 4.

E.

Ἐδὲ, ἰταὶ λὰν, λὰν pro ἔν Hiero i, 14.

Ἐδὲ, missum facere Sy. vi, 8. ἐὰ δὲ λόγῳ, relinquere, non eripere res alienas Ag. xi, 3. *cf. Perizon. de hac voce ad Elian. V. H. ii, 38.* Ἐδῶται ἡδοναίῳ, quibus licet otari, qui non prohibentur otari Oec. xx, 19.

Ἐαὶ, ver Oec. xvi, 11.

Ἐγγίσι, ἐὰ Sy. iv, 31.

Ἐγγίγνεσθαι ὑπὸ τινος, excitari ab aliquo Oec. xxi, 6.

Ἐγγίσιον αἰσιν τοῦ Θεοῦ, propius accedere ad naturam divinam Hi. vii, 4.

Ἐγκαλῶν τιν, accuso Hi. v, 4. Ag.

iv, 1. Ἐγκαλμα, cūctum Oec. xi, 3.

Ἐγκλίνω, Inclino Ag. i, 3a. *dicuntur de militibus, qui in acie pedem referunt. Sic etiam fere dicunt Latini aciem inclinatam.* Ἐγκλίνομαι τιν, me inclino ad aliquem Sy. iii, 13.

Ἐγκνίμαι, pulvere perfundor, *quod facere luctatores solebant* Sy. iii, 8.

Ἐγκράτεια χρημάτων, abstinentia a divitiis Ag. iv, 3. ἀφροδισίου, temperantia in voluptate venerea Ag. v, 4.

Ἐγκρατής, potens, qui cupiditatem animi in sua potestate habet Oec. ii, 1. γίνομαι τινος, in meam redigo potestatem Hi. v, 2.

Ἐγκώμιος, laudatio Ag. x, 3.

Ἐγχυρίδιον, gladius f. pugio Ag. ii, 14.

Ἐγχυρίζω, in manus trado, porrigo Oec. viii, 10. alterius potestati committo Ag. iii, 2. 3.

Ἐγχύλιας ἀδρίων τοῖς ποσὶν Sy. ii, 26. *dicuntur de iis, qui magnos cynathos uno tenore exhauriunt, et ad satietatem usque potant. Sic Antou. Liber. fab. 24. v. Perizon. ad Elian. V. H. i, 4.*

Ἐγχύωσα, anchusa herba Oec. x, 2. 7. not.

Ἐγχυρίω. οὐκ ἔγχυρί, fieri non potest Oec. viii, 16.

Ἐδισμα, cibus Hi. i, 23.

Ἐδωδὴ, cibus Hi. i, 19. Ἐδωδμος, ad vescendum aptus Oec. vii, 36.

Ἐδολότης, lubens, alacer Oec. xxi, 3.

Ἐδολοσύνη, studium laboris Oec. xxi, 6.

Ἐδολόνοτος, ultro, sponte sua Ag. i, 38.

Ἐδίλω, soleo v. n. Hi. i, 30. Oec. iv, 13.

Ἐδίλω παρρησίαν, consuetudine et exercitatione reddo idoneos ad tolerandum Oec. v, 4. ἠδωμαι, soleo, consuevi Oec. xi, 14.

Ἐδως, pro γίως, de sexu Oec. vii, 26. *cf. Vidor. Var. Leā. ix, 22.*

Ἐί, nam? Oec. xii, 17. εἰ—ἢ εἰ, utrum—an Oec. x, 3. 5. *pro ἴτε* Oec. viii, 21. Sy. ii, 17: viii, 24. Ag. vii, 7. *καὶ εἰ*, etiam si Oec. i, 5. *εἰ μὴ σπε γὰρ*, nisi certe Oec. i, 13. *εἰ μὴ—ἀλλὰ*, nisi—certe Ag. v, 4. *εἰ μὴ*, nisi, *c. ind. fut.* Oec. viii, 17: ix, 14. *εἴτε—εἴτε*, sive—sive Oec. vii, 27.

Ἐίδωλον, imago, simulacrum Sy. iv, 21.

Ἐἴω, haecenus, satis de hac re dictum puto Sy. iv, 53: 57: v, 5.

Ἐκείλω γράφῃ, pingendo formam ex primo Oec. x, 1. comparo, parum

X 3

- judicio, similitudinem duorum plurimumve ostendo Sy. vi, 8. conjicio, opp. *εἰδέναι* Ag. v, 6. Sy. viii, 10. i. c. *εἰδέναι* Sy. vi, 8. *not.*
- Εἰσῆ*, temere, sine ordine Oec. xx, 28. temere, inconsulto Oec. ii, 18. sine causa idonea Ag. ii, 7.
- Εἰσὲς*, ut fieri solet Sy. i, 7. uti cuiusque dignitas et necessitudo postulat §. 8. sit verosimile Hi. i, 2. sequitur ut Sy. viii, 26. *Εἰσότης*, non temere Oec. xvii, 15.
- Εἰσότης*, similitudo, comparatio Oec. xviii, 15.
- Εἰμί*, *ἵσθαι*, licet, potest Oec. i, 4: ii, 15. Sy. iv, 59. *διότινά ἵσται* pro *διότι* Oec. vii, 21: ix, 3. *ἵσται* abundat Oec. ix, 2. v. n. Ag. x, 2. *τὰ ἵσται πάντα*, omnis res familiaris Oec. ii, 3. *τὰ ἵσται εἰρηναῖα*, vera dixisse Sy. iv, 46. *τῷ ἵσται*, vere Oec. ii, 9.
- Εἶργα* *ἐν τοῖς ἱερῶν*, templis arceo Hi. iv, 5.
- Εἰρηναῖα ἔργα*, quæ in pace suscipiuntur Oec. vi, 1. *ἱστέηται*, pacis artes Oec. i, 17.
- Εἰς ἑκάστην*, singuli Oec. viii, 7. Ag. vii, 1.
- Εἰς καλόν*, opportune, in tempore Sy. i, 3. *ὁ εἰς καλὸν βίος*, vita honesta Ag. ix, 1. *καλὸν εἰς τὸ δύν*, utilis Hi. xi, 1. *εἰς γῆρας*, ad senectutem usque Sy. viii, 18. *εἰς τῶν*, hac in re Oec. xviii, 1. *εἰς δύν ἀφαινεῖσθαι*, intra telorum jactum pervenire Ag. ii, 11. *εἰς τὰς ἄλλας φυτείας*, de plantatione arborum aliarum Oec. xix, 12.
- Εἰσαγγέλλω* v. n. Sy. i, 11.
- Εἰσαγγίς*, in posterum Sy. ii, 7.
- Εἰσηγγεῖσθαι* *τι*, alicujus rei auctiorem esse Hi. ix, 10.
- Εἰσφέρειν χρήματα*, pecunias conferre ad usus publicos Hi. ix, 7.
- Εἰσφέρει*, pensio Oec. ii, 6. illatio rerum in domum, quæ sit a patrefamilias Oec. vii, 40.
- Εἴσα*, *κῆρα* ficine? Oec. ii, 4.
- Εἰς δύο τοῦτον τὸ πείθεσθαι* *μειδιάνου*, his duabus rebus dicto audientes esse discunt Oec. xiii, 6. *ἐν τῷ ψυχῇ*, ex animo, toto pectore et tota mente Oec. x, 4. *ἐν πᾶσι ἀναρῶν*, removere Oec. xx, 11. *ἐν*, propter, v. n. Ag. ii, 8. *ἐν δὲ*, quibus de causis Sy. iv, 10. *ἐν ἀρίστων*, a prandio Ag. ii, 18. *ἐν παιδων*, a pueris, ab incunte ætate Oec. iii, 10. *ἐν κόπῳ*, post hæc Oec. ii, 1. *ἐν τοῦ λατοῦ*, deinceps Sy. iv, 57.
- ἐξ ἰσωνίας*, e regione, ex adverso Hi. vi, 8. *ἐν τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου*, honeste et juste, honesta et justa ratione Oec. vii, 15. *ἐν τοῦ ἴσου ἡμῶν ἵσται*, nobis æqualem esse, conditione a nobis non differre Hi. viii, 5. *ἐξ ἰσότητος*, promte Oec. xiv, 3. *ἐν τῶν δυνατῶν*, pro virili parte Oec. vii, 11. *ἐν τῷ ἵσται εἰς τὸ ἀρεσκῆναι* *ἐν τοῦ ἵσται ἀρεσκῆναι* *ἐν τῷ ἵσται* Sy. iv, 57. *nota*, in Epistola ad Schæferum.
- Ἐκακτοσπλυσίων*, centuplus, centies plures Oec. ii, 3. *scq. gen.*
- Ἐκβαίνω*, de navi egredior Oec. xxi, 3.
- Ἐκπαγγέζω*, effuse rideo, cachinnum tollo Sy. i, 16.
- Ἐκπαδίσκος* Sy. i, 4.
- Ἐκπαθιστάς*, præceptus in caput defilis Sy. ii, 11.
- Ἐκλήγω δαμοῦς* *ἐν* *τ.* exigo tributa ab al. Oec. iv, 9.
- Ἐκλείσσω*, migrare, alveum relinquere Oec. vii, 38. *ἐκλείσσω*, interire, deficere Oec. vii, 19. *ἐκλείσσωμαι* *τι*, deest mihi aliquid Oec. vii, 28.
- Ἐκπαγλὸς* Hi. xi, 3. *sic dicuntur omnia, quæ hominum admirationem excitant: quemadmodum* *δυνὸς* *proprie* *terribilem significat, deinde autem* *dicatur de eo, quod per excellentiam suam est ἰσχυροτάτος*. v. *Periπον.* ad *Ἠλίαν*. V. H. i, 1.
- Ἐκπίπτω*, exire, de calculis Sy. v, 10.
- Ἐκπλήττω*, *ἐκπλήττω* *ὅτι* *τοῦ ἵσται*, amore captus Sy. iv, 23.
- Ἐκπλῶν ἐπιέχουμαι*, fugio adspæctum alicujus Sy. iv, 52. *γίνομαι*, morior Ag. xi, 15. *ἐκπλῶν* *ἐκπλῶν* *κυρίως*, singulis suo loco distinctis Oec. viii, 20.
- Ἐκπονῶ*, elaborare, diligenter facere Ag. xi, 9. laborando et corpore exercendo cibos digerere Oec. xi, 12.
- Ἐκστρατεύω*, cum exercitu exeo, ut bellum inferam Ag. vii, 7.
- Ἐκτίσω*, *ἐκτίσωμαι*, porrectus Sy. iv, 31.
- Ἐκὺν ἵσται* Hi. vii, 11.
- Ἐλαιόν*, olea Oec. xix, 13.
- Ἐλαύνω*, impetum facere, de equitate Ag. ii, 3.
- Ἐλέγχω*, erroris convincere, refutare Oec. x, 8. Sy. vi, 5. *Ἐλεγμονῆς*, ita ut eum reprehendere vel erroris convincere velle videretur Sy. iv, a.

- **Ελευθέρως*, ingenuus, liberalis : *μήχθω* Sy. ii, 4. *Ζῆς* Oec. vii, 1.
 **Ελευθέρω*, in libertatem vindico Ag. i, 33.
 **Ελλείπων*, abesse, *opp. παρῶν*, adesse Hi. i, 28. *ἐλλείποντα τὸν ἰκανόν*, quæ non sufficiunt ad usum necessarium Hi. iv, 8.
 **Ελος*, palus, locus paludosus et uliginosus Oec. xix, 6.
 **Εμβάλλειν εἰς*, *f. τινι*, irruere in Ag. i, 29. 31. *φύτεῖν*, plantam demittere in terram Oec. xix, 2. eodem loco conicere, confundere Oec. viii, 9. *ἐκάλειν τῷ σίγῃ*, fardulum adhibere ad fruges Oec. xvii, 12.
 **Εμβασιλεύς* v. n. Sy. iv, 27. *λόγῳ τῶν ψυχῶν ἐμβασιλεύοντες ὄριον ἐπ' ἀβρῶν* *εἰ καὶ ἄριστοι ποιῶσι βλαστάνει παρὰ τὸν Himerii Orat. iv, 4. p. 462.*
 **Εμβασιλεύει εἰς τὴν δικαιοσύνην τινά*, iuratum docere aliquem Oec. xiv, 4.
 **Εμμένει ταῖς συνθήκῃς*, manere in induciis, eas religiose servare Ag. i, 11.
 **Εμπελόν*, iuxta rationem Hi. iv, 5.
 **Εμπεδῶν τὸν ἔρπον*, iurandum servare Ag. i, 12.
 **Εμπεριος*, peritus Oec. iv, 1 : xvi, 5.
 **Εμπερίπληκται*, satior Sy. iv, 37.
 **Εμπεῖν τι* Sy. iv, 15. *ποι.*
 **Εμπεῖν τινι*, docendo efficere Oec. xv, 1. commovere, persuadere Oec. xxi, 7.
 **Εμπορεύματα*, merces Hi. ix, 11.
 **Εμπορεία*, mercatura Hi. ix, 9. **Εμπερος*, mercator Oec. xx, 27.
 **Εμφανίζω τινά τίς*, declaro aliquem perjurum Ag. i, 12.
 **Εμφύειν*, innasci Hi. i, 31 : ix, 8.
 **Εν φίλοις*, inter *f.* apud amicos Oec. xi, 8. *ἐν μεθ' ὧν* v. n. Sy. iv, 4. *ἐν καλῷ εἶναι*, opportunum esse Ag. ii, 3. *ἐν ὅρῳ ἀνείης* v. n. Sy. iv, 25. *ἐν σοὶ πάντα ἵσται*, in te omnia sita sunt Oec. vii, 14. *ἐν δαλῶσι εἶναι*, armatum esse Hi. x, 6. 7. *ἐν χάριτι δέσσει*, gratificari Oec. viii, 10. *ἐν αὐλαῖς μαρδάειν* scil. τὸ αὐλαῖν, ope tibiarum disco tibia cantare Oec. ii, 12. *ἐν Κορ.* ad Corinthum Ag. vii, 5. *ἐν τούτῳ*, ex hac re Hi. viii, 4. *ἐν αἷ*, propter quæ, quo nomine Hi. viii, 6.
 **Ενυγχοῖς*, nuper Sy. ii, 19 : iv, 64.
 **Ενωπῶν ἐπὶ*, coram aliquo Oec. iii, 1.
 **Εὐδαια*, penuria, egestas Oec. viii, 2 : xx, 21. Sy. iv, 36.
 **Εὐδῶς ποῦν τι*, non recte agere, ita ut nonnulla possint desiderari Oec. ii, 6. Hi. ix, 2, 4.
 **Εὐδίζονται*, licet Hi. iv, 9.
 **Εὐδίδωμι*, dedo, trado Ag. ii, 18 : vii, 6.
 **Εὐδον*, domi Oec. vii, 2 : xi, 14. **Εὐδῶν*, domo foras Oec. ix, 5.
 **Εὐνομῶν*, domum deferre Oec. viii, 22.
 **Εὐδρα*, infidie Hi. iv, 3. Ag. xi, 5.
 **Ενεργῶς γὰρ* *f. χώρα*, terra egregie culta Oec. iv, 8. 15. laboriosus, occupatus, *opp. otiosus* Hi. ix, 8. *εἰ τὰ ἐν δὴα μόνον ἐνεργὰ ἴχουσιν*, si res tuas privatas solummodo bene constitutas habebas. dicitur *pr. de agris*, qui coluntur, ut inde lucrum redeat, deinde de aliis, quæ ita constituta sunt, ut fructus inde capi possit Hi. xi, 4. ad aliquid efficiendum idoneus Ag. i, 24.
 **Εὐθα μὲν—ἐνθα δὲ*, hic, illic, *f.* apud alios—apud alios Oec. iii, 4.
 **Εὐθις ὡς ἔρωτες*, amore capti Sy. i, 10.
 **Εὐθύμημα*, consilium, artificium Oec. xx, 24.
 **Εὐνοσίῳ δὴε*, iter, quod anni spatio conficitur Ag. ii, 1. *Κατ' ἰκανόν*, quotannis Oec. iv, 6.
 **Εὐδρῶν*, insudo Sy. ii, 18.
 **Εὐνοῖα*, habito, incolo Oec. iv, 10. 13.
 **Εὐνοῖα*, cogito Oec. xviii, 9.
 **Εὐνοῖα. ἰσχυραῖος εἰς τὸ ἔργον*, qui summa contentione in negotio et labore versatur Oec. xxi, 9.
 **Εὐνομος ἴδρα*, locus præcipuus, honoratus Oec. iv, 8.
 **Εὐνοῖα*, infirco, de fuso Oec. x, 2.
 **Εὐνογχαῖον θεσπεῖον*, thesaurum nanciscor Ag. x, 1.
 **Εὐνοῖος*, visum quod dormienti offeratur Sy. iv, 49.
 **Εὐέργομαι ἰσχυραῖος ἀνθρώπων*, excito studia hominum Hi. ix, 11.
 **Εὐραῖαι ὑμεῖς*, imbres nimii et intempestivi Oec. v, 18. *φυγὴ ἑλασίης*, fuga ingens Ag. ii, 4.
 **Εὐραλίω, ἑλασίης τὸν ἴσταν* Oec. xi, 18.
 **Εὐμαρτάειν*, rem male gero *ob infirmitatem* Oec. iii, 13.
 **Εὐμαρῖβω*, transeo Ag. ii, 2.
 **Εὐεργετοῦμαι*, in servitutem reddo, *idem quod ἀνταποδίδωμαι* Sy. iv, 36.
 **Εὐεπανάσθαι ὡς εἰς τρυφήν*, splendore regni externo decipi et perperam de rei natura judicare Hi. ii, 3.
 X. 4

- ἔξαπταῖος, repentinus Hi. x, 6.
 ἔξαρισταμαι et ἔξαριστινόμεαι διῶς, decs placo Oec. v, 3. 19. *not.*
 ἔξαρκίω χρήματα λατύνω, tantum opum habeo, quantum sufficit ad reddendum Hi. vii, 12.
 ἔξυμίζω, affimilo Hi. i, 38.
 ἔξιργω, prohibeo Oec. iv, 13.
 ἔξιλιγγω, erroris convinco Oec. ii, 9.
 ἔξιλιττω τὴν φάλαγγα, ordines aciei explico Ag. ii, 11.
 ἔξεργάζομαι, perficio Hi. ix, 2. studiose mea efficio Sy. iv, 61. *χώρας*, fundos excolo ita, ut nihil desideretur, Oec. xx, 26.
 ἔξιπιν, licet *c. dat. et accus. v. n.* Hi. ii, 8. *c. accus. et inf.* Oec. viii, 21. *similiter constituitur ἑσπιν*, licet Oec. xiii, 9. ἔξιν, cum liceret Ag. ii, 12. *ἀσπερ ἔξιν εἰμι*, quasi id tibi liceret Oec. ii, 7.
 ἔξιτάζω, exploro Oec. ii, 1: xx, 14.
 ἔξιπναισι ποιεῖσθαι, lustrare, recensere Oec. iv, 6. ἔξεταστὴς, explorandi et inquirendi peritus Oec. xii, 19.
 ἔξωγαίμαι, doceo Sy. iii, 2.
 ἔξω τοῦ σώματος, corporis habitus Oec. vii, 2.
 ἔξισταμαι ὡς, via alicui cedo Sy. iv, 31.
 ἔξωγος, fugiens *l. c.* evanidus, *de coloribus* Oec. x, 3.
 ἔξωπορεύω, exstruo plane, *αὐθόρην* Oec. xx, 29.
 ἔξωμολι, consuetudinem habeo Ag. xi, 3.
 ἔξωμοῦμαι, similitudinem refero Oec. vii, 32.
 ἔξωργίζω, irrito, iratum reddo Oec. xvii, 15.
 ἔξωρμω πολλοὺς ἔργον ποιῆσθαι τοῦ σκοποῦ εἰ, multorum studium excito aliquid inveniendi Hi. ix, 10.
 ἔξωρύνω, effodio Oec. xix, 4.
 ἔξωρυσίαν παρέχω ἀπὸναι, copiam facio abeundi Oec. v, 6.
 ἔξωρυνω, pertexo, telam absolvo Oec. vii, 34.
 ἔξω, foris, *opp.* in τῇ εἰσίῃ Sy. iv, 37. τὰ ἔξω, res externæ, quæ extra domum sub dio sunt peragenda Oec. vii, 30. *ei ἔξω*, alieni, *opp.* ταῖς συνουσίαις Oec. x, 8. ἔξω τούτοις, præter illa Hi. i, 7.
 ἔξω, a vero non abhorret Oec. v, 1.
 ἔξαγάλλομαι ἐπὶ τι, gloriôr de aliqua re, honori daco mihi Oec. iv, 17.
 ἔπαγω μετρίην, induco rhythmum Sy. ii, 22. ἔπαγμα μετρίαν, produ-

- co testimonia Sy. viii, 34. *εἰσέναι*, similibus utor Oec. xvii, 15. ἔπαγωγὴ εἶναι πρὸς τι conducere, proficere Oec. xiii, 9.
 ἔπαρσιν, præmio afficere Oec. ix, 14. *hoc sensu sæpe occurrit ap. Demosth.* *σπερ σπαρσάνω: τὴν αἰσθη* Sy. i, 7. dicuntur ii, qui ad cœnam vocati ire nollent. *dierbant enim ἰστανῶ, πᾶν καλῶς et similia.* *Lat.* gratia est. *Plaut. Menæchm.* ii, 3, 36. *ad q. l. vid. Casaubon.*
 ἔπαρσμαι, incitor Oec. xiv, 9.
 ἔπαρσιν, ausculto Oec. ix, 1.
 ἔπαρσναι Oec. xviii, 5. *not.*
 ἔπαρσιν τὴν γῆν, terram accumulo Oec. xix, 11.
 ἔπαρσμαι, redeo ad, repeto Oec. vi, 2. *in κεφαλῇς ἰστανθῶν* Ag. xi, 1. *not.*
 ἔπαρσιν, suppedito, præbeo Oec. ii, 8. Sy. iv, 43: viii, 26. *ἀλλῶλεις εἰς εἰ*, mutuo se juvare Oec. v, 14.
 ἔπαρσναι, venustus, jueundus, qd placet Sy. viii, 15. 18. Hi. i, 35.
 ἔπαρσιν, adaugeo Oec. vii, 43.
 ἔπει, quia, cum *c. opt.* Oec. xi, 12. *ἐπὶ πτε*, quia usque, postquam plane Oec. i, 11. *ἐπὶ—γτ*, præsertim cum Oec. vii, 6. ἔπειτα, ita, ideo Hi. vii, 9. tamen *πρὸς παρτίσιν* Oec. i, 18.
 ἔπειτα πάντα, omnia sustineo Sy. viii, 1.
 ἔπειράζω, cupio nocere Sy. v, 6.
 ἔπει 1) *c. gen.* ἔφ' ἡμῶν, nostra memoria Ag. ii, 9. *ἐπὶ σταλῶν ἡμῶν*, ordinibus in versum portectis incedere, per series procedere Ag. i, 25. *ἐπὶ Φρυγίας*, in Phrygiam Ag. i, 16. *ἐπὶ οὗς ἀρχὴς μένων*, id imperio esse, imperium tenere Ag. i, 37. *ἐπὶ intelligitur* Ag. ii, 9. 2) *c. dat.* *ἐπὶ ἀσπῆς*, fallendi causa Oec. xx, 13. *ἐπὶ σοφίᾳ*, sapientie discendæ causa Sy. i, 5. *ἐφ' ὅς πλείονα πτόνουνται*, quo plura sibi acquiritur Sy. iv, 35. 3) *c. accus.* *ἐπὶ πῶς ἔρχομαι*, ignem petium venio Oec. ii, 15. *ἐπὶ θῆας*, ad spectandum Oec. viii, 11. *ἐπὶ σπῆν ὀλίω*, ad frumentum advehendum navigo Oec. xx, 27. *ὡς ἐπὶ τὸ πάλῳ*, fere, plerumque Oec. iii, 15. *ἐπὶ intelligitur* Oec. xix, 2.
 ἔπεισθαι, infidiæ Hi. i, 38. ἔπεισθαι, odio et infidiis obnoxius Ag. viii, 1.
 ἔπεισμαι, nepotes Oec. vii, 35.
 ἔπεισμαι, specimen artis Sy. vi, 6: vii, 3.

- **Ἐνδείκναι*, declaro Occ. iii, 1. 2 : 2.
 1. *ἰνδείκναι καὶ ἰνείν*, quaecun-
 que spectaculum exhibeo Hi. i, 13.
ἔργον βασιλέως, regia facinus edo
 Ag. i, 37.
 **Ἐνδείκων πρὸς τοῦν*, nihil præcipui
 facere Occ. xxi, 10.
 **Ἐνδείκω*, in patriam redeo Sy. iv,
 31.
 **Ἐνδίδωμι*, proficiscor Occ. iii, 10. bene
 procedo, incrementum capio Hi.
 ix, 7. *ἐν ἡγεμονίᾳ*, summam belli
 permitto Ag. ii, 30. **Ἐνδύω*, in-
 crementum Occ. xx, 23. Hi. i, 18.
 **Ἐνυκίω*, fatis, *syn. ἀνυκίω* Occ. ii,
 1. valde commode Occ. xi, 25.
 **Ἐνίμαι*, invado Occ. iv, 5.
 **Ἐνιδέω*, concupiscentia Hi. i, 23.
 **Ἐνικαίω*, necessarius, quod in aliud
 tempus differri non potest Occ. v,
 4. *ἐν ἰσχυροτάτῃ*, excellentissi-
 ma et præcipua in quadam arte
 Occ. xv, 11. *ἐν ἰσχυρί*, loca ma-
 xime opportuna Occ. xx, 9. Hi. 2,
 5.
 **Ἐνίκημα*, cognomen Occ. xi, 4.
 **Ἐνικωρίω*, opem fero, remedium ad-
 hibeo Occ. xvii, 13. Ag. vi, 7.
 **Ἐνικωρία*, remedium Occ. xvii,
 13. **Ἐνικωρὺς*, auxiliator Ag. xi,
 13.
 **Ἐνικωρίζω*, sublevo Occ. xi, 10. al-
 levo Occ. xvii, 13.
 **Ἐνικωρῖται*, *πρὶν ἂν ἴδω τούτου ἰσ-
 κρησίας γίνεσθαι*, priusquam ex ejus
 imperio et ditione egressus sit Hi.
 vi, 13.
 **Ἐνιστάω φίλον*, amici recens acqui-
 siti, *opp. τοῖς δεχμαίς* Ag. i, 36.
 **Ἐνιστάνω* Sy. ii, 22.
 **Ἐνιστοῦμαι*, ἀλλήλους, impedire Occ.
 viii, 4.
 **Ἐνιστάω*, opus quod alicujus curæ
 est mandatum Occ. v, 6.
 **Ἐνιστάω*, negotium, opus Occ. iv,
 4 : vii, 37.
 **Ἐνιστάω*, curator Occ. iv, 7 : xii,
 14.
 **Ἐνιστάω*, *μη* etc. fedulo facio ne
 Occ. xi, 17.
 **Ἐνιστάω* *τῷ* *μη* *ἀδικῶν*, abstineo ad in-
 juria Occ. xiv, 7.
 **Ἐνιστάω*, animo concipio, animo agito
 Hi. ii, 2. Ag. i, 36.
 **Ἐνιστάω*, pejero, jusjurandum violo
 Ag. i, 13.
 **Ἐνιστάω*, immitto Sy. viii, 10.
 **Ἐνιστάω*, fupellex, vasa Occ. iii, 2 :
 ix, 6.
 **Ἐνιστάω*, objurgo Occ. xiii, 12.
 **Ἐνιστάω*, inuato, fum in superficie
 Occ. xvi, 13. **Ἐνιστάω*, in super-
 ficie agri, *flach, nicht tief* Occ. xvi,
 14 : xix, 4.
 **Ἐνιστάω ὁφθαλμοί*, oculi exserti,
 qui non intus latent Sy. v, 5.
 **Ἐνίσταται*, infamis, turpis Occ. iv, 2.
 **Ἐνίσταται* Ag. i, 27.
 **Ἐνιστάω*, inspicio Occ. vi, 14.
 **Ἐνιστάω*, inspectio Occ. viii, 15.
 **Ἐνιστάω*, inspicere, *de medico* Occ.
 xv, 9. *Ἐνιστάω*, confidoro Occ.
 iii, 14.
 **Ἐνιστάω*, irrideo, jocos Sy. i, 5 :
 viii, 4.
 **Ἐνιστάω* *εἰς τανὸν τῷ* *ὄν* Sy. vii,
 4. *nos*.
 **Ἐνιστάω*, præfectus *f.* gubernator
 navis Occ. xxi, 3. præfectus ope-
 ratorum *ib.* 9.
 **Ἐνιστάω* *ἀρσεν*, artibus præstan-
 tissimi Hi. ii, 2.
 **Ἐνιστάω* *τι*, rei peritus Occ. ii, 16.
Ἐνιστάω, peritius, melius
 Occ. iii, 14.
 **Ἐνιστάω* *εἰς χώρας*, adeo regiones
 Occ. iv, 13.
 **Ἐνιστάω* *τὴν πύλην*, robur addo Occ.
 xi, 13.
 **Ἐνιστάω*, res ad vitam necessarias
 Occ. iii, 8. *Ἐνιστάω*, necessarii,
 cognatione conjuncti Occ. xi, 23.
γάμοι, nuptiæ commodæ Sy. iv,
 65.
 **Ἐνιστάω*, instituo, institutis certis
 utroque Occ. xi, 7. Ag. vi, 5 : ix, 3.
 exerceo Occ. xx, 22. *καὶ ἐν ὕδασι
 οὐ σκάμωσιν ἀλλὰ τρέψω ἰσχυρί*,
 neque vero jocis sed moribus gra-
 tiosum se reddere solebat Ag. xi,
 11.
 **Ἐνιστάω* *τὴν δίκην ἀξίαν*, poenam,
 qua dignus est, repeto ab aliquo
 Occ. xii, 19. *δίκην* ulciscor, poenas
 sumo Ag. ii, 29. **Ἐνιστάω*, a-
 dorari Ag. ii, 2.
 **Ἐνιστάω* *τινι*, crimini do, reprehendo
 Occ. xi, 24.
 **Ἐνιστάω* *τινι* *τι*, aliquid alterius fidei
 et curæ permitto Occ. i, 3 : iii,
 12. rem dijudicandam permitto
 Sy. iv, 21.
 **Ἐνιστάω* *τι* *τοῦ λόγου* *εἰ* *τῷ* *λόγῳ*,
 aliquid sermone leviter tracto, per-
 curro Occ. xv, 1. 6.
 **Ἐνιστάω*, villicus, cui administratio
 agri commissa est Occ. xii, 3 : xxi,
 9. *Ἦν ἰσχυροτάτῃ*, *villicus* *ἔσθ*
 Occ. xii, 8 : xiii, 1. *ἐν ἰσχυροτά-
 τῃ*, ad villici munus subeundum
 aptus Occ. xii, 3.
 **Ἐνιστάω*, nanciscor *v. s.* Occ.

- xii, 20: ii, 3. *πόλις λαοτοχῶσα*, civitas obscura Ag. i, 3.
ἔσθλας, clarus, illustris Sy. viii, 7.
Ἐπιβαίνομαι ἐπὶ τὸ ἔργον, servis opus facientibus supervenio Oec. xxi, 10.
Ἐπιδόσους, invidiosus, invidiæ obnoxius Sy. iii, 9.
Ἐπιφιλοστοῖσθαι θήρας, venationi vacare Oec. v, 5.
Ἐπιχάρομαι, gratus Oec. vii, 5. 37. Hi. ix, 4.
Ἐπικλῶ, affundo Oec. xvii, 9.
Ἐπικυμῶ, conor Oec. x, 8.
Ἐπιχώριον, patrum institutum Ag. v, 4.
Ἐπιψιλάζω, irroro, guttatim infundo Sy. ii, 26.
Ἐπομαι, pareo Oec. iv, 19. affequor mente, intelligo Oec. xi, 13.
Ἐπειδίδωκεν, contumeliosus Sy. viii, 19. 34.
Ἐπωνυμία, cognomen Sy. viii, 9.
Ἐπωφιλῶν φίλους, adjuvare, suppeditare Oec. vi, 9. 13.
Ἐράσμιος, amabilis Sy. viii, 36.
Ἐραστὴς, amator, opp. τῷ παιδικῷ seu ἡρώειν Sy. viii, 32. τῷ φίλῳ, amicitiae cupidus Ag. i, 19.
Ἐρῶν τὸν καλὸν, rerum honestarum avidus sum Ag. iii, 1. δῆς, gloriæ studio flagro Ag. xi, 9. γινώσθαι, vehementer cupio fieri Oec. vi, 12. ἡρασθῆναι τινας, alicujus amore captum esse Ag. v, 4. ἡρασθῆναι τοῦ ὑπάλλῃς γινώσθαι, cupidus inclarescendi Ag. x, 4.
Ἐργάζομαι, opus facio, de servis Oec. iii, 4. labore victum quaero, quaerum facio Oec. i, 16. 21. 22. agriculturam exercere, agrum colo, syn. γαρρῶν Oec. vi, 11: iv, 10. 15: xvi, 1. γῆν, agrum colo, scilicet fodiendo, arando, purgando, seminando, plantando Oec. i, 8. τὰς τέχνας, artes exerceo Oec. xviii, 9: xx, 14. hinc ἡργαζόμενοι, sc. τὰς τέχνας, sunt artifices, opifices Oec. v, 8. ἡραστήμας, artes exerceo Oec. iii, 16. ἔξω τῆς τρεφῆς, laborando lucror ea, quæ ad victum sufficiunt Oec. xv, 10.
Ἐργασία τῆς γῆς, terra colenda est Oec. v, 14. αἱ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ ἡργασίαι, opera rustica, quæ sunt sub dio, ut arare, sementem facere, plantare, pascere etc. syn. ὑπαίθρια ἡργα, Oec. vii, 20. ἡργασία, exercitatio, occupatio, syn. βωτία, vitæ institutum Oec. vi, 8. 9. τῆς ἐρῆς, velis confectio Oec. vii, 21.
Ἐργαστῆρες, operarii, qui opus faciunt ruri Oec. v, 15: xiii, 10: xx, 16.
Ἐργαστήριον, officina Ag. i, 26.
Ἐργάται, agricolæ, operæ Oec. iv, 9: xxi, 10. ἢ χώρῃ, ruri opus facientes Hi. x, 5. τῶν τεχνῶν, qui artes exercent Oec. iv, 1.
Ἐργον, munus, materia, in qua tractanda versatur ars aliqua, *Ἀριστοτέλις* dicitur ὑπαυτίμωτον Oec. i, 2. seqq. ἔργα, opera rustica Oec. iv, 10: xx, 5. τὸν ἔργον ἐνταῖοθαι, prohiberi, quo minus fiat opus ruri Oec. v, 13. ἔργα τὰ ἴδιον, domestica negotia Oec. vii, 23. ἔργον, pensum Oec. vii, 6. munus, officium Oec. vii, 14: xx, 6. Ag. vii, 1. Sy. iv, 57. *res, de victoria* Ag. ii, 5. opp. λόγῳ Ag. xi, 9.
Ἐρημία, solitudo, locus vacuum ab hominibus Hi. vi, 4. solitudo, locus deservibus destitutus Oec. v, 6. *τοιαῦτον*, locus ab hostibus vacuus Ag. i, 29.
Ἐρημος φυλακῆς, præsidio destitutus Ag. ii, 19.
Ἐρημομένη χώρα, regio deserta Ag. i, 20.
Ἐρίζω ἢ τῷ τῆς ἀρχῆς, contendo de regno Ag. i, 5.
Ἐρῶν, lana Oec. vii, 6.
Ἐρμησίως, iuxta oratione aliquid persequor Oec. xi, 23.
Ἐρωμαι, interrogo Oec. xi, 22: xv, 1.
Ἐρῶν. ἔρῳ τὰ ἐμὰ πράγματα, perii, actum est de rebus meis, h. e. de victu quaerendo ex risu Sy. i, 15.
Ἐρμῶν, valeo, vigeo Oec. v, 17. ἔρμῳντος, potens, auctoritate et opibus valens Oec. xxi, 7. Ἐρμῶντος, confirmatus, bene constitutus Ag. i, 35. Ἐρμῳνίως χερσὶν, magna vi pergere Ag. ii, 11.
Ἐρυθρίαις, erubescio Oec. viii, 1.
Ἐχυμα, locus munitus Oec. vi, 10. Hi. ii, 10.
Ἐρυθρῶν, rubigo Oec. v, 18.
Ἐρχομαι λῆξιν, dicturus sum, dicere aggredior Ag. ii, 7. de muliere, quæ dicitur in mariti domum Oec. vii, 5. νόσος ἰλθούσα, morbus ingruens Oec. v, 18. afferor, de panico Ag. vii, 5. de epistola Ag. viii, 3. de rebus quæ comportantur Oec. iii, 15.
Ἔρως, cupiditas Hi. vii, 3. Ἐρωτικῶς, amoris dediti Sy. iv, 15. Ἐρωτικῶς

- ἔχων τὸν κερδαίνει*, avidus sum lucri Oec. xii, 15.
Ἐρώτημα, interrogatio Oec. xi, 5.
Ἐσθλός, bonus, præclarus Sy. ii, 4.
ἔστι, donec Ag. ii, 13. *ἔστ' ἔστι*, donec Oec. vii, 33: xiii, 7. quamdiu Oec. i, 23.
Ἐστία, convivio excipio Sy. i, 4.
ἔστιν, licet, c. *dat. et accusf. v. n.* Oec. i, 4. *ἔστιν δ'*, nonnulli Oec. xx, 6. Sy. viii, 2. *ἔστιν ἔστι*, interdum Oec. ii, 2: xx, 18. Sy. iii, 4. Hi. i, 5.
Ἐταίροι, amici Ag. ix, 7.
ἔτι δ', præterea Oec. v, 12. *ἔτι δ' πρὸς τοῖς*, præterea Oec. iv, 13. *ὅτι ἔτι*, non ut alii Ag. ii, 26.
ἔτοιμος χερσίν, promptus ad usum Oec. iii, 2. *ἔτοιμα*, quæ sunt in promptu, *opp. τὰ ἱλαριώμενα*, sperata Hi. i, 30.
Ἐταργός, docilis, ad discendum idoneus Oec. xii, 15.
Ἐθνικὸς, generis nobilitas Ag. i, 2.
Ἐγνώστης, cognitu facilis Oec. xx, 14.
Ἐγώνιος, angulos rectos habens Oec. iv, 21.
Ἐξήλος, manifestus Oec. vi, 8.
Ἐξουμνία, magnam habere auctoritatem et gloriam Oec. xi, 1. Sy. v, 1.
Ἐξῆς, bonus corporis habitus Oec. xi, 13.
Ἐξιστηρία, proventus, frugum abundantia, anni fertilitas Hi. v, 5.
Ἐξίτητος χώρα, locus expeditus, *f.* in quo omnia sic disposita sunt, ut facillime reperiri possint Oec. viii, 17.
Ἐξίλος, apricus, soli expositus Oec. ix, 4.
Ἐξιδωρής, bono animo Ag. xi, 10.
Ἐξίς, statim a principio, cum conderet deus homines Oec. vii, 22. exempli gratia Hi. i, 35: ii, 8. *vid. Kæn. ad Gregor. p. 194.*
Ἐξουαίως, opportune Ag. viii, 3.
Ἐξουαία, gloria Ag. i, 36.
Ἐξουαίως αἰμῶν, distincte collocatus Oec. viii, 19.
Ἐξουαίως, vereor Hi. vi, 16.
Ἐξουαίως, ad discendum facilis Oec. xx, 14.
Ἐξουαίως Oec. v, 9. *not.*
Ἐξουαίως Ag. ii, 1.
Ἐξουαίως, pulcritudo Sy. viii, 6.
Ἐξουαίως ἔχων τινι, ἴσθ. ὑμῶν τινι, benevolum esse alicui Oec. xii, 5.
Ἐξουαίως, bonis legibus et institutis utitur Oec. ix, 14.
Ἐξίστητος, politus, egregie fabricatus Sy. iv, 6.
Ἐξίστητος, armis bene instructus Hi. v, 4: xi, 3. *Ἐξίστητος* 29λα, præmia tribuenda ei, qui bonis armis instructus est Hi. ix, 6.
Ἐξίστητος, bonis oculis præditus Sy. v, 5.
Ἐξίστητος, delicæ, res ad voluptatem pertinentes, voluptas Ag. ix, 3: xi, 9.
Ἐξίστητος, qui facile flecti potest Ag. xi, 12.
Ἐξίστητος, bono loco natus Oec. i, 17. nobilis, patricius Atheniensis Sy. viii, 40. *Theſeus enim Athenienſium confuſam antea multitudinem in tria genera deſcripſerat, nempe ἰσθμῶν, patricios, γυναικῶν, rusticos, et δημογενοῦς, opifices. v. Plutarch. in Theſt. p. 11. De Eupatridarum dignitate et muneribus imprimis v. Weſſeling. ad Diod. Sic. i, 28. p. 33.*
Ἐξίστητος, obediens, tractabilis, *de quo* Sy. ii, 10.
Ἐξίστητος, facilitas et copia Oec. v, 5.
Ἐξίστητος, bellicosus Oec. iv, 3.
Ἐξίστητος, opibus abundo Oec. xx, 2.
Ἐξίστητος opp. ἀμυχανία Oec. ix, 1.
Ἐξίστητος, dives Oec. iii, 8. expeditus Oec. ix, 5. parabilis Ag. ix, 1.
Ἐξίστητος, sine difficultate Oec. viii, 10.
Ἐξίστητος, fortuna prospera Oec. ix, 12. *Ἐξίστητος*, res secundæ Ag. xi, 10.
Ἐξίστητος, reperio; de pretio rerum venditarum, vendi, æstimari Oec. xx, 26: ii, 3.
Ἐξίστητος, robustus Oec. vi, 9. *Ἐξίστητος*, audacter, fortiter Ag. ii, 20.
Ἐξίστητος, opacus Oec. ix, 4.
Ἐξίστητος, frugalitas, tenuitas in victu Sy. iv, 42. *Ἐξίστητος*, parce, sine magnis impensis Sy. iv, 50.
Ἐξίστητος, cum contentione, studioso Hi. ix, 6.
Ἐξίστητος, felicitas Sy. iv, 55.
Ἐξίστητος, pie loquor, ea quæ diis non sunt invisa Sy. iv, 50. *Ἐξίστητος*, bona verba quaeso Oec. x, 4.
Ἐξίστητος, corpus bene constitutum, agile, expeditum Sy. ii, 16.
Ἐξίστητος μάλλον, plurimum delectationis affero Oec. xx, 23. *Ἐξίστητος* *ἔτι τινι*, re al. delector Hi. i, 16. *Ἐξίστητος*, voluptatem capio ex Hi. i, 8.
Ἐξίστητος, hilaritas Hi. i, 29. *Ἐξίστητος*, spes læta, voluptas quam af-

- fert spes Hi. i, 18. *ai lo vñs áppod.*
úpporévous, voluptates rei veneræ
 Sy. viii, 21.
Éδχαρι, urbanitas, comitas Ag. viii,
 1: xi, 11.
Éδχίρατος, qui facile vinci potest
 Oec. viii, 4. *not.*
Éδχίραι, facilitas Oec. v, 9. *not.*
Éδχαμαι, precor deos Oec. vii, 7.
Éδχρας, bonum colorem habens Oec.
 x, 5.
Είδωδι, suavitas odoris Sy. ii, 3.
Είδωμος, sinister Oec. iv, 19. Ag. ii,
 9.
Εφαρμζω τῆς δαπάνης ταῖς προόδαις,
 accommodo sumtus ad rationes re-
 dituum Ag. viii, 8.
Εφίξῃς, ordine, deinceps Oec. viii,
 19. *πάντες*, promiscue omnes, ad
 unum omnes Oec. xii, 10.
Εφιστῆς, Sy. iv, 38. *not.*
Εφίμαι, appeto, rudeo Sy. viii, 5.
 25. 41. Hi. i, 30.
Εφιστημι. τισινοῦσας λαβὼν θόρας Ag.
 viii, 7. *not.* *Εφιστηνίσαι*, prædic
 Oec. vii, 17. 34.
Εφδω, invasio hostium repentina,
 incurso Hi. x, 6.
Εφορέω, inspicio, *syn. τισινοῦσιν* Oec.
 iv, 6. *Εφορευτής*, inspector ido-
 neus Oec. xii, 19.
Εφωρίαι, curia ephorum Ag. i,
 36.
Εχθρόνους ἔχων, inimicum se gerere
 Sy. iv, 3.
Εχθραίνω τινα, odi Ag. xi, 5.
Εχω κάποιον τὸν οἶκον, rem familiarem
 meam male constitutam habeo
 Oec. i, 13. *ἔργον*, operam do Ag.
 xi, 12. *ἀγαθόν*, scio bonum Oec.
 ii, 1. *ἀμφὶ γῆν*, agro colendo oc-
 cupatus sum Oec. vi, 7. *κακὰ*,
 malis pressus sum Ag. viii, 7. *ἐν*
προνοῶν, sum cautus Oec. ix, 11.
πίλον φίλον, fruur civitatis amore
 Ag. ix, 7. *ἐν κίθαλῃ πρὸς τῇ κε-
 φαλῇ*, caput capiti admoveo Sy. iv,
 27. *πλὴν τοῦ*, victor sum alicujus
 Ag. vi, 5. *πρεσόντως*, decenter or-
 natus sum Oec. x, 9. *μισέρις πρὸς*
ἐν φίλῳ, *ἔμαι*, mediocriter cupidus
 sum quæstus Oec. xii, 16. *εὐνοικίῳ*,
 benevolus sum Oec. ix, 12. *ἐν μέ-
 λα ἀμφὶ θωρίας ἔχουσι*, non mul-
 tum solent spectacula curare Hi.
 i, 12. *πινούς πρὸς τινα*, fidem ha-
 beo alicui Hi. iv, 2. *ὡς ἐν ὁ ἱκαν-
 ος εὐνομοποιότητος ἔχων*, ut laus ejus
 facilis memoria teneatur Ag. xi, 1.
—Εχρημαί τινος Oec. vi, 1. *ἔχρημαί*,
 qui illis annumerantur Ag. ii, 10.
- Ἐαδεν*, mane Sy. ii, 19.
Ἐας ἄς, quamdiu Oec. i, 22. Ag. iii,
 5.
 Z.
Ζάω ἀπὸ τινος, alor ab aliqua re Oec.
 v, 2.
Ζεύγος, jugum, par, *de ὁδῶς* Oec.
 xvi, 10. conjugium, vitæ societas
 Oec. vii, 18. 19.
Ζηλῶν, felicem puto, *syn. παρηρῶ*
 Sy. iv, 45. 46. Hi. i, 9: vi, 12.
Ζημία, damnum, detrimentum Oec.
 i, 7.
Ζημίαω, damno officio Oec. i, 8. 9:
 ix, 14. Hi. ix, 2. *ζημιώδους τι*,
 cum ullo nostro damno Oec. viii,
 21.
Ζητιῶ. πρὸ ζηνῶν, facile, sine negotio
 Ag. viii, 1.
Ζωγράφος, pictor Oec. vi, 13.
- H.
Η, num? Oec. i, 2: iv, 23: vii,
 35. *ἢ εἰ—ἢ οὐ*, utrum—an Oec.
 viii, 15. *ἢ γὰρ*, v. n. Hi. vi, 14. *ἢ*
μὴν, sane *seq. inf. πρὸς ὑποθέσει* *ju-
 randi* Oec. ix, 29. Sy. ix, 6.
Η, quo pacto Oec. xv, 5. *ἦτοι*,
 quemadmodum Oec. iii, 9: ix, 1.
Ηβία, vigeo adolescentia Oec. i, 22.
Ηβία, pubertas Ag. i, 31.
Ηκίως ἐοθίον, libenter, *syn. παρὰ πρό-
 θου λαμβάνειν τὸ εἶναι* Hi. i, 23.
 Oec. xi, 2.
Ηδοναὶ διηγητόμενος, voluptatem ca-
 pio ex commemoratione Oec. xi,
 1. *ἢ ἐν ἢ γὰρ ἥδονα φέουσι καὶ ἐν-
 φρουα*, quæ terra facillime sine la-
 bore ferre et nutrire potest Oec.
 xvi, 3.
Ηδονήματα, synonymus vocabulo *γα-
 ρυμάτης* Sy. viii, 30.
Ηδύνω, suaviorem reddo Sy. iv, 8:
 vi, 4.
Εδυνάδω, voluptas Oec. v, 1.
Ηδονάδω, voluptatem capio Oec. v,
 2. voluptati indulgeo Sy. iv, 8.
 41.
Ηδονόματος, qui pulcri corporis causa
 placet Sy. viii, 30.
Ηδὺς ἱλαρός, mores hilares Sy. viii,
 3. *βασιλεύων*, ingenium regium
 Oec. xxi, 10.
Ἡκω ἔγωγε, deduco Sy. i, 2. *ἔστω εἰς
 ἐν Φίλ.* ventum est ad Philippum,
 ἢ. e. sermo delectus est ad Ph. Sy.
 iv, 51.

Ἠλθες, rultus, vanus Sy. iii, 6.
 Ἠλιμία, metas Sy. iv, 17. Ἠλικιώτης,
 æqualis Hi. vi, 2.
 Ἠλιος, æstus Ag. v, 3. Ἠλιοῦμαι,
 sole adoror Oec. xix, 18.
 Ἠλξ, ætate æqualis Sy. viii, 16.
 Ἠμερίον πρὸς σῆν, solidum diem sum
 ad ignem Oec. iv, 2.
 Ἠμεριος, diurnus Oec. xx, 8.
 Ἠμέριος πλοῦς, navigatio diurna, vel
 quæ intra diei spatium absolvenda
 est Oec. xxi, 3.
 Ἠμίος, mulus Oec. xviii, 4.
 Ἠμίους χέρους, dimidia beneficia
 Hi. viii, 4.
 Ἠμία, rē, habentæ Sy. iv, 6.
 Ἠμία, cum, eo tempore cum Oec. xi,
 14.
 Ἠντι—ντι, sive—sive Oec. xi, 16.
 Ἠντιος, terra continens Ag. i, 36.
 Ἠριμία, in ταῖς ἡμέραις ἡμερίωντος διαμεί-
 νω, semper firmiter et constanter
 legibus obedire Ag. vii, 3.
 Ἠρυχίαν ἔχων, quiescere Sy. ii, 15.
 Ἠρυχίαν λαθῶς, requiescere volo
 Hi. vi, 2.
 Ἠστέαμα, de iis, qui cupiditatibus et
 voluptatibus servantur Ag. v, 1.
 Ἠρηγόμενα τὰ χέρματα, viam monstrō
 ad opes intervertendas Ag. i, 19.

Θ.

Θάλας, sedes Sy. iv, 31.
 Θάλαμος, conclave excelssimum
 Columellæ Oec. ix, 3.
 Θάλασσοεργός, qui mare exercet, vi-
 sum quærit ex piscatione Oec.
 xvi, 7.
 Θάλας, epulæ lautiores Hi. vi, 2.
 Θάλασφίος Sy. iv, 17.
 Θάλλω, vireo Sy. ii, 25.
 Θάλας, æstus Oec. v, 4.
 Θάραξ, frequenter Oec. iii, 4.
 Θάρσιν, fidens, sine metu Oec. ii, 1.
 θάρσιος, plenus, prosperis rebus u-
 tens, *syn. ἐντυχίαν* Ag. xi, 2.
 Θάσσαν, celerior Sy. ii, 22.
 Θασμάξω τὸ seq. inf. miror quod Hi.
 ii, 3. 5. *syn. ἰδίως δίδωμαι* Oec.
 viii, 6.
 Θασμάσια, mirabilia, quorum causa
 et ratio non apparet Sy. vii, 4.
 Θασματοεργία, res admirandas edo
 Sy. vii, 2.
 Θασμάτος, præstigiæ Sy. ii, 1.
 Θάσµα, spectaculum, res quæ cum
 voluptate spectantur Oec. v, 2 : viii,
 20. Sy. ii, 2. Hi. i, 14. θιάματα
 τὰ τῆς ἑξέως, quæ oculos delectant

Hi. i, 11.
 Θιάσμαι, oculos pascio rebus pulcris
 spectandis Oec. xx, 18. ἀπὸ τῆς
 γράµµης, mente video Hi. ii, 5.
 Θίας ἔξω, spectatu dignus Ag. ii,
 26.
 Θίαν, divinum, vi et numine deorum
 Oec. xxi, 11, 12. τοῦ θείου οὐκ ἴστω
 λαθάνομαι, non immemor sum
 numinis divini, non violō religio-
 nem Ag. ii, 13.
 Θίλωσα, sua sponte, sine vi Oec. v,
 12. *not.*
 Θίλος *lari*, fas est Oec. xi, 11. θιμὸν,
 fas est *ib.* 5.
 Θιμαρχίον, Deo repugnare, *λ. ε.* na-
 tura invita aliquid agere velle Oec.
 xvi, 3.
 Θίος, ἡ, Dea, de Venere Sy. viii, 15.
 Θιρασμία, rudia Hi. i, 28.
 Θιρασμία γῆν, agrum colo Oec. v,
 12 : xvi, 5. τοῖς θιούς, Deos colo
 Oec. v, 20. τοῖς κάμνοισι, ægrotum
 sano Oec. vii, 37. καὶ θιρασνύτω,
 me utatur magistro Sy. iv, 6. Θι-
 ρασνυτικὸν τῶν φίλων, studium et
 cura amicorum Ag. viii, 1.
 Θιρίξω, æstatem traduco Oec. v, 9.
 messim facio, meto Oec. xviii, 1.
 Θιριττός, messor Hi. vi, 10. Θίρος,
 æstas Oec. ix, 4.
 Θίρω, specio Hi. xi, 10.
 Θύκη, cella, conditorium, in que
 vasa vel aliud quid asservatur Oec.
 viii, 17.
 Θηλίον, effemino, emollio Oec. iv,
 2.
 Θηριότης κύνων, canis venaticus Ag.
 ix, 6.
 Θηρίον, fera Oec. v, 5. bestia, de ani-
 mali, cuius ἰctus vel morsus venenat-
 us est, veluti vipera Sy. iv, 28.
 Θηριώδης παλίσια, ratio et modus,
 quibus bestię ad obsequium con-
 guntur Oec. xiii, 9.
 Θιαισῶται τοῦ θιού, sodales, seu qui
 alicujus Dei numine tenentur Sy.
 viii, 1.
 Θιαιξέω in ταῖς θυσίαις, Ag. viii, 7.
 Θιαιστιὰ, quæ ad epulationem
 pertinent Oec. ix, 7.
 Θίσιν, convivium Ag. v, 1.
 Θιρσίον fremitu et clamore displicere
 mihi significo. Sic dicitur θιρσίος
 Sy. vii, 1.
 Θιρσίος, audacia Oec. vii, 25. θιρσίως
 ἐθίγγωθαι, audacter, confidenter
 loqui Sy. iv, 59.
 Θιρσίον, animal quod alitur ab homi-
 nibus Oec. xx, 23 : de equis iuge-
 libus Ag. ix, 6.

Θρήνη, lamentatio, lessus Ag. x, 3.
 Θρόνος, solum Sy. ix, 2.
 Θυγάτερμαι, superbio Sy. viii, 4: μα-
 λαίφθ' θυγάτερμους, mollitie fractus
 §. 8.
 Θυμῷ μάχεσθαι, Ag. vi, 2. quod alii
 θυμαρχίῳ dixerunt.
 Θυμώδης, animosus, iracundus, acer,
 de equo Sy. ii, 10.
 Θυμολύτῃ, foris agere, sub dio degere
 Occ. vii, 30.
 I.
 Ἰδίῃ, apud domesticos, tuos Hi. xi,
 9. solus, *id. qd. καὶ αὐτὸν* Ag. v,
 7. ἀδικῶ, privatus injuria afficio
 Occ. xi, 22. Ἰσιωτὴς τίμω, de
 rebus privatis epistolas mitto Ag.
 viii, 3. Εἰς τὸ Ἰδίον, in rem priva-
 tam Hi. xi, 1. Ἰς Ἰδίῃς ἔργους, in re-
 bus privatis *f.* domesticis admini-
 strandis Occ. xxi, 9.
 Ἰδιωτίῃ, vita privata Hi. viii, 1.
 Ἰδιωτίῳ, privatus sum *ib.* 5.
 Ἰδιώτης, privatus Occ. i, 15. Sy. iv,
 35. Hi. i, 2. *scqq.* Ag. ix, 7. τοῦ
 ἔργου, rei rudis Occ. iii, 9. Ἰδιωτι-
 καὶ ἰσιωμήματα, res quæ a privatis
 appetuntur Hi. iv, 7. Ἰδιωτικὸς βί-
 ος, vita privata Hi. i, 2.
 Ἰδρῖον, sudo Occ. iv, 24. Ἰδρῖς, sudor
 Occ. x, 5.
 Ἰίμαι ἰμάσι ταῖς λόγχαις, in hastas
 tendere Sy. ii, 13. ἰαὶ τὸ βίλναι,
 in melius proficere Occ. xx, 23.
 ἰαὶ τὸ θρηνημένον, proficere pru-
 dentia Sy. viii, 12. Ἰεῖσθαι, irrucere
 Sy. ii, 12.
 Ἰερωμενῆς, angustus, dignus sancti-
 tate religionis Sy. viii, 40.
 Ἰημι, jactio Sy. ii, 22.
 Ἰθί, age Occ. xii, 17. Ἰθί δὲ, age-
 dum Occ. xix, 3. 4. porro, tum
 Hi. viii, 3.
 Ἰκανῶ, quæ sufficiunt Hi. iv, 8. Ἰχον
 ἰκανῶ ἰσθίου, habeo quo vescar Occ.
 xi, 12.
 Ἰκίται Ἰδῶν, qui supplices ad aram
 Dei alicujus, tanquam ad asyllum,
 confugiunt Ag. xi, 1.
 Ἰλάσσομαι θίους, expio, propitios red-
 do mihi Deos Occ. v, 20.
 Ἰλὺς, limus Occ. xvii, 12.
 Ἰούλις, lanugo, prima barba Sy. iv,
 23.
 Ἰωνάζομαι, equito, equitando me ex-
 erceo Occ. xi, 17. *de decurfionibus*
equestribus Ag. i, 25. Ἰωνασία, me-
 ditatio *f.* commentatio equestris

Occ. xi, 17.
 Ἰωνάζομαι, præfeci equitum Sy. i, 4.
 Ἰωνιάς, rei equestris peritus Occ. xi,
 20. Sy. ii, 10. Ἰωνιάς, res eque-
 stris Occ. iii, 8. Ἰωνιάς, equitatus
 Ag. i, 15.
 Ἰωνολογία, cursus equorum Sy. i, 2.
 Ἰωνόδρομος, locus ubi decurfiones e-
 questris instituuntur Ag. i, 25.
 Ἰωνοκόμος, equorum curator Occ. xi,
 4.
 Ἰωνομαχεῖν, equitatu pugnare Ag. ii,
 3.
 Ἰωνος, ἡ, equitatus Ag. i, 15.
 Ἰωνοτροφία Occ. ii, 6.
 Ἰωνοτρόφος, qui equos alit Hi. xi, 5:
 Ag. i, 24.
 Ἰσηλῆς, æqualis ætate Sy. viii, 1.
 Ἰσημι εἶν, scio me esse Hi. ii, 9.
 Ἰσημάλος Ag. ii, 9. *not.*
 Ἰσημαί, æqualis sum Sy. viii, 1.
 Ἰσωνληθῆς, numero par Ag. ii, 9.
 Ἰσώψιστον σῶμα, corpus cujus nulla
 pars gravior aut levior justo est,
 sive pinguior aut exilior Sy. ii, 17.
 Ἰσώφρος, æque movens Sy. ii, 20.
 Ἰσταμαι, ἰσθέναι βασιλῆα, regem
 sibi delegit et constituit Ag. i, 5.
 Ἰστίς, tela Occ. x, 10.
 Ἰσχυρότατά γι, maxime Occ. i, 15.

K.

Καθαρίων, purus sum Hi. iv, 4. Κα-
 θαρῆς, purus, non fucatus Occ. x, 7.
 Καθίσταμαι ἰαὶ τὸν γονάτον, in genibus
 confido Sy. ix, 4.
 Καθίσταω, deorsum serpo, descendo
 Sy. iv, 23.
 Καθίσθω, cubo, *per charientifimum pro*
venerem exerceo Occ. vii, 11.
 Κάθηναι, seden, *caro motu corporis*
et exercitatione, Occ. iv, 2. *de otio-*
sis et ignavis, Occ. vi, 7.
 Καθίστω κλειστός Sy. iii, 11. *not.*
 Καθίσταμαι, constituo Occ. xii, 14.
 καταστῆσαι ἰαὶ θίω, ad spectan-
 dum consistere Occ. xvi, 7. *not.*
 καταστῆσαι εἰς ἀνομίαν, redigi ad
 inopiam Occ. ii, 7.
 Καὶ intendit: καὶ πόσον, ecquantum?
 Occ. ii, 3. καὶ πῶς, ecquomodo?
 Hi. vii, 11. καὶ τί, ecquid? Occ.
 vii, 5. καὶ ποῖα, et quæ? *ib.* 32.
 καὶ οὐ, nonne? Occ. ii, 9. καὶ δι-
 αν, maxime Ag. v, 4. καὶ πάλαι,
 jam dudum Occ. xviii, 9. καὶ δε,
 quicunque Occ. xii, 14. ἢ καὶ, vel
 certe Occ. iii, 13. καὶ—γί, imo
 Sy. viii, 4. καὶ πολλοὶ γί, eoque

- multos Oec. i, 6. Καὶ ταῦτα, id-
que Oec. viii, 25. Ag. i, 38. et
quidem Hi. i, 9. Oec. xvii, 6.
præsertim Oec. xi, 3. Ag. ii, 28.
servit apodof, etiam Oec. iv, 8:
vii, 22. καὶ ἰ, etiamfi seq. ἴσως
Oec. ii, 12. καὶ ἰ, sive ter repetitur
Oec. ii, 15. καὶ—δ, præterea Oec.
xi, 22. Κάιστε, quamquam seq.
particip. Oec. xix, 16. Sy. ii, 12:
iv, 14. Ag. ii, 13. Κάινυ, quamo-
brem Oec. xiv, 4. et nihilominus
Sy. viii, 32.
- Καίς, de modo rei, μίζον τοῦ καίρῳ
γαστήρ, venter supra modum pro-
fectus, et obesus Sy. ii, 19. ὑπὲρ
καίρῳ εἶνα, cibus immodicus Ag.
v, 1.
- Καίω πῦρ, ignes accendo f. facio Oec.
xvii, 3.
- Καίω, rei culpam confero in al.
syn. αἰτιῶμαι, Oec. iii, 11.
- Κακοδαίμων, adversa fortuna utor
Hi. ii, 4.
- Κακὸς δόξω, qui male audit Ag. iv, 1.
- Κακοσύνε, pecco Oec. iii, 11. cf. ad
Anab. ii, 5, 4.
- Κακὸς ἰργάνω, operarius ignavus Oec.
xxi, 10. κακὴ γῆ terra sterilis Oec.
xvi, 7. κακοὶ φίλοι χρησθῆναι, inepti
ad amicorum usum Oec. iv, 3.
- Κακός, misere Oec. i, 22.
- Κακοურγία, lædo Oec. iii, 11.
- Κανίω, lædo Hi. ii, 2.
- Κάλω, culmus Oec. xviii, 2.
- Καλίω, invito, de re inanimata, v. n.
Oec. ix, 2. appello Sy. ii, 12. εὐὴ
τοῦ ἔθους, nomine appello Oec. vii, 3.
σύλλογον, conventum indico Oec. iv, 6.
- Καλλωτίζω, diligenter et magnifice
exorno Oec. ix, 4. not. Hi. xi, 2.
καλλωτίζωμαι, glorior Ag. xi, 11.
- Καλὸς, pulcher Oec. vi, 15. formo-
sus, honesta forma præditus Sy. iv,
10. 16. τὴν μορφήν id. Oec. vi, 16.
καλὴ εὐαγγελία honesta salus, cum
nulla turpitudine conjuncta Oec.
xi, 8. ἰν καλῷ Ag. ii, 3.
- Κάμω, ægroto Oec. vii, 37: xlii, 2.
- Κάμω, flecto cutrum Sy. iv, 6. εἰς
τοῦσδε καμνωμένην, retrorsum
flexa Sy. ii, 22.
- Κάμω, viii, 7. not. currus vimineis
cratibus contextus.
- Κανὼν, regula, mensura Ag. x, 2.
- Κασσουργία, fertilitas, cum plantæ f.
stirpes fructus ferunt Sy. ii, 25.
- Καστέρω, fruor Ag. i, 34: ii, 17:
iv, 3.
- Κατάν, de semine Oec. xvi, 11.
- Κατρίω, res molestas constanter per-
feto Oec. vii, 23.
- Κατρίω, tolerantia Ag. x, 1: xi, 9.
- Κατὰ, 1) c. genit. γῆς, sub terra Oec.
xix, 10. πάντων, in quovis genere
Hi. ix, 10. 2) c. accusf. κατὰ πό-
λιν, in urbe Oec. xi, 14. 15. ἐργῶν,
ruri Oec. v, 9. γῆν καὶ κατὰ θάλα-
τταν, terra marique Oec. v, 17. Κατὰ
μήνην, menstruo spatio Oec. ix, 8.
Κατ' ἱκανὸν, quotannis Oec. iv, 6.
οἱ κατ' ἱκανὸν, suæ ætatis homines
Ag. x, 4. Κατ' ἰν ἱκανόν, singu-
latim Oec. xix, 14. Ag. vii, 1. ἐν
κατ' ἱκανόν, hostes sibi oppositos
Ag. ii, 11. κατ' ἐμὴν, quod attinet
ad me Oec. xi, 9. κατ' ἰσχυρίους
τινὲς κατηγγεῖν, in os vituperare,
præsentī alicui maledicere Hi. i,
14. κατὰ γνώμην ἀποφαίνεσθαι, ali-
cujus voluntati obsequi Oec. xiii,
7. κατὰ ταῦτα τινὶ ἀποφαίνεσθαι,
eadem dicere quæ alter Oec. xvi,
7. κατὰ τῶν, ordine servato Oec.
viii, 6. κατὰ κράτος, celerrime,
summo studio Ag. ii, 3. n. πόρρω,
decenter Oec. viii, 20. n. ἡσυχίαν,
quiete, sine strepitu et trepidatione
Oec. viii, 7. κατ' αὐτόν, quomodo Oec.
xv, 5.
- Καταβάλλω κατὸν, semen spargo
Oec. xvi, 11.
- Καταγίγλω, rīsus, irrisio Oec. xiii, 5.
- Καταγιγνώσκω τινός, de aliquo statuo
Oec. ii, 1. Κατίγγων ἴφην πρῶτον-
τας Oec. ii, 18. deprehendi.
- Καταγνῶ, frango, de animo, cujus vis
debilitatur Oec. vi, 5.
- Κατάγωμαι, deversor Sy. i, 11: viii,
39. Ag. xi, 16.
- Κατακλιδίω, molliter cubo, syn. κοι-
μῶμαι Ag. ix, 3.
- Κατακλύωμαι, in servitum redigo
Oec. i, 23.
- Κατακονατίζω, opibus et potentia a-
liquem supprimo Sy. v, 8.
- Κατακρίνω, interimo Ag. ii, 23.
- Κατακρίνω, quæstum facio Oec. iv,
7.
- Κατακλίνομαι, accumbo Sy. i, 8.
- Κατακλύω, inundo Oec. ii, 8. h. i.
copia et ubertate impleo. De hoc
trope vid. Vidor. V. L. xxxiii, 19.
- Κατακρίνω, κατακρίνω, ἀποθνή-
σκω, mortis condemnatus Hi. vii,
10.
- Κατακλίνω, detineo, moror Oec. xii,
1.
- Καταλαμβάνω, reperio Oec. xi, 14.
- Καταλίγω, ἰσχυροφίην καταλίγω Ag.
i, 24. et Hist. Gr. iii, 4. 16.

- Καταλομαίνεμαι**, contumpo, labefacio Oec. iv, 2.
Καταλύω τὴν ἀρχὴν τινος, imperium alicujus evertō *h. e.* ab imperio removeo Ag. i, 4. **Κατάλυσι τοῦ συμποσίου ἰγίησι**, convivium dimissum est Sy. ix, 7.
Καταμαλακίζεμαι, Oec. xi, 12.
Καταμετρίω, dimetior Oec. iv, 21.
Κατάνησι, declivis Oec. xi, 17.
Κατανύσω δὴν, iter conficio Ag. ii, 1.
Καταπαύω, conculco, pedibus contero Oec. viii, 5. Ag. i, 15.
Καταπλύνεται ὑπὸ φέβου, metu percellor Hi. vi, 5.
Κατασβέννυμι, fecto, finio Sy. vi, 10.
Κατασκευάζω γιργγούς, ad agriculturam instituo Oec. iii, 10. **τὴν χάραν ἀφαιρῶ** Oec. iv, 15. **κατασκευαμένοι δίκουμι ἵππους καὶ ὄσλους**, equis armisque instructi, ut par erat, Oec. iv, 7. *not.*
Κατασκευίω, ratio vivendi, institutum vitæ Oec. ii, 8. **supellex**, Sy. i, 4. **σαινών**, vasorum supellex, instrumentum Oec. viii, 18. **τὸν θεῶν**, quæ a Diis sunt instituta, *anni temporis*, æstus, frigus, æris conditio Ag. ix, 5. **θεῶν κατασκευιὸν βίβλιν**, *τοῦ τοιαύτου* Eur. Suppl. 214.
Καταστρέφω, aratro inverto Oec. xvii, 10.
Καταστέλλεμαι, tabesco, solvor Sy. viii, 3.
Καταστήθην νόμους, leges fero, *de legislatore*, Sy. viii, 39. **καταστήθεαι τροφὴν**, sibi reponere cibum Oec. xviii, 14.
Κατατρέβω, assidue verfor Oec. vii, 3. **τοῖς οἰκίαις**, rem familiarem dilapido Oec. i, 21. **κατατρέβαται**, multum temporis et laboris consumo Oec. xv, 10.
Καταφροσύνῃ τῶν πολέμων, contemptus hostium Ag. i, 28.
Καταχωρεῖω ἱεστώ, suo quamque rem loco dispono Oec. viii, 21.
Κατέχευμαι, redeo in regnum avitum Ag. viii, 7.
Κατιδῶ (τὸ) ἑστῆν, intueri quod oculis oppositum est, *opp. τὸ ἐκ πλαγίου ἑστῆν*, transversum intueri, quæ e latere sunt Sy. v, 5.
Κατέχω, cohibeo, coercéo, *de equis ferocibus compescendis* Sy. ii, 10. **τὴν φίλιαν**, obtineo amicitiam Sy. viii, 26. **Κατέχουμι ἐν Θεῷ τοῦ** Sy. i, 10.
Καταγγερίω, accuso Oec. xi, 22.
Καταλύεις, limo obductus Oec. xvii, 13.
Καταπνέμεσθαι, prodi, denudari Oec. x, 8.
Καίμα, æstus Oec. xvi, 13.
Καίμαι, *ταῦτα τὸ ζῶντος αὐτοῦ v. n.* Oec. vii, 19. **ὡς ἐν ἱκανῷ κερμένῃ δασύνῃ**, sumtus in anni usum reconditus Oec. vii, 36.
Κισσαρίης, *i.*, dominus Oec. i, 5.
Κλισιότης Oec. xxi, 3. **celeustes**, hortator, qui nauas et remiges moderatur, quod sit portifeculo, *s. malleo*, *de quo vid. Drakenb. ad Sil. Ital. vi, 360.*
Κίσις Sy. iv, 6. in loco Homericō, stimula. *infinit. aor. 1. a κίσω*, idem quod κίσσω, *κιστρία*.
Κισσαμυῖς, fictilis Sy. vii, 2.
Κισθάλισον, summa Ag. xi, 1.
Κηδέμενος, rei rusticæ curator Oec. v, 6.
Κηρία, τὰ, favi Oec. vii, 34.
Κήρυγμα, edictum per præconem proclamatum Ag. i, 33.
Κήρυξ, caduceator Ag. ii, 14.
Κηρὴν, fucus Oec. xvii, 14. 15.
Κισθάλως, adulterinus Oec. x, 3 : xix, 16.
Κισθαρινὴς, citharedus Oec. xvii, 7.
Κοιδεύω, videor Oec. xvi, 11 : xviii, 3. Hi. i, 26. Sy. vii, 2.
Κόω, terram subigo arando Oec. xvi, 10. **γέλωτα**, risum moveo Sy. i, 14. incito Oec. vii, 1.
Κοιτινὴς, *v. n.* Oec. x, 12.
Κλίετω Ag. vi, 6. dicitur de eo, qui quid facit, hostibus non animadvertentibus. **κλίετω τὰ τῶν οὐλῶν**, peculatum facere, publicam pecuniam avertere Ag. iv, 3.
Κλῆμα, palmes, vitis Oec. xix, 8.
Κλῶσις, vocatio, invitatio ad convivium Sy. i, 7.
Κόπημα, vel **κνίσμα** Sy. iv, 28. *not.*
Κοιμάμαι ὕπνου, dormio Hi. vi, 7.
Κοιμίζω, sopio, somnum cieo Sy. ii, 24.
Κοινὴ, τὸ, respublica Oec. vi, 10. **ποτὴ ἀρετῇ καὶ ἐπιγναρίᾳ**, virtus quæ de rep. bene meretur Hi. vii, 9.
Κοινῇ, communi consilio, una Sy. viii, 31. communiter Hi. i, 5. Ag. i, 4.
Κοινωνίᾳ τῶν συμμάτων ἀλλάλας, habere usum corporum niutuum Oec. x, 4.
Κοινωνός, socius, qui plurimum ad communem utilitatem confert Oec. vii, 13. **οἶκον**, in re familiari administranda socia et adiutrix Oec. iii, 15. **particeps** Oec. vii, 30 : x, 5.
Κολάζω, punio Oec. iv, 7 : Sy. iv,

49. tempero aliquid alius rei admiffione Oec. xx, 12.

Κολάκισμα, blandimentum Oec. xiii, 12.

Κομάω τὸ γένος, mentum pilis vestitum habeo Sy. iv, 28.

Κομίζω, veho, de equo, Oec. v, 6.

Κομμάζω, glorior Oec. x, 3. Sy. iv, 19.

Κομψός, facetus, festivus Oec. viii, 19.

Κόπρος, simus Oec. xvi, 11 : xx, 3. 10.

Κόπτω, contero Oec. xviii, 5.

Κίρως, satietas Sy. viii, 15. Hi. i, 19.

Κέρως, Hi. v, 1. *not.*

Κουλεύς, vagina Ag. ii, 14.

Κούφος, levis Hi. i, 5. lenis Ag. xi, 12.

Κράσις, temperamentum, mixtura Sy. iii, 1.

Κρατίω τινός, in officio contineo aliquem Oec. iv, 5. κρατῆθαι ἀπ' οὐδενός, non pati se ulla re abduci ab officio Ag. i, 36 : viii, 5.

Κράτιστος φαίνομαι τὰ προσήκοντα ἔργα, munere meo recte fungor Ag. i, 25.

Κράτος. κατά πρ. vi Ag. i, 22. ἀνὰ κράτος, vi, vehementer *ib.* v, 4.

Κραμάκωτος, pendens Sy. viii, 19.

Κραυσσός, τὰ κραισστά, Oec. viii, 12. *not.*

Κρήνη, fons Oec. xx, 18.

Κρήνη, hordeum Oec. viii, 9 : xvi, 9.

Κριτής, iudex, arbiter. *in primis dicitur de iis, qui in certaminibus iudicant et victori præmium tribuunt,*

Sy. v, 9.

Κρίνω, discerno Hi. i, 5. κρίνομαι πρὸς τινα, comparo cum al. Oec. x, 13.

Κρέμων, cepa Sy. iv, 7.

Κροτάω, applaudo Sy. ix, 4.

Κρούω τὴν θύραν, pulso fores Sy. i, 11. *not.*

Κρυφαῖος, clandestinus Hi. x, 6.

Κρυψίως, diffimulator, qui mentem suam dolose celat Ag. xi, 5.

Κτάμαι τινι ἱστιάμην, imbuo scientia aliquem Oec. xv, 1. παρά τινας, accipio ab al. Sy. iv, 43. πολέμιους τοὺς θεούς, Deos mihi inatos reddo Ag. i, 13. κιντῆσθαι ἑχθροῖς, habere adversarios Oec. i, 6. ἱανταῖς, sibi preparare Oec. vii, 19.

Κτήμα, bonum quod quis possidet Oec. i, 6.

Κτήνη, τὰ, feræ, interprete Cicerone, Oec. vii, 19. pecora, *syn.* βοσκήματα, Hi. x, 5. Ag. ii, 18.

Κοβεία, ales lufus Oec. i, 20.

Κοβερήτης, gubernator, qui clavum tenet puppimque dirigit Oec. viii, 14.

Κοβιστάω, in aquam me dejicio et immergo, de canibus, Oec. xiii, 8. εἰς τὰ ξίφη *f.* μαχίραις, per gladios in mucronem erectos saltando in caput provolvor Sy. ii, 11 : vii, 3.

Κύκλιος χορός, chorus in modum circuli Oec. viii, 20. *not.*

Κύκλος, orbis Sy. ii, 11. κύκλῳ ἔχων πάντα καὶ φίλον καὶ πόλεμον, cum undique et socios et hostes haberet Ag. i, 32.

Κύλιξ, poculum Sy. ii, 26.

Κυνόρομία, instar canis aliquem investigo Sy. iv, 64.

Κυρεῖν, al. Ag. ii, 11.

Κυλῶν τῆς παρείας, prohibeo, quo minus quis pergat Ag. ii, 2. κυλῶσθαι ἀπὸ τῶν ἱερῶν, non admitti ad amatos Oec. xii, 14.

Κώμος, comessatio Sy. ii, 1.

A.

Ααγνία, libido, lascivia Oec. i, 22.

Ααμβάνω, aufero, vi eripio Sy. iv, 30. deprehendo Oec. ii, 6. παρὰ, damno afficio Oec. i, 8. Sy. iv, 51. παρὰ τίνος, multor ab al. Oec. ix, 11.

Ααμπρός, splendidus Sy. i, 4.

Ααμπστήρ, lampas, lumen Sy. v, 2.

Ααμωρότερον λίγων, *syn.* παρρησιάζεσθαι, liberius et audacius loqui Sy. viii, 24.

Ααυθάνω *c. partic.* λίληθι πολλά σκεπτόν ἱστιάμην αὐτόν, ipse nescia, multa tibi jam nota esse ex illa arte Oec. xv, 11. cum ὅτι, ut εἰ λαυθάσῃς ὅτι, te fugit *etc.* Oec. i, 19 : Hi. iii, 3. λαυθάσῃς ὅτι εἰ πεύσῃς, quicquid faciunt, in obscuro latet Ag. v, 6 : λεληθῆναι τινὰ παρὶ τίνος, aliquid ab aliquo ignorari Hi. ii, 5.

Ααυτῶν τοῖς νόμοις, legibus obtempero Ag. vii, 2.

Αάφωρα, præda Ag. iv, 6.

Ααφροσώλης Ag. i, 18.

Αάβης, lebes Sy. iv, 46.

Αίγωμαι, annumeror Oec. xi, 20.

Αειλασία, prædatio, populatio Hi. i, 36.

Αείπω, relinquo Oec. xiv, 2 : αὐτὰ οὐδὲν ἑμοῦ λίσσῃ γυγνώσκων, hæc tu non minus quam ego scis Oec. xviii, 5.

Υ

Αἰσχρονομία, extenuo, exilem reddo Sy. ii, 17.

Ἀῆμα τῆς ἀρχῆς, amitto imperium *f.* principatum Ag. i, 37.

Ἀήθην, oblivio Oec. xii, 11.

Ἀήθω, lateo. οὐ λήθην τοῦς θεοῖς ἀπακτών, non occultum est Diis, ordinem ab illo negligi Oec. vii, 31.

Ἀγοραί, prædatores Ag. i, 28.

Ἀίαν. ὁ λίαν, nimius Oec. xx, 1.

Ἀδρίωνος βλίπται Sy. iv, 24.

Ἀνέμων, ventilo frumentum Oec. xviii, 2.

Ἀμύων, portus Hi. iv, 7: xi, 2.

Ἀναγρία, postulo, effragito Oec. ii, 16.

Ἀνυχία, luxuria Oec. i, 22.

Ἀλόγος δίδουσι καὶ λαμβάνουσιν, rationem reddere et ab aliis sibi reddi facere Oec. xi, 22. οὐς λόγους ἀφαινεῖσθαι σιν, ad alicujus colloquium venire Ag. iii, 5. λόγους ἔχουσιν περὶ τίνος, loqui, sermone celebrare Oec. xi, 4. λόγους ἔσται καὶ κρίνεται Oec. xi, 25.

Ἀλόχην, lancea, hasta Sy. ii, 13.

Ἀλοιδαίω, objurgo, reprehendo Oec. ix, 15. Sy. iv, 32. λαιδαίμαι, reprehendo Ag. vii, 3.

Λοιπός. τοῦ λοιπού, postea Oec. x, 9. Ag. v, 5.

Λουτρον, lotio Oec. v, 9.

Λόχος, certus militum numerus Hi. ix, 5. *cf.* Perizon. ad *Ælian.* V. H. ii, 44.

Λυμαίνωμαι τὰς λόφας, contumpo, Oec. ii, 13. λυμαίνονται, Oec. iii, 10.

Λυμαντήρ, corruptor, pestis, homo perniciōsus Hi. iii, 3.

Λυμὸν, perditor Hi. vi, 6.

Λύπη, devastatio Oec. v, 6.

Λυπώμαι τίνος ἀπώσσης, ob alicujus discessum doleo, Ag. i, 38.

Λύπη, animi ægritudo Sy. ii, 24.

Λυπηρός, molestus, acerbus Hi. vi, 6.

Λυσιτελείω τὰς ἔργους, lucrum assero ex operibus rusticis Oec. xiv, 2.

Λύχνος, lucerna Sy. vii, 4.

Λύω μεθ' ἑαυτὸν Ag. ii, 31. *not.* πρὶν ἢ ἀγορὰ λυθῆναι, priusquam homines e foro discesserint Oec. xii, 1.

Λήπτως. ὁ λήπτως, o optime Sy. iv, 1.

M.

Μὰ Δία, affirmative, Sy. iv, 7. *not.*

Μάζα, Oec. viii, 9.

Μαδυνός, quod disci potest Sy. ii, 7.

Μακάριος, beatus, qui habet quicquid ad commoditates et suavitatem vite valet Oec. v, 1.

Μάστρα, mæstra, vas, in quo farina subigi solet, Oec. ix, 7.

Μαλακία, ignavia, fuga laboris, Oec. v, 4. τῆς ψυχῆς, mollities animi Oec. i, 19. Μαλακός, mollis Hi. i, 23.

Μᾶλλον *c. comparat.* Sy. i, 4. *vi.* multo magis Oec. vi, 1. οὐδὲν τι μᾶλλον, nihilo magis, propterea non Oec. iii, 8. 10.

Μαυρογέρας, Sy. ii, 24.

Μαυρὸς, Ag. v, 4. *not.*

Μάστις, vates, augur Sy. iv, 5.

Μαστρονὶ ἐνὶ Sy. viii, 12.

Μαστιγὴς, inquititor, investigator Oec. viii, 13.

Μαστινὴ, quæro, inquiri Oec. v, 13: viii, 16. Ag. i, 24: ix, 3.

Μαστρονία, lenocinium Sy. iii, 10.

Μαστρονίω, leno sum, perduco Sy. iv, 58. Μαστρονός, perducitor, leno *ib.* 57.

Μάτην σπῶν, frustra laborare Oec. vii, 40.

Μάτρη, subigo farinam Oec. x, 21.

Μάχη, de certamine gymnico Ag. vi, 3. Μάχημαί σιν, adversus al. pugnare Ag. i, 38.

Μεγάλαυχον, τὸ, fastus Ag. viii, 1.

Μεγαλῶς ἀφιλάω, valde prodèsse Ag. xi, 16. τιμῶν, colere magnifice, multis vicimis mactandis, donariis offerendis Oec. xi, 9.

Μεγαλογορεῖν, magnifice de se loqui, *syn.* ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς Ag. viii, 2.

Μεγαλογνωμονία, animi magnitudo Ag. viii, 3. Μεγαλογνώμων, magno ingenio et animo Oec. xxi, 8. μεγαλόγνωμος, τὸ, virtus, qua quis suo ingenio ad res magnas gerendas utitur Ag. ix, 6.

Μεγαλόφρον, τὸ, animi magnitudo Ag. xi, 11. τὰ μεγαλόφρονά, magni animi specimina Oec. x, 1.

Μεγαλύνω, effero Oec. xxi, 4.

Μίση, ebrietas Hi. vi, 3. Ag. v, 1.

Μεθύω, ebrius sum Oec. xii, 11. μεθύων ὑπὸ τῆς ἀφροῦ, temulentus ex Venere, furens libidine Sy. viii, 21.

Μειοκρατία, inferior sum Ag. iv, 2. *in* *enim*, in aliqua re inferior *f.* deterioris conditionis sum Hi. i, 11. τὴν εὐφροσύνην, minus percipere voluptatis *ib.* 29.

Μείω, imminuo Oec. iii, 15. εὐλο Hi. ii, 17.

Μίλαι ἡμεῖς περὶ τίνος, caro aliquid Hi. ix, 10. μίλαι σοι ἵσως πλουτῆς, operam das, ut sis dives Oec. xi, 9. μισολογεῖσθαι μοι, non me neglexisse Oec. ii, 16.

- Μαλίστω**, studeo Oec. xi, 22. **λέγων**, me in orando exerceo, declamationes habeo *ib.* 25.
- Μίλλω**, volo Oec. vii, 20. Hi. viii, 9. Ag. ii, 25. *εἰ μίλλουσι*, si debent Sy. ii, 4. *εἰ μίλλω ὠφελόντων*, modo profuturus esset Ag. ii, 25. *οὐδὲν ἐμύλλων*, non cunctandum putavit Ag. ii, 6. *τί δ' οὐ μίλλω*; quidni? Oec. xix, 9.
- Μίμνημαι λέγων**, memini me dicere Oec. ii, 11: *διμλιχθῆς*, memini me differere Oec. vii, 43: viii, 23.
- Μίμνημαι τινί τι**, reprehendo aliquem de re Oec. ii, 15.
- Μὴν ὦν**, vero, sane Hi. x, 2. imo vero Oec. vii, 37. **μὴν δὲ**, igitur Oec. i, 14. **μῆνται** sane, vero Oec. vii, 35. *πρὸ δὲ πρᾶξεν*. **μὴν** Oec. ii, 3. Sy. iv, 50.
- Μῖνος**, maneo, non fugio, *de sermo* Oec. v, 16. **Μῖνος**, ardor animi et impetus Oec. xxi, 10.
- Μίρος σὺν λέγων**, tuum est dicere Sy. iv, 19.
- Μίσις**. *ἐν μίση v. n.* Oec. v, 7. *εἰς μίσην ἀποστόμους κατακλίνουσι τι*, utrique in commune dare *h. e.* aequale Oec. vii, 26. 27.
- Μισοτομία**, calamos medios incido Oec. xviii, 2.
- Μιστὰ θεῶν**, secundum deos Ag. xi, 13. *τὸ μιστ' ἰαντοῦ*, suus exercitus Ag. ii, 9.
- Μισταβάλλω σὺν γῆν**, terram inverto Oec. xvi, 13.
- Μισθαδίδουσι τῶν εὐφροσυνῶν**, communicando cum ea lætitiā nostram Oec. ix, 12.
- Μισταῖν**, *c. gen.* inter, *de loco* Ag. ii, 5. *ἐν τῷ μισταῖν*, interim Sy. i, 14. *μισταῖν τοῦ ὕμῳ λέγειν*, dum vos loquimini Sy. vi, 2.
- Μιστακρίνομαι**, arcesso Ag. ii, 29.
- Μισταβυμίζω**, corrigo, meliora doceo Oec. xi, 2. 3. 16.
- Μισταστρατοπέδουμαι**, castra moveo Ag. i, 21: ii, 13.
- Μισταχειρίζω**, administro Oec. xiv, 2.
- Μιστῶν**, particeps sum Hi. ii, 16.
- Μιστῶν θεσπιαστῶν**, res cœlestes speculans Sy. vi, 6.
- Μιστίων**, suscipere, gerere Ag. ii, 25.
- Μίστρος**, qui modestè de se sentit Ag. xi, 11: *v. Græc. Lucif. Hysod.* c. vii. p. 37. **μίστρον λέγειν**, sermo moderatus, humanus Sy. viii, 3.
- Μίχρη τούτου**, hætenus Oec. xi, 13. Hi. i, 7: ii, 14.
- Μὴ**, ne Oec. xv, 1. **μὴ γινώσκειν**, ne fieret Ag. viii, 5. **μὴ οὐ**, ne non, ut Oec. xvi, 6. ne proptus Sy. viii, 34. **μὴ ὅτι**, *scil.* λέγων, nedum Sy. ii, 26: vi, 2. Hi. viii, 5. **μὴ**, num? Oec. xix, 16.
- Μῆδης**, *τι*, consilium Sy. viii, 30.
- Μήκιστος**, *τι*, *ἀνδρ.* αἰῶνος, longissima vita, ad quam homines pervenire possunt Ag. x, 4. **Μῆρες**, spatium, tractus Oec. xix, 2.
- Μήτης**, de causâ et origine Oec. v, 17.
- Μηχανόμαι**, excogito Oec. i, 21. Hi. iv, 10. **χρήματα**, excogito rationes pecuniæ parandæ Oec. ii, 7. instituo, conscribo Ag. ii, 5.
- Μηχάνημα**, magnus et eleganter excogitatus ciborum apparatus Hi. i, 22.
- Μισφόνος**, homicida Hi. iv, 4.
- Μίσθους**, Sol Deus Perfarum Oec. iv, 24.
- Μίσθως**, minium Oec. x, 5.
- Μισθοφορία**, operam meam pro mercede eloco Oec. i, 4.
- Μισθοφόρος**, miles mercenarius Hi. viii, 10.
- Μῖνα**, Mina, *ap. Atticos continet* 100 drachmas, Oec. ii, 3.
- Μνημονικὸν ἔχω**, valeo memoria Oec. ix, 11. *τὸ μνημονικόν*, ars memoriæ Sy. iv, 63. *not.*
- Μῖρα**, certus militum numerus Hi. ix, 5.
- Μῖσος**, vix, ægre Sy. iv, 37.
- Μῖνος**, sine exercitu et imperio Ag. i, 36. **Μῖνος**, saltem, certe Oec. vii, 6. *intelligitur* Ag. vi, 3.
- Μίρα** Ag. ii, 6. cohortes, in quas milites Lacedæmoniorum erant descripti: quarum quinque singulæ erant 512 militum. *v. Meurf. Leæ. Attic.* i, 16.
- Μορμαλύτομαι**, aliquem re quadam deterreo Sy. iv, 27. *inde μορμαλύω*, *terrificamentum*.
- Μορβάζω**, gesticulari Sy. vi, 4. *not.*
- Μορβή**, species oris Oec. vi, 16.
- Μοχθῶ**, *περιττὸν σῶσαι*, laborem supervacaneum subeo Oec. xviii, 2.
- Μοχθός**, labor Sy. ii, 4.
- Μοχθηρός** *σὺν ψυχῇ*, animo turpis Oec. vi, 16.
- Μωδελογίω**, exemplis ex fabulis aliquid demonstro Sy. viii, 28.
- Μυκτηρίς**, nares Sy. v, 6.
- Μυριστάσιον**, *seq. genit.* decies millies plures Oec. viii, 22. *α. l.* infinito plura quam.
- Μύρον**, unguentum Sy. ii, 3.
- Μυροπώλης**, unguentarius Sy. ii, 5.

N.

- Ναύκληρος Oec. viii, 12. nauclerus, navicularius, *h. e. dominus navis, qui hominibus vel mercibus trajiciendis lucrum querit, et dicitur Cicero- ni naviculariam facere.*
 Νίαιος, arborum renovatio, novalis aratio Oec. vii, 20.
 Νεοπωλεία, vernaclum facio, agrum novo Oec. xi, 16.
 Νεογνός, recens natus Oec. vii, 21.
 Νεοδαμῶνεις, Lacedæmoniorum liberti ex Helotibus Ag. i, 7. Cf. ad Helenica.
 Νεός, ἡ, novale, Oec. xvi, 10. 11. 14 : xvii, 1 : xx, 3.
 Νίος, juvenis, de quadragenario, Ag. i, 6. *pot. opp. leni* Ag. xi, 15. *νία μάλιστα*, admodum tenera Oec. iii, 13. *νιώτριός τι ποῦν*, res novas moliri Ag. vii, 2.
 Νεοσός, pullus, apicula Oec. vii, 34.
 Νεωρίσσαντα, præstigiæ, *syn. Σαυμα- τα*, Sy. iv, 56.
 Νῆ ἐπὶ Ἡρα, ita me Juno amet Oec. xi, 19. *τῇ Δία, in sensu negandi* Sy. v, 1.
 Νηστιά, impune Hi. iii, 3.
 Νικητήρια φιλήματα, oscula quæ dantur in præmium victoriæ Sy. vi, 1.
 Νικηφόρος, victor Sy. ii, 5.
 Νόιν κατὰ τῆ συρ. male cupere tyranno Hi. i, 15.
 Νομός, pastor Oec. iii, 11.
 Νομή, res pecuaria Oec. vii, 20.
 Νομίζω. νομίζονται, solet Sy. i, 15. *νομίζουσι πολλὰ τῶν πόλεων*, multæ civitates leges sanxerunt, *f. apud plurimas civitates lege cautum est* Hi. iii, 3.
 Νόμος, usu receptus Sy. viii, 34.
 Νομοφύλακεις, inspectores morum, fiscales, Oec. ix, 14.
 Νόσος, morbus, de vitio animi, Sy. iv, 37.
 Νυκτερινός, nocturnus Oec. xx, 10.

Ξ.

- Ξιναγίη, præfæ militibus mercenariis Ag. ii, 10.
 Ξενία, hospitum Ag. viii, 3.
 Ξενοδοχία, hospitum exceptio Oec. ix, 10.
 Ξηρός σίτος, frumentum aridum Oec. vii, 36.

Πυρρὸς, xystrus, porticus Oec. xi, 15.
 Vide ad Vitruvium 5, 11. 6, 10.

O.

- Ὁ τῷ Ἑρακλείου, *scil. ἀπὸ γονος* Ag. viii, 7. *ἐπὶ τοῦ προ τίνος, a quonam?* Oec. xi, 25. *τὰ μὲν προ τοῦ- τα μὲν* Oec. i, 16. *οἱ μὲν—οἱ δὲ*, alii —alii Oec. iii, 2. *τὰ μὲν—τὰ δὲ*, nunc—nunc Oec. xi, 18.
 Ὁβολός, obolus, *genus minuti et vilis nummi, quorum sex drachmas efficiunt*, Sy. iii, 8.
 Ὁδᾶν, ex morfu dolere Sy. iv, 28.
 Ὁδωπρία, iter Oec. vii, 23.
 Ὁδὴ, intelligitur Ag. ii, 5.
 Ὁδύνη, dolor Sy. i, 15.
 Ὁζω ἐνός, alicujus odorem reddo Sy. iii, 3. *καλαφύραδιος*, honestatem redoleo *h. e. laude virtutis celebris sum ib. 5.*
 Οἶα, fama compertum habeo Oec. iii, 8. *αἶδω δυνάμενος*, novi me posse Ag. ix, 5.
 Οἰκίος ἄγρος, proprius ager, *opp. mercede conductus* Sy. viii, 25. *οἰκία πράγματα*, res suæ, *syn. ἴδια ἔσται*, Oec. ix, 18. *οἰκίος ἄγρος*, bonum proprium, ad ipsos pertinentes Hi. vii, 9. *οἰκίος γίγνεται*, convenienter fieri, *natürlich zugehen*, Oec. ii, 17.
 Οἰκίσται, servi Oec. iii, 2. 4 : vii, 37. Hi. iv, 7.
 Οἰκίω τὸν οἶκον, rem domesticam administro, domum gubernare Oec. i, 2. 3.
 Οἶκον, ædes Oec. i, 5 : ii, 3. *sed οἶκος*, res familiaris Oec. iii, 5 : vii, 13. *οἶκος ἑσπερίωνος*, triclinium septem capiens lectos Sy. ii, 18.
 Οἰκοδόμος, domum ædifico Oec. i, 4.
 Οἰκονομία, rem domesticam administro *ibid.*
 Οἰκονομικός, rei domesticæ administrandæ peritus Oec. i, 3. *ἐργον*, munus rei familiaris tuendæ Oec. iii, 1.
 Οἰστέω, deploro Oec. ii, 2 : vii, 40.
 Οἰκτιροῦμαι, lamentatio Sy. i, 16.
 Οἰκτρὸς, miserandus Oec. ii, 9.
 Οἶνον, pampinus, folium vitis Oec. xix, 18.
 Οἰνοφλυγία, vinolentia Oec. i, 22.
 Οἰνοχόος, pincerna Sy. ii, 27.
 Οἶος εἰμι, soleo, talis sum, ut Ag. viii, 2. *αἶος τι εἰμι*, possum, *syn. δύναμαι*, Sy. iv, 65. *οἶος τι γίνεσθαι*, fieri potest, ut quis fiat Oec. iv, 1.

- οὐδὲν ἄλλο, nihil melius est quam v.
n. Oec. iii, 14. Οἶον, verbi gratia
Oec. i, 13: xx, 7.
- Ὀανίω, vereor, dubito Oec. xvi, 7.
ἀνών, rebus suis metuens, *syn. φο-
βούμενος*, Ag. xi, 2.
- Ὀλιγάδην, ubi maxima paucitas
et raritas hominum Oec. iv, 8.
- Ὀλίγον ὕστερον, paulo post Sy. i, 14.
ἀσπερ ὀλίγον διὰ, parum abest, fere
Sy. iii, 6.
- Ὀμάλῳ et ὀμαλίζω Oec. xviii, 5. ὀμα-
λύνται ὁ ἀλλήλους, ut spicæ equali-
ter tundantur et conterantur, *f.* ut
tritura æqualiter fiat.
- Ὀμαλῶς, æqualiter Oec. xvii, 7:
xx, 3.
- Ὀμβρος, imber Oec. v, 18.
- Ὀμολία, consuetudine utor Sy. ii, 10.
Ὀμολία, consuetudo Hi. iv, 1.
- Ὀνομυ Σωῶς, iuro per deos Sy. iv,
11.
- Ὀμολογεῖν ταῦτα, in his consenti-
re, de his rebus omnium esse ean-
dem sententiam Oec. xvii, 3.
- Ὀμόγονοι ἀπὸ μητρὸς, cognati materni
Ag. iv, 5.
- Ὀμοιοί, similes, ejusdem conditionis
Hi. i, 27. ὁμοίαν συγχάτω τιπὴ, ea-
dem præmia consequor quæ alter
Oec. xiii, 11.
- Ὀμοίως, æque, *f.* tamen Sy. viii, 35.
ἰσίδω, tanquam insidias Hi. vi, 3.
ἀσπερ, non aliter atque Oec. viii,
7. καὶ tanquam Ag. v, 1.
- Ὀμοκλήω, clamo, clamore compello
Sy. iv, 6.
- Ὀμολογῶ, concedo Oec. iv, 5. ὁμολο-
γῆσαι, constat, inter omnes conve-
nit Sy. iv, 29.
- Ὀμόλογος γίγνομαι τινι περὶ, consen-
tio alicui in re Sy. viii, 36.
- Ὀμολογουμένως ratione consentanea
Oec. i, 11.
- Ὀμόσει δύνει, irruere in al. Ag. i, 31.
φρεσθαι, *id.* Ag. ii, 10.
- Ὀμόνυμον ἵπαι τινι, habere commu-
nem appellationem cum Sy. iv,
26.
- Ὀμοῖς, tamen, *præc. καὶ si*, etiamfi
Oec. ii, 12. *præc. partic. quod re-
solvitur debet per* quamquam Oec. ii,
8. Hi. vii, 2. Ag. vii, 7.
- Ὀπαρ, per quietem Sy. iv, 33.
- Ὀπημι, juvo Hi. ii, 2.
- Ὀπσις, commodum, fructus Oec. ix,
17.
- Ὀπράξω, nomine suo aliquem com-
pello Sy. vi, 1.
- Ὀπραστός, clarus Sy. viii, 7.
- Ὀπτα, τὰ, fortunæ nostræ Oec. ix,
18. τῷ ὄντι, omnino Oec. vi, 12.
ὄντως καλὸς, vere formosus, natu-
rali pulcritudine præditus Sy. ix,
5.
- Ὀξύς, acidus, *de cibis*, Hi. i, 22.
- Ὀσηνία, quando Oec. xix, 7.
- Ὀσλίσσης, pedes gravis armaturæ Oec.
viii, 4.
- Ὀπλιστικὴ τάξις, centuria gravis ar-
maturæ Ag. i, 25.
- Ὀπίθεις, unde Oec. viii, 2.
- Ὀπισσασαῖον, qualiscunque Oec. xii,
5.
- Ὀπόσκι, quot, quam multi Oec. viii,
14.
- Ὀπόσκι, quandoquidem Sy. iv, 51.
Ag. vii, 5. quotiescunque *c. optat.*
Ag. i, 19. 21: xi, 4.
- Ὀποστισαῖον, alteruter Sy. viii, 18.
- Ὀπτάς, coquo Oec. xvi, 13. 14.
- Ὀπτή γῆ πρὸς τὸν ἥλιον, terra a sole
concocta et quasi excocta *ibid.*
12.
- Ὀπώρα, fructus, *de vitis*, Oec. xix,
19.
- Ὀπας, quomodo Oec. xiii, 2. *seq. inf.*
et acc. Oec. vii, 29. *not. εὐδ' ἰσχυρο-
ῶν*, nullo modo Oec. xiii, 12.
- Ὀρᾶμα, spectaculum, res quæ cerni-
tur Hi. i, 4.
- Ὀργανα γιοφῆγινὰ, instrumenta rusti-
ca Oec. v, 13.
- Ὀργάνω, maturus sum, mollis Oec.
xix, 19. *vid. Vidor. V. L. xviii,*
22.
- Ὀρίγομαι, appeto Ag. i, 4.
- Ὀρθός, ad perpendicularum Oec. xix,
9. ἑρθεῖ στίχῳ v. n. Oec. iv, 21.
ἔρθη ἑρθεῖ, gladii erecti in mucro-
nem Sy. ii, 11.
- Ὀρδύομαι, in altum affurgo, bene
creasco, *de plantis*, Sy. ii, 25.
- Ὀρια, τὰ, fines Ag. ii, 5.
- Ὀρίζω, fecerno Oec. ix, 5.
- Ὀρκεῖω τινὰ, iusjurandum exigo ab
al. Sy. iv, 10.
- Ὀρμάω, impetum facio Ag. i, 15. ἑρ-
μάομαι, pergo, proficiscor Sy. iv,
49. ad bellum proficiscor Hi. ix, 7.
- Ὀρμη τῇ αὐτῇ, eadem professione *f.*
simul Ag. ii, 29.
- Ὀρμίζω, navem in portum duco Oec.
viii, 12.
- Ὀρμος, monile Oec. x, 3.
- Ὀροφος, tectum, lacunar Sy. iv, 38.
- Ὀρύττω τὸ φυτόν, plantam defodio
Oec. xix, 2.
- Ὀρχίζομαι, salto Sy. ii, 1: σχήματα,
saltando exprimo eos gestus Sy.
vii, 5.
- Ὀρχηνοδιδάσκαλος, saltandi magister,
Υ3

- qui choream docet Sy. ii, 15 : ix, 3.
 *Ορχήστρις, saltatrix Sy. ii, 1.
 *Ορχος, series, per quam feruntur plantæ Oec. xz, 3.
 *Ος pro οὗτος Sy. iii, 10 : iv, 57. ἰ, quod, quod attinet ad id quod Oec. xv, 6. ἰσεν ἰ, nonnulla, multa Oec. iv, 22.
 *Οριος, religionis, jurisjurandi studiosus Ag. iii, 6.
 *Ορον στάδιον, circiter stadium Ag. ii, 10. ἰσασιν, tanquam Ag. vi, 6. ἰσα c. inf. Oec. xi, 18.
 *Οσπριον, legumen, Oec. viii, 9.
 *Οστρακον, testæ Oec. xix, 14.
 *Οσαν, quia Hi. vi, 13, 14.
 *Οσι pro δόσι, quia Oec. vi, 15 : viii, 8. Ag. vii, 7. quod attinet, elliptice ponitur Oec. v, 18 : i, 7. c. opt. Oec. i, 17 : ix, 18. c. superlat. auget, quam Oec. vii, 12 : xv, 1 : xvi, 12, 13.
 Οὐ γὰρ servit interrogationi vehementiori Oec. xi, 22 : xix, 2.
 Οὐδαμῶν, nusquam Sy. iv, 30.
 Οὐδὲς οὖν, nemo non Sy. i, 9. οὐδὲν ἴσταν τούτων ἴστας, nihilo minus Hi. iii, 4.
 Οὐκουν, non igitur Oec. ii, 11. nullo modo Oec. i, 9 : Sy. iii, 6.
 Οὐ μὴ δύναται Hi. xi, 15. not.
 Οὐν, igitur, inquam, servit repetitioni Hi. ii, 5 : v, 3.
 Οὐρὰ, postrema agminis pars. ἰσ' οὐραν, a tergo. sunt h. i. qui agmen claudunt Ag. ii, 2.
 Οὔτοι elegantior ponitur post nomen proprium Ag. ii, 26. 27. post participium Ag. iv, 4 : v, 1.
 Οὕτω, tum, tandem Sy. ix, 3. Ag. ii, 31. servit responso aienti, ita existimo Oec. i, 9. οὕτω intelligitur Oec. xviii, 9. οὕτω δὲ, tum vero, servit apodofi Ag. ii, 31. οὕτω δὲ, itaque Hi. i, 4.
 *Οφθαλμὸς de præsentia seu inspectione Oec. xii, 20. oculus, de radicibus plantarum Oec. xix, 10. ἰξ ὁφθαλμῶν γινέσθαι, ex oculis seu e conspectu abesse Hi. vi, 13.
 *Οφρύς, supercilium Sy. viii, 3.
 *Οχινός, canal, alveus Oec. xi, 17.
 *Οχημα, currus Ag. i, 28.
 *Οχλος, imperita multitudo Hi. ii, 3. turba hominum, opp. solitudo Hi. vi, 4. παύχων ὄχλος, molestum esse Sy. viii, 4.
 *Οχυρός, munitus, tatus Oec. ix, 3.
 *Οψιμος, serotinus Oec. xvii, 4.
 *Οψις, adspex Oec. viii, 10. καλῶ,

forma pulcra Oec. vi, 16.

- *Οψον, quicquid panis additur, carnes, pisces, olera Oec. v, 3. de leguminibus Oec. viii, 9. condimentis Sy. iv, 7.
 *Οψοποιικὰ ἔργα, instrumenta coquinaria Oec. ix, 7.

II.

- Πέδημα, calamitas Hi. v, 1. 3. δεσχεῖς, res molesta Hi. i, 36.
 Παιάν, carmen ἰωνίσιον, quod parta victoria in honorem Apollinis canebant Ag. ii, 17.
 Παιανίζω, hymnum cano in honorem Deorum post cœnam Sy. ii, 1.
 Παιγνῶδης, jocosus, ludicrus Sy. ii, 26.
 Παιδάριον μικρὸν, pueri parvi Ag. i, 21.
 Παιδευμα, disciplina Oec. vii, 6.
 Παιδείη τὸ ἀρεθμοῖσθαι ἐπαύξων τὸ δῖον, injicio studium una nobiscum rem familiarem augendi Oec. ix, 12.
 Παιδια, joci, oblationes Sy. i, 1.
 Παιδικὰ, τὰ, amafus, puer amatus Sy. viii, 16. 26. 27. Hi. viii, 6. res amatoris Oec. xii, 14. ἀρεθματα Oec. ii, 7. ἀρεθδόναι, amor puerorum, opp. παιδικὰ στενοπνῶναι, amor mulierum, Hi. i, 29. παιδικὰ λέγει, Ag. viii, 2. not.
 Παιδοποιέσθαι, liberos procreare Oec. ix, 5.
 Παιδογραφία, liberorum educatio Oec. vii, 21.
 Παίξενθαι πρὸς ἄλλ. ludere inter se, de venere, Sy. ix, 2.
 Παις, puer, ratione ætatis, Sy. iv, 17. ἡ παῖς, puella Oec. iii, 13. Sy. ii, 22. παῖς, filius Ag. v, 4. pedissequus Sy. i, 11. παῖδα ἀποδείκνυμι εἶνα, rerum imperitum aliquem ostendo, Ag. i, 17.
 Πάλαι, dudum Oec. xviii, 10.
 Παλαιστικὸς ζυμῖος, damnis affecti Oec. xvii, 2.
 Πάλιν κατανεῖναι, reponere suo loco Oec. ix, 10. πρὸς εἶναι, redire Hi. iii, 2.
 Πάμπαν, omnino Ag. x, 4.
 Πάμφερτος, fertilis Oec. xz, 23.
 Παιγνῶδης, ludus gymnicus luctum et pugilatum comprehendens Sy. i, 2.
 Πάνθημος, vulgavagus Sy. viii, 9.
 Πανήγυρις, conventus publicus, ubi magna hominum est celebritas,

- quales v. c. fuerunt ludi Græcorum solemnes Hi. i, 11: xi, 5. conventus hominum *ibid.* 10.
- Πανταχθ, ubique Hi. ii, 8.
- Πανταλως, omnino Sy. iv, 61.
- Πάνταθις, circumcirca Hi. vi, 8.
- Πανταίος, varius Oec. iii, 2.
- Πάντασι, in omnia corporis membra, Ag. ii, 13.
- Παπαι, papæ! *interjectio admirantis*, Sy. v, 10.
- Παρά 1) *c. gen.* παρὰ σινος ἀνόνταν σολλὰ, multum efficere apud al. Oec. xiii, 9. 2) *c. acc.* juxta Sy. i, 8. Oec. xix, 13. παρὰ γῆν, prope terram Oec. xviii, 2. παρὰ τοὺς ἄλλους, præter cæteros, plus quam alii Ag. v, 3. παρὰ πάντα, præter hæc omnia Oec. viii, 12. δέξαι, præter opinionem, ex improvise Ag. ii, 3. φέειν, contra naturam Hi. i, 32. παρὰ γι σινῶν, contra aliquid facere, fecus facere quam Oec. vii, 31. παρὰ πόντον, inter bibendum, in convivio Sy. viii, 41. παρὰ στάδια διακίονα, per stadia ducenta Oec. xx, 18.
- Παραδύγμα, exemplum Hi. viii, 2. Ag. x, 2.
- Παραδοῖναι, interprete Cicrone, ager confectus Oec. iv, 13. 14. 20.
- Παραδίδωμι, vendo Oec. xx, 28.
- Παραρτῶ, admonéo Oec. xx, 22.
- Παραρτῶμαι σινος, aufero alicui Sy. iv, 40.
- Παρακαλῶ, requiro, desidero Oec. ix, 3. adhortor Oec. iii, 7. *ús λυσιπρὸς*, ad societatem iustitiæ advocare Oec. ix, 12.
- Παρακαταθήκη, pignus, depositum Ag. iv, 4.
- Παρακατατίθεσθαι, alicui aliquid depositum tradere Sy. viii, 36. Hi. i, 12.
- Παρακλιθεῖναι σιν, cohortando excito aliquem Oec. v, 16.
- Παρακμάζω, defloresco, marcesco Sy. iv, 17: viii, 14.
- Παραλαμβάνω, suscipio, redimo Oec. i, 4.
- Παραρρηθῆναι, consolor Sy. i, 16.
- Παραρροθῆναι, adhortatio Ag. v, 3.
- Παρασάξ, vefanus, mente captus Oec. i, 13.
- Παραστανίος, eodem fere modo Oec. iii, 5. *not.*
- Παραστανῖς Sy. viii, 17. *not.* immutare.
- Παρασπινέζω, instituo, affuefacio Oec. v, 15. σπινῶ, assero famem, facio ut quis inopia victus laboret Oec. i, 8. facio Hi. v, 4. *παρασπινέζωμαι*, me orno Oec. x, 8.
- Παρασκευάσματα, apparatus, instrumenta, Oec. xi, 19.
- Παρασκευῶν, cibus paratus Hi. i, 20.
21. ἡ παράσκ. βασιλῆως, regis Persarum apparatus, copiæ coactæ Ag. i, 13.
- Παρόσπονδος, contra fœdus Ag. iii, 5.
- Παραστάς, porticus Hi. xi, 2. *not.*
- Παρατάττω, aciem instruo Ag. ii, 15. *συνατάττωμαι*, *id.* Ag. ii, 24. *ús τὸν ἄγωνα*, in eadem acie collocor Sy. viii, 34. ἄλλήλοις, utrimque aciem instruere Ag. ii, 3.
- Παρατίθεμι δύνων, cœnam appono Hi. i, 17. *παρατίθεμαι*, mihi apponi jubeo *ib.* 19. 20.
- Παρατρέψωμαι, a sermone cepto ad alium digredior Oec. xii, 17.
- Παραχωρίω δῶν, via decedo Hi. vii, 2.
- Πάρεμι. παρῆν, licebat Ag. ii, 14. παρὼν, cum liceret Ag. i, 36.
- Παρίκω, interjicio, interfero Sy. vi, 2.
- Παρίερχομαι, in conspectum prodeco, ad Ariadnen agendam, Sy. ix, 3.
- Παρίχω *et* παρίερχομαι, exhibeo, præbeo, præsto Oec. iv, 7. etc. *ίσωμαι*, 24. *not.*
- Παρίστημι, manifesto demonstro, persuadeo Oec. xiii, 1. *idem valet ἱμηνίω* Oec. xv, 1. *παρίστησθαι*, adesse, opem ferre Ag. vii, 3.
- Παρασία, injuria inter pocula Sy. vi, 1.
- Παρασπῆναι, incito Oec. v, 7.
- Παρηρησέσθαι, libere loquor, verum libere profiteor Ag. xi, 5.
- Πᾶς. ἐν παντί, omnino Ag. ii, 24. *πλῶν ἔχων* *ibid.* *not.*
- Πασσῶν, totis viribus Ag. ii, 19.
- Πασσάδης, *ai* Hi. xi, 2. *not.*
- Πάσχω ὡ, beneficiis afficior, Oec. xiv, 8. Ag. iv, 1. 4. præmio ornor Oec. xiii, 6. γῆ ὡ πάσχοντα, terra diligenter culta Oec. xx, 14.
- Πάτω, conculco, contero Oec. xviii, 4.
- Πατήρ, de optimo principe, Ag. i, 38.
- Πατριδιν, nomine patris addito Oec. vii, 3.
- Παύω τῆς ἀρχῆς, ab imperio removeo Oec. iv, 7.
- Πάχυν, pruina Oec. v, 18.
- Παχύονα, crassum, pinguem reddo Oec. xii, 20. Sy. ii, 17.
- Παχὺς, pinguis, de terra, Oec. xvii, 8. *παχία ἱμάτια*, vestimenta crassa et pingua gestare *ibid.* 3.

- Πεδίον, campus Ag. i, 15.
 Πεδί, cum peditibus, opp. ὄν ἰσχυρ.,
 Occ. v, 5. terra, opp. κατὰ θάλασσαν, mari Hi. viii, 9.
 Πεδόν, exercitus pedestris Ag. i, 15.
 Πειθαρχία, obedientia imperatori præstanda Ag. i, 27.
 Πινάκω τῷ ἱκαίῳ, laudis valde sum cupidus Occ. xiii, 9. χρημάτων, divitiarum cupiditate flagro Sy. iv, 36.
 Πίναν λαμβάνω, periculum facio Occ. viii, 21.
 Πινέω, pellicio ad amorem *f.* rem veneratem Hi. xi, 11. πορεύομαι, periculum rei facio Sy. iv, 7. πιστοποιέω, expertus, *c. gen.* Hi. i, 2. experiendo Hi. ii, 6.
 Πισαγίζω, in alto navigo Occ. xxi, 3.
 Πιλοσπότης, peltasta, cetratus, miles levis armaturæ pelta instructus Occ. viii, 6. Ag. i, 25. πιλταστικώτατα, ut cetrati præstantissimi Occ. xxi, 7.
 Πιλοσπότης *id. qd.* πιλτασπότης, Ag. iii, 4.
 Πισθημισπότης, duo pedes cum dimidio Occ. xix, 3. *cf. de hac forma loquendi Casaubon. ad Theophr. περί ἀπονοίας* p. 191.
 Πίνωμαι, pauper sum Occ. ii, 2. Πίνης, pauper Occ. xi, 3.
 Πισπύω, matura, ad maturitatem pervenio Occ. xix, 19.
 Πισπύω, maturus *ibid.*
 Περαινώ, perago Hi. ix, 5.
 Πέρας. ἐκ περάτων γῆς, ab extremo terrarum Ag. ix, 4.
 Περῶν, trajicio Occ. xx, 27.
 Περὶ ἢ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, oblectatio quæ percipitur ex honoribus Hi. vii, 4.
 Περιέσσω, comparo, acquiro Hi. xi, 13.
 Περιβάλλω. ἰδόντες περιβεβληότες ἀλλήλων, cum eos se invicem amplectentes *f.* mutuis amplexibus hærentes videntur Sy. ix, 7.
 Περιβλεπόμενος, insignis, in quem oculi conversi sunt Sy. viii, 38.
 Περιβρίσκω, obfero Hi. vii, 2.
 Περιδιδίκαμι, circumagor, in orbem circumvolvō Sy. vii, 3.
 Περιέμι, supero, præsto Ag. v, 2.
 Περιουλάω τὰς πόλεις, circumago pocula, *h. e.* crebro in orbem bibo Sy. ii, 27.
 Περιέσω τιμὰς, prosequor honoribus Sy. viii, 38. περιέσσωμαι, *ib.* 23.
 Περιέρχομαι, obeo, circumeo Occ. vi, 13. Ag. ix, 3. *ἵνα δὲ λόγῳ περιέρχῃ* Sy. iv, 20. donec sermones hi per vices a singulis dicti fuerint conclusi.
 Περιέρχομαι, cingor, circumvenior Ag. ii, 24.
 Περιέρχων, contemnere Sy. iv, 23.
 Περιμαχέσθαι, cujus consequendi causa pugnatur Sy. iii, 9.
 Περιμύσσει, undique plenus, refertus Sy. ii, 11.
 Περιόδῳ τῶν λόγων ἀπετελλώθην, et sic orbis ille sermonum confectus est Sy. iv, 66.
 Περιουσίαι πόλεις, civitates Sparte vicinæ et imperio Spartanorum subiectæ Ag. ii, 24.
 Περιουσία, abundantia rerum Occ. i, 4 : ii, 10. περιουσίαν ποιῶν, rem familiarem augere Occ. xi, 13. αὐχμαρὴς τῆς καὶ ἀπὸ παντός περιουσίας ποιούμενος Plato Rep. viii, p. 204.
 Περιπάτος, deambulatio Occ. x, 10 : xi, 14. 15. Sy. ix, 1.
 Περιπατάωμαι, extendo Occ. xix, 18.
 Περιπύκνω. ἰδούαις περιπυκνήμεναι λέσαι Occ. i, 20. obfæctæ, velatæ *not.*
 Περιπύκνω, erat Occ. i, 20. ubi nunc περιπύκνω.
 Περιποιέω, copiam efficio Occ. ii, 10. rem augeo, *syn.* περιουσίαν ποιῶ, Occ. xi, 10.
 Περιστεροσπιδεύομαι, exercitu et castris cingo Ag. i, 32. *not.*
 Περιτρέχω, in gymrum currere Occ. xiii, 8.
 Περιτυτῶν, abundo, superum Occ. vii, 36. τὰ περιτυτῶντα τῆς ἀσπίδος Sy. iv, 35.
 Περιτύττω. περιτύττω τὸν ἱκανόν, plura quam satis est Hi. i, 19.
 Πῆ, quo pacto Hi. i, 2.
 Πηδάω, salto, salio Occ. v, 8.
 Πηλὸς, lutum, cœnum Occ. xvi, 16 : xix, 13. 14.
 Πιίζομαι, Sy. i, 11. sub onere gemere et deficere. Vox comica solennis de servis peditibus sarcinas portantibus, docente Casaub. ad Theophr. Char. ix, 1 : xi, 4. et ad Athenæum p. 888.
 Πιδωδός, obsequens Occ. xiii, 9.
 Πίδω, dolium Occ. vii, 40.
 Πίνω, bibo, de plantis, quæ a pluvia irrigantur, Sy. ii, 25.
 Πίσσω, cado, pereō Ag. i, 32.
 Πιστεύω, alicujus fidei committo Sy. viii, 36.
 Πιστός, qui fidem datam servat Ag. iii, 6. ἐπὶ γίνεσθαι, fidem et aucto-

- Htatem nancifcor apud al. Sy. iv, 31.
 Πιστός παρῖται, fideliter praesto esse Ag. vi, 4. πιστός ἔχειν πρὸς τινα, fidem habere alicui Hi. iv, 2.
 Πλάγιος, obliquus Oec. xi, 17. πλῆγίους ἔχειν ἵππους, equos convertere v. n. Ag. ii, 3.
 Πλαίσιον, agmen quadratum sed oblongum Ag. ii, 2.
 Πλαστονός, fingendi peritus Sy. iv, 21.
 Πλαστονός, fictus, adulterinus Ag. i, 38.
 Πλάτος, latitudo Oec. xix, 2.
 Πλατὺς, campus, opp. locis angustis et superioribus, Ag. ii, 24.
 Πλαίθεον, jugerum, mensura agri centum pedum Ag. ii, 10. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. iii, 1. 3.
 Πλεκτός, intortus, implexus Oec. viii, 12.
 Πλῆος ἔχειν δαΐ, excellere, meliori esse conditione Oec. xiv, 9. superiorem esse Ag. ii, 24. plus habere Ag. iv, 5.
 Πλοισιένω, excello, praesto Oec. vii, 26. Hi. viii, 1.
 Πλοσίαντος, avidus alienae pecuniae per nefas habendae Oec. xiv, 8.
 Πλοσίστη, injuria Hi. viii, 10.
 Πλόθος, populus, imperita multitudo Hi. ii, 3. 5: v, 1.
 Πλὴν, praeter, seq. nominat. Hi. i, 18. sed ibi Ath. Codd. πλὴν οὐχὶ habent.
 Πλοισιανός, satiety Ag. v, 1.
 Πλουτηρὸν ἔργον, ratio divitias parandi Oec. ii, 10.
 Πλοῦτος ἐν τῇ ψυχῇ, animi opes, animus paucis contentus Sy. iv, 43.
 Πνιγμα, aura laevis Oec. v, 9.
 Πνιγμός, suffocatio Oec. xvii, 12.
 Πῶα, herba Oec. xvi, 11.
 Πόδιος, mensuram f. spatium unius pedis habens Oec. xix, 4.
 Ποδῶνός, qui desideratur Sy. ii, 4.
 Ποδῶν, alicunde Sy. iv, 33.
 Ποδῶν, desidero Oec. viii, 10. Hi. iii, 2.
 Πω, aliquo Ag. i, 21.
 Πωῖα καπὶ τι ἱμαντὸν, mihi ipsi male facio Hi. i, 33. ποιῶ ἰσχυρῶς ποτὲ τινα, certiorum aliquem facio Oec. ix, 12. θιμνὰν ποιῶ, fas esse volo Oec. xi, 8. οὐ ποιῶ τινα, beneficio afficio aliquem Oec. vii, 41. ποιῶν intelligitur Oec. xviii, 5. ποιῶμαι φωνὴν pro φωνία, vocem edo Sy. i, 20. βίαν ἀπὸ, victum mihi quaero ex, Oec. vi, 11. τὴν ταμίαν, mihi eligo promam eam Oec. ix, 11. νόμον, legem sancio de liberis civitatibus, Hi. iv, 4. ποιῶνται ἑαυτοῦ τι, sibi aliquid tanquam suum vindicare Ag. i, 33.
 Ποικίλμα, pictura, vel alia ornamenta coloribus variis distincta Oec. ix, 2.
 Ποικιλώτατον τῆς γεωργίας, quod propter varietatem in agricultura difficile videtur Oec. xvi, 1. ποικίλη τέχνη, ars varia et multiplex Oec. xvii, 7.
 Πολιμαρχος, praefectus morae ap. Lacedaemonios Ag. ii, 15.
 Πολιμῶν πόλεμον, bellum gero Hi. i, 8.
 Πολιμία, sc. γῆ f. χώρα, ager hostilis Oec. xx, 7. Hi. ii, 8. 9.
 Πολίμιος, inimicus, opp. φίλος, Oec. xi, 23.
 Πολιμιστήριος ἵππος, equus bellicosus, ad bellum maxime idoneus Ag. ix, 6.
 Πολιορκία, obsidione cingo Ag. ii, 26.
 Πολιορκία, obsidio, λύω Ag. ii, 26.
 Πολιτινύσθαι ἑμῶν, concordiam colere, de civibus, Ag. i, 37.
 Πολιτίαν ἀνῶν, formam civitatis mutare ibid.
 Πολιτινὸν κάταθρον, vulgare, quo curru vulgo cives utebantur Ag. viii, 7.
 Πολλαπλάσι, multo plures Hi. i, 13: viii, 7. πολλαπλάσια, multis modis Hi. i, 8. frequente ἢ Hi. i, 13.
 Πόλος Oec. xviii, 8. noi.
 Πολύς. πολὺ μάλλιστα, longe maxime Hi. i, 28. πολὺ ἥκιστα, quam minime ib. 30. πολὺ διαφέροντος, imprimis ib. 29. Πολλοί, homines de plebe Oec. xi, 11. 21. πολλά, valde Hi. i, 19.
 Πολυσηπύοντες, summis laudibus ornatus Ag. vi, 8. ubi Cod. — επάιντος, noi.
 Πολυσηπύοντες, maxime amatus ib.
 Πολυφροία, fertilitas Oec. xix, 19.
 Πολυχηρηματία, divitiae Sy. iv, 42.
 Πομπία, improbitas Oec. i, 19.
 Πομπηὶ διστάσαι, heri molesti et graves ib.
 Πορεία, iter Ag. i, 16.
 Πορεύμαι σφοδρῶς, festino Oec. v, 4.
 Πορεύω, vasto Ag. i, 20.
 Πορίζω, praebco Oec. ii, 8. πορίζομαι, comparo mihi Oec. vi, 8: xi, 10: xx, 1. πορίζεται, facultas conceditur Oec. vii, 19.
 Πορφύρεα, vestis purpurea Oec. x, 3.

- Ποτίσας*, utro modo Oec. x, 3. 5. Sy. viii, 36.
- Ποτίσω*, irriro, *de pluvia*, Sy. ii, 25.
- Που*, aliquo loco Sy. iv, 7.
- Πράγματα ἔχειν*, molestiis affici, puniri Oec. xiii, 7. habere negotii multum Oec. xi, 9.
- Πραγμασιόμαι*, negotia gero, occupor in aliqua re Hi. viii, 8. molior Oec. x, 9. Ag. ix, 3.
- Πράττω εἰρήνην*, pacem reconcilio Ag. i, 11. ἀγαθόν τι τινα, benefacio alicui Oec. xii, 7. ἰδ. πρῶτον, rebus secundis utor Oec. xi, 8. Sy. iv, 52. πρῶτον pro ὑπερῶτον, exigo Hi. viii, 9. ὁμοίως, eadem fortuna utor Oec. xx, 1.
- Πραῦς*, mansuetus Oec. xv, 4. πρᾶϊα φωνή, vox lenis, submissa Sy. viii, 3.
- Πρίμωτον*, Oec. xix, 13. *not.*
- Πρίσταν*, decere, *syn. πόρρω παρήχυν*, Ag. ix, 1.
- Πριτώδης*, decorus, dignus Oec. v, 10.
- Προβιβύσθαι*, legatos mittere Ag. ii, 21. legatos mitti Ag. i, 35.
- Πριν*, priusquam, *seq. indic.* Oec. vii, 7. οὐ πρίσθιν πρίν ᾧ, non prius quam Ag. ii, 4.
- Πρὸ τοῦ στρατοπέδου*, ante castra, pro castris Oec. xx, 8.
- Προαγγεῖν τὸ μέλλον*, futura prædico, *de τ. atibus*, Sy. iv, 5.
- Προαγωγίον*, perduco, alicujus pudicitiam profuturo Sy. iv, 63.
- Προαγωγή*, lenocinium, perductio *ib.* 62.
- Προαγωγός*, leno *ib.* 65.
- Προβαίνω*, procedo, lente et cum gravitate aliqua prodeco Ag. vi, 7.
- Προβάλλω*, projicio, *de rebus, quæ absque ullo ordine et quasi fortuito projiciuntur*, Oec. iii, 3.
- Πρόβατα*, pecora, animalia domestica quæ pascuntur Oec. iii, 11 : v, 6.
- Προβιαιωτική τέχνη*, ars pecuaria Oec. v, 3.
- Προειπῶν*, præcipere Ag. i, 18. πόλεμον, bellum indico Ag. i, 13.
- Προεργάζομαι*, ante exerceo novalem Oec. xx, 3.
- Προέχχωμαι οὐτα πύρην φυλακῆς*, eo progredior in custodia, adeo propicio custodia Hi. iv, 4.
- Προθυμίζομαι*, appeto, operam dō Ag. ii, 1.
- Πρόθυμος*, strenuus, alacer Oec. xxi, 10.
- Προθύμως*, diligenter, studiose, libenter Oec. ii, 14. Sy. i, 13. Ag. i, 24.
- Προῖμαι*, alteri trado Ag. i, 18.
- Προῖσται. προϊέντος τοῦ χρόνου*, temporis progressu Oec. i, 20. *προϊόντος τῆς ἡλικίας*, ingravescente senectute Oec. vii, 42.
- Προίστημι*, præsum Oec. x, 10.
- Προσβέσθαι*, proposita esse Sy. ii, 7.
- Προσβυδνόντων τινος*, pro aliquo periculum adeo Hi. x, 8. periculis obviam eo, præmunio *ib.* 6. Oec. xxi, 7.
- Πρόμαχος*, propugnator Hi. xi, 12.
- Προπίω*, remis incumbo, *v. n.* Oec. viii, 8.
- Προσβῶν ἀλλήλων*, prospicere sibi invicem Sy. viii, 18.
- Πρόξενος*, hospes publicus Sy. viii, 39.
- Προσίμωτον*, deduco, comitor præsidii causa Ag. ii, 13.
- Προσπίπτει σφίραμαι ὡς τι*, cum impetu rapior ad aliquid, vehementer appeto Hi. vii, 2.
- Προσπατῶ*, comitatus Ag. ii, 27.
- Προσπονέω*, pro aliis labores subeo Hi. x, 6.
- Πρὸς* 1) *c. gen.* τινός, pro salute alicujus Sy. iv, 14. ab, apud Oec. iv, 2 : vi, 17. πρὸς τῶν πόλεων, apud civitates Oec. vi, 10. πρὸς τῶν θεῶν, per Deos immortales Oec. ii, 3 : vii, 2 : xii, 6. 10 : xiii, 4. 2) *c. accus.* πρὸς τοὺς θεοὺς, testibus Diis Oec. vii, 8. τὸν αὐλόν, ad tibiam modum Sy. vi, 3 : vii, 5. *πρ. τὸν ἑστέον προστήναι*, telæ præficere Oec. x, 10. *not.* πρὸς τὰς χεῖρας αἰνῶν τι, æstimo aliquid ex usu quem affert Hi. iv, 8.
- Προσάγωμαι*, in me converto Sy. i, 9.
- Προσκαίρομαι*, creco Oec. ix, 14.
- Προσκαίτω*, emendico Oec. xx, 15. Sy. viii, 13.
- Προσάπτω τὸ ναυτικόν*, classis imperium insuper trado Ag. i, 36.
- Προσπατῶ. προσσητημῶς*, conjunctus Oec. vi, 15.
- Προσβάλλω*, oppugno Ag. vii, 6.
- Προσγίγνημαι*, accedo Oec. vii, 15.
- Προσδίδωμαι τι*, præterea ego re Oec. ii, 8.
- Προσδίδωμαι*, expecto Hi. i, 18.
- Προσπιπῶν*, compellare Hi. viii, 3.
- Προσιμψύχης*, similis Sy. iv, 19.
- Προσιτιφίω*, insuper profero, *de terra, quæ præter necessaria ad vitam, etiam ea proferi, quæ sunt oblectamento* Oec. v, 2.
- Προστίμι*, ultro, *noch oben drein*, Oec. i, 6.
- Προστίχω τὸν νοῦν*, appello animum ad

Oec. li, 7. *τῇ εἰδει*, corporis forma delector Sy. viii, 25.

Προσάγει, par est Sy. viii, 26. convenit Oec. ix, 17.

Προσήμερος, vento expositus Oec. xviii, 6. *h. l.* est ea pars aræ supra frumentum, ubi ventus maxime afflare potest.

Πρόσθιν ἐμοῦ, ante me, prior me Oec. xvii, 6.

Προσπίπτει, de concubitu Sy. iv, 38.

Προσποιέμαι, amore flagro Sy. iv, 23.

Προσπαύλιαι, in jus voco Oec. vii, 3.

Προσπίσθαι, conjunctum esse Oec. iv, 15.

Προσποιέζω, importo Oec. xi, 16.

Προσκυνῶν, genibus flexis veneror et adoro Ag. i, 34.

Προσμάθω, insuper discō Oec. xiii, 1.

Προσνέω, præterea animadverto Sy. ii, 16.

Πρίσθην, reditus Oec. ii, 11.

Προσθίσθω, ses alienum contraho Oec. xx, 1.

Προσποιέμαι, mihi arrogo Hi. ii, 16.

simulo, speciem alicujus præ me fero Oec. i, 20. Hi. i, 38.

Πρόσρμαι, salutatio Hi. viii, 3.

Προστασία Oec. ii, 6.

Προστατεύω, patronus sum Oec. ii, 9.

τῶν ἔργων, operis præsum Oec. xii, 4.

Προστατεύω, regor ab al. Hi. v, 1.

Προστέταται, affigno Oec. vii, 23. 24.

Προστίθω, attribuo Oec. iv, 8.

Προσφίρμαι, fumo Sy. iv, 41. adhibeo Oec. xiv, 6. *πρὸς τινα*, me ergo al. Ag. vii, 2.

Προσφίλλει, gratus, acceptus Oec. v, 10.

Προσχαρίζομαι ἐπὶ γαστρὶ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, ventri et cupiditatibus satisfacio Oec. xiii, 9.

Πρόσω, procul Oec. iv, 6.

Προσφιλῶν Ag. xi, 8. *pot.*

Προστίω, porrigo Oec. v, 8.

Προστίλλω, prius solvo pretium, quam res emta divendita fuerit Ag. i, 18.

Προτιμάμαι, omnes honore et gloria antecello Ag. i, 4.

Προσβάλλει κύριον, causas comminifici Oec. xx, 19.

Προσβαλλόμενος, prætexo, excusationem fingō Oec. xx, 14. Ag. vii, 1.

Προσφέρω, propono Oec. xiv, 6.

Προσφιλῶντα τινός, pro aliquo excubias ago Hi. vi, 10.

Πρόσθιν, nuper Oec. xi, 4.

Πρώτῃς σπέρης, satio præcox, festina-

ta Oec. xvii, 4.

Πρωτὸν, prouta, gubernatoris minister, qui in prora regit nautas Oec. viii, 14.

Πρωτίων, primas obtineo Ag. i, 3.

Πρώτον, primum, ante omnia Oec. vi, 15. *τὰ πρώτα*, primum Oec. vii, 43. *τὴν πρώτην*, primo loco Oec. xi, 1.

Πτωχός, mendicus Sy. viii, 23.

Πυκνός, frequens Sy. viii, 30.

Πυκνὰ, crebro Sy. ii, 26.

Πύκτης, pugil Sy. ii, 17.

Πύλαι, fauces, in quibus iter angustum est Ag. ii, 17.

Πυθάνομαι, audio Ag. i, 22.

Πύρ, de summo periculo Oec. xxi, 7. Sy. iv, 16.

Πυρὶς, triticum Oec. viii, 9: xvi, 9.

Πωλῶν πρὸς τινα, vendo alicui Oec. i, 12. *cf.* Sy. viii, 21.

Πώλησις, venditio Oec. iii, 9.

Πωλοδαμνῶν, pullos equinos educo et instituo Oec. iii, 10.

Πωλοδάμνης, pullorum domitor Oec. xiii, 7.

Πῶλος, pullus equinus Oec. xiii, 7.

Πως. ὅδε πως, sic fere Oec. ii, 1. *ἢ πως*, si forte Oec. vi, 2.

P.

ῥᾶδιον εἰπαῖν, facile est dictū Hi. ii, 15. *ῥᾶν βιοτεύειν*, facilius vivere Oec. i, 23. *ῥᾶντα διέγειν*, sine ullo periculo partes suas agere Sy. vii, 2.

ῥαδιουργία, negligenter et sine animi contentione in aliquo negotio ob- eundo versor Oec. xx, 17. Sy. viii, 26.

ῥαδιουργία, negligentia in rebus bonis obeundis Ag. xi, 6.

ῥαδιουργότεραι θυσιαι, Sy. viii, 9. *pot.*

ῥαυτανύς, otiose ago Oec. xx, 18.

ῥαυτῆδες Sy. iii, 6.

ῤῆμα, flumen Oec. xvii, 12.

ῤῆμα, frigeo Sy. iv, 37.

ῤῆγος, frigus Oec. vii, 23.

ῤῆζω, radices ago Oec. xix, 9.

ῤῆς, natus Sy. v, 6.

ῤαπῖς, jacio Sy. ii, 8.

ῤαδμάς. ἐν ῤαδμῇ, ad numerum Sy. ii, 8.

ῤάμνη ἱμασῶν Ag. vi, 8. *et ῤάμνη ἱμαβάλλον* Ag. i, 28.

Σ.

Σαλῶν, agitur Oec. viii, 17.

Σατρέως, πινυς ejus vid. Oec. iv, 11.

- Σάττω ἀφρόσων**, repleo hominibus Oec. viii, 8. premo, subigo Oec. xix, 11. *σασκαρῖνος πλούτων*, opibus instructus Sy. iv, 66.
Σαφὴς πνία, paupertas certa, minime dubia Oec. viii, 2.
Σίσω θεούς, veneror Deos Ag. i, 27. *σίβομαι τὰ ἱερὰ* Ag. xi, 1. *et τὰ θεῖα* Ag. iii, 2. religionem colo.
Σιμνός, vir gravis Oec. viii, 19. *σιμνὸν ὄνομα*, nomen augustum ac venerabile Oec. vi, 14.
Σιμνός, gravitate affectata Oec. x, 13. **Σιμνίσσεται**, ad gravitatem me compono, gravitatem quandam affecto Ag. ix, 1.
Σημιον ὕμνον, argumentum congruens, idoneum Sy. viii, 34.
Σήσεται, putresco Oec. xix, 11.
Σιδηρεὺς, faber ferrarius Ag. i, 26.
Σιμὸν τῆς μνῆς, natus finis *λ. ε.* prefis naribus Sy. v, 6.
Σιτίζω, pascio Sy. iv, 9.
Σιτοσκία, frumenti confectio Oec. vii, 21.
Σιτοσκιαῖα, vasa ad frumentum conficiendum Oec. ix, 7.
Σισσάσις, pistor Oec. x, 10.
Σίτης, nutrimentum Oec. xvii, 10. *seges* Oec. xvii, 12. 13. 14.
Σιωπήεις, silens Sy. i, 9.
Σκαλιός, ferculum Oec. xvii, 12. 15.
Σκάπτω, pascinare, fodere Oec. xvi, 14: xix, 4: xx, 20.
Σκαρδαῦνται, oculis conniveo, blandis et tremulis oculis intueor, ut amantes facere solent Sy. iv, 25.
Σκίπτωμαι, confiderate facio Oec. ix, 2.
Σκίσω, armamenta navis Oec. viii, 12.
Σκισφόροι, calones et lixæ, qui sarcinas gestant in exercitu Oec. viii, 4. Ag. i, 30: ii, 11.
Σκέψις, contemplatio Oec. vi, 13. consilium Hi. ix, 9.
Σκιάζω, umbram facio Oec. xix, 18.
Σκιαστροφίωμαι, in umbra educor et dego Oec. iv, 2.
Σκληρεὺς, durus Oec. xvi, 10. Hi. i, 5.
Σκοπία, spectio, rationem habeo Sy. iv, 42.
Σκοπός. *ἀπὸ σκοποῦ*, Sy. ii, 11. *not.* Odyss. xi, 343. *οὐ μὲν ὕμνον ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης Μυδύταις βασιλῆα περιφρονῶν ἄλλὰ πιδυόει.*
Σκίρδον, allium Sy. iv, 9.
Σκουτὺς, coriarius Ag. i, 26.
Σκώμμα, jocus, disterium Sy. i, 12. Ag. xi, 11.
Σκώσσω ἄλλα, aliter jocos Sy. vi, 1. *οὐ σκώσονται, ἀλλ' ἀληθινὸς σκώμ. φιλοῦνται*, cum non se osculari solumabant, sed te vera oscula dabant Sy. ix, 5.
Σμῆνος, alveare, Oec. vii, 17. 33. 38: xvii, 14.
Σοφίσματα, exquisita et excogitata ciborum condimenta Hi. i. 23.
Σοφός, doctus Sy. iv, 63. Hi. i, 1. *σοφὸς εἰ*, artificium aliquod Oec. xx, 5.
Σπαρίζω τινός, careo Hi. i, 14. raro nanciscor i, 25.
Σπαρτιάται, cives urbis Spartæ Ag. ii, 24.
Σπείρω σπέρμα, sementem facio Oec. xvii, 5. *ἰσπαρμένω καθ' ἑσπ.* dispersi ad prædandum Ag. i, 30.
Σπίνδωμαι, libo Sy. ii, 1. *foedus seu inducias facio* Ag. i, 10.
Σπινθω, cupio vehementer Sy. viii, 19.
Σπινθαίω, induciæ Hi. ii, 11. Ag. i, 10: ii, 16.
Σπυρίος, feminator Oec. xx, 3.
Σπύριος, satio Oec. vii, 20: xvi, 10.
Σπυράζω, serio loquor Sy. i, 15. *εἰ*, curo aliquid Sy. viii, 17. *ἰδύσωντο*, studiose doceo Oec. ix, 1.
Σπυδαία, res magis momenti, ad quas gerendas magna opus est prudentia Oec. iii, 12. *σπυδαίαι ὀφρύς*, supercilia severa, contracta Sy. viii, 3.
Σπυδαίολογία, serio disputo Sy. viii, 41: iv, 51.
Σπυδάρχαι, qui magistratum ambeunt Sy. i, 4.
Σπυδῆς μιστοί, nimis ferii Sy. i, 13. *μιστὰ σπυδῆς*, serio Sy. i, 1.
Σπυδίων, spatium 125 passuum *f.* octava pars milliaris Romani Oec. xx, 18. Ag. ii, 10.
Σπύδμη, amussis, *funiculus*, ad quem opus exigere solent fabri Ag. x, 2.
Στασιάζω, diffideo Ag. i, 37.
Στάσιμον ὕδωρ, aqua stagnans Oec. xx, 11.
Σταύρωμα, vallum Ag. ii, 22.
Στυγίζω, tego Oec. xix, 13.
Στυγή, conclave Oec. ix, 3. *domus* Sy. ii, 18.
Στυγιὸν, testum Oec. vii, 19.
Στυνίσσους. *στυνίσσας*, via angusta, fauces Oec. xx, 9.
Στυνὴ, τὰ, angustiae, fauces Ag. ii, 17.
Στρίγγω, amo, *de mutuo parentum et liberiorum amore*, Oec. vii, 24. *de*

- amore quocunque alio vehementi Sy. viii, 14. 21.
Σείριςθαι τινος, privatum esse re Hi. vi, 1.
Σέλα, meta, ad quam flectunt auri-
 gae currum, dicitur etiam **τίσμα**,
 Sy. iv, 6.
Σείχι τῶν δένδρων Oec. iv, 21.
Σεία, posticus Oec. vii, 1.
Σέλος, exercitus de copiis terrestribus,
 Ag. ii, 1.
Σείμα τοῦ βίου, exitus vitæ Ag. xi,
 15. *ποι. ἀπὸ σείματος ἐπιστῶν*, me-
 moriter recitare Sy. iii, 5. *ἀνὰ τὸ*
σείμα ἔχειν, in ore habere Hi. vii,
 9.
Στρατιεύμαι ἑδῶς Ag. i. 34. *ἔσα ἱστρα-*
τισατο Ag. vi, 3.
Στραστὲς, torques Oec. iv, 23.
Στρέψω τὴν γῆν, terram invertō Oec.
 xvi, 14. *me* convertō Ag. ii, 3.
Στροφῆς, acerbus, adstringens Hi. i,
 22.
Στρέψω, vestis stragula Oec. viii, 19 :
 ix, 3.
Στρομῆ, stratum, lectus Sy. iv, 38.
Συγγινῶμαι τινι, convenio aliquem
 Oec. vi, 14. *opem* fero Ag. ii, 18.
Συγκαθίσθω Sy. iv, 54 : viii, 31. 34.
Συγκαθίστημι, in regno confirmō Ag.
 ii, 31.
Συγκαλύπτωμαι, caput obvolvo Sy. i,
 14.
Σύνγωμαι, compositus sum Oec. viii,
 3.
Συγκρίνω, obtundo Sy. viii, 6.
Συνηρετίζω, Sy. viii, 1. *ποι.*
Συγκυλοδοίμηναι ἀναρίῳ, qui in luxu
 et intemperantia volutantur Sy.
 viii, 32. *vid. de hoc dicendi genere*
Bergler. ad Alciphron. Ep. i. 23. p.
95.
Συζύγωμαι, copulo Oec. vii, 30.
Συζυγίζω, conjugio juncti Oec. ix,
 5.
Συκάζω, ficus lego *f. decerpo* Oec.
 xix, 19.
Συκοφαντούμαι, a sycophantis vexor
 Oec. xi, 21.
Συλάω, spolio Hi. iv, 11.
Συλλαμβάνω τινι, adjuvo Oec. xiii,
 10. Ag. ii, 31.
Συλλαβῶν, fummatim, omnino Oec.
 xix, 14.
Σύλλογος καλεῖσθαι, Oec. iv, 6.
Συμβαίνει (ἢ τι) γίγνηθαι, si forte
 quid accidat Oec. viii, 15.
Συμβάλλω, committo, compono, *de*
certamine gallorum, Sy. iv, 9. *ma-*
num confero, praelium committo
 Ag. ii, 71. *συμβάλλομαι*, confero
 Oec. vii, 13.
Συμβολαῖ, Sy. i, 16. *ποι.*
Συμβόλαια, negotia, pacta, contractus
 Hi. ix, 6.
Σύμμαχος, adjutor Oec. ii, 5.
Σύμμιτρος, mediocris, non magnus
 Oec. viii, 13.
Συμπαρομαρτίω, comitor Oec. iv, 21.
 Sy. iv, 17. Hi. ix, 8.
Συμπαροξύνω, excito Oec. vi, 10.
Συμπεριάγω, una vecho Oec. viii, 12.
συμπεριάγωμαι, mecum duco Hi. ii,
 8.
Συμπίπτειν ἀλλήλους, concurrere Ag.
 ii, 14.
Συμπληθύνω, augeo Oec. xviii, 2.
Συμπίπτει, compotor Sy. ix, 7.
Συμπτράττω τινι, adjumento sum Oec.
 vii, 14. *εἰρήνην*, reconcilio pacem
 Ag. vii, 7.
Συμφανῶ, ad eandem scholas cum
 alio accedo Sy. iv, 23.
Συμφερέω calamitas Ag. vii, 4. *κατὰ*
συμφερέω τινι, casu adverso Hi. iii,
 4.
Σύμφερος, utilis, commodus Oec. ix,
 2. Ag. vi, 3.
Συμφεύω, contactu mutuo jungi Sy.
 iv, 26.
Σὺν τῇ γυναικί, animo generoso, ho-
 neste Ag. iv, 5. *σὺν τῇ ἀδελφῇ*, in-
 juste *ibid. σὺν Ἀγνοῇ. ἡ νίκη* ἐγένετο,
 victoria fuit Agefilai Ag. ii, 13.
Συναίρειν, *ὡς* ἢ συνιλάττει ἐπιστῶν, ut ver-
 bo *f. breviter* dicam Hi. ix, 10.
 Ag. v, 3.
Συναπαγκάζω, *ὅμως* συνημαρτίζομαι
 Hi. iii, 9.
Συναρίστημι, una de sede excito, af-
 surgere facio Sy. ix, 5.
Συναπομαρτίζομαι, una flaccesco, pe-
 reo Sy. viii, 14.
Συνάπτω μάχην, pugnam committo
 Ag. i, 31 : ii, 20. *εὐπῆσται* τῇ γι-
 οργίᾳ, conjuncta est agriculturæ
 Oec. v, 3.
Συναρμίζομαι, *συνημαρτίζω* τῇ λύρῃ
πρὸς τὸν αὐλόν, lyra ad modos ti-
 biæ accommodata et congruente
 Sy. iii, 1.
Συνδουλεύω σχολάζειν τινι, totum
 diem alicui vaco Sy. iv, 44.
Συνίστημι, congredi, *de concubitu*, Hi. i.
 26. *ἰαυτῇ*, otiosum esse, vacuum
 a negotiis Hi. vi, 2. *γυμνασίᾳ*, in
 agro colendo versari Oec. xv, 12.
οἱ σπότης, convivæ Sy. i, 15. *πό-*
λεις, qui stant a partibus civitatum
 Hi. ii, 14.
Συνιτρέχω, una procuro adversus
 hostem Ag. ii, 11.

- Συμπελάω**, una prorumpo Oec. xvii, 12.
Συμπαινώ, comprobo Oec. vii, 16, 30.
Συμπαίρω *seq. inf.* impello, incito Oec. v, 5. Sy. viii, 24.
Συμπαιτάω, celebros, perago Ag. ii, 17.
Συμργός, adjutor Sy. viii, 38.
Συνέχομαι, convenio unam in domum, *de novis conjugibus*, Oec. x, 4.
Συνσυσσεμίνω, simul, confertim Oec. xi, 19. *not.*
Συνσχός, assiduus Oec. xxi, 9. continuus, conjunctus Ag. i, 4. *συνσχιστήρα*, consuetudo frequentior Sy. viii, 18. *not.*
Συνίσχωμαι, premor, afficior Oec. i, 21.
Συνθήκη, pactum, foedus Ag. i, 12.
Συνδράμω, confringo Ag. ii, 14.
Συνίστημι, commendo Oec. iii, 14. concilio alicujus benevolentiam Sy. iv, 64. *συνιστάτης*, societate conjuncti Ag. ii, 23.
Σύνιστά σοι ἀνιστάμενον, memini te surrexisse Oec. iii, 7. *not. c. dat.* Sy. iv, 63.
Συνικοιμήνῃ χώρῃ, regio frequenter habitata Oec. iv, 8.
Σύνικος καὶ ἰσὺς ἴσως, amor mihi semper assiduus, ac veluti domesticus Sy. viii, 24.
Σύνταγμα, exercitus Ag. i, 7.
Συντίνω, γνώμῃ συνταμίνω, intento animo, adhibita diligentia et animi attentione Oec. ii, 18. ὅτι οὐκ εἰς τοῦτο συντίνω, quod non eo spectet *f.* pertineat Ag. vii, 1.
Συνταμίωτος, enixe, studiose Oec. xx, 22.
Συντίμω λαπάνας, sumtus minuo, de sumtibus aliquid decido Hi. iv, 9.
Συντίθηναι, compono Oec. x, 11. *συντίθηναι*, promitto, *f.* convenio cum aliquo de re aliqua Oec. vii, 2: xii, 2. paciscor Ag. i, 12.
Συνταματάτης ἐγγίεθαι ἰδέν, brevissima via ducere Ag. i, 28.
Συντίβω τοῖς οἰκτοῖς, affero detrimentum facultatibus Oec. xx, 21.
Συντοχῶσα πόλις, urbs obscura, non adeo celebris Ag. i, 3. *συντοχόν*, quod ubique facile obvium est, vile Ag. ix, 3.
Συνωθίω, coarceo Oec. xviii, 8.
Συνωφελίω, adjuvo Oec. ii, 14.
Συρυγμός, exhibitatio, sibilus Sy. vi, 5.
Συρμάτω, configo Ag. ii, 12.
Συναισίζομαι, vasa colligo Ag. i, 14. vide *συναισινωσμίνας*.
Συνετία, societas eorum qui una convivantur Oec. viii, 12.
Συντρατίω τινι ἐπὶ τῇ αἰ, una cum aliquo bellum gero adversus al. Ag. ii, 20.
Σφαγιάζομαι, hostias mactō Ag. i, 34.
Σφάλλω, perdo, supplanto Hi. x, 7.
σφάλλωμαι, labor, deficio Sy. ii, 26. *ἴαν τι σφαλλόμενον ἱρῶσι*, si quid adversi accidisse videant Hi. iii, 2.
Σφάλμα, calamitas Sy. viii, 18. clades Ag. ii, 23.
Σφιδνότης, funditor Oec. iv, 5.
Σφιδνῶς ἔχω πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι, acri studio incumbo in quaestum Oec. i, 21.
Σχιδέν τι, fere Oec. iv, 11: v, 17.
Σχίσις, cultus, ratio capillos et vestes componendi Sy. iv, 58.
Σχῆμα, vestitus Oec. ii, 4. *gesticulationes* in saltando Sy. ii, 15. 16.
Σχηματίζομαι, in certam aliquam corporis speciem et habitum me compono Sy. i, 9.
Σχίζω, *ἰσπᾶσα μίνασι* *ἐσχίσθησαν*, hic vero in duas discesserunt partes Sy. iv, 60.
Σώζομαι ἐκ πολέμου, salvus redeo e bello Oec. xi, 11.
Σωτήρ, auctor salutis Ag. xi, 13. *cf. Ernest. Clav. Cicéron.*
Σωφρονίω, vivo prudenter ac temperate Oec. vii, 14. sapio Ag. vii, 3. modestus sum Ag. xi, 10.
Σωφρόνημα καὶ λίαν μανανόν, maximum incredibilis continentiae argumentum Ag. v, 4.
Σωφρονίζω, castigo, emendo Oec. i, 23. coarceo, reprimo, in officio contineo Hi. x, 3. ad officium reduco Ag. vii, 6.
Σωφρονέτης, modestia Sy. i, 8. Hi. ix, 8.
Σῶος, de rebus quæ non perierunt, sed suppetunt Oec. iii, 2: viii, 10.

T.

- Ταινία**, fascia Sy. v, 9.
Ταλάνεια, lanificium Oec. vii, 41.
Ταλάνειον ἔργον, pensa lanæ Oec. vii, 6.
Ταλασουργικά ἔργα, instrumenta quibus ad lanificia utuntur Oec. ix, 7.
Ταμία, ἡ, proma, mulier quæ curam cellæ penuriæ habet Oec. ix, 10. 11.
Ταμίαια, munus promæ Oec. vii, 41.

- Ταμίσιος*, dispensatio Oec. iii, 15.
Ταμιόμορος, depromo Sy. iv, 41.
Τάξις, ordo, ordinatio instituta Oec. viii, 11: ix, 14. *ἡ τάξις*, ordine servato, *syn. ταταγμένως*, Oec. viii, 6. 8. *ἰσχυρή*, turma equestris Ag. i, 25.
Ταπεινός, modestus Ag. xi, 11.
Ταραττεσθαι, perturbari, diffidere Ag. i, 33.
Ταραχή, perturbatio Oec. viii, 3.
Ταραχώδης, tumultuarius, turbulentus Oec. viii, 4.
Τάττον *λαττόν*, in se suscipere Ag. ii, 25: vi, 1. *ταταγμένα*, quæ certo quodam ordine et certo loco collocantur Oec. iii, 3. *ταταγμένη στρατιά*, acies recte et ordine instructa et collocata Oec. viii, 6.
Ταύτα, idem *intell. διὰ* Sy. ii, 22.
Ταύτη, hac in re Hi. vii, 12. hac via, ita Ag. ii, 18. hac de causa Sy. iv, 17. *seg. δεῖ*, propterea quod Oec. xviii, 10.
Τάφος, fossa Oec. xi, 17: xx, 12. Ag. ii, 22.
Τι *respondet particula οὐτι* Oec. vi, 5: xxi, 4: *item πρότι* Oec. xviii, 2. *τι καὶ δὲ*, cum—tum certe Ag. iii, 6.
Τίσις *πρός*, specto, pertineo ad Oec. vii, 39. Ag. ii, 17.
Τείχος, murus urbis Hi. ii, 10. *τείχον*, urbs Oec. vi, 6. Ag. i, 22.
Τεμάριον, argumentum Ag. iii, 1. indicium Hi. vi, 5. *τεμάριον δὲ γὰρ*, argumento est—quod *n. n.* Oec. vi, 6. Sy. iv, 17.
Τετοικηδὴ, architectura Oec. i, 1. 3.
Τίκτην, faber lignarius Oec. vi, 13. Ag. i, 26.
Τέλειον, impendo, sumtus facio Oec. i, 4. 22: ii, 6. perficio Oec. xii, 19. *τετελειωμένος*, initiatum Oec. xxi, 12.
Τέλειον, prorsus, omnino Oec. xi, 1. 6. *ἰσχυρῶς*, excipere convivio omnibus rebus instructo Sy. ii, 2. *ἀγαθός*, vir optimus, omnibus numeris absolutus Sy. viii, 35. Ag. i, 1. *ἀρίστος*, utilissimus Ag. xi, 16.
Τίλας, palus, locus paludosus Oec. xx, 11.
Τίλας φέρειν, sumtum facere, impensas sustinere Sy. iv, 32. *τὰ τίλας*, magistratus qui summam habent potestatem Ag. i, 36. *τίλας*, ad extremum Ag. i, 36.
Τιταγμένως, eodem ordine semper Oec. xvii, 4.
Τιχνόμορος, excogito, de cibis exquisitis et delicatioribus parandis, Ag. ix, 3.
Τιχνότης, opifex Oec. vi, 7.
Τίσις, antea Ag. ii, 2. 10.
Τῆσις—γὰρ, propterea—quod Ag. i, 4. *Τηκεσθαι*, tunc Oec. xvi, 11.
Τιθασθαι, circum Oec. vii, 10.
Τίθην τιμωτέρως, pluris æstimo, in honoratiore loco pono Oec. ix, 13. *ζήμιον*, loco damni pono Ag. vii, 3. *ἀσφαλῶς*, in tuto colloco Ag. xi, 12. *νόμος*, leges fero, *de legislatore*, Oec. xiv, 4. *Θῶμις*, ponamus Oec. xvii, 12.
Τίμη, præmio orno Oec. ix, 15. Hi. iv, 5: viii, 3. *τιμᾶσθαι μάλιστα*, maximi æstimari Oec. xx, 28. *πλείστον*, plurimi æstimare Sy. iv, 44.
Τιμή, æstimatio, pretium Oec. xx, 24.
Τίμιος, pretiosus, carus Oec. vii, 42. Sy. iv, 41. Hi. i, 13. honoratus Oec. ix, 13.
Τιμωρὴς ἐνὶ, Sy. viii, 31. Hi. iv, 5. *τιμωρομαι σπιν*, ulciscor, punio aliquem Hi. i, 12.
Τις intendit Oec. vii, 39. *παρεσθῆναι*, valde incitat Oec. vii, 7. *τι*, non-nihil, valde Oec. v, 7. *οὐδὲν τι*, plane non Hi. i, 28. *σχιδόν τι* Oec. v, 17. *μᾶλλον τι* Oec. vi, 1. *τις intelligitur*, Oec. i, 12: iii, 8: xii, 10. 12: xx, 20. Ag. i, 22. *Τί*, quorsum? Oec. iv, 1. *τί δὲ*; porro Oec. iii, 2. Sy. viii, 32. *τί οὐδὲν* Oec. vi, 12. *τί οὐδὲν*; 4 Oec. iii, 1. *τί οὐδὲν*; *ὁ δὲ* 4.
Τιτρώω, perforo, pertundo Oec. vii, 40.
Τλάμων, miser Oec. vii, 40.
Τω, sane, vero Oec. iii, 1: iv, 21: vii, 2: xii, 5. *τω εὐθὺς*, sine ulla mora Oec. xx, 26.
Τῶχος, δ, paries Sy. iv, 38.
Τωχυροχίον, parietes perfodio Sy. iv, 36.
Τῶσις, fortus, suboles Oec. vii, 34.
Τεξέτης, sagittarius pedes Oec. iv, 5.
Τοτὶ μὲν—τοτὶ δὲ, modo—modo Sy. viii, 5.
Τούτω—δεῖ, propterea quod Hi. i, 17.
Τρίσταιμι τοὺς πολέμιους, hostes fugo Hi. ii, 15: Ag. vi, 2: ii, 11. *ἰθὺς ἀφωγὼν*, ad prædas me converto Ag. i, 32. *ὅς τι ἡβρωμένος*, omnibus viribus incumbit in aliquid Hi. ix, 7.
Τριμυνοδῖος, sesquipes, pes cum dimidio Oec. xix, 4.
Τριπορχία *n. n.* Oec. ii, 6: vii, 3.
Τριπόδης, tripedalis Oec. xix, 3.
Τρίπους, tripus Sy. iv, 45.

Τρις ἔτα πέντησαι, triplo plura Oec. ii, 4.

Τροφός, ὁ, nutrix Oec. v, 17.

Τρόχος, orbis saltatorius Sy. ii, 8. τροχού μιμνῆσθαι, in modum rotæ *f.* orbis se vertere et circumvolvere *id.* 22.

Τρυφάω, vindemio, uvas decerpo Oec. xix, 19.

Τρύγω, vescor Sy. iv, 8.

Τυγχάνω ἔχων, habeo Oec. i, 4. διόμινος, mihi opus est Oec. xi, 14. ἔσται τυγχῶν Oec. iii, 3. ἔτι ἂν τύχη viii, 4. εἰ ἔσται ἂν τύχῃσι xx, 28. casu, temere, fortuito.

Τυραννέμεναι Hi. vi, 14. et τυραννέμενοι ii, 11. potestati tyranni subiecti.

Τυραννίαι, imperia tyrannorum Oec. i, 15.

Τυραννικὸς *sc.* λόγος, liber de regno, Tit. Hieronis.

Τύραννος, qui solus dominationem obtinet in civitate olim libera Hi. i, 2. *scq.*

Τυφλὸς εἰμι τῶν ἄλλων, adspectu aliorum carco, in cæteris cæcutio Sy. iv, 12.

T.

*Τβρις, insolentia, injuria inprimis ea, quæ cum contumelia et turpitudine est conjuncta, cui infertur Oec. iv, 8. Ag. iii, 3: xi, 11.

*Τβριστής, infolens, *opp.* σώφρων, Ag. x, 2.

*Τβριστίστες, Hi. x, 2.

*Τγιάσω, mente sana sum Oec. xi, 5. ὀρθάλλω, oppositi ὀρθάλλωμαι Oec. x, 6.

*Τγρός, humidus Oec. xix, 6. ὀρεῶν καρπῶν, *v. c.* vinum, oleum *etc.* Oec. v, 20.

*Τλη, herbæ inutiles, frutetum, stirpes humiles, quicquid impedit, quo minus fruges recte e terra protrudi possint Oec. xvi, 12: xvii, 12: xx, 11. 20.

*Τμῶν, celebros, laudo Sy. viii, 31. Hi. xi, 8. Ag. xi, 2.

*Τσάκωμος, hyoscyamus, herba Apollinaris, altercum Oec. i, 13.

*Τσολογέω, præconbo, dicto Oec. xv, 7.

*Τσάδρια ἔργα, opera quæ foris sub dio fiunt Oec. vii, 20. in ὑπαίθρῳ, foris sub dio Oec. vii, 19. 20.

*Τσακώω, de janitore Sy. i, 11. τῆς διδασκαλίας, obtempero disciplinæ,

culturæ præbeo aurem patientem Oec. xiv, 3. τινί, alicujus monitis pareo Oec. ix, 18. Ag. iii, 4.

*Τταλίψω, fucō me illino Oec. x, 5.

*Ττανίσταμαι, affurgendo ex fedibus alicui cedo Sy. iv, 31. ἀπὸ τῶν θάκων, affurgo ex sede honoris causâ Hi. vii, 2.

*Τταντάω, obviam procedo Sy. ix, 3.

*Ττάρχω, adsum, præsto sum Oec. xxi, 11.

*Ττίλακω, fax, incitamentum Sy. iv, 25.

*Ττίξιμίζομαι, Hi. v, 2.

*Ττίρ του μηδὲνα ἀποθνήσκω, ne quis moriatur Hi. iv, 3.

*Ττίρμασάζομαι, vehementer amo, *f.* comiter et cupide excipio Sy. iv, 38.

*Ττίρμαχος, jaßabundus Ag. xi, 17.

*Ττίρβάλλω τὰ ὄρη, supero montes Ag. ii, 5.

*Ττίρβάλλωντες, eximie, præ cæteris Ag. 36.

*Ττίρμάζομαι τίος τῷ στήθεϊ, novalem paro laborando ad fationem Oec. xvi, 9.

*Ττίρδίζος τόπος, locus superior, editus Ag. ii, 24.

*Ττίρ, egregie, supra modum bene Hi. vi, 9.

*Ττίρδιν, despiciere, contemnere Ag. viii, 4.

*Ττίρροφί *idem sign.* Sy. viii, 3.

*Ττίρρις, σῶ, Sy. iv, 31.

*Ττίρριμνύομαι, glorior Sy. iii, 11.

*Ττίρριζομαι, feror, deferor Oec. xviii, 7. 8.

*Ττίρροβούμαι, in summo metu versor Oec. viii, 17.

*Ττίρτω ἀπάτης δίκην, fraudis arguor Sy. iv, 10.

*Ττίρριμος, vento non expositus, vento contrarius Oec. xviii, 7.

*Ττίρρις, administro Oec. viii, 16. obsequor, pareo xvii, 7: xxi, 8, gratificor, alicujus voluptati infervio Hi. xi, 10. Ag. iv, 4. *de amato, qui se amatori præbet et obsequitur* Hi. i, 37.

*Ττίρ πολλῆς ἐπιμελείας, dura sub castridia, magna cura Oec. vii, 5. ὑπὲρ τὸν αὐτὸν, ad modum tibie Sy. vi, 3.

*Ττίρδίστορος τινος, qui ab aliquo superatur, ei cedit Oec. xiii, 8.

*Ττίρδινύω, exemplo monstro, doceo Oec. xii, 18.

*Ττίρδημα, calceus Oec. viii, 19.

*Ττίρδύομαι, fuscipio, infituro Oec. xiv, 3, ubi cum βυδάω etiam H,

- Stephanus in Th. L. G. ἀπαύρις
scribendum censuit. αἰδύων, peri-
culum subeo Sy. iv, 35. πόνος, la-
borem suscipio Hi. vii, 1.
*Ταυζόμα, jumenta, ut boves, muli,
equi Oec. xviii, 4.
*Ταύσις, principium, cui omnis
disputatio innititur Oec. xxi, 1.
*Ταυρῆς, histrio Sy. lii, 11: vi, 3.
*Ταυλαμβάνω, sermone excipio, re-
spondeo Oec. x, 4. Hi. vi, 9: viii,
1. 8. existimo, suspicor Ag. v, 6.
*Ταυλογίζεσθαι, rationem habeo alicu-
jus rei Hi. viii, 6.
*Ταυρίν, sustineo Hi. vii, 4.
*Ταύρις, allegoria Sy. iii, 6. *not.*
*Ταύριλος Oec. x, 3.
*Ταυρίν, subbibō, paulo plus iusto
bibō Sy. ix, 2. *Sic subbibere etiam*
ap. Socr. Neron. occurrit.
*Ταυρίν, suspectum habeo Hi. ii,
17.
*Ταυρίν, suspectus *scq. inf.* Hi. i, 15.
*Ταύρις, beneficio induciarum,
factis induciis Ag. ii, 15.
*Ταύρις, promissum Sy. iii, 3.
*Ταυρίν, edo Sy. iv, 9.
*Ταυρίν, obsequor Hi. i, 37. offici-
um præsto, beneficium confero in
al. Ag. xi, 13.
*Ταυρίν, officium Hi. viii, 7.
*Ταυρίν, officium, obsequium Hi.
i, 38: vii, 6.
*Ταυρίν, orior, *ἰσχυρὰ ὑπάρχει* *ἰσχυρὰ*
incunte vere Ag. i, 25.
*Ταυρίν, *ἐν τῷ ἰσχυρῷ* Oec. ii, 14.
*Ταυρίν, inverfus, resupinus Oec. xix,
9.
*Ταυρίν, *ἐν τῷ πατρὶ*, desum patriæ,
sero opem sero patriæ Ag. ii, 1.
*Ταυρίν, texo Oec. vii, 34.
*Ταυρίν, *ἰσχυρὰ*, præcurro Ag. i, 31.
i, 19. *χρησάμενος* thesauros abditos
indicare. *not.*
*Ταυρίν, abstinco, non sustineo Oec.
xii, 14. *ἐν τῷ ἰσχυρῷ*, agrum cedo, agrum
diripiendum relinquo hosti Oec.
vi, 6. *πόνος*, labores detrecto, me
subduco laboribus Ag. vii, 1.
*Ταυρίν, promitto, suscipio Ag. i,
7. *ὑπάρχει*, me offero, suscipio
Ag. vi, 1. *ἐν τῷ ἰσχυρῷ* *τῷ* *π. ἀλα-*
ζοίς, moribus et instituto vitæ
discrepo a Persarum regis fastu Ag.
ix, 1.

Φ.

- Φαίδρις, hilaris Ag. i, 13.
Φαίδρις, sum Ag. i, 25. appareo, in

- conspectum prodeo Sy. ix, 3. *ἰσχυρὰ*,
habeo Oec. iv, 7. Hi. iv, 6. *ἰσχυρὰ*,
apparet me scire Oec. viii, 22. vi-
deor Oec. iii, 7: vi, 4.
Φάλαγγξ, acies instructa Hi. vi, 7.
Ag. i, 31. castra Ag. ii, 15. *not.*
Φανερὸς *ἐν τῷ ἰσχυρῷ*, manifesto lateor
Oec. ix, 1. *ἰσχυρὰ* *φανερῶς*, aperte,
palam Ag. ii, 6.
Φανὸς, lucidus, clarus Oec. ix, 3.
Φάος, lux *ibid.*
Φάσκα, dico, jacto Hi. ii, 16.
Φαῦλος, vilis, non pretiosus Sy. iv,
40. malus, inutilis *ib.* 48. *φασκα-*
τις, inferiores dignitate et opibus
Hi. i, 27.
Φαῦλος, sine arte, inepte Oec. xiii, 4.
Φῶς, lumen Sy. i, 9.
Φῶς, gesto Oec. ix, 16. *συνάναρτος*,
victum præbeo exercitui Ag. i, 20.
φendo, *de tributo*, Oec. i, 22. *μὴ*
ἐδοῦ φῶς *et φῶς* *quomodo diffi-*
rant, v. n. Oec. i, 6. *φῶς*, fertilis
suis Oec. xx, 4. *βλάβαν* *ἐν*, dam-
nam assero Oec. iii, 5. *φῶς* *ἐν*
πρακτικῷ *καρμῶ*, pati, ut sibi e-
legibus imperaretur aliquid Ag. vii,
1. *φῶς* *ἐν* *πᾶσι*, partem majore-
rem accipere Oec. vii, 27. *ἰσχυρὰ*
ἐν, bene procedere Oec. v, 17.
κακῶς, male procedere Ag. i, 35.
ἰσχυρὰ, detuli Oec. vii, 13.
Φῶς, papæ, heu! Sy. iv, 28. Ag. vii,
5.
Φῶς, vox divina, oraculum Sy. iv,
49.
Φῶς, antevero Ag. vi, 5.
Φῶς, confono, *de choro*, Oec.
viii, 3. sonum edo Sy. i, 10. *ἰσχυρὰ*
ἐν Sy. iv, 59.
Φῶς, *ἐν τῷ ἰσχυρῷ*, domum non intro-
mitto Sy. i, 12. *ἰσχυρὰ* *ἐν* *ἰσχυρῷ*,
non gravabor, non recusabo dicere
Sy. iii, 5.
Φῶς, poculum, patera Sy. ii, 23.
Φιλανθρωπία *ἐν τῷ ἰσχυρῷ*, artia libera-
litas, benignitas erga homines, *de*
agri cultura, Oec. xv, 4.
Φιλῶν, Græcorum studiosus Ag.
ii, 31.
Φιλῶν, laboris studium Oec. xx,
26.
Φιλῶν, amicorum studium Ag.
ii, 22.
Φιλῶν, osculor Sy. iv, 9. 18. *φιλῶν*
ἐστὶ *ἀμικῶν*, *sed* *ἰσχυρὰ* *ἀμικῶν*, *vid.*
Hi. xi, 11.
Φιλῶν, osculum Sy. v, 7.
Φιλῶν, ager amicorum Ag. ii, 5.
Φιλῶν, amice, ex amicitia Sy. viii,
6. amanter, inslar amantis Sy. ix,
2.

4. βλέπειν πρὸς εἶνα, aliquem blandis f. placidis oculis intueri Sy. iv, 59.
 Φιλοργεγία, studium agriculturæ Oec. xx, 25.
 Φιλοκεδής, lucri studiosus Oec. xii, 16: xiv, 10.
 Φιλοκαρδία, erga confanguineos affinesque officiosus Ag. xi, 13.
 Φιλοκαρδία Sy. iv, 33.
 Φιλοκαλία πρὸς ἑλλήλους, contentio mutua, studium inter se certandi Oec. xxi, 10. Ag. ii, 8.
 Φιλία, civilis, civitatis studiosus Hi. v. 4. Ag. vii, 1.
 Φιλότης, frumentario negotio quæstum faciens Oec. xx, 27.
 Φιλοσοφία, sapientia studeo Sy. viii, 39. φιλοσοφῶ Oec. xvi, 9. *not.*
 Φιλότης, amor Ag. viii, 1.
 Φιλοσοφίμαι, obnixæ, studiose facio Oec. iv, 24.
 Φιλοσοφία, gloriæ cupiditas Oec. i, 22. Hi. vii, 3. contentio de gloria Oec. xxi, 10. dignitas Hi. i, 27.
 Φιλοσοφία, ambitiose, vehementer Sy. viii, 41.
 Φιλοσοφίμαι τι, in re aliqua comis et humanus sum erga al. Oec. iv, 20.
 Φιλοχρηματίας, avarus, divitiarum cupidus Sy. iv, 46.
 Φλέξ, flamma Sy. ii, 24: vii, 4.
 Φοβίμαι, μὴ οὐ, vereor ne non Oec. xvi, 6. πρὸς τινος, timeo de al. Hi. vi, 10.
 Φοβίος, terribilis, vim terrendi habens Oec. viii, 8. Hi. vi, 9. 16.
 ψυχὴ φοβερὰ, animus timidus Oec. vii, 25. φοβερὸν, metuendum est Hi. i, 12.
 Φόβος ἐκ τῶν δειφ. metus satellitum Hi. x, 3.
 Φοινικὴ, puniceæ coloris Ag. ii, 7. *not.*
 Φόρημα, onus Hi. viii, 10.
 Φορτίον, onus Oec. viii, 12.
 Φορτὴν μίγα, se efferre, elato esse animo Sy. viii, 5. Hi. i, 28. Ag. ii, 5.
 Φρόνημα, audacia, animus Ag. ii, 8.
 Φρονηματίας, vir magni animi Ag. i, 24.
 Φρονηζῶ. φρονηζόμενος, de quo solliciti sunt, cui prospiciunt Hi. vii, 10.
 Φρονηστὴς Sy. vi, 6. *not.*
 Φρουραρχος, præfectus præsidii Oec. iv, 7. 10.
 Φρουρὸς, custos Oec. iv, 9.
 Φυγὰς, exsul Ag. ii, 2.
 Φυγή, exsilium Ag. i, 37.
 Φυλάττωμαι τι, fugio, timeo, caveo

mihi ab al. Hi. vi, 3. Ag. xi, 5.
 Φυλαί, κατὰ φυλαίς, per classes, genera, tribus Oec. ix, 6. ubi ἑταλόν, ἑργάται φυλαί. Hi. ix, 5.
 Φῦλον, gens, populus Ag. vii, 7.
 Φύρα, permisceo, inquino Ag. ii, 14.
 Φύσις σφοδρότατη, homo animi vehementissimi Ag. v, 4.
 Φυτεία, arborum plantatio Oec. vii, 20: xix, 1.
 Φυτευόμενος, Oec. xix, 13. *not.*
 Φυτεύω, planto Oec. xv, 11: xix, 2.
 Φυτὴ, planta, furculus Oec. xix, 2. 10.
 Φύω, profero, nasci facio Oec. iv, 13. 14: vi, 10. natura tribuo, indo, naturam alicujus instituo Oec. vii, 16. 23. 30. 31. σφουδαίω δαμῶ, sic a natura comparatum esse videtur Oec. ix, 19. ἰδὲ σφουδαίω, quæ natura pulcra sunt, *opp.* τοῖς ἰδὲ σφουδαίω Sy. v, 4. ἰσὺ καὶ πρὸς ἰσὺν τοὺς ἑσθ. ἀντα σφουδαίως ἔχει, cum oculis contra omnem vim a natura munitos habeat Sy. v, 5. *cf.* n. Hi. iii, 9.

X.

Χάλαζα, grando Oec. v, 18.
 Χαλκισίς, morosus, de Χαλκίππρᾳ, Sy. ii, 10. δεσπότης, dominus durus, sævus Oec. i, 22. νόσος, morbus gravis Sy. iv, 37. Χαλκισίς, ægre, non libenter Hi. vi, 15. 16.
 Χαλκισίτης, molestia, importunitas Sy. viii, 6. asperitas, sævitia Oec. iv, 8.
 Χαλκισίον v. n. Sy. vii, 4.
 Χαλκιστινὴ, excusoria, f. ars ferraria Oec. i, 1.
 Χαλκισίς, vas æneum Oec. viii, 19.
 Χαλκιστίος, faber ærarius Ag. i, 26.
 Χαμαί, humi Ag. ii, 14.
 Χαρίζομαι, obsequor, gratificor, corporis copiam facio Hi. i, 37.
 Χάρις εἶναι, gratiam habere Oec. vii, 37. χάριτες, gratia, benevolentia quæ debetur ob beneficia accepta Hi. viii, 7. χάριτας ἀποσπένειν, gratiam non referre Ag. iv, 2. χάριτες, beneficia Sy. viii, 36. Hi. viii, 4. Ag. iv, 3. res venerem Hi. i, 34. διὰ χάριτων ὄναι f. γίγνεσθαι, in gratia esse, ad gratiam colligendam valere Hi. ix, 1. 2.
 Χαρμονή, gaudium Hi. i, 25.
 Χαυρότης, mollities Oec. xix, 11.
 Χιμαζῶ, hiberno, hiemem traducere Oec. v, 9. ὅταν χαμάζῃ ὁ θύς,

- cum Deus (*Nephtus*) tempestatem in mari commovet Oec. viii, 16.
- Χαίρ*, manus, exercitus Oec. xxi, 8. *ὁπὶ χαίρᾳ πωυῖσθαι*, suae potestati subicere Ag. i, 22.
- Χαιροῦντες*, mansuetus Oec. vii, 10.
- Χαιροῦμαι*, gesticulor Sy. ii, 19.
- Χαιροῦμαι*, subijcio meae potestati Ag. i, 20. *τοὺς ἐπιοῦσιν*, postremos cædo Ag. ii, 12.
- Χαιροῦντες*, incultum esse Oec. v, 17: xvi, 5.
- Χάω*, diffundo Oec. xvi, 11 : xviii, 8.
- Χαλδαίος*, emollio, effemino Sy. viii, 8.
- Χλὼ*, herba virens Oec. xvii, 10.
- Χαῖρος*, porcellus *ibid.*
- Χερσγία* Oec. ii, 6 : vii, 3.
- Χερσγίς* Hl. ix, 4.
- Χερὸς* Oec. viii, 3. Hi. ix, 4. *χαρὸς εἰσούῃ*, ordo vasorum similis choro Oec. viii, 20.
- Χερσούης* Ag. ii, 17. *not.*
- Χεράμαι ἐνὶ τι*, utor aliqua re ad aliquid v. n. Oec. ix, 16. utor, habeo Sy. ii, 10. amico utor Ag. xi, 3. *c. accus. v. n.* Ag. xi, 11. *οἱ χεράμηναι*, amici *ib.* 13. *χερῶσθαι ἐργουμένης* *ιστοῦ*, prudenter se gerere *f.* uti virum bonum decet Ag. ii, 25. *τῷ ἡμίῳ ἔσπερε νυκτὶ* Ag. vi, 6. Cf. ad Oecon. xiv, 9. *not.*
- Χεῖρ τι*, desidero, appeto Oec. v, 8.
- Χεῖματα*, bona, res quæ profunt Oec. i, 7. *seqq.* pecunie Ag. ii, 25.
- Χερμαντίζομαι* Ag. i, 19.
- Χερμαντίσσι*, quæstus, *f.* ratio rei faciendæ Oec. xi, 11 : xx, 22.
- Χερμαντιότης διούς*, rei familiaris augendæ peritissimus Oec. ii, 18.
- Χερμαντιότης τίχνη*, ars ad rem familiarem faciendam apta Oec. xx, 15.
- Χερσός*, probus Oec. ix, 5.
- Χρίμα*, unguentum Sy. ii, 5.
- Χρίω*, *χειράμηναι*, uncti Sy. i, 7.
- Χρόνος*, ætas Sy. viii, 1. *διὰ χρόνου*, post longum temporis spatium, non adeo frequenter Oec. ix, 10.
- Χρουνχόω*, aurum fundo, vasculariam artem exerceo Oec. xviii, 9.
- Χώρας*, locus, quem res quæque obtinet in ordine Oec. iii, 3 : viii, 10. 22. *ἐκείνη*, suus cuiusque rei locus *ib.* 14. ager Hi. x, 5. Oec. v, 13.
- Χωρῖς*, procedo, progredior Oec. i, 11 : xx, 21. Ag. i, 29. *progermino* Oec. xix, 8.
- Χωρίον*, *χωρῖα*, oppida, castella Ag. ii, 26.
- Χωρῖς*, seorsim, singularim Oec. vi, 6. Sy. viii, 9.
- Χῶρος*, ager Oec. v, 4. 6. Sy. viii, 25. *ἐκχερσμένους*, ager cultus Oec. xx, 22. prædium Oec. xi, 18.
- Ψ.
- Ψίγω*, reprehendo Oec. xvi, 7.
- Ψίλλον*, armilla Oec. iv, 23.
- Ψύδομαι*, non præsto, non servo Ag. i, 11. 12. *ἰψιδῶ*, spes cum sefelit Ag. ii, 9.
- Ψηλάφημα*, contrestatio Sy. viii, 23.
- Ψιλῶ*, denudō Oec. xvii, 12.
- Ψιλή*, miles levis armaturæ, veles Oec. viii, 4. nudus, non armatus Ag. ii, 20.
- Ψιμυῖσθαι*, cerussa, quæ adhibebatur ad facies pulcras et candidas reddendas Oec. x, 2. 7.
- Ψόγος*, vituperatio, *opp.* *ὑπάλαια*, Sy. viii, 33.
- Ψύλλα*, pulex Sy. vi, 8.
- Ψυχρός*, frigidus Oec. ix, 3.
- Ψυχὴ μου pro ἡγῶ* Oec. vi, 14. *τὴν ψυχὴν καταμαγνῦναι ἐπι*, toto animo se dedere alicui rei Hi. vi, 2. *τῆς ψυχῆς φυλάττει*, vitæ præfidia Hi. iv, 9. *ἐκ ψ. ταμιεύομαι* Sy. iv, 41. appetitus.
- Ψύχος*, frigus Oec. v, 3.
- Ψυχρὰ λίγων*, absurda loqui Sy. vi, 7.
- Ω.
- Ωδή*, cantilena Hi. vi, 2.
- Ωθίωμαι*, pello, urgeo Ag. ii, 12.
- Ωμός*, crudus Oec. xvi, 14. immaturus Oec. xix, 19.
- Ωμος*, humerus Sy. ii, 17.
- Ωνίσκομαι*, emo Hi. ix, 11. Ag. i, 18.
- Ωνιος*, venalis Ag. i, 26.
- Ωρα*, anni tempus Oec. vii, 33. *id. qd. ὅρα τῷ ἔτους* Oec. iv, 13. tempus definitum et statutum, certum Oec. v, 4. tempus opportunum Oec. xvii, 1. *ὅρα ἐντὶ seq. inf.* tempus maturum est *h. e.* necesse est, *f.* commode fieri potest ut Oec. ii, 9. *ὅρας ἀνδρῶν*, flos formæ Sy. viii, 14. *ἐν ὅρα* Oec. v, 4. *not.*
- Ωρεσία*, *ωρ*, fructus maturi, tempestivi et suo tempore collecti Oec. xv, 1. Sy. viii, 25. *ὥρεος δάματος*, mors matura, *de senibus*, Ag. x, 3. *ὥρεος*, pulcer Sy. viii, 21.
- Ωρεσιότης*, forma et venuitas corporis Oec. vii, 43.

ὥς, *c. inf. pro deo* Hi. x, 1. ὥς εἰ-
 πῶν, ut ita dicam Oec. iii, 4: xii,
 8. ὥς συντόμως εἰπῶν, paucis ut di-
 cam *ib.* 19. ὥς ἀριστῶς ἀρχισθῆναι,
 ad initium recte agendi faciendum
 Oec. xi, 6. *c. indic.* quoniam Oec.
 vi, 1: vii, 9. ὥς συνιστάμενον, quo
 pacto una fuerim. Oec. vi, 12.
 cum, postquam Ag. ii, 3. *c. optat.*
pro deo Oec. iv, 21. *c. genit. absol.*
v. n. Oec. vi, 1. *c. partic. fut.* ὥς
 ἀγωνισόμενον, ad pugnandum Ag. i,
 28. *cf.* Oec. x, 4. ὥς, eo consilio
 ut *v. n.* Ag. i, 6, 14. ὥς, ita, his de
 causis Oec. ii, 4. αὐτως—ὥς, pro-
 pterea, quod Oec. vi, 12. ὥς τρία,
 circiter tria Ag. ii, 10. ὥς δυνατὸν,
 quantum fieri potest Oec. xi, 17.

ὥς ἐπὶ τὸ πάλιν, pleniusque Oec. ix,
 5: xi, 20. ὥς σαφέως, quam lucu-
 lenter! *h. c.* non ambigue Sy. viii,
 5.

ὥς, quasi Ag. v, 5. quo sensu
 Sy. vii, 2. ὥς, ut καλῶς ὄντας, per-
 inde ac si bellum esset Hi. iv, 11.
v. n. Oec. ii, 7. ὥς, γὰρ, veluti,
 exempli causa Oec. i, 10. ὥς, ut
 καὶ—ὥς καὶ Oec. vi, 3.

ὥς, ut *c. indic.* Oec. i, 22. *c. optat.*
ib. 13. ante *infin.* intelligitur Oec.

vii, 12: viii, 18: ix, 16: xviii, 4.
 ὥς φιλοῦσθαι ἀπὸ σπουδῆς Oec. i, 13. *scq.*
 et παρὰ τούτοις Oec. ii, 8. utilitatem
 capere ex al.

ὥς φιλήματα ἐπὶ πατρίδι, commoda
 quæ attulit patriæ Ag. vii, 2.

INDEX NOMINUM.

A.

ACARNANIA, Ag. ii, 20.
Acarnani vincuntur ab Agefilao ib. 22.
Achæi, Ag. ii, 20.
Achilles Patroclo amico utitur Sy. viii, 31: utitur Chirone et Phœnice magistris ib. 23.
Ægeus pontus Occ. xx, 27.
Ægyptii duo reges eligunt Ag. ii, 29.
Ænians, Ag. ii, 6.
Æolus, Ag. i, 14.
Æschylus Philaius, amicus Socratis Sy. iv, 64.
Ætoli, Ag. ii, 20.
Agatho Poëta Sy. viii, 32.
Agefilao *Archidami filius, rex Spartæ, amicus Xenophontis; vid. de eo Xenoph. Economum.*
Agis, *Agefilai frater et Leotychedis pater* Ag. i, 5.
Alexander, *sen Paris, Priami filius*, iudicavit de pulcritudine Sy. iv, 20.
Amyclæ, Ag. viii, 7.
Anaximander interpres Homeris Sy. iii, 6.
Antisthenes, *Atheniensis, Socratis discipulus*, Socratem interrogat, cur Xanthippen non erudiat Sy. ii, 10: videtur negasse, virtutem doceri posse ib. 12: homo pauper, et tamen divitiis gloriatur Sy. iii, 7: iv, 34: Calliam adduxit ad sophistas Prodicum et Hippiam Sy. iv, 63: *Æschylum Philaium commendavit Socrati ib. 64.*
Arcades, Ag. ii, 23.
Argivi, Ag. ii, 9.
Ariadne, Sy. ix, 2.
Arismus dux in exercitu Cyri minoris Occ. iv, 19.
Ariobarzanes, *præfetus Lydiæ et Ioniæ*, Ag. ii, 26.
Aristodemus, unus ex Herculis posteris rediit primus Spartam Ag. viii, 7.

Asia, *Afia minor*, Ag. i, 7.
Aspasia, Socratis magistra Occ. iii, 14.
Affus, urbs, Ag. ii, 26.
Atheniensium ignavia in bello perstringitur Sy. ii, 13.
Autolycus, *Atheniensis*, Lyconis filius, pancratio vicit, amatus Calliæ, qui in ejus honorem convivium instituit Sy. i, 2: parte gloriatur Sy. iii, 12.
Autophradates, *Lydiæ satrapæ, qui regis jussu bello persequabatur eos qui defecerant*, Ariobarzanem obsidet in Afio Ag. ii, 26.

B.

Bacchus concreditur cum Ariadne Sy. ix, 2.
Bæotii Ag. ii, 2.

C.

Callias Lacedæmonius affert epistolam Agefilao a rege Persarum de hospitio Ag. viii, 3.
Callias, Hipponici filius, Protagoræ, Gorgiæ, ac Prodicæ sapientiæ mercedem dedit pecuniam multam Sy. i, 5: iv, 63: amator Autolyci Sy. i, 1: gloriatur arte homines emendandi Sy. iii, 4: iv, 1: discipulus Sy. iv, 37: sacerdos deorum *τῶν ἀν' Ἐπιδόρων* Sy. viii, 39.
Callipides, histrio, hominibus lacrimas commovet Sy. iii, 11.
Caria, Ag. i, 15.
Cephalus, fluvius Bæotiæ ex Parnasso Ag. ii, 9.
Charmides paupertate gloriatur Sy. iii, 9: iv, 29.
Chiro, *Centaurus, præceptor Achillis*, a quo ob disciplinam honoratur Sy. viii, 23.
Clinias amatus Critobulo Sy. iv, 11.
Corinthiaca pugna Ag. ii, 5.

Corinthus Ag. ii. 17: unde Corinthii *ib.* 6.

Coronea, pugna ad eam Ag. ii. 9.

Cotys, *Paphlagonum dynasta f. rex*, obfidet Septum Ag. ii. 26: Agefilao auxiliares adducit Ag. iii. 4.

Cranonii, *incola Cranonii urbis Theffaliae*, Ag. ii. 2.

Creusis, *Theffienfium portus*, Ag. ii. 18.

Critobulus, *Socratis auditor*, cum eo habetur sermo de oeconomia Oec. i. 1, *segg.* novus maritus Sy. ii. 3: formosissimus, pulcritudine gloriatur Sy. iii. 7: iv. 10: Cliniam amat Sy. iv. 12: Socrates certat cum eo de forma Sy. v. 1, *segg.*

Cynisca, soror Agefilai Ag. ix. 6.

Cynocephalæ, *locus*, Ag. ii. 22.

Cyrus, *minor*, cum munera distribueret militibus, ejus dictum Oec. iv. 16: amatur a militibus *ib.* 18: cum Artaxerxe fratre bellum gerit *ib.* ipse in horto arbores plantavit *ibid.* 21.

D.

Dailochus, amatus Hieroni puer Hi. i. 31.

Delphi, Ag. i. 34.

Diana *Ephefia*, Ag. i. 27.

Dionysus, *Bacchus*, Sy. ix. 2.

Dioscuri, ob virtutem immortales facti Sy. viii. 29.

Draconis leges Oec. xiv. 4.

E.

Elei, Ag. ii. 23: eorum amor erga pueros Sy. viii. 34.

Ephefus, Ag. i. 14. 25.

Erechtheus sacrorum Eleufiniorum auctor Sy. viii. 40.

Euboei, *incola Euboeae insulae*, Ag. ii. 6.

Euxinus pontus, Oec. xx. 27.

G.

Ganymedes propter animi virtutem a Jove raptus Sy. viii. 30.

Glaucon Sy. i. 1. et alibi.

Gorgias, *Leontinus*, Sy. i. 5: genus dicendi tangitur Sy. ii. 26.

Gorgones Sy. iv. 24.

Gratiæ saltantes scite Sy. vii. 5.

Gylus f. Gylis, polemarchus Ag. ii. 15.

H.

Helico, *mons*, Ag. ii. 9.

Hellefpontii, Ag. i. 14.

Hellefpontus, Ag. ii. 1.

Heracleota, Sy. iv. 63.

Hercules ob virtutem Deus factus Sy. viii. 29.

Herippidas dux in exercitu Agefilai Ag. ii. 10.

Hermogenes, Hipponici filius, amicorum *h. e.* Deorum potentia et benignitate gloriatur Sy. iii. 14: iv. 47: vir bonus *ib.* 50: rogatus explicat, quid sit *aragonia* Sy. vi. 2. Hiero Syracusanorum tyrannus Hi. i. 1. 2.

Hippias Eleus Calliam artem memorizæ docuit Sy. iv. 63.

Homerus fere de omnibus rebus humanis exposuit Sy. iv. 6.

Hormæ saltantes Sy. vii. 5.

Hyacinthia Lacedæmoniorum Ag. ii. 17.

I.

Iacchus Sy. viii. 40.

Ionia, Ag. i. 14.

Iſchomachus *καλὸς ἀφροδῖς* dictus Oec. vi. extr. cum eo Socrates formonem habet de re rustica Oec. vii. *segg.*

Jupiter unus plura habet nomina Sy. viii. 9.

L.

Lacedæmoniorum amor erga pueros Sy. viii. 35: ii imperium habent ob virtutem suam *ib.* 39.

Lariffæi, Ag. ii. 2.

Lechæum, portus Corinthiacus Ag. ii. 17.

Leontychides Agidis filius Ag. i. 5.

Leuctra, *oppidum Boeotiae*, Ag. ii. 22.

Leuctrica pugna Ag. ii. 23. 24.

Locri Ag. ii. 6.

Lycabettus *Atticae mons*, Oec. xix. 6.

Lycæ Autolyçi. pater Sy. i. 2: ii. 4: filio suo gloriatur Sy. iii. 12.

Lyfander venit ad Cyrum minorem Oec. iv. 20.

M.

Macedonia Ag. ii. 2.

Mæander, *fluvius Phrygiae*, Ag. i. 15. 29.

Mantinenfes, Ag. ii. 23.

Mausolus, *rex Caria*, Sestum et Alsum classe obsidet Ag. ii, 26.
 Megabates, Spithridatis filius Ag. v, 4.
 Messene, *urbs Peloponnesi*, Ag. ii, 29.
 Minervæ senes *ἑκατομῆρες* deliguntur Sy. iv, 17.

N.

Naides Deæ pariunt Silenos Sy. v, 7.
 Nanthacius mons Ag. ii, 5.
 Niceratus familiaris Calliæ Sy. i, 2 :
 novus maritus Sy. ii, 3 : Homeri
 carmina edidit Sy. iii, 5 : divi-
 tiarum cupidior Sy. iv, 46.
 Nicias *ἱεράδωρος*, Oec. xi, 4. *not.*
 Nicostratus histrio tetrametra ad ti-
 biam recitat Sy. vi, 3.
 Nymphæ saltantes Sy. vii, 5.

O.

Orchomenii, Ag. ii, 6.
 Orestes Pylades amicus Sy. viii, 31.

P.

Paëtolus, *fluvius Lydiæ*, Ag. i, 30.
 Panathenæa magna Sy. i, 2.
 Paphlagonæ, Ag. iii, 4.
 Patroclus, Achilli carus Sy. viii, 31.
 Pausanias, Agathonis amator Sy. viii,
 32 : ejus sententia de exercitu ex
 amantibus et amatis confiato, *ibid.*
 Pericles consuluit patriæ Sy. viii, 39.
 Peloponnesi pylæ Ag. ii, 17.
 Perfarum rex quomodo agriculturæ
 prospiciat remque militarem curet
 Oec. iv, 4 : adversus Græcos expedi-
 tionem suscipit Ag. i, 6 : jubet
 Messenen relinquere Ag. ii, 29.
 Phalerica palus *in Attica* Oec. xix, 6.
 Pharnabazi equitatus molestus est A-
 gesilao Ag. i, 23 : offendit Spithri-
 datem Ag. iii, 3 : colloquitur cum
 Agésilao *ibid.* 5.
 Pharfalii Ag. ii, 2.
 Philippus, scurra Sy. i, 11 : eoque
 gloriatur Sy. iv, 51.
 Piliæsi Ag. ii, 21.
 Phocenses Ag. ii, 6.
 Phœnice Ag. ii, 30.
 Phœnicia navis magna Oec. viii, 11.
 Phœnix, cultus ab Achille ob disci-
 plinam Sy. viii, 23.
 Phrygia Ag. i, 16.
 Phthia Ag. ii, 5.
 Piræus (*Πειραιῶς*) *portus et pagus A-*
theniensis ; in eo erat domus Cal-
 liæ Sy. i, 2. *Sed*

Piræus (*Πειραιῶς*) *portus Corinthiacus*
 Ag. ii, 18. *seq. not.*
 Pirithous Thesei amicus Sy. viii, 31.
 Pisander, *Atheniensis*, homo timidus
 Sy. ii, 14. *not.*
 Polycharmus, Pharfalius, equitum
 præfectus Ag. ii, 4.
 Pras Ag. ii, 5.
 Prodicus, *Ceus, sophista*, magister Cal-
 liæ Sy. i, 5 : iv, 63.
 Protagoras, *sophista* Sy. i, 5.
 Pylades, Orestæ amicus Sy. viii, 31.

R.

Rhaphodi Sy. iii, 6.

S.

Sardes Ag. i, 33.
 Sardinianus *ἑσπρος, h. e. territorium Sar-*
dianum, ager Sardinianus, Ag. i, 29.
 Scolus Ag. ii, 22.
 Scotusæ Ag. ii, 2.
 Sestus Ag. ii, 26.
 Siculum mare Oec. xx, 27.
 Siden Ag. ii, 30.
 Sileni, *ῥαῖνες*, Sy. iv, 19.
 Simonides ad Hieronem tyrannum
 venit Hl. i, 1.
 Socrates, cur Xanthippen ferat Sy. ii,
 10 : lenocinio gloriatur Sy. iii, 10 :
 iv, 57 : similia est Silenis Sy. iv,
 19 : cum Critobulo de pulcritudi-
 ne certat Sy. i. i. *ῥῥῥ. ῥῥῥῥῥῥῥῥ*
 vocatur Sy. vi, 6.
 Solon, legislator Sy. viii, 39 : ejus le-
 ges Oec. xiv, 4.
 Spithridates, *Perfa*, defecit a Pharna-
 bazo, qui ejus filia, concubinae lo-
 co, uti cupierat Ag. iii, 3.
 Stesimbrotus, *interpres Homeri*, Sy. iii,
 6.
 Syracusius, præstigiator Sy. ii, 8 : de
 stultitia hominum gloriatur Sy. iv,
 56.

T.

Tantalus in fabula dicitur timere, ne
 bis moriatur Oec. xxi, 12.
 Tegea Ag. ii, 23.
 Thasium vinum Sy. iv, 41.
 Thebani vincuntur ab Agésilao Ag.
 ii, 6 : eorum regio vastatur Ag. ii,
 22 : eorum amor erga pueros v. n.
 Sy. viii, 34.
 Themistocles liberavit Græciam Sy.
 viii, 39.
 Theogn. dis versus laudatur Sy. ii, 4.

Theseus amat Pirithoum propter virtutem Sy. viii, 31.

Thesiali vincuntur ab Agefilao Ag. ii, 3.

Tissaphernes, *Satrapa regis Persarum*, cum Agefilao induciis factis dolose exercitum comparat Ag. i, 11 : ab Agefilao decipitur strategemate Ag. i, 16. 29 : vincitur Ag. i, 32 : iussu regis interficitur Ag. i, 35.

Tithraustes Tissaphernem interficit Ag. i, 35 : Agefilao multum pecu-

niae promittit, si velit e provincia abire Ag. iv, 6.

V.

Venus coelestis et vulgaris Sy. viii, 9.

Z.

Zeuxippus Heracleota Sy. iv, 64. *not.*

Zeuxis pictor Occ. x, 1.

FINIS.

